Giới thiệu Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật

Hán Việt: Đại lý tự thiếu khanh đích sủng vật sinh nhai

Editor: Linhh1811

Số chương: 656 + 2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Huyền huyễn, Xuyên việt, Dưỡng thành, Cận thủy lâu đài, Trâu già gặm cỏ non, Linh dị thần quái

Nàng đã từng đọc qua nhiều bộ truyện xuyên không, lúc nào nữ chính cũng được tới một thế giới tốt đẹp, được nhiều điều phúc lợi.

Vậy mà tới khi nàng xuyên không thì lại không được ăn hương uống lạt, mà cả ngày phải ăn chuột chết?

Người ta xuyên qua đều có mĩ nam làm bạn bên người, vì sao nàng phải làm thuốc dẫn cho nam nhân ngoài lạnh trong nóng này?

Toàn thân đều bị hắn vuốt lông không nói, chính yếu là thuốc dẫn của hắn cư nhiên sinh trưởng ở...

Đại ca, có thể hay không thương lượng một chút, ta tốt xấu gì cũng là một con mèo hương bé bỏng ngốc manh vô địch vũ trụ, ngươi vì sao đối với ta có thể làm ra cái loại sự tình đến cầm thú cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đêm đen Hạ Quốc, thời điểm hoàng gia đi săn.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trong lồng sắt, lấy tay đỡ đỡ chán, ánh mắt như không muốn sống tiếp nhìn chằm chằm con chuột chết ở trước mặt.

"Ngươi nói vì sao nó còn chưa chịu ăn, đây chính là vừa mới bắt được, vẫn còn rất tươi ngon...." Đứng bên ngoài lồng sắt là hai nam nhân, đang cúi đầu nói thầm.

Tươi ngon cái muội muội ngươi a!

Nếu không phải bị ngăn cách bởi lồng sắt, nàng thật sự muốn đem con chuột này ném lên trên mặt bọn họ.

Dù tươi đến đâu cũng vẫn là chuột! Nàng thà bị đói chết cũng tuyệt đối không đi ăn cái thứ này, càng không nói đến bây giờ nàng không thể hiểu được tại sao mình lại bị biến thành một con mèo.

Ba ngày trước, nàng vẫn còn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đang chuẩn bị về quê kế thừa sự nghiệp của ông nội, cũng không biết tại sao sau khi đeo vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội lưu lại, nàng tập tức bị một loạt ánh sáng bao phủ, chờ đến khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra chính mình đang ở một quốc gia cổ đại chưa từng được nghe nói qua, hơn nữa còn bị nhốt vào lồng sắt, biến thành một con mèo hương màu đen.

"Đã ba ngày rồi, cái gì nó cũng không chịu ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đợi đến lúc Hoàng Thượng bắt đầu săn thú thì nó đã bị chết đói rồi a!" Bên ngoài hai nam nhân bất an nghị luận.

"Hay là do không hợp khẩu vị?"

"Từ trước đến giờ loài mèo không phải là toàn ăn mấy thứ này sao?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam nhịn không được dựa đầu vào lồng sắt bắt đầu nôn khan.

Phản phất như coi tất cả thức ăn từ trước đến nay đều giống như cái thứ kia mà nôn ra hết.

Hai nam nhân nói thầm một lúc sau đó liền rời đi.

Như Tiểu Lam dựa vào một góc của lồng sắt không nhúc nhích, mắt nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn đang được đặt ở nơi đó, nàng liền nhắm mắt lại cố gắng quên đi sự tồn tại của nó.

Bên ngoài lồng sắt, đột nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng màu trắng.

Không biết có phải hay không mà sau khi biến thành động vật phản ứng của nàng càng thêm nhạy bén, lỗ tai nàng dựng đứng lên, mở to mắt cảnh giác.

Cái bóng trắng đã biến mất, nhưng bất quá trong không khí vẫn còn lưu lại mùi vị khả nghi.

Khi nàng đang dùng sức ngửi ngửi, thì hai nam nhân lúc nãy đã quay lại.

"Lần này nó sẽ ăn đi." Một người mở lồng sắt ra, ném vào trong một con chuột sống.

Má ơi, chuột sống!

Tất cả lông trên người Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Các ngươi có phải người hay không, như thế nào có thể đối xử với một thục nữ như vậy!

Chuột sống bị bỏ vào trong lồng sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi, đồng thời cũng dọa tán loạn Như Tiểu Lam.

Lúc này nàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chạy trốn! Nếu thật sự còn ở chỗ này nữa nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Hai gã nam tử thấy mèo hương bị con chuột dọa đến nổi điên đâm đầu về phía trên lồng sắt, thì liền cảm thấy hoảng sợ.

"Mau...không được để nó bị thương, bằng không để Hoàng Thượng phát hiện..."

Hai người mở cửa lồng đang định đem con chuột sống lấy ra, Như Tiểu Lam liền như mũi tên vọt đến, cắn lên trên mu bàn tay người đang mở lồng.

Người nọ bị đau kinh hô một tiếng rồi rút tay về.

Cửa lồng mở rộng, Như Tiểu Lam không có ngăn trở vọt ra ngoài.

"Mau bắt lấy nó!"

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam sớm đã quan sát cẩn thận xung quanh, sau khi nhảy đến trên mặt đất nàng cũng không quay đầu lại mà lao về phía lều trại.

Đợi đến khi nàng đến gần lều trại mới phát hiện ra nơi nơi đều có rất nhiều binh lính trong tay cầm binh khí.

Cũng may hiện tại nàng chỉ là một con mèo hương, thân hình linh hoạt, động vài cái liền có thể chui qua dưới chân bọn họ.

Sau lưng là một loạt tiếng gào thét: "Bắt lấy nó, mau bắt lấy!"

"Đó là linh thú cống phẩm của Tề Quốc...đừng để cho nó chạy thoát..."

Linh thú là cái gì, chẳng lẽ nó là chủng loại hiếm sao?

Như Tiểu Lam bò lên một cái cây, ẩn thân dưới những tán lá, nhẹ nhàng thở ra.

Quân lính trong tay cầm cây đuốc, đi tìm dấu chân mèo khắp nơi.

Ban đêm tối như vậy, mà lông trên người nàng lại màu đen, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng tìm được.

Một đội binh lính tìm qua dưới tàng cây nàng đang ẩn thân, quả nhiên họ không nhìn thấy nàng.

Liền ở thời điểm nàng đang thở ra nhẹ nhõm, trên cây đột nhiên xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng như mũi tên lao về hướng nàng.

Sau cổ chuyền đến một trận đau nhức, một con chồn trắng chặt chẽ đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn xé cổ nàng.

Đây lại là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh phát ra lại là mấy tiếng "chít chít" mang theo chút non nớt.

Nàng đột nhiên ý thức được một sự thật tàn khốc: Nàng là một con mèo hương nhỏ, nanh vuốt sắc bén còn chưa trưởng thành, đấu không lại con chồn trắng kia.

Móng vuốt buông lỏng, nàng từ trên cây rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nàng là động vật quý hiếm?

Như Tiểu Lam từ trên cây rơi xuống đất.

Thanh âm của quân lính càng ngày càng gần.

Xong rồi, lần này xong thật rồi! Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại....

Sau cổ đau xót, ở trước khi rơi xuống đất, nàng liền bị con chồn trắng ngậm lên, thoáng cái thả người lên trên cây một lần nữa.

Chồn trắng kéo nàng đi trên những nhánh cây, nhánh cây quẹt qua thân thể của nàng, rất đau.

Không phải đâu, chẳng lẽ kết cục của nàng là bị con chồn trắng này ăn hết? Này đúng là bi ai a!

Chồn trắng kéo nàng hướng tới một cái cây khác nhảy đến, thì bị vướng phải một cành cây.

Sau cổ truyền đến cảm giác đau rát.

Như Tiểu Lam nhịn không được nghĩ, nếu như bị con súc sinh này ăn thì không bằng ngã xuống chết còn tốt hơn!

Nàng liền liều mạng tránh, thân mình theo đó văng ra, một lần nữa rơi xuống.

Lá cây xẹt qua bên người, lần này rơi xuống phá lệ lâu hơn.

"Bùm!"

Nàng ngã xuống đầu bay đầy sao, nhưng lại không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, hơn nữa dưới thân còn có loại cảm giác mềm mại...

Đây là loại tình huống quáy quỷ gì?

Cúi đầu, lại đối diện với một đôi mắt màu đỏ.

Quỷ a!

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng bên hông lại cảm thấy căng thẳng, bị người kia đè lại.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, đó là một nam nhân đang nằm ngửa ở trong bụi cỏ, toàn thân tái nhợt không có chút huyết sắc, trên mặt là một đôi mắt tràn đầy màu đỏ tựa như hai khối ngọc, trong bóng tối nhìn qua như là ánh mắt của dã thú, khiến người nhìn vào mà kinh sợ.

Thân mình Như Tiểu Lam cứng lại, nàng chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đáng sợ như vậy.

Ông trời ơi, thật vất vả mới thoát ra khỏi miệng của con chồn trắng, chẳng lẽ giờ lại bị dã nam nhân này ăn luôn sao?

Nàng kêu to lên, nhưng khi vào tai người khác lại là những thanh âm "chít chít" mềm mại, nhìn qua rất đáng thương.

Bên hông căng thẳng, nàng bị nam nhân nhấc lên đến ngang mặt.

Uy, đừng ăn ta a, ta một chút cũng không thể ăn, ta nhỏ như thế, gầy như thế... Mỗi ngày đều là ăn chuột chết... Ngươi ăn ta vào nhất định sẽ bị trúng độc.

Trước mắt là một tiểu động vật không ngừng kêu "chít chít", như là đang cật lực muốn giải thích gì đó với hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, chỗ ngực vừa rồi còn đau đến mức không thở nổi, giờ không biết tại sao đã khôi phục lại như bình thường.

Không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cổ độc phát tác, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống như thế này.

Chẳng lẽ những loại dược liệu hắn dùng nhiều năm qua bây giờ mới có hiệu lực?

"Thế tử? Ngài có sao không?" Đúng lúc này, một hộ vệ từ trong bóng đêm chạy ra, vẻ mặt nôn nóng.

"Huyền Ngọc, đỡ ta dậy..."" Thanh âm trầm thấp vang lên, Như Tiểu Lam đang bị hắn nắm trên tay cũng ngẩn người.

Có thể nói chuyện bình thường, vậy chứng minh hắn không phải dã nhân?

Hộ vệ đỡ nam nhân kia ngồi dậy.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, Như Tiểu Lam bây giờ mới thấy rõ bộ dáng của hắn.

Con ngươi vừa rồi còn đỏ như máu giờ đã phai nhạt đi rất nhiều, khôi phục lại sự trong suốt, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

"Vật nhỏ này... Giống như có thể áp chế cổ độc phát tác."

"A?" Huyền Ngọc gãi gãi đầu "Sao lại có khả năng này được?"

Kỳ thực đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không tin là có loại sự tình này.

Hắn chậm rãi buông con mèo trong tay ra.

Thoát ly được khống chế của đối phương, Như Tiểu Lam liền bước lùi về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại hai bước, chợt thấy thân thể nam nhân kia cứng lại, suy sụp ngã trên mặt đất.

Không phải đâu, chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác mà bọn họ vừa nói?

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt mèo màu xanh, kinh hồn táng đảm nhìn chằm chằm nam nhân ngã trên mặt đất.

Đây là cái quỷ gì? Chẳng lẽ thật sự vì nàng là động vật quý hiếm, cho nên mới có loại khả năng này?

Người nọ vươn tay về phía nàng, tựa hồ là muốn nắm lấy nàng một lần nữa.

Như Tiểu Lam lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới thoát ra được, nàng mới không ngốc đến nỗi để người ta bắt lại một lần nữa đâu.

"Thế tử, người muốn thuộc hạ bắt nó sao?" Hộ vệ vội vàng lên tiếng, đồng thời rút bội kiếm từ bên hông ra.

Như Tiểu Lam xoay người vèo một tiếng bò lên cái cây ở gần đó, nhe ra tiểu răng nanh hướng về phía thị vệ.

Nhìn liền biết bọn họ không phải là người tốt, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Xoay người đang chuẩn bị đào tẩu, chợt thấy phía đối diện xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dọa cho chân nàng mềm nhũn.

Con chồn trắng kia còn đang chờ nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Loạn y phục, xuống nhầm vùng cấm

Trong giây phút nhìn thấy con chồn trắng, cẳng chân Như Tiểu Lam lập tức nổi gân lên.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, hiển nhiên những binh lính đi bắt nàng đã tìm tới.

Này thật đúng là trước có sài lang, sau có hổ báo mà.

Hai chân ôm lấy đầu, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Không tính đến nguy hiểm ở trước mắt, chỉ riêng những vết thương do chồn trắng gây ra thôi cũng đã đủ làm cho nàng mất mạng rồi, cũng không biết có thể hay không sẽ bị con súc sinh này truyền bệnh dại lên trên người...

Trong thời gian ngắn cân nhắc giữa được và mất, nàng quyết định làm ra một hành động lớn mật.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng chạy đến bên nam nhân đang ngã trên mặt đất kia.

Vừa đúng lúc này hắn cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt nhuộm một màu đỏ tươi.

Như Tiểu Lam cố gắng bình ổn trái tim đang run lên: Ánh mắt hảo quái dị a, hắn thật sự sẽ không ăn nàng chứ?

Hộ vệ đứng ở một bên vừa định ra tay bắt lấy nàng, thì người nọ đã gian nan phun ra hai chữ: "Dừng tay..."

Hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam to gan chạy qua, móng vuốt dừng ở trên người hắn.

Một trận gió đêm thổi tới, Thanh Mặc Nhan ngửi được mùi vị của xạ hương nhàn nhạt.

Cổ độc vừa rồi còn ở trong người hắn tàn sát bừa bãi lập tức được bình ổn lại, cứ cách mười ngày nó lại tái phát đột ngột một lần, bây giờ lại biến mất đi cực kỳ nhanh chóng, thật giống như độc này chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, màu đỏ trên mắt một lần nữa rút đi.

Quả nhiên, suy đoán của hắn là đúng, vật nhỏ này có thể khắc chế cổ độc ở trong người hắn, hơn nữa nhìn nó bây giờ đang cực kì cảnh giác, tựa hồ đối với hắn không hề có một chút tín nhiệm nào.

Thanh Mặc Nhan thả chậm động tác trên tay, túm lấy con mèo hương kia.

Lúc này đây, vật nhỏ kia không hề động đậy qua, tuy rằng toàn thân căng thẳng, giống như đang phi thường khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có ý muốn đào tẩu.

Thanh Mặc Nhan đem nó đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn qua giống như là một đám lông xù, ở trong bàn tay to của hắn, mới thấy rõ hình dạng hóa ra chỉ là một con mèo con.

Ánh mắt tròn xoe màu xanh biếc chừng lớn lên, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Bộ dạng có chút ngốc." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm nói.

Ngươi mới ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc!

Như Tiểu Lam nhịn không được muốn cào lên trên mặt hắn.

Xem hắn còn dám bảo nàng ngốc nữa không.

Hộ vệ đứng ở một bên liền trợn mắt há hốc mồm: "Thế tử...ngài...ngài không sao chứ?"

"Ân, chúng ta về thôi." Thanh Mặc Nhan đem mèo hương ôm vào trong ngực, xoay người đi về phía doanh trại.

"Người nào? Đứng lại!" Phía trước chuyền đến thanh âm tra hỏi của binh lính.

Thanh Mặc Nhan muốn mở miệng nói gì đó, liền cảm giác được vật nhỏ ở trong lòng đang không ngừng ngọ nguậy.

Cúi đầu xuống nhìn, thì thấy con mèo kia đang trèo lên trên ngực hắn, mở ra áo bên ngoài, chui vào trong y phục hắn...

Móng vuốt nhỏ nhắn xẹt qua làn da hắn, làm cho hắn có một loại cảm xúc nói không lên lời không biết là đau hay là ngứa.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay chuẩn bị đem nó tóm ra, nhưng nó lại chui xuống càng sâu hơn, toàn bộ người đều nằm trong y phục hắn.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện mấy chục người trên tay cầm theo cây đuốc: "Người nào!"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc liền mở miệng quát khẽ: "Lớn mật, Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang ở đây, đừng có vô lễ!"

Binh lính ngẩn người, thối lui hết về phía sau.

Tuy rằng bọn họ không biết Đại Lý Tự Thiếu Khanh trông như thế nào, nhưng quan phục ở trên người đối phương họ lại nhận ra được.

Áo bào thêu vân hạc, trên eo đeo ngọc bội lưu li, chỉ thêu màu vàng, xanh, đỏ, tím dệt thành hoa cẩm vân hạc...kia chính là trang phục mà quan tứ phẩm mới có.

Quân lính yên tĩnh nhường ra một con đường, Thanh Mặc Nhan sắc mặt lạnh lùng, mang theo Huyền Ngọc đi vào trong doanh trại.

"Không biết Thiếu Khanh đại nhân có gặp qua một con mèo hương màu đen hay không?" Một người thủ lĩnh ở sau lưng nhịn không được hỏi một câu.

Bước chân Thanh Mặc Nhan hơi khựng lại, đúng lúc này, hắn cảm giác được ở trong y phục tiểu gia hỏa kia đang liều mạng bám lấy thân thể hắn, mục đích để ngăn cho bản thân không bị trượt xuống.

"Không có." Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, không hề quay đầu lại.

Lúc này Như Tiểu Lam đang hối hận muốn chết, nàng chỉ lo đến việc đem chính mình giấu đi, ai ngờ đâu lại chui nhầm vào tầng xiêm y ở trong cùng của hắn.

Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thân thể nam nhân ở cự ly gần đến thế.

Hơn nữa điều khiến nàng phát điên chính là, làn da hắn thế nhưng lại phi thường bóng loáng, nàng căn bản là bám không được, thân thể càng không chịu khống chế mà trượt xuống phía dưới.

Không cần a...xuống thêm chút nữa...xuống thêm chút nữa thì sẽ đến "vùng cấm địa" kia a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trước tìm một chủ nhân cho ăn no rồi tính sau

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong lều trại.

Một đường này hắn đi cực kỳ vội vàng, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Huyền Ngọc phi thường lo lắng, vừa định tiến lên dò hỏi thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan: "Đến chỗ thái y lấy một ít thuốc trị thương về đây."

Huyền Ngọc đành phải nghe lệnh rời đi.

Màn trướng lều trại vừa rũ xuống, gương mặt bình tĩnh thong dong của Thanh Mặc Nhan liền biến mất không thấy đâu, hắn hoang mang rối loạn kéo y phục ra, duỗi tay vào trong muốn lôi vật nhỏ đang làm loạn trong quần áo hắn kéo ra ngoài.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã bắt đầu choáng váng, thân mình không ngừng trượt xuống, mắt nhìn đã trượt tới bên hông hắn, xuống thêm chút nữa sẽ đến cái

vùng cấm địa nguy hiểm kia.

Thanh Mặc Nhan vì muốn cởi áo ngoài, cho nên trước tiên chỉ có thể tháo đai lưng ra trước.

Ai ngờ hắn vừa mới cởi đai lưng xuống thì ngay lập tức cảm thấy hối hận.

Vật nhỏ trong xiêm y không hề có chút cản trở liền tiếp tục trượt xuống dưới, móng vuốt nho nhỏ vô tình xẹt qua bụng hắn...

Thanh Mặc Nhan hít vào một hơi, trực tiếp thò tay vào lưng quần muốn bắt con mèo hương ra.

"Thế tử, dược tới..." Huyền Ngọc cầm dược chạy chậm tiến vào, kết quả là vào thời điểm nhìn thấy Thanh Mặc Nhan, cả người hắn ngay lập tức bị hóa đá.

Đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, thế tử phủ hầu gia... Lại một tay lôi kéo quần, một tay khác thì thò vào trong lưng quần...

"Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!" Huyền Ngọc cứng đờ người cúi đầu đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hết xanh lại chuyển sang tím: "Quay lại đây!"

Thời điểm Huyền Ngọc quay vào trong một lần nữa, Thanh Mặc Nhan đã bắt được đầu sỏ gây chuyện kia.

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt vô tội, đôi mắt mèo màu xanh ngắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ là một con mèo vô tội thôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn vào mèo hương đang ngồi xổm ở trên đùi hắn, khóe miệng ngăn không được mà run rẩy: "Ta thật đúng là không biết, nguyên lai loài mèo hương cư nhiên lại háo sắc đến như thế."

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che mặt lại.

Xong rồi xong rồi, cả một đời anh minh của nàng, tất cả đều bị trôn vùi rồi.

Bởi vì vết thương sau cổ nàng rất nghiêm trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan giúp nàng bôi qua dược liệu sau đó dùng một mảnh vải băng bó lại, cuối cùng còn nhìn nàng với ánh mắt như nhìn tặc khấu.

Nhìn vẻ mặt của mèo hương mang theo sự ghét bỏ, trong ánh mắt của Thanh Mặc Nhan liền hiện lên một tia quang mang.

Khó tránh những người bên ngoài tìm kiếm nó khắp nơi như thế, động vật có linh tính như này chắc là có thể nghe hiểu tiếng người đi?

Nó vốn là cống phẩm dùng để dâng lên cho hoàng đế, nhưng mà xem ra hiện tại, hắn phải đem nó lưu lại rồi.

Chỉ cần nghĩ tới có nó ở đây, sau này hắn sẽ không phải chịu khổ mỗi khi cổ độc phát tác nữa, tâm tình hắn liền tốt lên rất nhiều.

Bên ngoài lều trại vẫn truyền đến thanh âm đi lại của binh lính.

Như Tiểu Lam kinh hồn vểnh tai lên nghe, sợ bọn họ sẽ tìm ra được nàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy bộ mặt sợ hãi của nàng, liền thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta đảm bảo sẽ không đem ngươi ra giao cho bọn họ."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hắn, sao hắn có thể chắc chắn là nàng có thể nghe hiểu những gì hắn nói?

Thanh Mặc Nhan không để ý đến ánh mắt của nàng, quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Ngươi đi kiếm chút thức ăn cho vật nhỏ này đi."

Nhìn màu lông của nó u ám, bụng thì xẹp lép, hẳn là đã lâu rồi chưa được ăn gì.

Vừa nghe đến có đồ ăn, ánh mắt Như Tiểu Lam liền sáng lên.

Chủ nhân, ngươi đúng là người tốt, đây chính là tình nghĩa chủ tớ trong truyền thuyết đi?

Đám lông xù xù ở trên đầu liền cọ vào tay hắn một cái.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt tìm được một chủ nhân cho nàng ăn no là được rồi, còn những chuyện sau này thì từ từ tính sau.

Mắt trông mong nhìn, rốt cuộc Huyền Ngọc đã quay trở lại.

Như Tiểu Lam đứng ở trên Đùi Thanh Mặc Nhan, kích động đến nỗi bốn chân đều run cả lên.

Ba ngày, nàng đã bị bỏ đói những ba ngày.

Huyền Ngọc lấy ra một cái mâm đặt ở trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không thể nhẫn lại thêm được nữa, nàng thò người ra nhìn về phía cái mâm, liền thấy Huyền Ngọc bỏ vào mâm một đồ vật: Chuột chết.

Hóa đá!

Gương mặt Như Tiểu Lam lập tức đen lại.

Đây là tình nghĩa chủ tớ vừa nói sao?

Vì cái gì tất cả mọi người đều nghĩ là ta thích ăn cái thứ này, mệnh ta sao lại khổ đến như vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thiếu chút nữa chết đuối ở trong chén

Huyền Ngọc khó hiểu trừng mắt nhìn mèo hương.

"Ngươi cảm thấy nó thích ăn thứ này?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

Huyền Ngọc trung thực gãi gãi đầu: "Thuộc hạ cảm thấy nó rất thích mà, ngài xem nó còn đang kích động a."

Kích động cái muội muội ngươi, ta đây là đang tức chết có được hay không!

Như Tiểu Lam tức giận thở phì phò.

Cho ta ăn cái thứ này, ta liền cào hỏng mặt ngươi.

Nàng hướng về phía Huyền Ngọc nhe răng trợn mắt rít gào, nhưng thanh âm nàng phát ra lại cực kỳ non nớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên có một bàn tay to chặn mất tầm mắt của nàng.

Trong khi Như Tiểu Lam còn đang ngây người, cái tay kia đã duỗi đến chỗ nàng, cường nghạnh đem miệng nàng mở ra.

Ngón tay có chút thô ở trong miệng nàng tùy ý khuấy đảo, nàng liền không ngừng trốn tránh, muốn đem ngón tay đối phương đẩy ra ngoài.

"Vẫn là răng sữa." Thanh Mặc Nhan đánh giá qua hàm răng của nàng.

"Huyền Ngọc, ngươi đến nhà bếp lấy một ít sữa dê đến đây."

Sữa dê!

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Tuy cũng không phải là thứ nàng thích, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là đồ ăn của con người, nàng nhịn.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Huyền Ngọc bưng một cái chén nhỏ bước vào.

Lần này Thanh Mặc Nhan không để Huyền Ngọc đặt cái chén nhỏ lên trên mặt đất, mà lại duỗi tay trực tiếp nhận lấy.

"Thế tử." Huyền Ngọc có chút do dự. "Để thuộc hạ làm cho."

Hắn thấy, chủ tử nhà hắn tay chỉ lên cầm bút, hoặc rút kiếm, sao có thể để chủ tự tay hầu hạ cho một con mèo hương ăn được.

"Không cần, ngươi đi ra ngoài đi." Thanh Mặc Nhan đem chén sữa ấm áp cầm ở trên tay.

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng bất chấp cái gì mà thục nữ ưu nhã rụt rè, đưa hẳn đầu chui vào trong chén.

"Lộc cộc lộc cộc……"

Gặp quỷ a, cái chén này sao lại sâu đến như thế, nàng sẽ chết đuối mất.

Như Tiểu Lam giãy giụa không ngừng, muốn rút đầu từ trong sữa dê ra.

Nhưng mà tình cảnh hiện giờ của nàng rất nguy hiểm, chén này quá sâu, chân sau của nàng đã vung lên loạn xạ ở trên không khí.

Chẳng lẽ...kết cục cuối cùng của nàng là bị chết đuối ở trong một chén sữa sao, trong giây phút này nàng như đã nhìn thấy qua các đời tổ phụ đang hiện về.

Kia có một cụ ông đang vuốt cằm, cười tủm tỉm nói với nàng: "Bé con, cứ lỗ lực cho tốt, rồi sớm một chút đi theo ta nha."

A a a a, cái quỷ gì!

Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Mặc Nhan đem nàng kéo ra.

Gương mặt Như Tiểu Lam dính đầy sữa dê, thật quá đáng sợ, nàng còn tưởng sẽ bị ông lão tổ phụ kia đem xuống địa ngục luôn chứ.

Thanh Mặc Nhan mày nhíu chặt lại, lấy khăn lau mặt cho nàng: "Chưa từng thấy qua loài động vật nào ngốc như ngươi."

Như Tiểu Lam mang vẻ mặt vô tội.

Thanh Mặc Nhan hơi để nghiêng chén lại, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thuận lợi uống đến lo lê, xong xuôi còn vuốt bụng nhỏ tròn vo rồi ngáp một cái.

Bên ngoài lều trại vẫn còn những âm thanh ồn ào.

Thanh Mặc Nhan phất tay áo tắt đi ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn không bị cổ độc phát tác mà có thể an an ổn ổn ngủ ngon, việc này trước kia có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Trong đêm tối, hắn nhìn vào cái thứ đã cuộn thành một đoàn, quả cầu toàn là lông đang ghé vào ngủ ở bên người hắn, trong con ngươi đen trắng rõ ràng bắt đầu hiện ra sóng ngầm cuồn cuộn.

Đây gọi là ý trời sao?

Có vật nhỏ này ở đây, hắn rốt cuộc sẽ có cơ hội tìm ra phương pháp giải cổ độc, có một số sự việc cũng đã tới lúc sáng tỏ rồi.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nàng bị tiếng trống ở ngoài làm cho bừng tỉnh, phát hiện trong lều chỉ còn lại mỗi mình nàng, Thanh Mặc Nhan không biết đã đi đâu.

Nàng trở mình, chợt thấy trên đùi có chút khác thường, quay đầu liền thấy, có một dải lụa một đầu buộc ở trên đùi nàng, còn đầu kia thì bị buộc lên trên mép giường.

Người kia...cư nhiên lại coi nàng là động vật mà buộc lại!

Nàng dùng sức lôi kéo dải lụa.

Hỗn đản, người với người quan trọng nhất là phải tín nhiệm nhau, đây là hắn sợ nàng chạy trốn sao.

Ở lúc nàng đang dùng toàn lực xé rách dải lụa, có một bóng dáng màu trắng đang lặng yên đi vào trong trại...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp lại chồn trắng

Như Tiểu Lam trợn tròn đôi mắt.

Lại là cái con chồn trắng kia! Rốt cuộc là nó muốn như thế nào, tại sao cứ đuổi theo nàng không chịu buông tha?

Bởi vì trên đùi bị dải lụa buộc lại, Như Tiểu Lam căn bản là không chạy trốn được, đành phải chui cả người vào trong chăn.

Lều trại vô cùng im ắng, đến nửa ngày cũng không nghe thấy được một chút động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam nhịn không được vươn đầu ra nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Đột nhiên một cái mồm rộng với đầy những chiếc răng bén nhọn hiện lên ở trước mặt nàng, dọa cho lông trên người nàng đều dựng hết cả lên.

Móng vuốt của chồn trắng chụp tới, đánh cho nàng mắt bay đầy sao.

Sau cổ tê rần, ngay sau đó cả thân thể đều bị kéo ra khỏi ổ chăn.

Chồn trắng kéo Như Tiểu Lam nhảy xuống giường, bởi vì trên đùi nàng bị dải lụa buộc lại, cho nên nó không thể đem nàng kéo ra bên ngoài được, cuối cùng nó đành phải bỏ Như Tiểu Lam ra, rồi quay đầu lại đi cắn dải lụa kia.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn tròn ở một bên, giống như hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Ở thời điểm chồn trắng thuận lợi cắn đứt dải lụa, Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy lên trên cái bàn.

Trên mặt bàn có để một ấm trà, kích thước của nó vừa lúc so với thân thể nàng lớn hơn một chút, nhưng miệng ấm lại rất hẹp.

Vốn dĩ với thân thể của nàng thì tuyệt đối sẽ không qua được miệng ấm, nhưng trong thời khắc sinh tử, nàng cũng không biết bản thân đã là lấy sức lực ở đâu ra, cố

gắng hết sức chui vào bên trong.

Chờ đến thời điểm chồn trắng chạy lên đây, thì nàng đã thành công đem toàn bộ thân thể chui vào trong ấm trà.

Ấm trà bị chồn trắng đụng ngã, lộc cộc lộc cộc lăn xuống trên mặt đất, bất quá cuối cùng cái ấm vẫn không bị vỡ.

Như Tiểu Lam mừng thầm trong lòng.

Hình thể chồn trắng so ra lớn hơn nàng, móng vuốt căn bản là với không tới trong ấm được, nó vẫn cứ không ngừng nắm lấy miệng ấm trà.

"Tiểu bạch, có bản lĩnh thì vào đây đi." Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chồn trắng đi qua đi lại xung quanh ấm trà, trong cổ họng phát ra thanh âm uy hiếp.

Ấm trà bị nó lăn tới lăn lui, dần dần, Như Tiểu Lam có cảm giác như bị say xe.

Mau dừng lại, ta muốn nôn ra……

Đúng lúc này, bên ngoài lều trại truyền đến thanh âm của binh lính: "Có người nhìn thấy linh thú chạy trốn vào trong cái lều này, thỉnh nhường đường cho, chúng ta đang phụng mệnh điều tra."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm của Huyền Ngọc, tựa hồ là muốn ngăn cản đám binh lính kia.

Bất quá đến cuối cùng, những người đó vẫn vọt vào được.

Chồn trắng thấy thế liền vứt bỏ ấm trà, "vèo" một cái chui ra ngoài.

"Nó ở đó!" Có người kêu lên sợ hãi.

Chồn trắng chạy xuyên qua dưới chân binh lính.

"Không phải là..."

Huyền Ngọc tiến vào thấy cảnh tượng ở trong lều trại thì ngay lập tức kinh sợ.

Buổi sáng khi thế tử rời đi đã dặn dò hắn phải bảo vệ cho con mèo hương kia vậy mà bây giờ lại không thấy nó đâu, bất quá hiện nay còn có nhiều binh lính đang ở đây nên hắn không thể để lộ ra quá nhiều điểm khác thường.

Bởi vì con mèo hương kia là cống phẩm tiến cống, đáng lẽ ra bọn họ phải đem nó giao ra.

Nhưng mà nó lại có thể khắc chế cổ độc ở trong người thế tử, thế nên dù có phạm phải tội khi quân, thì hắn cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài.

Binh lính tìm kiếm khắp nơi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong ấm trà, đều bị những người đó đi qua đi lại đá phải, khiến cho ấm trà không ngừng lăn qua lăn lại.

Nàng ôm đầu cảm giác choáng váng, trong lòng không ngừng khẩn cầu những người này mau rời đi.

"Ai cho các ngươi vào đây." Ngoài cửa truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

"Thiếu Khanh đại nhân." Thống lĩnh binh lính đi lên hành lễ, "Ta đang phụng mệnh đi tra xét tung tích của linh thú trốn thoát."

Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở dải lụa buộc trên mép giường đang lặng yên rơi trên mặt đất, lông mày hắn chọt nhíu chặt lại.

"Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là ý chỉ của thái tử điện hạ." Người nọ giải thích.

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Đi ra ngoài!" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại: "Nơi ở của quan tứ phẩm không có thánh chỉ là không được vào, quy củ này chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?"

Một binh lính thấy thế thì trộm lôi kéo thống lĩnh của bọn họ.

"Một khi đã như vậy...ta không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa." Đầu óc bọn lính rối tinh rối mù đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn Huyền Ngọc đang đứng bên cạnh.

Mặt Huyền Ngọc liền đỏ lên: "Đều là lỗi của thuộc hạ...không ngăn cản được bọn họ..."

"Đi ra ngoài." Thanh Mặc

Nhan hiển nhiên không có thời gian đi sinh khí với hắn.

Huyền Ngọc ủ rũ cụp đuôi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ở trong chỉ còn mỗi mình Thanh Mặc Nhan, hắn mới đi đến đem nửa dải lụa đang bị rơi trên mặt đất nhặt lên.

Trên mặt lụa có dấu vết bị gặm cắn, nhưng mà việc này tuyệt đối không phải là do vật nhỏ mới có mấy cái răng sữa kia có thể làm ra được.

"Vật nhỏ, ra đây." Thanh Mặc Nhan thấp giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ném lá trà vào mặt hắn

Như Tiểu Lam ở trong ấm trà bị xoay đến trời đất u ám, sau khi nghe thấy thanh âm của Thanh Mặc Nhan nàng rất muốn đem đầu vươn ra khỏi ấm.

Đang ở trong bóng tối nàng cảm giác được ấm trà có chút chấn động, phát ra một tiếng trầm vang.

Trên thân ấm trà xuất hiện một cái khe hở.

Thanh Mặc Nhan đem từng mảnh nhỏ của ấm trà tách ra, lúc này mới thấy được một con mèo hương màu đen đang chật vật bò ra ngoài.

Bởi vì ở bên trong vẫn đang còn một nửa ấm nước trà, cho nên toàn thân Như Tiểu Lam đều bị ướt sũng.

Theo bản năng của động vật sau khi chui ra ngoài nàng liền giẫy hết nước trên người đi.

"Phác lạp lạp." Một trận nước trà bay ra, nàng đang chuẩn bị "nhiệt tình" quay về phía "chủ nhân" vừa mới cứu mình để bày tỏ sự cảm tạ.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy cả gương mặt Thanh Mặc Nhan toàn là nước trà, ở trên còn dính thêm mấy lá trà nữa...

"Không muốn chết thì an tĩnh cho ta." Thanh Mặc Nhan đi ra lấy khăn lau mặt, rồi đi đến lau qua bộ lông cho nàng, không màng đến người nàng vẫn đang còn ướt, trực tiếp nhấc nàng lên cho vào trong cổ áo.

Bất quá bây giờ hắn đã chú ý hơn, không để cho vật nhỏ này đi vào lớp trong cùng của y phục.

"Nghe đây, từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải ở chỗ này, không được phép nhúc nhích, cũng không được gây ra tiếng động." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi sau đó gọi Huyền Ngọc ở bên ngoài tiến vào.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Vẻ mặt Huyền Ngọc mang theo khó hiểu.

"Hồi đô thành." Thanh Mặc Nhan đội lên mũ có rèm, dùng màn che của mũ che đậy đi khuôn mặt.

Dù cho vẫn đầy một bụng nghi vấn, nhưng mà Huyền Ngọc vẫn rất thành thật đi theo.

Hai người đi một đường ra khỏi doanh trại, ở đó sớm có người đã chuẩn bị sẵn ngựa đang chờ ở bên ngoài.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là ngựa ngài cần." Người nọ tiến lên đưa dây cương cho hắn.

Thanh Mặc Nhan tay cầm lấy dây cương đang chuẩn bị lên ngựa, thì chợt nghe thấy sau lưng có người nói: "Thanh thế tử xin dừng bước."

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy từ trong doanh trại đi ra một công tử tuổi còn trẻ mặc trên người một bộ y phục màu trắng.

"Bái kiến Thái Tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan đem dây cương đưa cho Huyền Ngọc, sau cho chắp tay lại thi lễ.

"Thanh thế tử đây là muốn đi đâu?" Thái Tử thái độ ôn hòa, không có một chút gì gọi là kiêu căng, nhìn qua như một vị công tử nho nhã nhẹ nhàng.

"Thân thể thần không được khỏe, cho nên thần đã tâu lên với Hoàng Thượng, xin cho phép thần được về trước." Thanh Mặc Nhan nói.

"Nga, kia thật là đáng tiếc." Thái Tử dùng ống tay áo che khuất đi đôi môi, ho nhẹ một cái "Sớm nghe nói qua thân thể Thanh thế tử từ nhỏ đã không tốt, bổn điện hạ cũng vậy nên trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm, vốn tới đây để bồi phụ vương đi săn, nhưng chỉ tiếc là một cơ hội tự mình ngồi lên lưng ngựa để săn bắn cũng

không có..."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tiếp tục nghe Thái Tử điện hạ không ngừng "oán giận", đôi lông mày liền hơi nhíu chặt lại.

Hắn với Thái Tử cũng không tính là thân thiết, vì sao đối phương lại cố tình nói cho hắn nghe những lời này?

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, thần còn phải lên đường, xin cáo từ trước." Thanh Mặc Nhan vội vàng thi lễ, cũng không đợi Thái Tử mở miệng đã cầm lấy dây cương rồi xoay người lên ngựa.

Huyền Ngọc cũng lên ngựa, đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, hai người giục ngựa như bay mà đi.

Thái Tử đứng ở cửa doanh trại, nhìn theo bóng dáng hai con chiến mã đã đi xa, ánh mắt mang theo khác thường.

Đúng lúc này, một con chồn trắng từ trong bụi cỏ nhảy ra, linh hoạt nhảy lên đứng trên vai Thái Tử.

"Ngươi có phát hiện ra linh thú kia không?" Thái Tử hỏi.

Chồn trắng kêu chi chi hai tiếng, thần sắc có chút mất mát.

"Đáng tiếc, không bắt được linh thú kia." Thái Tử sâu kín buông tiếng thở dài, sau đó khôi phục lại bộ dáng tươi cười vô hại, không chút để ý đến chồn trắng ở trên vai "Không vội, tương lai chúng ta còn dài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nội tâm ta không hề dao động

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan, dùng thời gian chín ngày mới về đến đô thành.

Đến khi vào thành, nàng liền cảm thấy dù có nhìn nhiều đến đâu cũng vẫn không đủ.

Đối với nàng mà nói, nhìn đâu đâu cũng toàn là những điều mới lạ, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy thành trì ở cổ đại.

Trên đường rộn ràng nhốn nháo, tiếng rao bán của những hàng dong ven đường, trong không khí toàn là mùi hương của mỹ thực.

Những mùi hương kia không có lúc nào là không câu lấy tâm nàng, mấy ngày vừa qua, mỗi bữa nàng cũng chỉ được uống một chút sữa dê, trong miệng đã sớm thấy nhạt lắm rồi.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Vị này chính là một chủ tử có tiền, nàng biết chỉ cần hắn mở miệng thôi thì nàng sẽ được ăn uống thỏa thích.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của vật nhỏ đang nằm trong lồng ngực.

"Nhìn cái gì, ngươi mới chỉ có mấy cái răng sữa, ngay cả miếng thịt cũng cắn không được, vậy mà còn muốn ăn cái khác?"

Trực tiếp đưa ra lời nói đả kích người.

Như Tiểu Lam hung hăng cắn chặt hàm răng lại, quay đầu đi không thèm để ý đến hắn nữa.

"Tức giận?" Trải qua mấy ngày ở chung, Thanh Mặc Nhan càng lúc càng thấy con mèo hương này rất thú vị.

Nó chẳng những có thể nghe hiểu lời hắn nói, hơn nữa có lúc còn thể hiện nhiều cảm xúc rất phong phú, đối với những thứ ăn vào trong miệng, nó đặc biệt rất để ý, ở mỗi thời điểm hắn ăn cơm, hắn phát hiện ra ánh mắt nó đều đang sáng long lanh, kia bộ dáng vạn phần chờ mong của nó thực sự làm cho người ta phải mềm lòng.

Chỉ đáng tiếc, nó vẫn còn quá nhỏ, đến cả miếng thịt cũng cắn không được.

"Huyền Ngọc, đi mua hai cái về đây." Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang uể oải ỉu xìu trong lòng ngực nói.

"Vâng." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, đi đến một cửa hàng ở ven đường.

Lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng lên.

Không tốn quá nhiều công phu, Huyền Ngọc đã trở lại.

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan đem bao giấy dầu mở ra, bên trong lộ ra hai cái bánh rán trái cây giống y hệt nhau.

Cái gì đây a, còn tưởng là thứ gì ăn ngon, sao lại là loại đồ vật này...

Thanh Mặc Nhan cầm một cái lên, thong thả ung dung cắn một miếng.

Gạch cua ở bên trong lộ ra ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại nhân khác. (#Linh: Đoạn này ta chịu, cầu mọi người thông cảm =_=)

A a a a, nhịn không nổi nữa.

Như Tiểu Lam mắt sáng đứng dậy, hai cái móng vuốt nhỏ gắt gao túm lấy quần áo của Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tốt, chủ nhân soái, ta đây cũng muốn ăn.

Vì ăn, nàng đúng là đã mang hết mặt mũi đem đi bán.

Dù sao hiện tại nàng đã bị biến thành động vật, không bằng bây giờ cố gắng để tồn tại, so với việc chạy trốn rồi phải ăn chuột chết, thì thà rằng trước mắt lấy lòng vị thế tử hầu gia này còn hơn, ít nhất hắn sẽ không đem nàng nhốt vào trong lồng.

Hơn nữa tên này nhìn qua cũng rất soái nha.

Thanh Mặc Nhan lại cắn một miếng, cười như không cười nhìn Như Tiểu Lam liếc mắt một cái.

"Muốn ăn?"

Muốn ăn muốn ăn.

Nàng gật đầu lia lịa.

Thanh Mặc Nhan để ý đến động tác của nàng, càng thêm cảm thấy thú vị.

Nó quả nhiên là hiểu hắn đang nói gì, hơn nữa cặp mắt màu xanh biếc kia còn tỏa ra tràn đầy khát vọng với đồ ăn.

Thật là một vật nhỏ dễ thỏa mãn.

Không giống với những người hắn biết...trước mặt thì thế này, nhưng sau lưng lại thế khác.

"Chính là ngươi có thể cắn được sao?" Thanh Mặc Nhan lấy cái còn lại đưa cho nàng.

Như Tiểu Lam dùng chân gắt gao ôm lấy bịch giấy dầu, mở to miệng cắn xuống.

Tiếp theo...

Không có tiếp theo.

Răng sữa của nàng cắn sâu vào lớp xốp mềm bên ngoài, toàn bộ miệng bị lấp đầy, không cử động được.

Như Tiểu Lam mặt không biểu tình ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nội tâm nàng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Đến ăn mỹ thực cũng gặp phải chuyện như thế này, ông trời mau xuống đây lôi kiếp, rồi đánh chết ta luôn đi.

"Ầm vang" Một tiếng, trên không trung thật sự vang lên tiếng sét.

Dọa lông tơ trên người nàng đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói chơi thôi mà, ai biết được chết ở đây xong còn có thể trở về thế giới của ta hay không, ta tuổi trẻ mĩ mạo như thế, mới không nghĩ là sẽ đi đầu thai sớm đâu.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan đưa bàn tay lại đây, đem bánh ở trên miệng nàng lấy ra.

"Cái gì cũng không ăn được, ngươi thật may mắn khi gặp được ta, bằng không ngươi sớm đã bị chết đói rồi." Thanh Mặc Nhan cắn một cái, nhưng hắn lại không ăn luôn, mà là phun ra ở trong tay "Này, ăn đi."

Như Tiểu Lam trực tiếp hóa đá.

Này ngữ khí sao lại kiêu căng đến như vậy? Bảo nàng ăn đồ từ trong miệng hắn nhổ ra...mặt trên còn đang dính nước miếng của hắn...

Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép!

Nàng muốn xoay đầu đi chỗ khác, nhưng mà bản năng động vật lại phản bội nàng.

Miệng đưa lại gần...

Thơm quá!

Nước mắt chảy dòng, trong miệng lại nhai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gặp rắc rối, bị mê hoặc bởi cỏ bạc hà mèo (*)

*) Cỏ bạc hà cho mèo là một loài thực vật, nó có thể kích thích loài mèo khiến cho chúng có một vài hành động đặc biệt, vì vậy được gọi là cỏ bạc hà mèo (còn gọi là Catnip cho mèo).

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan tiến vào một tòa phủ đệ.

Bên ngoài phủ có treo một tấm biển ở trên có viết hai chữ vàng thật lớn: Thanh phủ.

"Thế tử ngài đã trở về!" Đám hạ nhân trong phủ đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, đi nhanh vào trong phủ, Như Tiểu Lam trốn ở sau áo choàng của hắn, chỉ để lộ ra một nhúm lông xù ở trên đầu, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên là một chủ nhân có tiền có thế.

"Hầu gia đang ở trong phủ, thế tử có cần đi qua đó không?" Quản gia cẩn thận hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc có vẻ có chút ảm đạm.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn chính là lúc cổ độc trong người hắn phát tác, mỗi lần độc phát tác hắn đều đóng cửa lại không dám ra ngoài, hoặc là tìm một cái địa phương không ai biết, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác thấy được một mặt yếu ớt nhất của hắn.

"Để ngày mai nói sau." Thanh Mặc Nhan xoay người đi vào sân, cũng theo bản năng giơ tay ra sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam.

Lần trước nó thành công khắc chế cổ độc ở trong người hắn, không biết bây giờ có còn hiệu quả hay không.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, sai người chuẩn bị nước để tắm gội.

Ai ngờ trong lúc hắn đang tắm rửa, tiểu gia hỏa không an phận nào đó liền nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, ngoài đi đường ra vẫn là đi đường, làm nàng nhàm chán muốn chết, nghĩ vậy nàng liền nhảy ra bên ngoài bằng đường cửa sổ.

Bên ngoài chính là hoa viên, bởi vì thân hình nàng nhỏ xinh, cho nên chui vào trong bụi hoa mà cứ ngỡ như là đang tiến vào rừng rậm, không đến mấy phút sau nàng thật sự đã bị lạc đường.

Nàng đi tới đi lui, cảm thấy mấy gian nhà ở đây đều rất giống nhau, dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết đâu mới là gian nhà vừa nãy.

Đột nhiên, nàng ngửi thấy được một mùi hương thơm mát.

Ngay sau đó, thân thể nàng liền không nghe theo khống chế mà chạy về hướng có mùi hương kia, nhảy vào một mảnh đất trong bụi cỏ, điên cuồng quay cuồng ở trong đó, miệng không ngừng kêu chít chít, dùng chân trước ôm những lá cây kia, không ngừng dùng đầu cọ đi cọ lại...

Mẹ ơi, ta đây là bị làm sao vậy!

Như Tiểu Lam cảm giác như chính mình đang say, cảnh tượng trước mắt bắt đầu lay động, rồi lại như thấy được tổ phụ đang đứng ở trước mặt nàng.

"Bé con, tất cả những bảo bối của ta đều giao hết cho ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho tam thúc ngươi biết, bằng không cái gia tử bại hoại kia nhất định sẽ đem hết tất cả đi bán a!"

Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nàng rất muốn nói cho lão nhân gia biết: Đã quá muộn rồi, hiện giờ nàng đã bị biến thành động vật, muốn quay về cũng không được, không thể giúp hắn đi bảo vệ mấy món bảo bối kia...

Nàng ngửa đầu kêu chít chít vào hư không, liền bị hai nha hoàn đi qua phát hiện.

"Trời ạ, cỏ bạc hà mèo của Liên cô nương...tất cả đều bị phá hỏng hết rồi!" Hai nha hoàn kia kêu lên sợ hãi rồi sau đó lao nhanh tới, bắt được vật nhỏ đang bị cỏ bạc hà ảnh hưởng, mới nhìn ra được là một con mèo hương màu đen.

"Đây không phải là con mèo hoang mà thế tử mang về sao?" Có người nhận ra vội vàng nói.

"Thật khó nhìn, lớn lên sao lại gầy đến như thế."

Bởi vì sau cổ còn có vết thương, thế nên mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn chưa được tắm rửa, vừa rồi còn ở trong vườn chui tới chui lui, trên người thì dính đầy bùn đất cùng cọng cỏ, nhìn qua xác thực không có điểm nào đẹp.

Lỗ tai bị người ta nắm, Như Tiểu Lam dùng sức lắc lắc đầu, ý muốn thoát ra khỏi tay người nọ.

Nhưng mà nàng vẫn đang bị vây trong ảo giác của cỏ bạc hà, tựa như một người uống say, căn bản không thể tự khống chế thân thể của chính mình.

"Tiểu súc sinh từ đâu tới?" Đúng lúc này, từ trong viện đi ra một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người y phục hoa lệ, đến khi nàng nhìn thấy bụi hoa bị Như Tiểu Lam phá hỏng thì sắc mặt hoàn toàn bị biến đổi "Đây là ai làm?"

"Liên cô nương, là con mèo hoang này làm."

"Các ngươi trông coi vườn như thế sao, thế nhưng lại để cho con súc sinh hoang dã này đi vào trong, thật vất vả thế tử mới hồi phủ một lần, trong vườn lại bị loạn thành như vậy... Nếu mà chọc giận đến người, ta xem các ngươi ai có thể đứng ra để chịu trách nhiệm!" Liên cô nương vừa to tiếng vừa chỉ tay vào từng người một.

Bọn nha hoàn đồng loạt cúi thấp đầu xuống.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt, nhìn cái nữ tử đang khoa tay múa chân kia.

Liên cô nương đang mắng hăng say, đột nhiên phát hiện ra con "mèo hoang" kia đang dùng một đôi mắt xanh mơn mởn nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt sâu kín, ngay cả nửa điểm sợ hãi cũng không có.

"Lá gan của tiểu súc sinh này cũng không nhỏ, gây ra chuyện lớn như thế mà còn tưởng rằng sẽ sống sót?" Liên cô nương tỏ ra chán ghét nói "Đi mang chó dắt lại đây, đem con mèo hoang này đút cho nó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngao ô ngao ô thế tử tha mạng!

Như Tiểu Lam nghe thấy một trận tiếng kêu "gâu gâu".

Nàng lắc lắc đầu.

Trước mắt có thứ gì đó đang kêu về phía nàng.

"Kêu cái gì mà kêu, còn kêu nữa tỷ sẽ làm thịt ngươi!" Đây gọi là rượu mạnh làm tăng sự can đảm của con người, bởi vì bị cỏ bạc hà làm cho ảnh hưởng, nên hiện tại Như Tiểu Lam chẳng khác gì người đang uống say.

Bọn nha hoàn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn về phía "mèo hoang" đang không ngừng kêu "chít chít" về phía con chó, con chó kia ban đầu còn rất oai phong lẫm liệt, vậy mà bây giờ lại đứng im một chỗ không dám tiến lên một bước.

Đây là tại sao a?

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau.

Liên cô nương liền cả giận nói: "Ngươi là cái đồ súc sinh vô dụng, ngày thường cho ngươi ăn ngon uống ngon, vậy mà bây giờ đến một con mèo hoang ngươi cũng đánh không lại!" Nói xong nàng lại phân phó cho nha hoàn: "Mang gậy gộc tới đây, đem con mèo hoang kia đánh chết rồi chôn dưới vườn hoa làm phân bón."

Như Tiểu Lam đang "nói chuyện" cùng với con chó kia, không biết có phải do bị biến thành động vật hay không, mà hiện tại nàng lại có thể nghe hiểu tiếng của động vật.

Nàng lên giọng uy hiếp: "Ta chính là có hậu thuẫn, nếu ngươi dám động đến ta...thế tử nhất định sẽ đem đầu chó của ngươi chặt bỏ xuống!"

Con chó kia cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính ở đây, cho nên chỉ đứng im một chỗ kêu, chứ không dám đi lên để cắn.

Có người mang gậy gộc đến, Liên cô nương đang định sai người ra tay, thì đúng lúc này, có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới: "Liên cô nương…… Liên cô nương…… Thế tử…… Thế tử tới!"

"A?" Liên cô nương vừa mừng vừa lo: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thế tử vừa đi vào vườn rồi."

Liên cô nương vội vàng duỗi tay ra sửa soạn lại đầu tóc, rồi lại phất phất góc áo.

Lúc này, ở phía Tây bị che kín bởi ánh nắng chiều tuyệt mỹ, đường nhỏ bị hoàng hôn chiếu rọi một mảnh đỏ ửng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đang bước đến đây.

"Thế tử!"

"Bái kiến thế tử!"

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt có chút rối, ở dưới ánh nắng chiều tạo lên những điểm kim quang tuyệt đẹp.

Liên cô nương mới chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã ửng đỏ, sau đó liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Thế tử đi qua sao không sai người thông báo trước, để nô tỳ có thể chuẩn bị thật tốt."

Thanh Mặc Nhan không hề nhìn đến Liên cô nương, trực tiếp đi qua bên người nàng.

Liên cô nương nghe thấy được hô hấp hắn có chút dồn dập, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thanh Mặc Nhan từ trước đến nay hành sự trầm ổn, thần sắc vội vàng như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

"Vật nhỏ, lại đây."

Liên cô nương nghe được Thanh Mặc Nhan nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Chít chít" Con mèo hoang kia xiêu xiêu vẹo vẹo bước đến gần.

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Thanh Mặc Nhan cúi thấp người xuống, đem con mèo hoang vừa dơ vừa gầy kia ôm vào trong ngực.

Mấy nha hoàn đứng cạnh Liên cô nương đều lặng lẽ lùi về sau mấy bước, ý đồ muốn kéo ra chút khoảng cách với nàng ta.

Liên cô nương kinh sợ trợn mắt há hốc mồm: "Thế...thế tử, tiểu súc sinh này rất bẩn, y phục của ngài..."

Trong nháy mắt khi Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương vào trong lòng, hoàng hôn tắt dần, chiều hôm lặng yên khép lại.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm nhận được chỗ ngực của hắn đang kịch liệt phập phồng.

Trên người hắn tỏa ra mùi hương rất dễ ngửi.

Ách...sao lại như thế này, sao sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại kém đến vậy?

Mê hoặc của cỏ bạc hà đi qua, nàng cảm thấy thanh tỉnh không ít.

Bất luận như thế nào, sắc mặt hắn bây giờ đều rất đen.

"Súc sinh?" Thanh Mặc Nhan nhìn bốn phía xung quanh, ngữ khí lãnh đạm: "Các ngươi muốn nói là ai?"

Liên cô nương vừa định mở miệng, chợt thấy mấy nha hoàn chốn ở góc phòng đang hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan phân phó với hộ vệ ở sau lưng: "Đi gọi quản gia đến đây, đem cái vườn này khóa lại, tất cả hạ nhân đều bán ra ngoài phủ, còn con chó kia...trực tiếp giết chết đi."

"Tuân mệnh!" Huyền Ngọc lên tiếng.

Liên cô nương nhìn đám người mang theo gương mặt xám như tro tàn, ngay cả con chó cũng rên lên vài tiếng cho hợp với tình hình.

"Thế tử, thế tử tha mạng!"

"Ngao ô!"

"Thế tử, nô tỳ biết lỗi, thỉnh thế tử khai ân."

"Ngao ô ngao ô!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thay chó cầu tình

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, ngữ khí lạnh nhạt, giống như những người ở trước mắt này đều là những người xa lạ không có một chút liên quan.

Liên cô nương quỳ trên mặt đất cùng với đám nha hoàn, sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan rất ít khi hồi phủ, nhưng bất quá ngày thường hắn đối xử với các nàng đều rất khoan dung, tình cảnh lửa giận ngập trời như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Liên cô nương thấp giọng nức nở, những nha hoàn đi theo nàng cũng khóc sướt mướt theo, toàn bộ không gian đều tràn ngập một mảnh không khí áp lực.

"Ngao ô ngao ô!" Con chó trông cửa bị buộc lại bằng dây thừng, nó kẹp chặt cái đuôi lại miệng thì kêu rên, móng vuốt không ngừng cào lên trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhô đầu ra khỏi lồng ngực Thanh Mặc Nhan, kêu "chít chít" hai tiếng.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chít chít chít!" Như Tiểu Lam sợ hắn không hiểu ý của mình, liền liều mạng huy động hai chân trước, chỉ liên tục về phía con chó kia.

"Ngươi muốn ta tha cho nó?" Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, hắn có thể hiểu được ý tứ muốn biểu đạt của vật nhỏ này.

Mèo con lập tức dùng sức gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn con chó kia.

Bình thường chó trông cửa cũng không phải là chủng loại ưu tú gì, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, con chó kia dùng hết sức lực làm ra một bộ dạng lấy lòng, kích động đến nỗi nước mắt nước mũi đều tuôn ra.

Thanh Mặc Nhan mang theo gương mặt ghét bỏ.

Thừa dịp hắn tắm rửa để chạy ra đây chơi, thiếu chút nữa làm mất mạng nhỏ không nói, hiện tại lại còn dám làm ra bộ dạng rộng lượng.

Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần kém một bước nữa thôi là cổ độc trên người hắn sẽ phát tác, nếu trước khi trời tối không tìm được nó về, thì hắn sẽ lại ngã xuống đất không dậy nổi, hai mắt sung huyết...

"Chít chít." Như Tiểu Lam thấy sắc mặt của hắn không được tốt, liền ngẩng đầu lên lấy lòng, ở trên người hắn cọ cọ.

Thấy hắn vẫn tức giận không chịu để ý đến nàng, nàng ngay lập tức vươn đầu lưỡi ra...liếm một chút lên mặt hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Như Tiểu Lam nhắm chặt hai mắt, dù phải dùng bất cứ giá nào, nàng cũng phải lấy lòng được hắn.

Lại liếm!

Ách? Vì sao xúc cảm ở như đầu lưỡi lại có cảm giác không đúng?

Nàng mở mắt ra.

Thanh Mặc Nhan đang trừng to mắt nhìn nàng, đầu lưỡi nàng chuẩn xác liếm qua bờ môi cùng cái mũi của hắn.

Trên mặt hắn một mảnh ẩm ướt.

Ta phi phi phi phi!

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào trạng thái cứng đờ.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan không khỏi hơi nhíu lại, tựa hồ có một cảm xúc không rõ ràng nào đó đang làm loạn ở trong lòng hắn.

Tất cả hạ nhân xung quanh đều cúi thấp đầu.

Xem ra con mèo hoang này sẽ lành ít dữ nhiều đi? Dù cho thế tử có sủng nó, nhưng nó lại dám đi liếm môi thế tử, này không phải là đi tìm chết sao?

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Mặc Nhan từ trong ống tay áo rút ra một cái khăn, ưu nhã mà tự lau mặt chính mình.

"Lần sau còn để cho nó bắt nạt thì đừng trách không có ai giúp ngươi." Hắn nhàn nhạt nói, cũng sai người đi thả con chó kia ra.

Con chó kia quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi không còn sức như sắp rơi xuống.

Liên cô nương thấy Thanh Mặc Nhan muốn đi, vội vàng gục đầu xuống cầu xin: "Thế tử khai ân, nô tỳ không biết nó là sủng vật của ngài, còn tưởng là dã súc sinh từ bên ngoài chạy vào..."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận.

Ngươi mới là súc sinh! Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Liên cô nương thấy mèo hương không ngừng kêu chít chít về phía nàng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc chờ đợi.

Vừa rồi thứ động vật kia cũng là kêu vài tiếng đối với thế tử, thế tử liền tha cho con chó...

Chính vào lúc này, bước chân Thanh Mặc Nhan không có một chú ngập ngừng, trực tiếp ôm mèo hương đi qua trước mặt nàng.

Quản gia lúc này đã dẫn người chạy đến, vội vàng liêm phong vườn, cũng kiểm kê nhân số nha hoàn.

Liên cô nương ngây ngốc quỳ trên mặt đất, dù có thế nào cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Phải biết rằng lúc trước chính hầu gia đã đưa nàng đến đây để làm nha hoàn thông phòng cho thế tử.

Nhưng ai biết được từ trước đến nay thế tử chưa một lần gọi nàng qua hầu hạ, từ sau khi hắn mười lăm tuổi, đã mệnh lệnh cho nàng phải dọn đến ở đây, liền ngay cả đến cửa của thư phòng cũng không cho nàng được phép đến gần.

"Ta muốn gặp hầu gia!" Liên cô nương khóc lóc không ngừng nói: "Ta là người do hầu gia đưa đến, các ngươi không thể mang ta bán đi..."

Quản gia cũng biết thân phận của Liên cô nương, cho nên đành tự mình đến thư phòng bên kia dò hỏi.

Kết quả là Huyền Ngọc đi ra truyền lời: "Thế tử nói, mặc kệ trước kia nàng ta là người của ai, chỉ cần đã vào vườn này, thì phải theo quy củ mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Con đường sủng vật này càng đi càng xa

Ban đêm, Như Tiểu Lam trở mình.

Chợt nàng cảm thấy bị một vật rất nặng đè lên người.

Nàng động động mí mắt, kỳ thật không cần mở mắt ra nàng cũng biết được thứ đang đè lên người nàng là cái gì.

Tay Thanh Mặc Nhan trước sau đều không có rời khỏi người nàng.

Sau khi trở về nàng đã bị Thanh Mặc Nhan mang ra mạnh mẽ tắm rửa một phen, đem hết bùn đất trên người nàng giội rửa đi, tuy rằng nàng thực không tình nguyện để cho người khác sờ tới sờ lui, nhưng mà tối hôm nay lại chính là thời khắc mà cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, vì vậy nên nàng không thể rời khỏi hắn dù chỉ một bước.

Mới xoay người một cái, đã thấy tay hắn nắm chặt lấy chân nàng lại.

Như vậy ai mà ngủ được a.

Như Tiểu Lam tức giận mở mắt ra.

Vốn định càu nhàu mấy câu, kết quả khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt u ám của Thanh Mặc Nhan đang nhìn chằm chằm lên xà nhà, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy ngây người.

Nguyên lai hắn chưa hề ngủ.

Nàng di chuyển thân thể một chút.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan cúi đầu cảnh giác nhìn về phía nàng, lực đạo trên tay lại ra tăng thêm.

Gia hỏa này là sợ khi hắn đang ngủ nàng sẽ chạy trốn đi.

Thật ra nàng không hề muốn bỏ trốn, vì nàng biết chỉ cần nàng thoáng rời đi khỏi hắn, liền sẽ làm cho cổ độc ở trong cơ thể hắn phát tác.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt đáng sợ kia hẳn là do cổ độc gây ra, bộ dáng tràn đầy huyết sắc tựa như dã thú.

Dáng vẻ kia... Hẳn là rất đau đi?

Tuy rằng không biết tại sao nàng lại có thể khắc chế cổ độc của hắn, nhưng mà hiện tại nàng đang sống dựa vào hắn, cho nên nàng sẽ không bủn xỉn mà làm anh hùng cứu thế một lần.

Nàng dựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, loay hoay nửa ngày mới tìm thấy được một vị trí thoải mái nhất, rồi cuộn tròn lại yên tâm ngủ.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mỗi lần đi ngủ vật nhỏ này đều cực kỳ không muốn nằm cạnh hắn.

Đặc biệt là trải qua sự việc phát sinh hôm nay, hắn vừa rồi còn nghĩ có nên đem nó nhốt vào trong lồng hay không, hoặc là đem xích lại cũng tốt.

Như Tiểu Lam hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Mặc Nhan, nếu mà biết nàng nhất định sẽ huy trảo biến mặt hắn thành khoai tây lát mỏng.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng an ổn ngủ, theo hô hấp của nó, một cỗ xạ hương nhàn nhạt từ trên người nó phát ra.

Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, đem mặt áp vào đám lông xù ở trên lưng nó, lo lắng trong lòng dần dần tan đi.

Sáng sớm khi Huyền Ngọc bước vào trong phòng, đã bị hình ảnh ngủ yên ổn của một người một thú trên giường làm cho kinh ngạc.

Đáy mắt hắn không khỏi nóng lên.

Đã bao nhiêu năm rồi, cổ độc trong cơ thể thế tử cứ mười ngày lại phát tác một lần, đều là vào lúc mặt trời nặn mà tái phát, phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới bình phục.

Việc hưởng thụ giấc ngủ bình yên tới tận bình minh như thế này quả là một ước vọng quá xa vời.

"Thế tử..." Huyền Ngọc thấp giọng gọi một tiếng.

Con ngươi Thanh Mặc Nhan lập tức mở ra, tròng mắt đen trắng rõ ràng tỉnh táo vô cùng, căn bản không giống với người vừa mới tỉnh ngủ.

"Có việc gì?" Hắn ngồi dậy, nhìn về phía con mèo hương vẫn đang hô hô ngủ kia.

"Người ở Đại Lý Tự tới." Thần sắc Huyền Ngọc có chút do dự nói tiếp: "Còn có...Hầu gia phái người qua đây, nói là muốn ngài qua đó một chuyến."

Hẳn là sự việc ngày hôm qua hầu gia đã biết.

Thanh Mặc Nhan ung dung thong thả mặc quần áo rồi nói: "Bên phía phụ thân cứ để từ từ, nếu hắn có hỏi cứ bảo là ta đang bận rộn nhiều công vụ."

Huyền Ngọc nghe lệnh đi xuống an bài.

"Đúng rồi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc quay lại, ngoắc ngoắc tay ý bảo hắn lại gần bên người, hai người nói nhỏ một lúc.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Nàng ngửi được một mùi hương bạc hà thanh nhẹ thoải mái.

"Đây là...cỏ bạc hà mèo!"

Bản năng động vật khiến nàng ngửi theo mùi hương rồi nhảy đến trên bàn.

Trên bàn có để một chậu hoa, bên trong trồng là một gốc cây bạc hà mèo.

Như Tiểu Lam dùng đầu cọ cọ, mắt híp hờ lại, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan mang theo mấy người xa lạ đi vào.

Mọi người mới từ cửa bước vào đã nhìn thấy một con mèo hương nhỏ đang vui vẻ ở trên bàn, bộ dáng ngây thơ chất phác đáng yêu cực kỳ.

Mấy người đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hắn mang theo kinh ngạc cùng quái dị.

Bọn họ nhớ rõ vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh này trước nay đều không thích mèo a, hơn nữa bởi vì hắn rất thích nuôi Cẩm Lý (cá chép gấm), cho nên đối với người và động vật thích ăn cá hắn đều tỏ ra rất chán ghét.

Như Tiểu Lam ôm trậu hoa ngồi ở nơi đó, giờ phút này, nội tâm nàng đã rơi xuống đáy cốc.

Nàng vừa mới làm cái gì!

Động tác kia, tiếng kêu kia... Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đi trên con đường làm sủng vật hơn nữa còn là một đi không trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tại sao lại mê muội mất hết cả lý trí đây?

Như Tiểu Lam gian nan đưa đầu ra khỏi chậu bạc hà mèo, cố gắng tự trấn định chính mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, nàng bất quá chỉ là một loài động vật hết sức bình thường mà thôi, dù có làm ra chuyện gì mất mặt thì mọi người cũng sẽ không để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống đầu tiên, hai người đứng bên cạnh hắn cũng theo quy củ mà lần lượt ngồi xuống.

"Huyền Ngọc, mang sữa dê vào đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó cho Huyền Ngọc đang đứng ở ngoài cửa.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt mọi người lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Lỗ tai Như Tiểu Lam run lên, ngồi xổm im lặng không động đậy.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem vào một chén sữa dê nhỏ.

Như Tiểu Lam có chút do dự, không biết có nên đi qua hay không, ngày thường thời điểm nàng ăn cũng chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan ở bên người, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm hai người xa lạ...

Cho dù nàng đã bị biến thành động vật, nhưng nội tâm vẫn là một thiếu nữ ngượng ngùng cùng rụt rè.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn về phía nàng, miệng nói: "Lại đây."

Bụng Như Tiểu Lam kêu lộc cộc một tiếng.

Sao phải khổ cực như vậy a, ở thời điểm này mặt mũi bán được mấy đồng chứ.

Nghĩ đến đây nàng liền vèo một cái chạy qua, ngửi ngửi chén sữa dê, rồi cúi đầu xuống uống.

Đầu lưỡi liếm láp sữa dê khiến trong phòng vang lên tiếng: Bẹp...bẹp...

"Cố tiên sinh, nói tiếp đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Cố tiên sinh ngẩn người, thật vất vả mới đem được ánh mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam: "Đêm qua phòng tư vụ của Đại Lý Tự bị cháy, có một ít văn kiện đã bị thiêu đốt mất, nhưng mà lại không thấy bóng dáng người trông coi đâu, ta đã phái người tới nhà hắn tìm, mới biết đã ba ngày rồi hắn không về nhà."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Có điều tra rõ văn kiện nào bị cháy không?"

Cố tiên sinh nhìn về phía đồng liêu ở bên cạnh: "Ta cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đã kiểm tra qua, cũng không có khuyết thiếu cái gì... Chỉ là chỗ phòng tư vụ bị cháy, còn phải kiểm kê thêm các văn kiện ở bên dưới mới biết được."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu: "Các ngươi tiếp tục tra đi, vậy người mất tích kia là ai?"

"Là người mới tới nhậm chức." Cố tiên sinh nói.

Thanh Mặc Nhan trầm tư, tiện tay cầm một khối điểm tâm lên, đem nó bẻ nát rồi cho vào trong chén nhỏ trước mặt Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam ăn uống không ngừng, nhưng đôi tai lại dựng đứng lên lén nghe bọn họ nói chuyện, chợt thấy Thanh Mặc Nhan đưa điểm tâm cho nàng, nàng liền ra sức mà ăn.

Cố tiên sinh là lục sư ở Đại Lý Tự, cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đều là nguyên lão của Đại Lý Tự, từ khi Thanh Mặc Nhan nhậm chức Thiếu Khanh đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hắn chú tâm đến việc khác ngoài việc phá án.

"Đại Lý Tự Chính Khanh theo Hoàng Thượng đi săn thú vẫn chưa về, việc này chỉ có thể thỉnh Thiếu Khanh đại nhân làm chủ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Ta sẽ cùng các ngươi đi một chuyến."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài, trước khi đi, hai người lại nhìn thật sâu về phía mèo hương đang vùi đầu vào ăn ở trên bàn.

"Thế tử!" Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, hạ giọng nói: "Hầu gia phái người tới..."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đã làm quan ở Đại Lý Tự nhiều năm, đều là những người rất tinh tường, vừa nghe thấy lời của Huyền Ngọc liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta xin cáo từ trước."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Ta sẽ qua đó sau."

Như Tiểu Lam vừa mới ăn no nê đã thấy quản gia từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, hầu gia có lệnh, muốn ngài xử lý con mèo hoang gây chuyện kia."

Cái gì?

Lông trên cổ Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Nàng đây là chọc phải ai, mà người ta lại muốn xử lý nàng.

Quản gia vừa nói xong, nàng lập tức nhảy dựng lên, trực tiếp chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo khủng hoảng cùng bất an.

Thanh Mặc Nhan lại bị ánh mắt của nó làm cho kinh ngạc, nhìn nó không chút do dự chạy đến trước mặt hắn, sau đó nhảy lên trên người hắn, liều mạng dính vào lòng ngực hắn.

Nó như thế nào xác định chính mình nhất định sẽ cứu nó, sự tín nhiệm đến tột cùng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu...

Nàng như quả cầu lông dựa vào trong lòng ngực hắn, bộ dáng run bần bật làm một góc nào đó trong đáy lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nàng là thuốc dẫn?

Toàn bộ cơ thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong y phục Thanh Mặc Nhan, chỉ có mỗi cái đuôi lông xù là lộ ra bên ngoài, nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá khi thấy một màn này lại không có ai dám cười ra tiếng.

Bởi vì giây phút này, sắc Thanh Mặc Nhan cực kỳ lạnh lẽo: "Xử lý?"

"Hầu gia phân phó như vậy." Quản gia khẩn trương nói thêm: "Thế tử không thể mê muội mất đi cả ý chí."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt lại: "Việc này không cần phụ thân phải lo lắng, tất cả ta đều đã có chủ trương, tất nhiên sẽ không làm mất đi mặt mũi của phụ thân" Nói xong hắn lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra ngoài.

Như Tiểu Lam trộm nhìn phía sau lưng hắn, chỉ thấy Huyền Ngọc đang ôm trong tay cây bạc hà mèo đứng đó, còn quản gia thì sắc mặt lúc trắng lúc đen, tựa hồ như không biết phải làm sao.

"Chít chít." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Như vậy thật sự sẽ ổn sao? Bởi vì nàng mà chống đối với phụ thân của hắn...

Thanh Mặc Nhan cảm giác được bất an trong ánh mắt nàng, liền duỗi tay ra nhéo nhéo lỗ tai lông xù của nàng: "Vẫn là tự lo lắng cho chính mình đi, sau này đừng có mà tự tiện chạy loạn nữa."

"Chít chít!" Nhất định nhất định! Như Tiểu Lam gật đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi phủ, đến Đại Lý Tự.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tấm biển được treo ở trên cao bên ngoài Đại Lý Tự, miệng không khỏi mở lớn.

Hảo khí khái a, đây là tòa án ở cổ đại, quả nhiên là nàng đã theo đúng chủ nhân rồi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi vào Đại Lý Tự, tiến vào trong phòng, Huyền Ngọc lập tức mang cây bạc hà mèo để lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan phân phó: "Đi thỉnh y quan đến đây."

Huyền Ngọc đi một lúc đã thấy từ ngoài cửa bước vào một y quan gương mặt thanh tú.

"Thiếu Khanh đại nhân." Y quan hành lễ: "Ngài lại không thoải mái sao?"

"Không phải." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Trường Hận, ngươi tới bắt mạch giúp ta, thử xem cổ độc có còn hay không."

Y quan ngồi vào đối diện, Thanh Mặc Nhan liền đưa cánh tay qua.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên bàn mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Ngón tay y quan kia nhìn rất tinh tế và thon dài.

Nàng nhạy bén cảm giác được hắn có chỗ nào đó không đúng, vì vậy liền dịch người qua thêm vài bước, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào y quan.

Bởi vì trên người hắn mặc y phục to rộng, cho nên nàng nhìn không ra được cái gì.

Chỉ là cảm thấy...ngón tay người này căn bản là không giống nam nhân.

Mới nghĩ đến đây, nàng lập tức vươn móng vuốt ra, chuẩn xác ấn tới trước ngực đối phương...

Hảo mềm.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, lại lần nữa ấn xuống.

Không sai, là mềm.

A a a xúc cảm này... Quả nhiên nàng đoán không sai, y quan này là nữ giả nam trang.

Nàng đang say mê ở trong xúc giác mềm mại, chợt cảm thấy không khí hình như có chút gì đó không thích hợp.

Ngẩng đầu lên, thì thấy Thanh Mặc Nhan cùng y quan đều đang nhìn chằm chằm vào nàng, mà móng vuốt của nàng vẫn còn đang để ở trên ngực y quan.

"Thiếu Khanh đại nhân..." Thần sắc y quan xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan bắt lấy cổ Như Tiểu Lam, lập tức đem nàng nhấc lên.

"Vật nhỏ này có chút háo sắc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần để ý."

Ai háo sắc! Ta đây chỉ là đang kiểm chứng xem vị y quan này có phải là nữ nhân hay không thôi!

Như Tiểu Lam bất mãn kêu chít chít.

Thanh Mặc Nhan lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói chuyện với y quan.

"Cổ độc trong cơ thể ta có dấu hiệu bị yếu bớt đi không?"

Y quan lắc đầu: "Lần trước ta đã nói qua, muốn hoàn toàn thanh trừ cổ độc thì việc tất yếu là phải gom đủ mấy loại thuốc dẫn, bằng không sớm muộn gì tâm mạch cũng sẽ bạo liệt mà chết."

Như Tiểu Lam kinh hãi trừng lớn mắt.

Cổ độc này lại lợi hại như thế! Xem ra tùy thời Thanh Mặc Nhan đều có thể bị bỏ mạng, cũng không biết hắn có thể sống thêm được bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe y quan "Di" một tiếng: "Đây chẳng phải là mèo hương sao?"

"Đúng vậy." Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên bàn: "Nó là do Tề Quốc tiến cống tới, lại chạy trốn trong lúc săn thú, cuối cùng bị ta nhặt được."

Y quan duỗi tay ôm Như Tiểu Lam lên.

Không hiểu vì sao, trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một dự cảm không tốt.

Nàng liều mạng giẫy chân sau, ý đồ muốn tránh thoát.

Nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, căn bản là tránh không được.

"Không sai không sai, chính là mùi hương này." Y quan hưng phấn nói: "Mùi xạ hương này có thể khắc chế cổ độc ở trên người ngài mặt khác nó cũng là một loại thuốc dẫn, chỉ cần đem mùi hương này tinh luyện ra chế thành túi thơm mang theo bên người, tuy rằng không thể giải độc, nhưng lại có thể khắc thế cổ độc cứ mười ngày lại tái phát một lần của Thiếu Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị cứng đờ lại rồi.

Chế thành túi thơm...

Trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng chính nàng bị đồ tể xử lý đến máu chảy đầm đìa.

Không quan trọng, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nàng không ngừng tự an ủi chính mình.

Chỉ cần trở về thì sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thiếu Khanh đại nhân đe dọa

Y quan Trường Hận ôm mèo hương lên vẻ mặt mang theo hưng phấn: "Thiếu Khanh đại nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ngài cứ giao nó cho ta đi, nếu mà

mọi việc thuận lợi, thì ba ngày sau ta nhất định sẽ chế thành công túi thơm."

Mèo hương nhỏ liền cuộn tròn người lại thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu lật xem hồ sơ vụ án, nhưng ánh mắt lại thường xuyên đảo qua tiểu gia hỏa đang ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu so sánh với ngày thường, bây giờ nó có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, uể oải ỉu xìu gục đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên linh thú không hề giống với chủng loại bình thường, nó hoàn toàn hiểu lời y quan Trường Hận nói là có ý gì.

Chẳng qua...có một chuyện hắn sẽ không nói cho nó biết.

Dù cho phải dùng nó làm thuốc dẫn, thì hắn cũng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của nó.

"Ngươi đang sợ cái gì?" Thanh Mặc Nhan sâu kín hỏi một câu.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn, trong phòng trừ bỏ hắn và nàng ra, thì không có một người nào khác.

Hắn là đang...nói chuyện với nàng?

Thanh Mặc Nhan vươn tay trái ra nhéo nhéo lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam không vui né tránh bàn tay hắn, thân mình hơi run rẩy.

"Ngươi là sợ ta đem ngươi đi làm thành thuốc dẫn sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm vào nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo vẻ nhu hòa.

Như Tiểu Lam không hề chú ý đến, khi nàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, cư nhiên lại nhìn đến ngây dại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt huyết khí kia vẫn còn lưu lại trong đầu nàng đến tận bây giờ, nhìn thẳng vào mắt hắn giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng không có một chút cố kỵ nào nhìn vào hắn, từ đáy mắt hắn nàng thấy được hình dáng của chính mình, tựa như ảnh ngược đang hiện lên rõ ràng trên mặt hồ.

Bộ dáng ngu si của nàng hiển nhiên đã lấy lòng được hắn.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên người ta, thì ta sẽ không lấy đi mạng nhỏ của ngươi." Hắn uy hiếp nói.

Như Tiểu Lam run lên một chút, "chít chít" kêu hai tiếng, đầu nhỏ khẽ gật.

"Chính là nếu ngươi dám có can đảm chạy trốn...đến lúc đó cũng đừng trách ta không khách khí." Hắn vòng tay qua cổ nàng, chỉ cần hắn thoáng dùng sức là có thể bẻ gãy cái cổ của nàng ngay tức khắc.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam lập tức làm ra bộ mặt ngoan ngoãn, còn lấy lòng cọ cọ vào tay hắn.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ này hoàn toàn bị hắn dọa sợ, trong lòng cực kỳ đắc ý, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ vụ án, không chú ý đến trong đáy mắt mèo hương chợt lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

Hắn không biết là, sự đe dọa vừa rồi của hắn, đã làm mất đi sự tín nhiệm mà nàng dành cho hắn.

"Thiếu Khanh đại nhân, tìm được một chút tin tức của Cát Phú bị mất tích." Cố tiên sinh tiến vào nói.

"Như thế nào?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu.

"Bốn hôm trước, có người nhìn thấy hắn đi vào Thiên Nhạc Phường (kỹ viện)."

Sau đó Cát Phú liền biến mất, nói cách khác đó là lần cuối cùng hắn xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Có hỏi thăm được gì nữa không?"

Cố tiên sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Bà chủ Thiên Nhạc Phường cũng không phải là một người dễ nói chuyện, nàng ta nói là không nhớ gì hết."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, đột nhiên đóng lại hồ sơ trên tay rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc." Hắn gọi ra phía ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa."

Không đợi Như Tiểu Lam kịp phản ứng, cổ nàng đã bị người ta nhấc lên.

Thanh Mặc Nhan đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đây là muốn đi đâu?

Như Tiểu Lam hồ nghi nhìn mọi người.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng đi ra khỏi cửa Đại Lý Tự, Huyền Ngọc giắt ngựa cung kính đứng ở một bên.

"Thế tử, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hồng phố, Thiên Nhạc Phường." Thanh Mặc Nhan trả lời lưu loát dứt khoát.

Nghe xong lời này, lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên.

Nghe qua tên thôi cũng đã biết là loại địa phương gì, nơi phồn hoa của cổ đại, nơi mà tràn ngập mùi phấn son...

Có thể tận mắt nhìn thấy nơi đó, thật là quá kích thích!

Nhìn mèo con trong lòng ngực hưng phấn đến dị thường, khóe miệng Thanh Mặc Nhan không khỏi câu lên: Quả nhiên là một con mèo hương háu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bà chủ Thiên Nhạc Phường

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong ngực, một đường đi vào trong Hồng phố.

Trong không khí nồng nặc mùi phấn son.

Như Tiểu Lam nhịn không được hắt xì một cái.

Hảo sặc người.

Nàng dùng móng vuốt che cái mũi lại.

Sau khi biến thành động vật, khứu giác của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, loại mùi hương này thật sự khiến nàng không thể chịu được.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo che chở cho nàng.

Có tầng che đậy này, mùi hương nồng nặc kia giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà nó lại khiến cho nàng không thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, sao nàng có thể cam tâm.

Nhìn vật nhỏ trong lòng hắt xì liên tục, ánh mắt láo liên lại đang nhìn loạn khắp nơi, đôi lông mày Thanh Mặc Nhan liền nhíu lại.

"Không cho nhìn." Hắn lại dùng ống tay áo che khuất tầm mắt của nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam oán giận kêu lên hai tiếng, nhiều mỹ nhân như vậy, không ngắm quá lãng phí.

"Nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam ở trong tay áo hắn lăn tới lăn lui, miệng không ngừng kêu hừ hừ.

Lừa người, có quỷ mới tin ngươi.

Bên tai truyền đến tiếng cười yêu kiều của nữ tử: "Vị công tử này, xin mời vào."

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc bước vào bên trong Thiên Nhạc Phường.

Như Tiểu Lam ở trong ống tay hắn lỗ lực cả nửa ngày cũng không vươn đầu ra được, mệt mỏi nằm xuống thở hồng hộc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan để tay lên bàn, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội thò đầu ra ngoài, chuẩn bị tinh thần để ngắm nhóm "muội tử" mỹ lệ ở xung quanh.

"..." Phía đối diện truyền đến thanh âm không mấy tốt lành.

Một con bạch xà to lớn đang bò trườn ở trên bàn, nó ngẩng đầu lên đối diện với bọn họ rồi thè cái lưỡi đỏ chót ra.

Rắn!

Cả người Như Tiểu Lam lập tức bị nổ tung, nàng vèo một cái chạy lên trên vai Thanh Mặc Nhan, trốn ở phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bạch xà kia liền duỗi người bò qua, lưỡi đỏ tươi cứ thò ra lại cho vào liên tục.

"Thiên Nhạc Phường xảy ra chuyện, sao có thể tránh thoát được ánh mắt của Nhuận Nhi tỷ." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, căn bản không thèm chú ý tới bạch xà ở trước mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của nữ tử.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chúng muội muội mau đi chuẩn bị trà ngon lại đây."

Như Tiểu Lam từ phía sau Thanh Mặc Nhan vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nữ tử trang điểm diễm lệ, nhìn qua hẳn là mới hơn hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, xiêm y trước ngực bị căng ra giống như sắp nổ tung đến nơi.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhìn lại ngực mình.

Vùng đất bằng phẳng.

Đáng chết, nàng như thế nào lại quên, hiện tại nàng cũng chỉ là một con mèo hương mà thôi, làm gì có bộ ngực chứ.

Thanh Mặc Nhan cũng không chú ý tới sự mất mát của tiểu gia hỏa đang trốn ở phía sau hắn, nhưng ngược lại nữ tử ở đối diện đã nhìn thấy hết một màn thú vị vừa rồi.

"Nha, thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu." Nhuận Nhi tỷ tiến tới muốn xoa đầu Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam lầm bầm, trực tiếp né tránh tay nàng.

"Ai? Còn nhỏ như thế mà đã biết cự tuyệt người." Nhuận Nhi tỷ ngoài ý muốn nói: "Vật nhỏ đáng yêu như thế, không bằng Thiếu Khanh đại nhân hãy tặng nó cho ta đi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra phía sau đem Như Tiểu Lam kéo ra, lại đặt lên trên đùi.

"Những thứ khác đều có thể, nhưng chỉ có cái này là không được, vụ việc Cát Phú ngươi cứ nói ra một cái giá đi."

Nhuận Nhi tỷ che miệng cười: "Ta cũng không thiếu bạc, ta chỉ cảm thấy Tiểu Ngoan rất cô đơn, cho nên muốn tìm một người bạn cho nó mà thôi."

Nàng vừa mới nói xong, bạch xà trên bàn kia liền bò về phía nàng, quấn quanh ở trên cánh tay nàng.

Con rắn này tên là Tiểu Ngoan?

Như Tiểu Lam thoáng cái rùng mình, muốn lưu lại nàng làm bạn với nó?... Nói đùa gì vậy, nói không chừng nàng sẽ bị nó nuốt chửng lúc nào không biết mất.

"Ta nhớ rõ tháng trước ở phụ cận Hồng phố có xảy ra một số án mạng, vẫn luôn bị đọng lại ở trong nha môn, tháng này có lẽ phải xử lý cho xong." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam cảm thấy lời này mang theo mười phần áp lực.

Nhuận Nhi tỷ ánh mắt lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: "Thiếu Khanh đại nhân muốn biết những gì, cứ việc nói."

Như thế đã thỏa hiệp? Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi nổi lên kinh ngạc, quả nhiên trong lúc tra án còn có những chỗ trắng đen lẫn lộn.

"Tư vụ Cát Phú Đại Lý Tự bốn ngày trước đã từng đến chỗ ngươi, lúc đó bên người hắn có ai khác không? Hắn rời đi vào thời điểm nào?"

Thanh Mặc Nhan liên tiếp hỏi ra mấy câu, Nhuận Nhi tỷ lại không một chút hoang mang, gọi một muội tử Thiên Nhạc Phường khác vào trả lời.

Như Tiểu Lam không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, lực chú ý của nàng đều dồn hết vào mấy món điểm tâm ở trên bàn.

Có một đĩa hoa quế đường, nàng rất muốn nếm thử qua, nhưng mà con bạch xà kia lại ở gần đó, hại nàng không dám đi qua ăn vụng.

Liền ở lúc nàng đang bực bội đến nghiến răng nghiến lợi, thì chợt thấy bên ngoài cửa sổ hiện lên một đạo thân ảnh.

Nàng nhìn qua thử thăm dò, thì thấy bên ngoài cửa sổ lộ ra nửa gương mặt xanh trắng không có một chút huyết sắc...

Đây là thứ quái quỷ gì!

Như Tiểu Lam toàn thân căng thẳng, như gặp đại địch.

"Người nào!" Nhuận Nhi tỷ kêu lên một tiếng, bạch xà Tiểu Ngoan bị nàng vứt ra, xông thẳng ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Dấu chân kỳ quái, con rối mặt ngọc

Bạch xà bị bà chủ Thiên Nhạc Phường ném ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan cũng ôm theo Như Tiểu Lam xông ra ngoài.

Như Tiểu Lam khẩn trương trừng lớn mắt, nhưng mà ở phía dưới cửa sổ cũng chỉ có mỗi mình bạch xà đang nằm ở đó, trừ nó ra, cũng không thấy xuất hiện bất cứ người khả nghi nào.

"Sao lại như thế này...chẳng lẽ là do ta nhìn nhầm?" Nhuận Nhi tỷ vươn tay ra, bạch xà liền thuận thế leo lên cổ tay nàng.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống.

Trên mặt đất ngoài cửa sổ còn lưu lại một dấu vết mơ hồ.

Như Tiểu Lam nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một gương mặt xanh trắng không có chút máu ở bên ngoài cửa sổ, liền kêu chít chít ầm lên.

Đây thật sự không phải ảo giác, ta cũng nhìn thấy!

Chính là không có ai hiểu nàng đang nói gì.

Nhuận Nhi tỷ thò người qua nhìn kỹ, kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

Kia như là một đôi dấu chân nho nhỏ, chẳng qua là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

"Vẫn là ta nhìn nhầm đi." Nhuận Nhi tỷ nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày lại: "Vừa rồi ngươi nói Cát Phú là tự mình rời khỏi Thiên Nhạc Phường?"

"Đương nhiên là tự hắn rời đi, nơi này của chúng ta cũng không thu dưỡng người rảnh rỗi." Nhuận Nhi tỷ cười duyên nói: "Hơn nữa hắn cũng không tính là đến để mua vui... Hắn chỉ gọi Hồng Lăng cô nương lên bồi rượu, ước chừng một canh giờ sau đã đi rồi."

Hồng Lăng đứng ở bên người Nhuận Nhi tỷ, gật đầu nói: "Hôm đó Cát Phú chỉ gọi lên hai vò rượu, khi nô gia đánh đàn thì thấy hắn có chút thất thần, sau đó có người gõ cửa ở bên ngoài, Cát Phú tự mình đi ra mở cửa, họ đứng ở ngoài không biết là đã nói những gì, sau khi quay lại nhìn hắn như người say, vẫn luôn nằm ghé ở trên bàn, nô gia thấy hắn như vậy liền đi lấy canh giải rượu cho hắn, nhưng mà khi quay lại thì đã không thấy hắn đâu nữa."

Manh mối cứ như thế bị chặt đứt?

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia thất vọng, vì thế dùng móng vuốt xoa nhẹ lên trên mu bàn tay hắn.

Cảm giác được sự ấm áp từ mu bàn tay truyền đến, Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua.

Mắt mèo màu xanh biếc sáng lấp lánh, mang theo lo lắng không chút nào che dấu.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nó, xúc cảm thật tốt, cũng không biết tại sao, áp lực trong lòng hắn đã vơi đi một chút.

"Đúng rồi!" Hồng Lăng cô nương như là nhớ tới cái gì: "Thời điểm Cát Phú rời đi, từng làm rơi lại một thứ, nó vẫn luôn ở chỗ ta, nếu hôm nay Thiếu Khanh đại nhân đã tới, thì hãy mang nó đem đi đi."

"Là đồ vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chỉ là một con rối thôi." Một lúc sau, Hồng Lăng cô nương đã đem vật kia giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Đó là đồ chơi của tiểu hài tử, trên người nó mặc y phục bằng vải bông, thân thể chỉ cao hơn Như Tiểu Lam một chút.

Chỉ là một con rối bình thường như vậy, nhưng gương mặt lại được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Mặc Nhan cầm con rối lên xoay đi xoay lại, mày hơi nhíu lại.

Theo hắn biết, nhà họ Cát tuy khá giả nhưng lại không có con nối dõi.

"Đây thật là do hắn để lại?" Thanh Mặc Nhan có chút không thể tin được.

"Không sai." Hồng Lăng gật đầu.

Nhuận Nhi tỷ khinh thường nói: "Chỉ cần là đồ vật mà khách nhân làm rơi, các muội tử trong phường các đều sẽ giữ gìn cẩn thận giúp họ, các nàng tuyệt đối sẽ không có sai sót."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, ta sẽ đem nó về trước."

Thanh Mặc Nhan một tay cầm rối gỗ, một tay ôm Như Tiểu Lam rời khỏi Thiên Nhạc Phường.

Thời điểm muốn lên ngựa, hắn đưa con rối sang tay bên kia, khiến nó đụng phải người Như Tiểu Lam.

Tức thì, Như Tiểu Lam cảm thấy được có một cỗ âm phong đang đánh úp về phía nàng, khiến cho toàn bộ lông trên người nàng đều dựng cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Là tranh sủng hay là muốn đổi chủ?

Thanh Mặc Nhan đang muốn lên ngựa, chợt thấy vật nhỏ ở trong lòng liều mạng dãy dụa.

Quả cầu lông hưu một cái nhảy ra khỏi ngực hắn.

"Vật nhỏ?"

Như Tiểu Lam nhảy từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra ngoài, bốn chân chạm đất, lông trên người đều dựng cả lên.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan gọi nàng, thần sắc có chút không vui.

Trong cổ họng mèo hương phát ra tiếng gầm gừ, thanh âm mang theo sự uy hiếp, nhất quyết không chịu đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đành phải xuống ngựa, vốn định tiến tới ôm vật nhỏ kia lên, kết quả động tác của mèo hương còn nhanh hơn, nó nhảy đi tránh khỏi tay hắn.

Thanh Mặc Nhan bắt phải không khí, thấy tiểu gia hỏa một lần nữa lùi về phía sau, trong lòng liền nổi lên một trận bực bội không biết lý do.

"Đứng ở đó không được nhúc nhích." Thanh âm hắn có chút lạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, vật nhỏ đối với việc đến gần của hắn sinh ra sự bài xích, làm trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật không phải Như Tiểu Lam không muốn đến gần hắn, mà là bởi vì trên tay hắn đang cầm con rối kia, từ trên người nó tản mát ra một loại âm khí vô hình, khiến cho nàng sởn cả tóc gáy.

Nếu mà đổi lại là người bình thường thì sẽ không để ý, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên cùng ông nội, đã sớm học được cách phân biệt thứ gì là tốt thứ gì là xấu, ngay cả ông nội cũng thường khoe khoang trước mặt người khác, nói nàng cực kỳ thông minh, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của ông...

Loại hơi thở âm lãnh kiểu này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhìn khắp bốn phía, trừ nàng ra cũng không có ai khác chú ý tới điểm này.

Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không cảm nhận được bất luận cái gì khác thường.

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm cười duyên của nữ tử: "Mèo con hảo đáng yêu, cư nhiên lại đi tranh sủng cùng một con rối."

"Bé ngoan, không bằng ngươi đi theo chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ sủng ngươi hết mực." Các cô nương Thiên Nhạc Phường cười hì hì nói ra những lời khiêu khích về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Ý tưởng đổi chủ nhân không phải nàng chưa bao giờ nghĩ qua, tuy rằng Thanh Mặc Nhan đối xử với nàng rất tốt, nhưng chính là sau khi nghe thấy lời nói của y quan ở Đại Lý Tự, thì trong lòng nàng đã bắt đầu sinh ra bất an.

Nàng không muốn bị biến thành thuốc dẫn của Thanh Mặc Nhan.

Vốn dĩ bị biến thành mèo đã đủ bi thảm rồi, nếu còn trở thành vật tế cho người khác nữa, thì thật sự nàng sẽ chết không nhắm mắt mất.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt vật nhỏ, nó thật sự có ý nghĩ đi theo người khác ư?

Giơ tay ném con rối cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bước về phía nàng.

Như Tiểu Lam đang đặt hết lực chú ý trên người các cô nương Thiên Nhạc Phường, đột nhiên nàng thấy trước mắt mình tối sầm lại, ngẩng lên liền thấy thân ảnh to lớn của Thanh Mặc Nhan đang chặn hết tầm mắt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quả cầu lông nhỏ trên mặt đất: "Như thế nào, đã chán ở bên cạnh ta?"

Ngữ khí mang theo hàn băng, làm thân mình Như Tiểu Lam khẽ run.

"Chít chít..." Nàng vô lực giải thích, đồng thời nhìn về phía con rối trong tay Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng phân trần, trực tiếp nắm lấy cổ nàng nâng lên đến trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ ngươi thực sự đang tranh sủng cùng với cái vật vô tri vô giác kia?"

Ta tranh sủng mới lạ!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ chửi thầm, đồ vật kia trên người chứa đến mười phần âm khí, nàng mới không muốn chạm vào nó đâu.

"Chít chít." Dù sao cũng không giải thích cho hắn hiểu được, chi bằng cứ đơn giản cho qua đi.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt đánh giá nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng tràn đầy băng hàn.

Như Tiểu Lam bị hắn nhìn đến trong lòng phát hoảng.

"Nhớ cho rõ ngươi là sủng vật của ai, nếu dám phản bội thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Mặc Nhan cảnh cáo nói.

Như Tiểu Lam gục đầu xuống, một bộ dáng nhận sẵn vận mệnh.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng nhảy lên ngựa, mang theo Huyền Ngọc trở về Đại Lý Tự.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường quay đầu lại nhìn trộm Huyền Ngọc đang đi phía sau Thanh Mặc Nhan.

Con rối kia vẫn đang nằm trong tay Huyền Ngọc, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc không mang theo chút biểu tình gì.

Như Tiểu Lam híp mắt lại cảnh giác, nàng nhìn chằm chằm vào nó cả nửa ngày trời cũng không thấy bất luận dị thường nào, vì thế liền hậm hực quay đầu đi.

Ở thời điểm nàng vừa quay đầu đi, đôi mắt con rối dần dần cong lên thành một đường vòng cung...

Nhìn qua hết sức quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Làm một con mèo hương thật quá mức ưu thương

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Việc đầu tiên hắn làm là gọi chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh đến, đem con rối kia ra cho bọn họ xem qua.

"Đây là vật mà Cát Phú lưu lại Thiên Nhạc Phường?" Cố tiên sinh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy nó chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Con rối kia nằm ở trên bàn, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc phiếm lên chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cố tiên sinh lắc đầu: "Cát Phú là một người thật thà, từ khi nhậm chức ở Đại Lý Tự đến nay chưa gây ra bất kỳ tai họa gì, cũng chưa từng nghe nói qua hắn có ham mê không đứng nào."

Canh tiên sinh nhìn qua con rối rồi liên tục nhíu mày: "Có phải là do Thiên Nhạc Phường nhầm rồi không?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan vô cùng quả quyết.

Thấy mấy người ở trong phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Đối với nàng mà nói, không khí ở trong phòng quá mức nặng nề, hơn nữa con rối kỳ quáy kia cũng đang ở đó, khiến cho nàng cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi đám người Cố tiên sinh rời đi, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống.

Thanh Mặc Nhan xong hết việc mới phát hiện ra không thấy mèo hương đâu.

"Vật nhỏ đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, ngữ khí mang theo lo lắng.

"Ở bên ngoài hậu viện." Huyền Ngọc thành thật nói.

Mấy ngày nay, hắn cảm thấy con mèo hương này càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng thế tử, cho nên vào thời điểm mèo hương nhảy ra ngoài cửa sổ, hắn liền nhìn chằm chằm vào, sợ là nếu để lạc nó, sẽ khiến cho thế tử tức giận.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi ra khỏi cửa, lúc này sắc trời đã gần tối, đáng ra bọn họ đã sớm hồi hầu phủ rồi, nhưng hắn lại chậm chạp không muốn trở về.

Bởi vì đối với hắn, buổi tối ở nơi nào cũng như nhau mà thôi.

Nếu trở về hầu phủ sẽ khó tránh khỏi việc phải đi gặp phụ thân, mấy năm nay phụ thân đối với hắn càng thêm nghiêm khắc, cho nên bây giờ dù bọn họ có gặp nhau thì cũng đã không còn lời gì để nói với nhau.

Huyền Ngọc giơ tay chỉ lên mái hiên.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới phát hiện, trên mái hiên có một quả cầu lông màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm lên không trung không chớp mắt, nhìn bộ dáng kia của nó, giống như đang tự hỏi về một vấn đề khó giải quyết nào đó.

Một con mèo hương trong đầu có thể chứ đựng rất nhiều vấn đề?

Bất quá vào lúc này, bất kể là ai nhìn thấy một màn này cũng đều sẽ tâm sinh nghi hoặc.

Bởi vì con mèo hương ở trên mái hiên kia, ánh mắt của nó đang tỏa ra thần sắc quá mức đau thương.

Như Tiểu Lam nhìn chiều hôm dần dần tắt trong không chung, trong lòng liền khẽ thở dài: Những ngày như vậy nàng còn được trải qua bao lâu?

Tuổi thọ của một con mèo hương nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm, cũng không biết sau khi nàng chết có thể trở lại thế giới hiện đại hay không, thân thể của nàng không biết còn ở đó hay không.

Chỉ sợ gia sản của lão gia tử đã sớm bị tam thúc lấy đi.

Ông nội, thật xin lỗi người, con đã không thể giúp người bảo vệ những bảo bối đó...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, đôi mắt màu xanh không khỏi nổi lên một tầng hơi nước.

Ô ô ô...ta phải làm sao bây giờ, phải như thế nào mới có thể rời đi khỏi cái nơi quái quỷ này đây...

"Vật nhỏ." Một thanh âm quen thuộc vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu xuống, y phục thêu đồ án vân hạc trên người hắn như được tô thêm một tầng kim phấn nhàn nhạt, rực rỡ lấp lánh.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, tròng mắt quên cả chớp động thẳng tắp nhìn chằm chằm vào hắn, bộ dáng ngu ngơ đáng yêu cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan tinh tường nhận thấy được trong ánh mắt vật nhỏ mang theo sự si mê.

"Quả nhiên là tiểu gia hỏa háu sắc." Thanh Mặc Nhan cười khẽ lên tiếng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Thiếu Khanh đại nhân thường ngày mặt không mang theo chút biểu tình khi cười lên lại đẹp đến thế.

Trong lòng nàng không khỏi than thở: Nếu không phải gia hỏa này muốn mang ta đi làm thuốc dẫn, thì thật đáng giá để ta yêu mến hắn một phen.

Bất quá rất nhanh tâm tình của nàng đã bị hiện tại tàn khốc tạt cho một gáo nước lạnh.

Thân thể nàng bây giờ là động vật, với cái bộ dáng này nàng căn bản không thể đi đùa giỡn nam tử nhà người ta được a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Đêm hôm đó, Thanh Mặc Nhan không hồi hầu phủ, mà là trực tiếp nghỉ ngơi ở Đại Lý Tự.

Như Tiểu Lam đi theo ăn cơm chiều với hắn, rồi mới cuộn tròn người hô hô ngủ ở trên bàn.

Có lẽ bởi vì tuổi tác thân thể này còn quá nhỏ, cho nên thời gian ngủ của nàng thường ngày đều rất dài, Thanh Mặc Nhan đã sớm nhìn mãi thành quen, nên cứ tùy ý để cho nàng ngủ, hắn lại bận rộn xử lý hồ sơ vụ án, thẳng đến đêm khuya hắn mới bế Như Tiểu Lam vào trên giường bên trong thư phòng ngủ tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Như Tiểu Lam lại đột ngột tỉnh giấc.

Lỗ tai giật giật, nàng nghe được thanh âm sàn sạt rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Không giống với tiếng gió thổi vào lá cây...

Từ trong lòng Thanh Mặc Nhan lặng yên chui ra, nàng nhảy cái xuống giường, đi thẳng về hướng cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, tuy rằng trong vườn có treo nhiều đèn lồng, nhưng ánh sáng hiện ra vẫn rất lờ mờ.

Cũng may mắt nàng có thể thích ứng với bóng tối, đôi mắt màu xanh biếc mang theo rực rỡ cùng lấp lánh.

Trong bóng đêm u ám, một thân ảnh thấp bé đang chậm rãi di chuyển, hướng về phía đông đi đến.

Như Tiểu Lam không khỏi mở to mắt.

Đó là cái gì?

Nàng cong sống lưng lại, thả người nhảy ra ngoài, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng nàng không thấy rõ đồ vật kia, nhưng bất quá nàng lại có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở âm lãnh.

Nó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Như Tiểu Lam bước chân nhẹ nhàng, đi về hướng đông theo cỗ hơi thở kia.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, Thanh Mặc Nhan ở trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Kỳ thật từ lúc mèo hương nhảy xuống giường thì hắn đã tỉnh, chẳng qua là hắn muốn biết vật nhỏ này rốt cuộc là đang tính toán cái gì, cho nên hắn mới giả bộ ngủ.

Ngồi dậy, Thanh Mặc Nhan khoác thêm một kiện áo choàng, lặng yên ra khỏi cửa.

Ban đêm ở Đại Lý Tự rất an tĩnh, trừ bỏ quan sai gác đêm ra, thì nơi nơi đều là tối đen và yên tĩnh.

Hắn theo sau mèo hương một đường đi vào sân phía đông.

Nơi này là thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh, thời điểm Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam nhảy vào trong phòng qua đường cửa sổ, ánh mắt liền hơi ngưng trọng.

"Người nào!" Phía xa truyền đến ánh sáng của đèn lồng.

Thanh Mặc Nhan đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Ánh sáng đèn lồng càng ngày càng gần, hai gã gác đêm đến trước mặt xem xét, khi thấy rõ là Thanh Mặc Nhan thì đều trở nên hoảng sợ.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...đã muộn như vậy rồi, ngài tới đây là có việc gì?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn về phía thư phòng của Chính Khanh, buồn bã nói: "Các ngươi có phát hiện ra dị thường gì không?"

Hai gã gác đêm mờ mịt lắc đầu.

Đúng lúc này, trong thư phòng truyền ra một tiếng kêu to bén nhọn, nghe giống như là dã thú đang cắn xé lẫn nhau.

Hai gã gác đêm chưa kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã như một cơn gió vọt vào trong phòng.

Một trận gió âm lãnh ập đến trước mặt.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được rùng mình một cái.

Hai gã gác đêm theo sát sau lưng hắn, cũng bị cỗ âm phong này thổi cho toàn thân run rẩy.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là..."

Nương theo ánh sáng đèn lồng, ba người mới thấy rõ tình hình trong phòng.

Trên thư án một mảnh hỗn độn, một đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng.

"Thiếu Khanh cẩn thận!" Hai gã gác đêm rút đao trên eo ra.

"Dừng tay." Thanh Mặc Nhan quát bảo bọn họ dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh kia rồi đi qua.

"Chít chít?" Một tiếng kêu non nớt phát ra trong đêm tối.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan vươn tay ra.

"Chít chít!" Nàng lùi về phía sau, tránh đi hắn.

"Ta bảo ngươi lại đây, không nghe thấy sao?" Ngữ khí hắn lạnh đi ba phần.

Hai người gác đêm giơ cao đèn lồng lên, thì thấy trên bàn có một con mèo hương nhỏ màu đen, ở dưới chân nó, đang dẫm lên một con rối, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc gục hẳn sang một bên, nhìn qua có chút chật vật.

Trên mặt đất rơi lung tung toàn là hồ sơ, trong phòng hỗn độn đến không chịu nổi.

"Mèo hoang ở đâu tới!" Người gác đêm cả kinh nói: "Nó dám làm loạn hết hồ sơ của Chính Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, đại não trống rỗng.

Mấy thứ này không phải do nàng làm, chẳng qua...Thanh Mặc Nhan sẽ tin tưởng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sẽ không phải là gặp quỷ đi?

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Như Tiểu Lam, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh toát giống như mặt hồ bị đóng băng, không hề mang theo bất cứ biểu tình gì.

"Ta không muốn nói lại thêm một lần nữa, mau lại đây." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam không tình nguyện buông con rối dưới chân ra.

Con rối gỗ gục đầu xuống, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo biểu tình cứng đờ.

"Là ngươi mang nó tới nơi này?" Thanh Mặc Nhan chất vấn.

"Chít chít!" Trong lòng nàng dâng lên một trận hốt hoảng.

Nàng có chút hối hận, đáng ra vừa rồi nàng không nên tới đây một mình, hiện tại dù nàng có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được, bởi vì sẽ không có ai tin tưởng tất cả những việc xấu xa này đều là do con rối kia gây ra.

"Thiếu Khanh đại nhân, hồ sơ bị hủy, đến khi Chính Khanh đại nhân trở về chúng ta biết ăn nói như thế nào đây?" Một người gác đêm lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan làm lơ bọn họ, lạnh lùng liếc mắt nhìn đống hồ sơ trên mặt đất.

"Là ngươi làm sao?" Hắn nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dùng sức lắc đầu.

"Nếu nó đã nói không phải, thì chắc chắn không phải là do nó làm." Thanh Mặc Nhan tiến đến đem nàng bế lên.

"Thiếu Khanh đại nhân...này..." Hai gã gác đêm mang theo vẻ mặt khó xử.

Thư phòng của Chính Khanh đại nhân bị biến thành cái bộ dạng này, bọn họ cũng có trách nhiệm, nhưng mà đầu sỏ gây chuyện lại bị Thanh Mặc Nhan mang đi.

Hai chân trước của Như Tiểu Lam bám trên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ánh mắt không dám tin nhìn vào gương mặt hắn.

Hắn tin tưởng nàng đến thế sao? Thư phòng loạn thành như vậy, mà nàng lại là vật sống duy nhất ở trong đó, dù có là ai đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tin tưởng tất cả những việc này không có chút liên quan nào đến nàng.

"Chít chít..." Quả nhiên tình chủ tớ trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại.

Nàng chủ động dùng đầu cọ cọ vào cằm hắn.

Vật nhỏ vì được hắn tín nhiệm mà tâm sinh cảm kích, rất tốt.

Thời gian bọn họ ở chung với nhau mặc dù không nhiều, nhưng hắn tin tưởng một con mèo hương tràn đầy linh tính như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra những chuyện như thế.

Sau khi trở lại thư phòng, hắn lập tức gọi chủ bộ Canh tiên sinh tới, phái hắn đi điều tra thực hư sự việc về những hồ sơ bị tổn hại ở thư phòng Chính Khanh.

Canh tiên sinh ngáp một cái rồi chạy đi làm nhiệm vụ, đến tận hừng đông mới kiểm kê xong một lượt đống hồ sơ kia.

"Hồ sơ đều đủ cả, có bốn bộ bị tổn hại nghiêm trọng, bất quá vấn đề này cũng không tính là lớn, có lục sự Cố tiên sinh ở đây, nói hắn bắt trước bút tích trong hồ sơ, sao chép ra phần khác là được." Canh tiên sinh hồi bẩm tình hình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm lên bàn, con rối kia đang nằm ở nơi đó.

"Canh tiên sinh, ta nhớ rõ hôm qua con rối này đã bị cho vào nhà kho."

"Vâng..." Canh tiên sinh ngẩn người, bởi vì muốn tìm kiếm Cát Phú bị mất tích, cho nên con rối này đã được coi là vật chứng cho vào nhà kho, lúc đấy chính tay hắn và Huyền Ngọc đã bỏ nó vào đấy.

"Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở trong thư phòng của Chính Khanh đại nhân đây." Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

Canh tiên sinh hiển nhiên không thể trả lời được vấn đề này: "Bên phía nhà kho đã tra rõ, tối hôm qua không hề có một ai tự tiện tiến vào, chìa khóa cũng đang ở... Bất quá đêm qua bọn họ nói là nhìn thấy con mèo hương của đại nhân xuất hiện trong thư phòng..."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Ngươi nghĩ là nó trộm con rối kia ra sao?"

Một con mèo hương có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể trộm được đồ vật từ trong nhà kho Đại Lý Tự?

Canh tiên sinh lập tức không biết nói gì.

Xác thực, nhà kho ở Đại Lý Tự rất đặc biệt, nếu mà không có chìa khóa, căn bản sẽ không có khả năng đi vào được.

"Đêm qua những quan sai gác đêm đều có mặt đầy đủ, nhưng ai cũng không phát hiện ra điều gì dị thường." Canh tiên sinh bất đắc dĩ nói: "Sẽ không phải là gặp quỷ đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hành tung của con rối

Sau khi Thanh Mặc Nhan cùng Canh tiên sinh bàn bạc chính sự xong, ngoài trời đã là buổi trưa.

Như Tiểu Lam ghé vào trên cửa sổ ngáp liên tục.

Thanh Mặc Nhan cũng bận rộn cả đêm không ngủ, bất quá hắn đã quá quen với việc này, vì thế sau khi tiễn Canh tiên sinh đi thì hắn lại đâm đầu vào làm việc.

Như Tiểu Lam lại ngáp một cái, nước mắt lưng tròng.

Nàng rất muốn ngủ, nhưng cái bụng lại kêu lên không ngừng.

Ngước mắt lên nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang nghiêm túc xem xét hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

"Ọc ọc..." Bụng lại vô tình kháng nghị.

Như Tiểu Lam liếm liếm miệng, không có biện pháp, chủ nhân đã không cho đồ ăn, thì nàng chỉ có thể tự mình đi tìm.

Xoay người, nhảy nhanh ra ngoài cửa sổ.

Huyền Ngọc đi đến cửa, bỗng thấy một đạo hắc ảnh chợt lóe qua, chờ đến khi hắn ổn định lại khay cơm trên tay, thì đạo hắc ảnh kia đã không thấy đâu.

"Thế tử, dùng cơm đi." Huyền Ngọc khuyên nhủ.

Thanh Mặc Nhan buông bút xuống, đột nhiên phát hiện cửa sổ ở đối diện trống không.

"Vật nhỏ đâu?"

Huyền Ngọc để khay cơm xuống: "Vừa rồi đã chạy ra ngoài."

Đôi mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại.

Ăn cơm đối với tiểu gia hỏa kia là một việc vô cùng quan trọng, nó như thế nào đến ăn cũng không màng mà chạy đi?

"Tìm nó trở về." Thanh Mặc Nhan nói, không biết tại sao khi không nhìn thấy vật nhỏ, hắn liền có cảm giác không muốn ăn.

Huyền Ngọc ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng lại nói thầm: Thế tử cũng quá để ý đến mèo hương đi, nếu người sủng nó chỉ là để khắc chế cổ độc, thì không phải chế thành túi thơm sẽ thuận tiện hơn sao? Còn hơn mỗi ngày cứ phải nhìn chằm chằm vào nó, còn lo lắng là nó sẽ chạy trốn...

Hắn mải nghĩ, khiến bước chân đi ra cũng chậm mất nửa nhịp.

Thanh Mặc Nhan lập tức trầm mặt lại.

Huyền Ngọc thấy thế thì vội vàng đẩy nhanh bước chân, dường như là phi thẳng ra cửa.

Như Tiểu Lam lúc này đã sớm chạy đến trong vườn.

Nàng xoay người vài vòng, ngửi ngửi trong không khí, trong gió ẩn ẩn bay tới mùi hương của đồ ăn.

Mắt nàng lập tức sáng ngời, đi về phía trước theo mùi hương kia, nhảy qua vài bức tường, đi vào một nơi xa lạ trong viện.

Đứng trên đầu tường, nàng nhìn thấy một tạp dịch của Đại Lý Tự đang đẩy một thùng gỗ cơm đi vào trong phòng đối diện.

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này như là một cái nhà kho.

Từ trên tường nhảy xuống, mới đi đến góc tường, chợt nghe ở cửa đối diện truyền đến thanh âm nói chuyện: "Ai? Sao ngươi lại lấy con rối kia ra khỏi kho? Đây chính là Thiếu Khanh đại nhân buổi sáng nay mới mang về..."

Động tác Như Tiểu Lam cứng lại, đứng im một chỗ.

Bởi vì lông trên người nàng màu đen, cho nên trốn ở chỗ khuất của góc tường cũng không bị ai phát hiện.

Ở phía cửa đối diện đi ra một nam tử tạp dịch, bước chân hắn cứng đờ đi ra ngoài, trên tay còn cầm theo con rối âm khí dày đặc mà nàng ghét nhất.

"Ngươi muốn đi đâu?" Có một tạp dịch khác từ bên trong chạy ra theo.

Nam tử tay cầm con rối kia lại giống như là không nghe thấy, mơ mơ màng màng tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam lập tức cảnh giác dựng đứng lỗ tai lên, toàn thân căng thẳng, tất cả móng vuốt đều lộ hết ra ngoài.

Nàng còn nhớ rõ ông nội đã từng nói qua, loại âm khí như thế này đều là do dính vô số máu tươi mà có, là vật tà ác đến đáng sợ.

Chỉ tiếc là khi còn ở cùng ông nội, nàng đều không đem việc này để ở trong lòng, bây giờ nhớ lại mới thấy vô cùng hối hận.

Nàng đuổi theo nam tử đang cầm con rối kia, nhưng đến khi ra bên ngoài lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Không phải chứ, nàng ở khoảng cách gần như thế vậy mà bây giờ lại không thấy hắn nữa?

Như Tiểu Lam thoáng ngây người, chợt thấy từ trên đỉnh đầu có một đạo bóng đen chụp xuống.

Nàng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn thấy thân thể nam nhân kia đang ngã xuống, trực tiếp đè lên người nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam không ngừng giãy giụa, chính là sức lực bé nhỏ của nàng không thấm vào đâu, căn bản là không thể đẩy được nam nhân kia ra.

Nàng khua loạn hai chân trước, trên mặt đất cào ra mấy đạo dấu vết.

Nam nhân kia giống như đã mất đi hết ý thức, té xỉu trên mặt đất, thân thể nặng như một tòa núi.

Ở thời điểm Như Tiểu Lam tính toán từ dưới thân người nọ chui ra ngoài, nàng nghe được tiếng bước chân đang đến gần.

Con rối kia thế nhưng đang tự mình bước đi những bước chân tập tễnh về phía nàng, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc dưới ánh nắng mặt trời phiếm lên những ánh sáng màu xanh trắng, khóe mắt hơi hơi cong lên tựa như mang theo ý cười ghê người.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ run lên.

Xong rồi!

Miệng con rối đột nhiên mở lớn, một đạo ánh sáng trắng từ trong bắn ra, lập tức bắn trúng phía sau ót Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được

Như Tiểu Lam bị ánh sáng trắng bắn trúng, chỉ cảm thấy một cỗ âm hàn đang xâm nhập vào trong cơ thể, tứ chi không nghe theo khống chế, giống như có một lực lượng vô hình nào đó đang điều khiển thân thể nàng...

Không xong!

Như Tiểu Lam thầm kêu không ổn.

Nàng quơ quơ đầu nhỏ, cực lực bảo trì thanh tỉnh.

Muốn khống chế thân thể của nàng? Nằm mơ!

Cái thứ vật tà ác không ra gì này nghĩ là có thể chiếm lấy cơ thể nàng, khống chế nàng làm việc cho nó?

Thật là quá coi thường nàng.

Những thứ ông nội đã dậy cho nàng cũng không phải là để giỡn chơi.

Như Tiểu Lam ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, đối kháng với cỗ âm hàn trong cơ thể, bất quá nàng đã xem nhẹ một chuyến quan trọng.

Đó là, thân thể nàng bây giờ đã không phải nhân loại, nàng chỉ là một con mèo hương nho nhỏ, hơn nữa còn là một con mèo non nớt không có sức lực...

"Chít chít!" Nàng không ngừng kêu to, thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Hảo lạnh!

Nhiệt độ trong cơ thể nàng giảm mạnh, cỗ âm khí kia quá cường đại, nàng đã khống chế cố đem nó đẩy ra bên ngoài, không muốn bị nó điều khiển.

Hai lực lượng cứ thế mà đối đầu, chúng liên lụy lẫn nhau, rơi vào trạng thái giằng co.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên người truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

"Tìm được rồi! Tìm được rồi!"

Đã xảy ra việc gì?

Nàng nỗ lực mở mắt ra, thấy bốn phía xung quanh đứng rất nhiều người, tất cả đều đang nhìn về phía nàng.

Thân ảnh bọn họ như một bức tường, che hết cả ánh nắng mặt trời lại.

"Chít chít." Các ngươi thương xót ta đi, mau lên tránh hết ra.

Chính là lời nàng nói ra lại không ai hiểu được.

Hàn khí trong cơ thể đột nhiên tụ hợp lại ở một chỗ, xông thẳng đến đan điền Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cố tránh thoát, nàng còn nhớ rõ những gì ông nội dậy, miễn cưỡng bảo vệ cho tinh thần tỉnh táo, nhưng mà nhiệt độ trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, tuy rằng ý thức nàng vẫn còn, nhưng tứ chi đã cứng đờ lại, giống như là gần chết.

"Thiếu Khanh đại nhân!"

Nàng nghe thấy có người vội la lên: "Mèo hương hình như đã không xong rồi."

Ai nói, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được.

Mắt mèo màu xanh biếc khẽ mở to, nhưng lại không phát ra được một chút thanh âm nào.

Đám người tách ra, nàng thấy gương mặt Thanh Mặc Nhan.

Hắn hạ lưng xuống, đem nàng ôm lên.

Thân thể tiếp xúc với nhau làm nàng cảm nhận được ấm áp từ hắn.

Cỗ âm khí kia thế nhưng tản ra hết về phía tứ chi nàng, giống như đang sợ hãi lui về phía sâu trong cơ thể...

"Chít chít." Hảo khổ sở.

Tiếng kêu nàng tuy rằng mỏng manh, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn nghe thấy: "Mau đi gọi Trường Hận đến đây." Hắn vội vàng phân phó.

Khi hắn cúi đầu xuống một lần nữa, thì phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại.

Nếu không phải trên chóp mũi nàng còn mang theo một chút hô hấp ấm áp, hắn quả thật sẽ cho rằng nàng đã tắt thở.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam trở về thư phòng, hắn đi rất nhanh về phía trước, vạt áo quan phục tung bay trong gió, hình tượng trầm ổn hàng ngày đã không thấy đâu, không ít người ở trên đường nhìn thấy đều kinh ngạc không thôi.

"Trường Hận đâu, sao còn chưa tới?" Một lần nữa hắn thúc giục Huyền Ngọc.

"Đã phái người đi gọi." Huyền Ngọc giải thích, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thế tử nóng vội đến vậy, dù cho y quan Đại Lý Tự có dùng tốc độ nhanh nhất đến đây, thì cũng phải mất chút thời gian.

Thanh Mặc Nhan dùng tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên đầu mèo hương, lúc trước mỗi lần hắn làm như thế, tiểu gia hỏa sẽ thỏa mãn mà nheo đôi mắt lại, bộ dáng phi thường hưởng thụ.

Chính là hiện tại nó lại không hề nhúc nhích nằm ở đó, thân thể lạnh băng.

Vừa rồi trong thư phòng là do hắn không chú ý để cho nó chạy ra ngoài, đã sớm biết nó là vật nhỏ chuyên gây họa, nhưng không nghĩ tới lúc này đây nó lại bị biến

thành cái bộ dạng này.

Nửa sống nửa chết...

Trong lòng hắn không hiểu sao lại thấy khó chịu, còn mang theo một tia sợ hãi.

Nếu vật nhỏ cứ như thế chết đi...

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã bị hắn mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đại Lý Tự không có thú y

Khi y quan Trường Hận bước vào phòng, chỉ cảm thấy không khí bên trong có chút trầm trọng.

Thanh Mặc Nhan đang ôm mèo hương vào trong lòng, mặt như băng sương ngồi im một chỗ.

Huyền Ngọc nôn nóng chạy ra đón hắn: "Y quan, phiền toái ngài xem giúp, kia mèo hương giống như sắp không xong..."

Trường Hận kinh ngạc nói: "Ta đâu phải là thú y."

"Chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thỉnh ngài giúp đỡ." Vẻ mặt Huyền Ngọc mang theo khó xử.

Trường Hận đành phải đi qua, duỗi tay sờ vào quả cầu lông đen trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Trong nháy mắt khi tay chạm đến, Trường Hận liền ngây người.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn ra được sắc mặt Trường Hận có chút quái dị.

"Nhiệt độ trong cơ thể quá thấp." Trường Hận lắc đầu.

Tinh tế kiểm tra một lần nữa, không phát hiện ra bất cứ ngoại thương nào trên người Như Tiểu Lam.

"Chính là bị thương đến bên trong nội tạng?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong thanh âm mang theo một tia lo lắng.

"Tại sao nó lại bị biến thành cái dạng này?" Trường Hận hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Huyền Ngọc, Huyền Ngọc liền đem sự việc phát sinh ở nhà kho kể ra hết.

"Con rối gỗ?" Trường Hận kinh ngạc.

"Đúng...giống như là có người khống chế tạp dịch bên trong Đại Lý Tự, để hắn mang con rối ra khỏi kho, thứ này có tà thuật, vậy nên thế tử đã sai người đem con rối kia đi thiêu."

"Nghe nói Cát Phú mất tích, đây là vật chứng duy nhất hắn lưu lại đi?" Trường Hận tuy thân là y quan, nhưng những sự tình ở trong Đại Lý Tự hắn cũng nghe được không ít.

"Những việc đó để sau này nói." Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của hắn: "Trước tiên ngươi hãy chữa khỏi cho vật nhỏ đi."

Trường Hận khó xử nhíu mày liên tục: "Vừa không phải ngoại thương, cũng không phải nội thương, nhưng nhiệt độ trong cơ thể nó lại vô duyên vô cớ thấp đến dọa người, nếu không thể bảo trì nhiệt độ cơ thể, nó sẽ vì lạnh quá mà chết."

"Có dược để trị không?"

Trường Hận lắc đầu: "Ta không phải thú y, thật sự không giúp được, bất quá có chuyện này ta nhất định phải nói cho ngài biết, nếu ngài muốn chế nó làm túi thơm để khắc chế cổ độc thì phải làm khi nó còn sống, nếu để nó chết, mùi xạ hương trên người nó sẽ bị thay đổi, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan rơi xuống trên người quả cầu lông trong lòng hắn.

"Đã biết." Hắn lạnh lùng nói, ngữ khí không chút do dự.

Trường Hận thấy thế liền bất đắc dĩ liếc nhìn Huyền Ngọc, sau đó cáo từ lui ra ngoài.

Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ đứng ở nơi đó, trong lòng lại sốt ruột hơn ai hết.

"Thế tử, Trường y quan vừa nói..."

"Câm miệng." Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo sát khí.

Huyền Ngọc không dám nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu.

"Tất cả đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan bế mèo hương lên đi vào phòng trong của thư phòng.

Nếu Trường Hận đã nói nó biến thành bộ dạng này không phải là do bị thương, thì chắc chắn vẫn còn nguyên nhân khác nữa, việc hắn có thể làm được bây giờ chỉ là khiến cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Ngón tay lướt qua bộ lông nó, vẫn mượt mà như vậy, chỉ khác là cảm xúc khi sờ qua hoàn toàn là lạnh băng.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cởi đai lưng quan phục, đem cổ áo mở ra, rồi thật cẩn thận đem mèo hương đặt vào bên trong.

Cảm nhận được ấm áp, Như Tiểu Lam vô ý thức kêu rầm rì hai tiếng, đầu cọ cọ vào lòng ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích ngồi im một chỗ, suốt cả một buổi chiều hắn đều dùng nhiệt độ cơ thể mình để bảo vệ vật nhỏ, thẳng đến khi ánh hoàng hôn chiếu vào trong phòng qua cửa sổ.

Dần dần, nhiệt độ trên cơ thể mèo hương đã bắt đầu ấm lại, tuy rằng nó vẫn nhắm mắt như cũ, bất quá Thanh Mặc Nhan có thể cảm nhận được hô hấp của nó đã vững vàng và hữu lực hơn.

"Thế tử..." Ngoài cửa vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Có việc gì?"

"Con rối kia...đã xử lý theo mệnh lệnh của ngài, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chúng ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không thể thiêu hủy được nó."

Không thể thiêu hủy?

Thanh Mặc Nhan lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra đặt ở trên giường, sau đó kéo một góc chăn đắp lên trên người nó, rồi sờ sờ qua đầu nhỏ, xong xuôi mới xoay người đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài.

Trong phòng không còn người, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc.

Ánh hoàng hôn chiếu vào, một đạo ánh sáng như có như không bao phủ trên người nàng, ẩn ẩn có thể thấy được nhân ảnh của một tiểu nữ hài...lúc sáng lúc tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không thiêu được rối gỗ

Thanh Mặc Nhan đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài, xung quanh thư phòng đã tụ họp không ít người, ngay cả chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đều có mặt.

Huyền Ngọc chỉ vào cái hộp gỗ trên mặt đất: "Vừa rồi ta thử sai người thiêu con rối kia đi, nhưng mà khi củi đã cháy hết, thì thấy con rối vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, phun ra hai chữ: "Thử lại."

Huyền Ngọc phân phó tạp dịch mang đến đây một cái chậu than, ở trước mặt mọi người châm lửa vào, cũng đem hộp gỗ đựng con rối ném vào trong.

Hộp gỗ gặp phải lửa phát ra thanh âm bạch bạch, không bao lâu liền bốc cháy lên.

Tất cả ánh mắt mọi người đều tụ họp ở chậu than, mắt trông mong nhìn hộp gỗ bị lửa thiêu dần hóa thành tro tàn.

Thân ảnh con rối dần dần lộ ra, sáng lên trong đống lửa, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo vẻ dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ, khóe mắt sau đó lại cong cong lên, quỷ dị đến nói không nên lời.

"Đúng là tà môn, vì sao nó lại không bị lửa thiêu cháy?" Trong đám đông có người thấp giọng thở dài.

"Đâu chỉ là tà môn, ngươi không phát hiện... y phục ở trên người nó cũng không bị dính lửa hay sao?"

"Thứ này...chẳng nhẽ là bị quỷ ám..."

"Không có khả năng, ở đây là Đại Lý Tự, nếu trên đời thật sự có quỷ tồn tại, chúng nó cũng tuyệt đối không dám tìm đến nơi này."

Nha môn tràn đầy sát khí, ngay cả quỷ sợ là cũng không dám bước vào.

Thanh Mặc Nhan nhìn ngọn lửa trong chậu than dần dần tắt, con rối kia lại hoàn hảo không bị tổn hại gì, khóe miệng còn gợi lên giống như đang cười nhạo bọn họ vô năng.

"Mang ít dầu tới." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Rất nhanh, có người mang một ít dầu đến, dội lên trên người con rối kia.

"Tiếp tục đốt." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Lúc này đây, toàn thân con rối đều bị ngọn lửa bao bọc lấy.

"Kẽo kẹt...kẽo kẹt..." Tứ chi nó vang lên âm thanh quái dị, giống như đang hợp lực giãy giụa trong đống lửa.

Mọi người ở đây hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào nó, đột nhiên "Phanh" một tiếng vang lớn, ngọn lửa bị nổ tung.

"Thế tử cẩn thận!" Huyền Ngọc nhanh chóng che ở trước người Thanh Mặc Nhan.

Tia lửa vung ra khắp nơi khiến mọi người phải nhanh chóng lùi lại phía sau, thẳng đến khi cách xa khoảng mười bước thì mới ổn định tâm thần được, tất cả lại đồng loạt nhìn về phía chậu than.

Con rối vẫn êm đẹp nằm ở nơi đó, gương mặt bạch ngọc không bị dính dù chỉ là một điểm màu đen, ngay cả y phục cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, dầu vừa rồi đổ lên cũng không còn lưu lại một chút dấu vết nào.

"Thiếu...Thiếu Khanh đại nhân, hay là chúng ta tìm hòa thượng đến xem đi..." Có người khẩn trương nói.

Tìm hòa thượng tới chính là phải làm pháp sự.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng, ai cũng đoán không ra rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Thế tử." Huyền Ngọc thử gọi: "Chúng ta phải xử trí như thế nào?"

Thiêu cũng không được, cái này thật sự làm cho người ta hết đường xoay xở.

"Tìm cái rương sắt đến đây, đem nó bỏ vào trong rồi khóa lại, không có lệnh của ta, không kẻ nào được đến gần nửa bước." Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh.

Huyền Ngọc vội vàng phái người đi chuẩn bị rương sắt.

"Tạp dịch bị nó khống chế hôm nay đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Hắn đã tỉnh, nhưng bản thân lại suy yếu đến mức không thể xuống giường được." Huyền Ngọc bẩm báo: "Thuộc hạ đã hỏi qua hắn, nhưng hắn lại không nhớ nổi những gì đã xảy ra, tìm y quan đến khám, thì biết bây giờ hắn đã bị ngu dại, cũng không biết sau này có thể hồi phục lại hay không..."

Tay đang xoa cằm của Thanh Mặc Nhan có chút cứng đờ.

Ngu dại...chẳng lẽ cứ bị cái thứ quái dị này bám vào thì đều sẽ trở nên như vậy?

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh vật nhỏ sau khi tỉnh dậy sẽ bị biến thành ngu dại.

Trong đầu hiện lên một đôi mắt tròn xoe, tràn ngập linh tính đang nhìn vào hắn, lúc thì lấy lòng, lúc lại làm nũng...

Hắn cảm thấy bất an khi nghĩ đến vật nhỏ của hắn cũng sẽ bị biến thành như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dựa dẫm lẫn nhau

Con rối gỗ bị cho vào rương sắt rồi khóa lại.

Thanh Mặc Nhan xoay người trở về thư phòng, lúc này mới có người đến rửa sạch chậu than, rồi bắt đầu quét tước sân ngoài.

Huyền Ngọc tự mình đem rương sắt cho vào một gian nhà kho riêng biệt.

Thời điểm xoay người khóa cửa lại, hắn nghe thấy trong rương sắt phát ra thanh âm đập vào mặt rương nặng nề.

Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng hắn lại nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Mấy tạp dịch đứng ở một bên bị dọa cho hoảng sợ: "Như vậy...thật sự có ổn không?"

Huyền Ngọc hừ một tiếng: "Sợ cái gì, chỉ cần làm theo phân phó của thế tử là được, ai cũng không được tới gần nơi này."

Mọi người gật đầu tuân mệnh.

Huyền Ngọc động tác khóa lại cửa nhà kho.

Cách một cánh cửa, mọi người vẫn còn nghe được thanh âm đập mạnh từ bên trong.

"Đông...đông..."

Thanh âm này vẫn tiếp diễn liên tục tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc này mới thấy ngừng lại.

Cùng lúc đó, trong một biệt viện ở trong thành.

"Xem ra vật kia không thể sử dụng nữa rồi." Trong phòng u ám, một nam tử buồn bã nói.

"Vì sao không thể sử dụng?" Ở phía sau nam tử vừa nói có ngồi một nam tử khác, trong phòng tối tăm không đốt đèn, cho nên không thấy rõ được mặt hắn, ở trên đầu vai hắn có một con chồn trắng đang nằm bò lên, da lông tuyết trắng hết sức bắt mắt, nam tử vừa hỏi lại, vừa ôn nhu chơi đùa lông trên người nó.

"Ta đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của nhiếp hồn đan trong cơ thể súc sinh kia...thật không nghĩ tới, vật nhỏ đó lại có loại năng lực này."

Nam tử đang vỗ về chơi đùa chồn trắng cười khẽ: "Nó chính là linh thú được tiến cống đến đây, tự nhiên là không phải vật tầm thường, chờ làm xong chuyện này ta rất muốn đem vật nhỏ kia lấy về đây làm của riêng."

"Nhưng mà...nhiếp hồn đan đã bị phá hủy."

"Phá hủy thì phá hủy đi, dù sao những hồ sơ kia cũng đã bị hủy hết." Nam tử vỗ về chơi đùa trên cổ chồn trắng: "Trên đời này thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, vấn đề chỉ là...ít hay nhiều mà thôi." Hắn cười rộ lên, độ cong trên môi đẹp mê người.

Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan ngồi sau bàn phê duyệt hồ sơ, ở trên đùi hắn có một quả cầu lông đen đang nằm.

"Thế tử, đêm nay cũng không trở về hầu phủ sao?" Huyền Ngọc bê khay đồ ăn tiến vào mở miệng hỏi.

"Không về." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên nói.

Huyền Ngọc buông khay đồ ăn xuống, do dự nói: "Nghe nói gần đây hầu gia đang giúp ngài thu xếp chuyện hôn sự, nếu ngài không quay về..."

Thanh Mặc Nhan hạ bút lông xuống: "Ông ấy là phụ thân ta, nếu ông ấy đã muốn tìm việc thì cứ kệ ông ấy đi."

Huyền Ngọc vội vàng nói: "Kia không được, chính thê của ngài cũng là chủ mẫu ta chờ đợi lâu nay, ta đâu thể nào trơ mắt nhìn hầu gia lựa chọn nhầm người làm liên lụy đến ngài đây."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Trong mắt ông ấy, người gây liên lụy cho người khác phải là ta mới đúng, mỗi lần cổ độc phát tác ta đều như nửa sống nửa chết, nghĩ đến thời điểm ông ấy cầu hôn nhất định phải nói qua cho bọn họ biết, mệnh của ta không còn sống được bao lâu nữa."

"Thế tử ngài đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được đủ loại thuốc dẫn." Vành mắt Huyền Ngọc đã đỏ cả lên.

"Có thể tìm được đủ thuốc dẫn hay không còn phải xem ý trời." Thanh Mặc Nhan lại không hề để ý, tay trái sờ lên người mèo hương đang nằm ở trên đùi, bụng nó có chút xẹp lép, nhớ tới từ trưa đến giờ nó còn chưa ăn gì liền mở miệng phân phó: "Ngươi đi đem sữa dê đến đây."

Huyền Ngọc vốn định tiếp tục khuyên nhủ vài câu, nhưng khi thấy Thanh Mặc Nhan không có chút hứng thú gì với việc này, hắn đành phải nghe lệnh đi ra ngoài.

Thành thân?

Thời điểm trong phòng không còn ai Thanh Mặc Nhan liền cười lạnh một tiếng.

Dù không quay về hắn cũng có thể đoán ra được phụ thân sẽ chọn những dạng nữ nhân nào cho hắn, mềm yếu vô năng, nhu nhược biết nghe lời, đúng là xứng đôi với người mang độc trên người như hắn.

Huyền Ngọc mang sữa dê đến, Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa nhỏ chậm rãi đem sữa dê đút vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Ta nhất định là điên rồi, cư nhiên lại đi để ý đến vật nhỏ nhà ngươi như thế." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm, Như Tiểu Lam còn đang hôn mê, không thể tự nuốt được, cho nên sữa vào trong miệng thì ít, mà tràn ra ngoài thì nhiều.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng cho nó.

"Ngươi là sủng vật của ta, sinh tử đều phải do ta quyết định, nếu ta không cho phép, thì ngươi không được chết, có nghe thấy không?"

Hắn dùng ngón tay điểm điểm lên đầu nó.

Không thể không thừa nhận, hắn đã sinh ra một loại tình cảm không rõ ràng với vật nhỏ này.

Hắn cần nó ở bên cạnh, mà nó cũng ỷ lại vào hắn để sinh tồn.

Loại cảm giác dựa dẫm lẫn nhau này khiến cho hắn cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chủ nhân, ngươi biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao?

Sau sự việc bị con rối gỗ tấn công, Như Tiểu Lam đã liên tiếp hôn mê trong vòng nhiều ngày.

Mặc dù như vậy, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kệ đi đến đâu cũng mang theo nó, ngay đến cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy không nhìn tiếp được nữa.

"Vừa rồi Trường y quan lại tới dò hỏi...thế tử có muốn chế túi thơm nữa hay không?"

Muốn chế thành túi thơm phải nhân thời điểm mèo hương còn sống, nếu để nó chết đi rồi thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Thanh Mặc Nhan hạ bút xuống viết cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không cần."

Khóe miệng Huyền Ngọc giật giật: "Thế tử, đây không phải là biện pháp tốt nhất, nếu mà nó đã chưa tỉnh lại thì..."

"A đế!" Một thanh âm không hài hòa vang lên đánh gãy lời nói của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan ngừng lại động tác cầm bút, nhìn về phía mèo hương đang ngủ ở trên đùi hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

"Ngủ lâu như thế, cuối cùng cũng tỉnh." Không nhìn ra được một chút biểu cảm dư thừa nào từ trên mặt Thanh Mặc Nhan, thật giống như hắn đã sớm đoán ra được là nàng sẽ tỉnh lại.

Như Tiểu Lam muốn đứng lên, nhưng bốn chân lại mềm nhũn không chút sức lực.

Ta đây là bị làm sao...

Nàng dùng sức quơ quơ đầu, kết quả thiếu chút nữa khiến bản thân bị ngã, cũng may Thanh Mặc Nhan nhanh tay bắt được nàng, bằng không nàng sẽ ngã từ trên đùi hắn xuống mặt đất đi.

Thiên a, bụng hảo đói, trước mắt như là có đầy những ngôi sao nhỏ bay tới bay lui.

Chủ nhân, ngươi biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao...

Như Tiểu Lam phảng phất như thấy được một cây giăm bông (*) rất to đang xuất hiện ở trước mắt.

(*) Giăm bông, còn được viết là dăm bông, còn gọi là thịt nguội là một món ăn làm từ đùi heo có nguồn gốc từ các nước châu Âu.

Ta ăn!

Nàng nhào lên, mở mồm to ra cắn.

Ta cắn, cắn...

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ nhìn tiểu gia hỏa đang cắn ngón tay hắn không chịu buông, liền quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Đi mang chút cháo thịt băm đến đây."

Không lâu sau đã thấy Huyền Ngọc quay lại.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới rút được ngón tay ra khỏi miệng mèo hương.

Ngửi được mùi hương của cháo thịt, Như Tiểu Lam liền vùi đầu vào cái bát, cuồng ăn trong một hồi.

Dần dần, đầu óc nàng đã khôi phục thanh tỉnh.

Nghĩ đến lúc trước nàng bị một đạo ánh sáng trắng bắn trúng...Nếu nàng đoán không sai, ánh sáng trắng kia được luyện thành từ tà pháp, thuộc về một loại thuật nhiếp hồn.

"Chít chít?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, muốn hỏi thăm một chút tình hình.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc nhìn gương mặt dính đầy hạt cháo của nàng: "Tập trung vào ăn đi, những việc khác không cần ngươi phải lo."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bất mãn hừ hừ, một lần nữa vùi đầu vào cuồng ăn.

Đang ăn bỗng nhiên nàng cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu kỳ quái dâng lên trong cơ thể, không giống với cảm giác lạnh băng lúc trước nàng gặp phải, mà cỗ nhiệt lưu này lại giống như muốn đốt cháy toàn thân nàng.

Sao lại thế này?

Nàng còn chưa kịp nghĩ, cảnh vật trước mắt đã trở lên mơ hồ.

Hảo mệt...hảo muốn ngủ...

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn mèo hương gục đầu xuống khay đồ ăn ngủ gật, đầu nhỏ gục xuống từng chút từng chút một, cuối cùng ngã quỵ xuống cái khay, hô hô ngủ.

"Tiểu gia hỏa này cũng quá lợi hại đi, đang ăn mà còn có thể ngủ được." Huyền Ngọc ở bên cạnh kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên.

Trên người nàng dính toàn là cháo, dơ hề hề, bất luận hắn có dùng khăn lau đi lau lại đến như thế nào cũng không thấy nàng tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, bảo Huyền Ngọc lại đi gọi y quan Đại Lý Tự tới.

Trường Hận kiểm tra một phen, cuối cùng mới nói: "Nó chỉ là đang ngủ thôi."

Huyền Ngọc không thể tin được: "Sao lại như thế, ngủ gì mà nhìn giống như là đã chết vậy a."

Trường Hận vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thật sự là nó chỉ đang ngủ mà thôi, tuy nhiệt độ cơ thể có chút cao, nhưng nhìn qua cũng không phải bị bệnh tật gì, Thiếu Khanh đại nhân không cần phải lo lắng."

Nghe thấy vật nhỏ không có gì đáng ngại, Thanh Mặc Nhan mới thoáng thả lỏng tâm trạng ra.

Từ hôm đó về sau Như Tiểu Lam có biểu hiện rất khác thường.

Có lúc đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, sau khi ăn uống no nê xong lại không có bất kỳ dấu hiệu nào năn ra ngủ tiếp.

Chớp mắt đã đi qua mười ngày, lại đến ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác.

"Chính Khanh đại nhân đã trở về, muốn mời ngài qua đó." Huyền Ngọc đi vào truyền lời.

Lúc này ngoài trời đã gần vào hoàng hôn, nguyên bản Thanh Mặc Nhan đang chuẩn bị dừng mọi công việc để nghỉ ngơi, nghe xong lời này đành phải một lần nữa sửa sang lại quan phục rồi đi ra ngoài.

Ánh chiều tà hoàng hôn chiếu lên trên đường nhỏ, Thanh Mặc Nhan cầm lòng không được thả chậm bước chân.

Theo bản năng, thân thể của hắn lại phải chuẩn bị nghênh đón đau đớn sắp đến.

Đã bao nhiêu năm rồi, hắn sớm đã hình thành thói quen, dù cho vào giờ phút này trong ngực hắn đang ôm theo mèo hương nhỏ, thì thân thể vẫn theo bản năng phản ứng lại.

Hoàng hôn dần dần tắt, thân thể hắn cũng trở nên căng chặt hơn.

Nhưng mà, cũng không thấy đau đớn.

Quả nhiên, vật nhỏ này chính là phúc tinh của hắn.

Ở lúc hắn cúi đầu nhìn về phía mèo hương đang ngủ say trong lòng ngực, đột nhiên thấy cơ thể nó vặn vẹo kịch liệt lên, hai mắt nó nhắm chặt lại, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

"Chít chít chít chít..."

———

#Linh: Mọi người đoán thử xem là có chuyện gì xảy ra:")))))) Thời khắc ta mong chờ nhất cuối cùng cũng đến a:"))))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Biến ảo, Thiếu Khanh đại nhân chờ mong

Như Tiểu Lam kêu chít chít, không ngừng giãy giụa.

"Ngươi chờ ta ở đây." Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương, vội vàng đi về phía sau những cây cối ở cạnh đó.

Hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên hắn không thể để nó rời khỏi người hắn.

Thân thể Như Tiểu Lam không ngừng vặn vẹo, giống như một con rắn.

Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, chỉ có thể ôm thật chặt lấy nó, tay lại không ngừng vuốt ve đầu nó, hy vọng động tác của hắn có thể làm nó cảm thấy thoải mái hơn.

Dần dần, giãy giụa của mèo hương cũng trở nên yếu ớt đi, một đạo ánh sáng như có như không từ trên người nó phát ra, hơn nữa ánh sáng kia càng ngày càng nồng đậm, tựa như một ngọn lửa vô hình bao vây lấy nó.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chứa đầy kinh ngạc, thân thể mèo hương bắt đầu có biến hóa, trong chớp mắt, mèo hương màu đen ở trong ngực hắn dần dần biến ảo thành một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi.

Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ.

Nữ hài tử khuôn mặt nhỏ béo tròn, thân mình trơn bóng cuộn tròn ở trong ngực hắn.

Hết thảy những việc này khiến hắn cảm thấy như là đang nằm mơ!

Thanh Mặc Nhan đứng ngốc lăng nửa ngày, động tác cứng đờ vươn tay ra, khẽ sờ sờ lên mặt nữ hài.

Xúc cảm mềm ấm tinh tế.

Nữ hài chu cái miệng nhỏ lên, lẩm bẩm cái gì đó rồi cọ cọ đầu vào ngực hắn, hình như là muốn tránh né tay hắn.

Động tác của nàng giống hệt với vật nhỏ.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không nhịn được nổi lên một trận đánh trống reo hò, loại cảm giác kinh hỉ cùng khẩn trương này khiến hắn không nói lên lời.

Không nghĩ tới sủng vật cư nhiên sẽ mang đến cho hắn một kinh hỉ lớn đến như thế.

Ở thời điểm hắn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, thì lại có một đạo ánh sáng từ trên người nàng phát ra, thân thể nữ hài dần dần biến ảo về với hình dáng mèo hương.

Thanh Mặc Nhan đem Như Tiểu Lam đặt ở trong bàn tay, nhìn nàng đang hô hô ngủ say.

Thậm chí hắn còn chưa kịp nghĩ ra vì sao lại có loại biến hóa này, cả trái tim đều bị một loại cảm xúc chờ mong mãnh liệt chiếm cứ.

Hiện tại vật nhỏ vẫn còn non nớt, có phải hay không chờ khi nó lớn lên, thì nữ hài tử kia cũng sẽ lớn lên theo?

Trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt nhỏ béo tròn, mắt to tròn xoe, với một đôi con ngươi màu xanh ngắt.

Thật là khiến cho người khác phải chờ mong, muốn nhìn một chút hình dáng của nàng khi lớn lên.

Thanh Mặc Nhan giơ mèo hương lên, gương mặt lộ ra tươi cười vui sướng.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng thấy là gương mặt đang mỉm cười của Thanh Mặc Nhan.

Thiên a!

Nàng bị dọa cho giật mình, lông trên người đều dựng cả lên.

Đang nhiên hắn lại nhìn nàng rồi cười đến sáng lạn như thế làm cái gì, chẳng lẽ hắn chuẩn bị mang nàng đi làm thuốc dẫn nên mới cảm thấy cao hứng?

"Chít chít!" Sát nhân, mau thả ta ra, ngươi mà làm như vậy thì sẽ để mất đi một sủng vật hết sức dễ thương đấy...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy biểu tình của Thanh Mặc Nhan hết sức quỷ dị, nghĩ vậy nàng lại liều mạng giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rối gỗ vỡ vụn

Thanh Mặc Nhan giữ chặt Như Tiểu Lam ở trong tay, mặt mang theo mỉm cười.

Vật nhỏ hiển nhiên cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nó đang ở trong tay hắn kêu to chít chít, giống như bị hắn làm cho sợ hãi.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó, càng ngày càng cảm thấy vật nhỏ này thật đáng yêu.

Dù cho nó không nói được, thì ánh mắt màu xanh biếc kia cũng đã biểu đạt ra ngoài rất nhiều cảm xúc.

Hắn sẽ không nói cho nó biết vừa rồi đã xảy ra việc gì, dù cho nó có biến thành một nữ hài tử, thì nó vẫn mãi là sủng vật của riêng mình hắn.

Thanh Mặc Nhan ôm nó rời khỏi cái cây, cùng Huyền Ngọc đi đến thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh.

Sau khi Như Tiểu Lam tỉnh dậy cảm thấy tinh thần phi thường tỉnh táo, không biết có phải là do đã ngủ quá lâu hay không, nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh nơi này, ngay cả Chính Khanh đại nhân khi nhìn thấy nàng cũng không khỏi ngây người một chút.

"Nghe nói cống phẩm mà Tề Quốc mang đến tặng tặng Hoàng Thượng là một con mèo hương màu đen, nhưng lại để nó chạy thoát ở lúc săn thú." Chính Khanh nhìn chằm chằm vào Thanh Mặc Nhan rồi buồn bã nói: "Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói với ta?"

Thanh Mặc Nhan thanh đạm cười: "Ta không còn gì để nói, nó là do ta nhặt được ở trên đường."

Chính Khanh híp mắt lại, ánh mắt đánh giá dừng trên người Như Tiểu Lam, bị nhìn chằm chằm khiến lông trên toàn thân nàng khẽ run.

"Thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Chính Khanh cầm một phần hồ sơ ở trên bàn đưa cho Thanh Mặc Nhan: "Đây là bản hồ sơ do Cố tiên sinh đã sao chép ra, ngươi nhìn qua chút đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mở hồ sơ ra Như Tiểu Lam cũng tò mò thò đầu qua xem, văn tự ở nơi này không giống với ở hiện đại, nhưng mà nàng vẫn có thể hiểu được đại khái.

"Là vụ án có liên quan đến Binh Bộ." Thanh Mặc Nhan hơi chau mày: "Tham ô tư quân?"

"Theo Cố tiên sinh tìm hiểu được, tất cả hồ sơ bị phá hoại đều liên quan đến Binh Bộ." Chính Khanh trầm ngâm nói: "Đến bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy Cát Phú, nghe nói tất cả những việc này đều liên quan đến một con rối gỗ?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đại nhân đã thấy qua nó chưa?"

"Nghe nói là một thứ tà môn." Chính Khanh nói: "Ta vừa mới trở về, còn chưa được nhìn thấy, ngươi phái người đem nó đến đây đi, ta rất muốn xem, rốt cuộc là nó có cái loại năng lực gì."

Thanh Mặc Nhan có chút do dự: "Đại nhân vẫn là nên tự mình đi đến nhà kho sẽ tốt hơn."

Chính Khanh nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đồng ý.

Đoàn người lại đi thẳng đến nhà kho.

Huyền Ngọc thân thủ mở cửa nhà kho ra.

Như Tiểu Lam dựng đứng lỗ tai lên, ngay cả lông ở trên cổ cũng khẽ run.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ nàng.

Như Tiểu Lam bị sự ôn nhu bất thình lình này làm cho không thích ứng được.

Hắn đây là đang an ủi nàng sao?

Huyền Ngọc cầm cây đèn đi phía trước, ở phía sau Thanh Mặc Nhan bồi Chính Khanh đi vào bên trong.

Một cái rương sắt lẳng lặng nằm trên mặt đất, ba đầu trên mặt rương đều bị khóa lại cẩn thận.

"Mở ra." Thanh Mặc Nhan nói.

Huyền Ngọc đặt đèn lên trên mặt đất, lấy chìa khóa từ bên hông mở rương sắt ra.

Toàn thân Như Tiểu Lam căng thẳng, trong cổ họng phát ra thanh âm lộc cộc lộc cộc.

Đối với con rối quỷ dị kia, nàng không có dù chỉ là một điểm hảo cảm.

Thời điểm Huyền Ngọc mở cái rương ra thì lại "Di" một tiếng.

"Sao vậy?" Thanh Mặc Nhan hỏi, đồng thời tiến lên một bước.

Vẻ mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Con rối gỗ...vỡ vụn..."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan cầm lấy đèn chiếu sáng vào trong rương.

Một mùi tanh hôi ập đến trước mặt.

Khứu giác Như Tiểu Lam rất nhanh nhạy, vậy nên sau khi ngửi phải thứ mùi kia xong liền khiến nàng nhịn không được mà phải lấy chân liều mạng bịt mũi lại.

Chính Khanh đi đến, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy dưới đáy rương rơi rụng một đống linh kiện bằng gỗ, thân mình con rối đã bị phân ra, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc bị vỡ ra thành hai phần, từ trong thân thể của nó chảy ra một chất lỏng màu đen khả nghi, thứ mùi kia giống như cái gì đó đã bị hư thối, mang theo nồng đậm mùi rỉ sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngươi muốn những thứ ngươi ăn sau này đều bị đổi thành đồ Sống sao?

Rương sắt tản mát ra mùi vị huyết tinh nồng đậm.

Chính Khanh liền phái người đi gọi y quan Trường Hận tới.

Trường Hận đi lên cẩn thận xem xét: "Chính Khanh đại nhân, đây là trái tim người, nhìn tình trạng hư thối chắc là đã để ở đây hơn nửa tháng..." Hắn lấy ra một thanh đao nhỏ sắc bén, nương theo ánh sáng khảy khảy vào trái tim kia, đột nhiên hắn "Di" lên một tiếng: "Ở đây hình như có thứ gì đó."

Mọi người đi lên xúm lại xem xét, chỉ thấy khi Trường Hận dùng thanh đao khảy, thì từ trong trái tim rơi ra một đồ vật.

Huyền Ngọc mang đến một cái khay, Trường Hận liền đem đồ vật kia đặt lên trên cái khay đó.

Như Tiểu Lam duỗi cổ ra xem, chỉ thấy đó là một cuộn giấy nhỏ, ở trên dính đầy máu màu đen.

Trường Hận động tác cẩn thận mở cuộn giấy kia ra.

Như Tiểu Lam nhìn thấy chữ viết trên tờ giấy thì thân mình liền run lên, thân thể theo bản năng dựa sát vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

Đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy hoảng sợ.

Hắn không khỏi âm thầm suy nghĩ: Trên người vật nhỏ này rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì, nhìn bộ dáng hiện giờ của nó giống như là đã hiểu rõ tất cả mọi thứ.

"Thứ viết trên mặt giấy là...sinh thần bát tự.(*)"

(*) Năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người.

Chính Khanh lập tức nói: "Gọi lục sư Cố tiên sinh đến đây, để hắn đi kiểm tra sinh thần bát tự của Cát Phú thử xem."

Mỗi người làm việc ở Đại Lý Tự đều phải lưu lại thông tin về bản thân, mà Cát Phú khi còn ở đây đã làm việc dưới quyền của Cố tiên sinh.

Rất nhanh Cố tiên sinh đã mang sinh thần bát tự của Cát Phú tới, thế nhưng nó lại giống như đúc với những gì ghi trên cuộn giấy kia.

"Cái này rớt ra từ trái tim của vật kia...chẳng lẽ lại là Cát Phú giở trò?" Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu.

Gió đêm thổi đến, đèn lồng lúc sáng lúc tối, mọi người ở phía sau đều cảm thấy lạnh run.

Như Tiểu Lam càng lúc càng cuộn tròn người lại, toàn bộ thân mình đều chui vào áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Người khác chỉ là đang nghi ngờ đối với việc này, chỉ có nàng là biết rõ nhất, trái tim kia là của Cát Phú không thể nghi ngờ.

Muốn dùng thuật nhiếp hồn, quan trọng nhất là phải lấy đi trái tim khi người đó còn sống, dùng tà pháp đem sinh thần bát tự cho vào trong, rồi mới điều khiển tùy ý

mình sử dụng.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua về loại tà thuật này, mỗi lần đề cập đến nó gương mặt ông đều mang theo vẻ căm thù đến tận xương tủy, nguyên lai nàng còn tưởng là ông chỉ đang muốn hù dọa nàng, nhưng bây giờ được tận mắt nhìn thấy quả đúng là một loại tà thuật rất đáng sợ.

Chính Khanh phái người xử lý việc này, Thanh Mặc Nhan lấy cớ thân thể không khỏe xin cáo lui trước, hắn mang theo Như Tiểu Lam rời đi.

"Hầu gia lại phái người đến mời ngài trở về." Huyền Ngọc nói: "Cũng sắp đến sinh thần của hầu gia, ngài không thể cứ tiếp tục không lộ mặt như vậy được."

Thanh Mặc Nhan trầm tĩnh một hồi: "Đã biết, ta sẽ tự sắp xếp." Hắn ôm theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong thư phòng.

Như Tiểu Lam từ trong áo choàng hắn lộ ra nửa cái đầu, thần sắc khác lạ.

"Đến tột cùng là ngươi đã biết những gì?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

Như Tiểu Lam mở ra nửa miệng, một bộ dáng ngốc nghếch vô cùng: Chủ nhân, ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi tối lại: "Ta không cho phép sủng vật do ta nuôi lại mang theo nhiều bí mật...hay là ngươi muốn những thứ ngươi ăn sau này đều bị đổi hết thành đồ sống?"

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn hơn nữa.

Thiên a, sao trước kia nàng lại không hề phát hiện ra, tên này thực ra là một người phúc hắc đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn, giống như là chuẩn bị rớt xuống đất đến nơi.

Sau này thức ăn...đều bị đổi thành đồ sống?

Trong đầu hiện lên đầy những hình ảnh chuột chết...

Như Tiểu Lam quay đầu, phun...

Thanh Mặc Nhan ngồi ngay ngắn nhìn bộ dáng của nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một trận bực bội, tất cả là tại cái thân thể này, tỷ đây muốn rời nhà bỏ trốn a!

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan đang đánh giá nàng, khiến cho nàng không khỏi rùng mình một cái.

"Chít chít..." Nàng ngửa đầu, không ngừng kêu to về phía Thanh Mặc Nhan.

Từ trước đến nay những thứ nàng muốn biểu đạt cho hắn biết thường rất ngắn gọn, như là "Ta đói bụng", "Ta muốn ăn cái này", "Ta muốn ăn cái kia", "Ta còn muốn ăn nữa" vân vân.

Lấy chân đỡ chán, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Nàng thì thầm cả nửa ngày, làm cho sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng đen đi.

Không có biện pháp a, nàng biết có cố thế nào thì hắn cũng sẽ không hiểu được.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ suy sụp ngồi xổm ở trên đùi hắn, bộ dáng ủ rũ cụp đuôi ngược lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười và yêu thương.

Hắn liền nhéo nhéo tai nhọn của nàng: "Hay là như vậy đi, ta sẽ hỏi ngươi, nếu thấy ta nói đúng, thì ngươi hãy gật đầu một cái."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, nàng cảm thấy rất may mắn vì bản thân gặp được một người thông minh như hắn, hắn là người luôn hiểu được hết tâm tư của nàng một cách dễ dàng.

"Từ khi ta mang con rối kia từ Thiên Nhạc Phường về, ngươi liền biết là nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Sao ngươi biết được nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam trừng đôi mắt mèo xanh biếc, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

Vấn đề này nàng phải trả lời như thế nào? Việc này căn bản không phải một hai câu có thể nói rõ.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra sự khó xử của nàng, liền thay đổi câu hỏi khác: "Nếu loại việc như thế này xảy ra một lần nữa, ngươi còn có thể nhìn ra được nữa không?"

Đương nhiên!

Như Tiểu Lam tự hào hất cằm lên.

Quang hoa trong trong mắt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng sáng lên.

Có ý tứ, những điều hắn vừa biết, càng làm cho hắn cảm thấy động tâm với vật nhỏ này.

Đây hẳn là ý trời đi, để cho hắn nhặt được một tiểu bảo bối.

"Lần sau nếu gặp phải việc tương tự, ngươi phải nhắc nhở ta." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Như Tiểu Lam nháy mắt.

Nhắc nhở hắn? Hắn thật sự chịu tin nàng?

"Tất nhiên là ta tin ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ ngón tay lên trên trán nàng.

Ai u...

Như Tiểu Lam dùng chân che cái trán lại, đúng là một lời bất hòa liền động thủ.

Thả người nhảy lên trên bàn, nàng muốn được yên tĩnh một chút.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rên.

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch ra, hai tay để ở hai bên nắm đến nổi cả gân xanh, con ngươi đen trắng rõ ràng dần hiện lên màu đỏ.

Chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác?

Không kịp suy nghĩ, nàng trực tiếp nhảy một cái vào trong lòng hắn.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dốc dồn dập của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay nàng ngủ nhiều đến hồ đồ rồi, cho nên mới không nhớ ra được hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác, hơn nữa từ trước đến nay mỗi khi cổ độc phát tác hắn đều chủ động tránh đi ánh mắt mọi người, ngay cả trong Đại Lý Tự cũng không có bao nhiêu người biết việc này.

"Ai cho phép ngươi tự tiện rời khỏi người ta." Tiếng nói trầm thấp của Thanh Mặc Nhan vang lên, bên trong cơ hồ mang theo chút ngạo khí.

Ta đâu có biết hôm nay là ngày thứ mười, mấy ngày nay ta đều ngủ rất nhiều...

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng kinh hoảng thất thố của nàng mà trong lòng khẽ cười trộm.

Kỳ thật vừa rồi hắn đã cố tình không nói cho nàng biết, tuy rằng đau đớn mà cổ độc gây ra là rất lớn, nhưng mà nếu có thể sử dụng loại đau đớn này để mang về lợi ích lớn hơn, thì hắn vẫn là nguyện ý nếm thử.

Thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại, Như Tiểu Lam liền vội vàng dùng mười tám loại võ nghệ nịnh nọt ra để lấy lòng hắn, ngay cả tiếng kêu mềm mại của nàng cũng đều làm cho tâm người ta phát ngứa.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới nhịn được ý cười trên môi: "Nếu đã biết sai, thì phải lấy ra một chút thành ý mới phải."

Thành ý? Nàng có rất nhiều thành ý a, không thấy lông trên người nàng vì cọ nhiều quá mà sắp rụng hết sao.

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt, buồn bã nói: "Lại đây, hôn một cái ở chỗ này, ta sẽ suy xét xem có nên tha thứ cho ngươi hay không."

Hôn một cái...

Như Tiểu Lam lập tức đứng hình.

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi có thể đừng phúc hắc như thế được không? Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a, từ đầu rõ ràng là ngươi muốn người ta lấy lòng mình, vậy mà bây giờ ngươi lại còn đòi thêm thành ý nữa?

Trong lòng nàng không ngừng rít gào bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hôn một cái, ngươi là sủng vật của riêng ta

Nhìn mèo hương đang trừng mắt lên nhìn hắn, khiến cho khóe miệng của hắn không khỏi câu lên một chút.

"Như thế nào? Hay là ngươi vẫn cảm thấy ăn đồ sống sẽ tốt hơn?"

Tốt cái quỷ nhà ngươi!

Như Tiểu Lam tức giận, hận không thể cào mấy đường lên trên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan hơi nghiêng mặt, cực kỳ có kiên nhẫn chờ nàng lại gần đây.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên đùi hắn, ánh mắt đột nhiên xẹt qua tay hắn...mặt trên có những vết cắn rất nhỏ, tuy nó không chảy ra máu, nhưng mà vừa nhìn qua thì liền biết là do cái gì gây ra.

Là nàng làm sao?

Như Tiểu Lam ngốc lăng nhìn chằm chằm vào tay hắn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nàng không nhớ rõ ở thời điểm nào nàng đã cắn hắn bị thương.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự yên tĩnh của vật nhỏ, vì thế liền cúi đầu nhìn về phía nó.

Đầu lưỡi phấn hồng duỗi ra bên ngoài, liếm láp trên ngón tay hắn, mang theo một tia ấm áp ướt át, còn có chút cảm giác hơi ngưa ngứa, ngứa đến tận trong tâm của hắn.

"Không phải nơi đó." Thanh Mặc Nhan cố nhịn cười: "Là ở đây."

Một chút xin lỗi trong lòng Như Tiểu Lam liền biến mất không thấy đâu.

Gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì, cư nhiên lại muốn nàng hôn lên mặt hắn.

Bực bội mà cắn móng vuốt, trong lòng Như Tiểu Lam hết sức rối rắm.

Lần trước nàng vô ý liếm vào miệng hắn, bất quá cũng không phải là do nàng cố ý, bây giờ hắn lại tự mình đưa ra yêu cầu này với nàng.

"Như thế nào, không muốn?" Thanh âm của hắn có chút lạnh.

Được rồi, ai bảo hắn là chủ nhân của nàng đây, hiện tại cũng không thể đắc tội với hắn được.

Như Tiểu Lam suy xét một phen, rồi hạ quyết tâm: Dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu động vật, cứ coi như là đang hôn một miếng thịt đi.

Nàng bò lên từ trên cánh tay hắn, lại linh hoạt ngồi vững vàng trên đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan dùng ngón trỏ gõ gõ vào gò má của chính mình.

Như Tiểu Lam cắn răng sữa nhỏ, bộ dáng xù lông làm trong lòng Thanh Mặc Nhan càng thêm thỏa mãn.

Mặc kệ nó có nguyện ý hay không, nó cũng phải thuộc về hắn, dù cho nó là đồ vật dùng để tiến cống cho Hoàng Thượng, thì hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Hắn muốn nó ở bên mình.

Đồng dạng, hắn hy vọng nó cũng có thể dựa vào hắn, tín nhiệm hắn.

Trừ bỏ hắn ra, hắn không muốn nó bị người khác chạm vào, hay là bị người ta vuốt ve, nó cũng chỉ được ăn những thứ do hắn đút cho, đổi lại là người khác nó cũng không được ăn.

Hắn nhìn chằm chằm vào vật nhỏ lông xù xù đang ngồi ở trên đầu vai mình, thấy nó tức giận đưa cái miệng nhỏ lại đây, xúc cảm ngưa ngứa dừng ở trên mặt hắn.

Độ cong trên khóe môi Thanh Mặc Nhan càng được mở rộng.

"Phải nhớ, ngươi là sủng vật của ta, mặc kệ sau này ngươi có biến thành bộ dạng gì, thì ngươi vẫn mãi mãi thuộc về ta." Thanh Mặc Nhan vừa lòng miết nhẹ tai nó, chờ đến khi nó biến thành nữ hài tử, nụ hôn này sẽ càng làm cho người ta động lòng đi.

Mèo hương ở trong tay hắn kêu chít chít, ý đồ tránh đi ma trảo đang giày vò tai nàng.

Sau khi Thanh Mặc Nhan đùa giỡn xong, lúc này mới bế theo Như Tiểu Lam ra khỏi thư phòng, rời khỏi Đại Lý Tự, hồi hầu phủ.

Ngồi trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan bỏ mèo hương vào trong ngực, thường thường duỗi tay ra vuốt ve đầu nhỏ thò ra ngoài của nó.

Huyền Ngọc cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thanh Mặc Nhan một cái.

Không thể phủ nhận, hôm nay tâm tình thế tử rất tốt.

Lúc trước mỗi khi hồi hầu phủ, thế tử luôn mang theo một bộ mặt lạnh lùng, thế nhưng hôm nay Huyền Ngọc hắn lại thấy, khóe miệng thế tử thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Nhìn về phía mèo hương trong lòng thế tử, thấy gương mặt nó có chút bực bội, như muốn há mồm ra cắn vào tay thế tử, một bộ dáng hung ác cực điểm.

Tuy là như vậy, nhưng thế tử lại không hề tức giận, một ray nắm lấy dây cương, một tay còn lại không ngừng vuốt ve trên người nó.

"Quà tặng trong lễ mừng thọ của phụ thân đã chuẩn bị tốt chưa?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vẫn lạnh nhạt như cũ, không nghe ra được bất cứ cảm tình gì.

"Đã sớm chuẩn bị tốt." Huyền Ngọc trả lời: "Bất quá lần này lại là thuộc hạ thay ngài đưa đến có chút không hay đi...mấy năm nay sinh thần hầu gia ngài cũng chưa bao giờ lộ diện a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đã biết."

Như Tiểu Lam ở một bên vừa cắn ngón tay Thanh Mặc Nhan vừa chú ý nghe bọn họ nói chuyện.

Nàng không để ý đến ngữ khí không vui của Thanh Mặc Nhan, trong đầu nàng hoàn toàn là ý tưởng: Sinh thần hầu gia, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tuyệt kỹ lấy lòng

Sinh thần của hầu gia, mới sáng sớm mà trong phủ đã rất náo nhiệt.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trên mái hiên, ngắm nhìn đám hạ nhân đang bận rộn ở trong viện, cái mũi không ngừng ngửi ngửi.

Làn gió thổi đến bao nhiêu mùi hương của mỹ thực, khiến cho nước miếng của nàng không ngăn được mà chảy xuống.

"Thế tử, hầu gia muốn người đi đến tiền viện để đón khách." Hạ nhân trong phủ đứng ngoài cửa bẩm báo.

"Đã biết." Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trong phòng truyền ra.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên mái hiên xuống, vài bước đã đi vào cửa, sau đó liền dán ở trên đùi Thanh Mặc Nhan rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan đang thay y phục, mắt bỗng nhìn vào mèo hương nhỏ ở dưới chân: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." (*)

(*) Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

Như Tiểu Lam trừng mắt nhìn hắn.

Cái gì mà phi gian tức đạo? Ta đây chỉ là muốn đi cùng ngươi thôi a.

"Ngươi muốn đi cùng?" Thanh Mặc Nhan hạ mắt.

Mỗi lần nhìn thấy vật nhỏ này làm ra hành động lấy lòng hắn, hắn liền muốn trêu đùa nó một chút.

"Hôm nay ở tiền viện sẽ có rất nhiều khách nhân, nếu ngươi mà chạy loạn không biết chừng sẽ gây ra rắc rối nào đó, vì vậy ngươi vẫn là nên thành thật ngồi yên ở trong phòng này đi."

Như Tiểu Lam ngây người.

Nàng mới không cần ở yên chỗ này, thật vất vả mới có cơ hội tham gia náo nhiệt...lại còn có rất nhiều đồ ăn ngon...điểm tâm, thịt...

Liếm liếm miệng, nàng đáng thương nhìn hắn.

Cầu xin ngươi, cho ta đi cùng đi.

Mắt to tròn chớp động ánh sáng vô tội, nháy mắt bọn nha hoàn trong phòng đều bị đôi mắt nó hạ gục.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan không có một chút dao động.

"Không được, tiền viện quá nguy hiểm, ta còn phải đi tiếp đãi khách nhân, sẽ không có thời gian để ý đến ngươi."

"Chít chít." Nàng dùng móng vuốt khều khều góc áo hắn.

"Không được." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

Không đáp ứng ta liền không buông ra.

Vì sự nghiệp được ăn uống thỏa thích, Như Tiểu Lam sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng tiền?

Cái gì mà thẹn thùng? Ném!

Cả người Như Tiểu Lam đều treo ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, dù hắn có di chuyển mấy bước cũng không thể nào ném nàng ra được.

Chít chít, cho ta đi theo.

Dùng tuyệt kỹ lấy lòng: Đôi mắt nhỏ cầu xin, con ngươi lập lòe những ngôi sao nhỏ.

Ngay cả Huyền Ngọc cũng không nhìn tiếp được nữa: "Thế tử, hay là mang nó đi theo..."

"Không được." Thanh Mặc Nhan cúi người túm lấy nàng, hai tay nâng nàng lên: "Hôm nay không thể cho ngươi đi cùng, ngươi muốn ăn cái gì thì chờ đến giữa trưa ta sẽ sai người đem đến."

Hắn xoay người lại phân phó với hai nha hoàn: "Các ngươi trông coi nó cẩn thận, mặc kệ nó đi đến đâu các ngươi cũng không được rời mắt khỏi nó."

Nha hoàn đồng loạt gật đầu, mèo hương nhỏ đáng yêu như thế vẫn là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy, nếu không phải e ngại thế tử còn ở đây, thì các nàng đã sớm đi lên ôm nó một cái rồi.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi.

Như Tiểu Lam ủ rũ cụp đuôi ngồi xổm ở một chỗ, tâm tình cực không tốt.

Đám nha hoàn sôi nổi xúm lại gần đánh giá nàng.

"Tiểu gia hỏa hảo đáng yêu, mau cho ta ôm một cái."

"Không được, thế tử sẽ tức giận..."

"Vậy sờ qua một chút thôi, dù sao thế tử cũng sẽ không biết."

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác khi mấy minh tinh ở hiện đại bị người ta truy lùng.

Tuy rằng các nàng rất yêu thích nàng, nhưng mà loại yêu thích này quả thật làm cho nàng vô pháp tiếp thu, nếu không phải nàng chạy nhanh, thì chỉ sợ đã bị các nàng sờ đến rớt nguyên một tầng da.

Thiên a, thật là đáng sợ.

Như Tiểu Lam chui vào trong một bụi hoa.

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô của đám nha hoàn: "Không thấy nó!"

"Mau tìm! Nếu để thế tử biết được chúng ta sẽ không giữ được mạng..."

Như Tiểu Lam chạy trốn ở trong bụi hoa.

Đột nhiên ở phía cây đối diện nhảy ra một đạo hắc ảnh, nó trực tiếp đẩy ngã nàng, đè nàng ở dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Vật nhỏ ăn vụng, Thiếu Khanh đau đầu

Như Tiểu Lam bị đạo hắc ảnh kia đè lên trên mặt đất, một cái đầu lưỡi ướt nhẹp thò ra ngoài, liều mạng liếm trên người nàng.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của đám nha hoàn: "Vừa rồi nghe thấy tiếng chó trông cửa kêu, chẳng lẽ mèo hương đã bị nó cắn?"

Như Tiểu Lam đồng tình nhìn con chó ngây ngốc liếc mắt một cái: "Ngươi thật đúng là biết gây rắc rối a."

Con chó ha hả thở phì phò, trong mắt vẫn còn mang theo rất nhiều nhiệt tình.

Thật là một con chó ngốc nghếch, chỉ bởi vì lần trước nàng cầu tình giúp nó, mà bây giờ nó đã nhớ rõ nàng mãi không quên.

Như Tiểu Lam nhảy lên trên lưng nó: "Chạy mau, đừng để cho các nàng bắt được ta."

Con chó vui sướng kêu lên một tiếng, mang theo Như Tiểu Lam chạy một mạch biến mất ở trong bụi hoa.

Tiền viện hầu phủ.

Tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu, các khách khứa đến chúc mừng đều tề tựu hết ở trong vườn.

Thanh Mặc Nhan đi tiếp đãi nói mấy câu xã giao với khách nhân, gương mặt không mang theo chút cảm xúc gì.

Hôm nay là sinh thần hầu gia, cho nên hắn phải uống không ít rượu, hai gò má đều ửng đỏ cả lên, đang đứng nói chuyện cùng với những bằng hữu có chút quen biết.

"Đó chính là trưởng tử của hầu gia...Đại Lý Tự Thiếu Khanh đi." Trong đám nữ quyến thỉnh thoảng có người nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Nghe nói gần đây hầu gia đang vội vàng thu xếp hôn sự cho hắn."

"Thiếu Khanh thì như thế nào, hắn cũng không kế thừa tước vị của hầu gia, cũng chỉ là vẻ đẹp bên ngoài mà thôi."

Theo quy củ của Hạ Quốc, thì con nối dõi không thể trực tiếp kế thừa tước vị của phụ thân, phải để cho đích thân Hoàng Thượng đến ban tước, cho nên mặc dù Thanh Mặc Nhan là thế tử, thì cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, cuối cùng là ai kế thừa tước vị của hầu gia thì phải chờ xem ý chỉ của Hoàng Thượng nữa.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, những âm thanh bàn luận ở chung quanh hắn đều nghe thấy hết, nếu đổi lại là lúc trước, hắn đã sớm bỏ chén rượu xuống rồi bỏ đi, nhưng mà hôm nay lại là sinh thần phụ thân hắn, cho nên hắn không thể...

Lúc này, đám nha hoàn đã bắt đầu bê đồ ăn lên.

Thanh Mặc Nhan trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt đột nhiên ngưng trệ ở một chỗ.

Trong một bụi hoa sau bàn tiệc, lộ ra ngoài một đầu chó cùng một đầu mèo hương.

Bữa tiệc phi thường náo nhiệt, mọi người đối rượu liên tục, cho nên căn bản không có ai để ý đến hai tiểu gia hỏa đang lén lút kia.

Đầu chó duỗi ra, dịch đến một chỗ bên cạnh bàn, đột nhiên vèo một cái chui vào phía dưới bàn.

Khách khứa trên bàn cảm thấy chân đụng phải thứ gì đó lông lá xù xì, liền đồng loạt nhìn xuống phía dưới.

Mèo hương nhân cơ hội nhảy lên bàn, bay nhanh về phía mâm thức ăn, sau đó lại thoát một cái nhảy về phía sau bụi hoa.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy một màn này, cả người lập tức hóa đá.

Hắn không nhìn nhầm, vừa rồi thứ vừa nhảy lên bàn "trộm" ăn vụng kia, chính là sủng vật của hắn.

Thẳng đến khi thân ảnh của Như Tiểu Lam biến mất ở trong tầm mắt hắn, Thanh Mặc Nhan mới vô lực ngồi dựa lên trên ghế, tay vịn chặt lại.

Là hắn sai rồi, đã sớm biết vật nhỏ này không bao giờ biết an phận, hắn nên mang nó đem theo bên người.

"Huyền Ngọc..." Hắn thấp giọng kêu một tiếng.

"Thế tử?"

"Lấy một cái mâm đến đây."

"Cái gì?" Huyền Ngọc cho rằng mình đã nghe lầm.

"Nhanh đi, đừng để nó gây ra tai họa...mang theo chút đồ ăn đưa tới bụi hoa ở đối diện." Thanh Mặc Nhan đau đầu xoa huyệt Thái Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không thích của ăn xin, đệ đệ của Thanh Mặc Nhan?

Huyền Ngọc bưng theo mâm đầy thức ăn về phía Thanh Mặc Nhan phân phó, sau đó đem mâm đặt ở trong bụi hoa.

Như Tiểu Lam và con chó nhỏ đang chốn ở nơi đó.

Chó con ngửi thấy được mùi đồ ăn, đầu lưỡi duỗi ra không ngừng chảy nước miếng.

Như Tiểu Lam khinh thường nhìn nó liếc mắt một cái: "Muốn ăn sao?"

Con chó gật đầu.

"Vậy thì ăn đi." Như Tiểu Lam rất là thanh cao nói.

Con chó hồng hồng chạy qua, vùi đầu vào ăn.

Huyền Ngọc kinh ngạc nhìn mèo hương ở phía xa, không ngờ được hoàn cảnh lúc này.

"Thế tử, nó không chịu ăn, thuộc hạ không có biện pháp nhân cơ hội để bắt lấy nó." Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói.

Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu mày, hắn có chút không hiểu được, vật nhỏ rất tham ăn, tại sao có đồ ngon để trước mặt mà nó lại không ăn?

Như Tiểu Lam ở sau bụi hoa gầm gừ: Bọn họ đây rõ ràng là không có ý tốt, nghĩ là đem mâm đặt ở đây cho ta ăn no xong thì ta sẽ tự động bỏ đi?

Con chó kêu lên, như là đang phụ họa.

Như thế này có khác gì là của ăn xin, ta mới không thèm ăn đâu.

Như Tiểu Lam múa may móng vuốt nhỏ: "Chó nhỏ, ngươi đã ăn no chưa?"

"Uông!"

"Vậy chúng ta đi!"

Hai con động vật lại một lần nữa lẻn vào trong bữa tiệc.

Vẫn như cũ chó con hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Như Tiểu Lam tùy thời ra tay.

"Con mèo hoang từ nơi nào tới?" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nam tử, không đợi Như Tiểu Lam ngậm chiến lợi phẩm rồi đào tẩu, thì cổ sau đã bị người ta túm lại rồi nhấc lên.

Buông ta ra!

Như Tiểu Lam lắc lư thân mình, gần đây Thanh Mặc Nhan cho nàng ăn rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên nàng đã béo lên không ít.

"Chậc chậc, dơ như thế...mau vứt ra bên ngoài." Nữ quyến bên cạnh nói, mấy thiếu nữ mặc trên người hoa phục còn lấy khăn che cái mũi lại, những mùi phấn son nồng nặc khiến Như Tiểu Lam đánh cái hắt xì.

"Mèo hoang này sao lại nhìn quen mắt đến như thế?" Một nha hoàn rót rượu cả kinh hỏi.

"Nó không phải là sủng vật của thế tử sao!" Có nha hoàn nhận ra Như Tiểu Lam nói.

"Đây là do thế tử ca ca nuôi?" Giọng nói nam tử đang túm lấy Như Tiểu Lam có chút kinh ngạc.

Hắn gọi Thanh Mặc Nhan...là ca ca?

Như Tiểu Lam giật mình quay đầu lại, chỉ thấy đang túm lấy nàng là một nam hài tử khoảng mười năm, mười sáu tuổi, bộ dáng diện mạo đều rất bình thường, đến nửa phần khí thế của Thanh Mặc Nhan cũng không bằng, nếu không phải trên người hắn ăn mặc y phục quý giá đẹp đẽ, thì nàng thậm chí còn không dám nghĩ tới là hắn có bất kỳ quan hệ gì đó với Thanh Mặc Nhan.

"Nhị thiếu gia, đây là sủng vật của thế tử, không thể ném a." Bọn nha hoàn lúc trước đã chứng kiến sự việc của Liên cô nương liền la lên.

"Ca ca sao lại nuôi cái thứ dơ hề hề này." Thiếu niên khinh thường nói.

"Đúng vậy, nhất định là các ngươi nhìn nhầm rồi." Nữ quyến đứng một bên phụ họa.

Như Tiểu Lam khua bốn cái chân nhỏ, không ngừng kêu chít chít.

Mau thả ta ra, bằng không để Thanh Mặc Nhan biết sẽ đánh cho mông các ngươi nở hoa!

Đúng lúc này, có một con chó không biết là từ đâu vụt tới, đột nhiên chạy đâm vào người nhị thiếu gia.

Thiếu gia hoảng sợ, khiến cho Như Tiểu Lam bị rơi xuống đất.

"Chó nhỏ, chạy mau!" Như Tiểu Lam chít chít kêu.

Con chó lập tức quay đầu chạy về phía đám cây cối, động tác nó thế nhưng còn nhanh hơn cả nàng.

Như Tiểu Lam chạy chậm mất nửa nhịp, thời điểm chạy không thấy rõ đường, lập tức đụng phải chân người nào đó.

Thân mình nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, đâm chúng lần này khiến cho đầu óc nàng trở nên choáng váng, nàng ngã ngồi trên mặt đất đến nửa ngày cũng không bò dậy được.

Nhị thiếu gia tức giận nói: "Con chó hoang kia từ nơi nào tới, hạ nhân trong phủ chỉ là để trang trí thôi sao, để cho nhiều súc sinh chạy vào như thế mà cũng không biết!"

Đám nha hoàn nơm nớp lo sợ, ai cũng cúi đầu không dám nói một câu.

Thiếu niên duỗi tay ra bắt lấy Như Tiểu Lam, khiến nàng liên tục phải lùi về phía sau vài bước.

Ngươi dám lại gần đây, ta sẽ cắn chết ngươi!

Nàng nhe ra hàm răng nhỏ thị uy.

Nhưng mà, mấy cái răng sữa của nàng đến nửa điểm sắc bén cũng không có, căn bản là sẽ không dọa được ai, cho nên nàng chỉ có thể không ngừng né tránh ở dưới chân mọi người.

Liền ở lúc thiếu niên kia bắt được nàng, một giọng nam quen thuộc bỗng truyền đến: "Dừng tay."

Thiếu niên ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đi về phía hắn.

"Ca ca?"

"Ân." Thanh Mặc Nhan tùy ý đáp lại, xuyên qua đám người đi đến trước mặt bọn họ.

"Đại ca không phải là ở bên người phụ thân để tiếp khách sao, như thế nào lại rảnh rỗi đến nơi này đây." Thiếu niên hỏi.

Những người đến dự lễ mừng thọ hôm nay đều là những nhân vật có uy tín và quyền cao trong triều, cho nên Thanh Mặc Nhan phải ở đấy để tiếp đãi bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Đôi mắt Như Tiểu Lam mở to ra, con ngươi sáng long lanh, ở trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Chủ nhân, mau cứu ta...

Thế giới này thật đáng sợ, nơi nơi đều là nguy hiểm, chỉ có ở trong lòng ngươi mới là an toàn nhất...

Nàng phải cố bám lấy "cái dây thừng cứu mạng" này, trong nháy mắt dùng dáng vẻ đáng thương đã hạ gục được hết tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Việc hôn nhân cứ như thế mà đáp ứng?

Như Tiểu Lam dùng tuyệt chiêu giả bộ đáng thương trong nháy mắt đã lấy lòng được tất cả mọi người.

Những nữ quyến vừa rồi còn tỏ ra ghét bỏ bây giờ lại hô to khen nàng đáng yêu.

"Thế tử, nó thật sự là sủng vật ngươi nuôi sao?"

"Nó lớn lên hảo nhỏ nha...hẳn là chưa cai sữa đi."

Như Tiểu Lam liếc mắt, ngươi mới là đồ chưa cai sữa!

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng: "Lại đây."

Như Tiểu Lam vặn vẹo thân mình, tránh thoát khỏi tay thiếu niên, phi một cái nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người đối phương, Như Tiểu Lam liền liên tục thở dài: Thế giới này quá nguy hiểm, quả nhiên chỉ có ở bên cạnh ngươi mới là an toàn nhất.

Thanh Mặc Nhan không coi ai ra gì đem nó ôm vào trong lòng, tâm tình không vui hừ một tiếng: "Hôi muốn chết."

Như Tiểu Lam tự mình nhìn qua, cảm giác thật đau khổ, lông trên người nàng dính toàn là nước miếng của chó nhỏ.

Bất quá dù ngoài miệng hắn tỏ ra ghét bỏ, nhưng lại không hề buông nàng ra, mà lại ôm chặt vào lòng rồi đứng nói chuyện cùng vị thiếu niên kia.

"Nó thật sự là sủng vật của ca ca?" Thiếu niên kinh ngạc nói: "Vừa rồi ta không biết nên mới..."

"Không sao, vật nhỏ rất nghịch ngợm, lúc nào cũng chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Như Tiểu Lam dương đầu ra nghe bọn họ nói chuyện, từ thái độ của hắn nàng ẩn ẩn cảm giác được hắn cũng không chán ghét người đệ đệ này cho lắm, không những thế hắn lại còn lộ ra chút tư thái của huynh trưởng nữa.

Hai người mới nói được mấy câu, đã có nha hoàn lại đây thông tri: "Thế tử, hầu gia tìm ngài có việc."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới rời khỏi chỗ nhị thiếu gia, ôm Như Tiểu Lam đi về phía sảnh chính.

Như Tiểu Lam mở to mắt đánh giá xung quanh.

Oa, bên chính sảnh này đồ ăn quả thật là bất đồng, ngay cả điểm tâm cũng tinh xảo như vậy...

Theo bản năng, nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ ngón tay lên trên đầu nàng: "Con mèo ham ăn."

Như Tiểu Lam bị đau thì rụt cổ lại.

Đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy phụ thân của Thanh Mặc Nhan.

Tuổi tác của lão hầu gia chắc khoảng bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không sai biệt lắm với nhị thiếu gia.

Dĩ? Thoạt nhìn chắc có nội tình gì đây a.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt nhỏ vuốt cằm.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không có một điểm nào giống với phụ thân hắn, chẳng lẽ là do hắn và nhị thiếu gia không phải cùng một mẫu thân sinh ra? Cho nên Thanh Mặc Nhan lớn lên mới giống với mẫu thân hắn...

Như Tiểu Lam vuốt cằm suy nghĩ miên man.

Lão hầu gia bày ra bộ mặt nghiêm túc: "Mặc Nhan, đây là Trương đại nhân quản lý khố phòng của Binh Bộ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Trương đại nhân."

Sắc mặt lão hầu gia đột nhiên thay đổi, quát lớn lên: "Thật là không có quy củ, Trương đại nhân là bạn cũ của ta, ngươi lại chào hỏi như thế?"

Trương đại nhân lộ ra thần sắc xấu hổ, kỳ thật luận về chức vị quan phẩm, thì hắn còn phải thi lễ với Thanh Mặc Nhan trước nữa: "Hầu gia, bỏ qua thôi...bất quá chỉ là một cái chào hỏi."

Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Không biết hôm nay Trương đại nhân là thay mặt quan viên Binh Bộ đến mừng thọ, hay là lấy danh nghĩa bạn hữu của phụ thân đến đây để uống ly rượu nhạt?"

"Tất nhiên là bạn hữu." Trương đại nhân mở miệng trả lời.

Thanh Mặc Nhan chắp tay, nhàn nhạt nói: "Gặp qua Trương bá." Trực tiếp gọi hắn là Trương bá.

Trương đại nhân há miệng thở dốc, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lão hầu gia không vui nói: "Khó mới được Trương đại nhân để mắt đến ngươi, vừa hay thiên kim trong phủ ngài ấy vừa tròn mười lăm tuổi, qua mấy ngày nữa ngươi đem sính lễ đến phủ của ngài ấy đi."

"Đã biết." Thanh Mặc Nhan thuận miệng đáp, không có bất cứ nghi vấn nào, cũng không hỏi Trương đại nhân xem thiên kim nhà hắn là người ra sao, tất cả mọi việc đều giống như không có bất kỳ quan hệ nào với hắn.

Như Tiểu Lam kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nguyên lai hôn sự ở cổ đại phải nghe theo lời của phụ mẫu, lời người mai mối, mới đơn giản như thế mà đã coi như là định xong rồi?

Sợ là Thanh Mặc Nhan còn không biết người hắn sẽ cưới là ai nữa, cái này không phải cũng quá tùy tiện đi.

Không được, nếu hắn mà thành thân, thì nàng phải làm sao bây giờ.

"Chít chít." Dùng móng vuốt kéo kéo ống tay áo hắn, ngẩng mặt lên hướng về phía hắn lắc đầu.

Không cần! Không cần đáp ứng tùy tiện như thế a.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên: "Ngươi không muốn ta thành thân?"

"Chít chít!" Ngươi mà thành thân thì ta phải làm sao bây giờ, lão bà ngươi nếu biết ta là thuốc dẫn của ngươi, nhất định sẽ sai người giết ta đi, nàng sẽ chịu sủng ta như ngươi sao? Nếu như nàng coi ta là bóng đèn thì phải làm sao, nàng sẽ hạ độc ta thì phải làm sao...

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu liên tục về phía hắn.

Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra nhàn nhạt ý cười: "Nguyên lai vật nhỏ lại không muốn ta thành thân a."

Lúc này Trương đại nhân liền sai người mang quà mừng đến, rồi quay sang nói với lão hầu gia: "Kẻ hèn có chút lễ mọn, mong hầu gia vui lòng nhận cho."

Trong nháy mắt khi hộp quà kia được đưa lên, Như Tiểu Lam bỗng cảm nhận được một cỗ âm khí đang phát ra từ nó, khiến cho nàng không khỏi lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thu lại thọ lễ, mời đến Đại Lý Tự uống trà

Hạ nhân trong phủ đem thọ lễ trình lên.

Lông trên cổ Như Tiểu Lam bỗng run lên, nàng liều mạng cào vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Lại là cái loại âm khí tà ác này...cảm giác của nàng tuyệt đối không sai, chính là từ trong cái hộp kia phát ra.

Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của vật nhỏ có chút dị thường, liền nhìn về phía hộp quà đang được trình lên kia.

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi.

Biểu cảm của Trương đại nhân có chút đắc ý, tự tay mở nắp hộp ra, rồi dâng đến trước mặt hầu gia.

Lão hầu gia nhìn thấy đồ vật bên trong thì không khỏi sửng sốt.

"Trương đại ngân, ngài đang đùa sao, tặng loại đồ vật này..."

Trong hộp là một con rối mặt ngọc, được trang điểm thành một nữ hài tử, trên người mặt một bộ váy hoa lệ.

"Hầu gia chớ có coi thường con rối này." Trương đại nhân thần bí nói: "Nó đã được cao nhân làm phép, chỉ cần thành tâm cung phụng thì nó có thể thực hiện được tâm nguyện của chủ nhân sở hữu nó."

"Chỉ là một con rối mà thôi, cũng không phải là tượng phật gì...làm sao lại có thể thực hiện được tâm nguyện?" Lão hầu gia kinh ngạc nhận thọ lễ.

Trong đám khách nhân có người nhìn thấy nói: "Ta cũng đã từng nghe nói qua về truyện của con rối mặt ngọc này, không ít gia đình cũng đã cung phụng nó a."

Lão hầu gia khinh thường đem hộp quà giao cho người hầu đứng ở phía sau, mặc kệ hắn tin hay không tin, thì đây cũng là thọ lễ mà người khác tặng cho hắn, dù cho hắn có thấy chướng mắt đi chăng nữa, thì cũng không thể đem nó vứt đi được.

"Trước cứ nhận đi." Lão hầu gia phân phó.

Người hầu đang chuẩn bị mang theo hộp quà đi xuống, thì chợt nghe thấy Thanh Mặc Nhan cất cao giọng nói: "Chờ một chút!"

Ngay sau đó, Huyền Ngọc tiến lên đoạt lại hộp quà từ trong tay người hầu.

"Thế tử đây là có ý gì?" Trương đại nhân có chút khó hiểu hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng hỏi lại: "Không biết Trương đại nhân lấy vật này ở đâu ra?"

Không đợi Trương đại nhân kịp trả lời, lão hầu gia đã cả giận nói: "Không được vô lễ với Trương đại nhân!"

Nếu việc hôn nhân này mà thành, thì Trương đại nhân chính là nhạc phụ của hắn, mà hắn lại đi ăn nói với đối phương như vậy thì chẳng khác nào là không biết trên dưới.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến phụ thân hắn, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía Trương đại nhân: "Nếu Trương đại nhân đã không thể nói rõ, vậy thì thỉnh ngài cùng ta đến Đại Lý Tự một chuyến."

Mọi người có mặt ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh a, một lời bất hòa liền trở mặt, lại trực tiếp mời lão nhân gia đến Đại Lý Tự "uống trà", chỉ bằng điểm này cũng đã giúp cho mọi người được mở mang tầm mắt.

"Thế tử...này...có chuyện gì cứ từ từ... " Trương đại nhân có chút gấp gáp.

"Hoang đường." Lão hầu gia cả giận nói: "Trương đại nhân là khách quý mà ta mời đến!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình chắp tay thi lễ về phía phụ thân: "Hôm nay là sinh thần của phụ thân nên ta sẽ rời vào ngày mai, cũng mong Trương đại nhân đừng có quên là được, miễn cho đến lúc đó ta lại phải phái người của Đại Lý Tự đến để mời ngài về nói chuyện."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Huyền Ngọc trong tay cầm theo hộp quà đi theo phía sau hắn.

Lão hầu gia tức đến đen mặt: "Nghịch tử này càng ngày càng không coi ai ra gì."

Trương đại nhân vẫn còn sợ hãi, nhưng bất quá vẫn quay sang khuyên đối phương: "Thế tử tuổi trẻ khí thịnh, qua mấy năm nữa sẽ tốt thôi..."

Mọi người xung quanh đều ồn ào bàn luận, có không ít người mang theo tâm tình vui sướng khi thấy người gặp họa.

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của mình.

Như Tiểu Lam thường thường thò đầu ra khỏi y phục hắn, lo lắng nhìn về phía Huyền Ngọc.

"Ngươi thấy con rối này có vấn đề?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trên đầu nàng truyền đến.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam ra sức gật đầu.

"Ngươi lo lắng Huyền Ngọc sẽ bị nó khống chế?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn Huyền Ngọc đang đoan chính đi ở phía sau, tên hộ vệ này tinh thần tương đối vững, không chỉ có một thân võ nghệ bất phàm, đôi lúc những chủ ý hắn đưa ra cũng rất hay được mọi người khen tặng, nhưng mà chuyện lúc trước hắn giết chuột chết đưa cho nàng ăn, nàng vẫn luôn ghi hận trong lòng chưa bao giờ quên.

"Chít chít." Nàng liên tục lắc đầu, nàng mới không thèm lo lắng cho Huyền Ngọc đâu, người nàng lo nhất chính là Thanh Mặc Nhan.

Dùng móng vuốt chỉ về phía Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam kêu lên hai tiếng mềm mại.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, sờ sờ đầu nàng: "Trên người ngươi bẩn như thế, hôi muốn chết."

Mới vừa vào sân, chỉ thấy tất cả nha hoàn đều đang quỳ trên mặt đất, đồng loạt cúi đầu.

Như Tiểu Lam lúc này mới nhớ tới việc nàng chạy trốn khỏi bọn họ, bây giờ các nàng ở đây là để thỉnh tội vì đã làm mất nàng đi.

Nàng đang định cầu tình với Thanh Mặc Nhan, nhưng hắn lại hoàn toàn không thèm để ý đến những người đó, trực tiếp ôm nàng đi vào trong phòng, rồi sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa.

Như Tiểu Lam thoải mái ngâm mình trong nước ấm, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai của nữ tử: "Cứu mạng a! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Hóa giải con rối, tà vật rít gào

Như Tiểu Lam nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, liền sợ hãi nhảy dựng lên, làm nước trên người nàng bắn hết vào gương mặt của Thanh Mặc Nhan.

"Sợ cái gì." Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau mặt, ngữ khí hết sức bình tĩnh.

"Chít chít tức!" Như Tiểu Lam vừa kêu to vừa khoa tay múa chân, nhất định là con rối kia lại làm ra chuyện ác nào đó.

Thanh Mặc Nhan thay y phục, sau đó lau khô lông cho Như Tiểu Lam, xong xuôi mới thong dong bình tĩnh ôm nàng đi ra ngoài.

Trong viện đã loạn thành một đoàn, đám nha hoàn bị dọa cho hoa dung thất sắc, tất cả đều trốn ở trong góc tường.

Huyền Ngọc mang theo nhóm thị vệ canh giữ ở cửa, giữa sân có một nha hoàn đang nằm sấp xuống, tóc mai tán loạn, cánh tay bị hai gã hộ vệ bẻ ra sau giữ chặt lại, nhưng mà thân thể nàng ta vẫn không ngừng giãy dụa.

"Thế tử, người này không biết bị làm sao, đột nhiên lại nổi điên lên..." Huyền Ngọc tiến lên bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan quét mắt nhìn xung quanh: "Có ai bị thương không?"

"Có vài nha hoàn bị thương, nhưng bất quá cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ."

"Con rối mặt ngọc kia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã bị khóa vào một gian phòng, thuộc hạ đã dùng đến ba ổ khóa, lệnh cho bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đến gần." Huyền Ngọc nói.

"Nàng ta bị sao vậy?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nha hoàn điên kia rồi hỏi.

"Thuộc hạ cũng không biết."

Thanh Mặc Nhan lại nhìn về phía mấy người còn lại, đến nửa ngày mới có một tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ nói: "Lúc trước nàng vẫn rất bình thường, sau đó nàng nói là thấy đau đầu...còn nói là có người đang nói chuyện ở trong đầu nàng ấy, rồi sau đó...nàng tựa như bị điên muốn lao vào căn phòng kia, còn dùng trâm cài đầu khiến không ít người bị thương..."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Như Tiểu Lam lắc đầu liên tục.

Loại tà vật này người thường không thể nào chống lại, dù sau khi bị khống chế được cứu chữa kịp thời, thì đến khi tỉnh lại cũng vẫn sẽ bị si ngốc, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ khôi phục lại bình thường được.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc đứng ở nơi đó.

Con rối mặt ngọc này đã như là một củ khoai lang nóng, hắn không thể vứt đi nhưng cũng không có cách nào cầm nó ở trong tay, mặc kệ vứt đến đâu cũng sẽ gây ra chuyện.

"Thế tử, hay là mời một vị hòa thượng đến?" Huyền Ngọc thấp giọng hỏi, những thứ tà môn như thế này bọn họ chưa từng được tiếp xúc qua.

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Chuẩn bị ngựa, đến Đại Lý Tự."

Nha môn nhiều sát khí chắc có thể khắc chế thứ tà vật này.

Huyền Ngọc vội vàng lên tiếng trả lời, rồi tự mình đi vào trong phòng lấy cái hộp chứa con rối gỗ mang ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan phái người coi chừng nha hoàn bị nổi điên kia, sau đó mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi hầu phủ.

Đại Lý Tự Chính Khanh đúng lúc cũng đang ở đây, nghe nói Thanh Mặc Nhan lại cầm một con rối mặt ngọc tới, thì ngay lập tức đã sai người đi gọi y quan Trường Hận đến.

"Có thể nghĩ ra biện pháp phá hủy nó đi hay không?" Chính Khanh hỏi.

Trường Hận không ngừng đánh giá con rối đang lẳng lặng nằm ở trên bàn: "Sợ là có chút khó khăn." Lần trước Huyền Ngọc đã thử đốt nó nhưng lại không có tác dụng, cũng không biết thứ này có khó xử lý giống như cái lúc trước không.

"Phải nghĩ ra biện pháp, nếu như nó thật sự quỷ dị như lời Thiếu Khanh nói, thì trong thân thể nó nhất định cũng đang cất giấu một trái tim người nào đó."

Nói đến việc này, độ ấm trong phòng bỗng giảm đi ba phần.

Như Tiểu Lam mở to mắt gắt gao nhìn mọi người.

Trường Hận khó xử nói: "Để ta thử xem."

Có người mang một cái cưa tới, Trường Hận liền gọi mấy người tạp dịch đến thử dùng cưa để cưa thân thể con rối ra.

Theo thanh âm kẽo kẹt giằng co, Như Tiểu Lam cảm thấy độ ấm trong phòng càng ngày càng giảm.

Nàng không tự chủ được co rút thân mình lại, dùng móng vuốt mở cổ áo Thanh Mặc Nhan ra để chui vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan nào dám để vật nhỏ này chui vào y phục của hắn, ở trước mắt nhiều người như thế, hắn cũng không muốn phải diễn lại tiết mục vật nhỏ tụt xuống phía bên dưới nữa.

Ở thời điểm hắn đang dùng toàn lực phân cao thấp với vật nhỏ ở trong lòng, thì phía chiếc cưa đột nhiên phát ra một thanh âm chói tai, nghe rất giống với thanh âm đang thét lên của một người, cường độ âm thanh cao đến mức khiến tai mọi người sinh đau.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che đi lỗ tai ở trên đầu.

Người khác nghe thấy thì giống như là đang hét chói tai, nhưng mà nàng nghe ra được, đây là thanh âm do thứ tà vật kia đang cuồng vọng rít gào.

Cái cưa "phanh" một cái bị đứt thành nhiều đoạn, mảnh sắt mỏng bay vút đi tựa như là ám khí xẹt qua đỉnh đầu mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Ta đây không phát uy, ngươi liền cho ta là con mèo bệnh?

Cái cưa đứt đoạn, mảnh sắt mỏng bắn mạnh ra bốn phía.

Huyền Ngọc bất chấp nguy hiểm, đứng ra che chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan, chặn mảnh nhỏ đang bay tới lại.

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn thì thấy con rối mặt ngọc đang hé miệng ra, một đạo bạch quang liền bắn ra ngoài.

Cẩn thận!

Nàng kêu to lên, muốn nhắc nhở mọi người.

Nhưng mà thanh âm nàng phát ra lại là tiếng "chít chít" mềm mại, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn hoàn toàn không có ai chú ý đến một tiểu động vật như nàng.

Bạch quang bay tới, vèo một cái tiến vào thân thể của một tên tạp dịch.

Như Tiểu Lam khẩn trương nắm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, toàn thân căng thẳng như gặp phải đại địch.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!" Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Huyền Ngọc có chút do dự, nhưng vẫn nghe theo lời Thanh Mặc Nhan, rời khỏi bên người hắn, đi đến bảo vệ Chính Khanh.

Tên tạp dịch bị bạch quang bắn trúng toàn thân co rút mạnh, mấy người bên cạnh muốn đi đến đè hắn lại, kết quả là đều bị hắn hất ra.

"Bắt lấy hắn!" Thanh Mặc Nhan trực tiếp hạ lệnh.

Khí lực của người nọ lại mạnh lên một cách kỳ lạ, cuối cùng vẫn vùng vẫy thoát ra được khỏi tay mọi người, sau đó liền chạy về phía Chính Khanh đại nhân.

Huyền Ngọc rút bội kiếm ra, không chút do dự đâm về phía hắn.

Trường Hận vội vàng la lên: "Không được giết hắn!"

Kiếm phong Huyền Ngọc nghiêng đi, tránh đâm phải yếu điểm của hắn.

Tên tạp dịch phun ra một ngụm máu tươi, gục đầu ở trên bàn rồi bất tỉnh.

Không khí ở trong phòng thập phần dị thường, tất cả mọi người đều đứng im một chỗ, không một ai dám đến gần tên tạp dịch kia.

"Chuyện này là sao?" Chính Khanh mở miệng hỏi, đạo bạch quang vừa rồi hắn cũng nhìn thấy.

"Là con rối...hẳn là nó đang muốn khống chế người khác." Trường Hận suy đoán nói.

Huyền Ngọc lớn mật tiến lên xem tình trạng của hắn.

"Không phải là chết rồi đi?" Trường Hận lo lắng nói.

"Vẫn còn hơi thở." Đang lúc Huyền Ngọc ngồi xổm xuống thăm dò mạch đập của người nọ, thì thân thể hắn lại đột nhiên run rẩy kịch liệt rồi sau đó còn tự mình đứng dậy.

"Cẩn thận!" Trường Hận vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo bạch quang từ trong miệng của tên tạp dịch kia bay ra, khiến cho cả căn phòng bắt đầu tán loạn.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!"

Trong phòng đã loạn thành một đoàn.

Như Tiểu Lam chợt thấy trước mắt tối sầm lại, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là bàn tay của Thanh Mặc Nhan, hắn đang giang hai tay ra ấn chặt nàng vào trong lòng hắn.

Nhìn xuyên qua khe hở, Như Tiểu Lam cả kinh khi thấy đạo bạch quang kia đang bay về phía Thanh Mặc Nhan.

Không được!

Nàng không dám tưởng tượng, nếu Thanh Mặc Nhan bị cái thứ tà vật này khống chế... Nàng cũng không muốn có một chủ nhân si ngốc a!

Chân sau Như Tiểu Lam đẩy mạnh, không chút nghĩ ngợi nhảy ra khỏi trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Dù cho nàng đã bị biến thành động vật, móng vuốt không thể kết ấn, nhưng mà những câu thần chú ông nội dạy cho nàng vẫn còn nhớ rất rõ, lần trước chẳng qua là do nàng không chú ý đến, cho nên mới không có phòng bị mà bị trúng chiêu của tà vật này.

Trước kia nàng luôn cảm thấy đi theo ông nội học mấy thứ này quả thật là rất mất mặt, những nữ sinh khác ở trong trường đại học mỗi ngày đều là đuổi theo mấy thứ thời thượng, chỉ có mỗi nàng hàng ngày phải đi theo ông nội để học mấy quyển sách kỳ quái, đã thế còn phải đọc trộm sau lưng người khác, bằng không sẽ bị mấy chị em ngủ cùng phòng cười cho đến chết...

Nhưng mà hiện tại, nàng lại cảm thấy vô cùng cảm tạ ông nội đã dạy cho nàng những điều đó.

Nhìn quả cầu lông từ trong lòng nhảy ra, trái tim Thanh Mặc Nhan thiếu chút nữa cũng nhảy ra theo.

Bạch quang bắn tới với tốc độ cực nhanh, mọi việc xảy ra trong nháy mắt, khiến cho tất cả những người trong phòng không kịp có phản ứng, chỉ thấy có một con mèo hương màu đen nhảy dựng lên, bay tới giữa không trung, móng vuốt giơ lên cản lại khiến cho đạo bạch quang kia bị rơi xuống đất.

"Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán... Bát phương uy thần, sử ta tự nhiên..."

Giờ phút này, trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng hiểu rõ.

Trước đây ông nội vẫn luôn răn dạy nàng lúc nào cũng phải giữ cho tâm tình tĩnh lặng, không mang tạp niệm.

Mọi người trừng mắt đứng nhìn đạo bạch quang bị mèo hương đánh rớt, tất cả đều cảm thấy kinh sợ.

Thứ tà môn đáng sợ như thế cư nhiên lại bị một con mèo nhỏ hóa giải một cách dễ dàng.

Trường Hận kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc này, bạch quang lại nhảy lên một lần nữa, vèo một cái chui vào trong miệng Như Tiểu Lam.

Ta phi! Phi phi phi!

Như Tiểu Lam duỗi cổ, cảm nhận được thứ kia đang đi xuống từ yết hầu nàng.

"Vật nhỏ?" Phía sau truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe ra giống như là hắn đang rất khẩn trương.

Không có khả năng, nhất định là do nàng nghe lầm, làm gì có chuyện cái tên Thanh Mặc Nhan này lại khẩn trương cơ chứ.

Đột nhiên có một luồng nhiệt lưu dâng lên trong cơ thể, Như Tiểu Lam cảm giác như toàn thân đang bị một ngọn lửa bao vây lấy.

Đau quá!

Nước...ở đâu có nước...

Như Tiểu Lam không để ý đến tiếng gọi của Thanh Mặc Nhan ở phía sau, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Nóng...nóng quá...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Không phải là quá nhỏ tuổi đi?

Như Tiểu Lam chạy như điên ra ngoài, giống như là bị lửa cháy đến mông vậy.

Nóng quá...nóng quá...

Khi chạy đến cửa, có bản năng động vật chỉ dẫn phương hướng cho nàng, nàng liền không chút do dự chạy về hướng tây.

Ở phía tây không xa có một cái hồ, trong hồ nuôi hơn mười con cá Cẩm Lý (cá chép gấm).

Như Tiểu Lam đi đến bên cạnh hồ rồi trực tiếp nhảy xuống.

A a a, nóng như thế, thứ tà vật đáng chết, muốn khống chế tỷ? Nằm mơ!

Một lần nữa Như Tiểu Lam lại nhẩm câu bùa chú, từng đạo quang hoa như ẩn như hiện lại phát ra từ trên người nàng.

Lúc mới đầu cũng chỉ là một chút ánh sáng nhạt, sau lúc đó, ánh sáng càng ngày càng nồng đậm, cả thân thể nàng như là bị một cái kén sáng chói bao vây lấy.

Bên trong ánh sáng, thân thể mèo hương dần dần biến hóa, cánh tay nhỏ nhắn trắng noãn như củ sen dần hiện ra, ngay sau đó đến lượt thân thể, rồi cẳng chân...

Như Tiểu Lam bị dọa đến ngây người.

Đây là sự tình gì...biến thành người?

Nàng không dám tin giơ hai tay ra.

Không sai, đúng là tay, không còn là móng vuốt động vật nữa!

Vạn tuế! Cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được kiếp sống của sủng vật.

Mới đứng lên đã thấy không đúng, nàng lại một lần nữa ngã vào trong hồ nước, bên cạnh có một con Cẩm Lý bơi qua, nó khinh thường vẫy đuôi quăng nước lên trên mặt nàng.

Không đúng a.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, tuy rằng nàng đã khôi phục lại hình người, nhưng mà hai cái tay này...cũng quá nhỏ đi!

Cúi xuống nhìn lại thân thể, trước ngực là hẳn một cái sân bay.

Thật sự là một vùng đất bằng phẳng.

Không phải đâu.

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Nhìn hình ảnh bản thân thông qua nước hồ, nàng mới nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của chính mình hiện tại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo, mang theo nét trẻ con ngây ngô, nhìn chiều cao thì cùng lắm mới được bốn, năm tuổi.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại được hình người, không nghĩ tới lại bị biến thành một hài tử miệng còn hôi sữa, như vậy thì nàng phải sống thế nào a?

Dù cho bây giờ nàng có thể nói chuyện, có thể tự mình đi lại, nhưng mà với cái hình dạng này thì làm sao nàng có thể sống sót ở cái xã hội cổ đại này đây, còn không nói đến nếu nàng chạy trốn thì tuyệt đối sẽ bị bọn buôn người bắt mang đi bán nữa.

Phía sau cây cối, thân ảnh của Thanh Mặc Nhan đang ẩn nấp ở nơi đó, hắn lẳng lặng nhìn thân ảnh bé nhỏ đang ở dưới hồ, nhìn nàng mang vẻ mặt uể oải miệng thì lẩm bẩm cái gì đó với mặt nước.

"Thiếu Khanh đại nhân?" Vài hộ vệ đứng ở phía sau lên tiếng.

"Lui xuống." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói: "Ai cũng không được qua đó."

Nhóm hộ vệ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mà vẫn nghe theo lệnh lui xuống.

Một mình Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vào bé con đang ở trong nước bước đi lảo đảo đến bên cạnh hồ, thân thể thì muốn trèo lên bờ, nhưng cho dù nàng có cố gắng cả nửa ngày trời thì cũng không thể nào trèo lên được.

Hai cái tay nhỏ bé dính toàn là bùn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhịn không được khẽ cong lên.

Hắn vốn là lo lắng vật nhỏ sẽ bị thứ tà vật kia làm cho thương tổn, không nghĩ tới khi đuổi đến đây lại được nhìn thấy một màn thú vị như thế này.

Giờ phút này Như Tiểu Lam thật sự rất muốn khóc.

Nàng không nghĩ tới thành hồ lại cao đến như thế, ở thời điểm còn là mèo hương thì nàng còn có thể linh hoạt trèo lên được, nhưng bây giờ nàng đã bị biến thành một tiểu hài tử, hai tay nhỏ bé căn bản là không có chút sức lực.

"Bùm." Nàng lại bị ngã vào trong hồ một lần nữa.

Cô lỗ cô lỗ...

Nàng muốn đứng lên, nhưng mà không biết vì sao, hai chân lại không chạm được đến đáy hồ.

Đây là làm sao?

Nàng ở dưới nước mở to mắt, chỉ thấy hai cánh tay một lần nữa bị biến thành hai tiểu móng vuốt.

Lại bị biến quay lại?

Nàng liều mạng bơi muốn ngoi đầu lên trên mặt nước.

Đúng lúc này, có người bắt được nàng, lôi nàng từ trong hồ nước ra.

"Vẫn ngốc như vậy." Giọng nam quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Là Thanh Mặc Nhan.

Cả người Như Tiểu Lam ướt đẫm nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy đặc biệt buồn ngủ.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì vừa rồi nàng đã bị biến thành hình người, ở giây phút ý thức cuối cùng, nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng còn ẩn ẩn mang theo ý cười.

Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, thì đã bị lâm vào bên trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đeo lên vòng cổ đá ngú sắc

Thanh Mặc Nhan tựa vào giường nệm trong thư phòng để nghỉ ngơi, một bên cánh tay còn đang ôm lấy quả cầu lông nhỏ màu đen.

Từ sau cái hôm nhìn thấy nàng biến thành hình người, thì hắn càng chờ mong kinh hỉ mà ngày sau nàng sẽ mang lại cho hắn.

Có thể biến thành hình người...nàng là yêu quái sao?

Hắn liền dùng ngón tay chọc chọc vào da lông trên bụng nàng.

Có yêu quái tham ăn như thế sao, lại còn ngốc muốn chết, nếu không phải là hắn cố ý đem hết cây bạc hà mèo để vào trong phòng, thì cho dù là ở trong vườn thôi nàng cũng dễ dàng đi lạc đường.

Thân là một con mèo hương, lại không chịu ăn thức ăn sống, đừng nói đến chuột chết, có lần nhìn thấy con chuột sống ở trong vườn, thế nhưng nàng lại bị nó dọa cho chạy trối chết.

Nàng có nơi nào là giống với động vật, nàng rõ ràng chính là một hài tử tham ăn tham ngủ mà.

Nhớ tới bộ dáng nàng khi biến thành một nữ hài tử, hắn liền giơ tay đem người nàng lật lại, ngón tay sau đó sờ loạn lên bụng nàng.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy ở trên bụng có chút ngứa, nàng liền mở to mắt ra, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi người dựa vào gần nàng, bàn tay to ở "vùng cấm" của nàng sờ tới sờ lui.

Lưu manh!

Như Tiểu Lam kinh hoảng trừng lớn mắt, móng vuốt theo bản năng giơ ra cào loạn.

Một tay Thanh Mặc Nhan bắt lấy móng vuốt của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai cho ngươi cái dũng khí dám vung móng vuốt về phía chủ nhân?"

Như Tiểu Lam bị ngữ khí lạnh lùng của hắn dọa cho sợ hãi.

"Ta không cần một sủng vật không biết nghe lời." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Lúc trước ta còn tưởng rằng ngươi là một con mèo ngoan ngoãn, không nghĩ đến càng ngày ngươi lại càng ương bướng, nếu mà đã như vậy, hay là ta đi tìm y quan đến..." (#Linh: Lưu manh!:V)

Như Tiểu Lam thoáng cái giật mình.

Tìm y quan đến...chẳng lẽ muốn đem nàng chế thành thuốc dẫn?

"Chít chít." Ánh mắt ai oán nhìn về phía hắn, lỗ tai còn run run trông rất đáng thương.

Vừa rồi ta không phải cố ý!

Thanh Mặc Nhan cố tình giả vờ không hiểu ý của nàng, ngón tay vẫn không ngừng lần mò ở trên bụng nàng, hơn nữa càng ngày càng đi xuống

Không được!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẩn trương.

Dù cho thân thể nàng bây giờ chỉ là động vật, nhưng linh hồn nàng vẫn là của nhân loại, nơi đó của nữ hài tử làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đụng vào được.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấy nàng cứ xoay tới xoay lui thì liền không kiên nhẫn: "Ta đang kiểm tra xem ngươi là đực hay là cái."

Như Tiểu Lam lập tức hóa đá.

Là đực...là cái...

Câu nói của hắn như sét đánh ngang tai, rồi nó lại trực tiếp đánh trúng nàng đến hóa thành bột phấn.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan sờ tới sờ lui trên bụng nàng, cuối cùng còn nhìn thoáng qua cái nơi ở chỗ đuôi nàng, ngữ khí ẩn ẩn mang theo ý cười: "Nguyên lai là giống cái."

Ngươi mới là giống cái! Cả nhà ngươi đều là giống cái!

Vẻ mặt Như Tiểu Lam mang theo tuyệt vọng, nếu không phải do lông của nàng toàn là màu đen, thì nhất định sẽ thấy mặt nàng bây giờ đã đỏ lên như con tôm chín.

Thanh Mặc Nhan có chút đắc ý, thời điểm tay rời khỏi còn cố ý kéo kéo cái đuôi nàng.

Như Tiểu Lam cả người căng thẳng, răng đã nhe đến khóe miệng nhưng lại không dám tiến lên cắn hắn.

"Vật nhỏ cũng biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan tỏ vẻ kinh ngạc: "Ngươi phải biết rằng ngươi là sủng vật của ta, từ trên xuống dưới, mỗi một cọng lông trên người ngươi cũng đều thuộc về ta."

Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn Thanh Mặc Nhan lấy ra một vật ở trong lòng, sau đó lại đeo lên cổ nàng.

Trước ngực nặng trĩu.

Là cái gì?

Vừa cúi đầu nhìn, thì thấy trên cổ chính mình đang đeo một cái vòng cổ.

Vòng cổ! Ngươi coi ta là chó sao, còn muốn ta phải mang theo cái loại đồ vật này, hơn nữa mặt trên của nó còn khảm đá quý...

A? Đá quý?

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hãi mở to hai mắt.

Không sai, nàng không nhìn nhầm, ở trên cái vòng cổ kia có khảm một viên đá quý...chính là vật mà lúc trước ông nội cho nàng, nó giống hệt với viên đá ngũ sắc trên cái vòng tay đã hại nàng xuyên không đến đây.

Hình dạng của viên đá này, dù có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Trong nháy mắt, cảm giác mừng như điên chiếm cứ nội tâm nàng.

Có phải nàng chỉ cần gom đủ đá ngũ sắc là có thể trở về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu

Như Tiểu Lam lôi kéo vòng cổ, không ngừng đánh giá viên đá ngũ sắc được khảm ở trên.

Thanh Mặc Nhan thấy nó cũng không bài xích cái vòng kia, lúc này mới thấy yên lòng.

Viên đá ngũ sắc kia cực kỳ có linh tính, lúc trước nó còn từng được một vị cao tăng khai quang qua, toàn bộ nước Hạ Quốc này tổng cộng chỉ có bốn viên.

"Thế tử, hầu gia phái người tới." Bên ngoài truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Biết rồi." Thanh Mặc Nhan thong dong đứng dậy, đi ra gian phòng ngoài.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên giường xuống, lặng lẽ đi đến bên cửa nghe lén.

"Hầu gia đang rất tức giận...nói là muốn ngài về chuẩn bị sính lễ mang đến Trương phủ..."

Nhanh như thế Thanh Mặc Nhan đã muốn thành hôn?

Không biết vì sao, khi nghe thấy việc này trong lòng Như Tiểu Lam liền cảm thấy rất khó chịu.

Tránh ở sau cánh cửa nghe lén được một lúc, bụng nàng đã thầm thì kêu lên, lúc này nàng mới nhớ đến là từ tối hôm qua nàng vẫn chưa bỏ được cái gì vào bụng.

Nhưng nhìn qua sắc mặt Thanh Mặc Nhan, nàng cảm thấy lúc này không nên đi quấy rầy hắn sẽ tốt hơn, cho nên nàng liền xoay người nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Nàng đã đi đến phòng bếp của Đại Lý Tự vài lần, cho nên một đường đi này hoàn toàn là dựa theo trí nhớ để tìm.

Đột nhiên có một mùi hương bay tới từ trong gió.

Đi theo bản năng động vật, nàng nhảy xuống mái hiên, đi đến trước một cái cửa sổ.

Nàng nhìn thấy trên bàn có một cái đĩa trang trí hình hoa lan và một mâm đầy bánh đậu, lục sự Cố tiên sinh một tay cầm quyển sách, tay còn lại nhàn nhã đưa bánh lên miệng ăn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên vài tiếng lấy lòng.

Cố tiên sinh rời mắt khỏi quyển sách nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mèo màu đen đang đứng ở ngoài cửa sổ, ánh mắt xanh biếc mang theo chờ mong tha thiết nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn nhìn xung quanh viện, nhưng lại không hề thấy thân ảnh của Thanh Mặc Nhan: "Chẳng lẽ Thiếu Khanh không sai người chuẩn bị đồ ăn cho ngươi sao?" Cố tiên sinh nói thầm.

Hắn còn đang chuẩn bị đi xem mắt, làm gì có chuyện còn lo lắng được cho ta.

Như Tiểu Lam mặt dày, trực tiếp nhảy vào trong, cọ cọ vào người Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh cầm khối bánh đậu lên cho nàng ăn.

Như Tiểu Lam cúi đầu cuồng nhai, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy quyển sách ở trong tay Cố tiên sinh, liền khiến cho cái miệng đang ăn của nàng đơ ngay tại chỗ, miếng bánh cứ thế mà "lạch cạch" rơi trên mặt bàn.

Không phải đâu, đây là xuân cung đồ trong truyền thuyết sao?

Tròng mắt Như Tiểu Lam như sắp rớt ra ngoài.

Ban ngày ban mặt như thế mà lại dám công khai xem loại sách này sao? Ngươi chính là lục sự của Đại Lý Tự a, bộ dáng nho nhã như thế mà lại đi xem cái thứ đó...chẳng lẽ không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cố tiên sinh cảm giác được ánh mắt khác thường của Như Tiểu Lam, liền cố ý đem quyển sách đến trước mặt nàng: "Quả cầu nhỏ nhà ngươi cũng xem hiểu quyển sách này sao?"

Ta mới không thèm xem cái thứ đấy đâu! Hừ, thô tục.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc tìm tới nơi, nhìn thấy một màn này khiến gân xanh trên trán hắn nổi cả lên.

Cố tiên sinh cùng sủng vật của hắn đang ghé vào người nhau, một bên thì nhai bánh đậu, một bên thì hai mắt đang phóng lớn mà bàn luận về xuân cung đồ.

Đợi đến khi bọn họ cảm nhận được một mảnh u ám bao phủ ở trên đầu, thì một người một sủng vật mới hồi phục lại tinh thần.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Xem xong rồi?"

Cố tiên sinh vèo một cái đem quyển sách nhét vào phía dưới bàn, rồi ho nhẹ hai tiếng: "Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...thuộc hạ chỉ là đang nghiên cứu ít cáo thị."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh băng dừng ở trên người quả cầu nhỏ.

Như Tiểu Lam theo bản năng rụt cổ lại, nàng vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ nhân cơ hội này dạy dỗ nàng một trận, không nghĩ tới hắn chỉ trầm mặc một hồi, rồi đem nàng ôm lên, sau đó xoay người rời đi.

Đây là muốn đi đâu?

Nàng mở to mắt tròn xoe màu xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng ra khỏi Đại Lý Tự, lên trên ngựa.

Như Tiểu Lam nhìn thấy Huyền Ngọc cũng đang cưỡi ngựa đi theo phía sau.

Chẳng lẽ...Thanh Mặc Nhan muốn đi cầu thân?

Nàng bất an ở trong lòng hắn xoay tới xoay lui, mỗi lần nghĩ đến chuyện Thanh Mặc Nhan sẽ đi cầu thân là nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Đúng rồi, không biết sự việc con rối mặt ngọc hôm qua đã giải quyết xong chưa, Thanh Mặc Nhan sao ngươi có thể buông bỏ chính sự không thèm quan tâm đây, đi cầu thân là việc nhỏ, vụ án mới là việc lớn a!

Thanh Mặc Nhan, ngươi không được làm như vậy, không nên đem việc tư ra đặt ở phía trước, ngươi chính là một nam tử rất tốt, vì vậy ngươi phải lấy sự nghiệp ra làm trọng mới đúng.

Trong miệng Như Tiểu Lam thì thầm không ngừng, Thanh Mặc Nhan nhịn không được gõ lên đầu nàng một cái.

"Ngươi đang nghĩ cái gì, tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu, thật không nghĩ tới con mèo hương nhà ngươi lại háu sắc đến thế."

Như Tiểu Lam ôm đầu, vẻ mặt tuyệt vọng.

Xem ra muốn rửa sạch danh dự của nàng rất là khó.

Thanh Mặc Nhan cưỡi ngựa đưa nàng đến bên ngoài một tòa phủ đệ.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn tấm biển, ở trên có viết hai chữ "Trương phủ".

Quả nhiên là tới cầu thân, nàng nghĩ như thế, nhưng mà khi thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong phủ, nàng lại phát hiện ra không khí có chút không thích hợp.

Trong Trương phủ có rất nhiều nô dịch, bọn họ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì đều dừng lại chào hỏi.

"Thi thể Trương đại nhân đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi một nô dịch trong số đó.

Như Tiểu Lam kinh sợ cả nửa ngày không hồi phục lại tinh thần được.

Không phải là đến để cầu thân sao, như thế nào lại...còn chưa kịp thành thân, thì nhạc phụ đã bị biến thành thi thể?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mèo đen cùng xác chết sống lại

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan vào bên trong Trương phủ.

Trong phủ khắp nơi đều là nô dịch, tất cả đều chạy tới chạy lui rất vội vàng.

Như Tiểu Lam duỗi cổ ra cảnh giác nhìn bốn phía.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Người khám nghiệm tử thi đi lên chào hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ gật đầu: "Tra được gì rồi?"

"Trương đại nhân chính là chết vào đêm qua, ngay cả hạ nhân trong phủ, Trương phu nhân và Trương tiểu thư, cũng đều chết vào cùng một canh giờ."

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không chút biểu cảm hỏi.

"Ngực vỡ nát, kỳ quái là trái tim của bọn họ đều không thấy đâu."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đưa ta đi xem thi thể của Trương đại nhân."

Người khám nghiệm tử thi đi trước dẫn đường, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi theo ở phía sau.

Từ trong phòng tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, Như Tiểu Lam nhịn không được hắt xì một cái.

Bước chân Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng lại, hắn túm lấy Như Tiểu Lam ra đặt xuống dưới đất: "Bên trong rất loạn, ngươi không cần phải đi vào."

Huyền Ngọc cũng phải đứng ở ngoài cửa, một mình Thanh Mặc Nhan đi theo người khám nghiệm vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn theo bóng lưng hắn đến xuất thần.

Hắn cảm thấy nàng đang sợ hãi nên mới để nàng ở bên ngoài đi...nhưng mà ở trong mắt hắn nàng cũng chỉ là một sủng vật, mà chưa bao giờ nghe nói qua sủng vật sẽ biết sợ hãi trước người chết.

Bất quá có một chủ nhân biết săn sóc như thế thật là tốt.

Trong lúc lòng nàng đang tràn đầy cảm kích, thì chợt nghe thấy phía sau chuyền đến tiếng nói chuyện của nha dịch.

"May mà Thiếu Khanh đại nhân không đem con mèo kia vào."

"Nó là mèo đen a...nếu để nó đi vào thì không biết chừng thi thể của Trương đại nhân sẽ sống lại luôn đi." (*)

(*) Người ta đồn, nếu mèo đen bất ngờ nhảy qua một thi hài đang khâm liệm trong nhà, thì người chết ấy sẽ từ từ ngồi dậy thành quỷ nhập tràng.

Như Tiểu Lam cứng ngắc quay đầu lại.

Sự thật luôn tàn khốc đến như thế.

Nguyên lai Thanh Mặc Nhan là vì lý do này mới không mang theo nàng đi vào.

Ta không tin cái điều mê tín ấy!

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên cửa sổ, dùng móng vuốt chọc thủng mặt giấy của cửa rồi nhìn vào bên trong.

Thời điểm nhìn thấy tình hình ở trong phòng, ngay lập tức nàng liền cảm thấy hối hận, nàng chạy như điên nhảy xuống từ cửa sổ, rồi vọt tới trong viện ngồi nôn khan một hồi.

Quá nhiều máu tươi, đúng là trẻ nhỏ không nên nhìn mà. Tại sao Thanh Mặc Nhan có thể đứng nhìn mà sắc mặt không đổi tim thì không đập loạn được a?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi, thì bên ngoài cửa viện lại truyền đến nhiều tiếng bước chân hỗn độn.

"Thiếu Khanh đại nhân đang ở đây sao?" Vài tên nha dịch mang theo bốn nữ nha hoàn đi vào sân.

"Thế tử đang bàn luận với người khám nghiệm tử thi ở trong phòng, các nàng là..." Huyền Ngọc tiến lên nói chuyện.

"Đây là nha hoàn may mắn còn sống sót của Trương phủ, đợi cho Thiếu Khanh đại nhân hỏi chuyện các nàng xong chúng ta sẽ đem về nha môn để thẩm vấn."

Huyền Ngọc gật gật đầu.

Đại Lý Tự không trực tiếp phụ trách án tử, lần này nếu không phải là do sự việc có liên quan đến con rối mặt ngọc, thì bọn họ cũng không được phép đến Trương phủ để điều tra.

"Để ta đi gọi thế tử." Huyền Ngọc xoay người đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam bước đến gần, đánh giá bốn nha hoàn vừa được nha dịch mang tới, các nàng nhìn qua giống như là rất sợ hãi, tất cả đều đang cúi thấp đầu, rụt vai lại.

Như Tiểu Lam giơ lên cái mũi ngửi ngửi, kỳ quái, mùi vị có chút không đúng.

Nàng thả người trốn lên một cái cây ở trong viện, từ trên cao nhìn xuống đánh giá các nàng.

Không đúng, mùi vị trên người các nàng rất không đúng!

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc đã đi ra tới, nha dịch liền tiến lên chào hỏi, cũng nói với hắn về chuyện của mấy nha hoàn này.

"Toàn bộ Trương phủ chỉ có các nàng là may mắn sống sót." Nha dịch nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, ánh mắt đánh giá các nàng: "Ngẩng đầu lên."

Bốn nha hoàn nghe được lời này cũng không thấy ngẩng đầu, ngược lại còn lui xuống càng nhanh hơn.

"Các nàng bị sợ hãi quá độ, có lẽ sẽ không hỏi ra được cái gì..." Nha dịch lên tiếng giải thích.

Thanh Mặc Nhan đi lên phía trước hai bước, đang định mở miệng nói, thì chợt thấy ở trên đỉnh đầu hiện lên một đạo bóng đen.

Như Tiểu Lam vọt người từ trên cây xuống, lập tức rơi trúng vào đầu một nha hoàn, móng vuốt dùng sức cào...

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, tóc của nha hoàn kia thế nhưng bị Như Tiểu Lam hất xuống dưới đất, để lộ ra ngoài một cái đầu tròn bóng, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng của bạch ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cổ độc phát tác, không thể khống chế được nữa?

Như Tiểu Lam hất bay tóc của một nha hoàn, cái đầu tròn bóng ở dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng bạch ngọc.

Mọi người lập tức sợ hãi.

Huyền Ngọc là người đầu tiên rút kiếm ra, rồi hô to: "Thế tử cẩn thận!"

Phản ứng của Thanh Mặc Nhan cũng không chậm, nhưng mà bốn nha hoàn kia lại đồng loạt tấn công về phía hắn.

Các nàng bỏ hết tóc trên đầu ra, để lộ ra gương mặt khiến người ta nhìn mà phát lạnh: Bốn nha hoàn này chắc chắn được chế thành từ con rối, tuy rằng đều mang theo khuôn mặt của con người, nhưng khi nhìn qua cái đầu bạch ngọc kia, thì rõ ràng chính là dùng da người để dán lên đi.

Một thanh chủy thủ phá không mà đến, mang theo tiếng gió chói tai.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát, lúc này Huyền Ngọc mới xông lên thay hắn cản phá đạo công kích thứ hai.

Đám nha dịch ở xung quanh cuối cùng cũng có phản ứng, tất cả đều rút đao từ bên hông ra rồi tiến lên phía trước.

Lực đạo của mấy con rối này rất lớn, hơn nữa chúng còn không biết đau đớn là gì, mới chỉ trong nháy mắt mà chúng đã đánh cho hai tên nha dịch phải nằm trên mặt đất, ngay cả cây đao trên tay cũng bị đứt thành hai đoạn.

Như Tiểu Lam lòng đầy gấp gáp tránh ở một bên, lúc này nàng căn bản là không giúp được gì, mới nhìn đã thấy có thêm mấy nha dịch nữa cũng bị thương ngã xuống đất, không biết sinh tử ra sao.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này thì sẽ không giết chết được chúng nó!

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu to lên, nhưng mà vào trong tai mọi người, chỉ là những tiếng kêu chít chít mà thôi.

Lại thêm một tên nha dịch bị cây chủy thủ trong tay con rối đâm chúng, Như Tiểu Lam liền nắm bắt cơ hội, nhảy dựng lên, nhảy lên trên người một con rối, móng vuốt dùng sức một cái, bám thật chặt lấy y phục trên người đối phương, rồi cứ treo lơ lửng ở đó.

Nơi này, nơi này, phải đánh vào nơi này mới có tác dụng!

Nàng vung tiểu móng vuốt đâm thẳng vào chỗ trái tim của con rối.

Hiện trường loạn thành một đoàn, căn bản không có ai chú ý đến ý đồ của nàng, chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan đứng ngẩn người ở đó.

Đúng lúc này, một con rối tránh thoát được ngăn cản của Huyền Ngọc, lập tức đâm về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng Thanh Mặc Nhan lại giơ một chưởng ra đánh trúng ngực con rối.

Huyền Ngọc kinh hãi: "Thế tử, không thể!"

Như Tiểu Lam nhân cơ hội chạy đến khu vực an toàn, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Chuyện này là sao, tại sao Huyền Ngọc lại phải khẩn trương như thế?

Một chưởng này của Thanh Mặc Nhan dùng không ít nội lực, con rối bị hắn đánh trúng động tác lập tức chậm lại.

"Ngực..." Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch như tờ giấy, hắn gian nan nói: "Lệnh cho bọn họ công kích ở nơi đó..."

Huyền Ngọc một bên hô to cho mọi người biết nhược điểm của đám rối kia, còn một bên thì nâng đỡ Thanh Mặc Nhan không ngừng thối lui về phía sau.

Như Tiểu Lam chạy nhanh đến gần, lo lắng nhìn vào Thanh Mặc Nhan.

Đám nha dịch nghe thấy nhắc nhở của Huyền Ngọc thì rất nhanh đã ổn định lại được trận tuyến, tuy rằng không thể thắng một cách nhanh chóng, nhưng mà không còn đánh loạn như lúc nãy nữa.

Huyền Ngọc đỡ Thanh Mặc Nhan vào một gian phòng trống.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lúc càng không ổn.

"Thế tử, ngài sao rồi?" Huyền Ngọc gấp gáp hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ nâng môi, thật vất vả mới nói ra được một câu: "Ngươi đi ra ngoài...tiếp tục thủ."

Chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc, Huyền Ngọc chỉ có thể lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan bước chân lảo đảo, thân mình đứng không vững trực tiếp ngã xuống đất.

"Ô ô..." Như Tiểu Lam vội vàng đi qua muốn giúp hắn, nhưng bây giờ nàng bất quá cũng chỉ là một con mèo hương nhỏ, căn bản không có đủ sức lực đỡ hắn được.

Thanh Mặc Nhan ngã trên mặt đất, ngực kịch liệt phập phồng, con ngươi dần dần biến thành màu đỏ.

Đây là cổ độc phát tác?

Như Tiểu Lam kinh hãi, rõ ràng là chưa đến mười ngày mà, hơn nữa bây giờ vẫn còn là ban ngày...chuyện này là như thế nào a.

Nàng vội vã bổ nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không hề chuyển mắt nhìn nàng, con ngươi đỏ thẫm mang theo ánh sáng làm cho người ta phải sợ hãi.

Cổ độc vẫn cứ phát tác không có dấu hiệu dừng lại.

Trong lòng Như Tiểu Lam một trận khủng hoảng, không phải nói thân thể nàng có thể khắc chế cổ độc trong người hắn sao? Tại sao bây giờ lại không được...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ông trời muốn mạng của hắn?

Như Tiểu Lam dùng sức lay động y phục Thanh Mặc Nhan.

Làm sao bây giờ, vì sao lại không khắc chế được cổ độc của hắn, là sai lầm ở đâu a?

Thanh Mặc Nhan ngã ở nơi đó, màu đỏ ở hai tròng mắt dần dần tản ra, nhưng mà ý thức của hắn vẫn còn rất thanh tỉnh.

"Không liên quan đến ngươi...bởi vì ta sử dụng nội lực." Thanh Mặc Nhan gian nan nói, nhìn vật nhỏ khẩn trương túm lấy y phục của hắn, khiến nơi nào đó trong đáy lòng hắn đang lặng yên sụp đổ.

Trong đôi mắt to tròn tràn đầy hoảng sợ, tựa như sắp bị người ta vứt bỏ không biết phải làm sao.

Sử dụng nội lực sẽ bị biến thành như thế này sao?

Như Tiểu Lam rúc người vào trong lòng hắn, nhưng mà bây giờ hiển nhiên, dù cho nàng có đến gần hắn thì cũng không có một chút tác dụng nào nữa, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gấp đến độ không biết phải làm sao.

Không phải đâu, đây là biểu hiện hắn sắp chết sao, nếu hắn chết thì nàng phải làm sao bây giờ, sau này ai lo cho việc ăn uống của nàng, sau khi gây họa ai sẽ chống lưng cho nàng...dù cho hắn luôn miệng nói muốn mang nàng ra làm thuốc dẫn, nhưng nàng biết đó chỉ là những lời ngoài miệng mà thôi, ở chung với nhau trong thời gian dài, nàng cũng có thể cảm nhận được, hắn đúng là một người rất không tệ.

Thanh Mặc Nhan vẫn nhắm hai mắt lại không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam nóng nảy, nhảy lên trên người dùng sức xé rách cổ áo hắn.

Chiến đấu ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, nàng cũng không biết Huyền Ngọc cùng đám người đó có thể đánh bại mấy con rối kia hay không, nếu để chúng nó xông vào đây...đến lúc đó Thanh Mặc Nhan đúng là chỉ còn một con đường chết.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi tỉnh mau, ngươi không được từ bỏ dễ dàng như thế!" Như Tiểu Lam dùng móng vuốt vỗ vào mặt hắn, miệng thì kêu chít chít không ngừng.

Cổ áo Thanh Mặc Nhan mở rộng ra tán loạn, nàng bỗng phát hiện ở trong y phục hắn tựa hồ như có thứ gì đó đang động đậy.

Nàng cắn góc áo hắn, dùng sức lôi mạnh ra, chỉ thấy trên làn da vùng ngực của Thanh Mặc Nhan tựa hồ như đang cất giấu vật gì đó còn sống, chúng thường thường xông ra nhô lên, rồi sau đó lại lặn biến mất rất nhanh.

Như Tiểu Lam kinh sợ, thật là một cỗ cổ độc lợi hại!

Tuy rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy qua, nhưng mà trước đây nàng đã từng được nghe ông nội nói, loại cổ độc này trên thực tế chính là cổ trùng đang sống ở trong cơ thể, nếu không thể giải độc trong thời gian nhanh nhất, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng làm cho tâm mạch nổ tung, đến lúc đó cho dù là đại la thần tiên giáng thế cũng cứu không được.

Có biện pháp...nhất định là có biện pháp...

Như Tiểu Lam nôn nóng đến vung đuôi, đúng rồi, tịnh tâm chú, nàng có thể dùng ở trên người hắn, tuy rằng không thể giải quyết gốc dễ vấn đề, nhưng có thể làm cho cổ độc tạm thời an tĩnh lại.

Nhưng mà, muốn thi triển bùa chú thì phải dùng tay để kết ấn.

Như Tiểu Lam uể oải rũ lỗ tai xuống, nhìn đôi móng vuốt toàn lông lá của mình.

"Vật nhỏ..." Trên đầu truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam vui mừng ngước mắt lên nhìn hắn, lại thấy hai mắt hắn vẫn đang nhắm chặt.

Vừa rồi chẳng lẽ là do nàng nghe lầm?

"Nếu Huyền Ngọc không thủ tiếp được nữa...thì ngươi cứ bỏ chạy đi thôi..."

Như Tiểu Lam ngây người, đây rõ ràng là thanh âm mà nàng nghe được, Thanh Mặc Nhan vẫn không hoàn toàn mất đi ý thức.

"Trốn đi, trốn càng xa càng tốt..."

Nhìn nghiêng qua, sẽ thấy khóe miệng hắn thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam không nhịn được rống ra một hồi: Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng quá coi thường ta, ta là cái loại người gặp nguy hiểm thì bỏ chạy một mình thoát thân sao, ít nhất cũng phải chờ đến khi ngươi thật sự tắc thở ta mới...

Theo tiếng gầm gừ non nớt của Như Tiểu Lam, một luồng nhiệt lưu bỗng nhiên trào dâng trong cơ thể nàng.

Bởi vì lúc trước đã trải qua vài lần, cho nên bây giờ nàng cảm thấy rất trấn định.

Loại cảm giác này...chính là dấu hiệu chuẩn bị biến hóa của nàng, đúng rồi, nếu biến thành hình người, nàng có thể dùng hai tay để kết ấn.

Lúc này nàng dần thả lỏng thân thể, thuận theo biến hóa của cỗ nhiệt lưu kia, quanh thân bị ánh sáng nhàn nhạt bao bọc...

Thanh Mặc Nhan vẫn còn tồn tại một chút ý thức, nhưng hắn lại không có cách nào nhúc nhích được.

Bình thường vì áp chế cổ độc trong cơ thể, mà hắn không dám dùng nửa điểm nội lực nào, vừa rồi vì để đánh lui con rối mà hắn đã phải dùng đến năm phần nội lực, không nghĩ tới nó lại trực tiếp dẫn đến cổ độc phát tác.

Đến ngay cả mùi hương trên người vật nhỏ cũng không thể nào áp chế được cổ độc phát tác lần này.

Đây có lẽ chính là ý trời đi, ông trời hẳn là muốn lấy đi mạng sống của hắn rồi.

Ở người khác nhìn vào, hắn chính là đang an tĩnh nằm ở nơi đó, bất kể ai cũng không thể hiểu được nỗi đau đến tận xương tủy của hắn, tựa như chúng đang muốn cắn nuốt cả trái tim hắn, nhưng mà hắn lại không có cách nào phản ứng lại được.

Hắn không thể giãy giụa, không thể hét lên, chỉ có thể nằm im tùy ý cho cổ độc tàn xác bừa bãi trong cơ thể.

Từng sợi dấu vết màu xanh xuyên thấu hiện lên trên làn da hắn, tựa như có vô số con rắn đang bò ở dưới lớp da.

Lúc này, hẳn là sắp không xong rồi.

Hắn nghĩ như vậy.

Chỉ là đáng tiếc có rất nhiều chuyện hắn vẫn chưa được biết rõ...có chút đáp án có lẽ sẽ bị chôn vùi mãi mãi trong lòng đất.

Còn có...tiếc nuối vì không được tận mắt nhìn thấy vật nhỏ lớn lên.

Tuổi thọ của động vật đều phi thường ngắn, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài được mười mấy năm, chỉ chớp mắt một cái vật nhỏ sẽ lớn lên đi, đáng tiếc...

Trong đầu không hiểu vì sao lại hiện ra bộ dáng của một tiểu nha đầu mũm mĩm.

"Vật nhỏ..."

"Câm miệng!" Một thanh âm non nớt tựa như một đạo ánh sáng đâm vào thế giới toàn là màu đen của hắn: "Linh Bảo thiên tôn, an ủi thân hình... Đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh..."

Thanh Mặc Nhan cảm giác được có một đôi tay nhỏ bé đang đặt ở trên ngực hắn, theo thanh âm non nớt kia vang lên, đau đớn như bị cắn nuốt bỗng lui xuống giống như thủy triều, khiến cho toàn thân hắn chấn động.

"Đừng động." Giọng trẻ con vang lên mang theo oán giận: "Thật vất vả mới áp chế được nó xuống, ngươi mà cứ lộn xộn thì chẳng khác nào là đi tìm cái chết."

Thanh Mặc Nhan không dám lộn xộn nữa, hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, nhưng mà mí mắt như một tòa núi lớn đè xuống khiến hắn không cách nào mở ra được.

Dù cho như vậy, hắn vẫn nỗ lực mở mắt ra một chút.

"Thế nào, còn đau không?" Trong thanh âm hài tử không giấu được đắc ý.

Cảnh vật trước mắt Thanh Mặc Nhan có chút mơ hồ không rõ, nhưng mà tất cả đều đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, hắn có thể cảm giác được, cổ độc trong cơ thể đã bị áp chế đi xuống, tuy rằng hắn vẫn không biết rốt cuộc đối phương đã dùng cái biện pháp gì.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang ngồi dựa vào bên người hắn, một đầu tóc dài đen nhánh kéo dài tới trên mặt đất, đặc biệt nhất là, nàng có một đôi mắt màu xanh biếc, tựa như đá phỉ thúy thượng đẳng, mang theo chút ánh sáng bên trong, câu hồn đoạt phách.

Nhìn thấy hắn mở to mắt, nữ hài khẽ rụt bả vai lại, một bộ dáng mang theo khiếp sợ.

Thanh Mặc Nhan thậm chí còn cho rằng nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng mà hắn đoán sai rồi, nàng chỉ ngồi đó cúi đầu xuống, đem cả khuôn mặt vùi vào trong tóc hắn.

"Vật nhỏ...là ngươi sao?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan cong lên, dù cho hắn không động đậy được, nhưng mà hắn lại có thể nhận ra mùi hương trên người nàng, đó là một cỗ xạ hương nhàn nhạt, giống hệt với lúc nàng vẫn đang còn là một con mèo hương nhỏ.

Xem ra mùi hương này cũng không hề mất đi khi nàng biến thành người.

Điều khiến hắn tiếc nuối nhất chính là, không có ai đáp lại câu hỏi của hắn.

Đợi đến lúc thân thể hắn được thả lỏng, có thể tự mình ngồi dậy, thì nữ hài tử bên người đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó chính là quả cầu lông nhỏ màu đen, đang cuộn tròn thân mình lại, hô hô ngủ ngon giấc ở trên người hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm vào vật nhỏ, con ngươi cong cong lên toát ra ánh sáng đẹp mê người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cào lên mặt, nể tình ngươi đã bảo vệ chủ nhân

Trong gian phòng, Thanh Mặc Nhan ngồi dậy, kéo y phục ra rồi cúi đầu nhìn vào vùng ngực của chính mình.

Nơi đó có một đồ án kỳ quái màu đỏ, nhìn qua thập phần dễ thấy.

Nghĩ lại tiểu cô nương vừa nãy làm cho lòng hắn khẽ động.

Ôm lấy quả cầu lông nhỏ, hắn xoa nhẹ lên móng vuốt của nó.

Quả nhiên, dấu vết đấy là do mèo hương gây ra.

Vật nhỏ này cuối cùng đã làm cái gì? Vốn dĩ nó có thể biến thành người đã đủ làm cho người ta ngạc nhiên rồi, hiện tại hắn lại phát hiện ra, bí mật trên người nó càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc nó còn cất giấu dạng bí mật gì còn chưa nói cho hắn biết?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó.

Trong lúc mê man, lỗ tai Như Tiểu Lam theo bản năng run rẩy lên.

Bên ngoài, đám nha dịch cuối cùng cũng xử lý xong bốn con rối kia, mọi người đều đứng ở nơi đó, toàn thân tuôn ra mồ hôi lạnh.

Bọn rối ngã ở trong sân, xung quanh đều đứng toàn là người, nhưng lại không có một ai dám đi lên xem xét.

"Thứ này cuối cùng là loại đồ vật gì..."

"Quá tà môn."

Đám nha dịch nói nhỏ.

Huyền Ngọc đứng canh giữ ngoài cửa mà trong lòng vô cùng sốt ruột.

Hắn biết là thế tử không thể sử dụng nội lực, bằng không hằng ngày hắn cũng không cần dè dặt cẩn trọng đi theo bên cạnh thế tử như thế.

Chẳng qua thế tử không muốn để bất cứ một ai nhìn thấy bộ dạng của hắn khi cổ độc phát tác, cho nên đến ngay cả hắn cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà lo lắng sốt ruột.

Đúng lúc này, cửa phòng mở rộng, Thanh Mặc Nhan ôm theo mèo hương đi ra.

Huyền Ngọc liền hoảng sợ.

"Thế tử, ngài...ngài sao rồi?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan tuy rằng không được tốt cho lắm, nhưng động tác hắn vẫn rất thong dong, cho nên căn bản không nhìn ra được hắn không khỏe ở chỗ nào.

Thanh Mặc Nhan không trả lời câu hỏi của Huyền Ngọc, mà lại nhìn về phía trong viện.

"Vụ án này sẽ do Đại Lý Tự tiếp nhận, sau khi các ngươi xử lý xong mọi chuyện ở Trương phủ thì đem hết tất cả các vật chứng đang có mang đến Đại Lý Tự đi." Thanh Mặc Nhan phân phó nói.

Đám nha dịch người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng người đứng đầu trong đám nha dịch cũng bước lên phía trước lĩnh mệnh.

Vụ án tà môn thế này, bọn họ còn đang ước có thể vứt đi nhanh hơn mà không được.

Thanh Mặc Nhan phân phó xong thì mang theo Huyền Ngọc rời khỏi Trương phủ.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn thận đi theo phía sau, thấp giọng nói: "Thế tử, ngài thật sự không sao chứ?"

Một đường đi này, hắn thấy Thanh Mặc Nhan vẫn bước đi như thường, hắn nhịn không được mang theo cả bụng nghi hoặc.

Trước kia hắn cũng đã từng được chứng kiến thế tử vì sử dụng nội lực mà bộc phát cổ độc, mỗi lần như thế ngài ấy đều bị ép đến nửa sống nửa chết, nào có khỏe mạnh bình thường như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vật nhỏ ở trong lòng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, thế tử không để ý đến hắn, hắn cũng không dám đi lên hỏi một lần nữa, chỉ có thể rối rắm ở trong lòng mà đi theo ngài ấy về Đại Lý Tự.

Việc trước tiên Thanh Mặc Nhan làm là đi tìm Chính Khanh, đem sự tình ở Trương phủ nói cho hắn biết.

Chính Khanh nghe xong thì phi thường kinh ngạc, bởi vì án này bắt nguồn từ việc người của bọn họ mất tích, không tưởng tượng ra được bây giờ bọn rối lại thường xuyên xuất hiện như thế.

"Điều tra trong thành một chút, tìm hiểu xem sự việc có liên quan đến hành động cung phụng con rối này là từ đâu mà ra."

Bình thường Đại Lý Tự cũng không phụ trách điều tra phá án, nhưng mà hiệu suất làm việc của bọn họ lại cao hơn cả Thuận Thiên Phủ ở trên, cho nên khi mệnh lệnh vừa được truyền xuống, thì rất nhanh đã có tin tức hồi báo.

"Trong thành có một cửa hàng rối gỗ, việc buôn bán vô cùng tốt, không ít phú hộ đều đến đó mua hàng." Người tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo.

"Cửa hàng rối gỗ?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hắn ở trong thành lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe nói qua về loại cửa hàng này.

"Thiếu Khanh đại nhân không biết cũng không có gì là lạ, cửa hàng này cũng không buôn bán ở bên ngoài, chỉ tiếp nhận đơn hàng đặt trước, nghe nói đến ngay cả nhị hoàng tử cũng từng đến đó, đặt làm một con rối mặt ngọc để tặng cho sủng phi của hắn..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Gần đây nhị hoàng tử không phải mang binh ra biên cảnh sao? Thánh chỉ hẳn là cũng đã ban xuống rồi."

Hạ Quốc thường xuyên phải chịu sự quấy nhiễu của nước láng giềng, vì vậy lúc này hoàng đế phải phái nhị hoàng tử đi đến biên cảnh để trấn giữ.

Chính Khanh cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Lần trước những hồ sơ bị phá hỏng đều liên quan đến những vụ án tham ô của quan sai, Trương đại nhân lại là người cai quản khố phòng, này...chẳng lẽ có liên hệ gì đó?" Chủ bộ Canh tiên sinh ở một bên nói.

Ánh mắt Chính Khanh lóe sáng: "Mau đi kiểm tra xem cửa hàng đó ở đâu, sau đó dẫn người đến niêm phong ngay lập tức."

"Rõ."

Từng đạo mệnh lệnh ban xuống, đợi đến khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi chỗ của Chính Khanh, thì trời cũng đã sập tối.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, mở to mắt ra.

Chung quanh im ắng.

Nàng đứng dậy lắc lắc đầu, đột nhiên có một gương mặt phóng đại thình lình xuất hiện ở trước mắt nàng.

Quỷ a!

Nàng giơ móng vuốt lên chụp tới.

Ác linh lui tán!

"Lá gan không nhỏ, đến cả chủ nhân cũng dám cào?" Thanh âm quen thuộc khiến cho Như Tiểu Lam sợ run cả người.

Má ơi, như thế nào lại cào lên trên mặt hắn a.

Thanh Mặc Nhan cúi người tiến đến trước mặt nàng, ở một bên má vẫn còn lưu lại dấu vết vừa mới bị nàng cào xong.

Nhưng dù là như thế, thì cũng không làm tổn hại đến uy phong của hắn được.

Chít chít... Là do ta ngủ đến hồ đồ rồi, cái gì ta cũng không biết...

Như Tiểu Lam cực lực làm ra bộ dáng vô tội, mắt mèo long lanh giống như những ngôi sao trên trời, đang không ngừng lóe lóe sáng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, vô hình trung, toát ra bên ngoài một cỗ cường đại áp bách, khiến cho nàng hít thở không thông.

Người ta nói ánh mắt có thể giết người, chẳng lẽ chính là chỉ cái này?

Như Tiểu Lam chột dạ cuộn trang người lại.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo móng vuốt của nàng ra, dùng ngón tay miết nhẹ lên trên đó.

Như Tiểu Lam giơ lên mũi ngửi ngửi, là mùi vị của thuốc.

"Lúc nãy nể tình ngươi đã biết đường bảo hộ chủ tử, nên ta tạm tha cho ngươi." Hắn ở một bên vừa bôi thuốc cho nàng vừa nói.

Bảo vệ chủ...

Như Tiểu Lam ngốc lăng tại chỗ.

Nàng vì cứu hắn mà cắn nát cả ngón tay để sử dụng bùa chú... Hắn cư nhiên lại nói hành vi của nàng là đang bảo vệ chủ tử... Nàng chính là ân nhân cứu mạng của hắn a.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang thì thầm gì đó trong miệng: "Như thế nào? Cào lên mặt chủ nhân, ngươi cho rằng việc này tính xong rồi sao?"

Như Tiểu Lam vèo một cái nhảy cách xa hắn ra, ánh mắt cảnh giác gắt gao nhìn hắn.

Bằng không ngươi còn muốn như thế nào nữa, lại muốn phạt bắt ta ăn đồ ăn sống sao.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo lại đôi mắt, tựa hồ là đang cố ý cười.

"Những bản lĩnh đó của ngươi học được từ đâu?"

Như Tiểu Lam trợn mắt mèo lên: Giả ngu, ta nghe không hiểu.

"Đừng có mà giả ngu với ta." Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay gõ vào trán nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bị đau trực tiếp kêu to.

"Đừng giả vờ nữa, biến trở lại đi." Hắn nói.

Biến trở lại đi? Biến cái gì a?

Nàng chột dạ lùi về phía sau.

"Đương nhiên là biến lại thành hình người." Hắn nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa đến phát run.

Lúc đó nàng cho rằng hắn đang ở trong trạng thái hôn mê, dù sau này tỉnh lại cũng sẽ không thể nào nhớ rõ hết mọi chuyện được, hiện tại xem ra, nàng đã sai hoàn toàn rồi.

Gia hỏa này tỉnh táo hơn ai hết.

Biến thành người ở trước mặt hắn? Nàng mới không làm đâu!

Nàng cũng không muốn bị người ta cho là yêu quái, nghe nói yêu quái ở thời cổ đại đều bị mang đi thiêu hết, nàng không thể đi tìm chết a.

Suy đi nghĩ lại, tốt nhất là giả ngu đến cùng.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ cắn răng một hồi, sau đó lại sâu kín thở dài, bộ dáng sợ hãi rụt rè càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Này không thể được, làm sủng vật của hắn, tất nhiên sẽ phải toàn tâm toàn ý nghĩ đến hắn, tin tưởng hắn.

Ngay tại Lúc Như Tiểu Lam căng da đầu, chuẩn bị nghênh đón sự "uy hiếp" của hắn, thì lại nghe hắn nói: "Không muốn biến cũng được, ta sẽ chờ, chờ đến một ngày ngươi nguyện ý nói hết tất cả cho ta biết."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan còn có một mặt săn sóc như thế?

Tâm tình của nàng mới vừa bình ổn lại được một chút, thì lại thấy Thanh Mặc Nhan chỉ vào một bên mặt vừa bị nàng cào: "Đường đường là mặt của Thiếu Khanh mà ngươi cũng dám làm cho bị thương, còn không mau lại đây, việc bôi thuốc này liền giao cho ngươi."

Trong nháy mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào hỗn độn.

Nhìn đôi móng vuốt của chính mình: Thiếu Khanh đại nhân, ngài thật sự muốn kiêu ngạo như thế sao, hay là ngài đang muốn ta cào lên trên thêm vài vết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trời sinh không giống hai cha con

Thanh Mặc Nhan chỉ vào lọ thuốc ở trên bàn.

Như Tiểu Lam nhìn móng vuốt của chính mình, xong lại nhìn vào lọ thuốc, vẻ mặt như đưa đám.

Móng vuốt của nàng căn bản không chạm vào thuốc ở trong lọ được, này không phải là đang làm khó người ta sao... À không, là làm khó cho một con mèo hương mới đúng.

Thanh Mặc Nhan thong dong ngồi im một chỗ, thuận tiện cầm một quyển sách lên xem, hắn có rất nhiều tính kiên nhẫn, hắn phải đợi đến khi nó chủ động đến gần hắn, đây mới là điều hắn muốn.

Như Tiểu Lam nhe răng với lọ thuốc, đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, không hay rồi, có tin tức bên hầu phủ nói sau khi hầu gia nghe xong chuyện của Trương đại nhân thì đã vô cùng tức giận, muốn ngài lập tức trở về."

Thanh Mặc Nhan khép quyển sách lại, nhíu mày nói: "Phụ thân lại tức giận cái gì?"

Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá sắc mặt Thanh Mặc Nhan, cẩn thận dè dặt nói: "Hầu gia nói là ngài không vừa ý với cuộc hôn nhân này, cho nên mới cố ý... Mới cố ý hại một nhà Trương đại nhân..."

Nghe xong những lời này, Như Tiểu Lam không khỏi trợn tròn mắt.

Lão hầu gia này tư duy cũng quá khác người đi, dù cho Thanh Mặc Nhan thật sự không muốn kết hôn, thì cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ động thủ giết người a.

Thanh Mặc Nhan cười khổ, đem quyển sách ném lên trên bàn: "Lại đổ lên trên đầu ta, ta cảm thấy thật kỳ quái, ông ấy cho là ta có khả năng thông thiên hay chỉ đang một lòng muốn gây khó xử cho ta đây."

"Thế tử ngài đừng nghĩ nhiều quá, tuy hầu gia có đôi chút nghiêm khắc với ngài, nhưng chung quy ngài vẫn là con ruột của hầu gia a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên: "Theo ta thấy, ngược lại ông ấy đối với ta như là kẻ thù mới đúng."

Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn sắc mặt vừa rồi còn nhu hòa của Thanh Mặc Nhan bây giờ đã trở nên lạnh lùng, khiến cho trong lòng nàng cũng bị nhấc lên theo.

Mặc kệ là ai, ở vào vị trí này của hắn thì nhất định cũng không thể nào chịu được, là một phụ thân không những không giúp gì cho nhi tử của mình, mà lại còn đi khắp nơi phá đám, này thật sự là tình cảm phụ tử sao?

Đến ngay cả nàng cũng không khỏi hoài nghi về việc này.

Ma xui quỷ khiến, nàng vươn móng vuốt ra, giống như muốn an ủi nhẹ nhàng vỗ lên trên cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, sau đó lộ ra mỉm cười.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy ta cần người khác an ủi sao?" Hắn cười nhéo nhéo móng vuốt của nàng, vùng đệm thịt mềm yếu nóng hôi hổi, sờ vào cảm giác cực kỳ tốt, làm hắn không khỏi có chút nghiện, miết mãi không ngừng.

Như Tiểu Lam bị hắn làm cho móng vuốt ngứa đến đòi mạng, nghĩ muốn rút chân về lại bị hắn gắt gao nắm lại, nàng vốn là có ý tốt, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục bị hắn trêu đùa, khiến cho nàng phải kêu to lên chít chít.

Lần sau nàng sẽ không làm người tốt nữa!

Thanh Mặc Nhan thay vào một bộ quan phục, rồi khoác lên một thân áo choàng bình thường, mang theo Huyền Ngọc đi về hầu phủ.

Lão hầu gia ngồi ở trên viện, vừa mới tiến vào sân đã nghe thấy thanh âm của ông đang răn dạy đám hạ nhân.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong y phục hắn, chỉ để lộ ra nửa cái đầu.

Nàng đối với lão hầu gia đến nửa điểm hảo cảm cũng không có, tuy rằng đây mới là lần thứ hai nàng gặp mặt hắn, nhưng nàng sẽ không quên lần trước hắn đã phái quản gia đến đòi ném nàng ra ngoài đường.

Còn nói Thanh Mặc Nhan mê muội mất đi ý chí... Ta phi! Những nha hoàn như hoa như ngọc bên người lão nhân nhà ngươi đều là để trang trí thôi sao?

Lão sắc quỷ! Vô sỉ!

Vật nhỏ ở trong lòng hắn nghiến răng nghiến lợi, bộ dáng xù lông thật khiến cho hắn hài lòng.

Thật không hổ danh là sủng vật của hắn, người hắn không thích, thì nó cũng sẽ không thích.

Đã nhìn quen với những bộ mặt giả nhân giả nghĩa, bây giờ lại được nhìn thấy bộ dáng tràn đầy căm phẫn của vật nhỏ, làm hắn cảm thấy vô cùng trân quý.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra được nó đang suy nghĩ cái gì, tất cả cảm xúc của nó đều biểu hiện hết ở trên mặt, đến ngay cả khi nó nói dối cùng giả ngu ngốc cũng đều thoát không được ánh mắt hắn.

Đơn thuần như thế, sẽ không thích hợp để sinh tồn ở trong cái thế giới này.

Một tay Thanh Mặc Nhan đè lại đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, ấn nàng vào trong lòng ngực.

Lão hầu gia ngẩng đầu lên thấy Thanh Mặc Nhan đang tiến vào, thì lập tức ném chén trà trong tay về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan nghiêng người tránh đi.

Lão Hầu gia giận tím mặt: "Nghịch tử nhà ngươi, còn dám tránh!"

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Ngày mai ta còn phải về Đại Lý Tự làm việc, nếu ngài đánh vỡ đầu nhi tử, thì khi trở về sẽ khó tránh hỏi bị người ta hỏi chuyện, người bên ngoài đều biết ta chưa thành thân, đến một tiểu thiếp ở trong phủ cũng không có, tự nhiên sẽ nghĩ đến là do ngài gây ra, nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ gây bất lợi cho thanh danh của ngài, ta cũng chỉ là đang lo nghĩ cho phụ thân..."

Miệng lão hầu gia không tránh khỏi run rẩy.

Cứ nói về việc liên quan đến quan trường, thì hắn luôn nói không lại Thanh Mặc Nhan.

Hầu phủ đã sớm trên đà xuống dốc, hắn bất quá cũng chỉ còn lại cái quan hàm mà thôi, đến ngay cả tiến cung cũng phải chờ hoàng đế triệu kiến, không giống như con trai hắn, có cái chức quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh không nói, mà tiến cung đối với hắn cũng dễ dàng như tiến vào hậu viện nhà mình, hơn nữa Chính Khanh đại nhân cũng rất coi trọng hắn, đến ngay cả lão gia tử như hắn cũng phải nể mặt Chính Khanh vài phần.

"Ta hỏi ngươi, trong phủ Trương đại nhân xảy ra án mạng chết người?" Lão hầu gia giận dữ hỏi.

Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trả lời: "Vụ án này đã giao cho Đại Lý Tự tiếp nhận, không tiện nói cho người ngoài biết được."

Lão hầu gia nghẹn họng tại chỗ.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, vụ án do Đại Lý Tự điều tra người ngoài thật sự không có quyền hỏi đến.

Lão hầu gia cắn răng: "Ngươi dám nói vụ án Trương phủ không có liên quan đến ngươi?"

Thanh Mặc Nhan khẽ cụp mi xuống: "Phụ thân nói vậy là có ý gì?"

"Ngươi không muốn kết thân với Trương phủ, cho nên mới phái sát thủ đi ám hại bọn họ!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Phụ thân cũng quá coi trọng ta rồi, Trương đại nhân chính là mệnh quan triều đình, ta làm sao dám đụng vào hắn."

"Ngươi dám nói không có một chút liên quan nào đến ngươi?" Rõ ràng lão hầu gia vẫn không tin hắn.

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Phụ thân tại sao lại không tin ta?"

Lão Hầu gia trầm mặc.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, vì sao phụ thân người luôn luôn nhằm vào ta, ta đã làm sai việc gì sao?"

Lão hầu gia cười gượng: "Nếu chuyện của Trương phủ không có liên quan đến ngươi, vậy thôi, qua mấy ngày nữa ta lại làm mai cho ngươi một nhà khác."

Rõ ràng hắn không muốn trả lời nghi vấn của Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Vậy ta không quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi nữa." Nói xong xoay người ra khỏi cửa.

Phía sau ẩn ẩn truyền đến tiếng nói nhỏ căm giận của lão hầu gia: "Tiểu tử này trời sinh phản nghịch, sớm muộn gì cũng sẽ giống với mẫu thân hắn... Lúc trước ta không nên giữ nó lại..."

Như Tiểu Lam thính tai, nghe được rất rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, nàng không biết hắn có nghe được hay không.

Nàng không rõ đến tột cùng thân thế của hắn là gì, nhưng mà nàng tin tưởng, thân là con cái, nếu nghe được những lời này thì đều sẽ rất bi ai.

Cuối cùng là Thanh Mặc Nhan đã làm sai cái gì, vì sao phụ thân lại đối xử với hắn như thế.

Như Tiểu Lam khẩn trương nhìn chằm chằm sắc mặt hắn.

Bước chân Thanh Mặc Nhan không ngừng nghỉ, vẫ luôn đi thẳng ra sân khiến nàng nhẹ nhàng thở ra, xem ra hắn không hề nghe thấy những lời lão hầu gia nói ở trong phòng.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại, trong con ngươi đen trắng rõ ràng lộ ra phẫn hận.

Những lời phụ thân nói ở trong phòng hắn đều nghe được rõ rành mạch, nhưng mà hắn lại không thể biểu lộ ra bên ngoài quá nhiều.

Nếu ngay cả lớp mặt nạ này cũng kéo xuống, thì hắn không biết quan hệ phụ tử giữa bọn họ sẽ còn sót lại cái gì nữa.

"Ca ca!" Từ trên đường nhỏ chạy đến một thiếu niên.

Như Tiểu Lam vươn đầu ra nhìn, thấy là nhị thiếu gia hầu phủ.

"Đại ca đi gặp phụ thân rồi sao?" Nhị thiếu gia hỏi: "Phụ thân có phải hay không lại gây khó xử cho đại ca?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn một chút: "Không có, ngươi đây là muốn đi đâu?"

"Đi tới chăm bệnh cho phụ thân." Nhị thiếu gia cúi đầu xuống.

Thân là con cái, nếu trưởng bối sinh bệnh, thì vãn bối phải tỏ vẻ hiếu tâm đến trước mặt hầu hạ.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Ta thường xuyên không ở nhà, ngươi phải cẩn thận một chút."

Tính khí lão hầu gia không tốt, thường xuyên chuốc giận lên người ở bên cạnh, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không tránh thoát được vận rủi này.

Nhị thiếu gia ánh mắt trông mong nhìn Thanh Mặc Nhan: "Đại ca có thể giúp ta tìm một công việc hay không, dù là công việc chạy vặt cũng được...ta không muốn ở trong phủ nữa."

Thanh Mặc Nhan thở dài: "Ta sẽ suy nghĩ giúp ngươi."

Nhị thiếu gia bái tạ nhìn theo bóng dáng Thanh Mặc Nhan rời đi.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan chui ra ngoài, bám lên đầu vai của hắn nhìn về phía sau.

Nhị thiếu gia vẫn đứng ở đó, tận sâu trong ánh mắt có mang theo chút âm lãnh.

Như Tiểu Lam không khỏi rùng mình một cái, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo nồng đậm đố kỵ, cũng ngầm mang theo cả ý ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Huynh đệ đừng thương tâm, có ta ở đây

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Vừa vào đến cửa hắn đã sai người pha nước ấm tắm rửa, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội này vụng trộm nhảy ra ngoài.

Thừa dịp thời gian hắn phải tắm gội, nàng muốn đi tìm chó ngốc để hỏi thăm về sự tình ở trong phủ, tốt xấu gì nó cũng ở đây từ rất lâu rồi, nhất định có thể từ chỗ nó hỏi ra được không ít tin tức.

Như Tiểu Lam vừa mới chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ, thì sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nam nghiêm khắc: "Ngươi định đi đâu?"

Nàng quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, miệng cứ thì thầm, ý bảo là mình muốn đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan khẽ trầm xuống, tiến lên phía trước bắt được nàng: "Chạy loạn cái gì, trên người ngươi bẩn muốn chết."

Như Tiểu Lam nghe vậy thì liền nhìn lại chính mình, đâu có bẩn a.

Thanh Mặc Nhan không muốn nói nhiều, túm cổ nàng mang đi.

Buông ta ra, ta mới không cần tắm cùng ngươi đâu... Ngươi là người xấu, tên lưu manh buông ta ra... Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà chút sức lực này của nàng ở trong mắt Thanh Mặc Nhan cũng không thấm vào đâu, bắn không chút chậm trễ đi đến bên bể tắm, bùm một cái trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Như Tiểu Lam phải bơi chó một lúc mới vất vả ngoi đầu lên trên mặt nước được, miệng nàng không ngừng kêu to rồi thở phì phò.

Ngươi có biết thương hương tiếc ngọc hay không, sao lại thô lỗ đến như thế!

Lông trên toàn thân đều ướt hết, phẳng phất như nàng đã nhỏ hơn một vòng so với hàng ngày, bộ lông ướt sũng nhìn qua phi thường buồn cười.

Thanh Mặc Nhan cao ngạo liếc nó một cái, sau đó mới bắt đầu cởi y phục ra.

Móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám vào thành bồn tắm, theo từng lớp y phục mà hắn cởi ra, khiến cho nàng nhịn không được phải trừng lớn mắt.

Dáng người này... Cũng quá yêu nghiệt đi.

Bình thường chỉ thấy hắn mặc quan phục, nàng cũng không nhìn ra được cái gì, hiện giờ khi không có lớp y phục nàng mới phát hiện ra, dáng người của hắn rất cân đối, cơ bắp chỗ bả vai nhìn qua rắn chắc hữu lực, nhìn xuống thêm chút nữa...

Miệng Như Tiểu Lam mở rộng ra, bộ dáng ngơ ngác không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan phải thấp giọng cười ra tiếng.

"Quả nhiên là vật nhỏ háu sắc."

Như Tiểu Lam lặn cả đầu vào trong nước.

Trời ạ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, tất cả đều do ngày đó đã nhìn qua xuân cung đồ của Cố tiên sinh sao.

Trong lòng nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại phi lễ chớ nhìn (*), tâm tình thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại.

(*) Phi lễ chớ nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.

Từ trong nước ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh Thanh Mặc Nhan đang bước chân vào bồn.

Thân thể nàng vẫn còn rất nhỏ, tầm mắt lại thấp, vừa ngẩng đầu lên đã vừa vặn thấy được...

Trong lúc bất tri bất giác, móng vuốt đang bám vào thành bồn tắm của nàng buông lỏng ra, thân thể nàng bỗng chốc chìm xuống dưới nước.

Cô lỗ cô lỗ.

Cứu mạng a!

Như Tiểu Lam liều mạng vung bốn cái chân.

Thanh Mặc Nhan đúng lúc vớt nàng ra khỏi mặt nước.

"Đến đi tắm mà cũng bị chết đuối, trên đời này có sủng vật ngốc như thế sao?"

Khụ khụ khụ!

Như Tiểu Lam nắm chặt lấy cánh tay hắn, đem hết nước ở trong miệng phun ra.

Thật quá đáng sợ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, là một thiếu nữ vô cùng thuần khiết, tại sao nàng lại phải tận mắt trông thấy thứ kia, như thế sẽ bị đau mắt hột a.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ dùng móng vuốt che mặt lại, bộ dáng vừa thẹn vừa giận càng làm hắn cảm thấy thú vị.

Bất quá hắn cũng không muốn tiếp tục trêu đùa nàng nữa, hắn đem nàng đặt bên cạnh bồn tắm, còn hắn thì dựa vào phía đối diện, cánh tay khoác lên hai bên thành, thoải mái hưởng thụ dòng nước ấm.

Như Tiểu Lam khẩn trương không dám nhìn vào hắn, sợ hắn lại lấy nàng ra để giễu cợt, nhưng mà qua cả nửa ngày nàng vẫn không thấy hắn mở miệng ra để nói chuyện, vì thế liền lặng lẽ quay đầu lại nhìn xem.

Thanh Mặc Nhan đang tựa ở thành bồn tắm nhắm hai mắt lại, giống như là đang chợp mắt một chút.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngủ rất đúng lúc, tắm cùng với hắn là một việc hết sức áp lực, nói không chừng ánh mắt lại nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn.

Móng vuốt bám lấy thành bồn tắm, liều mạng bò lên trên.

Thành bồn vừa trơn vừa cao, làm nàng bị rơi xuống nước mấy lần.

"Cổ độc trong cơ thể ta... Là có từ lúc ở trong bụng mẹ." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam cả kinh, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng thấy hắn vẫn đang nhắm hai mắt lại dưỡng thần, nghe qua cứ như là người ở trong mộng nói mớ.

"Người trong phủ đều nói trước khi sinh ta ra thì trong thân thể mẫu thân đã có độc, sau khi sinh hạ ta xong thì bà đã mất, vì thế cỗ cổ độc này vẫn tiếp tục lưu ở trong người ta... Nhưng đến nay ta vẫn không tìm ra được nơi chôn cất mẫu thân, mỗi lần hỏi phụ thân về việc này, thì ông ấy đều giận tím mặt, cuối cùng đều kết thúc cuộc nói chuyện trong bất hòa."

Như Tiểu Lam sững sờ ở nơi đó, nàng biết Thanh Mặc Nhan không hề ngủ, giờ phút này ở đây trừ bỏ nàng ra cũng không có một ai khác, chẳng lẽ những lời đó là đang muốn nói với nàng?

Thời điểm hắn lên tiếng nàng vẫn còn dè dặt cẩn trọng, nhưng khi nghe hắn kể rõ mọi chuyện, thì hô hấp nàng bỗng dần dần ngừng lại.

Tuy rằng lúc trước nàng cũng đoán được quan hệ giữa hắn và lão hầu gia không được tốt cho lắm, nhưng lại chưa từng nghĩ đến loại tình huống như vậy.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cả hai bọn họ đều mất đi mẹ đẻ của mình, ngày thường lão hầu gia chỉ cần có điều không hài lòng là sẽ đem hai đứa con ra để chuốc giận, Thanh Mặc Nhan tự mình làm ra được tiền đồ riêng, cho nên mới tạm thời thoát ly được sự khống chế của phụ thân hắn, nhưng mà nhị thiếu gia lại không thể, cho nên Thanh Mặc Nhan đối với người đệ đệ này mới mang theo vài phần thương hại.

Mấy năm nay Thanh Mặc Nhan đều không ngừng điều tra về sự việc liên quan đến mẫu thân hắn, cũng cố gắng tìm ra thuốc dẫn để giải độc.

Muốn giải được cổ độc là một điều rất khó, đến ngay cả thuốc dẫn cũng không dưới mấy chục loại, hắn đời này khả năng là sẽ chết sớm không phải nghi ngờ.

"Cho nên mới nói, ở lúc trước khi gặp được ngươi, ta đã muốn từ bỏ việc đi tìm thuốc dẫn." Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, nhìn vào vật nhỏ đang bất tri bất giác dựa về phía hắn.

"Chít chít." Huynh đệ, không nghĩ tới ngươi lại đáng thương như vậy.

Như Tiểu Lam đồng tình vươn móng vuốt ra, vốn định khoát lên bờ vai hắn, nhưng lại phát hiện ra chân nàng quá ngắn căn bản là với không tới được, cho nên nàng chỉ có thể đổi lại thành khoát lên trên cánh tay hắn.

Đừng khổ sở, có ta ở đây, ngươi sẽ không có việc gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng của vật nhỏ thì không khỏi lộ ra mỉm cười, hắn liền duỗi tay túm lấy nàng, đặt ở trên người hắn.

Trong miệng mèo hương thì thầm không biết là đang nói cái gì, nhưng mà dù cho hắn nghe không hiểu, thì hắn vẫn cảm nhận được thiện ý của nàng.

Này vật nhỏ hẳn là đang muốn an ủi hắn đi.

Kỳ thật đến ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao lại đem hết chuyện trong lòng ra nói cho nó nghe, đưa tay ra sờ vào chân mèo mềm mại, trong đáy lòng hắn đang có nơi nào đó lặng yên sụp đổ.

Thanh Mặc Nhan chỉ ở lại trong phủ có một đêm, ngày thứ hai hắn đã mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Vụ án con rối mặt ngọc đã đến ngày phải trình lên trên, bởi vì án mạng của Trương phủ đã kinh động đến cả hoàng đế, khiến cho Chính Khanh bị triệu vào cung để hoàng đế hỏi chuyện.

Mệnh quan triều đình chết không minh bạch, hoàng đế tự nhiên phải làm cho đúng phong thái, hạ lệnh xuống phải dốc toàn lực điều tra.

Chưa quá hai ngày, người được phái đi cuối cùng cũng truyền về được tin tức: Bọn họ đã tìm ra được nơi chuyên buôn bán rối gỗ ở trong thành.

Chính Khanh lại phái thêm người, hợp tác cùng với nha dịch mà Thuận Thiên Phủ phái đến tiếp tục điều tra.

Nhưng mà chờ đến trời tối, vẫn không thấy những người này trở về.

Chính Khanh lại phái người đi tìm kiếm, nhưng ngay cả những người hắn phái đi lần này cũng bặt vô âm tín.

Hắn giận dữ: "Bất quá chỉ là một cửa hàng nho nhỏ, như thế nào lại không tìm thấy người, tiếp tục phái người đi!"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan nhận được mệnh lệnh, là lúc hắn đang ở trong thư phòng của mình ở hầu phủ để đọc sách, Như Tiểu Lam thì nằm bên cạnh cuộn thành một đoàn hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan thay một thân y phục, mang theo Huyền Ngọc rời khỏi phủ.

Chẳng qua lúc này, hắn không hề mang Như Tiểu Lam theo, mà là bắt nó ở lại trong thư phòng, cũng dặn dò những tâm phúc ở trong viện phải chăm sóc bảo vệ nó.

Như Tiểu Lam ở trong phòng ngủ đến không biết trời đất, chờ đến khi nàng tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Chó ngốc, mau tới cứu ta!

Như Tiểu Lam duỗi thân mình ra, lúc này mới phát hiện ở trong thư phòng không có lấy một bóng người.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có ở đây?

Nàng nhảy xuống giường, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Cái này quá không đúng, làm gì có chuyện Thanh Mặc Nhan bỏ mặc một mình nàng rồi rời đi đây, từ trước đến giờ dù đi đến đâu thì hắn cũng sẽ ôm nàng đi theo a.

Chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy mỗi hai nha hoàn đang đứng ở nơi đó, gương mặt mang theo cười tủm tỉm nhìn về phía nàng.

"Bé ngoan tỉnh ngủ rồi?"

Ngữ khí ngọt ngào không khỏi làm cho nàng sợ run cả người.

Ta cũng không phải là sủng vật, các ngươi muốn làm gì?

"Điểm tâm đã chuẩn bị xong." Một nha hoàn bưng tới một khay thức ăn.

Bụng Như Tiểu Lam lập tức kêu lên sùng sục.

Quên đi, vì bụng nhỏ, phải ăn cho no cái đã.

Như Tiểu Lam lập tức đổi thành bộ dáng ngoan ngoãn, còn kêu lên hai tiếng với các nàng.

Quả nhiên, những nha hoàn đó liền đem đồ ăn đặt hết xuống dưới.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ thở dài: Ở dưới mái hiên nhà người ta, thì đành phải biết cúi đầu thôi.

Ăn no bụng xong, Như Tiểu Lam bắt đầu đi lại ở trong sân: Thư phòng, chính phòng, toàn bộ sân của Thanh Mặc Nhan đều đã bị nàng đi qua vài lượt, nhưng mà vẫn không hề thấy bóng dáng của hắn đâu.

Tên này rốt cuộc là đi nơi nào?

Như Tiểu Lam ghé vào cành cây trên cao, cằm chống vào chân trước, phiền muộn đến ngẩn người.

Tổng cảm thấy... Có chút tịch mịch đi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng thế nhưng đã có thói quen ở lại bên người hắn, tuy rằng hắn rất hay đùa cợt nàng, nhưng bất quá đây vẫn là lần đầu tiên nàng rời khỏi người gần lâu như thế.

Nàng nằm sấp trên cành cây đến khi sắc trời đã tối vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan trở về.

Dưới tàng cây lúc nào cũng có nha hoàn canh giữ, mặc kệ nàng đi đến đâu thì phía sau cũng có người đi theo.

Hảo nhàm chán a.

Thời điểm nha hoàn chuẩn bị xong cơm chiều, Như Tiểu Lam mới nhảy xuống cây, kêu về phía các nàng vài tiếng, nhưng mà lại không có một ai hiểu ra được ý tứ của nàng.

Nàng rất muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu, cả ngày đêu không có nhìn thấy hắn, cũng không nhìn thấy cả Huyền Ngọc.

Dựa theo phán đoán của nàng, bọn họ hẳn là đã đến Đại Lý Tự làm việc, nhưng mà trước kia dù có đi đến Đại Lý Tự thì Thanh Mặc Nhan cũng sẽ mang theo nàng...

Không đúng, việc này tuyệt đối có vấn đề.

Đối với cơm chiều nàng cũng không muốn ăn.

Vội vàng ăn vài miếng cho có lệ sau đó liền trở về thư phòng Thanh Mặc Nhan, nhảy lên giường cuộn tròn thành một đoàn.

"Mèo con hôm nay rất ngoan a." Ngoài cửa ẩn ẩn chuyền đến tiếng nói chuyện của đám nha hoàn.

"Các ngươi đừng buông lỏng cảnh giác, phải trông coi thật cẩn thận cho ta, đừng để đến lúc thế tử về lại không thấy nó đâu."

Lỗ tai Như Tiểu Lam run lên.

Xem ra Thanh Mặc Nhan thật sự không có ở trong phủ.

Nàng nằm sấp ở trên giường không hề nhúc nhích, cố lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Ước chừng qua một canh giờ, nha hoàn bên ngoài đều cho rằng nàng đã ngủ, mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cửa lớn vừa đóng, Như Tiểu Lam liền nhảy dựng lên, lập tức chạy vội đến bên cửa sổ, dùng móng vuốt đẩy khung cửa sổ ra, lặng yên không một tiếng động nhảy ra bên ngoài.

Như Tiểu Lam lợi dụng trời tối chạy vào trong bụi cỏ.

Hạ nhân gác đêm trong phủ hoàn toàn không phát hiện ra nàng.

Nàng lặng lẽ trốn vào góc tường trong vườn.

"Uy, chó ngốc, ngươi ở đâu?"

Đột nhiên trong bóng đêm nhảy ra một con quái vật to lớn, nó chạy đến đè nàng lên trên mặt đất, đầu lưỡi ướt nhẹp không ngừng liếm lên đầu nàng.

"Ngừng!" Như Tiểu Lam liều mạng giãy dụa.

Chó ngốc chỗ nào cũng tốt, nhưng mà cái tính nhiệt tình này của nó nàng thật sự không chịu nổi.

"Tránh ra!" Như Tiểu Lam dùng chân đánh vào mũi nó.

Chó nhỏ ủy khuất thối lui sang một bên.

Như Tiểu Lam thở hổn hển bò dậy, lông trên người đều bị ướt hết.

"Hôi muốn chết." Như Tiểu Lam tức giận nói.

Chó nhỏ mang theo vẻ mặt vô tội.

"Ngươi lại gần đây, ta có việc muốn hỏi ngươi." Như Tiểu Lam giãy hết nước trên người, cùng với chó nhỏ đi vào chỗ góc tường âm u.

Chó ngốc phụ trách việc trông coi vườn, cho nên việc ở trong viện chắc nó cũng nghe được không ít, Như Tiểu Lam liền hỏi thăm nó về chuyện của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan đã đi Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam nghe được đáp án thì không thể tin được.

Chó ngốc gật đầu liên tục.

"Không đúng a..." Như Tiểu Lam suy nghĩ, nàng cảm giác được sự việc không hề đơn giản như vậy, nếu chỉ là đến Đại Lý Tự thì hắn sẽ không để nàng ở lại hầu phủ một mình như vậy.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, lại quay sang hỏi chó ngốc: "Ngươi biết đường đến Đại Lý Tự không?"

Chó ngốc ngây ngẩn nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu gì cả, khiến cho Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đập cho nó một trận.

"Ngươi có nghe hiểu ta đang nói gì không?" Như Tiểu Lam nghiến răng nghiến lợi.

Chó ngốc gật đầu.

"Ta muốn đến Đại Lý Tự, ngươi có thể dẫn đường không?"

Vẻ mặt chó nhỏ mang theo sợ hãi, từ nhỏ nó đã lớn lên ở trong phủ, căn bản chưa bao giờ đi ra ngoài qua.

Như Tiểu Lam bực bội cắn móng vuốt, không được, nàng nhất định phải tra rõ xem Thanh Mặc Nhan đã đi đâu.

Mỗi lần đến Đại Lý Tự, nàng đều bị hắn ôm vào trong lòng, lại còn cưỡi trên lưng ngựa, nàng căn bản là không thể nhớ rõ đường đi được, nếu bây giờ mà lỗ mãng hấp tấp chạy ra ngoài, thì khó đảm bảo nàng sẽ không bị lạc đường.

Lại nói dáng người của nàng quá nhỏ, cho dù chạy cũng phải mất đến nửa ngày, còn không phải là mài mòn hết móng vuốt của nàng sao?

Nàng đang suy tính tới lui, chợt nghe thấy thư phòng bên kia truyền đến thanh âm của đám nha hoàn.

"Trong thư phòng hình như có động tĩnh."

"Chẳng lẽ bé ngoan đã tỉnh?"

Ai là bé ngoan của các ngươi!

Như Tiểu Lam vụng trộm chạy quay lại, nếu như bị họ phát hiện nàng lén lút chạy ra ngoài, thì lần sau muốn trốn sẽ không dễ dàng như thế nữa.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy trở về, muốn vào trong thư phòng trước đám nha hoàn để không bị lộ tẩy.

Nhưng mà nàng vẫn chậm mất một bước, một nha hoàn đã đẩy cửa ra bước vào bên trong thư phòng.

Xong rồi.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt bịt kín mặt.

"A!" Nha hoàn phát ra một tiếng thét kinh hãi, từ bên trong thư phòng vụt ra ngoài một đạo bóng dáng màu trắng.

"Đây là cái gì?" Đám nha hoàn gác đêm kêu lên sợ hãi.

Cái bóng màu trắng vừa xuất hiện, trong lòng Như Tiểu Lam liền lộp bộp rơi xuống.

Là con chồn trắng!

Như Tiểu Lam xoay người bỏ chạy: "Chó ngốc! Mau tới cứu ta!"

Chồn trắng phảng phất như đã phát hiện ra nàng, lao thẳng về phía bụi cỏ.

Nháy mắt, trong bụi cỏ loạn thành một đoàn.

Tuy khí lực của chồn trắng rất lớn, nhưng mà bây giờ Như Tiểu Lam cũng không phải chỉ có một mình, đừng nhìn chó nhỏ ngày thường ngốc nghếch ngây ngô, lúc này nó lộ ra răng nanh bén nhọn, thấp giọng gầm gừ, khiến cho chồn trắng cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tự tiện tấn công.

Như Tiểu Lam lăn một cái trên mặt đất, né tránh phát cắn của chồn trắng, lui người về phía sau chó ngốc.

Chó ngốc dũng mãnh, nhưng lại không linh hoạt bằng chồn trắng, nó chỉ miễn cưỡng bảo vệ được Như Tiểu Lam, nhưng lại không thể làm cho chồn trắng bị thương.

Trong viện loạn lên, nha hoàn gác đêm gấp gáp cầm đèn lồng chạy tới.

Nơi nơi đều là bóng người, nơi nơi đều là tiếng người.

Bên ngoài viện nơi u ám nhất, có một thiếu niên đang đứng ở đó, trong tay hắn cầm theo cái lồng sắt trống trơn, ánh mắt thường thường nhìn vào trong viện.

Ánh trăng ló đầu ra khỏi đám mây, chiếu sáng lên khuôn mặt hắn.

Lúc này nếu đám hạ nhân có mặt ở đây, thì bọn họ chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là nhị thiếu gia trong hầu phủ.

Thần sắc nhị thiếu gia khẩn trương, gần như ngừng thở nghe ngóng động tĩnh ở trong viện, trên mặt lộ ra thần sắc sốt ruột.

Qua một lúc sau, tiếng người trong viện không những không hề giảm đi, mà lại càng ngày càng ồn ào lên.

"Không tốt, không thấy sủng vật của thế tử đâu!"

"Mau đi tìm!"

"Dĩ? Con chó trông cửa tại sao cũng không thấy..."

Bên ngoài viện nhị thiếu gia đã ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy một cái bóng màu trắng trèo ra ngoài từ phía trên tường viện, thì liền vội vàng mở cái lồng sắt trên tay ra.

Bóng trắng đi đến trước mặt hắn, bước chân tự mình chui vào lồng sắt.

Nhị thiếu gia vội vàng đóng cửa lồng lại, thân hình giống như trốn chạy mà rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Con đường tìm chủ quá gian nan

Bên ngoài Đại Lý Tự.

Một con chó màu đen đang cúi đầu ngồi ở góc tường thở dốc.

Ở phía đối diện, có một con mèo hương nhỏ cũng đang ngồi đồng dạng như thế, vẻ mặt nàng mang theo chút ngạo khí.

"Ngươi quá vô dụng." Mèo hương vẫy vẫy móng vuốt.

Chó đen uể oải rũ lỗ tai xuống.

"Bất quá ta biết ngươi cũng đã cố gắng hết sức." Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn bức tường ở Đại Lý Tự.

May mắn chó ngốc biết lỗ chó của hầu phủ nằm ở đâu, cho nên mới có thể mang theo nàng trốn thoát khỏi đó, nó lại cõng nàng vòng vèo ở trong thành cả một đêm mới tìm thấy được Đại Lý Tự, trong lúc đó có rất nhiều lần bị lạc đường, cuối cùng không thể không hỏi thăm mấy con mèo hoang mới biết được đường đi đến đây.

Như Tiểu Lam nhảy lên lưng chó ngốc, sau đó lại nhảy lên bám vào một cái cây nhỏ, rồi linh hoạt bò theo nhánh cây lên đến đầu tường.

"Ngươi có thể đi lên không?" Đứng ở trên đầu tường, Như Tiểu Lam cúi đầu xuống nhìn chó ngốc ở phía dưới.

Chó ngốc duỗi đầu lưỡi vẻ mặt khổ cực.

Đã là chó thì làm sao mà leo tường được đây?

"Vậy ngươi chờ ta ở đây đi." Như Tiểu Lam nói, xong mới thả người nhảy xuống, đi vào Đại Lý Tự.

Dựa theo trí nhớ, nàng trực tiếp đi thẳng đến chỗ Thanh Mặc Nhan làm việc.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Không ở đây?

Như Tiểu Lam ngẩn người ngồi trên cửa sổ.

Đến tột cùng hắn đã đi đâu?

Tìm vài vòng xung quanh cũng không thấy gì cả, Như Tiểu Lam liền thay đổi tuyến đường đi đến nơi ở của lục sự Cố tiên sinh.

"Chít chít."

Cố tiên sinh đang vùi đầu vào sao chép hồ sơ, chợt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu mềm mại.

"Tiểu gia hỏa?" Cố tiên sinh ngừng bút.

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên trên bàn, mắt mèo xanh biếc chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Ngươi biết Thanh Mặc Nhan đi đâu rồi không?

Nàng nghiêng đầu nhìn vào Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh đẩy đĩa hạt đậu về phía nàng: "Ngươi muốn cái này sao?"

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt đẩy đĩa đồ ăn vặt ra, nàng quả quyết cự tuyệt sự dụ hoặc của mỹ thực

Ta muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu a!

Cố tiên sinh gãi gãi đầu: "Ngươi không muốn ăn cái này... Chẳng lẽ là đang muốn ăn bánh đậu sao?"

Không phải!

Như Tiểu Lam hết sức nhẫn lại, ta là muốn tìm Thanh Mặc Nhan! Nhìn thấy ta ở đây một mình, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến chút nguyên nhân nào sao?

Cố tiên sinh nghi hoặc nhìn nàng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời lên.

"Ta biết rồi!"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm chờ mong.

Cố tiên sinh bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến phía sau kệ sách rút ra một quyển sách, rồi mở ra đưa tới trước mặt nàng.

"Ngươi là muốn xem cái này đi."

Xuân cung đồ.

Xem cái muội muội nhà ngươi! Nàng giơ móng vuốt cào lên trên tay Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh hô lên một tiếng, làm rơi xuân cung đồ xuống, ôm lấy tay chính mình.

Như Tiểu Lam tức đến toàn thân run rẩy.

Ngươi cảm thấy ta háo sắc đến mức nào mà lại đến tìm ngươi để xem cái thứ sách đấy a! Chẳng lẽ ta lại là một con mèo hương rảnh rỗi đến mức đó sao!

Như Tiểu Lam thấp giọng rít gào.

Nhưng mà thanh âm của nàng vẫn còn quá non nớt, cho lên tiếng rít gào nghe ra cũng chẳng có chút nào giống đang uy hiếp.

Cố tiên sinh mang theo vẻ mặt vô tội: "Rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?"

Như Tiểu Lam hầm hầm xoay người nhảy xuống đất.

Trái tim đã chịu một vạn điểm thương tổn, đến mức chẳng còn thiết nói gì nữa...

Nàng chạy thẳng ra bên ngoài không hề quay đầu lại.

Lục sự quá không đáng tin, nàng nên tìm ai giúp đỡ đây?

Đang đi lại ở trong vườn, đột nhiên nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Chính Khanh đại nhân, hôm nay là ngày Thiếu Khanh phát tác cổ độc, nếu hắn vẫn không chở về...e là sẽ có nguy hiểm..."

Như Tiểu Lam giật mình, suýt nữa ngã từ trên đầu tường xuống.

Hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác?

Nàng giơ móng vuốt lên tính, cố thế nào cũng không đếm được mười con số.

Trời ạ, tại sao nàng lại quên mất việc này đây.

Đi về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy y quan Trường Hận đang ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, nói chuyện cùng với Chính Khanh.

"Vẫn chưa có tin tức của Thanh Mặc Nhan sao?" Sắc mặt Chính Khanh có chút khó coi, quay sang hỏi chủ bộ Canh tiên sinh đang ngồi ở một bên.

Chủ bộ Canh tiên sinh lắc đầu: "Đã liên tiếp phái đi rất nhiều người, nhưng mà đều không có hồi âm lại, không chỉ có mỗi mình người của chúng ta, mà ngay cả người của Thuận Thiên Phủ cũng đều không có tin tức."

"Cùng lắm cũng chỉ là một cái cửa hàng nho nhỏ, nhưng tại sao lại khó giải quyết đến thế?" Chính Khanh tức giận vỗ lên bàn: "Hoàng Thượng chỉ cho chúng ta thời hạn năm ngày... Lại phái thêm người đi, liên hệ với cả người của Thuận Thiên Phủ, nếu vẫn không được thì điều động thêm nhân lực bên Cửu Môn Đề Đốc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt chúng giao nộp người ra cho ta!"

Canh tiên sinh lĩnh mệnh đi an bài mọi việc, thời điểm đi ra đến cửa thì phát hiện một đạo bóng dáng màu đen chợt lóe lên sau những hàng cây.

Nhìn như thế, giống như chỉ là một con mèo hoang.

Bất quá hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng rời khỏi.

Như Tiểu Lam thấy Canh tiên sinh đã rời đi, thì liền chạy như điên đến nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan, rồi tìm kiếm một trận ở trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một cái khăn mà Thanh Mặc Nhan đã từng dùng qua.

Chính là nó!

Nàng ngậm khăn, lại một lần nữa trèo tường ra khỏi Đại Lý Tự.

Chó ngốc vẫn ngoan ngoãn ghé vào gốc cây ngủ gật.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy lên trên người nó: "Chó ngốc, mau đứng dậy! Chúng ta có việc đại sự cần phải làm!"

Chó ngốc bừng tỉnh, mờ mịt mở to mắt.

Như Tiểu Lam vứt cái khăn xuống dưới đất.

"Mau ngửi xem, rồi đi theo mùi này tìm đến chỗ Thanh Mặc Nhan."

Chó ngốc nhìn chằm chằm về phía cái khăn, rồi cúi đầu xuống ngửi ngửi.

"Thế nào, nhớ kỹ mùi này chưa?"

Chó ngốc tựa như bị mộng du đứng lên, Như Tiểu Lam vội vàng nhảy lên lưng nó.

Chó ngốc rời khỏi Đại Lý Tự, hướng trên đường đi đến.

Thật tốt quá, chỉ cần đi theo mùi hương mà Thanh Mặc Nhan lưu lại là có thể tìm được hắn rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, còn một lúc lâu nữa thì mặt trời mới xuống núi hẳn.

Thời gian hẳn là vẫn còn kịp.

Như Tiểu Lam suy nghĩ, bỗng nhiên nàng ngửi được một cỗ mùi hương của bánh bao hấp

Ngay sau đó trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của một người xa lạ đang gầm lên: "Dã súc sinh ở đâu tới, mau cút đi!"

Chó ngốc kêu thảm bị người ta đuổi đi, Như Tiểu Lam nắm chặt vào đám lông của nó, cho nên mới không bị ném xuống dưới đất.

"Ta bảo ngươi đi tìm Thanh Mặc Nhan, không phải bảo ngươi đi ăn bánh bao." Như Tiểu Lam nổi nóng dùng móng vuốt đánh lên trên mũi chó ngốc.

Chó ngốc bị ăn đánh, liền một lần nữa thành thật ngửi ngửi mùi hương trên mặt đất.

Vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ tìm được cửa hàng rối gỗ, kết quả là một đường đi chó ngốc luôn bị mùi hương của mỹ thực hấp dẫn, làm hại bọn họ bị mấy người bán hàng rong truy đánh, có một lần còn suýt nữa bị người ta hắt nước sôi vào người.

Lăn lộn mất vài canh giờ, đợi đến khi họ tìm được cửa hàng rối gỗ, thì trời cũng đã chạng vạng tối.

Cửa hàng rối gỗ nằm ở một góc hẻo lánh trong thành, cũng không phải chỗ thu hút cho lắm.

Bên ngoài cửa tụ tập không ít người của Thuận Thiên Phủ, họ đều cải trang đứng ở nơi đó, nhưng bất quá tất cả bọn họ đều không một ai dám bước vào đến nửa bước, chỉ có thể đứng vây quanh ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc lặng lẽ chốn vào một góc tối, thừa dịp những người đó không chú ý tới, liền chui vào trong từ dưới chân bọn họ.

Có người phát hiện ra các nàng, nhưng thời điểm muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc thuận lợi tiến vào bên trong cửa hàng.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây giống như chỉ là một cái sân bình thường.

Trong viện cũ kỹ, tường viện cũng không cao lắm.

Nhưng mà khi Như Tiểu Lam bước vào sân mới phát hiện ra, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Trong không khí có giao động một loại hơi thở âm trầm, ngay cả ánh sáng cũng đen hơn bên ngoài đến ba phần.

Hơn nữa bầu trời trong viện nhìn qua rất tối tăm.

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

"Chó ngốc, lại đây giúp ta một chút." Nàng gọi chó ngốc đến, bảo nó đào một trận trên mặt đất.

Mặt đất bị chó ngốc đào lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy dưới tầng đất ẩn ẩn lộ ra một hoa văn kỳ quái màu đỏ.

Có trận pháp?

Như Tiểu Lam liên tục chỉ vào ba chỗ, chó ngốc đều làm theo đào lên, dưới mặt đất đều xuất hiện những hoa văn như vậy.

Cái này càng chứng thực phán đoán của nàng.

Ở giữa cửa hàng rối gỗ, mỗi bên đều có một chỗ đã được bày sẵn trận pháp, khó trách người của Đại Lý Tự phái đi đều mất tích không thấy trở về, nếu người thường không hiểu về pháp trận mà đi vào nơi này, thì căn bản là sẽ không thể tìm được đường để ra ngoài.

Một lần nữa nhìn lên sắc trời, trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi sốt ruột.

Trước khi mặt trời xuống núi, nàng phải nhanh chóng tìm ra Thanh Mặc Nhan mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lẻn vào cửa hàng rối gỗ, tử vong đến gần

Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc đi vào trong cửa hàng.

Trong viện im ắng, nếu không phải biết được Đại Lý Tự đã phái rất nhiều người vào đây, thì nàng cũng không thể tin được trong phòng này lại có thể cất giấu được nhiều người như vậy.

Ba gian phòng, tính sơ sơ chắc cũng đã có không dưới mấy trăm người không chống đỡ được mà chết ở trong đó.

Nhưng mà hiện tại trong phòng lại tĩnh lặng đến đáng sợ, Như Tiểu Lam đi đến chỗ cửa sổ ở phía dưới, cùng chó ngốc thò đầu qua, nhìn quanh trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Như Tiểu Lam cắn chặt móng vuốt, hết sức rối rắm.

Nàng cũng không có nghĩa vụ phải vào đó cứu người, nếu Thanh Mặc Nhan xảy ra chuyện, thì nàng sẽ được tự do.

Nhưng mà sự tình đã đến nước này, đột nhiên nàng lại phát hiện ra, trong lòng nàng rất sợ việc Thanh Mặc Nhan sẽ gặp phải chuyện không may.

Đi vào trong phòng, Như Tiểu Lam phóng nhẹ bước chân.

Trong phòng di động mùi vật liệu bằng gỗ, trên vách tường treo một loạt rối gỗ đã được chế tác xong, chỉ có điều bọn chúng đều không có đầu, có mỗi phần thân thể được chế tạo từ gỗ, không có một chút sinh khí nào.

Trên bàn, để không ít vật liệu gỗ, còn có một ít linh kiện trên thân thể rối gỗ, phân tán lung tung ở đó.

Lại đi vào bên trong, phòng trong bày đầy đầu rối gỗ được điêu khắc từ bạch ngọc, một đám đều mang theo gương mặt lạnh như băng.

Như Tiểu Lam không khỏi rùng mình một cái.

Oán khí quá nặng.

Không nghĩ tới ở nơi này nàng lại gặp được thuật nhiếp hồn.

Không ổn a.

Như Tiểu Lam do dự đứng lên.

Hiện tại trong tay nàng đến nửa điểm chuẩn bị cũng không có, tuy rằng ông nội đã dạy cho nàng không ít, nhưng mà hiện tại trên tay nàng không có gì cả, càng đừng nói đến lá bùa để thi pháp.

Nàng suy nghĩ một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người chó ngốc.

Đúng rồi!? Chó!

Khóe miệng Như Tiểu Lam lộ ra răng sữa nhỏ, hắc hắc hắc, chó ngốc, thành thật xin lỗi a.

Cửa hàng rối gỗ, hậu viện.

Sương mù màu xám vây quanh bốn phía, không có điểm cuối.

Đầu Thanh Mặc Nhan đau như muốn nứt ra, hắn dùng sức quơ quơ đầu, muốn kéo lại chút thanh tỉnh.

Trước mắt có bóng người lay động, bóng dáng đó có chút xa lạ.

Thanh Mặc Nhan nhắm chặt mắt lại, thời điểm mở mắt ra một lần nữa, tầm mắt đã rõ ràng hơn không ít.

"Thiếu Khanh đại nhân tỉnh rồi sao?" Một nam tử xa lạ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Quay đầu nhìn, cả kinh khi thấy hai tay chính mình đang bị khóa lại.

Nam tử xa lạ trên người khoác kiện áo choàng cũ kỹ, mũ choàng đội lên trên đầu, gương mặt bị giấu ở trong đó.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn nên giữ sức cho tốt đi, một lúc nữa mặt trời sẽ xuống núi, nếu mà không chói ngươi lại, đến lúc đó cổ độc phát tác, thì sẽ gây ảnh hưởng đến ta a."

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc trước, sau khi hắn dẫn theo người đi vào bên trong cửa hàng rối gỗ, thì rất giống như là đang đi vào một mảnh sương mù, tìm mãi mà không thấy đường, cũng vô pháp tìm ra đường cũ để quay về.

Sau đó cũng không biết tại sao lại mất đi ý thức.

Cổ độc phát tác?

Nếu nói như thế hắn đã bị nhốt ở đây những hai ngày một đêm.

"Ngươi muốn gì?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút khàn hỏi.

Nam tử xa lạ cười khanh khách đứng dậy: "Trái tim của Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó mà có được, bị cổ trùng cắn nuốt nhiều năm như thế mà vẫn không chết... Nhất định có thể chế thành tác phẩm khiến ta hài lòng."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại.

"Những con rối đó... Đều do ngươi tạo ra?"

Tầm mắt dần dần rõ ràng, nhìn xung quanh toàn là phụ kiện của rối gỗ.

Nam tử xa lạ cầm một con rối ở trên bàn lên, tinh tế vuốt ve mặt nó: "Chúng nó cũng không phải là món đồ chơi của trẻ con."

Trước ánh mắt kinh hãi của Thanh Mặc Nhan, nam tử buông con rối xuống, từ cái bình bên cạnh lấy ra một thứ máu chảy đầm đìa.

"Thiếu Khanh đại nhân có biết đây là cái gì không?"

Một cỗ mùi vị huyết tinh xông thẳng tới mũi.

Hàm răng Thanh Mặc Nhan nghiến lại.

Hắn đương nhiên biết đây là cái gì.

Trái tim, nó được móc ra từ trong thân thể người sống.

Nam tử không hề để ý đến máu tươi làm bẩn áo choàng hắn, hắn đưa đầu lưỡi ra, liếm vết máu ở trên tay.

"Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ nữa thôi, là hài tử đáng yêu của ta sẽ rất hoàn mỹ."

Hắn cẩn thận dè dặt đem thứ máu me kia bỏ vào trong thân thể rối gỗ, Thanh Mặc Nhan nhìn thấy hắn đang vẽ thứ gì đó rất kỳ quái lên trên người nó, ngay sau đó trên người rối gỗ hiện ra một đồ án màu đen, lướt qua trong giây lát.

"Khởi." Nam tử giật giật ngón tay nhẹ nhàng.

Con rối trên bàn ngồi dậy.

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Nam tử cười khanh khách ra tiếng, hắn cử động ngón tay không ngừng, con rối kia giống như đã được trao cho sinh mệnh, bắt đầu chuyển động linh hoạt.

"Không có già thì sẽ không có chết, không có sinh thì sẽ không có diệt, sinh mệnh như vậy tốt đẹp biết bao nhiêu, so với thân thể con người thì tốt hơn gấp trăm lần." Nam tử thở dài: "Hồng nhan rồi cũng sẽ già, tướng quân rồi cũng có lúc đến tuổi xế chiều, làm gì có sự hoàn mỹ tồn tại lâu dài."

Thanh Mặc Nhan mở miệng.

"Hoàn mỹ? Bất quá là do định nghĩa của mỗi người mà thôi."

Mấy lần hắn đã thử cởi gông xiềng ra, nhưng đều gặp thất bại.

Hắn không dám sử dụng nội lực, nhưng mà vào giờ khắc này hắn biết rõ ràng, nếu hắn không thể lập tức thoát ra khỏi đây, thì đợi đến khi cổ độc phát tác, hắn sẽ không còn một chút cơ hội nào để chạy thoát.

Nhưng mà nếu hắn sử dụng nội lực, thì cũng sẽ gây nên độc phát.

Thật đúng là họa vô đơn chí, trong lòng hắn cười khổ.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là lần này hắn đã không mang vật nhỏ theo.

Cũng không biết trong khoảng thời gian không có hắn, nó có gặp rắc rối gì hay không.

Đại khái hắn sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy vật nhỏ đi... Thanh Mặc Nhan thoáng thất thần.

Nam tử xa lạ điều khiển con rối đi đến trước mặt hắn: "Trái tim Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó gặp, ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chế tạo ra một con rối hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ."

Hắn giật giật ngón tay, rối gỗ dưới sự điều khiển của hắn cầm cây chủy thủ trên bàn lên.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm a." Nam tử xa lạ thản nhiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy trong lòng truyền đến một trận đau nhức, tức thì toàn thân căng lên, con ngươi đen trắng rõ ràng bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi.

Hắn lỗ lực khống chế hô hấp, trong tầm mắt màu đỏ, hắn nhìn thấy gương mặt cứng ngắc của con rối đang dần dần đến gần.

Đau nhức ở chỗ ngực không ngừng truyền đến, mỗi một lần đều như muốn phá vỡ làn da hắn, cắn hết máu thịt hắn.

"Muốn trái tim của ta?" Thanh Mặc Nhan nói ra từ kẽ răng.

Nam tử ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có sức lực để nói chuyện."

Gương mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn không sợ chết, bởi vì cái chết luôn ở rất gần hắn.

Thời điểm con rối đến gần, Thanh Mặc Nhan đột nhiên sử dụng nội lực, nội lực tăng vọt phá nát gông xiềng ở trên tay, tuy rằng hắn chỉ có một cánh tay khôi phục được sự tự do, nhưng mà chỉ cần như thế thôi cũng đã đủ giúp hắn nắm bắt được cơ hội.

Hắn giơ chân đạp ngã con rối, đồng thời tiếp được thanh chủy thủ ở giữa không trung.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan vung tay ném cây chủy thủ kia đi.

Bởi vì khoảng cách rất gần, nên chủy thủ chuẩn xác cắm vào giữa ngực nam tử xa lạ.

Trúng? Hay là... Không trúng?

Màu đỏ trong mắt Thanh Mặc Nhan càng nhiều thêm.

Hắn không thấy rõ cảnh vật trước mặt.

Bởi vì có liên quan đến việc sử dụng nội lực, khiến cho cổ độc trong người hắn tăng lên.

Đau đớn tựa như lưỡi dao sắc bén cắt đứt thân thể hắn, lặp đi lặp lại, khiến người ta không thể nào chịu đựng được.

Chết đi, cứ chết như vậy cũng rất tốt, hắn chịu đựng đủ rồi!

Thân thể Thanh Mặc Nhan buông lỏng, hắn mở to mắt ra, đồng tử không ngừng phóng lớn.

Loại đau đến tận cùng bắt đầu khuếch tán.

Tử vong đang đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tiểu bạch quang, xem ta ăn ngươi đi!

Tử vong đến gần với hắn.

Đồng tử Thanh Mặc Nhan chợt phóng lớn, trong tầm mắt màu đỏ, hắn phảng phất nhìn thấy cả gian phòng đang lay động.

Rối gỗ treo trên tường ào ào rơi xuống mặt đất.

Ngực bị hắn ném mạnh chủy thủ đâm trúng, nhưng nam tử xa lạ cũng không vì vậy mà ngã xuống, hắn giống như cơn gió xoay người bay ra phía bên ngoài.

Trong phòng vẫn tiếp tục lay động.

Là ảo giác sao?

Thanh Mặc Nhan không xác định được, bởi vì rất nhanh sau đó hắn lại cảm nhận được đau đớn, đem hắn lôi trở về từ chết lặng.

"Thanh Mặc Nhan!" Thân ảnh một nữ hài tử nhào vào trong lòng hắn, hai tay lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không sao chứ?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại, màu đỏ trong mắt tản ra một chút, một khối đá ngũ sắc ánh vào mi mắt hắn.

"Nhỏ... Vật nhỏ?" Hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, trên người đeo theo một cái vòng cổ đá ngũ sắc.

Dù có hóa thành tro thì hắn cũng sẽ không nhận nhầm, hài nữ này là do sủng vật của hắn biến thành.

"Sao ngươi vào được đây?" Thanh âm hắn khàn khàn hỏi.

Trên người Như Tiểu Lam mặc một kiện y phục của rối gỗ trẻ con, váy phi thường ngắn, lộ cả nửa mông ra ngoài.

"Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Như Tiểu Lam gấp đến muốn khóc, cái bộ y phục quỷ này, thật là gió thổi nhẹ qua thôi cũng sẽ thấy lạnh a.

Nhưng mà thời điểm nàng biến thành người lại không có gì để mặc, thật không còn sự lựa chọn nào khác.

Nàng túm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, muốn kéo hắn lên.

Ở thời điểm này rồi mà còn hỏi mấy thứ chi tiết, phải chạy đi mới là thứ được ưu tiên trước mắt, bằng không lát nữa để con rối kia quay trở lại, mạng nhỏ của nàng sẽ khó mà giữ được.

Nhưng dáng người của nàng lại thấp bé quá mức, hơn nữa cũng không có nhiều sức lực, căn bản nâng không được Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi lại sử dụng nội lực?" Như Tiểu Lam kinh ngạc hỏi.

Thanh Mặc Nhan vô lực gật gật đầu, bất quá hắn có thể cảm giác được, cổ độc phát tác trong cơ thể hắn đã không còn mạnh như lúc trước.

Cũng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không nữa.

Như Tiểu Lam vươn tay kéo mở cổ áo hắn ra, rồi nhìn thoáng qua vào bên trong.

"Chú pháp của ta vẫn chưa mất đi hiệu lực, ngươi cũng phải dùng chút sức lực đi, ta không kéo nhúc nhích được ngươi."

"Chú pháp?" Thanh Mặc Nhan không nhớ rõ lần trước nàng đã làm những gì với mình, nhưng bất quá lúc đó đúng là nàng đã thành công áp chế cổ độc trong người hắn xuống.

Hắn đẩy nàng ra, thân mình loạng choạng đứng dậy.

Như Tiểu Lam đỡ lấy cánh tay hắn.

Không đợi bọn họ đi ra tới cửa, trong phòng lại phát sinh chấn động một lần nữa, những con rối rơi trên mặt đất tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó khống chế, lập tức tất cả đều đứng lên tấn công về phía bọn họ.

Như Tiểu Lam kinh hô lên: "Cẩn thận!" Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Thanh Mặc Nhan xoay người ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng phần lưng của hắn để cản sự tập kích của rối gỗ.

Như Tiểu Lam nghe được tiếng rên khẽ của hắn, nhưng mà nàng lại bị hắn ôm rất chặt, căn bản là không thể biết được hắn bị thương như thế nào.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm của nam tử xa lạ vang lên bên tai.

Thanh Mặc Nhan quay người lại, thấy hắn đang đứng ở nơi đó, mũ choàng ở trên đầu hắn rơi xuống dưới, để lộ ra khuôn mặt bên trong.

Đó là một khuôn mặt được điêu khắc từ bạch ngọc, không có lấy một tia biểu cảm, lạnh như băng.

Không nghĩ tới thân thể của đối phương... Cư nhiên cũng được làm thành từ rối gỗ.

Thanh Mặc Nhan cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắn, cánh tay đang ôm Như Tiểu Lam càng thêm khẩn trương.

"Vật nhỏ, ngươi không nên tới đây." Hắn thấp giọng nói.

Như Tiểu Lam mở to hai mắt.

Vì sao? Nếu mà nàng không đến, thì hắn căn bản là chết chắc rồi.

Không đợi câu trả lời của tiểu nhân nhi ở trong lòng, đột nhiên Thanh Mặc Nhan lại nở một nụ cười tươi. "Cũng tốt, sủng vật của ta trung tâm như một, nếu chủ nhân đã không còn nữa, thì nó cũng không muốn sống tiếp một mình... Không phải sao?"

Như Tiểu Lam há miệng ra thở dốc, cuối cùng vẫn đem ý nghĩ trân thật của bản thân nuốt vào trong bụng.

Cái gì mà trung tâm như một, nàng cũng không được tính là sủng vật, nàng chính là muốn đến đây để cứu hắn mà.

Nào có chuyện không thể sống một mình như hắn vừa nói, dù cho hắn có chết, thì nàng cũng sẽ cố gắng mà sống tiếp a.

Nam tử xa lạ ngoắc ngón tay, tất cả rối gỗ ở trên mặt đất đều đứng hết lên, trên môi gương mặt bạch ngọc khẽ mấp máy, nói ra tiếng người

"Các ngươi cho rằng một con chó đen nho nhỏ cũng có thể đảo loạn trận pháp ở nơi này?"

Chó đen?

Thanh Mặc Nhan cũng không biết tại sao Như Tiểu Lam vào được đây.

Như Tiểu Lam đưa đầu ra hỏi lòng ngực Thanh Mặc Nhan, nhìn vào khuôn mặt đang sửng sốt của hắn, tiếp theo lại thấy hắn lộ ra một tia biểu cảm hưng phấn.

Hắn ôm nàng, cự ly rất gần, cho nên hắn có thể nhìn thấy ánh sáng chợt lóe lên trong ánh mắt nàng.

"Chưa thử qua, sao ngươi lại biết là không được?" Như Tiểu Lam lè lưỡi về phía nam tử kia, làm mặt xấu cho hắn thấy.

"Nàng có thể khắc chế cổ độc?" Đột nhiên nam tử xa lạ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng, ánh mắt rõ ràng đã âm u xuống.

"Phi, bất quá chỉ là món đồ chơi mà thôi, còn làm ra vẻ bùa phép gì chứ." Ngữ khí Như Tiểu Lam ngả ngớn, giống như là đang cố ý chọc giận đối phương.

Nam tử xa lạ ẩn ẩn tức giận: "Vật nhỏ không biết sống chết, nhìn trên người ngươi còn có một chút giá trị lợi dụng, ta sẽ để cho ngươi được chết toàn thây."

Vừa dứt lời, người nọ hé miệng ra, một đạo bạch quang từ trong miệng hắn bay ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan thất sắc.

Lúc trước ở Đại Lý Tự hắn đã nhìn thấy có người bị đạo bạch quang này chui vào trong cơ thể, phải chịu khống chế của nó, hắn không thể để vật nhỏ bị cái thứ này động tới.

Ngay ở lúc toàn thân hắn đang căng chặt, chuẩn bị mang vật nhỏ trong lòng tránh đi, thì chợt nghe thấy tiểu nhân nhi ở trong lòng cười khanh khách ra tiếng.

Hắn thoáng ngây người, bỗng thấy một cánh tay trắng như búp măng duỗi ra, không một chút trì hoãn nắm đạo bạch quang kia ở trong tay.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ.

Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước ở Đại Lý Tự, vật nhỏ cũng dùng móng vuốt đánh cho đạo bạch quang kia rơi xuống đất... Sau đó... Lại không cẩn thận bị nó chui vào trong bụng.

Đợi đến khi hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam ở trong lòng, thì vừa đúng lúc thấy nàng thu tay lại, trực tiếp đem đạo bạch quang nhét vào trong miệng.

"Vật nhỏ!" Tức thì khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch cả ra.

Như Tiểu Lam mỉm cười với hắn, yết hầu khẽ giật giật, lộc cộc một chút đem vật kia nuốt xuống.

"Nếu hắn là người sống thì ta thật sự không có biện pháp để đối phó, nhưng không nghĩ tới người chế tạo ra rối gỗ cũng chỉ là một con rối vô dụng mà thôi, chúng ta được lợi rồi." Nàng cười hì hì.

Trong nháy mắt khi Như Tiểu Lam nuốt đạo bạch quang kia xuống, thân thể nam tử xa lạ ở đối diện bỗng tê liệt ầm ầm ngã xuống đất, ngay sau đó cả mặt đất đều bắt đầu rung động lên.

"Trận pháp đang mất đi hiệu lực." Như Tiểu Lam nhắc nhở hắn.

Thanh Mặc Nhan không chớp mắt nhìn chăm chú lên trên mặt nàng: "Ngươi thật sự không có việc gì?"

"Không có việc gì, thứ này ngược lại còn rất có ích đối với ta nữa." Nàng cũng là mới biết được chuyện này, nếu không phải nhờ trong lúc vô tình nuốt đạo bạch quang kia xuống, thì nàng cũng không thể biến thành hình người nhanh như thế.

Bạch quang là hồn phách mà con rối đứng đầu bắt được, lẽ ra không một ai dám ăn thứ này vào trong người, người thường nếu mà chạm vào nó thì nhất định sẽ bị rối loạn thần kinh, cuối cùng trực tiếp bị biến thành si ngốc.

Nhưng thân thể hiện tại của nàng lại không phải là con người, mà là động vật, cho nên nó mới không thể làm hại nàng đi.

"Không có pháp trận, căn phòng này sẽ sụp đổ." Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Không có thời gian để chạy thoát, Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ xoay người bảo vệ nàng ở phía dưới.

Nóc nhà ầm ầm sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Lấy hình dạng con người ở chung ngược lại càng khó khăn hơn

Như Tiểu Lam và Thanh Mặc Nhan đều được đám nha dịch cứu từ trong đống phế tích ra.

Như Tiểu Lam vẫn còn hoàn hảo, Thanh Mặc Nhan thì cả người dính toàn bụi đất, nhưng dù có như vậy đi chăng nữa thì cũng không làm ảnh hưởng đến khí thế của hắn.

Hắn ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đống phế tích của cửa hàng rối gỗ, đám nha dịch đều ùa vào đem những người đang bị nhốt cứu ra ngoài.

Huyền Ngọc cũng không việc gì, chỉ là giống như những người khác, hôn mê bất tỉnh.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào tiểu nhân nhi ở trong lòng, hạ giọng thử thăm dò: "Bọn họ có việc gì hay không?"

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt màu xanh biếc, giống như ngọc phỉ thúy làm mê loạn tâm hồn người khác: "Bọn họ chính là bị tà khí ở trong trận pháp làm cho ảnh hưởng, ngủ qua vài ngày thì sẽ tỉnh thôi... Bất quá thể chất sẽ kém hơn lúc ban đầu rất nhiều, sau này sẽ rất khó để khôi phục lại."

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu nhíu mày, nếu không phải là vì cổ độc, thì thể chất hắn cũng không kém đến vậy.

Hắn cúi thấp đầu trầm mặc, Như Tiểu Lam đưa tay nhỏ bé ra vuốt đầu vai hắn: "Ngươi yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để ngươi xảy ra việc gì."

Bị con ngươi mê người tha thiết nhìn chăm chú vào, đáy lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi buông lỏng xuống, có một loại cảm xúc nói không nên lời, một loại cảm giác không rõ ràng đang chiếm lĩnh lấy toàn thân hắn.

Bất quá trên mặt hắn lại không để lộ ra bất cứ cái gì, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Tự đại."

Như Tiểu Lam không chút nào để ý đến sự châm chọc của hắn, thấy bên cạnh có nha dịch đi qua, nàng lại vùi đầu vào trong lòng hắn.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy nữ hài tử này là được Thanh Mặc Nhan cứu từ trong đống phế tích ra, cho nên cũng không có một ai dám tiến lên dò hỏi, bất quá trong lòng Như Tiểu Lam rất rõ ràng, đôi mắt màu xanh của nàng quá mức quái dị, nếu như để bọn họ nhìn thấy thì khó bảo đảm sẽ không sinh ra nghi ngờ, cho nên nàng cố làm cho bộ dáng của mình trông xấu đi, rồi trốn ở trong lòng Thanh Mặc Nhan không dám gặp một ai.

Rất nhanh, những người bị nhốt đều được cứu ra ngoài, không tính đến Đại Lý Tự bên này, chỉ tính riêng nha dịch của Thuận Thiên Phủ thôi thì cũng đã tổn thất đến mười mấy người, thi thể cũng rất nhanh được tìm ra, tất cả đều nằm trên mặt đất, được đắp vải bố lên trên người.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn thoáng qua, khẽ thở dài.

Những người đó coi như là gặp xui xẻo đi, bị con rối đứng đầu kia nhìn trúng, rồi moi tim.

Nếu không phải là do nàng đến kịp, thì tình trạng của Thanh Mặc Nhan cũng rất khó nói...

Một trận gió đêm thổi qua, Như Tiểu Lam cảm giác được phía dưới mông lạnh lẽo.

Bây giờ nàng mới nhớ tới trên người vẫn đang còn mặc y phục của bọn rối gỗ, váy quá ngắn, căn bản là không che hết được mông.

Ở loại thời điểm này, vẫn là biến thành mèo hương sẽ tiện hơn a, ít ra trên người còn có một lớp lông, sẽ không cảm thấy xấu hổ như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, hắn dùng ống tay áo che chắn hạ thân nàng lại.

Thời điểm đi về Đại Lý Tự, có người nhìn thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không được tốt cho lắm, lại thấy trong lòng hắn đang ôm một tiểu hài tử, liền mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân, giao đứa nhỏ này cho chúng ta là được rồi."

Đầu Như Tiểu Lam chôn ở trong ngực Thanh Mặc Nhan, nghe xong những lời này thân thể không khỏi cứng ngắc lại.

Sớm biết thế này thì nàng nên biến về bộ dáng động vật mới đúng.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt trả lời, giục ngựa với tốc độ nhanh hơn, mang theo Như Tiểu Lam đi lên phía trước đội ngũ.

Đợi đến khi không có người Thanh Mặc Nhan mới thấp giọng nói: "Vật nhỏ, đây là cơ hội của ngươi."

Cơ hội? Cơ hội gì?

Như Tiểu Lam nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan không chuyển ánh mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biến trở về làm mèo hương?"

Muốn mới là lạ, thật vất vả nàng mới được biến thành hình người, làm sao có thể cam tâm biến trở về đây.

"Nhưng mà..." Như Tiểu Lam nhìn trộm đám nha dịch đang đi không xa ở phía sau Thanh Mặc Nhan, hiện tại thân phận của nàng chỉ là sủng vật của hắn, nếu lấy bộ dáng con người, thì nàng không thể giống như trước kia được hắn mang theo bên người nữa.

Thanh Mặc Nhan đưa tay nhéo nhéo gương mặt nàng.

Gương mặt mũm mĩm xúc cảm rất tốt, nhưng mà Như Tiểu Lam lại đau đến mức nhe răng: "Buông tay!"

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, ánh mắt dừng ở viên đá ngũ sắc trên cổ nàng: "Nếu đã không muốn biến trở lại, vậy thì hãy thành thật ở lại bên người ta đi."

Như vậy cũng được sao?

Như Tiểu Lam đầy bụng nghi hoặc, nàng lại có chút tò mò không biết hắn sẽ dùng lý do gì để người bên ngoài không nghi ngờ a.

Đi một đêm trở về Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan lại không màng đến mệt nhọc mang theo Như Tiểu Lam đi gặp mặt Chính Khanh.

Như Tiểu Lam cố làm ra bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé vẫn luôn gắt gao nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, bộ dáng đáng thương kia làm cho mọi người phải mềm lòng, thẳng đến cuối cùng cũng không có ai gây khó xử cho nàng.

Trời còn chưa sáng, Thanh Mặc Nhan đã mang theo Như Tiểu Lam về chỗ làm việc của mình ở Đại Lý Tự, sai người chuẩn bị sẵn nước ấm, lăn lộn vài ngày qua, cũng phải tắm rửa một chút mới có thể nghỉ ngơi được.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị tắm rửa, trong lòng liền vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Hỏng rồi, sao nàng lại có thể quên mất, hôm nay là ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, nàng căn bản không thể rời khỏi bên người hắn.

Nhìn thùng gỗ trong phòng đựng đầy nước ấm, nàng không tránh khỏi nuốt một miệng nước bọt.

Dưới loại tình huống như thế này, vẫn là biến trở lại làm mèo hương sẽ tốt hơn, dù cho nàng có đỏ mặt thì hắn cũng sẽ không nhìn thấy.

Nàng nghĩ đến đây, liền nhắm chặt hai mắt lại thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Càng vội vàng thì càng sai sót, lúc trước nàng chỉ cần chút thời gian là có thể biến trở về, nhưng mà hôm nay không biết tại vì sao, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể lại không chịu nghe theo sự khống chế của nàng...

Lúc Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, lại phát hiện vật nhỏ trong lòng đang an tĩnh đến khác thường, liền cúi đầu xuống xem thử.

Như Tiểu Lam biến hóa thất bại, ảo não mở to mắt ra, kết quả nàng vừa ngẩng đầu lên, thì chiếc mũi của hai người thiếu chút nữa đã đụng vào nhau, hơi thở quen thuộc trực tiếp phả lên trên gương mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, kinh ngạc nhận ra trên người hắn đã không còn mặc y phục.

"Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nói lắp ba lắp bắp, ánh mắt to tròn tràn đầy vẻ nhút nhát.

Dù cho nàng đã biến thành người, nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn giống như lúc còn là mèo hương.

Thanh Mặc Nhan càng cảm thấy thú vị, vốn dĩ bởi vì sử dụng nội lực, nên cổ độc trong cơ thể hắn thỉnh thoảng vẫn ẩn ẩn đau, nhưng mà nhờ sự có mặt của vật nhỏ, lại làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đương nhiên là muốn đi tắm rồi, để một thân bụi đất thế này rất khó chịu."

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vấn đề lớn nhất là hiện tại nàng không thể rời khỏi người hắn được, nhưng cũng không thể cùng hắn đi vào tắm đi... Trước kia nàng còn có thể tỏ ra không mấy để ý, nhưng đó là bởi vì lúc đó thân thể nàng vẫn là mèo hương a.

Mà hiện tại nàng rõ ràng chính là một tiểu hài tử!

Cầm thú! Lưu manh!

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Vật nhỏ, trong lòng ngươi đang mắng ta."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Trong lòng Như Tiểu Lam chột dạ, nỗ lực bày ra biểu cảm vô tội, đôi mắt to màu xanh biếc kia như đang muốn nói: Ngươi đang nói cái gì, ta thật sự không hiểu...

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tới gần, khoảng cách với nàng chỉ còn một phân, một cỗ áp lực vô hình cũng đến gần với nàng hơn.

Trong con ngươi đen trắng rõ ràng hiện lên hình ảnh của nàng: Gương mặt đỏ hồng tựa như một quả táo chín.

Trời ạ, đây thật sự là gương mặt của nàng sao.

Như Tiểu Lam ngửa đầu về phía sau, muốn tránh xa hắn chút.

Nhưng mà nàng đã quên mất một việc, thân thể hiện tại của nàng chỉ là một hài tử, căn bản là không có quá nhiều sức lực, ngửa ra sau mạnh quá khiến nàng mất đi thế cân bằng.

"Rầm" một tiếng, nàng trực tiếp ngã xuống đất.

Chiếc váy ngắn gọn không chịu nổi đều bị xốc lên, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà, cùng với chiếc mông nhỏ nhắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng run rẩy, thật vất vả mới cố nhịn cười được.

Thời gian hắn và vật nhỏ ở chung cũng không ngắn, nên đã sớm biết rõ tính tình của nàng, lúc này nếu hắn chê cười nàng, thì sau này nàng sẽ không chủ động thân cận với hắn nữa.

Tương lai còn dài, hắn sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dạy nàng mặc quần áo, đặt tên cho nàng

Đã sống qua hai kiếp, nhưng chưa bao giờ Như Tiểu Lam gặp phải tình huống xấu hổ đến mức này.

Thùng gỗ cũng không lớn lắm, nàng chỉ có thể ngồi ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Ông trời ơi, nhanh chút biến ta trở lại làm mèo hương đi.

Trong lòng Như Tiểu Lam kêu than không ngừng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng cả lên.

Nhưng mà cho dù nàng có nỗ lực đến đâu, thì cũng không thể nào điều động được luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lúc trước nàng đã nuốt xuống "hồn phách" của con rối đứng đầu kia, cho nên bây giờ mới tạm thời không thể tự do biến hóa được đi?

Thấy nàng ngồi im thất thần, Thanh Mặc Nhan liền không vui đem nước dội lên cái đầu nhỏ của nàng.

"Cả người toàn là bụi đất, rửa cho sạch sẽ chút."

Như Tiểu Lam nhìn mái tóc dài đến mắt cá chân của mình, vẻ mặt đau lòng.

Tóc dài như thế, sẽ rất vướng víu.

"Quá dài, khi tắm rất phiền toái, vẫn là nên cắt bớt đi sẽ tốt hơn." Nàng đề nghị.

"Nhờ cha mẹ mới có thân thể tóc da, làm sao có thể nói muốn cắt là cắt luôn được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của nàng: "Còn chưa nói đến ta là chủ nhân của ngươi, cắt hay không cắt đều phải do ta định đoạt."

Như Tiểu Lam đành phải để mặc cho hắn đùa nghịch mái tóc của nàng.

Tóc dài ướt đẫm dính sát vào cơ thể nàng, đem thân thể nàng che giấu đi.

Nhưng mà như vậy, chỉ càng làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng.

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhướng lên, nhìn thấy nàng rụt hai bả vai lại, hắn liền cười khẽ: "Một tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh cũng biết e lệ?"

Như Tiểu Lam bỗng nhiên mở to mắt ra.

Ngươi mới chưa đủ lông đủ cánh!

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái: "Trong đầu ngươi rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là ngươi cho rằng ta đối với thân thể nhỏ bé này của ngươi sẽ sinh ra hứng thú?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cúi đầu nhìn lại thân thể của mình.

Vùng đất bằng phẳng như sân bay...

Hít sâu một hơi, nàng không ngừng tự nói với chính mình: Bộ dáng của nàng bây giờ cùng lắm cũng chỉ là một hài tử bốn, năm tuổi, không cần để ý đến việc nam nữ, không cần phải thẹn thùng nữa a.

Nhìn Thanh Mặc Nhan như đang mang theo biểu cảm khinh thường, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, lấy thân phận của Thanh Mặc Nhan thì làm gì có chuyện lại đi cảm thấy hứng thú với thân thể của một tiểu hài tử đây, chẳng qua hắn chỉ là vì cỗ cổ độc kia cho nên mới không rời khỏi người nàng thôi.

Đúng là tự mình đa tình mà.

Nàng dùng đôi tay vỗ mạnh lên hai gò má của mình.

Như Tiểu Lam, ngươi tỉnh lại đi, ở trong mắt hắn ngươi cũng chỉ là một sủng vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, rất nhanh tinh thần Như Tiểu Lam đã tốt lên, trên gương mặt mũm mĩm khôi phục lại vẻ sáng lạng lúc trước.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc ở một bên nhìn, thấy vật nhỏ từ thẹn thùng cùng khẩn trương khôi phục lại bình thường trong nháy mắt, rồi bắt đầu tự gội đầu lấy, không có suy nghĩ ngại ngùng muốn trốn tránh thân thể của hắn nữa.

Hắn thoáng quay mặt đi, che giấu nụ cười trên khóe miệng.

Hắn muốn nàng buông bỏ đề phòng, rồi mới từ từ khiến cho trong lòng nàng chỉ có một mình bóng dáng của hắn.

Bởi vì thấy ở trong mắt Thanh Mặc Nhan, nàng cùng nắm cũng chỉ là một đứa trẻ con, cho nên lá gan Như Tiểu Lam cũng lớn hơn rất nhiều.

Tắm rửa xong thân thể trơn bóng của nàng bị hắn ôm lên trên giường, trên người lại mặc vào y phục của hắn, tay áo thừa ra cả đoạn thật giống với mấy người hát tuồng.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày giúp nàng vén tay áo lên: "Ở đây không có y phục của tiểu hài tử, ngươi cứ mặc tạm nó một đêm đi, ngày mai ta sẽ phái người đi mua y phục mới cho ngươi."

Như Tiểu Lam không rảnh lo đến việc y phục có vừa hay không, bởi vì sau khi tắm xong nàng mới phát hiện ra mình rất đói bụng.

Chó ngốc đã mang nàng đi theo những một ngày một đêm, từ lúc đó đến bây giờ nàng vẫn chưa được ăn cái gì cả.

"Đúng rồi, chó ngốc đâu?" Như Tiểu Lam khẩn trương nói.

Trở về quá vội vàng, cũng không biết chó ngốc sao rồi.

"Ngươi muốn nói con chó đen kia?" Thanh Mặc Nhan lại vén ống tay còn lại của nàng lên, để lộ ra cánh tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn: "Chính là nó giúp ngươi tìm được ta?"

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Chúng ta rất lợi hại a."

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi mắt to tròn sáng long lanh của nàng, trên mặt nàng rõ ràng viết ba chữ thật to: Cầu khen ngợi!

"Ân, rất lợi hại." Thanh Mặc Nhan kìm lòng không được vươn tay ra, dùng sức xoa lên mái tóc của nàng, thẳng đến khi làm cho tóc nàng rối hết lên thì mới vừa lòng rút tay về.

"Chó đen chỉ bị thương đôi chút, một lúc nữa sẽ có người đưa nó về đây." Hắn nhìn một đầu tóc rối, tiểu gia hỏa đang nhe răng trợn mắt với hắn.

Có người mang tới chút cơm canh đơn giản, hai người ăn qua loa xong rồi trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay kể cả khi đi vào giấc ngủ thì Thanh Mặc Nhan vẫn luôn duy trì cảnh giác, nhưng lúc này không biết tại vì sao, hắn ôm tiểu gia hỏa vào lòng lại ngủ rất ngon giấc, liền mạch ngủ đến hừng đông cũng không bị tỉnh giấc qua.

Còn chưa kịp mở mắt thì hắn đã nghe thấy trong viện truyền đến những thanh âm thanh thúy, ở giữa còn kèm theo cả tiếng kêu của chó nhỏ.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra đến hơn nửa ngày mới khôi phục lại được tinh thần, nhớ lại bản thân vẫn còn đang ở Đại Lý Tự, chứ không phải hầu phủ.

Đứng dậy mặc y phục vào, bởi vì Huyền Ngọc cùng những người khác vẫn còn chưa tỉnh lại, mà hắn cũng không có thói quen có người hầu hạ ở bên người, cho nên cũng không hề gọi tạp dịch đi vào, mà là tự mình trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Trong viện có một thân ảnh nho nhỏ lanh lợi, một con chó nhỏ đang chạy theo sát phía sau thân ảnh kia, nó không ngừng phe phẩy cái đuôi, rưng rưng kêu không ngừng.

Thanh Mặc Nhan gộp lại áo choàng trên người, đứng im một chỗ ở phía ngoài cửa, ánh mắt rơi vào nữ hài tử đang chạy qua trước mặt hắn, đáy mắt đọng lại, sau đó trở nên cứng ngắc.

Vật nhỏ thế nhưng chỉ mặc một cái quần phía dưới, thân trên cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ, lại còn đang hăng hái chạy nhảy...

"Đứng lại!" Hắn gầm lên một tiếng.

Như Tiểu Lam và chó ngốc đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, đột nhiên nghe được tiếng hô thì liền giật mình, nàng quay đầu khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan xanh mặt đi ra khỏi cửa, trực tiếp nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng rồi nhấc lên trên.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam bị biến cố bất ngờ làm cho sợ hãi, nàng dùng sức muốn thoát khỏi tay hắn.

"Ngươi đang mặc cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiến răng nghiến lợi nói, may mắn đây là nơi làm việc của hắn nên không có người ngoài dám tự tiện tiến vào, bằng không sẽ bị họ nhìn thấy tất cả đi.

"Ta mặc cái gì? Quần a." Như Tiểu Lam nói đến đúng lý hợp tình.

Đối với một người hiện đại mà nói, mặc quần ở bên ngoài rồi chạy tới chạy lui là một việc hết sức bình thường, mặc dù cái quần này có chút mỏng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Biết thế mà còn dám mặc đi ra ngoài?"

Như Tiểu Lam không hiểu gì cả, không biết lửa giận của hắn là từ đâu đến.

Mặc quần thì có sao đâu, trời thì nóng như thế, trước kia trong ký túc xá ở đại học nàng còn chỉ mặc mỗi mình quần lót thôi nữa là.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm nàng vào phòng: "Y phục bọn họ đưa đến đâu?"

Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Nàng dậy từ rất sớm, có người làm theo phân phó của Thanh Mặc Nhan đã đem y phục đến đây, nhưng mà từ khi đến với thế giới này thì nàng vẫn luôn chỉ ở cạnh bên người hắn, cho nên nàng căn bản không biết được y phục của nữ tử phải mặc như thế nào.

Nàng suy nghĩ rất đơn giản, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, trời lại nóng như thế, dứt khoát chỉ cần mặc một cái quần cùng một cái yếm là được rồi.

Vừa vặn chó ngốc cũng được đưa đến đây, dù cho nàng có bị biến thành hình người, thì chó ngốc vẫn như cũ nhận ra được nàng, vì thế nên kết quả là một người một chó chơi đùa đến vui vẻ...

Thanh Mặc Nhan đặt nàng ở trên ghế, cố gắng nhẫn lại dạy cho nàng cách mặc quần áo.

Như Tiểu Lam duỗi chân nhỏ ra, đung đưa không ngừng ở giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ lên lưng nàng một cái: "Nữ hài tử khi ngồi phải khép hai chân lại."

Như Tiểu Lam chẹp miệng làm theo.

Thanh Mặc Nhan nói một tràng dài, nhưng mà một chữ nàng cũng không nghe vào trong đầu.

Nhiều quy củ như vậy, còn không vui vẻ bằng khi làm sủng vật.

Thanh Mặc Nhan cầm giày thêu nhỏ đi vào chân cho nàng, sau đó còn ngẩng đầu lên đánh giá nàng, miệng đột nhiên nói: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Như Tiểu Lam bị giật mình suýt nữa nhảy lên.

Bị biến thành sủng vật đã đủ bi thảm rồi, nàng cũng không muốn phải sửa lại cả tên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ta tên là Như Tiểu Lam, Thiếu Khanh đại nhân mặt mũi của ngươi đâu?

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn gương mặt mũm mĩm của nàng: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Muốn giữ nàng ở lại bên người, hắn cũng không thể suốt ngày gọi nàng là "vật nhỏ" được nữa, bình thường chỉ có hai người bọn họ thôi thì không sao, nhưng mà nếu như có ngoại nhân ở đây thì phải xưng hô như thế nào a?

"Không cần." Như Tiểu Lam chu miệng lên nói.

Lông mày Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu lại: "Vì sao?"

"Ta có tên rồi." Nàng mới không cần người khác đặt tên cho mình đâu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoài ý muốn: "Ai đặt cho ngươi?"

"Gia gia của ta." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đánh giá mọi biểu cảm biến hóa trên gương mặt hắn.

"Gia gia ngươi?" Vẻ mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ mê mang.

Như Tiểu Lam không hề biết, lúc này ở trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh một con mèo hương già toàn thân lông trắng muốt.

"Bây giờ gia gia ngươi đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nói nhỏ: "... Hắn đi rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa."

Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, là ông đã nhặt nàng về nuôi, coi nàng như cháu gái mà nuôi lớn, bởi vì khi lớn lên nàng rất giống với người con đã qua đời của ông, cho nên ông cũng rất sủng ái nàng.

Đừng nhìn bộ dáng không chút để tâm của nàng, kỳ thật đối với chuyện phải rời xa ông nội nàng lại rất để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của nàng, không khỏi khiến hắn cũng phải nghẹn lời.

Vốn dĩ là muốn đặt một cái tên cho nàng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại động phải vết thương của nàng.

Trầm mặc một lúc, Như Tiểu Lam lại đột nhiên ngẩng đầu lên cười hì hì: "Thôi, dù sao thì cũng không trở về được nữa."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc bất an không rõ lý do.

Trở về? Nàng muốn trở về đâu?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng hỏi nàng về vấn đề này: "Tên ngươi là gì?" Hắn đổi sang câu hỏi khác.

"Như Tiểu Lam."

Thanh Mặc Nhan yên lặng lẩm nhẩm cái tên này, lại nói thầm một câu: "Không giống với tên của động vật."

Như Tiểu Lam phát điên suýt nữa là ngã từ trên ghế xuống.

Ta vốn dĩ không phải là động vật a!

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi chân đang không ngừng lay động của nàng: "Nếu ngươi không muốn đổi, vậy thì cứ dùng cái tên này đi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, là ai dạy ngươi thứ pháp thuật kỳ quái kia?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, Như Tiểu Lam chột dạ rụt cổ lại.

Nàng cũng không muốn bị người ta coi là yêu quái.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan cứ nhìn chăm chú vào nàng, làm nàng có cảm giác không thể nào che giấu được, chỉ có thể kiên trì nói: "Là gia gia dạy ta."

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi: "Gia gia ngươi tu hành mấy trăm năm?"

Như Tiểu Lam dùng tay che mặt lại, nàng biết, nói lời đó sẽ làm cho người ta dễ dàng hiểu nhầm.

"Gia gia ta không phải yêu quái!"

"Vậy tại sao hắn lại có pháp thuật?"

"Hắn cũng là học được..."

"Học của ai?"

"... Ta không biết." Nàng vô lực nói, đây là một vấn đề vĩnh viễn cũng không giải thích rõ được.

Làm sao nàng có thể nói cho hắn biết, là nàng đến từ một thế giới khác, hơn nữa nàng cũng không phải là động vật gì cả, gia gia của nàng cũng không phải là một lão yêu quái.

Thiên a, quá hỗn loạn, mệt tim.

Thanh Mặc Nhan cũng không dây dưa ở vấn đề này thêm nữa, giúp Như Tiểu Lam mặc y phục xong thì hắn cũng thay vào một bộ quan phục, mang theo nàng đến chỗ của Chính Khanh.

Dọc theo đường đi, không ít người nhìn về phía Như Tiểu Lam với ánh mắt khác thường.

Nguyên nhân chủ yếu, là bởi cặp mắt xanh biếc kia của nàng.

Nàng đuổi sát đến gần Thanh Mặc Nhan, bàn tay nắm lấy góc áo hắn.

Cảm giác được vật nhỏ bên người đang bất an, Thanh Mặc Nhan liền quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy đám nha dịch ở phía xa đang chỉ trỏ về hướng bên này.

Như Tiểu Lam nắm lấy quan phục của hắn, bởi vì quá dùng sức, khiến cho Thanh Mặc Nhan thậm chí còn có cảm giác như quần của hắn đang muốn thoát ly khỏi khu vực an toàn...

"Ta vẫn nên trở về thôi." Nàng nhỏ giọng nói.

Nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan là địa phương ít có ngoại nhân dám tự tiện tiến vào, ở nơi đó nàng có thể không hề cố kỵ, nhưng mà khi ra đến bên ngoài thì lại không được như thế.

Nàng biết đôi mắt của mình sẽ trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý.

"Trở về làm gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng mang theo áp lực vô hình, khiến cho nhóm nha dịch nhìn thấy đều sợ hãi cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn về bên này nữa.

"Mắt ta..." Như Tiểu Lam ấp úng.

"Mắt bị sao." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm của nàng.

Đôi mắt giống như phỉ thúy, mang theo ánh sáng mê người.

"Ngươi không cảm thấy nó rất kỳ quái sao?" Như Tiểu Lam vội vàng la lên.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, nếu nói đến kỳ quái, thì gần đây hắn đã hoàn toàn bị rơi vào bên trong những sự việc hết sức kỳ quái rồi.

Cho nên hắn cũng đã quen rồi.

"Ngươi là sủng vật của ta, ai dám nói ngươi kỳ quái." Hắn khinh thường nói: "Ta mới là người nuôi ngươi, không phải bọn họ." Cúi người bế nàng lên, Thanh Mặc Nhan lại tiếp tục thong dong đi về phía trước.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn là người nuôi nàng, tại sao nghe lời này lại thấy có chút kỳ quái a.

Chính Khanh đại nhân đang vội vàng xử lý vụ án cửa hàng rối gỗ, chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đang ở một bên, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ cũng tổn thất không ít người, đợi viết xong tấu chương ta sẽ vào cung diện thánh với Hoàng Thượng." Chính Khanh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm Như Tiểu Lam ở trong lòng thì hơi sửng sốt.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan bỏ nàng xuống: "Là ta cứu từ trong tiệm rối gỗ ra, nàng không còn thân nhân ở bên cạnh, cho nên ta liền đem nàng giữ ở bên người."

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Canh tiên sinh và Cố tiên sinh đều nhìn về phía bên này.

Như Tiểu Lam kéo một góc quan phục của Thanh Mặc Nhan lên che mặt lại, bộ dáng thẹn thùng cùng sợ hãi làm cho người nhìn thấy tâm đều phải nóng lên.

Chính Khanh hơi nhíu mày lại: "Mắt nàng sao lại như thế?"

Thanh Mặc Nhan thoải mái hào phóng ngồi xuống, đem Như Tiểu Lam ôm lên trên đùi chính mình, còn thuận tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng: "Có lẽ tại vì đã trải qua việc gì đó trong cái cửa hàng rối gỗ kia, cho nên đối với những chuyện trước đây, nàng hoàn toàn không nhớ gì hết."

Ánh mắt Như Tiểu Lam lóe ra, trong lòng âm thầm bội phục hắn, thật không hổ là Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuổi trẻ tài cao, nói dối mà cũng không thèm chớp mắt.

Những hài đồng bị liên lụy đến các vụ án, đều sẽ được mang về nhà trả lại bên người cha mẹ chúng, nhưng bất quá có rất nhiều người không được như vậy, mà là bị vứt bỏ đi, đặc biệt là những hài tử có diện mạo đẹp mắt, có lúc sẽ lưu lạc đến tận thanh lâu son phấn.

Bằng không thì chỉ có thể chịu chết đói ở đầu đường, hoặc là trở thành ăn mày đi khắp nơi xin ăn.

"Thiếu Khanh muốn nhận nuôi đứa nhỏ này?" Cố tiên sinh hỏi.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo chút biểu cảm: "Cũng không tính là nhận nuôi, chỉ là thấy nàng quá đáng thương, nên mới cho nàng ăn cơm mà thôi."

Như Tiểu Lam cố kìm nén nội tâm đang muốn rít gào: Mặt đâu! Thiếu Khanh đại nhân, mặt mũi ngươi đâu!

Nhà có tiền thu dưỡng hài đồng mỹ mạo cũng không phải là chuyện hiếm thấy, có một số nữ đồng nếu lớn lên được dạy dỗ tốt, thì có khi còn được đưa vào trong cung, một là được hoàng đế nhìn trúng, còn không thì cũng qua tay của các hoàng tử.

Chính Khanh lại trầm mặc, ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Áp lực quá lớn a, quả nhiên là gừng càng già càng cay, chẳng lẽ lão hồ ly này đã nhìn ra được cái gì rồi?

Trái tim Như Tiểu Lam như bị treo lên đến cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Nuôi nàng ở bên người, muốn ăn thịt cũng phải có điều kiện

Chính Khanh đại nhân híp mắt lại nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở bên người nàng, thì suýt chút nữa nàng đã sinh ra một loại xúc động muốn chạy trốn.

Lão hồ ly này đã nhìn ra được sơ hở gì rồi?

Nàng đang suy nghĩ, sau đầu lại bị Thanh Mặc Nhan đè lại, nàng liền thuận thế đem mặt vùi vào trong ngực hắn.

Quên đi, đấu không lại thì ta tránh là được rồi.

Chính Khanh trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng nói: "Dù sao đây cũng là việc riêng của ngươi, chỉ sợ là phụ thân của ngươi sẽ không được vui cho lắm."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Bất quá chỉ là thêm một cái miệng ăn thôi, phụ thân cũng sẽ không keo kiệt đến thế."

Chính Khanh thu hồi ánh mắt ở trên người Như Tiểu Lam, lại một lần nữa quay sang thảo luận về vụ án.

"Đây là thứ được tìm thấy ở trong cửa hàng rối gỗ, ngươi nhìn một chút đi." Chính Khanh đưa mấy phong thư cho hắn.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhận, sau khi nhìn qua từng phong thư trên tay, thì lông mày hắn không khỏi nhíu chặt lại: "Không phải nhị hoàng tử đã mang binh đi xuất chinh rồi sao, vì sao nội dung trong thư này lại có... Đều liên quan đến hắn?"

"Không chỉ có mấy thứ này, mà còn có những quyển hồ sơ lúc trước bị hủy của chúng ta, bao gồm cả vụ huyết án của Trương phủ, tất cả đều đang chỉ về hướng binh bộ."

Thanh Mặc Nhan nhìn những phong thư ở trong tay rồi trầm mặc.

Như Tiểu Lam nhìn trộm sấp thư ở trong tay hắn, mấy cái đó nàng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ.

Đáng chết, học cả một đời, vậy mà đến hôm nay lại bị biến thành một người thất học.

Thanh Mặc Nhan xem thư xong, thì liền đem chúng đặt lại lên bàn Chính Khanh đại nhân.

"Bây giờ trong thành vẫn đang còn không ít người thờ phụng con rối này ở trong nhà đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Chính Khanh nhìn về phía Cố tiên sinh, Cố tiên sinh tiếp lời nói: "Đã thông báo cho Thuận Thiên Phủ, điều tra qua các hộ gia đình trong thành."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gật gật đầu, biểu tình thoáng buông lỏng.

"Ngày mai ta sẽ tiến cung diện thánh, mấy ngày nay ngươi cũng rất vất vả rồi, trở về hầu phủ nghỉ ngơi tạm mấy ngày đi." Chính Khanh mỉm cười nói.

Thanh Mặc Nhan chắp tay cảm tạ.

Đúng lúc này, vật nhỏ trong lòng hắn bỗng giòn tan nói: "Con rối đứng đầu kia vẫn chưa chết, các ngươi phải hết sức cẩn thận."

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Tất cả mọi người đều bị lời này làm cho kinh sợ, ánh mắt không dám tin nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Lời vừa nói ra khỏi miệng Như Tiểu Lam liền hối hận, phảng phất như là bị ánh mắt của mọi người làm cho sợ hãi, nàng lại một lần nữa lui vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Con rối đứng đầu là ai?" Chính Khanh gằn từng chữ một.

Như Tiểu Lam không dám tự tiện nói tiếp, chỉ có thể trông mong ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, như là đang đợi sự đồng ý của hắn.

Hành động này của nàng làm cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy cực kì thoải mái, nàng là mèo hương cũng tốt, là hài tử cũng không sao, chỉ cần ở trong mắt nàng hắn luôn đứng ở vị trí đầu tiên là được.

"Nói đi, trả lời câu hỏi của Chính Khanh đại nhân." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói, đến ngay cả hắn cũng không nhận ra, trong ánh mắt hắn đang mang theo một loại ánh sáng nhu hòa có thể làm cho người ta chết đuối ở trong đó.

Có những lời này của hắn, Như Tiểu Lam mới tăng lên can đảm: "Con rối đứng đầu chính là chủ nhân của của đám rối gỗ, chính hắn đã ở sau lưng điều khiển chúng nó."

Chính Khanh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Không phải ngươi nói hắn đã chết rồi sao?"

Chân mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại thật sâu, đêm đó hắn tận mắt nhìn thấy Như Tiểu Lam nuốt vào đạo bạch quang mà con rối kia bắn ra, sau đó thân thể của rối gỗ liền tê liệt ầm ầm ngã xuống đất.

Chẳng lẽ, như thế còn chưa được xem như là đã chết sao?

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Nó chỉ là cái thế thân mà thôi."

"Ngươi còn biết những gì nữa?" Chính Khanh bất tri bất giác hơi cúi người về phía trước.

Như Tiểu Lam đang muốn mở mồm ra nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được bàn tay to của Thanh Mặc Nhan đang bóp mạnh lên mông của nàng.

Đầu nhỏ của nàng lập tức lắc mạnh như cái trống bỏi (*).

(*) Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Trên mặt Chính Khanh toát ra vẻ thất vọng: "Ngươi thử cẩn thận nhớ lại xem, bộ dáng thật của con rối kia như thế nào?"

"Ta không biết, ta chưa từng thấy qua hắn." Đây là lời nói thật của nàng a.

"Chính Khanh đại nhân, đứa nhỏ này bị kinh hách quá độ, tất cả các sự việc có liên quan đến chính mình nàng cũng không nhớ ra được." Thanh Mặc Nhan đúng lúc tiếp lời đánh gãy lời nói của Như Tiểu Lam.

Chính Khanh đành phải bỏ qua, quay sang dặn dò với Thanh Mặc Nhan: "Nơi này là Đại Lý Tự, tốt nhất không nên để đứa nhỏ ở lại đây."

Thanh Mặc Nhan sảng khoái đáp ứng, nhưng bất quá hắn vẫn phải lấy một cái cớ: "Nàng bị chấn kinh quá độ, trừ bỏ ta ra thì không chịu tin tưởng bất kỳ kẻ nào khác, ta trước phải giữ nàng ở bên người mấy ngày, đợi nàng tốt lên thì sẽ đưa về hầu phủ."

Hai bên đều lui một bước, Chính Khanh cũng không nói thêm gì nữa, phất tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về thư phòng của hắn ở Đại Lý Tự, về đến nơi thì thấy Huyền Ngọc đang quỳ gối ở cửa, đầu cúi thấp xuống.

"Thuộc hạ vô năng, đã khiến thế tử phải thất vọng." Huyền Ngọc hối hận nói.

Ở trong cửa hàng rối gỗ, hắn đã không thể bảo hộ được cho chủ tử của mình, trong lòng hắn hối hận vô cùng, cho nên vừa mới tỉnh lại hắn đã chạy đến đây để thỉnh tội với thế tử.

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn hắn: "Đứng lên đi."

Huyền Ngọc vẫn quỳ nơi đó không chịu đứng lên: "Thỉnh thế tử trách phạt."

Thanh Mặc Nhan thở dài, Huyền Ngọc đã đi theo hắn rất nhiều năm rồi, hắn vô cùng trung thành và tận tâm, hắn chỉ có duy nhất một điểm không tốt, đó là quá cố chấp.

"Nếu ngươi muốn thỉnh tội, thì đi làm một chút thức ăn mang đến đây." Dọc theo đường đi Thanh Mặc Nhan đã sớm nghe được bụng của tiểu hài tử nào đó đang thầm thì kêu.

Lúc này Huyền Ngọc mới đứng lên, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam hắn có hơi sửng sốt một chút, bất quá rất nhanh hắn đã rời ánh mắt đi, thi lễ sau đó rời khỏi.

Trở lại bên trong thư phòng, Như Tiểu Lam lập tức buông tay Thanh Mặc Nhan ra, lạch cạch lạch cạch chạy đến viện ngoài, miệng thì kêu lên: "Chó ngốc!"

Chó đen duỗi đầu lưỡi ra rồi lao đến, nó đang chuẩn bị bổ nhào lên người Như Tiểu Lam, thì lại cảm nhận được một luồng hàn ý vô hình đang đánh úp tới.

Vội dừng lại, ngẩng đầu lên, kinh sợ khi thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở sau lưng Như Tiểu Lam, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào nó.

U ám giống như đang có hàn khí tản ra.

Giờ phút này, ở trong mắt nó, Thanh Mặc Nhan không thua gì một vị sát thần áo đen, âm trầm dùng ánh mắt dọa cho linh hồn của nó bay đi hết.

"Ngao ô!" Chó đen rên rỉ xoay người bỏ trốn.

Như Tiểu Lam đã mở sẵn hai tay chuẩn bị nghênh đón "nhiệt tình" của chó ngốc, nhưng lại nhìn thấy nó đột nhiên cụp đuôi bỏ trốn đi mất.

"Sao nó lại đi rồi?" Nàng mang theo vẻ khó hiểu.

"Ai biết được, chắc là do đói bụng đi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau thản nhiên nói, hắn tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, dắt theo nàng đi vào thư phòng.

Huyền Ngọc rất nhanh đã làm xong đồ ăn.

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong khay có hai bát cơm, còn có cả hai đĩa rau xào ở bên cạnh.

Này cũng quá nhạt nhẽo đi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn đồ ăn: "Hôm nay phòng bếp không có thịt sao?"

"Không có." Huyền Ngọc thành thật trả lời.

Đại Lý Tự bên này cũng chỉ có vài món ăn bình thường, xem như là cơm để ăn qua loa, cũng không có đồ ăn phong phú gì cả.

Nhìn tiểu hài tử ở đối diện miệng dẩu lên, Thanh Mặc Nhan gắp lên chút thức ăn chay bỏ vào trong bát nàng: "Trước cứ ăn tạm đi, đợi đến giữa trưa ta mang ngươi ra ngoài ăn."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đi ra ngoài ăn!

Nàng đã chờ đợi được nếm qua mỹ thực ở trong thành từ lâu rồi.

Thanh Mặc Nhan lại gắp cho nàng một đũa đồ ăn: "Bất quá ngươi phải nói cho ta biết sự việc có liên quan đến con rối kia."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam trong nháy mắt liền sụp đổ xuống.

Cái gì a, cứ tưởng rằng Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng có sự chuyển biến đối xử tốt hơn với nàng, nhưng hóa ra là có việc cần nên mới thế a.

Cắn đầu chiếc đũa, Như Tiểu Lam thử ra điều kiện: "Ta có thể nói cho ngươi biết, bất quá ta muốn ăn đồ ăn ngon nhất ở trong thành, còn cần phải có nhiều thịt nữa!"

"Có thể." Trên mặt Thanh Mặc Nhan mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Vật nhỏ của hắn vẫn luôn đơn giản như thế, chỉ cần một chút đồ ăn ngon là có thể mua chuộc được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Gãy răng sữa, Thiếu Khanh mất mát

Kỳ thật sự việc về con rối đứng đầu kia Như Tiểu Lam cũng chỉ là được nghe nói qua từ ông nội, nàng đem sự tình mình biết được nói hết cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, buồn bã nói: "Trên đời lại có loại tà pháp như vậy?"

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, bởi vì tay quá nhỏ, cho nên nàng sử dụng đũa khó khăn đến không nỡ nhìn, đột nhiên nàng "ai u" một tiếng, cúi đầu đem hết cơm trong miệng phun ra.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, ngay sau đó liền thấy nàng bỏ vội đôi đũa ra rồi lấy tay che miệng lại

"Xảy ra chuyện gì?"

Như Tiểu Lam "ngô ngô" chỉ vào đống cơm vừa bị nàng phun ra kia.

Thanh Mặc Nhan thò người ra xem thử, chỉ thấy một cái răng nhỏ lẫn ở trong đống cơm ở trên bàn.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan buông chiếc đũa xuống rồi kéo tiểu gia hỏa đến bên người.

Huyền Ngọc mang nước đến, cho Như Tiểu Lam súc miệng.

Như Tiểu Lam há to miệng ra, Thanh Mặc Nhan xem qua ở bên trong, chỉ thấy chỗ răng cửa thiếu mất một cái, cái răng cửa còn lại cũng đang lung lay như sắp gãy.

"Ngươi đã bắt đầu đổi răng sữa?" Thanh Mặc Nhan đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đó, làm cho cái răng cửa đang lung lay kia cũng rơi xuống theo.

Như Tiểu Lam mở to mắt nhìn răng sữa rơi ở trong lòng bàn tay Thanh Mặc Nhan.

Trẻ con bình thường phải vào khoảng sáu tuổi mới bắt đầu thay răng, mà bộ dáng hiện tại của nàng, rõ ràng mới chỉ có mỗi bốn, năm tuổi thôi a.

Chẳng lẽ... Thân thể của nàng có vấn đề?

Trong đầu nháy mắt hiện lên các bộ phim Hàn cẩu huyết đến khoa trương.

Bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa... Rồi cuối cùng nàng sẽ phải chết ở trong đói khát...

Thanh Mặc Nhan lại trấn định vô cùng, hắn nhìn về phía Huyền Ngọc: "Đi tìm y quan Trường Hận đến đây."

Không lâu sau Huyền Ngọc đã mang theo Trường Hận đến.

Vừa bước đã thấy một tiểu hài tử phấn điêu ngọc mài (*) đang ngồi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, còn hắn thì đang cầm đôi đũa nhỏ giọng khuyên nhủ đối phương ăn cơm.

(*) Phấn điêu ngọc mài: Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Tiểu hài tử che miệng, liên tục lắc lắc đầu.

"Thiếu Khanh đại nhân." Trường Hận đi lên chào hỏi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông đôi đũa xuống: "Ngươi tới xem cho đứa nhỏ này đi."

Xem cái gì?

Trường Hận đi đến trước mặt hắn, hài tử ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên quay đầu lại, để hiện ra một đôi con ngươi màu xanh biếc như ngọc phỉ thúy.

Trường Hận nhìn đến ngây dại.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, Huyền Ngọc hiểu ý, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Không phải Thanh Mặc Nhan hắn không tin tưởng Huyền Ngọc, mà là do tính tình Huyền Ngọc có đôi chút tùy tiện, vì vậy tốt nhất là không cho hắn biết thì hơn.

"Ngươi đến xem răng cho nàng đi." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm Như Tiểu Lam, bức nàng phải mở miệng ra.

Trường Hận thò người qua, nhìn kỹ cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam.

"Đây là răng sữa."

Thanh Mặc Nhan chuyển ánh mắt nhìn vào Trường Hận, phảng phất như đang đợi đối phương nói tiếp.

Trường Hận khẽ cau mày: "Lẽ ra với tuổi của nàng hiện tại thì chưa đến lúc thay răng a."

Như Tiểu Lam chớp mắt, để mặc cho Trường Hận kéo lấy cánh tay nàng, ấn ngón tay lên trên phía mạch tượng.

Trường Hận nghiêng đầu "di" một tiếng.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằng vào hắn: "Có vấn đề gì sao?" (#Linh: Vì TH giả nam trang, cho nên ta cứ xưng là "hắn" nhé. ==)

"Mạch tượng quái lạ." Trường Hận lại bắt mạch bên cánh tay còn lại: "Mạch tượng kỳ quái như này ta chưa gặp qua bao giờ."

Mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo biểu cảm: "Còn có vấn đề gì nữa?"

Trường Hận lắc đầu: "Ngược lại còn rất bình thường, chỉ là mạch tượng này..."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao?"

Trường Hận ngẩn người, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nhu hòa: "Nhìn ánh mắt nàng xem, chẳng lẽ ngươi không đoán ra được chút gì?"

Trường Hận lại một lần nữa nghiêm túc cẩn thận đối diện với đôi mắt của nữ hài tử, đột nhiên hắn "a" lên một tiếng: "Hay là, nàng chính là cái kia..."

"Nàng chính là con mèo hương kia." Thanh Mặc Nhan sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, trên tóc nàng có mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương này lại làm cho hắn cảm thấy an tâm đến khó hiểu.

Trường Hận kinh ngạc cả nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần.

"Sao lại có chuyện như vậy, biến thành người? Đến đuôi cũng không còn, làm sao có khả năng... Còn có lỗ tai..."

Trường Hận đi qua đi lại đánh giá Như Tiểu Lam, nếu không phải còn e ngại Thanh Mặc Nhan đang ở đây, thì Như Tiểu Lam cảm thấy chính mình nhất định sẽ bị Trường Hận lôi ra lột sạch để xem xét cẩn thận.

"Nếu nói như thế... Thì việc này cũng coi như đã có đáp án rồi." Trường Hận nghiêm túc nhìn cái răng bị gãy của nàng: "Nàng không phải là con người, tự nhiên trạng thái của thân thể cũng không giống với bình thường, thông thường động vật chỉ cần ba tháng là đã thay răng, nội trong một năm là sẽ trưởng thành, cho nên dù cho đứa nhỏ này đã được biến thành hình người, thì thân thể của nàng vẫn sẽ trưởng thành theo quy luật của động vật."

"Ý của ngươi là, chỉ cần một năm nữa nàng sẽ lớn lên?" Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu gia hỏa đang ngồi ở trong lòng.

Không thể tưởng tượng nổi, đang là một tiểu hài tử mũm mĩm mà chỉ cần đảo mắt một cái là đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Trường Hận gật đầu: "Khoảng trong một năm không sai biệt lắm nàng sẽ lớn lên, đến sau khi trưởng thành thì sẽ ổn định trở lại, bất quá điều ta muốn nói chính là... Tuổi thọ của nàng cũng sẽ giống như mèo hương, đại khái là chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng..."

Những điều Trường Hận nói sau đó, Như Tiểu Lam đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ toàn là một câu nói: Chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng...

Tựa như có vô số con ngựa kéo theo cả đống bùn đất chạy như điên qua một vùng thảo nguyên xanh tốt. (#Linh: Đoạn này ta không hiểu, ta là đang chém bừa, mong mọi người thông cảm. ==)

Thời điểm Trường Hận rời khỏi, Như Tiểu Lam vẫn không tự thoát ra được đả kích to lớn kia.

Lão thiên a, ngươi đây là muốn làm gì, bị biến thành động vật đã đủ bi thảm rồi, ngươi thế nhưng còn muốn tăng giá cả với ta, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm? Không được! Ta phải đi về, ta phải trở về nhà!

Đưa tay ra sờ vòng cổ đá ngũ sắc, đột nhiên nàng thấy tỉnh táo lại.

Không sai, sao nàng lại có thể quên đi thứ này a, lúc trước đều là tại cái vòng tay đá ngũ sắc kia mà nàng mới bị đưa tới thế giới này, nếu mà nàng gom đủ được bốn viên đá, thì có phải là sẽ trở về được hay không?

Càng nghĩ nàng càng thấy hưng phấn, hoàn toàn không hề để ý đến người nào đó đang mang theo ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Thanh Mặc Nhan chú ý đến sắc mặt rất kém của vật nhỏ, lời Trường Hận vừa nói đến ngay cả hắn cũng không thể ngờ tới, lúc trước hắn chỉ biết nghĩ đến chuyện nàng có thể hóa thành hình người mà cảm thấy hưng phấn, nhưng lại không hề nghĩ đến bản chất chênh lệch giữa hai bọn họ không bao giờ thay đổi được.

Hắn là người, mà nàng cũng chỉ là một con thú nhỏ, nàng không có khả năng mãi mãi làm bạn ở bên người hắn, đến mười mấy năm sau, hắn cũng sẽ mất đi nàng vĩnh viễn.

Bởi vì nàng đã từng nói với hắn, nàng không phải là yêu quái, nói đúng hơn là nàng sẽ không giống với mấy câu truyện xưa trong truyền thuyết, tu tiên đắc đạo rồi phi thăng linh tinh.

Quang cảnh mười mấy năm, nói dài cũng không phải là dài, mà bảo ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng hắn vẫn không dám tưởng tượng đến, một ngày nào đó vật nhỏ sẽ biến mất hoàn toàn trong cuộc đời của hắn.

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào tiểu nha đầu ở trước mắt, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, hắn không biết phải làm sao mới khuyên nhủ được nàng, để nàng an tâm không lo sợ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn phát hiện vật nhỏ lại đang phấn chấn lên, từ trong mắt nàng hiện ra một thứ ánh sáng chói mắt.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi dẫn ta ra ngoài ăn đi." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn vào hắn, bởi vì thiếu đi mất hai cái răng cửa, cho nên nàng nói chuyện có chút nhỏ nhẹ, nhưng bất quá như vậy lại càng tăng thêm vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng.

"Được." Thanh Mặc Nhan nhấp môi, nắm lấy tay nàng rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc ngươi đi chuẩn bị ngựa đi, thuận tiện mang luôn con chó đen kia trở về hầu phủ luôn, chúng ta ở bên ngoài dùng xong cơm thì sẽ trở về."

Rất nhanh hắn đã nghĩ thông suốt, mặc kệ như thế nào, ít nhất hiện tại vật nhỏ vẫn đang thuộc về hắn, chỉ cần là nàng muốn, thì nhất định hắn sẽ cho nàng thứ tốt nhất.

———

Đôi lời: Chương này có hơi buồn nhỉ, nhưng mà mọi người yên tâm, chuyện có kết thúc HE (Happy Ending), đảm bảo hai con người này sẽ sống hạnh phúc bên nhau, còn cụ thể ra sao thì ta cũng chịu... ==

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trăm Tài công tử, con riêng của Thiếu Khanh?

Trong thành, Bạch Ngọc lâu.

Nhị thiếu gia hầu phủ nhẹ nhàng đặt lồng sắt lên trên bàn, trong lồng sắt có một con chồn trắng, khi hắn bỏ cái lồng xuống thì con chồn ở bên trong bỗng di chuyển không ngừng, nhìn như là có chút nôn nóng.

"Bạch công tử." Nhị thiếu gia lúng túng nói: "Ta không bắt được con mèo hương kia... Cũng không biết nó đã chạy đi đâu, hạ nhân trong phủ đều cuống cả lên đi tìm, nhưng mà vẫn không thấy được dù chỉ là bóng dáng của nó."

Ngồi phía đối diện là một vị quý công tử mặc trên người cẩm y màu trắng, trong tay hắn cầm một cây quạt xếp, trên đầu không hề mang ngọc quan, mà chỉ dùng một sợi dây màu trắng thuần để cột tóc lại, nhìn qua tiêu sái cực kỳ.

"Không bắt được?" Quý công tử phe phẩy quạt xếp, duỗi tay trêu đùa chồn trắng trong lồng sắt.

Chồn trắng an tĩnh lại, tầm mắt nhìn theo ngón tay của hắn.

"Đã khiến bạch công tử phải thất vọng." Nhị thiếu gia bất an nói.

Quý công tử cười khẽ: "Nhị thiếu gia đã quá lời rồi, việc này không thành ta cũng không bị tổn thất gì, chỉ là đáng tiếc cho nhị thiếu gia... Mất đi cơ hội được bước chân vào chốn quan trường."

Nhị thiếu gia bất an đứng ngồi không yên: "Chẳng lẽ cứ phải là mèo hương sao?"

Quý công tử dừng tay gõ nhẹ quạt xếp: "Tin tức ta có được là như thế, có quan viên trong triều gia giá cao muốn sở hữu một con mèo hương, chỉ cần nhị thiếu gia ngài đạt được yêu cầu của khách nhân, thì đến lúc đó muốn một cái chức quan cũng quá đơn giản với hắn đi, theo ta được biết, đối phương đã là quan nhị phẩm rồi a."

Ngũ quan nhị thiếu gia nhăn lại một chỗ, đến ngay cả nằm mơ hắn cũng muốn có được một chức quan cho bản thân, mà chức quan phụ thân cho hắn làm lại không có chút danh tiếng nào, đến ngay cả một quan viên thất phẩm cũng dám không xem hắn ra gì.

"Có biện pháp khác hay không?" Nhị thiếu gia cầu xin nói, nếu phụ thân đã không thể giúp hắn, vậy thì hắn cũng chỉ có thể tự tìm kiếm cơ hội mà thôi.

Quý công tử suy nghĩ một lát: "Kỳ thật ngươi có thể trở về cầu xin huynh trưởng của ngươi."

Nhị thiếu gia cúi thấp đầu, đối phương lại tiếp tục nói: "Huynh trưởng của ngươi tốt xấu gì cũng là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, tìm một chức quan ở Đại Lý Tự cho ngươi không phải là chuyện rất dễ dàng sao?"

"Ta đã hỏi qua đại ca, nhưng mà hắn không đồng ý cho ta làm việc ở Đại Lý Tự." Nhị thiếu gia chua xót nói.

"Vì sao?" Quý công tử lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

"Hắn nói công việc ở đó không thích hợp với ta."

"Ha hả a..." Quý công tử mở quạt xếp ra cười rộ lên: "Hắn là sợ ngươi sẽ chiếm đi hết nổi bật của hắn đi, thôi, ngươi cứ đi về trước, nếu mà có cơ hội khác ta sẽ thông tri cho ngươi sau."

Cửa phòng mở ra, một tên người hầu cung kính nói: "Khách nhân thỉnh đi."

Nhị thiếu gia biết đây là đối phương đang muốn đuổi khách, vì vậy hắn chỉ có thể kiên trì đứng lên, đang định đi ra khỏi cửa thì hắn bỗng dừng bước chân lại rồi xoay người nói với vị công tử kia: "Việc này nếu truyền đến tai đại ca, thì nhất định hắn sẽ nghi ngờ ta..."

Quý công tử phe phẩy cây quạt: "Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi, Bạch mỗ là người làm ăn, tự nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Lúc này nhị thiếu gia mới yên lòng, chắp tay nói lời từ biệt với đối phương.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, từ sau bình phong đột nhiên có một người đi ra.

Chồn trắng trong lồng sắt nhìn thấy người nọ thì lập tức trở lên hiếu động.

Quý công tử mở cửa lồng ra, chồn trắng liền vèo một cái nhảy ra ngoài, rồi lập tức nhảy lên trên vai người nọ, thân mật mà cọ cọ.

"Không nghĩ tới nhị thiếu gia hầu phủ lại vô dụng đến thế." Quý công tử thở dài nói.

"Con mèo hương kia rất giảo hoạt, mấy lần trước cũng đều để nó chạy mất." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chồn trắng, nam tử ho khan nhẹ vài tiếng.

Quý công tử duỗi tay rót ly trà, thấp giọng nói: "Thái tử thỉnh."

Thái tử chỉ dùng môi chạm nhẹ vào nước trà, căn bản là không hề uống vào, ho khan thêm vài tiếng rồi hắn lại mở miệng nói: "An chí thỏa đáng cho con rối kia chưa?"

"Thái tử cứ việc yên tâm, tại hạ đã bố trí cho hắn sống trong một thôn trang ở ngoài thành, dù cho Thuận Thiên Phủ có lật tung cả toàn thành lên cũng sẽ không tìm được người."

Thái tử mỉm cười thản nhiên, động tác tao nhã tiếp tục vuốt ve cổ chồn trắng: "Cho hắn yên tĩnh một chút, đợi Hoàng Thượng xem xong tấu chương mà Đại Lý Tự mang đến rồi nói sau."

"Như mong muốn của ngài." Quý công tử phe phẩy quạt xếp, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu vào mặt trên của cây quạt xếp, trên quạt có viết bốn chữ to màu vàng rực rỡ lấp lánh: Trăm Tài công tử.

Trước Bạch Ngọc lâu.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống ngựa ở bên ngoài lâu.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn ba chữ to lóng lánh "Bạch Ngọc lâu" ở trên, ngửi thấy được mùi hương bay ra từ trong lâu, khiến cho nước miếng của nàng sắp chảy hết cả ra ngoài.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói đây là tửu lâu nổi tiếng nhất trong thành, đồ ăn bên trong nhất định là không tầm thường.

Thanh Mặc Nhan giao ngựa lại cho Huyền Ngọc, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nước miếng của ngươi."

Như Tiểu Lam cuống quít dùng tay lau đi, lại không thấy có gì cả.

Kẻ lừa đảo!

Trong mắt hắn mang theo mỉm cười, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng dắt đi vào bên trong.

Vừa vào cửa đã có tiểu nhị ra tiếp đón, nhìn một cái đã nhận ra đây là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, vì vậy hắn liền ân cần tiếp đãi.

"Hôm nay Thiếu Khanh đại nhân muốn ăn cái gì?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, ánh mắt dừng ở lầu bên kia cầu thang.

Như Tiểu Lam tha thiết chờ hắn mở miệng gọi món ăn, nhưng bỗng cảm thấy không khí có chút khác thường, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Mặc Nhan đang thất thần nhìn về một chỗ.

Nhị thiếu gia hầu phủ vừa vặn đi từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức chạm phải mặt Thanh Mặc Nhan.

"Đại... Đại ca?" Nhị thiếu gia liền hoảng sợ, cuống quít đứng vững thân hình, vội vàng hành lễ.

"Ngươi đến đây làm gì?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

"Có ước hẹn với bằng hữu..." Nhị thiếu gia ăn nói lắp ba lắp bắp.

Chân mày Thanh Mặc Nhan cau lại: "Sao lại trở về sớm vậy?"

"Bất quá chỉ là trò chuyện cùng vài bằng hữu, cũng không có uống rượu." Lúc này nhị thiếu gia đã tỉnh táo hơn, thong dong mà ứng đối.

"Một khi đã như vậy, thì đi cùng ta đi." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

"Dạ." Nhị thiếu gia lên tiếng trả lời.

Như Tiểu Lam chú ý tới, tên thiếu niên này ở trước mặt Thanh Mặc Nhan rất cung kính hiếu lễ, tuy rằng vẫn còn mang theo một chút câu lệ, nhưng lại không làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Nàng đang ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào hắn, thì chợt thấy có người kéo lấy cánh tay của nàng.

"Nhìn cái gì, không phải ngươi đang muốn đi ăn sao, trên mặt hắn cũng đâu có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thu hồi ánh mắt lại, xoay đầu nhỏ nhìn khắp bốn phía.

Có mấy tên tiểu nhị đang bưng đồ ăn đi tới đi lui trước mặt bọn họ, mùi đồ ăn khiến nàng không khỏi phải ghé mắt.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam chỉ tay về phía một tiểu nhị đang bê đồ ăn.

"Đó là tôm hồng." Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, thì tiểu nhị tiếp đón bọn họ đã mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân đến thật đúng lúc, đây là thời điểm tôm hồng màu mỡ nhất a."

Như Tiểu Lam nhìn thấy tiểu nhị bê một mâm tôm sống lên bỏ vào trong một bồn lưu li, tức thì con tôm nhảy bắn lên không ngừng, trong bồn liền tản ra mùi hương của rượu.

"Tôm say rượu (*) chính là món ngon nhất ở chỗ chúng ta, Thiếu Khanh đại nhân có muốn nếm thử hay không?" Tiểu nhị cười tươi hết sức hỏi thử.

(*) Tôm say rượu hay còn gọi là tôm túy quyền là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc. Tôm được nhúng vào rượu cho tái và ăn sống để giữ nguyên vị ngọt. Để ăn sống, người ta chọn những con tôm thật mẩy song kích cỡ khá nhỏ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn vào hài tử đang thèm đến mức rớt cả tròng mắt ra ngoài: "Không cần món đó, trực tiếp nấu chín rồi mang lên đây."

Tiểu nhị ngẩn người, nhưng rất nhanh liền cười lên trả lời: "Dạ vâng, một phần tôm hồng nấu chín."

Thanh Mặc Nhan lại lần lượt gọi thêm năm loại món ăn, sau đó dẫn theo Như Tiểu Lam bước lên trên lầu, đi vào trong một nhã gian ở trên đó.

Nhị thiếu gia đi vào cửa sau cùng, đứng ở nơi đó sững sờ nhìn vào Như Tiểu Lam.

"Đại ca, đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, rồi để nàng ngồi lên trên đùi chính mình: "Đứa nhỏ này về sau sẽ sống ở hầu phủ, ta sẽ an bài cho nàng ở trong viện của ta."

Nhị thiếu gia kinh ngạc không khép được miệng: "Đại ca, chẳng lẽ nàng là con gái riêng của ngươi?"

Như Tiểu Lam đang uống nước trà mà tiểu nhị đưa lên, nghe xong lời này thì liền "phốc" một tiếng phun hết tất cả nước trà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Vị hôn thê của nhị thiếu gia, bóc vỏ tôm

Như Tiểu Lam sặc nước trà ho khụ khụ không ngừng, đến ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra ngoài.

Con gái riêng? Vị nhị thiếu gia này suy nghĩ cũng có chút khác người đi.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt lạnh nhạt lấy khăn ra lau miệng cho nàng, Như Tiểu Lam gấp muốn chết, thầm nghĩ ngươi mau giải thích cho hắn hiểu đi a.

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, thẳng đến khi lau cho nàng xong hắn mới buồn bã nói: "Nhị đệ ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng là cô nhi không cha không mẹ, ta bất quá cũng chỉ là mang nàng về nuôi mà thôi."

Nhị thiếu gia cẩn thận đánh giá tiểu hài tử đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, không biết tại sao, đôi mắt phỉ thúy kia làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra hắn đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu.

Đúng lúc này, ở phía cửa vang lên tiếng cười của một vị nam tử: "Ta còn tưởng là ai đang ở cùng với nhị thiếu gia, nguyên lai là Thiếu Khanh a."

Mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy có một nam một nữ đang bước chân đi vào, nhìn qua cả hai tuổi tác cũng không hẳn là lớn.

Nhị thiếu gia nhìn thấy hai người này thì liền đứng dậy thi lễ: "Ngũ công tử."

Ngũ công tử ha ha cười: "Đều là người một nhà, nhị thiếu gia không cần phải đa lễ."

Khuôn mặt nhị thiếu gia đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh Ngũ công tử, trong lòng có chút khẩn trương.

Thanh Mặc Nhan ngồi im bất động, một lần nữa đút nước cho tiểu nhân nhi ở trong lòng uống.

Như Tiểu Lam tò mò nhìn hai người vừa mới bước vào phòng, sau đó lại nhìn biểu cảm ở trên mặt của nhị thiếu gia, phương diện này tuyệt đối có chuyện xưa a!

"Tròng mắt loạn chuyển, lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đây?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vang lên ở bên tai, dọa Như Tiểu Lam đến cuống quít cúi thấp đầu.

Bởi vì nàng không để ý đến, ở thời điểm nàng chuyên chú nhìn chằm chằm vào đối phương, thì một nam một nữ ở đối diện cũng đang tò mò đánh giá nàng.

"Đôi mắt đẹp quá." Ngũ công tử kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan xoay mặt Như Tiểu Lam lại, để cho nàng đối diện với chính mình.

"Giống như ngọc phỉ thúy đi." Ngũ tiểu thư ở phía sau buông tiếng thở dài: "Không biết nàng là tiểu thư của phủ nào, vì sao lại không thấy bà vú với nha hoàn đi theo để hầu hạ?"

Bình thường nữ hài tử bốn, năm tuổi, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ có bà vú hoặc nha hoàn đi theo chăm sóc, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, nhìn qua còn thấy hai người cực kỳ thân mật nữa.

Ngũ công tử đột nhiên hạ giọng nói: "Thiếu Khanh... Đứa nhỏ này sẽ không phải là của ngươi đi?"

Bằng tầm tuổi bọn họ, đi trêu chọc nữ nhân ở bên ngoài rồi không cẩn thận có con riêng cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, Như Tiểu Lam đột nhiên quay đầu lại, hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái, biểu cảm tức giận ngược lại làm cho Ngũ công tử cảm thấy có chút buồn cười.

"Lá gan đứa nhỏ này không nhỏ."

Nhị thiếu gia thấy sắc mặt đại ca trầm xuống, liền vội vàng tiếp lời nói: "Đây là hài tử đại ca mới nhận nuôi, nàng không cha không mẹ, đại ca thấy nàng đáng thương nên mới..."

"Nhị đệ." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng cắt ngang lời nói của hắn.

Nhị thiếu gia lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đối với Thanh Mặc Nhan mà nói, vật nhỏ thuộc về hắn, hắn không cần phải giải thích với người ngoài bất cứ cái gì cả.

"Bọn họ là ai?" Như Tiểu Lam ngẩng mặt lên từ trong lòng hắn, thanh âm non nớt vang lên hỏi.

"Không có quan hệ với ngươi, đồ ăn rất ngon, một lúc nữa ngươi chỉ cần tập trung vào ăn thôi là được." Một câu nói của Thanh Mặc Nhan đã dập tắt sự tò mò trong lòng nàng.

Như Tiểu Lam quyệt miệng, nhị thiếu gia mang theo chút xấu hổ.

Ngũ công tử nghe lời này xong lại cười to ra tiếng: "Thiếu Khanh vẫn ăn nói sảng khoái như vậy, hai nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là thông gia với nhau, sao lại có thể nói là không có quan hệ đây?"

Nhị thiếu gia nhìn trộm về phía thiếu nữ đứng sau lưng Ngũ công tử, sắc mặt khẽ ửng đỏ.

Ngũ công tử thoải mái hào phóng ngồi xuống: "Kỳ thật mẫu thân ta đã sớm muốn hoàn thành mối hôn sự này cho muội muội, hôm nay ta cũng chỉ là đến đây để gặp mặt bằng hữu, không nghĩ tới lại gặp được Thiếu Khanh ở đây, ta cũng chỉ muốn đơn giản cho muội muội được gặp mặt qua mọi người, rồi thuận tiện nói với Thiếu Khanh một tiếng, để cho nhị thiếu gia đến phủ cầu thân."

Như Tiểu Lam xoay đầu trái phải.

Nhị thiếu gia này tuổi cũng không tính là lớn, ước chừng chỉ khoảng mười năm, mười sáu tuổi, chắc cũng bằng tuổi với vị Ngũ tiểu thư ở đối diện kia.

Ai... Mới nhỏ như thế mà đã phải thành thân, đây không phải là đang dạy hư tiểu hài tử sao.

Như Tiểu Lam đang suy nghĩ, chợt thấy tiểu nhị bưng theo đồ ăn đi vào phòng.

Ngũ công tử nhìn tôm hồng được nấu chín thì ngạc nhiên nói: "Mùa này đúng là ăn tôm là tuyệt nhất, Thiếu Khanh nên bảo chủ quán làm món tôm say rượu, kết hợp với một bình rượu ngon, kia mới là không phụ mỹ thực nhân gian a."

Thanh Mặc Nhan vẫn không lên tiếng, trực tiếp cầm đũa lên gắp một con tôm bỏ vào cái đĩa ở trước mặt.

Nhị thiếu gia lại phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị thêm hai bộ bát đũa nữa.

Ngũ tiểu thư nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, rồi mỉm cười nói: "Nếu ở đây không có ai chăm sóc tiểu hài tử, thì không bằng cứ đem nàng giao cho ta đi, cũng đỡ làm phiền đến các ngươi nói chuyện."

Nàng vốn là có ý tốt, nhưng không ngờ Thanh Mặc Nhan lại không thèm để ý đến, dùng khăn lau tay sau đó bắt đầu ngồi bóc vỏ tôm.

Ngũ công tử mỉm cười an ủi với tiểu muội mình: "Sau này Thiếu Khanh sẽ là đại ca của ngươi, không cần phải câu nệ."

Lúc này Ngũ tiểu thư mới thả lỏng người ra, bất quá khi nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ngồi bóc sạch vỏ tôm, sau đó đưa vào trong miệng của tiểu hài tử kia, thì nàng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Như Tiểu Lam giương miệng nhỏ ăn tôm hắn đưa tới, môi lại hơi dẩu lên.

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Muốn nói cái gì?"

Như Tiểu Lam mân mê miệng nhỏ cả nửa ngày trời, mới đem tôm nuốt vào trong bụng: "Tại sao lại không được ăn tôm say rượu?"

Vừa rồi khi thấy tiểu nhị bưng món tôm say rượu kia đi đến từng bàn thì nàng đã thèm đến không chịu được, nàng không hiểu tại sao Thanh Mặc Nhan lại muốn đổi lại thành món tôm chín.

"Ngươi vẫn còn nhỏ, không được ăn đồ sống."

Như Tiểu Lam trừng mắt lên nhìn hắn, bây giờ mới nhớ đến nàng còn nhỏ? Lúc trước là người nào đã hù dọa uy hiếp nàng ăn chuột chết a.

"Ai nói ta không thể ăn đồ sống?" Như Tiểu Lam không phục nói, thật vất vả mới được tới đây một lần, vậy mà lại chưa được thử đến mỹ thực ngon nhất ở đây, nội tâm đã phải chịu đến một vạn điểm thương tổn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nghiêng liếc nàng: "Ngươi xác định?"

Như Tiểu Lam điểm đầu nhỏ liên tục.

"Nguyên lai là ngươi thích ăn thức ăn sống." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, ngữ khí kia làm cho người ta nghe vào cảm thấy phát hoảng.

Như Tiểu Lam nhịn không được rùng mình một cái.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người xuống, dùng thanh âm vừa đủ để chỉ có hai bọn họ nghe được: "Đợi đến khi trở về ta sẽ phái Huyền Ngọc đi tìm vài con chuột sống cho ngươi như thế nào?"

Như Tiểu Lam trắng cả mặt, liều mạng lắc lắc đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Ta... Ta không ăn tôm say rượu nữa."

Tại sao nàng lại quên mất một mặt phúc hắc của hắn đây.

Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng, lại bóc tiếp con tôm thứ hai đưa qua.

Như Tiểu Lam lập tức ngoan ngoãn há miệng ra, nàng ăn một cách rất nhiệt tình, còn lấy lòng ôm chặt cánh tay hắn tấm tắc khen ăn rất ngon, khiến cho đám người Ngũ công tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia tại sao bọn họ lại không nhìn ra được Đại Lý Tự Thiếu Khanh thế nhưng lại là một cao thủ dạy dỗ tiểu hài tử đây, mới chỉ nói mấy câu thôi mà đã khiến cho tiểu nha đầu kia trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Thanh Mặc Nhan liên tục lột vỏ mười con tôm hồng, thẳng đến khi Như Tiểu Lam ăn no mới dừng lại, sau đó hắn lau tay sạch sẽ, quay lại bàn bạc với Ngũ công tử về việc hôn nhân của Nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở một bên có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc gần gũi với vị "đại ca" tương lai này, trước kia nàng thường nghe mẫu thân nói

hắn là người rất khó gần, nhưng mà những gì hôm nay nàng được tận mắt nhìn thấy đã thay đổi hoàn toàn những suy nghĩ ở trong quá khứ của nàng.

Thời điểm rời khỏi Bạch Ngọc lâu, Ngũ tiểu thư liền vụng trộm kéo lấy góc áo của Ngũ công tử: "Huynh, vị đại ca này của nhị thiếu đã có hôn phối chưa? Không biết tẩu tử tương lai là tiểu thư nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tính toán của Ngũ phủ, đau vẫn cảm thấy vui vẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngũ công tử nghe xong câu hỏi của muội muội thì liền sửng sốt.

"Tại sao ngươi lại hỏi việc này?"

Ngũ tiểu thư ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Ta cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi, các ngươi đều nói hắn là người khó gần, nhưng mà việc hôm nay xem ra... Hình như là không phải thế a."

Ngũ công tử nghiêm túc nhìn muội muội của mình: "Thân thể Thanh Mặc Nhan không được tốt, mọi người đều đồn đãi từ nhỏ hắn đã mang theo độc trong người, đến ngay cả thái y trong cung cũng không trị được, cho nên có rất nhiều gia đình không muốn kết thân với hắn, làm gì có ai nguyện ý gả khuê nữ nhà mình đi qua để thủ tiết đây."

"Tại sao lại..." Ngũ tiểu thư kinh ngạc nói: "Nhìn hắn không giống với đang bị bệnh..."

Ngũ công tử khoát tay chặn lại lời nói của nàng: "Ngươi đừng quan tâm đến việc này nữa, ngươi chỉ cần nhớ lấy một điều, người ngươi phải lấy là nhị thiếu gia của hầu phủ, chờ đến khi Thanh Mặc Nhan chết đi, thì toàn bộ hầu phủ sẽ thuộc về ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là chủ mẫu của cả hầu phủ."

"Nhưng mà tước vị của hầu gia không phải muốn là có thể thừa kế được." Ngũ tiểu thư lo lắng nói.

"Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nể tình Thanh Mặc Nhan, mà không để cho hầu phủ bị rơi vào tay người ngoài."

"Thanh Mặc Nhan... Hắn được hoàng đế tín nhiệm đến thế sao?" Niên tiểu thư vẫn không rõ, những người đó làm quan trong triều, ai mà chẳng có lai lịch riêng, giống như Thanh Mặc Nhan tuổi còn trẻ như vậy mà đã tự dựa vào năng lực của chính mình làm đến chức quan tứ phẩm, thật sự là không có mấy người làm được như hắn.

Trở về Ngũ phủ, Ngũ tiểu thư trực tiếp đi tìm mẫu thân của nàng.

"Nhị thiếu gia hầu phủ đã đáp ứng tới cầu thân rồi sao?" Mẫu thân Ngũ tiểu thư dò hỏi.

Ngũ tiểu thư thẹn thùng cúi thấp đầu: "Ta cũng không rõ, việc này là do ca ca bàn bạc."

Mẫu thân cười rộ lên: "Lúc này mới biết thẹn thùng, nhị thiếu gia hầu phủ là một người rất thành thật, đến khi ngươi được gả đến đó thì phải chặt chẽ nắm lấy hắn ở trong tay, chức vị chủ mẫu của hầu phủ chắc chắn sẽ thuộc về ngươi."

"Đến ngay cả mẫu thân cũng nói như thế." Ngũ tiểu thư hoảng hốt nói: "Nhưng mà theo ta thấy, huynh trưởng của nhị thiếu gia nhìn qua cũng không giống như là có việc gì, hơn nữa hắn còn nhận nuôi một hài tử..."

"Nhận nuôi hài tử?" Ngũ phu nhân cả kinh, tiện đà cau mày dò hỏi: "Nam hài hay là nữ hài?"

"Là một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi, hôm nay Thanh Mặc Nhan cũng mang nàng đi theo, còn tự tay bóc vỏ tôm cho nàng ăn nữa."

Trong mắt Ngũ phu nhân hiện lên một tia kinh ngạc: "Ngươi nói, chính là sự thật?"

"Là ta tận mắt nhìn thấy, đứa nhỏ này chẳng lẽ đang muốn chiếm gia sản của hầu phủ." Ngũ tiểu thư lôi kéo tay áo mẫu thân nàng: "Việc này không thể qua loa được, vẫn nên hỏi thăm cho rõ ràng mới tốt."

Nếu thân thể Thanh Mặc Nhan thật sự không đáng ngại, thì chẳng phải nàng sẽ bị gả oan cho nhị thiếu gia sao.

Ngũ phu nhân trầm tư trong giây nát.

Ngũ tiểu thư lại nói tiếp: "Vừa đúng lúc hoa thủy tiên ở trong hồ mới nở, không bằng chúng ta mở một yến tiệc thưởng hoa, đến lúc đó để cho đại ca đi tìm hiểu thực hư thế nào."

Hoa thủy tiên:

Ngũ phu nhân gật gật đầu: "Cũng được, ta sẽ bảo đại ca ngươi đi chuẩn bị."

Bên này Ngũ phủ đã bắt đầu an bài tiệc rượu thưởng hoa, còn bên kia Thanh Mặc Nhan giờ mới mang theo Như Tiểu Lam trở về hầu phủ.

Nha hoàn cùng hạ nhân quỳ đầy đất, Như Tiểu Lam mới vừa tiến vào sân đã bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Thanh Mặc Nhan mắt nhìn thẳng, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam không hiểu duỗi đầu nhìn ra bên ngoài, trong miệng nói thầm: "Tại sao các nàng phải quỳ a."

"Bởi vì ngươi." Thanh Mặc Nhan đi tới phía sau bình phong để thay quần áo.

"Vì ta?"

"Sủng vật của ta mất tích, các nàng trông coi không cẩn thận, tự nhiên là phải thỉnh tội."

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ lại việc nàng cùng chó ngốc chạy ra khỏi phủ, lúc đó nàng vẫn còn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, mấy nha hoàn cùng hạ nhân này tìm kiếm liên tiếp mấy ngày mà vẫn không thấy nàng, tự nhiên một đám sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán.

Cho nên Thanh Mặc Nhan vừa trở về thì các nàng đã thành thật quỳ ở đây để thỉnh tội.

"Không phải ta đang ở đây sao." Nàng yếu ớt nói.

Thanh Mặc Nhan thay đổi kiện áo choàng đi từ phía sau bình phong ra: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho các nàng biết ngươi là yêu quái?"

Như Tiểu Lam nghẹn họng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng không chịu được mà nói: "Ngươi sẽ không thật sự muốn xử trí các nàng đi?"

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu xem thư tín ở trên bàn, nghe xong lời này động tác trên tay liền dừng lại một chút, hắn thản nhiên nói: "Có gì là không thể?"

"Không được lạm sát người vô tội!" Như Tiểu Lam trừng to mắt, việc này do nàng mà ra, nàng không khỏi có chút áy náy.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng, xem xong thư tín trong tay thì lập tức đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam ở trong phòng mỏi mắt mong chờ, không bao lâu sau, chỉ thấy từ bên ngoài truyền đến thanh âm kêu khóc của đám nha hoàn.

"Thế tử tha mạng!"

Như Tiểu Lam chạy ra phía cửa, chưa đợi nàng thấy rõ ràng hoàn cảnh ở bên ngoài, thì trước mắt đã tối sầm lại, đầu của nàng đụng vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa vẫn truyền đến thanh âm kêu rên của hạ nhân: "Thế tử, cầu ngài tha cho nô tì đi...".

Như Tiểu Lam bị dọa cho mặt trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ngươi... Ngươi thật sự muốn giết các nàng?"

Thanh Mặc Nhan nhận ra thanh âm của nàng có chút run rẩy, bộ dáng kia giống như một tiểu thú đang phải chịu hết những khi dễ, điều đó càng làm cho hắn muốn trêu đùa nàng, vì thế hắn liền xụ mặt nói: "Các nàng không nghe theo mệnh lệnh của ta, tự nhiên là phải chịu trừng phạt."

"Nhưng mà... Không phải ta cũng không có việc gì sao, ngươi không thể giết các nàng được." Như Tiểu Lam biện giải nói.

"Các nàng cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân, dù giết thì cũng đâu có sao?"

"Không được! Giết người nhiều sẽ bị giảm thọ." Như Tiểu Lam nhớ tới trước kia ông nội đã nói với nàng điều này.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ ra tiếng: "Dù sao ta cũng sẽ không sống lâu được."

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đến ngay cả hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Như Tiểu Lam ở đối diện cũng trừng to mắt lên nhìn hắn.

Môi Thanh Mặc Nhan giật giật, lộ ra một tia cười khổ: "Ta chỉ là tìm quản gia ở trong phủ, đem các nàng bán đi thôi, bởi vì ngươi phải về đây ở, cho nên phải thay toàn bộ người của ta vào trong viện này."

Nguyên lai là vừa rồi hắn cố ý dọa nàng.

Như Tiểu Lam mở nửa miệng, ngốc lăng đứng ở nơi đó.

Thanh Mặc Nhan giơ tay quơ quơ ở trước mặt nàng: "Như thế nào, bị dọa sợ rồi sao?"

Trong con ngươi xanh biếc như ngọc phỉ thúy rõ ràng đang hiện lên khuôn mặt của hắn.

Ở lúc hắn chuẩn bị duỗi tay ra để xoa đầu vật nhỏ, thì Như Tiểu Lam bỗng nhiên nhào tới, ôm chặt lấy hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng sợ, ta sẽ không để ngươi phải chết đâu."

Thanh Mặc Nhan cứng đờ, thần sắc vui mừng cùng thống khổ đan xen trên khuôn mặt hắn.

Cánh tay ngắn của Như Tiểu Lam căn bản là không thể ôm hết người hắn được, cho nên nàng chỉ có thể ôm lấy đùi của hắn, nàng nhào tới rất mạnh, kết quả là cái trán trực tiếp đánh vào chỗ bộ vị quan trọng của hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, đến động cũng không dám động.

Hắn vui mừng vì vật nhỏ biết lo lắng cho hắn, trong lòng nàng vẫn còn có hắn, hắn còn cảm thấy lúc trước không trực tiếp đem nàng chế thành thuốc dẫn là một quyết định rất sáng suốt.

Nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn, ỷ lại vào hắn.

Khi cổ độc phát tác rất đau, nhưng cũng không chống lại được tư vị tuyệt vời của việc vật nhỏ đang ôm lấy hắn vào giờ phút này.

Nhưng mà tư vị tuyệt vời này không duy trì được bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Hầu gia nghe nói ngài nhận nuôi một tiểu hài tử, thì vô cùng tức giận, muốn ngài mang theo hài tử kia qua đó..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Để ta giúp ngươi tắc thở

Thanh Mặc Nhan cũng không thay quần áo, chỉ mặc lên một kiện áo choàng rồi mang Như Tiểu Lam đi đến tiền viện.

Dọc theo đường đi tâm của Như Tiểu Lam đều bị nâng lên đến cổ họng.

Lần trước thời điểm nàng gặp qua hầu gia, nàng vẫn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, đến ngay cả một tiểu động vật mà lão hầu gia hắn cũng không tha cho, bắt Thanh Mặc Nhan phải ném nàng đi.

Thế nên đối với lão nhân này, một chút hảo cảm nàng cũng không có, cho nên bất tri bất giác bước chân nàng đã bị chậm hơn.

Thanh Mặc Nhan lại hiểu nhầm, hắn cho rằng tiểu hài tử nào đó đang sợ hãi.

Hắn dừng bước chân lại, thấy Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng đụng vào người hắn.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Từ trên cao hắn nhìn xuống nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Phụ thân ngươi sẽ không thích ta."

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Ngươi không cần phải làm cho hắn thích."

Nhìn vật nhỏ vẫn đang ngốc lăng ở đó, hắn liền ngồi xổm xuống, đem nàng kéo đến trước mặt: "Ngươi là sủng vật của ta, ngươi chỉ cần làm cho ta vui là được."

Sủng vật? Xem ra cả đời này nàng cũng sẽ không thoát khỏi được cái danh hiệu sủng vật này.

Thấy Như Tiểu Lam vẫn bĩu môi, Thanh Mặc Nhan liền cúi người bế nàng lên, cánh tay mập mạp của nàng choàng lên trên cổ hắn, thân thể tản mát ra mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động khẽ thở dài, tuy rằng Trường Hận đã nói chỉ cần một năm là vật nhỏ sẽ lớn lên, nhưng mà hiện tại hắn lại thấy con đường này có chút gian nan.

Được tiểu nhân nhi kề cận bên cạnh, khiến cho tâm tình đang trầm trọng của hắn cũng giản bớt đi rất nhiều.

"Thanh Mặc Nhan đâu, sao còn chưa tới?" Từ trong phòng truyền đến thanh âm không vui của lão hầu gia.

"Con đã phái người đi gọi đại ca rồi." Nhị thiếu gia trả lời.

Lão hầu gia ho thật mạnh, phun một miệng đàm: "Nuôi một cái bạch nhãn lang (*) còn chưa đủ, hiện tại lại mang về một thứ không minh bạch... Hắn là đang muốn làm ta tức chết đây mà!"

(*) Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Thanh Mặc Nhan đi đến cửa thì thả chậm bước chân, không dấu vết đánh nhẹ lên lưng Như Tiểu Lam một cái.

"Chúng ta đi vào." Hắn trầm giọng nói.

"Ân!" Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, tay nhỏ nắm chặt lấy y phục của hắn, bộ dáng như gặp đại địch.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được mà bật cười, cũng không phải bắt nàng lên núi đao xuống biển lửa, mà nàng lại khẩn trương thành cái dạng này.

Trong phòng, lão hầu gia tiếp lấy ly trà mà nhị thiếu gia đưa qua, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm hài tử kia đi vào, thì lập tức sắc mặt tối lại, đem ly trà đặt lên trên bàn thật mạnh.

"Người tới!" Hắn gầm lên một tiếng.

Nhị thiếu gia khẩn trương nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, không biết nên làm sao cho phải.

Hạ nhân trong phủ cung kính tiến lên, lão hầu gia chỉ vào hài tử trong lòng Thanh Mặc Nhan nói: "Đi... Đem tiểu súc sinh này nhốt lại cho ta."

Thân thể Như Tiểu Lam cứng đờ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt lại, ngón tay không sâu không cạn đâm vào làn da của Thanh Mặc Nhan, tuy rằng không làm cho hắn đau, nhưng lại làm trong lòng hắn không khỏi run lên.

Khi còn nhỏ, hắn cũng thường xuyên bị phụ thân hạ lệnh nhốt lại, ban đầu hắn còn có thể dò hỏi nguyên do, nhưng mà đến sau đó, hắn dứt khoát không hỏi gì nữa, vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Hầu gia là phụ thân hắn, nếu hắn phản kháng thì chính là bất hiếu, cho nên dần dần hắn cũng học được tính nhẫn lại.

Nhưng mà, tiểu nhân nhi đang co rúm ở trong lòng lại khơi lên được sự phẫn nộ mà hắn đã cất giấu bao nhiêu năm qua.

Một hạ nhân tiến lên, muốn duỗi tay kéo Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp nhấc chân đạp cho tên hạ nhân kia một cái, lực đạo rất lớn, đá cho người nọ lùi về phía sau đến năm bước.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng.

"Thế tử!" Huyền Ngọc lập tức xuất hiện ở cửa.

"Kéo người này ra ngoài, chặt tay." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Như Tiểu Lam cả kinh, cái này so với việc trực tiếp giết người còn đáng sợ hơn, người còn sống lại không có đôi tay để dùng, sau này chắc chắn là sống không bằng chết.

Tuy rằng trong lòng rối rắm, nhưng mà nàng lại cố nhịn xuống không hề mở miệng, trơ mắt nhìn Huyền Ngọc kéo người nọ ra ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hài lòng nhìn nàng một cái.

Tuy rằng tâm tư vật nhỏ thuần lương, nhưng lại không mềm lòng đến mù quáng, hôm nay chỉ cần hắn nín nhịn dù chỉ là nửa phần, thì phụ thân sẽ càng bức hắn đến tuyệt đường.

Cho nên nếu muốn bảo vệ được những thứ của mình, thì phải học được cách tàn nhẫn, vô tình.

"Ngươi..." Lão hầu gia bị khí thế của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ, ngón tay run rẩy: "Ngươi dám!"

Thanh Mặc Nhan thong dong đặt Như Tiểu Lam xuống đất, nhàn nhạt nói: "Nàng tên là Như Tiểu Lam, từ nay về sau, nhi tử muốn thu dưỡng nàng ở bên người, tuy rằng nàng không mang theo họ của ta, nhưng nếu để ta biết được trong phủ có nô tài nào dám gây khó dễ cho nàng ở sau lưng ta, thì đến lúc đó cũng đừng trách ta vô tình."

Lão hầu gia nghe xong tên Như Tiểu Lam liền ngẩn người.

Lúc trước hắn cho rằng Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hài tử này là để mượn cơ hội chiếm hết tài sản, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại không thừa nhận đứa nhỏ này là nghĩa nữ của hắn.

"Sau này các ngươi phải gọi nàng là tiểu thư." Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, tất cả nha hoàn đều đang cúi thấp đầu, tuy các nàng là người bên cạnh hầu gia, nhưng mà trong lòng các nàng lại rất rõ ràng, nếu mà dám chọc giận thế tử, thì dù cho có bị hắn giết, lão hầu gia cũng sẽ không lấy lại công đạo cho các nàng.

Lão hầu gia nghiêm mặt đánh giá Như Tiểu Lam, đến nửa ngày sau mới nói ra được một câu: "Dã nha đầu ở đâu đến, không biết cả hành lễ sao."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam khẽ động.

Lão hầu gia có thể nói ra câu này, chứng tỏ hắn đã chịu nhường một bước,nhưng mà hắn cũng phải tự tạo ra cho mình một cái bậc thềm để bước xuống, cho nên hắn mới bảo nàng tiến lên hành lễ.

Nhưng mà từ sau khi Như Tiểu Lam biến thành người, nàng vẫn còn chưa kịp học được cách thức hành lễ ở đây, bình thường nàng nhìn thấy nhiều nhất là nam tử chắp tay thi lễ, còn đám nha hoàn thì là cúi xuống dập đầu, nàng mới không muốn dập đầu trước lão gia tử này đâu.

Muốn ta hành lễ với ngươi, cũng không sợ uống nước sặc chết ngươi sao!

Lão hầu gia ngồi chờ cả nửa ngày cũng không thấy hài tử ở đối diện tiến lên hành lễ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Dã nha đầu nhặt từ bên ngoài về quả nhiên là không được, ngươi đây là đang muốn làm ta tức chết sao!"

"Đứa nhỏ này mới vào trong phủ, ta còn chưa kịp dạy quy củ cho nàng thì đã bị phụ thân gọi tới đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, hiển nhiên là thái độ dung túng cho việc Như Tiểu Lam không chịu hành lễ với lão hầu gia.

"Để cho nàng dập đầu đi!" Lão hầu gia hung tợn nói: "Xem thái độ của nàng thật khiến cho ta tức đến mức không thở nổi."

Thanh Mặc Nhan đang muốn mở miệng tiếp lời, chợt nghe thấy Như Tiểu Lam rụt rè mở miệng: "Lão gia gia, ngài đừng tức giận, ngài nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào thì mới giúp cho ngài tắc thở luôn đây, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Trong phòng lập tức rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Miệng nhị thiếu gia mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thanh Mặc Nhan trơ mắt nhìn sắc mặt phụ thân hết hồng lại trắng, từ trắng lại chuyển sang tím... Khóe miệng của hắn kìm không được mà co rút.

Đám nha hoàn trong phòng gắt gao cắn môi, sợ cười ra tiếng.

Lão hầu gia tựa như là bị sấm sét đánh trúng, trong đầu ong ong rối loạn, xoay đi xoay lại cũng chỉ có câu kia: Ngươi muốn như thế nào mới có thể tắc thở.

"Hỗn láo!" Tiếng quát của lão hầu gia chấn động đến tận trên nóc nhà.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp cúi người ôm Như Tiểu Lam lên, không đợi hầu gia đồng ý, đã xoay người đi ra khỏi cửa.

"Hỗn láo, bắt nghiệt súc kia về đây cho ta!" Hầu gia nổi trận lôi đình.

Bọn hạ nhân liền đồng loạt đuổi theo, nhưng mà lại không có một ai dám đi lên ngăn cản Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi một mạch ra phía ngoài sân, ở dưới ánh trăng, hắn dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn vào Như Tiểu Lam.

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng đã bị nghẹn cả một cỗ ác khí, cho nên mới nói ra câu nói kia, hiện tại nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Thanh Mặc Nhan khiến trong lòng nàng có chút khẩn trương.

Mặc kệ thế nào, dù sao lão hầu gia cũng là phụ thân hắn.

Nàng lấy lòng cọ xát vào mặt hắn, sợ hãi nói: "Vừa rồi không phải ta cố ý... Ngươi đừng tức giận..."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên phụt một cái cười ra tiếng, lúc mới đầu cũng chỉ là cười nhẹ, sau đó lại càng cười càng lớn, đến ngay cả Huyền Ngọc đi phía sau cũng bị dọa cho sợ hãi.

Đời này hắn chưa bao giờ được thấy qua thế tử cười đến mức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đường đường Thiếu Khanh mà cũng tranh sủng, lão hầu tử phái người tới chỉnh ta đi?

Mấy ngày liên tục Thanh Mặc Nhan không đến Đại Lý Tự, mỗi ngày trôi qua trừ bỏ việc ở trong thư phòng xử lý công vụ, thì hắn cũng chỉ nhàn nhã ngồi nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui ở trong sân cùng với chó ngốc.

Ở trong vụ án cửa hàng rối gỗ chó ngốc đã lập được công lớn, cho nên đãi ngộ của nó ở hầu phủ cũng đã được cải thiện lên rất nhiều, có cả Như Tiểu Lam ở đây, cho nên nó không bị người ta nhốt vào trong ổ chó nữa.

Vì vậy cả ngày ở trong viện đều nghe được tiếng chó sủa.

Huyền Ngọc vẫn thường nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan.

Lúc trước trong viện này rất yên tĩnh, ầm ĩ như thế lẽ ra thế tử đã sớm phải sai người mang con chó kia đi làm thịt, nhưng mà hiện tại thế tử lại cứ như là không nghe thấy gì hết.

Đến ngay cả hắn cũng cảm thấy ồn ào, thật không hiểu sao trong hoàn cảnh này mà thế tử vẫn còn có thể đọc sách được.

Nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui, Huyền Ngọc do dự xong thử hỏi: "Thế tử, con mèo hương ngài bị mất... Thật sự không cần phái người đi tìm về sao?" Phải biết rằng con mèo hương kia có thể khắc chế cổ độc trên người thế tử, tính sơ qua thì cũng gần đến mười ngày rồi, càng ngày hắn càng cảm thấy lo lắng không yên.

"Không cần tìm, đến một lúc nào đó nó sẽ tự mình trở về." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chăm chú vào cuốn sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Nếu thái tử đã nói như thế, hắn cũng không dám nhiều lời nữa, tiếp tục an tĩnh đứng ở một bên.

"Đúng rồi, sự việc chồn trắng chạy vào trong viện hôm đó đã tra ra chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ đã điều tra qua, chồn trắng là từ bên ngoài chạy vào, không có liên quan đến bất cứ hạ nhân nào ở trong viện." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh một tiếng: "Dù cho không phải các nàng cho nó vào, thì cũng là người trong phủ làm ra việc này."

"Thế tử, ý ngài là..."

"Trong phủ có người không an phận." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

Huyền Ngọc cau mày: "Nhưng mà trừ bỏ thuộc hạ ra, cũng không có người khác biết đến tác dụng của mèo hương a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, giương mắt nhìn về phía trong viện.

Chó đen vui vẻ chạy qua, ở trên lưng nó là một tiểu nhân nhi, đang hưng phấn khua khua cánh tay nhỏ bé.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi, đứng dậy chạy nhanh về phía trong viện, một phen nhấc tiểu nhân nhi ở trên người chó đen lên.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam đang chơi đùa đến hưng phấn, đột nhiên bị người ta nhấc lên đến giữa không trung.

"Buông tay!" Nàng vặn vẹo thân mình.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cổ áo nàng, nhìn từ trên cao xuống: "Không được cưỡi ở trên người con chó kia."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội, hồi nhỏ khi nàng đi theo bên người ông nội, bên nhà cũ của nàng cũng có một con chó lớn, nàng cũng thường xuyên bắt nó phải chở nàng đi.

"Không vì cái gì cả, chính là không được cưỡi ở trên người nó." Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên mặt đất, không vui nhìn đầu tóc lộn xộn của nàng, ở trên váy còn dính rất nhiều bùn.

"Gâu gâu!" Chó ngốc vốn dĩ đã chạy ra xa, nhưng đột nhiên lại phát hiện không thấy người ở trên lưng đâu, cho nên nó lại ngây ngốc quay đầu lại chạy về.

Kết quả, nó thấy được cái gì.

Thế tử đang đen mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó như nhìn một khối thi thể.

Sát khí tràn đầy.

"Ngao ô!" Chó ngốc kêu thảm, cụp đuôi chạy trốn như bay.

Như Tiểu Lam lập tức nghẹn lời, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan gia hỏa này còn ấu trĩ hơn cả một tiểu hài tử, cư nhiên lại đi so đo với một con chó.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng đi tắm rửa thay quần áo, Như Tiểu Lam rất muốn tự mặc bộ y phục phức tạp này, nhưng mà Thanh lại ngoảnh mặt làm ngơ, thong thả ung dung mặc cho nàng từng lớp y phục một.

"Để ta tự mặc!" Nàng nghiến răng kèn kẹt.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi xác định?"

Lần trước để cho nàng tự mặc, kết quả nàng lại không mặc quần trong, trực tiếp mặc váy lên luôn, thời điểm nàng chạy lên cẳng chân trắng nõn đập thẳng vào mắt hắn, còn có một lần nàng không mang áo lót mà đã mặc y phục lên, thời điểm nàng đùa giỡn với chó ngốc cổ áo vô tình bị kéo ra, khiến cho bả vai mượt mà lộ cả ra ngoài, tựa như là ngó sen tươi mát...

May mắn hạ nhân trong phủ cũng không có nhiều lắm, bằng không thật muốn móc hết tròng mắt của những người đó ra.

Vật nhỏ chỉ có thể là người của hắn!

Như Tiểu Lam đành phải nhẫn nhịn, để hắn mặc y phục cho mình.

"Ta có việc phải đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan sửa sang lại mái tóc cho nàng: "Chờ sau khi ta trở về nếu phát hiện ra trên người ngươi có một sợi lông chó nào, thì ta sẽ đem con chó kia đi giết ngay lập tức, rồi hầm thành một nồi thịt chó."

Trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh hãi để hình dung, nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng đang rời đi của Thanh Mặc Nhan, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần.

Này cũng quá... Quá mức đi.

Quay đầu, tội nghiệp nhìn chó ngốc đang lộ đầu ra ở phía của sổ, nó cũng đang mang theo vẻ mặt kịch liệt đau thương.

Đường đường Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại đi phân cao thấp cùng một con chó, ngẫm lại cũng thấy mơ hồ.

Như Tiểu Lam cũng không dám đi trêu đùa chó ngốc nữa, sau khi Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi, thì nàng cũng thành thật nằm trong phòng ngủ trưa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được có người nói chuyện ở bên ngoài.

"Đây là ma ma giáo dưỡng mà hầu gia phái tới..."

Như Tiểu Lam mở to mắt ra, lúc này quản gia đã đi vào bên trong, ở phía sau hắn là một bà tử khoảng hơn năm mươi tuổi.

Như Tiểu Lam ngồi dậy xoa xoa mắt buồn ngủ.

Quản gia tiến lên cười nói: "Tiểu thư tỉnh rồi?"

Như Tiểu Lam thuận miệng trả lời: "Các ngươi đến đây làm gì?"

"Tại hạ phụng mệnh của hầu gia, tìm cho tiểu thư một ma ma giáo dưỡng, sau này nàng sẽ dạy cho người quy củ ở trong phủ."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu.

Lại là quy củ, hảo phiền.

"Có thể không học sao?" Nàng chớp động mắt to, ánh mắt vô tội không khỏi làm cho quản gia phải ngây người, hắn thầm nghĩ: không trách thế tử sủng ái đứa nhỏ này như thế, dù chỉ là một ánh mắt của nàng thôi cũng đã làm cho cho người ta không thể kháng cự được.

"Điều này không được." Ma ma ở phía sau tiếp lời: "Nếu như ngài đã được thế tử nhận nuôi, thì sau này mặc kệ ngài đi đến đâu cũng sẽ bị coi là người của thế tử, ngài đánh mất mặt mũi thì thế tử cũng sẽ mất mặt, ngài xấu mặt thì thế tử cũng sẽ xấu mặt, không thể để cho người ngoài nhìn thấy tiểu thư của hầu phủ không biết lễ nghi gì được."

Tuy Như Tiểu Lam không tán đồng với cái việc học quy củ này, nhưng mà lời đối phương nói cũng đã nhắc nhở nàng, hiện tại nàng và Thanh Mặc Nhan cùng đi trên một con thuyền, nàng không thể làm cho hắn mất mặt.

Quản gia thấy thế thì phân phó thêm vài câu, sau đó liền lui bước đi ra ngoài.

Lúc đi Thanh Mặc Nhan cũng mang Huyền Ngọc theo, chỉ để lại trong viện có mười mấy tên hộ vệ, ma ma là người hầu gia phái tới, lại nói là đến để dạy quy củ, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài cảnh giác nhìn chằm chằm vào phòng.

Ma ma đánh giá Như Tiểu Lam một phen, rồi mới bảo nàng đứng lên.

Như Tiểu Lam vèo một cái từ trên giường nhảy xuống.

Đột nhiên "ba" một tiếng, cẳng chân của nàng bị đánh một cái.

Như Tiểu Lam kêu lên "ai u", quay đầu lại thì thấy trong tay ma ma đang cầm một cái thước: "Động tác của nữ hài tử không được phép thô lỗ!"

Bất quá động tác chỉ mạnh một chút mà đã bị đánh?

Như Tiểu Lam không khỏi có chút hối hận, cái gì mà quy củ, dù sao nàng cũng chỉ là một con mèo hương... Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu nàng muốn dùng hình dạng con để sống tiếp ở cái thế giới này, thì sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với người ngoài, nàng không thể cái gì cũng không biết, nàng cũng không muốn mang đến phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Kiên trì, học quy củ thôi.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng nghiêm túc đứng lên, thì những thứ quy củ gì đó cũng không có gì là khó, ai biết được ma ma lúc thì nói tư thế nàng không đúng, lúc lại nói động tác của nàng không thích hợp, chỉ cần thâm thể nàng hơi lay động một chút thôi, thì cẳng chân sẽ bị đánh ngay lập tức.

Trong lòng Như Tiểu Lam cắn răng nghiến lợi: Lão yêu bà, ngươi là do hầu gia phái tới để chỉnh ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngươi bị đánh mới là làm mất đi mặt mũi của ta

Trong tay lão ma ma cầm cái thước, ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

"Thân hình không ổn, nên đánh!"

"Động tác không đẹp, nên đánh!"

"Ngồi quá thấp, đánh!"

Như Tiểu Lam không nghĩ tới chỉ là một động tác hành lễ thôi lại khó khăn đến thế, theo nàng biết hành lễ cũng chỉ là nửa ngồi xổm mà thôi, giống như là hạ mông vụng trộm thả một cái rắm là xong việc.

"Ba!" Cẳng chân lại bị đánh một cái.

Lửa giận trong lòng Như Tiểu Lam thoáng đi lên: "Ta không học nữa!" Nàng quay người lại, dứt khoát chạy ra ngoài.

Ma ma giận dữ: "Cả đời lão thân dạy quy củ, trước giờ chưa từng gặp qua một dã nha đầu như ngươi!"

Thân hình Như Tiểu Lam linh hoạt, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, nhưng mà tóc của nàng quá dài, bị lão ma ma túm được, trực tiếp bị ấn ngã xuống dưới đất.

"Dám chạy, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là quy củ."

Giơ thước lên, lão ma ma đánh liên tục về phía cẳng chân Như Tiểu Lam.

Hộ vệ canh giữ bên ngoài nghe được thanh âm không tốt ở bên trong, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng mà bọn hắn lại không nghe thấy tiếng khóc của hài tử.

Lẽ ra khi bị đánh, tiểu hài tử như Như Tiểu Lam nhất định sẽ khóc.

Nhưng nàng lại cắn chặt môi lại, nàng mới sẽ không chịu thua đâu.

Ma ma đánh mỏi cả tay cũng không thấy cổ họng hài tử kia phát ra một tiếng, làm cho đến ngay cả nàng cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hài tử quật cường như thế, chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Hôm nay trước hết học đến đây thôi, chờ ngày mai học thật giỏi quy củ, thì sẽ mang ngươi đi thỉnh an hầu gia." Lão ma ma hừ lạnh một tiếng, buông Như Tiểu Lam ra, xoay người rời khỏi, trở về phục mệnh với hầu gia.

Như Tiểu Lam nằm sấp trên mặt đất cả nửa ngày cũng không đứng lên được.

Cẳng chân đau quá.

Lão yêu bà... Xuống tay thật ngoan độc.

Kỳ thật nàng đã hiểu sai việc này, lão ma ma kia tuy rằng xuống tay đánh nàng, nhưng cũng không dùng hết toàn lực, nàng cảm thấy đau đến thế chỉ vì thân thể hiện tại của nàng vẫn đang còn là một đứa nhỏ.

Cẳng chân không chịu nổi bị thước đánh a.

Cố gắng bò lên giường, Như Tiểu Lam thở dài.

Quên đi, ai bảo Thanh Mặc Nhan không có ở đây, không có chỗ dựa bên cạnh, tất nhiên là phải hạ thấp bản thân mà hành sự.

Nằm xuống là không muốn động đậy gì nữa, ngay cả cơm chiều hạ nhân đem đến cũng không muốn ăn.

Lăn lộn cả một buổi trưa, tất cả sức lực ở trong cơ thể đều đã bị tiêu hao gần như là không còn, mặt úp xuống nằm xấp mà ngủ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về Như Tiểu Lam vẫn còn chưa dậy.

"Tiểu thư không chịu ăn cơm chiều." Có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, nói đến ăn cơm, vật nhỏ lúc nào cũng tích cực hơn so với người khác, nói là nàng không chịu ăn cơm, hắn mới không tin đâu.

Vào phòng, Thanh Mặc Nhan bảo người mang cơm chiều đi vào, trong tay hắn có cầm theo một cái hộp, thời điểm hắn mở hộp ra, liền có một mùi hương sữa từ bên trong bay ra ngoài.

Đó là điểm tâm của Bạch Ngọc lâu.

Lần trước khi ăn cơm ở Bạch Ngọc lâu, vật nhỏ rất vừa ý với món điểm tâm này, nếu không phải lo lắng cái bụng nhỏ sẽ bị nổ tung, thì điểm tâm ngày đó chắc đã bị nàng ăn hết rồi.

Cái mũi Như Tiểu Lam động đậy vài cái, đầu không tự chủ được nâng lên hướng về phía hộp điểm tâm, nhưng mà đôi mắt vẫn nhắm lại không hề mở ra.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng kéo hộp điểm tâm ra xa chút.

Đầu nàng chậm rãi đi qua theo.

Lại đi, lại cùng.

Thanh Mặc Nhan nhịn cười, đem hộp điểm tâm để cách giường một chút.

Như Tiểu Lam suýt nữa bị ngã từ trên giường xuống.

"Ngồi dậy ăn cơm." Thanh Mặc Nhan thuận tay đánh vào mông nàng một cái.

Chấn động liên lụy đến cẳng chân, đau quá.

Như Tiểu Lam mở miệng: "Ta không muốn ăn."

"Điểm tâm của Bạch Ngọc lâu mà cũng không ăn?"

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên, duỗi tay muốn túm lấy hộp điểm tâm.

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, khiến cho nàng túm phải không khí: "Thành thật ăn xong cơm, thì mới được ăn điểm tâm."

Như Tiểu Lam bĩu môi ăn vạ nằm bất động trên giường.

Thanh Mặc Nhan thấy thế thì không để ý đến nàng nữa, cầm theo hộp điểm tâm đến trước bàn, ngồi xuống nhấc đũa lên ăn cơm trước.

Như Tiểu Lam ghé vào kia càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất, trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, chờ ngày mai lão yêu bà lại đến thì nàng phải ứng phó như thế nào.

Nếu như thật sự đánh không lại mà nói, thì không bằng chạy trốn đi, dù sao thì chỉ cần biến thành mèo hương là nàng có thể chạy trốn một cách dễ dàng... Nhưng mà từ ngày đó nàng biến thành người, thì cũng chưa bao giờ thử qua muốn biến trở về động vật thì phải làm như thế nào, có lẽ là phải tìm một địa phương không có người để thử một lần.

Trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt có chút thất thần.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở cách đó không xa cúi đầu dùng cơm, kỳ thực tất cả lực chú ý của hắn đều ở bên kia, hắn thấy tròng mắt vật nhỏ đang loạn chuyển, một hồi sau lại nhíu mày, một hồi sau lại cắn chặt môi, khiến cho động tác gắp thức ăn của hắn càng ngày càng chậm lại, cuối cùng hắn bỏ đôi đũa xuống, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn đang ngẩn người ở trên giường, căn bản không hề phát hiện Thanh Mặc Nhan đã đi ra ngoài.

"Người tới." Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, đứng ở hành lang gọi một tiếng.

"Thế tử." Huyền Ngọc tiến lên phía trước.

"Buổi chiều có những ai canh giữ ở trong viện? Tìm hai người đến đây." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Huyền Ngọc rất nhanh đã đưa đến hai tên hộ vệ.

"Buổi chiều trong viện đã phát sinh việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Hai tên hộ vệ liền kể lại việc hầu gia phái ma ma đến để dạy quy củ.

"Dạy quy củ?" Đồng tử Thanh Mặc Nhan co chặt lại, đột nhiên xoay người, đi nhanh vào trong phòng.

Huyền Ngọc cùng hai tên hộ vệ đều không hiểu gì cả.

Như Tiểu Lam đang ở trên giường suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên có một thân ảnh bao vây lấy nàng, không đợi cho nàng kịp phục hồi lại tinh thần, một đôi bàn tay đã kéo mở y phục của nàng ra.

Như Tiểu Lam bị dọa kêu to lên.

Thanh Mặc Nhan mím môi, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tức giận, vài động tác đơn giản của hắn đã thành công mở ra y phục của nàng, ánh mắt cẩn thận xem xét từng chỗ một.

Như Tiểu Lam nhanh tay ôm chặt lấy thân thể lại: "Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

Cầm thú, ngươi đang làm cái gì, ta vẫn chỉ là hài tử thôi a.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến giãy dụa của nàng, "xẹt" một tiếng, chiếc váy của Như Tiểu Lam đã bị xé thành hai nửa.

Rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không chịu nổi nữa, nàng chen chân vào muốn đá Thanh Mặc Nhan ra, kết quả cẳng chân vừa nâng lên đã cảm giác được một trận đau đớn.

"Đau ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Chân..."

Thanh Mặc Nhan vén ống quần nàng lên, ánh mắt dừng ở nơi đó.

Trên cẳng chân trắng nõn bầm tím một mảnh, từng đạo đều là dấu ấn mà thước để lại.

Như Tiểu Lam rụt người lại, nhìn biểu cảm của Thanh Mặc Nhan thì nàng đã hiểu hành động vừa rồi của hắn là vì cái gì.

"Kỳ thực cũng không đau như vậy." Nàng nói thầm.

"Câm miệng." Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Có thể là do ta quá ngốc, nên mới không học được cách hành lễ."

"Học hành lễ cái gì, ngươi đã quên ai mới là người nuôi ngươi sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Đến ngay cả hắn còn luyến tiếc không dám động đến vật nhỏ dù chỉ là một chút, thế nhưng bây giờ lại có người dám dùng thước đánh nàng, Thanh Mặc Nhan có xu hướng muốn bạo phát.

"Ma ma kia là do phụ thân ngươi phái tới, mà ngươi lại không có ở đây... Ta không muốn làm cho ngươi mất mặt..." Thanh âm Như Tiểu Lam càng ngày càng nhỏ, đến ngay cả một cái hành lễ cũng học không xong, nếu nói ra không chừng Thanh Mặc Nhan còn chê cười nàng đi.

"Ngươi bị người ta đánh mới là làm mất mặt ta." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng quát về phía bên ngoài: "Huyền Ngọc! Đi "mời" vị ma ma dạy quy củ hôm nay đến đây cho ta."

Từ "mời" từ trong miệng hắn nói ra tựa như một thanh đao mang đến chết chóc, bọn hộ vệ đứng bên ngoài không hẹn mà đều cảm thấy lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngươi dùng thước ta dùng roi

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi mời vị ma ma kia đến, hộ vệ ở trong viện đều cảm nhận được bầu không khí có chút không đúng, tất cả mọi người đều cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tuy rằng ngày thường thế tử rất nghiêm khắc với bọn họ, nhưng mà chỉ cần làm việc theo đúng quy tắc, thì thế tử vẫn được coi là dễ hầu hạ, chứ không giống như lão hầu gia, động một chút là tức giận quát tháo.

Nhưng mà nếu thật sự chọc giận đến thế tử... Thì hậu quả sẽ không phải là bị mắng vài câu đơn giản như vậy.

Thanh Mặc Nhan từ trong phòng lấy ra thuốc mỡ tiêu sưng, rồi nhẹ nhàng thoa lên trên cẳng chân Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cắn môi, chính là đau cũng không dám kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan nhìn từng vết xanh tím kia, lại càng thêm tức giận.

"Ngày thường cơ trí như thế, tại sao đến lúc mấu chốt lại ngốc đến vậy, ngươi không biết đường mà trốn đi sao?"

Nói đến đây Như Tiểu Lam lại thấy vạn phần ủy khuất: "Đều tại tóc quá dài, ta muốn cắt mà ngươi lại không cho..."

Thanh Mặc Nhan ngây người, không ngờ cuối cùng lại trách lên trên đầu hắn.

Tóc dài mềm mại như tơ lụa, hắn thật sự không đành lòng để nàng cắt đi.

Nếu như gặp nữ tử khác có một đầu tóc dài xinh đẹp như vậy, thì chắc chắn sẽ rất cao hứng, nhưng vật nhỏ của hắn thì ngược lại, cả ngày đều cảm thấy nó vướng víu.

"Nếu cảm thấy vướng thì cắt một chút đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, bôi thuốc xong xuôi, hắn tùy ý lấy một cái áo, sau đó khoác lên người Như Tiểu Lam.

Cái áo kia là của hắn, mặc trên người nàng rộng đến cực kỳ, nhưng mà lại có thể tránh va chạm vào vết thương trên chân nàng.

"Có đói bụng không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam thành thật gật đầu.

Đây mới là một mặt trân thật của vật nhỏ, chuyện lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

"Thế tử, ma ma giáo dưỡng đến." Huyền Ngọc đi vào trong, chắp tay đứng ở cạnh cửa.

Vừa rồi những chuyện xảy ra ở trong phòng hắn đều thấy, cho nên thời điểm dọc theo đường đi hắn đều nhìn vào vị ma ma này, trong ánh mắt không tự giác được mang theo tia lạnh lẽo.

Ma ma giáo dưỡng là người bên cạnh lão hầu gia, bởi vì sau lưng có chỗ dựa, cho nên cũng không đem sự việc đánh hài tử hôm nay để ở trong lòng.

Thời điểm dạy quy củ, dùng thước trách phạt là chuyện hết sức bình thường, có ai học quy củ mà chưa từng bị đánh qua?

Nhưng mà vừa vào tới cửa, nàng lại nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Nữ hài tử bị nàng đánh đang ngồi ở trên đùi thế tử, giương miệng lên chờ thế tử gắp thức ăn đến cho nàng.

"Thế... Thế tử..." Ma ma cảm nhận được sự việc có chút không ổn, theo bản năng khom lưng lại.

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục gắp thức ăn cho vật nhỏ ở trên đùi: "Ma ma giáo dưỡng mà lại hành lễ như thế?"

Ma ma giáo dưỡng rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu cung kính hành lễ.

Thanh Mặc Nhan dừng động tác cầm đũa lại, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng: "Ngươi cảm thấy nàng hành lễ như thế nào?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, trong miệng thì nhai đầy đồ ăn, hai bên má phình phình, căn bản là không nói được.

"Không nhìn ra sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi nàng.

Như Tiểu Lam mờ mịt lắc đầu.

"Để ta dạy cho ngươi." Thanh Mặc Nhan bỏ đôi đũa xuống, phân phó Huyền Ngọc: "Đem roi ngựa của ta đến đây."

Huyền Ngọc hai tay dâng roi ngựa lên.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn Thanh Mặc Nhan huy khởi roi ngựa, đánh lên trên người ma ma giáo dưỡng.

Ma ma giáo dưỡng "a" lên một tiếng, không đứng vững được, trực tiếp quỳ xuống mặt đất.

"Ngươi như thế mà cũng được coi là hành lễ?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt liếc nàng một cái, thong thả ung dung nắn bóp roi ngựa ở trong tay.

"Thế tử... Rốt cuộc lão nô đã làm sai cái gì? Mà khiến cho ngài phải giận chó đánh mèo..."

Lời nói của ma ma còn chưa dứt, Thanh Mặc Nhan đã lại ra tay một lần nữa, một roi này thế nhưng lại đánh trực tiếp lên trên mặt đối phương.

Máu tươi chảy đầy mặt của ma ma.

Đánh cũng đủ tàn nhẫn.

Như Tiểu Lam rụt bả vai lại, theo bản năng dựa vào người Thanh Mặc Nhan.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan gia hỏa này tuyệt đối không thể trêu chọc vào, đắc tội với hắn sẽ không có trái ngọt để ăn.

Nàng nghĩ như thế, theo bản năng của động vật, thân thể liền làm ra hành động lấy lòng.

Nàng nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, đem mặt dán lên trên ngực hắn, rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được một trận ấm áp ở trước ngực, thời điểm cúi đầu nhìn nàng không khỏi lộ ra một tia tươi cười: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như cái trống bỏi.

Hắn đây là đang xả giận giúp nàng, sao nàng phải sợ chứ.

Tuy rằng trừng phạt kiểu này quả thật là hơi nặng.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn mình ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, nhìn Thanh Mặc Nhan liên tục bắt ma ma kia phải hành lễ.

Mỗi một lần hắn đều có thể lôi ra một cái lỗi.

Không lâu sau, ma ma giáo dưỡng tê liệt ngã trên mặt đất, há mồm to thở dốc.

Cả người nàng đều ướt đẫm mồ hôi, y phục cũng bị roi quất đến nở hoa, cả người toàn là vết máu.

Thanh Mặc Nhan đơn giản ném roi ngựa cho Huyền Ngọc: "Để nàng tiếp tục hành lễ."

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ma ma kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ, nhóm hộ vệ trong viện hai mặt nhìn nhau, trong lòng ẩn ẩn sinh ra dự cảm không lành: Thế tử đây là muốn đánh chết một người đang sống sờ sờ a.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở ghế tựa, một tay còn đang đùa bỡn tóc dài của nàng, quấn quanh ở đầu ngón tay hắn.

Huyền Ngọc đánh một hồi, ma ma kia cuối cùng cũng bất động, xụi lơ ở nơi đó, không biết sống chết thế nào.

Như Tiểu Lam muốn duỗi người ra cúi đầu xuống để xem xét, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan dùng tay che mặt nàng lại.

"Quá bẩn, có gì đâu mà nhìn."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy ôm nàng đi vào trong buồng, thật giống như hoàn toàn quên mất vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, cũng không phân phó cho Huyền Ngọc lui xuống, mà là đem nàng đặt ở trên giường nệm ở trong phòng.

Như Tiểu Lam tự cảm thấy chột dạ, hôm nay đã làm mất mặt hắn, cho nên mới ngoan ngoãn làm theo mọi ý của hắn, không bao lâu sau đã lăn ra ngủ.

Nhìn thân hình nhỏ bé ngủ ở trên giường, lúc này lông mày Thanh Mặc Nhan mới giãn ra, nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài giúp nàng, chờ đến khi hắn đi ra ngoài một lần nữa, thì quanh thân lại tản mát ra từng trận lạnh lẽo.

"Đã chết chưa?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi.

"Dạ chưa." Huyền Ngọc trả lời: "Vẫn còn một chút hơi thở."

"Đưa đến chỗ của phụ thân đi."

"Thế tử..." Huyền Ngọc có chút do dự: "Nếu làm như vậy hầu gia sẽ rất tức giận."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Hắn có thể không quan tâm đến ta, hắn có thể không cần để ý đến tình phụ tử, nhưng ta tuyệt đối không cho phép hắn động đến người của ta."

Không chỉ mình Huyền Ngọc đang ở bên trong, mà còn tất cả mọi người sau khi nghe thấy câu "người của ta" thì đều sinh ra suy nghĩ kỳ quái.

Nữ hài tử này rốt cuộc là có thân phận gì, vì sao thế tử lại che chở nàng đến mức này đây.

Huyền Ngọc không dám tiếp tục phản bác lời của Thanh Mặc Nhan, vội vàng dẫn người mang theo vị ma ma đã chết khiêng đến chỗ hầu gia.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở cửa dưới mái hiên.

Ánh đèn quá tối làm cho mọi người không thể thấy rõ sắc mặt hắn, nhóm hộ vệ trong viện chỉ cảm thấy phía sau không hiểu sao lại sinh ra từng trận hàn ý.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó cho đến khi Huyền Ngọc trở về, đi cùng với Huyền Ngọc còn có cả quản gia trong phủ.

"Hầu gia mời thế tử đi đến tiền viện..." Quản gia dè dặt cẩn trọng nói.

"Nói là ta đã ngủ." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cắt đứt lời nói của quản gia.

Nói hắn đã ngủ... Ai tin a.

Đầu quản gia toàn mồ hôi lạnh, khi trở về hắn còn phải báo cáo kết quả công tác với hầu gia, cho nên hắn chỉ có thể đứng ở đây chờ Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp sai người gọi mấy hộ vệ canh giữ buổi chiều hôm nay đến đây.

"Đánh mỗi người năm mươi gậy, rồi đuổi ra khỏi phủ." Thanh Mặc Nhan ném xuống một câu.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Cả nhóm hộ vệ đều quỳ xuống: "Thế tử tha mạng, chúng ta biết sai rồi."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nhìn bọn họ: "Biết sai thì có tác dụng gì, ta muốn các ngươi bảo vệ nàng, các ngươi lại coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai, đừng nói là hôm nay phụ thân của ta phái người tới, cho dù là Thái Tử tự mình dẫn người đến đây, thì các ngươi cũng không được phép cho họ tiến vào."

Trong viện vang lên thanh âm gậy gộc, nhóm hộ vệ cầu xin tha thứ tràn ngập màng tai mọi người, quản gia đứng ở một bên ngây ra như phỗng.

Một đêm này Như Tiểu Lam lại ngủ rất ngon, tuy rằng cẳng chân vẫn còn đau, nhưng nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở trong sân, cho nên mới an tâm ngủ, đến ngay cả thanh âm ầm ĩ huyên náo bên ngoài cũng không làm ảnh hưởng đến nàng được.

Sáng sớm hôm sau, ở thời điểm nàng rời giường, trong lúc vô tình lại phát hiện ra, tất cả hộ vệ ở trong viện đều đã bị thay đổi hết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nha đầu chưa nghĩ thông suốt

Như Tiểu Lam theo Thanh Mặc Nhan đi đến Ngũ phủ.

Đồng hành cùng bọn họ còn có nhị thiếu gia.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn trộm vào nhị thiếu gia, thấy thỉnh thoảng hắn lại ngây ngô cười.

Thanh Mặc Nhan đã sớm chú ý tới tiểu gia hỏa không chịu an phận ở trong lòng, hắn liền dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng: "Lại đang có mưu đồ gì?"

Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, rồi kéo hắn về phía mình: "Nhị thiếu gia có phải là rất thích Ngũ tiểu thư hay không?"

Nàng một lòng muốn "bát quái", nhưng lại không để ý tới thời điểm nàng mạnh mẽ kéo Thanh Mặc Nhan về phía chính mình, thì trong đáy mắt hắn có hiện lên một tia ánh sáng khác thường.

Mùi xạ hương nhàn nhạt ở trên người vật nhỏ, mỗi một lần lại gần đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Hắn thích thì sao, mà không thích thì sao, mối hôn sự này phụ thân đã định, việc hai nhà kết thân cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi." Thanh Mặc Nhan ra vẻ lãnh đạm nói.

"Vậy còn ngươi?" Như Tiểu Lam thăm dò hỏi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc của nàng, trong suốt đến không thấy đáy, hắn thấy được bóng dáng của chính mình ở trong đó.

"Dù cho phụ thân có định chuyện hôn sự cho ta... Thì cuối cùng ta lấy ai cũng không phải do hắn quyết định." Nói xong câu này ngữ khí của hắn đã chuyển lạnh, bất quá Như Tiểu Lam vẫn không phát hiện ra sự khác thường của hắn, mà lại hưng phấn ôm chặt lấy cổ hắn: "Thật sự? Ngươi sẽ giữ lời?"

Thanh Mặc Ngan nhíu mày, giả vờ không hiểu: "Ngươi muốn như thế nào?"

"Ta không muốn ngươi thành thân." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nếu hắn mà thành thân, thì rất có thể nàng sẽ bị thất sủng.

Làm một sủng vật, bây giờ nàng vẫn chưa lớn lên, nếu rời khỏi người Thanh Mặc Nhan thì nàng sẽ rất khó sống sót một mình, còn nếu như nàng dựa vào người khác, thì khó bảo đảm họ sẽ không coi nàng là yêu quái.

Đến lúc đó chẳng khác nào bị rơi vào địa ngục.

"Vì sao vật nhỏ không muốn ta thành thân?" Thanh Mặc Nhan ẩn giấu ý cười nơi khóe miệng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ rất nghiêm túc: "Sau khi thành thân ngươi sẽ không mang ta đi ăn đồ ăn ngon được nữa, lại nói đến lúc cổ độc trong người ngươi phát tác, thì phu nhân ngươi sẽ nguyện ý để cho ta ngủ chung với ngươi sao?"

"Còn gì nữa?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Không còn gì cả." Bằng đấy lý do mà vẫn chưa đủ sao?

Khóe miệng đang tươi cười của Thanh Mặc Nhan rút lui.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa nghĩ thông suốt a, nhưng mà không sao, hắn có thể chờ, nội trong vòng một năm, hắn tin tưởng có thể bắt được tiểu gia hỏa vô tâm vô phế này về làm tù binh.

Còn có... Hắn cũng lên giành thời gian để đi tìm giải dược của cổ độc.

Đến ngũ phủ, Ngũ công tử tự mình dẫn người ra nghênh đón bọn họ.

Nhị thiếu gia bước lên thi lễ đầu tiên, trên gương mặt tươi cười đến sáng lạn, khiến cho Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn cùng Ngũ tiểu thư sợ là chưa bao giờ có cơ hội được nói chuyện với nhau một cách chân chính, vậy mà đã thích người ta đến thế, lại nhìn đến Thanh Mặc Nhan đại ca của hắn, dù cho đặt mình trong cả đám mỹ nữ, thì chắc mặt hắn (TMN) cũng sẽ không đổi sắc.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan kéo tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam vội vàng theo sát ở bên người hắn.

"A, lại là tiểu nha đầu lớn mật này." Ngũ công tử cười hì hì nhìn Như Tiểu Lam.

"Tên nàng là Như Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ công tử ngẩn người, dù cho trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng hắn vẫn không mở miệng ra hỏi về việc có liên quan đến họ của nàng: "Bên người nàng không có nha hoàn hầu hạ sao?"

Trong tiệc rượu có nhiều nam nữ bất đồng, nếu bên người Thanh Mặc Nhan mà mang theo một nha đầu, thì ngồi ở trên bàn rượu sẽ có chút không thích hợp.

"Không sao cả, cứ để nàng đi theo ta là được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đứng bên cạnh hồ ngắm hoa, Ngũ phủ có tiếng về việc gieo trồng hoa thủy tiên, đến ngay cả trong cung cũng khó có thể nuôi sống giống hoa này, nhưng ở phủ bọn họ lại nở đến vô cùng đẹp mắt.

Như Tiểu Lam nhìn mãi mà vẫn không thấy đủ.

Các thiếu nữ xinh đẹp đều mặc trên người cẩm y hoa lệ, đi qua đi lại, từng trận tiếng cười, cùng đan xen với phồn hoa ở một chỗ.

Làm nàng không thể phân biệt được đâu là người, đâu là hoa.

"Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ phu nhân dẫn theo nữ nhi đi qua.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu, xem như là đáp lễ.

Mặt mũi nhị thiếu gia đỏ bừng, chào hỏi qua xong không dám liếc nhìn Ngũ tiểu thư dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam âm thầm chép miệng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút giống với nữ hài tử đang thẹn thùng đi?

Ngũ phu nhân hiển nhiên rất tò mò về đứa nhỏ mà Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, không ít người đã nói gần đây Đại Lý Tự Thiếu Khanh có nhận nuôi một hài tử rất kỳ quái, nàng có một đôi mắt phi thúy rất đẹp, cho nên trong lúc bọn họ đang nói chuyện, thì xung quanh càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại đây, tất cả đều đang nhìn trộm đánh giá Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị nhiều loại ánh mắt nhìn đến phát phiền, dứt khoát kéo lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, che ở trước mặt mình.

Ngũ phu nhân cười rộ lên: "Đứa nhỏ này thật đáng yêu, không bằng để nàng đi theo ta đến chỗ nữ quyến bên kia đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan không có nửa điểm do dự trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ phu nhân xấu hổ cười cười, rất nhanh dẫn theo nữ nhi rời đi.

Thẳng đến khi đã đi rất xa Ngũ tiểu thư mới dám quay đầu lại, nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Mẫu thân cảm thấy như thế nào?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Không giống như đang bị bệnh nặng." Ngũ phu nhân có chút bực bội.

Nếu Thanh Mặc Nhan không chết, thì dù nữ nhi của bà có được gả qua bên đó cũng sẽ không được nắm quyền lực của gia chủ.

Ngũ tiểu thư quét mắt nhìn nhị thiếu gia đang ngồi ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, buồn bã nói: "Sớm biết như vậy, thì không bằng gả ta cho Thanh Mặc Nhan đi."

"Đừng nói bậy." Ngũ phu nhân đánh gãy suy nghĩ viển vông của nữ nhi: "Nếu hắn thật sự không có việc gì thì năm đó đã không truyền ra tin tức như vậy rồi."

Ngũ tiểu thư suy nghĩ một chút, cảm thấy mẫu thân nói cũng có lý.

Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, xung quanh có không ít quan viên tới bắt chuyện với hắn, Ngũ công tử cũng vẫn luôn ngồi ở đây, có không ít người nói đến việc thánh thượng hạ chỉ lệnh cho nhị hoàng tử đang mang binh xuất chinh phải hồi kinh gấp.

Như Tiểu Lam không có hứng thú gì với việc này, nàng vẫn luôn ở trong trạng thái thất thần.

Cách đó không xa có một con bươm bướm đậu ở giữa bụi hoa, Như Tiểu Lam yêu thích trước vẻ xinh đẹp của nó, trong lúc bất tri bất giác đã rời khỏi bên người Thanh Mặc Nhan.

Có lẽ là do bản thân nàng chính là động vật, cho nên sự tồn tại của nàng cũng không bị các sinh vật khác bài xích, bươm bướm thế nhưng lại bay đến trên đầu nàng, cùng nàng vui đùa.

Như Tiểu Lam cảm thấy rất thú vị, dứt khoát chạy đến bên cạnh hồ nhìn vào hoa thủy tiên.

Bên cạnh hồ tụ tập không ít nữ quyến đang đang tản bộ chơi đùa, đình hóng mát che mất tầm mắt của các nàng, cho nên không có ai chú ý tới có một nữ hài tử đang chạy từ phía sau đình hóng mát đến.

Bươm bướm bay đi, bỗng một con chim nhỏ có màu lông ngũ sắc xẹt qua trên đỉnh đầu nàng, đứng ở trên đầu vai nàng không ngừng kêu ríu rít.

Đều là thú ngữ, cho nên Như Tiểu Lam cũng nghe hiểu được một ít, vì thế nàng liền duỗi tay nâng niu chim nhỏ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ bên cạnh hồ đi đến một nhóm thiếu nữ, cầm đầu là một thiếu nữ ước chừng gần mười tuổi, mặc y phục cực kỳ hoa lệ, tất cả các thiếu nữ khác đều đi ở phía sau nàng ta, cười ha ha đi về phía bên này.

"Chú chim thật đẹp." Không biết là ai buông tiếng thở dài.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy một nữ hài tử xa lạ đang đi đến trước mặt nàng, duỗi tay muốn bắt con chim ở trong tay nàng: "Đưa nó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Bị bắt nạt, hai cục bùn lăn thành một đoàn

Có người đột nhiên duỗi tay muốn đoạt con chim ở trong tay Như Tiểu Lam, khiến cho nàng phát hoảng.

Con chim đã bị dọa sợ, nhưng mà lại không hề bay đi, nó đập cánh dừng ở trên vai Như Tiểu Lam, như là đang tìm kiếm chỗ để dựa vào.

"Đưa nó cho ta." Nữ hài ở đối diện không kiên nhẫn nói.

Như Tiểu Lam chớp ánh mắt xanh biếc: "Ngươi là ai a?"

Ở trong thế giới này, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì nàng cũng không quen biết một ai khác.

"Đây là chim của ta, đưa nó cho ta." Nữ hài lại duỗi tay ra một lần nữa, Như Tiểu Lam liền cảnh giác lùi về phía sau một bước, con chim ở trên vai nàng cũng kêu chít chít lên.

"Ngươi gạt người, nó nói nó không hề quen biết ngươi!" Như Tiểu Lam thốt ra.

Nữ hài ở đối diện thoáng ngẩn người, rồi lại đột nhiên cười rộ lên: "Ngươi có thể nghe hiểu được tiếng của súc sinh?"

Như Tiểu Lam lại lùi về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với đối phương, nàng cũng không muốn gây chuyện ở đây.

"Ta nói đó là chim của ta, thì nó chính là của ta, loại dã nha đầu như ngươi không xứng có được con chim xinh đẹp như thế." Nữ hài nói xong liền phân phó nha hoàn bên người: "Ta thích con chim kia, các ngươi đến bắt nó cho ta, dùng nó làm thành đồ tranh sức thì nhất định sẽ rất đẹp."

"Liễu Dương quận chúa ánh mắt thật là hơn người."

"Ta thấy làm thành vật trang trí trên thắt lưng cũng không tồi..." Các thiếu nữ ở phía sau cũng phụ họa theo.

Nghe thấy lời nói của các nàng, đầu vai Như Tiểu Lam hơi nhướng lên, con chim thấy thế liền phành phạch bay lên cao, bay xung quanh trên đỉnh đầu nàng hai vòng, rồi biến mất sau đám cây cối.

"Ngươi dám thả con chim đó đi!" Nữ hài được gọi là Liễu Dương quận chúa kia thay đổi sắc mặt.

"Cũng không phải chim của ngươi." Như Tiểu Lam cũng không hề sợ hãi, bởi vì nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở gần đây.

Nghĩ đến có người chống lưng cho nàng, nên lá gan nhỏ bé của nàng cũng bất tri bất giác bành trướng lên.

"Thật to gan, ngươi dám nói chuyện với ta như thế!" Liễu Dương quận chúa tiến lên muốn đánh Như Tiểu Lam một cái.

Tuy cái đầu của Như Tiểu Lam nhỏ, nhưng mà lại phi thường linh hoạt, nàng chợt lóe thân hình, Liễu Dương quận chúa suýt nữa bị nàng đẩy ngược lại, một chân đã dẫm vào đống bùn ở bên cạnh hồ.

Giày thêu bằng những sợi tơ màu sắc sặc sỡ lập tức dính đầy bùn đất.

Liễu Dương quận chúa giận dữ: "Ngươi là đồ dã nha đầu không có ai dạy bảo, ngươi có biết ta là ai hay không, ta chính là Liễu Dương quận chúa, Hoàng Hậu nương nương là cô mẫu của ta, vậy mà ngươi lại dám bắt nạt ta... Ta sẽ sai người chém đầu của ngươi!"

Như Tiểu Lam thấy đối phương bất thình lình hét lên thì liền sợ ngây người.

Có lầm hay không, giữa các nàng là ai bắt nạt ai a? Còn có thiên lý nữa hay không.

Không biết cố kị không biết xấu hổ như thế là tốt sao.

Vẻ mặt nàng kinh ngạc, những thiếu nữ kia lại cho rằng nàng đang sợ hãi, cho nên cả đám liền sôi nổi đưa ra chủ ý cho Liễu Dương quận chúa, có người nói muốn đem nàng ném vào trong hồ cho cá ăn, có người lại nói muốn đánh nàng đến chết.

Bởi vì bên người Như Tiểu Lam không có nha hoàn với hạ nhân đi theo, cho nên các nàng mới không xem nàng vào trong mắt.

Làm gì có tiểu thư nhà ai không có nha hoàn với bà vú đi theo bên người, tuy rằng y phục của nha đầu kia không tệ, nhưng khó có thể đảm bảo nàng không phải là con thứ của gia đình nào đó, bình thường không có cơ hội được ra ngoài, cho nên hôm nay mới nhân cơ hội chạy đến đây chơi.

Lại nói một tiểu hài tử bốn, năm tuổi cũng không tạo ra uy hiếp gì với các nàng được, có cơ hội tự nhiên các nàng muốn bắt nạt một phen.

"Chờ một chút..."

Đúng lúc này, Ngũ tiểu thư vội vàng tách đám đông ra đi vào: "Liễu Dương quận chúa đừng tức giận, nàng vẫn là một hài tử, để cho ta đến khuyên nhủ nàng đi."

Ngũ tiểu thư khuôn mặt tươi cười hiền lành đến gần: "Tiểu Lam, nàng là Liễu Dương quận chúa, không được gây chuyện."

Gây chuyện? Là các nàng gây chuyện có được không?

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt: "Liễu Dương quận chúa là đồ vật gì, ăn có ngon không?"

Ngũ tiểu thư thở gấp liên tục, suýt chút nữa thì bị sặc: "Cô mẫu của nàng chính là Hoàng Hậu nương nương."

"Nga..." Như Tiểu Lam cái hiểu cái không gật đầu: "Cho nên khi nhìn thấy nàng các ngươi đều sợ giống như là nhìn thấy quỷ." (#Linh: Hảo, nói câu hay lắm:V)

Lời vừa nói ra, không những Ngũ tiểu thư trắng mặt, mà đến ngay cả những thiếu nữ đi sau Liễu Dương quận chúa cũng đều hoa dung thất sắc.

"Ngươi nói ai là quỷ!" Liễu Dương quận chúa thét lên chói tai.

"Tiểu Lam đừng náo loạn... Chúng ta sao lại sợ Liễu Dương quận chúa đây." Ngũ tiểu thư nỗ lực bày ra vẻ tươi cười.

"Nếu như ngươi không sợ nàng, thì tại sao lại phải nói dối, rõ ràng là nàng muốn cướp đi con chim của ta, vậy mà ngươi còn nói giúp nàng, không phải là ngươi muốn gả cho nhị thiếu gia hầu phủ sao, vậy mà đến người nhà ngươi cũng không thèm giúp, lại còn muốn bắt tay với người ngoài để bắt nạt ta... Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết!" Nói xong nàng liền xoay người chạy đi.

Nghe được ba chữ "Thanh Mặc Nhan", không ít nữ tử lập tức thay đổi sắc mặt.

Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuy chỉ là một chức quan tứ phẩm, nhưng mà Thanh Mặc Nhan người này lại rất được hoàng đế tín nhiệm cùng trọng dụng, hơn nữa Ngũ tiểu thư đã sớm có hôn ước với nhị thiếu gia trong phủ bọn họ, hôm nay yến hội thưởng hoa cũng là để giúp hai nhà thân càng thêm thân.

Nhưng không nghĩ tới giữa chừng lại chạy ra một nha đầu gây rối như thế này.

"Nàng là ai a?" Có người nhỏ giọng nói thầm.

"Chưa từng thấy qua..."

"Dám gọi thẳng tên úy của Thiếu Khanh, còn nói Ngũ tiểu thư bắt nạt người trong nhà... Nàng không phải là hài tử mà Thiếu Khanh nhận nuôi đấy chứ?"

Trong lòng Ngũ tiểu thư đã không thể dùng từ kinh sợ để hình dung.

Vốn tưởng rằng Như Tiểu Lam chỉ là một tiểu hài tử, nói vài câu thì sẽ dừng chuyện này lại, nàng lại còn có thể lấy được lòng của Liễu Dương quận chúa, không nghĩ tới Như Tiểu Lam căn bản là không dễ đối phó, lại còn làm hại nàng chịu một phen tổn thất.

Nhìn Như Tiểu Lam xoay người chạy đi, trong lòng Ngũ tiểu thư không khỏi hoản loạn.

Không được, không thể để nàng chạy đi cáo trạng.

Nhưng mà nàng lại không thể tiến lên để ngăn cản, ánh mắt chợt lóe, nàng nhìn về phía Liễu Dương quận chúa với vẻ mặt áy náy: "Liễu Dương quận chúa, Tiểu Lam vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nghe nói nàng không cha không mẹ, Thiếu Khanh bất quá chỉ là thấy nàng quá đáng thương nên mới mang nàng về nuôi thôi."

Nghe xong lời này, Liễu Dương quận chúa càng tức giận thêm.

Một dã nha đầu không cha không mẹ mà cũng dám to tiếng ở trước mặt nàng.

"Ngăn nàng lại cho ta!" Liễu Dương quận chúa quát.

Như Tiểu Lam chân ngắn, chạy chưa được bao xa đã bị nha hoàn của quận chúa cản lại.

"Dã nha đầu không có gia giáo mà lại dám dương oai ở trước mặt ta?" Liễu Dương quận chúa tiến lên kéo lấy y phục của Như Tiểu Lam, dùng sức đẩy nàng ngã vào trong đống bùn ở bên cạnh ao.

Thân thể Như Tiểu Lam rất nhẹ, căn bản là đánh không lại đối phương, ngã ngồi ở trong nước bùn, cả bộ váy đều bị nước làm cho ướt hết, hai chân đều bị hãm ở dưới bùn, chật vật không chịu nổi.

Liễu Dương quận chúa đắc ý nhìn xuống nàng, sau lưng truyền đến tiếng cười khe khẽ của đám nữ tử.

Nhưng mà ngoài ý muốn của mọi người là Như Tiểu Lam lại không hề khóc.

Dù cho trên người nàng dính đầy nước bùn, nhưng cũng không thể làm ảnh hưởng đến đôi mắt xinh đẹp kia của nàng, đôi mắt giống như ngọc phỉ thúy, phản xạ ra ánh sáng quang hoa, câu hồn đoạt phách.

Trong lòng Liễu Dương quận chúa càng thấy không thoải mái, tiến lên muốn đá Như Tiểu Lam vào trong nước bùn một lần nữa.

Ngũ tiểu thư đứng ở một bên, bề ngoài thì tỏ ra muốn ngăn cản, nhưng động tác trên tay lại không hề dùng một chút sức lực nào nào, tùy ý để cho Liễu Dương quận chúa làm xằng làm bậy.

Ở thời điểm Liễu Dương quận chúa nhấc chân lên đá trúng Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam đột nhiên đưa hai tay ra, gắt gao ôm lấy một chân của Liễu Dương quận chúa, dùng sức lôi kéo về phía mình.

Liễu Dương quận chúa chỉ có một chân chịu lực đang đứng ở bên cạnh hồ, bị Như Tiểu Lam lôi kéo như thế, thân thể liền thuận thế rơi vào trong đống bùn.

"Quận chúa!" Mọi người ở trên bờ kinh hô, mấy cái nha hoàn còn đang nghĩ phải đi đến để kéo quận chúa lên.

Như Tiểu Lam sao có thể để cho các nàng có cơ hội làm như thế, nàng nhảy lên trực tiếp đè lên trên người Liễu Dương quận chúa, lại một lần nữa ép nàng ta vào đống bùn.

Trong nháy mắt, hai vị tiểu thư quần áo hoa lệ bị dính đầy bùn nhìn như hai con khỉ, lăn lộn tới lui ở trong đống bùn kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chiến đấu trong bùn, đánh thua mới là ném đi mặt mũi của ngươi

Một cái gần mười tuổi, một cái bốn, năm tuổi, hai nữ hài tử ở trong đống bùn lăn thành một đoàn.

Liễu Dương quận chúa cũng bị dọa cho sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, nàng còn chưa bao giờ đánh nhau trong nước bùn như thế này.

Lúc trước dù là có xảy ra tranh chấp với nữ hài khác, thì cũng đều để cho nha hoàn cùng với người hầu bên người nàng ra tay động thủ, cùng lắm là nàng đi lên tát vài cái, còn lăn lộn ở trong nước bùn như vậy, đã hoàn toàn đảo điên nhận thức trước đây của nàng.

Như Tiểu Lam tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi ra tay lại không có chút nào yếu thế, đánh không lại thì chuyển sang cào, nếu cào vẫn chưa đủ thì cắn, từ đầu đến chân, phàm là có chiêu thức gì thì nàng đều lôi ra dùng hết, đám nữ tử đứng ở trên đều ngơ ngác đến há to mồm, không một ai dám đi xuống can ngăn.

Trong hồ, nước bùn quay cuồng, thời điểm bùn bắn tung tóe tựa như là trời đang mưa, mấy người đứng ở trên đều không có may mắn thoát khỏi, trên váy áo đều dính mấy điểm bùn.

Liễu Dương quận chúa vất vả chật vật mãi mới thoát ra được khỏi người Như Tiểu Lam, nghiêng ngả thân mình cố gắng đứng dậy, nhìn cả người mình toàn là bùn đất, nàng liền oa một cái khóc to lên.

"Ngươi là đồ dã nha đầu không có giáo dưỡng... Ta sẽ nói cho Hoàng Hậu nương nương biết, để người chém... Chém đứt đầu của ngươi!"

Như Tiểu Lam cũng không chịu yếu thế, nàng đem đầu giương lên, kêu to hơn cả Liễu Dương quận chúa: "Thanh Mặc Nhan! Có người muốn chặt đầu ta, cứu ta với a!"

Đám nữ tử đứng ở trên vẻ mặt sợ hãi.

Loại phương thức đánh nhau kiểu này lần đầu tiên các nàng được thấy a!

Nguyên lai ngoài cách châm chọc châm ngòi, hạ dược đẩy xuống sông, còn có cả loại phương thức chiến đấu này nữa, thật sự là làm cho người ta được mở mang tầm mắt.

Ngũ tiểu thư giờ phút này đã choáng váng cả đầu.

Liễu Dương quận chúa là chất nữ của Hoàng Hậu nương nương, là nhân vật mà Ngũ phủ bọn họ không thể trêu chọc vào, nếu đắc tội với nàng, thì sau này dù ở trong cung có mở tiệc thì nàng cũng làm gì dám lộ mặt ra nữa?

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy oán hận Như Tiểu Lam.

Tất cả đều là tại nàng!

"Liễu Dương quận chúa mau đi lên đi." Ngũ tiểu thư vội la lên.

Đám nữ tử còn lại lúc này mới có phản ứng: "Quận chúa người đừng khóc, vì một dã nha đầu thật không đáng gì..."

"Đánh nhau với thứ bùn đất kia xác thực là không đáng." Phía sau mọi người đột nhiên vang lên một cái giọng nam.

"Đúng vậy, quận chúa đừng khóc nữa, mau đi lên thay y phục đi." Ngũ tiểu thư phụ họa theo. (#Linh: Ngu ngốc, lộ bộ mặt giả tạo, cũng không để ý xem là giọng ai:V)

Nhưng mà bước lên trên bờ không phải là Liễu Dương quận chúa, mà là người gây họa Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, các nàng bắt nạt ta." Như Tiểu Lam bổ nhào vào trong bờ, chỉ vào Liễu Dương quận chúa còn đang đứng ở dưới đống bùn và người đang đứng bên bờ Ngũ tiểu thư: "Các nàng... Các nàng bắt nạt người..."

Ngũ tiểu thư kinh hãi, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy có vài tên nam tử đang đứng ở sau lưng các nàng, người đứng đầu chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh Thanh Mặc Nhan, Ngũ công tử cùng nhị thiếu gia hầu phủ đi theo phía sau, đằng sau nữa còn có các nam tử đến đây dự tiệc.

Đám nữ tử đều thay đổi sắc mặt, tất cả đều cúi đầu che lấp đi những vết bùn ở trên người.

Liễu Dương quận chúa cũng ngơ ngác đứng ở trong đống bùn, nếu bộ dáng hiện tại của nàng bị truyền ra ngoài, thì sau này làm sao gặp người được nữa a, thanh danh của nàng... Nàng còn muốn Hoàng Hậu nương nương tứ hôn cho mình, tìm một mối hôn sự thật tốt.

"Thiếu Khanh đại nhân!" Ngũ tiểu thư lắp ba lắp bắp nói: "Đây thật sự là hiểu lầm..."

Thanh Mặc Nhan đi đến bên cạnh hồ, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo: "Gia giáo hầu phủ không tốt, bất quá cũng không cần phải nói đạo lý với một con khỉ cả người toàn bùn đất đi." Nói xong hắn liếc mắt nhìn về phía Liễu Dương quận chúa.

Các vị nam tử phía sau đều lộ vẻ kinh ngạc: "Cái con khỉ toàn bùn đất kia hình như là Liễu Dương quận chúa?"

"... Thật nhiều bùn, thật đúng là giống một con khỉ, Thiếu Khanh hình dung rất đúng."

Tuy rằng bây giờ cười ra quả thực là rất thất lễ, nhưng mà bộ dáng của Liễu Dương quận chúa thật sự là rất buồn cười, nhóm nam tử rốt cuộc nhịn không được, tất cả đều cười to ra tiếng.

Như Tiểu Lam cũng mang theo cả thân nước bùn, nhưng mà nàng lại không hề quan tâm đến việc đó, chỉ đáng thương hề hề giơ hai cánh tay ra về hướng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, ôm ôm..."

Người toàn là bùn, người khác tránh còn không kịp, đến ngay cả nhị thiếu gia cùng Ngũ công tử cũng đều lùi về phía sau né tránh.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế cục bùn nhỏ lên, tất cả nước bùn đều dính hết lên trên người hắn, hắn lại không hề nhăn mi dù chỉ là một cái.

"Thật đúng là luôn làm cho người khác phải lo lắng." Hắn dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm.

"Các nàng ỷ có đông người mà bắt nạt ta." Muốn cáo trạng thì phải thừa lúc có đông đủ mọi người, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan: "Còn có nàng..."

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ về hướng Ngũ tiểu thư.

Ngũ công tử đột nhiên biến đổi sắc mặt, đến gần muội muội, lớn tiếng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Ngũ tiểu thư trong lòng ủy khuất muốn chết, nàng bất quá chỉ là nghiêng về phía Liễu Dương quận chúa một ít, như thế nào lại bị nha đầu kia kể tội.

"Các nàng muốn đoạt con chim của ta, còn mắng ta là dã nha đầu, đem ta đẩy vào trong đống bùn..." Nguyên bản thương tâm của nàng đều là đang giả vờ, nhưng mà sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan thật sự quá ấm áp, gợi lên cho nàng nhớ lại những ký ức kia.

Nàng là hài tử mà ông nội nhặt được, từ nhỏ ở trong trường đã bị bạn bè kỳ thị, bị bắt nạt nhiều như cơm bữa, nhưng mà mỗi lần như vậy nàng đều không dám nói cho ông nội nghe.

Nghĩ đến mấy chuyện thương tâm này, nàng kìm lòng không được vùi mặt vào cổ Thanh Mặc Nhan, động tác thân mật đến thuần thục.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được vài giọt nước nóng hổi đang chảy trên cổ hắn.

Ngũ tiểu thư đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, những nữ tử còn lại thì đều sợ đến mức trắng cả mặt ra.

Nhị thiếu gia nhìn thấy bộ dáng của Ngũ tiểu thư như thế thì liền phát hoảng, tiến lên muốn thay nàng giải thích vài câu, không nghĩ tới lại gặp phải ánh mắt đang đảo qua của Thanh Mặc Nhan, khiến cho hắn sợ tới mức ngậm miệng lại.

Ngũ tiểu thư nhìn thấy thế trong lòng lập tức nguội lạnh.

Không nghĩ tới nhị thiếu gia lại sợ huynh trưởng của hắn đến thế, sau này nếu nàng được gả qua đó, thì làm gì có chỗ tốt cho nàng đây, còn chưa nói đến nếu Thanh Mặc Nhan cưới thê tử về, thì chức vị chủ mẫu nắm quyền hạn trong tay sẽ không phải là nàng nữa.

"Thiếu Khanh, ở đây hẳn là có hiểu nhầm gì đó." Ngũ công tử chỉ có thể kiên trì nói giúp muội muội.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, ôm chặt cục bùn nhỏ xoay người bước đi.

Ngũ công tử vội vàng phái người kéo Liễu Dương quận chúa lên, sau đó lại chạy đến trấn an Thanh Mặc Nhan, đồng thời sai người chuẩn bị sẵn y phục cùng nước ấm, để cho hạ nhân dẫn đường, an bài cho Thanh Mặc Nhan đi tắm gội và thay quần áo.

Như Tiểu Lam phải tắm hết ba thùng nước lớn mới rửa hết được bùn đất ở trên người, khuôn mặt mũm mĩm bị nước ấm làm cho đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan cũng bị nàng cọ bùn lên người, nhưng bất quá hắn cũng chỉ cần bỏ đi lớp áo bên ngoài, rồi đơn giản lau rửa một phen là được.

Lúc thay y phục hắn đuổi hết hạ nhân của Ngũ phủ đi ra ngoài.

Thời điểm thay xong xuôi y phục, hắn nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên giường sát cửa sổ, má thì phình ra không biết là đang ăn cái gì.

Vừa rồi còn khóc sướt mướt rơi cả đống nước mắt, chỉ trong chớp mắt đã ngồi ăn ngon lành quên đi hết mọi thứ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài.

"Ngươi cũng biết người đánh nhau với mình là Liễu Dương quận chúa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

Trong tay Như Tiểu Lam đang cầm một cái bánh mật, đây là do Ngũ công tử cố ý phái người đem đến, rất hợp với khẩu vị nàng.

"Biết." Nàng gật gật đầu, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Biết thế mà ngươi còn dám đánh, lần trước vừa bị ma ma kia giáo huấn, vậy mà mới mấy ngày trôi qua lá gan đã lớn lên rồi?"

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Đánh thua mới là làm mất mặt ngươi, ta không có thua, ta thắng!"

Bộ dáng ngây thơ khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan cũng phải tan vỡ.

Không nghĩ tới những lời hắn từng nói qua, nàng đều ghi nhớ hết ở trong lòng, hơn nữa còn nghe hiểu, nhớ kỹ.

"Không sai, đánh thua mới là làm mất đi mặt mũi của ta." Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt lại, lộ ra đường cong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đầu ngón tay tươi ngọt, bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh

Thanh Mặc Nhan thay một thân cẩm bào tố sắc, ngồi xuống ở bên người Như Tiểu Lam.

"Liễu Dương quận chúa đã nói những gì?"

Trong tay Như Tiểu Lam cầm cái bánh mật, đứt quãng đem chuyện xảy ra ở bên cạnh hồ nói ra hết, cuối cùng còn nhìn trộm đánh giá sắc mặt của Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng thật sự đến trước mặt Hoàng Hậu nương nương để cáo trạng, thì có phải ngươi sẽ bị phạt hay không a."

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Bây giờ mới biết sợ sao?"

Như Tiểu Lam nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lời lẽ chính đáng nói: "Ta là sợ làm liên lụy đến ngươi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay lau đi vụn bánh ở trên mặt nàng: "Là chủ nhân, tất nhiên phải làm chỗ dựa cho sủng vật của mình."

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng.

Tuy rằng rất không vừa lòng với cái danh hiệu sủng vật này, nhưng mà có chỗ dựa cảm giác thật đúng là không tệ.

Cầm lấy cái bánh mật cuối cùng, lại nhét vào trong miệng.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn cái đĩa trống không.

"Nếu đã là sủng vật, thì chẳng lẽ lại không biết đường lưu lại một khối đồ ăn cho chủ nhân sao?" Hắn buồn bã nói.

Như Tiểu Lam đang định bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, nghe thấy hắn nói như thế thì động tác liền cứng lại.

Ánh sáng từ cái đĩa này cũng có thể chiếu ra được bóng dáng con người.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đến bên cạnh cái đĩa, miệng lẩm bẩm: "Đương kim Thái Tử là do Hoàng Hậu nương nương sinh ra, đắc tội với Hoàng Hậu nương nương thì chẳng khác nào là đắc tội với Thái tử, ngươi lại còn đánh một trận với Liễu Dương quận chúa như thế, thì ngay lập tức đã đắc tội với nhiều người rồi, nếu như để Hoàng Thượng truy vấn xuống dưới, chỉ sợ là... Có chút khó đối phó..."

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Như Tiểu Lam nhổ nửa khối bánh mật ở trong miệng ra, sau đó liền không chút nghĩ ngợi nhét vào trong miệng của Thanh Mặc Nhan.

Bánh mật mang theo nồng đậm mùi hương của đậu đỏ, vừa vào miệng đã mềm như là tan ra.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một thứ ánh sáng nhạt: "Ngươi thế nhưng lại để cho ta ăn đồ từ trong miệng ngươi nhổ ra..."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn, lắp ba lắp bắp nói: "Nếu không... Nếu không thì ngươi nhổ ra đi."

Đến ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao vừa rồi bản thân lại có cái hành động như vậy.

Đường đường là Thiếu Khanh đại nhân thì làm gì có chuyện ăn thừa đồ ăn của người khác, hơn nữa còn đã bị nàng cắn một miếng.

Duỗi tay qua, chuẩn bị lấy bánh mật từ trong miệng hắn ra, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngậm chặt lấy đầu ngón tay.

Ngón tay trắng nõn, nhìn qua vừa mềm lại vừa thơm, mặt trên vẫn còn dính vị ngọt của điểm tâm, Thanh Mặc Nhan còn có chút không phân biệt được cái nào là ngón tay vật nhỏ, cái nào là bánh mật trong miệng hắn.

"Ngươi đừng cắn a!" Như Tiểu Lam kêu lên, lấy trình độ mềm mại hiện tại của nàng, nói không chừng Thanh Mặc nhan chỉ cần khẽ động thôi là sẽ cắn đứt ngón tay nàng mất.

Thanh Mặc Nhan thong thả nhấm nuốt bánh mật ở trong miệng, nhưng vẫn không chịu buông ngón tay nàng ra, mà lại dùng đầu lưỡi liếm qua đầu ngón tay dính mật cùng đậu đỏ của nàng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên ngón tay ngứa ngứa, tựa như trong lòng có vô số con kiến nhỏ bò qua, nàng muốn rút tay ra lại bị Thanh Mặc Nhan cắn nhẹ một cái.

"Lần sau ta nhất định sẽ để lại một khối cho ngươi, ngươi đừng cắn ta." Như Tiểu Lam vẻ mặt đau khổ trịnh trọng hứa hẹn.

"Nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói." Thanh Mặc Nhan thả ngón tay của nàng ra.

Như Tiểu Lam quấn quít kiểm tra ngón tay đáng thương của chính mình, mặt trên còn lưu lại một dấu răng rõ ràng.

"Đau không?" Trên đầu chuyển đến câu hỏi của Thanh Mặc Nhan.

Ngươi thử bị cắn xem?

Như Tiểu Lam căm giận trong lòng, nhưng lại không dám nói ra ngoài.

Thời điểm tiệc rượu Ngũ phủ chính thức bắt đầu, chuyện vừa xảy ra ở bên cạnh hồ đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết.

Tục ngữ nói rất đúng, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn rặm.

Đặc biệt bởi vì vị Liễu Dương quận chúa này bình thường đắc tội với rất nhiều nữ hài tử, khó có dịp được bêu xấu nàng ta, cho nên chuyện này như được mọc thêm cánh bay đến khắp mọi nơi.

Phụ mẫu của Liễu Dương quận chúa không có một chức quan thực tế nào, nhưng bởi vì bọn họ là hoàng thân quốc thích, cho nên đi đến đâu cũng có người nịnh nọt.

Lần này nữ nhi của bọn họ gặp phải chuyện lớn như thế, tự nhiên là khiến cho họ vô cùng tức giận, khai yến chưa lâu đã đi tìm Thanh Mặc Nhan để nói chuyện.

Liễu Dương quận chúa đã thay đổi một thân y phục mới, hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nắm chặt góc áo Thanh Mặc Nhan, toàn bộ cơ thể đều ngồi ở trên đùi hắn, nàng quay đầu lại, lè lưỡi về phía Liễu Dương quận chúa, làm một cái mặt quỷ thật lớn.

Liễu Dương quận chúa tức đến trắng cả mặt: "Mẫu thân, người nhìn nàng đi!"

Mẫu thân nàng liên tục trấn an: "Chỉ là một dã nha đầu mà thôi, cứ để phụ thân đi giúp ngươi giáo huấn nàng."

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa là đệ đệ của Hoàng Hậu, có chức quan tam phẩm nhàn hạ, tuy rằng trên tay không có thực quyền, nhưng so về chức quan lại cao hơn Thanh Mặc Nhan một bậc.

"Thiếu Khanh nhận nuôi một nha đầu ngang ngược vô lý, còn suýt làm cho Liễu Dương quận chúa bị thương, việc này chẳng lẽ liền cứ thế quên đi?" Hắn đứng ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thái độ hùng hổn dọa người.

Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, nắm lấy tay nhỏ của Như Tiểu Lam: "Bằng không ngươi muốn như thế nào?"

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa cười lạnh: "Tất nhiên là để nàng đứng trước mặt mọi người nhận lỗi với Liễu Dương quận chúa, Thiếu Khanh cũng không muốn việc này nháo đến tai Hoàng Hậu nương nương đi?"

Xem ra chính mình đã gây ra phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, dù cho Thanh Mặc Nhan có bắt nàng đi xin lỗi Liễu Dương quận chúa, thì nàng cũng sẽ không có chút oán hận nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng? Mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự khẩn trương của tiểu nhân nhi ở trong lòng, bên môi không khỏi lộ ra một tia cười ý vị, nhéo nhéo khuôn mặt của Như Tiểu Lam: "Nếu như ta nói chuyện này sai ở chỗ Liễu Dương quận chúa, chẳng lẽ vẫn còn muốn chúng ta đến trước mặt xin lỗi nàng?"

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thanh Mặc Nhan dùng từ "chúng ta", mà không phải từ "nàng".

Nói cách khác hắn không mang bản thân ra đứng ngoài cuộc, mà là quyết định quản chuyện này rồi.

Lúc này trong lòng Như Tiểu Lam hết sức chấn động.

Quả nhiên chủ nhân của nàng là thiên hạ vô địch! Uy vũ khí phách!

Nhìn trong ánh mắt lóng lánh của vật nhỏ chứa đầy sự sùng bái, trong lòng Thanh Mặc Nhan rất là hưởng thụ, coi như chốn không người nắn bóp mặt nàng, hành động vô cùng thân thiết khiến mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc.

Phụ thân Liễu Dương quận chúa lạnh mặt: "Xem ra việc này không thể không nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương rồi."

Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhị thiếu gia khẩn trương nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Đại ca... Không bằng trước tiên cứ để cho Tiểu Lam nhận lỗi với quận chúa đi."

Nếu sự việc này thật sự nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương, đến lúc đó ngay cả Hầu phủ cũng sẽ gặp tai ương theo.

Ngũ công tử có chút đứng ngồi không yên, muội muội của hắn sắp được gả đến Hầu phủ, cho nên tất nhiên hắn cũng không muốn phát sinh cái loại sự tình này.

Hắn đang định mở miệng ra khuyên giải vài câu, đã thấy khóe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra một ý cười lạnh như băng.

"Có chuyện này ta nghĩ ngươi cũng đã quên mất, Vân cô nương hoa khôi thanh lâu vẫn đang còn ở trong thành, nếu như để một chút việc nhỏ này nháo đến trong cung, nói không chừng ta sẽ nhất thời lỡ miệng nói ra hết, ta nghĩ Liễu Dương quận chúa chắc hẳn vẫn chưa biết, là nàng còn có một người đệ đệ do kỹ nữ sinh ra đi?"

Thanh âm trong lời nói này của Thanh Mặc Nhan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Lập tức, mọi người xung quanh đều ngừng cả hô hấp.

Liễu Dương quận chúa ngồi cùng với mẫu thân của nàng ở phía xa vẫn không biết bên này đã phát sinh chuyện gì, còn kiễng chân lên nhìn xung quanh.

Phụ thân quận chúa đột nhiên lùi lại hai bước, biểu cảm trên mặt như nhìn thấy quỷ: "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

"Bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh." Mỉm cười trên khóe môi Thanh Mặc Nhan tràn ra, tựa như một đóa Mạn Đà La Hoa (*), đẹp đến say lòng người nhưng lại mang theo nọc độc trí mạng.

(*) Mạn Đà La Hoa: Hoa Bỉ Ngạn màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Muốn ăn tôm say rượu? Phải hôn ta một cái

Lời Thanh Mặc Nhan nói ra khiến cho mọi người chung quanh đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Việc riêng thì nhà ai mà không có, ở bên ngoài nuôi dưỡng vợ bé, rồi sinh ra mấy đứa con riêng cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều bọn họ đều che giấu vô cùng tốt, hơn nữa lại đều là người có quyền có thế, cho nên rất ít khi để lộ ra sai lầm.

Vì vậy khi Thanh Mặc Nhan nói chuyện này ra thì không khác nào là một cú đấm mạnh, trực tiếp đánh chúng vào điểm yếu của phụ thân Liễu Dương quận chúa.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn Thanh Mặc Nhan với ánh mắt như nhìn thấy quỷ.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mang theo mỉm cười, chỉ là nụ cười này lại khiến cho mấy người ở phía sau cảm thấy lạnh cả người.

Đại Lý Tự là nơi chuyên thẩm tra các vụ án ở địa phương, cho nên sẽ biết được một số việc bí mật, bao gồm không ít việc tư của triều thần, đều được ghi lại cả trong hồ sơ của bọn họ.

Không ít người ở đây đều âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh thay cho phụ thân của Liễu Dương quận chúa.

Hoàng Hậu nương nương chán ghét nhất là loại chuyện này, nếu để loại chuyện gièm pha kia làm ảnh hưởng đến danh dự của Thái Tử, thì chỉ sợ là tiền tài phú quý của bọn họ đều sẽ hóa thành mây khói trôi đi.

Liễu Dương quận chúa nhìn thấy phụ thân của nàng đi đến đây, thì liền lên tiếng truy vấn nói: "Thiếu Nhanh đã đáp ứng để nha đầu kia xin lỗi ta rồi sao?"

"Việc này trước cứ bỏ qua đi." Phụ thân nàng hàm hồ nói: "Ta còn có việc, đi trước một bước." Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Liễu Dương quận chúa cùng với mẫu thân của nàng hai mặt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan cả khuôn mặt đều cười đến vui vẻ.

Tuy rằng vừa rồi Liễu Dương quận chúa ngồi ở bên kia nên không nghe được Thanh Mặc Nhan nói cái gì, nhưng mà chắc chắn sẽ có người ở đây truyền ra ngoài, tin tưởng rất nhanh nàng ta sẽ biết được chuyện này.

Có một đệ đệ do kỹ nữ sinh ra, tin tưởng vị quận chúa kia nhất định sẽ đại náo một hồi.

Trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng thoải mái, Thanh Mặc Nhan thấy thế liền nhéo nhéo khuôn mặt nàng: "Lại có cái mưu đồ gì đây?"

"Không có." Như Tiểu Lam vội vàng ân cần giúp hắn gắp một đũa đồ ăn: "Ngươi ăn cái này đi."

Hiếm khi thấy vật nhỏ ân cần như thế, Thanh Mặc Nhan tự nhiên thấy rất hưởng thụ, há miệng ra ăn lấy đồ ăn.

Nhìn bộ dáng cầm đũa vụng về của nàng, Thanh Mặc Nhan liền sai người lấy cái thìa đến cho nàng dùng thay.

Thìa so với đũa thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng mà có rất nhiều món dùng thìa thì hơi khó múc lên, cho nên chưa tới một lúc sau, đã có nhiều thức ăn đều bị vương vãi ra bên ngoài.

Mọi người ngồi xung quanh tâm trạng phá lệ phức tạp.

Nguyên bản bọn họ còn cho rằng Thanh Mặc Nhan sẽ thua ở trên tay của Liễu Dương quận chúa, nhưng không ngờ hắn chỉ bâng quơ thôi là đã hóa giải được hết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Thanh Mặc Nhan, thì hắn còn biết bí mật của không ít người nữa.

Mọi người sôi nổi nâng chén, tuy đang nói chuyện phiếm nhưng biểu cảm của ai cũng vô cùng cứng ngắc.

Chỉ có Như Tiểu Lam vẫn cúi đầu chăm chỉ dùng bữa.

Mỹ thực trước mắt, nàng mới không thèm quan tâm đến mấy điều kia đâu, dù sao những nhược điểm của nàng Thanh Mặc Nhan cũng đều nắm rõ ở trong lòng bàn tay, chết tử tế không bằng còn sống, trước tiên ăn lo cái bụng mới là lẽ phải.

Như Tiểu Lam vùi đầu vào ăn, lại không nghĩ đến hiện tại nàng đang ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ngũ tiểu thư nắm chặt đôi đũa ở trong tay, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

"Tướng ăn xấu như thế... Đứa nhỏ này là ai a?"

"Đó là ứa trẻ hôm nay xảy ra tranh chấp với Liễu Dương quận chúa... Nghe nói là được Thiếu Khanh nhận nuôi ở bên người."

"Quả nhiên là không có quy củ, xem ra Thiếu Khanh còn phải dạy dỗ nàng dài dài."

Nghe mọi người xung quanh khẽ nói nhỏ, ngón tay Ngũ tiểu thư thu càng nhanh.

Có Thanh Mặc Nhan ở đây, tất cả ánh mắt đều bị hấp dẫn về chỗ hắn, nhị thiếu gia Hầu phủ ngồi ở một bên mà cũng không có ai thèm chú ý tới.

Ở dưới ánh hào quang của huynh trưởng, hắn tựa như là sự tồn tại của một góc tối âm u.

Trong lòng Ngũ tiểu thư không hiểu sao lại dâng lên một trận rung động.

Nàng chọn sai rồi, cho dù Thanh Mặc Nhan có mang theo một thân bệnh tật không trị được, thì nàng cũng nên lựa chọn kết thân với hắn. (Linh: Bớt ảo tưởng, nói cứ như mọi chuyện đều do ngươi quyết định vậy:V)

Nàng tin tưởng chỉ cần dựa vào thủ đoạn của mình, thì khi Thanh Mặc Nhan thật sự mất đi, nàng cũng dư sức ngồi lên được cái ghế đương gia chủ mẫu Hầu phủ.

Tên nhị thiếu gia kia đã khiến nàng quá thất vọng, tuy rằng mẫu thân vẫn thường xuyên khuyên bảo nàng, chỉ có tính tình như hắn mới dễ dàng để nàng nắm trong tay, nhưng bất quá nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái, cả đời phải gả cho một kẻ bất lực như thế, thật sự là rất ủy khuất nàng.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm định ra tâm tư: Nàng nhất định phải ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan một lần, bằng không nàng sẽ không chết tâm.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa dùng thìa thất bại, khiến cho đồ ăn rơi hết lên trên bàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài, duỗi tay cầm lấy cái thìa ở trên tay nàng.

"Thiếu Khanh sợ là đang muốn giáo huấn nha đầu kia đi?" Có người vui sướng khi thấy người gặp họa, nói ra lời này để lấy lòng Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa nhìn về phía Như Tiểu Lam, hận không thể sai người ném cái người đầy miệng thức ăn kia ra ngoài, nhưng đáng tiếc nơi này là Ngũ phủ, không phải là nhà của nàng

Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa đi, móc khăn ra lau miệng cho Như Tiểu Lam.

"Muốn ăn cái gì cứ nói với ta." Hắn ôm vật nhỏ lên trên đùi.

Như Tiểu Lam vẫn cảm thấy tự mình ngồi sẽ thoải mái hơn, cho nên liền không cam lòng mà vặn vẹo mông: "Ta muốn tự mình ăn."

"Ngươi nhìn trên bàn đi." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nhìn trên bàn rớt đầy đồ ăn, Như Tiểu Lam có chút chột dạ, nàng cũng muốn ăn một bữa cơm thật tốt, nhưng mà nàng thật sự quá nhỏ, dù có cố đến đâu cũng không thể thích nghi được với thân thể trẻ nhỏ này.

Đã có người nguyện ý hầu hạ, nàng tự nhiên sẽ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan đút cho nàng ăn.

Miệng nàng mở ra, tựa như chim yến nhỏ, chờ hắn gắp thức ăn cho.

Bữa tiệc một lần nữa rơi vào yên tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này.

Thanh Mặc Nhan chọn mấy món mà nàng thích ăn, chậm rãi gắp lên, một bên còn đang nói chuyện với Ngũ công tử.

Ngũ công tử nhìn hai má phình to của Như Tiểu Lam rồi cười nói: "Hôm nay ta có chuẩn bị món tôm say rượu, chỉ sợ là ngươi lại không được ăn rồi."

Nói xong hắn liền giơ tay lên, lập tức có một nhóm nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều bê một cái bồn bạch ngọc, mặt trên đậy bằng nắp vung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức nhíu lại.

Đây không phải là đang tra tấn người khác sao, rõ ràng món ngon trước mặt mà lại không được ăn.

Nàng vụng trộm kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

"Không được." Ngữ khí Thanh Mặc Nhan kiên quyết.

"Cầu xin ngươi, ăn hai con thôi được không?" Như Tiểu Lam cò kè mặc cả.

"Không được."

"Vậy một con cũng được, cầu ngươi, chỉ một con thôi." Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn vào Thanh Mặc Nhan, rồi nịnh nọt lấy lòng hắn: "Một con thôi, ta muốn nếm thử."

Mỹ thực trước mặt, không được ăn mới là cô phụ nhân sinh a.

Thanh Mặc Nhan mang theo biểu tình nghiêm túc: "Dù chỉ là một con... Thì ta cũng sẽ lo lắng."

Như Tiểu Lam tràn trề hy vọng chờ Thanh Mặc Nhan nói tiếp.

Khách khứa đã bắt đầu nâng đũa lên để thưởng thức món tôm say rượu, Như Tiểu Lam sốt ruột đến mức mông không an phận xoay tới xoay lui, giống như là sắp mài đến rách cả áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Tôm trên bàn càng ngày càng ít, làm nàng gấp đến độ muốn khóc.

Rốt cuộc là có đồng ý hay không, lão đại ngươi hãy nói ra đi a.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan đột nhiên dâng lên một ý cười, hắn nghiêng mặt đi, đưa ngón trỏ ra khẽ trạm vào gò má chính mình.

Dù cho hắn không hề nói bất cứ cái gì, nhưng mà động tác kia lại có ý đồ rất rõ ràng: Muốn nàng ở trước mặt mọi người hôn lên mặt hắn...

Oanh một cái, máu trong cơ thể như đều hướng hết lên trên mặt Như Tiểu Lam.

Đây rõ ràng là có ý trêu đùa nàng mà!

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi như vậy rất dễ dàng làm mất đi khí chất.

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt, chỉ muốn đi lên cắn cho hắn hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dùng nụ hôn đổi lấy mỹ thực, vật nhỏ say rượu

Như Tiểu Lam nhìn tôm ở trên bàn càng ngày càng ít, sau đó lại ngước mặt lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nhàn nhã nhìn nàng, hắn cũng không vội, hắn có thể chậm rãi chờ, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chờ nổi, nếu nàng còn tiếp tục do dự thì ngay cả cái đầu tôm cũng không có để mà ăn.

Như Tiểu Lam như đứng trong đống lửa, ngồi trong đống than, đầu nhỏ xoay tới xoay lui, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Sợ cái gì, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, nên có hôn đi chăng nữa thì mọi người cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ như thế, nàng liền ngẩng mặt lên, tay nhỏ bé thuận thế nắm lấy cổ áo Thanh Mặc Nhan, kéo hắn về phía chính mình.

Thanh Mặc Nhan thoáng cúi người xuống.

Như Tiểu Lam hôn nhanh lên mặt hắn một cái.

Miệng nhỏ dính đầy dầu mỡ mang theo một loại xúc cảm ấm áp.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn không vừa lòng, hắn liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi đây là đang lau mồm lên trên mặt ta đi?"

Như Tiểu Lam nghe xong bị nghẹn cả nửa ngày, cả khuôn mặt đều biến thành màu hồng.

Rõ ràng là hôn, vậy mà hắn lại chơi xấu.

Hiển nhiên tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hết về phía bên này, mặt Như Tiểu Lam lập tức đỏ lên như mấy con tôm hồng.

Thanh Mặc Nhan vô cùng nhẫn nại: "Ngươi mà không nhanh chút là đến nửa miếng tôm cũng không còn để mà ăn."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Dù sao vừa rồi cũng đã hôn qua một lần, nàng nhắm mắt lại, phải dùng bất cứ giá nào!

Dương đầu lên hướng đi qua.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt sang, miệng Như Tiểu Lam vừa vặn hôn lên môi hắn.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan lập tức cứng lại, khuôn mặt không đổi sắc lại chỉ vào gò má còn lại: "Vừa rồi hôn trượt, không tính."

Dù sao một cái là hôn, hai cái cũng vẫn là hôn, Như Tiểu Lam dứt khoát vứt đi hết mặt mũi.

Tay nhỏ bé giữ chặt mặt hắn, chụt chụt hôn đến trên mặt hắn toàn là nước miếng.

Mọi người xung quanh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ công tử hồi phục tinh thần lại đầu tiên, hắn liền cười ha ha lên để giải vây: "Khó trách Thiếu Khanh cưng chiều đứa nhỏ này như thế, quả nhiên là rất đáng yêu, nếu bên người ta cũng có một tiểu nhân nhi khả ái như vậy, thì ta cũng sẽ sủng ái nàng ở khắp nơi a."

Có Ngũ công tử hóa giải, không khí lúc này mới hòa hoãn xuống.

Như Tiểu Lam lúc này đã không còn rảnh để đi lo chuyện khác, ánh mắt nhìn chằm chằm vào món tôm say rượu ở trên bàn.

Ngũ tiểu thư ánh mắt chớp động, gọi nha hoàn bên người tới, nói nhỏ một hồi.

Thanh Mặc Nhan lấy một cái bát không ra, chuẩn bị giúp Như Tiểu Lam bỏ một con tôm say rượu vào trong bát.

Đúng lúc này, có một nha hoàn nâng bồn lưu ly đi tới: "Đây là chuẩn bị vì Thiếu Khanh đại nhân, mời ngài chậm dùng."

Trong bồn lưu ly có đựng hơn mười con tôm say rượu, Thanh Mặc Nhan liền nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử ngẩn người, rất nhanh đã khôi phục lại sắc mặt: "Ta thấy vừa rồi Thiếu Khanh vẫn chưa ăn được bao nhiêu, vì thế đã dặn phòng bếp chuẩn bị một phần cho ngươi."

Thanh Mặc Nhan lúc này mới để cho nha hoàn đặt bồn lưu ly lên trên bàn.

Ngũ công tử nhân lúc không có ai chú ý, quay đầu nhìn về phía muội muội của mình.

Ngũ tiểu thư cúi thấp đầu, không thấy rõ được sắc mặt nàng.

Ngũ công tử hơi nhíu mày, nhưng mà trước mặt nhiều người như thế, hắn không thể nói ra bất cứ cái gì, cũng không thể hỏi bất cứ cái gì.

Như Tiểu Lam nhìn một đĩa mỹ thực tươi sống, ngón tay liền động.

Rất nhanh một con tôm đã rơi vào trong bụng.

Liếm liếm môi, vẫn chưa hết thèm.

Nàng không khỏi có chút hối hận, vừa rồi khi nói điều kiện với hắn, ít nhất hôn một cái phải đổi lấy một con tôm mới đúng.

Trong lúc bất tri bất giác, bao nhiêu lễ tiết đều bị nàng ném đi hết, đầu óc hoàn toàn là suy nghĩ phải làm sao để được ăn thêm một con, lại một con...

Nàng cười ha ha ngây ngô với cái đĩa, hơi thở thở ra đều mang theo nồng đậm mùi hương của rượu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng nhuận của vật nhỏ.

Đôi mắt màu xanh biếc vừa to vừa tròn, như ngọc phỉ thúy lóng lánh động lòng người.

"Cười ngây ngô cái gì?" Hắn dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mặt nàng.

"Ha ha ha..." Vật nhỏ cười to ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan!"

"Cái gì?"

"Ngươi lớn lên thật soái."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Thật soái? Có ý tứ gì?

Nhị thiếu gia ngồi bên cạnh tựa hồ như phát hiện ra được chút manh mối, thấp giọng nói: "Đại ca, Tiểu Lam không phải là say rồi đi?"

Chỉ mới ăn một con tôm mà đã say?

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc dùng đôi đũa gắp một con tôm từ trong bồn lưu ly ra, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Trong mùi hương rượu nhàn nhạt còn mang theo một mùi hương khác.

Thanh Mặc Nhan bỏ con tôm vào cái đĩa, rồi lạch cạch buông chiếc đũa xuống.

"Vật nhỏ say rượu, ta mang nàng về trước." Thanh Mặc Nhan nói với Ngũ công tử.

Nhị thiếu gia cũng đứng dậy theo.

"Nhị đệ ở lại thay ta kính Ngũ công tử mấy chén đi." Thanh Mặc Nhan nói xong thì bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam lúc này chỉ biết lo cười ngây ngô, hai tay còn không thành thật lôi kéo cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Ngũ công tử ánh mắt đảo qua con tôm bị Thanh Mặc Nhan bỏ vào trong đĩa.

Lồng độ rượu trong con tôm cũng không cao, dù cho Như Tiểu Lam còn nhỏ tuổi thì cũng không thể nào bị say đến cái dạng này được.

Đúng lúc này Ngũ tiểu thư đi lại đây: "Ta đã phái người chuẩn bị sẵn một phòng khách, không bằng mời Thiếu Khanh đại nhân và Tiểu Lam nghỉ tạm ở đây một đêm đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ tiểu thư không cam lòng, không đợi nàng mở miệng khuyên bảo lần thứ hai, Ngũ công tử đã lên tiếng trước: "Nếu Thiếu Khanh đã muốn trở về, thì ta sẽ sai người đi chuẩn bị xe."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, ôm Như Tiểu Lam rời đi.

Ngũ công tử phái người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa phủ, lại tự mình dẫn người tiễn Thanh Mặc Nhan đến tận bên ngoài, xong xuôi hắn mới xoay người trở lại, vừa đúng lúc thấy muội muội nhà mình đang đứng ở nơi đó, hắn khẽ cắn hàm răng, cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Hồ đồ!" Ngũ công tử thấp giọng trách mắng.

"Ca ca..." Mặt mũi Ngũ tiểu thư mang theo ủy khuất.

"Muội muội, ngươi thật sự là quá ngây thơ rồi." Ngũ công tử cho hạ nhân lui ra hết chỉ còn lại hắn và muội muội ở đây: "Thanh Mặc Nhan là người như thế nào? Đến ngay cả Liễu Dương quận chúa hắn còn không sợ, ngươi cho rằng hắn không phát hiện ra một chút kỹ xảo này của ngươi?"

Ngũ tiểu thư cúi đầu sắp rơi lệ.

Nàng âm thầm sai người bỏ vào trong tôm một loại hương liệu khiến cho người ta phải mê say, vốn định mượn cơ hội này để giữ Thanh Mặc Nhan ở lại trong phủ nghỉ ngơi, tạo cho nàng cơ hội thăm dò hắn, không nghĩ tới đến một con tôm hắn cũng không động đến, vật nhỏ đáng giận kia thế nhưng lại say trước.

Ngũ công tử trầm sắc mặt: "Sớm muộn gì ngươi cũng phải gả cho nhị thiếu gia, những tâm tư không đáng có kia tốt nhất là nên thu hết lại đi."

Nói xong cũng không đợi cho muội muội nhà mình được giải thích, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Ngũ tiểu thư đứng ở trong vườn một mình âm thầm đau thương, đột nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn, dọa đến nàng phải quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối mặt với nhị thiếu gia Hầu phủ.

Nhị thiếu gia cũng bị hoảng sợ, sắc mặt lúc hồng lúc xanh, lắp ba lắp bắp nói: "Ngũ...Ngũ tiểu thư đừng sợ, ta chỉ là ở xa xa nhìn thấy ngươi đang đứng ở chỗ này... Cho nên muốn lại gần xem có giúp được gì hay không thôi..."

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng không dám ngẩng đầu lên của đối phương, trong lòng càng thêm bực bội.

Nếu như nhị thiếu gia mà có một chút năng lực, thì nàng làm gì đến nỗi phải động tân tư với Thanh Mặc Nhan.

"Không cần, ta không sao, không phiền nhị thiếu gia phải quan tâm." Nàng lãnh đạm đánh gãy lời nói của đối phương, rồi xoay người rời đi.

Nhị thiếu gia đứng im nhìn theo bóng lưng của Ngũ tiểu thư, trong đầu hoàn toàn là vui mừng: Cuối cùng hắn cũng được nói chuyện riêng với nàng rồi!

Trong lòng tựa như bị một con mèo cào nhẹ, càng lúc càng ngứa, sung sướng đến nói không lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tửu lượng kém, tà khí lại xuất hiện

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Bánh xe chuyển động, thân hình Như Tiểu Lam không ổn, đầu đụng vào trên cạnh xe.

Thanh Mặc Nhan thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, chỗ nào đó trong lòng bỗng rối tinh rối mù.

"Cũng tại ngươi tham ăn." Hắn kéo nàng lại gần, để nàng ngồi lên trên đùi mình.

Ánh mắt to ngập nước của Như Tiểu Lam nhìn vào hắn, nhếch miệng cười ngây ngô: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn về nhà."

Thanh Mặc Nhan tiếp lời: "Về nhà."

"Nhưng mà sau khi ta về rồi sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngươi nữa." Như Tiểu Lam chu môi.

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Nàng nói muốn về nhà, nguyên lai là không giống với ý về nhà mà hắn vừa nghĩ?

Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng, Thanh Mặc Nhan nghe nàng nói đứt quãng.

"Trở về được thì thật tốt... Mỗi ngày ta sẽ không cần lo lắng phải ăn chuột chết, cũng không cần lo lắng bị phụ thân ngươi đuổi ra ngoài, không cần mỗi ngày phải lấy lòng ngươi... Sau này tha hồ mà sống."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dần dần ảm đạm xuống: "Huyền Ngọc." Hắn hướng ra phía ngoài gọi.

"Thế tử có gì phân phó?" Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Ra khỏi thành, đến điền trang (*)."

(*) Điền trang: Ruộng vườn, trang trại của quý tộc. Đồng nghĩa với trang viên.

Huyền Ngọc ngẩn người: "Không trở về Hầu phủ?"

"Ân."

Xe ngựa đổi hướng, ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành Như Tiểu Lam đã bắt đầu lăn lộn, gân cổ căng lên một cách kỳ quái, sau đó liền bò lên trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nghĩ muốn kéo nàng xuống, kết quả lại bị nàng cắn một cái lên cổ.

Thật vật vả hắn mới nhịn xuống được loại xúc động muốn cắn lại nàng, hắn vỗ lên mông nàng một cái, uy hiếp nói: "Sủng vật mà lại dám cắn chủ nhân? Nếu còn bướng bỉnh ta sẽ ném ngươi ra ngoài."

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam thật sự đã an tĩnh lại, đần độn ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, rồi sau đó oa oa khóc to lên.

"Ông nội, ngươi không cần ta nữa!"

Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

"Ông nội!" Như Tiểu Lam chui đầu vào trong lòng hắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy, gân xanh trên thái dương đều nổi lên.

Không nghĩ tới tửu lượng của vật nhỏ lại kém đến thế, xem ra sau này phải trông coi nàng thật cẩn thận, tuyệt đối không để cho nàng động đến rượu.

Như Tiểu Lam náo loạn một hồi xong cuối cùng cũng an tĩnh lại, nàng trốn vào một góc của xe ngựa không chịu đến gần hắn.

"Tam thúc là đồ trứng thối!" Nàng nâng chân nhỏ lên đá vào hắn: "Ông nội vừa mất, ngươi đã muốn đuổi ta đi, hiện tại ngươi cũng được như ý nguyện rồi, rốt cuộc ta đã không thể trở về được nữa..."

Thanh Mặc Nhan chưa bao giờ cảm thấy mệt tâm như lúc này.

Vật nhỏ ngày thường ngoan ngoãn bây giờ lại ầm ĩ lên đến dọa người, mới qua một lúc, mà hắn đã được làm ông nội, tam thúc rồi các loại nhân vật.

Dù cho bây giờ hoàng đế có đứng ở trước mặt thì hắn cũng không cảm thấy mệt tâm đến thế.

Như Tiểu Lam vô tâm vô phế náo loạn ra đủ chuyện xong lại còn thoải mái nằm ở trong lòng hắn hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt nhìn nàng, đỡ chán cười nhẹ.

Ai có thể nghĩ đến đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại không có biện pháp với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa.

Nhéo nhéo khuôn mặt nàng, Như Tiểu Lam lẩm bẩm mấy câu, nhưng đôi mắt vẫn an tĩnh nhắm lại.

Nàng thế nhưng lại đem hết cả khuôn mặt chôn vào trong lòng hắn, càng thể hiện ra nàng rất tín nhiệm và không muốn rời xa hắn.

Nhưng mà câu nói "về nhà" kia rốt cuộc là có ý gì?

Trừ hắn ra, hắn tuyệt đối không cho phép nàng có một gia đình khác ở bên ngoài.

Đùa nghịch vòng cổ đá ngũ sắc trên cổ nàng, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên u ám, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có lấy một tia ánh sáng.

Tiểu gia hỏa chỉ có thể thuộc về hắn.

Khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Ánh sáng màu vàng của hoàng hôn chiếu vào phòng qua đường cửa sổ, ở trên sàn nhà hiện ra những ánh sáng lớn nhỏ không đồng nhất.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn phòng ốc xa lạ, cả nửa ngày vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

Đây là đâu?

Ngoài cửa sổ ẩn ẩn truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam ngồi dậy, phát hiện y phục trên người đều đã bị thay đổi, lúc này nàng chỉ mặc trên người một kiện áo đơn mỏng có thêu mấy bông hoa ở trên.

Nhảy xuống giường, Như Tiểu Lam xoạch xoạch chạy ra ngoài cửa.

Trong viện được dọn dẹp sạch sẽ, một ít nông cụ được đặt ở góc tường, hơi có hương vị của nông thôn.

Đây không phải là Hầu phủ.

Như Tiểu Lam không tìm thấy Thanh Mặc Nhan, vì thế liền đi ra ngoài sân, mới đi đến cạnh cửa đã ngửi thấy được mùi hương của quả ngọt.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cây lê lớn với đầy quả ở trên.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đây chính là hoa quả thuần thiên nhiên a, nhất định phải nếm thử.

Nhưng mà cây quá cao, nàng căn bản là không với tới được.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu Như Tiểu Lam toát ra một cái ý niệm: Nàng còn có thể biến thành mèo hương sao?

Lần trước nàng đã có ý nghĩ muốn biến trở về làm mèo hương, nhưng mà lại thất bại.

Nhắm mắt lại, nàng chuyên tâm cảm thụ cỗ nhiệt lưu đang quanh quẩn ở trong cơ thể.

Ánh sáng nhàn nhạt từ trên người nàng toát ra...

Vầng sáng bao phủ được một lúc, đã thấy trên mặt đất chỉ còn lại kiện áo đơn mỏng cùng với một đôi giày thêu nho nhỏ.

Áo đơn động đậy, chỉ thấy từ phía dưới bò ra một con mèo hương màu đen, đang mở to đôi mắt màu xanh biếc.

Nguyên lai lại có thể biến trở về a!

Sau khi biến thành mèo hương, trèo lên cây với nàng mà nói là một chuyện hết sức dễ dàng, nàng liền vèo vèo bò đi lên.

Nàng hái được quả lê, rồi lại trèo lên trên ngọn cây ngồi xuống, nhai nhai không ngừng bắt đầu gặm.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là chiếc áo đơn mỏng đang nằm ở trên mặt đất.

Nhặt chiếc áo kia lên, trong mắt hắn hiện lên chút kinh hoảng, đi nhanh vào trong phòng.

Trong phòng im ắng, một bóng người cũng không có.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan quát lên một tiếng.

Huyền Ngọc chạy từ ngoài viện vào.

"Không thấy Tiểu Lam."

Vẻ mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Thuộc hạ vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài viện, nhưng không hề thấy tiểu thư đi ra ngoài, cũng không có người khả nghi nào tiến vào trong."

Thanh Mặc Nhan chau mày: "Phái người đi tìm."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, miệng lại nói thầm: "Một người đang sống sờ sờ không có khả năng tự nhiên biến mất như vậy."

Lời này đột nhiên nhắc nhở Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hắn sáng lên, đi đến nơi nhặt được bộ xiêm y kia.

Ngẩng đầu lên nhìn, ở phía trên cây cành lá tốt tươi, kết ra không ít quả lê.

Đôi mắt Thanh Mặc Nhan híp lại, nhánh cây lay động chuyển đến một thanh âm rất nhỏ.

"Không cần tìm nữa, các ngươi lui ra hết đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Huyền Ngọc mang theo khó hiểu lui ra ngoài.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan dương đầu lên khẽ gọi.

Rất nhanh, trên ngọn cây vang lên tiếng sàn sạt, ngay sau đó một cái hạt lê rơi từ trên cao xuống.

Thanh Mặc Nhan lùi về phía sau một bước, hạt lê rơi ở trên đất.

Một đạo bóng đen nhanh như mũi tên từ trên cây lao xuống, trực tiếp chui vào lòng hắn.

"Chít chít chít chít!" Mèo hương màu đen lông trên người đang xù hết cả lên, như là nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, lại giống như đang muốn kể cái gì đó cho hắn nghe.

"Biến trở về cho ta!" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sau khi vật nhỏ biến thành mèo hương chiều cao đã lớn hơn so với trước kia không ít.

Trước kia nàng vừa vặn có thể nằm trong lòng bàn tay hắn, mà hiện tại lại lớn bằng cả hai bàn tay hắn cộng lại... Vật nhỏ quả nhiên là lớn rất nhanh.

Một đạo ánh sáng hiện lên, nữ hài tử toàn thân trơn bóng xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó lại ôm chặt lấy cổ hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm nhận được tà khí!" Trong mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là hoảng sợ: "Giống với tà khí trên người con rối đứng đầu kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tà khí sau khi mặt trời lặn, dịch bệnh trong thôn

Như Tiểu Lam một phen nói hết lời, nhưng chỉ thấy Thanh Mặc Nhan ngơ ngác nhìn nàng.

Làm sao vậy?

Nàng giơ tay vẫy vẫy ở trước mặt hắn: "Thanh Mặc Nhan?"

Tầm mắt đột nhiên nhìn lên xuống điên đảo, nàng bị Thanh Mặc Nhan kẹp lại ở phía dưới cánh tay, trên mông vang lên hai tiếng đòn vang.

Như Tiểu Lam bị đánh vào mông, đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật, nàng lớn như thế này rồi... Cư nhiên lại một lần nữa bị người ta đánh vào mông...

Thanh Mặc Nhan chỉ đánh hai cái xong liền thả tay ra, nhìn thấy tiểu nhân nhi không phát ra dù chỉ là một tiếng động, liền cho rằng nàng đã bị hắn dọa cho sợ hãi rồi.

"Nếu còn có lần sau, ta sẽ đánh nát mông ngươi." Hắn hung tợn nói, bỗng dưng nàng biến mất, suýt nữa làm cho tim hắn sợ đến mức ngừng đập.

Như Tiểu Lam máy móc gật đầu, bị Thanh Mặc Nhan dọa đến biểu cảm trên mặt đều cứng lại.

Thanh Mặc Nhan mang nàng về phòng, vừa giúp nàng mặc quần áo vào, vừa hỏi nàng về sự việc của cỗ tà khí kia.

Như Tiểu Lam lại giống như đầu ngỗng ngốc nghếch, bao nhiêu linh khí đều đã bị hắn đánh tan hết.

Thanh Mặc Nhan thay nàng đeo dây lưng lên hông, sau đó lại nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của nàng.

Vừa rồi hắn vô cùng nổi nóng, thời điểm đột nhiên không thấy nàng hắn mới phát hiện ra trái tim mình hoảng sợ đến mức nào.

Không có nàng, trong lòng hắn hoàn toàn là trống rỗng.

"Tà khí ở phía tây..." Như Tiểu Lam đứt quãng nói: "Lúc mặt trời chưa lặn xuống thì chưa cảm giác được, nhưng sau khi trời tối dần thì nó liền lộ ra ngoài."

"Chuẩn bị xe." Thanh Mặc Nhan lập tức gọi Huyền Ngọc.

Sau khi Huyền Ngọc nghe thấy việc này thì rất là kinh ngạc, xoay người đi tập hợp năm mươi tử sĩ ở trong trang.

Thôn trang này là do đích thân Hoàng Thượng ban thưởng, từ nhỏ Thanh Mặc Nhan đã bị Hầu gia khống chế ở trong tay, căn bản là không có việc gì để làm, cho nên Hoàng Thượng đã thưởng cho hắn không ít thứ.

Điền trang này cũng là một chi, hắn dùng nơi này để âm thầm huấn luyện một đám tử sĩ.

"Năm mươi người quá nhiều." Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Lần nay chúng ta chỉ là đi thăm dò xem thực hư ra sao, mang theo quá nhiều người sẽ không tránh khỏi rút dây động rừng."

Huyền Ngọc ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng chọn ra được mười tên tử sĩ ưu tú nhất.

Thanh Mặc Nhan gần đi ra đến cửa thì bị vật nhỏ bám lấy.

"Mang ta đi theo." Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy ống tay áo hắn.

Thanh Mặc Nhan do dự cả nửa ngày trời.

"Ta có thể giúp được rất nhiều!" Nàng vội vàng nói: "Nếu lại gặp phải chuyện như lần trước..."

Không đợi nàng nói hết câu, đột nhiên Thanh Mặc Nhan giơ ống tay áo lên.

Bởi vì Như Tiểu Lam vừa mới bị hắn đánh xong, cho nên chột dạ muốn chết, bị dọa đến nhắm chặt hai mắt lại.

Kết quả nàng chỉ cảm thấy bên hông ấm áp, ngay sau đó hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan giơ cánh tay ra ôm nàng lên, rồi đi nhanh ra khỏi thôn trang.

Gió đêm thổi phần phật, làm vạt áo bay lên.

Trước tiên Thanh Mặc Nhan đem nàng đưa lên xe ngựa, sau đó lại dặn dò với Huyền Ngọc vài câu, đoàn người lập tức bảo vệ xe ngựa rời khỏi điền trang, dựa theo lời nói của Như Tiểu Lam đi về phía tây.

Xe ngựa xóc nảy, Như Tiểu Lam quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Gió đêm xen lẫn với hơi thở âm lãnh không ngừng xẹt qua cửa sổ, Như Tiểu Lam nhịn không được sợ run cả người.

Trừ nàng ra, những người khác đều không cảm nhận được loại hơi thở này, vậy nên cho dù nàng có nói ra thì chắc cũng sẽ không có ai tin.

Nhưng mà loại cảm giác này thật sự là làm cho tâm người ta phát hoảng.

Ở thế giới hiện đại kia, ít nhất còn có ông nội giống nàng, có thể cảm nhận được loại hơi thở kiểu này, nhưng mà hiện tại chỉ còn mỗi mình nàng...

Đầu vai đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thân thể nho nhỏ của nàng, đem nàng vây trong khuỷu tay hắn.

Như Tiểu Lam trộm ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ trên thấy mặt hắn không chút biểu cảm ngồi ở đó, giống như không thèm để ý đến sự tồn tại của nàng.

Rõ ràng lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, lại còn cố tình làm ra một bộ dáng kiêu ngạo.

Thiếu Khanh đại nhân a, ngươi đừng đáng yêu như thế có được không.

Như Tiểu Lam cảm thấy thỏa mãn tựa đầu vào ngực hắn, nhân tiện còn cọ cọ vài cái.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười nhè nhẹ.

Xe ngựa đi chưa đến nửa canh giờ, thì tốc độ bỗng nhiên bị chậm lại.

"Thế tử, phía trước có một thôn xóm." Huyền Ngọc ở bên ngoài bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan nhấc một góc màn xe lên nhìn ra ngoài.

Xa xa ẩn ẩn lộ ra phòng ốc của một thôn xóm, dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ hết sức an tường.

"Phái hai người đi dò đường." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Như Tiểu Lam vụng trộm đưa đầu ra theo, nhìn chằm chằm vào thôn xóm kia đến mức xuất thần.

"Là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam đầu tiên là gật đầu đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu mày: "Rốt cuộc là sao?"

"Ta cũng không xác định được... Bởi vì có rất nhiều tà khí khác ở xung quanh." Như Tiểu Lam đánh giá bốn phía: "Nơi đó có, nơi đó cũng có..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam.

Thấy hắn không nói chuyện, Như Tiểu Lam liền uể oải nói: "Có phải ngươi không tin ta?"

"Không." Thanh Mặc Nhan kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn: "Ta tin."

Chỉ là hắn đang sợ sự tình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, tử sĩ đi đến thôm xóm tìm hiểu đã trở lại, liền bẩm báo: "Thôn xóm ở phía trước đang có dịch bệch hoành hành, không ít người đều đang chế dược ở trước cửa nhà."

"Dịch bệnh?" Huyền Ngọc kinh hãi, quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan nói: "Thế tử tốt nhất là không nên đến gần quá!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Nơi này cách không xa kinh thành, lẽ ra có dịch bệnh thì phải có người báo cáo lên trên, vì sao bọn họ lại giấu diếm không báo? Các ngươi đi tìm thôn trưởng đến đây."

Huyền Ngọc lại phái người đi, rất nhanh đã đem được thôn trưởng đến, hắn lấy lệnh bài của Đại Lý Tự từ bên hông ra rồi giơ lên trước mặt thôn trưởng, sau đó lại cất cao giọng nói: "Còn không mau chào hỏi đại nhân nhà chúng ta!"

Thôn trưởng vừa thấy lệnh bài kia, xong lại nhìn đến phong cách ăn mặc của Thanh Mặc Nhan thì ngay lập tức quỳ xuống, miệng nói: "Gặp qua đại nhân."

Thanh Mặc Nhan liền hỏi về tình hình dịch bệnh trong thôn.

Hỏi xong liền chất vấn thôn trưởng: "Vì sao ngươi lại giấu diếm dịch bệnh không báo lên trên?"

Thôn trưởng nơm nớp lo sợ nói: "Không ít thôn ở gần đây cũng bị nhiễm phải loại bệnh này, chúng ta lại không có tiền để vào trong thành mời đại phu, chủ yếu vẫn là để thôn tự sinh tự diệt, tuyệt không được để nó lây lan đến kinh thành, lại nói cho dù có người chết, chúng ta cũng có thể đi tìm thần y, chỉ cần có hắn ở đây, rất nhanh có thể giúp cho mọi người khỏi tử hồi sinh."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người: "Thần y có thể khỏi tử hồi sinh?"

"Vâng." Thôn trưởng cung kính nói: "Tuy rằng hắn không thể trị khỏi cho người sống, nhưng mà nếu người bệnh đã chết, hắn lại có cách làm cho người ta sống lại, trong thôn chúng ta đã có vài người được cứu sống..."

Thôn trưởng càng nói đám người Huyền Ngọc càng không cho là đúng, trên đời này làm gì có chuyện khởi tử hồi sinh?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Huyền Ngọc cùng đám người đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện trọng đại như thế, Thiếu Khanh đại nhân sao phải hỏi ý kiến của một tiểu nha đầu?

Như Tiểu Lam cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ta muốn vào trong thôn xem thử."

Nàng có thể cảm nhận được nồng đậm tà khí toát ra từ trong thôn xóm kia, loại hơi thở này giống hệt với hơi thở tản mát ra từ trên người con rối đứng đầu ngày trước.

"Ta nghi ngờ... Có lẽ con rối đã chạy trốn kia không chừng vẫn đang ẩn nấp ở gần đây." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng có suy nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn không thể cảm nhận được hơi thở của đối phương như vật nhỏ mà thôi.

"Huyền Ngọc, chúng ta đi vào thôn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không khỏi có chút lo lắng: "Thế tử, không được a, trong thôn đang có dịch bệnh, nếu ngài gặp phải chuyện gì... Thì bảo chúng ta làm sao mà sống được!"

Thanh Mặc Nhan không chút nào để ý đến lời nói của Huyền Ngọc, bỏ màn xe xuống, rồi ném xuống một câu: "Không nghe theo lệnh của ta thì trở về đi."

Huyền Ngọc vô pháp, đành phải dẫn người che chở xe ngựa đi về phía thôn xóm...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Việc liên quan đến thần y không thể nói ra, lặng lẽ lớn lên

Xe ngựa mới đi tới cửa thôn, Huyền Ngọc đã kiên trì bắt xe ngựa phải dừng lại, sống chết cũng không chịu cho xe đi tiếp về phía trước.

Thanh Mặc Nhan cũng biết là Huyền Ngọc đang lo lắng cho hắn, nên đành phải tự mình ra khỏi xe.

Trong không khí tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lấy khăn ra che mũi lại.

Vừa định bước xuống xe, chợt thấy phía sau bị cái gì đó kéo lại.

Quay đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang vươn đầu ra ngoài, gắt gao nắm chặt góc áo hắn.

"Ngươi chờ ở trong xe không cần phải đi theo." Thanh Mặc Ngan trấn an nói.

Như Tiểu Lam vẫn không chịu buông tay: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không cần phải đi."

"Tại sao?"

"Nơi này có quá nhiều sương mù dày đặc." Như Tiểu Lam nheo đôi mắt lại, xung quanh quá mức mờ mịt, khiến cho nàng nhìn không rõ thôn xóm ở trước mắt.

"Sao có thể, chúng ta sao không nhìn thấy sương mù a?" Huyền Ngọc không hiểu hỏi.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa đem tầm mắt nhìn vào trong thôn, đường nhỏ yên tĩnh, phòng ốc thấp bé cũ kỹ, cũng không có cái gì gọi là sương mù dày đặc, hơn nữa trước tầm mắt cũng rất rõ ràng.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa lôi kéo y phục của hắn: "Nơi này có chút kỳ quái, không bằng để sáng mai quay lại sẽ tốt hơn."

Thanh Mặc Nhan nhớ tới nàng đã từng nói qua, sau khi mặt trời xuống núi nàng mới cảm giác được tà khí.

Có lẽ thật sự giống như lời nàng nói, không bằng để ban ngày quay lại đi.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang do dự, Huyền Ngọc liền vội vàng lại gần khuyên can.

Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng gạt bỏ suy nghĩ đi vào thôn xem xét, hắn lại gọi thôn trưởng đến để hỏi về việc của thần y.

Ai ngờ sắc mặt thôn trưởng chợt đại biến.

"Việc liên quan đến thần y thứ cho thảo dân không thể nói ra... Mong đại nhân thứ tội!" Thôn trưởng quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan hoàn toàn không dự đoán được sẽ xảy ra loại sự tình này, hắn chỉ là muốn biết nhiều hơn về tên thần y kia, không nghĩ tới đối phương thà chết cũng không chịu mở miệng.

Nếu không phải nhờ Huyền Ngọc nhanh tay nhanh mắt, thì vị thôn trưởng kia đã đâm đầu tự sát vào gốc cây gần đó rồi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy việc này rất khác thường, nhưng mà cũng không gây khó dễ cho đối phương, bảo Huyền Ngọc thả hắn ra, sau đó dẫn người rời khỏi thôn.

"Thế tử, chúng ta trở về sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Không, đi dạo ở xung quanh, nhìn xem các thôn khác."

Kết quả là cả một đêm, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đều đi đi lại lại ở bên ngoài thành, lần lượt tìm ra được ba thôn xóm, tất cả đều không khác nhau lắm, trong thôn đều bị nhiễm dịch bệnh, hơn nữa cũng đều nhắc đến tên thần y kia.

"Trở về thành." Thanh Mặc Nhan trầm giọng hạ lệnh: "Đến Đại Lý Tự."

Vất vả cả một đêm, vật nhỏ đã sớm không kiên trì được, gối đầu lên trên đùi hắn ngủ say.

Bởi vì Thanh Mặc Nhan phải thường xuyên thức đêm để làm việc, cho nên đã sớm hình thành thói quen liên tiếp không ngủ không nghỉ trong mấy ngày liền, dù cho không ngủ cả một đêm cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với hắn.

Đến Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam bước xuống xe, đem nàng đến thư phòng của hắn.

Vừa an trí cho nàng xong, ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng ở trên tay áo của nàng.

Y phục của vật nhỏ đều là do hắn đặt may cả, lớn nhỏ vừa vặn, nhưng mà hiện tại, ông tay áo của nàng rõ ràng là đã ngắn lên một đoạn.

Thanh Mặc Nhan sững sờ ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại được tinh thần.

Cúi đầu xuống cẩn thận xem xét một lần nữa, không sai, quả thật là y phục đã bị ngắn đi.

Nói cách khác... Ở trong lúc bất tri bất giác, thì vật nhỏ đã chậm rãi lớn lên,hơn nữa tốc độ này nhanh hơn so với người bình thường đến mấy chục lần.

Thời điểm Huyền Ngọc đi vào, phát hiện thế tử một tay chống ở trên giường, cúi người nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của Như Tiểu Lam, trên mặt mang theo biểu tình ôn nhu mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Huyền Ngọc trộm dùng sức nhéo vào người chính mình.

Thật đau, đây không phải nằm mơ.

"Phái người đi làm thêm mấy bộ y phục nữa, phải lớn hơn một chút." Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Dựa theo số đo của hài tử sáu, bảy tuổi là được."

Huyền Ngọc mở miệng đáp, trong lòng lại nhịn không được nói thầm, thế tử đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ nhận nuôi hài tử đến nghiện rồi?

Một cái còn chưa đủ, còn muốn nhận nuôi thêm mấy cái nữa?

Như Tiểu Lam ngủ đến trưa mới tỉnh, nàng mang giày vào mơ mơ màng màng đi ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng." Nàng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, đầu tóc rối tung vẫn luôn rũ xuống đến cẳng chân, cứ như thế mà chạy ra đến giữa phòng.

Có một đám người đang đứng ở trong viện, tất cả đều đồng loạt cúi đầu xuống, mang theo một bộ thần sắc cung kính, còn Thanh Mặc Nhan thì mặc trên người bộ quan phục đang đứng nói chuyện cùng với một vị nam tử xa lạ diện mạo âm nhu.

Như Tiểu Lam vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng.

"Ai, đây là hài tử Thiếu Khanh mới nhận nuôi sao?" Nam tử diện mạo âm nhu khẽ lên tiếng, hắn nói chuyện tựa như là đang bị ai đó nắn bóp cổ họng vậy.

Ngay lập tức Như Tiểu Lam đã nhận ra được thân phận của đối phương.

Bất nam bất nữ như thế, trừ bỏ thái giám trong cung ra thì không có một ai khác.

Thanh Mặc Nhan không nghĩ tới Như Tiểu Lam lại đột nhiên xuất hiện, liền vội vàng tiến lên phía trước nắm lấy bàn tay nàng: "Đứa nhỏ này đầu óc hơi chậm chạp, nếu có chỗ nào thất lễ vẫn mong công công bao dung cho."

Ngươi mới đầu óc chậm chạp! Ngươi mới là thiếu niên thiểu năng trí tuệ!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn chặt răng, nhưng trên mặt vẫn mang theo thần sắc hồn nhiên, mắt to tròn như ngọc phỉ thúy sáng lên, làm cho người nhìn không khỏi sinh ra lòng trìu mến.

"Hôm nay vừa đúng lúc, Hoàng Thượng cũng muốn gặp mặt đứa nhỏ do ngươi nhận nuôi này, Thiếu Khanh đại nhân mời theo chúng ta tiến cung đi."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam liền cả kinh.

Tiến cung?

Trong đầu của nàng nhanh chóng hiện ra các cảnh cung đấu trong tiểu thuyết.

Hạ độc, giá họa, ám sát...

Không muốn, ta vẫn là một đứa nhỏ hiền lành ngoan ngoãn, thật không muốn đi đến cái nơi đáng sợ đó a!

Thanh Mặc Nhan cảm giác được tiểu gia hỏa không ngừng lùi về phía sau hắn, tựa hồ như đang cực kỳ sợ hãi.

Chờ sau khi người trong cung rời khỏi, Thanh Mặc Nhan mới kéo nàng từ phía sau ra, mang theo biểu cảm nghiêm túc nhìn vào nàng: "Khi tiến cung nhìn thấy hoàng đế thì phải dập đầu, trừ lần đó ra, ngươi phải luôn đi sát theo ta, không được chạy loạn khắp nơi một mình."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu.

Tiến cung gặp Hoàng Thượng không phải là chuyện nhỏ, chỉ có chút sai lầm là có thể rơi đầu bất cứ lúc nào.

Đối với nàng mà nói, nhân sinh không có gì quan trọng hơn việc dùng cả cuộc đời để đuổi theo sự dụ hoặc của mỹ thực.

Thanh Mặc Nhan mang tới bộ y phục được may rất gấp gáp rồi thay vào cho nàng, nhìn tiểu nhân nhi trắng nõn ở trước mặt, Thanh Mặc Nhan hận không thể lập tức tìm một cục than đá đến đây để bôi lên mặt nàng.

Kia khuôn mặt kiều diễm, tựa như là một đóa hoa phù dung xinh đẹp, hắn thật sự không muốn chia sẻ vẻ đẹp này với người khác.

Thanh Mặc Nhan dẫn Như Tiểu Lam đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc đi theo phía sau bọn họ, chợt nghe Cố tiên sinh bên cạnh nói thầm một câu: "Mới mấy ngày không gặp, đứa nhỏ này lớn lên không ít."

Huyền Ngọc lúc này mới kinh ngạc nhận ra đầu Như Tiểu Lam đã cao hơn lúc trước, trước kia còn đứng không đến thắt lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà thân hình hiện tại của nàng lại cao như một hài tử sáu, bảy tuổi.

Vào đến cửa cung, Như Tiểu Lam bắt đầu nổi lên hưng phấn cùng tò mò, nhưng mà không bao lâu sau, nàng lại cảm thấy có chút phiền chán.

Nơi nơi đều là tường cao ngất ngưởng, chơi không vui tí nào.

Không khí trầm lặng, tất cả cung nữ cùng thái giám đều như là người gỗ, đến một chút ý cười cũng không có.

Hơn nữa khiến cho nàng hối hận là trước khi đến đây nàng đã quên mất không ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp chỉ, sau đó lại vội vàng thay quần áo cho nàng vào cung diện thánh, cho nên cũng không có thời gian để chuẩn bị đồ ăn.

Sờ sờ bụng, Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt ưu thương.

Nhân sinh bi ai nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bụng kêu lúc diện thánh, xuất hiện viên đá ngũ sắc thứ hai

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan hơn nửa ngày trời, trên mũi đều đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thái giám dẫn đường ở phía trước, sau đó đột nhiên cúi người bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam sợ hãi.

Hắn đang mặc trên người một thân quan phục, nếu ôm theo một tiểu hài tử thì sẽ rất không ổn, lỡ như Hoàng Thượng nhìn thấy mà mất hứng thì sẽ rất thảm.

Như Tiểu Lam bị dọa vội vàng đẩy hắn ra.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt nghiêm túc, tay ôm nàng không có chút nào do dự.

Thái giám dẫn đường phía trước vụng trộm liếc nhìn bọn họ, xong lại cúi đầu xuống coi như chưa nhìn thấy gì.

Lại đi tiếp trong thời gian một nén hương, bọn họ đã đi đến bên ngoài đại điện.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, sau đó lại nắm lấy tay nàng, thong dong đi vào trong.

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến." Giọng nói the thé của thái giám vang lên.

Như Tiểu Lam tò mò đánh giá bốn phía, quả nhiên hoàng cung là một nơi có tiền, đồ vật ở đây đều màu vàng, không biết tất cả có phải là vàng ròng hết hay không... Đáng tiếc không thể thử cắn một cái, để phân biệt thật giả.

Trong lúc nàng đang thất thần, chợt thấy Thanh Mặc Nhan kéo nàng một cái.

Thanh Mặc Nhan phất góc áo quan phục lên, nàng liền quấn quýt học theo bộ dáng của hắn.

Trong đại điện yên tĩnh đến dọa người, ngay cả thanh âm ma sát của y phục cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Như Tiểu Lam học dáng khấu đầu, đang định ngẩng đầu xem xem hoàng đế lớn lên là cái dạng gì, bỗng nhiên trong bụng lại truyền đến một tiếng kêu: ọc ọc...

Chỉ một thoáng qua, các cung nữ và thái giám ở trong điện đều nhìn hết về hướng này.

Như Tiểu Lam mặt đỏ lên như trái táo chín.

Nếu lúc này trước mặt có một cái lỗ, thì nàng nhất định sẽ chui đầu vào đó.

Đầu tiên trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia kinh ngạc, rồi sau đó lại hướng về phía hoàng đế ở trên cao mà thi lễ: "Đều là do lỗi của vi thần, vì đi quá vội vàng, mà quên mất bụng đứa nhỏ này vẫn đang còn trống không, vi thần to gan cầu Hoàng Thượng ban thưởng một ít điểm tâm."

Thái giám đứng ở một bên đều trợn mắt há hốc mồm.

Dám trực tiếp mở miệng nói muốn đồ vật gì đó trước mặt Hoàng Thượng, Đại Lý Tự Thiếu Khanh vẫn là người đầu tiên, lại còn nói đến đúng lý hợp tình như thế.

Hoàng đế nhìn nha đầu đang quỳ gối ở bên người Thanh Mặc Nhan, mắt to vô tội ngập nước, khiến hắn nhịn không được mà cười ra tiếng.

"Xem ra là do trẫm chọn thời gian không đúng, hại vật nhỏ ngươi chưa được ăn cơm." Nói xong hoàng đế liền vẫy vẫy tay, sai cung nhân đem điểm tâm trên bàn đến chỗ nàng.

"Để nàng chọn một phần đi." Hoàng đế hiền lành nói.

Thanh Mặc Nhan thong dong đứng dậy, nhân tiện cũng kéo Như Tiểu Lam từ dưới đất lên, nhỏ giọng dặn dò nàng: "Ngươi chọn lấy một đĩa đi."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nhất thời đối với hoàng đế sinh ra vô hạn hảo cảm.

Đều nói hoàng đế rất hung dữ, động một chút là muốn chém đầu, nhưng mà bây giờ gặp lại không thấy hắn làm gì nàng a, đã thế còn thưởng điểm tâm cho nàng nữa chứ.

Như Tiểu Lam đi đến hai đĩa điểm tâm trước mặt, nhìn nhìn bàn này, xong lại nhìn sang bàn kia.

Điểm tâm ở trong cung đều cực kỳ tinh tế, mới chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng đã khiến cho người ta không nhịn được mà muốn ăn.

Nước miếng của Như Tiểu Lam đều như đã chảy hết ra ngoài.

Nàng dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, do dự mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế đang ngồi ở trên cao.

"Sao lại không chọn a, ngươi không thấy đói bụng sao?" Hoàng đế tò mò nhìn nàng.

"Ta không biết nên chọn cái nào, thoạt nhìn chúng nó đều rất ngon... Ta rất muốn được nếm thử hết." Như Tiểu Lam thành thật nói.

Lời vừa nói xong, hoàng đế đã ngửa đầu ra cười to.

Tiếng cười vang lên ầm ầm trong đại điện, đến ngay cả thị vệ canh giữ ở bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng cười của hoàng đế, vẻ mặt kinh ngạc nhìn trộm vào trong điện.

Số người có thể làm cho hoàng đế cười đến mức đấy quả thật là không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vật nhỏ của hắn đang thở dài với hai đĩa điểm tâm, nghiêm túc trên mặt hắn liền không còn tồn tại nữa.

Nói trắng ra là, tâm tư loại này của Như Tiểu Lam chính xác là tham ăn.

Nhưng mà nàng không hề che lấp đi ngược lại còn biểu hiện hết ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nàng chỉ để ý đến đồ vật mà nàng đang nhìn.

Nhìn như đơn giản, nhưng lại vô cùng trân quý.

Muốn, liền trực tiếp mở miệng.

Nàng không giống với những người ăn nói quanh co vòng vèo, làm cho người nghe phải phỏng đoán mất cả nửa ngày trời.

Cho nên thời điểm có nàng ở bên cạnh, hắn mới cảm thấy thoải mái đến vậy đi.

Hoàng đế cười cực kỳ thoải mái: "Khó có được nha đầu thành thật như thế, Mặc Nhan, ngươi tìm được nàng ở đâu a?"

Thanh Mặc Nhan dựa theo lời giải thích lần trước với Đại Lý Tự Chính Khanh, lại nói với hoàng đế một lần nữa.

Bởi vì Tiểu Lam có một đôi mắt rất kỳ lạ, cho nên cũng chỉ có lý do này là thích hợp nhất.

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không để ý quá nhiều về vấn đề này.

Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu không nơi nương tựa, dù cho có ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan thì cũng không thể gây ra được chút sóng gió gì, lại nói hắn còn muốn dùng đến Thanh Mặc Nhan người này, sợ là phía sau hắn (TMN) còn có thế lực riêng ở bên ngoài.

Dù cho hắn có tín nhiệm, cũng khó mà bảo đảm ngày sau Thanh Mặc Nhan sẽ không bị các thế lực khác mượn sức.

Như bây giờ đúng là hoàng đế đã nhìn thấy được hết cục diện hiện tại.

Thanh Mặc Nhan cùng với lão Hầu gia phụ tử bất hòa, trừ bỏ hoàng đế ra, thì hắn không còn chỗ nào khác để dựa vào.

Cho nên hoàng đế đối với hắn mới phá lệ khai ân, ràng buộc hắn ở dưới tay.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vào lòng, cười tủm tỉm tạ ân Hoàng Thượng, sau đó lại chạy đến bên người Thanh Mặc Nhan, điều đầu tiên làm là đưa khối điểm tâm lớn nhất cho hắn.

Thanh Mặc Nhan nhận lấy, tay thuận thế sờ sờ đầu nàng.

Lần trước khi còn ở Ngũ phủ, nàng đã đáp ứng với hắn, sau này sẽ không ăn một mình nữa, cho nên lúc này đây nàng nhớ rất kỹ câu nói kia.

Tuy nói làm vậy ở trước mặt hoàng đế là không hợp quy củ, bất quá Thanh Mặc Nhan hiểu rất rõ về Hoàng Thượng, cho nên cũng không rặn ròo nàng phải chú ý đến quy củ ở trong cung.

Hoàng đế trên mặt mỉm cười màn chút ý vị sâu xa.

Lúc đầu khi nghe mọi người nói Thanh Mặc Nhan cực kỳ sủng ái một nha đầu hắn còn cảm thấy không tin, Thanh Mặc Nhan người này tuy tuổi không lớn, nhưng cách xử sự của hắn lại già hơn so với tuổi, hỉ nộ không để hiện ra bên ngoài, nhưng mà hiện tại khi nhìn thấy đứa nhỏ này, hắn mới hiểu rõ một việc, không phải do Thanh Mặc Nhan thay đổi, mà là đứa nhỏ này đáng giá để cưng chiều.

Nàng thật lòng đối đãi với Thanh Mặc Nhan, tự nhiên cũng sẽ được đối phương dùng toàn lực để bảo hộ.

"Có một số chuyện trẫm muốn thương nghị với ngươi." Hoàng đế phân phó cung nữ bên người: "Ngươi mang đứa nhỏ này ra ngoài đi dạo đi."

Thanh Mặc Nhan lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Hoàng đế cười khẽ: "Ngươi yên tâm, có cung nhân đi cùng, sẽ không để đứa nhỏ này xảy ra việc gì."

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể nhìn Như Tiểu Lam ôm theo đĩa điểm tâm rời đi, sau lưng nàng còn có một cô cung nữ đi theo, một trước một sau rời khỏi đại điện.

Đi đến bên ngoài điện, Như Tiểu Lam trực tiếp chạy vào khu vườn ở gần đó, vừa đi vừa nhai cắn điểm tâm.

Cung nữ quy củ đi theo phía sau nàng, cho dù có thấy trướng mắt với tướng ăn của đứa nhỏ này, nhưng mà vì đang mang theo hoàng mệnh (lệnh vua) trong người, cho nên nàng cũng không dám nói cái gì nhiều, chỉ có thể buồn rầu chuyên tâm đi ở phía sau.

Như Tiểu Lam ăn liên tục hai khối điểm tâm, xong lại cảm thấy có chút khát nước, liền quay đầu lại hỏi xem cung nữ có biết nước ở đâu không.

Cung nữ đành phải quay về lấy nước.

Như Tiểu Lam một mình trèo lên một khối núi giả, ngồi ở trên đó, đung đưa cẳng chân chờ cung nữ quay lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên cạnh núi giả truyền đến một thanh âm đè nén nghẹn ngào, giống như là có ai đó đang khóc lóc.

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, cúi đầu nhìn theo tiếng động kia.

Kề sát mặt sau núi giả có một cái ao nhỏ, nước ao không sâu, nhưng lại cực kỳ thanh u, có một nữ hài tử đang ngồi bên cạnh ao, nhìn qua bộ dáng thì khoảng bốn, năm tuổi, xấp xỉ với tuổi của Như Tiểu Lam.

Nàng ôm đầu gối nghẹn ngào ngồi ở đó, nhưng lại không dám khóc ra tiếng.

Như Tiểu Lam liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên hông nữ hài tử kia đang đeo một khối ngọc bội, đúng là đá ngũ sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ăn điểm tâm của ta, thì chính là bằng hữu của ta

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, rồi nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi cuộn tròn người lại, trốn ở bên cạnh ao khóc.

Khiến nàng cảm thấy kinh hỉ chính là bên hông đối phương có đeo một khối ngọc bội đá ngũ sắc.

"Uy!" Nàng lên tiếng khẽ gọi: "Ngươi có muốn ăn điểm tâm không?"

Nghe được thanh âm của nàng, nữ hài kia liền ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

Hai tiểu hài tử bốn mắt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên a, nữ hài tử đẹp quá...

Tuy rằng trên mặt đối phương còn mang theo nét non nớt của trẻ con, nhưng đôi mắt kia của nàng lại mang theo một loại mị sắc say lòng người.

Cả người Như Tiểu Lam đều bị mê hoặc.

Loại sắc đẹp này, thật sự tồn tại sao?

Tuổi còn nhỏ mà đã tuyệt sắc như thế, nếu đợi đến khi nàng trưởng thành rồi, thì đi đến đâu mới tìm được một mỹ nhân đẹp đến nhường này đây?

Nữ hài tử xa lạ nhìn vào Như Tiểu Lam, vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thanh âm không ngọt ngào giống như nàng tưởng tượng, mà lại hơi có chút giống với nam hài tử.

Như Tiểu Lam lấy một khối điểm tâm ra đưa qua đó: "Ăn không?"

Nữ hài chớp chớp mắt, nhìn về phía khối điểm tâm, dè dặt cẩn trọng đưa tay ra lấy, nhưng bất quá lại không bỏ vào miệng ăn luôn, mà lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

"Ngươi yên tâm, không có độc đâu, đây là do Hoàng Thượng vừa ban cho ta, ngươi cứ ăn đi, ở đây ta vẫn còn rất nhiều." Như Tiểu Lam đắc ý giơ đĩa điểm tâm lên cho nàng xem.

Trong ánh mắt đối phương lộ ra tia kinh ngạc: "Ngươi được gặp Hoàng Thượng?"

Như Tiểu Lam đi xuống khỏi núi giả, đến ngồi bên cạnh nữ hài tử kia: "Đúng vậy, ta tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, Hoàng Thượng xem ra cũng rất tốt, đối xử với người khác rất hòa nhã."

Nữ hài trầm ngâm một lát, rồi lại đột nhiên cúi thấp người cười ra tiếng, tiếng cười nghe ra có chút chua sót.

Như Tiểu Lam liếc mắt nhìn khối đã ngũ sắc ở bên hông nàng ta, càng khiến cho nàng hạ quyết tâm muốn kết giao bằng hữu với đối phương.

"Ngươi tên là gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Vu Phong Hoa..." Nữ hài không chút cảm xúc.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Ta tên là Như Tiểu Lam, nếu như ngươi đã ăn điểm tâm của ta, thì sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta." (Linh: Cái lý do không liên quan:V)

Vu Phong Hoa ngây người, mở to miệng ra cả nửa ngày mới nói được một câu: "Ngươi không nghe rõ sao... Ta là Vu Phong Hoa."

"Ta nghe rõ." Như Tiểu Lam không để ý nói: "Cái tên này có gì đặc biệt sao?"

Vu Phong Hoa cúi đầu nhìn vào kiện váy hoa lệ của bản thân, ấn ấn phun ra hai chữ: "Không có."

"Tuổi còn nhỏ đừng cả ngày chỉ biết u buồn như vậy, cao hứng lên." Như Tiểu Lam tùy tiện khoác tay lên bả vai đối phương, loại cảm giác này khiến cho nàng cảm giác như được quay về thời đại học, sống như một nữ hán tử tự tại.

"Ngươi có muốn ăn một khối điểm tâm nữa không?" Như Tiểu Lam đưa cái đĩa về phía nàng.

Lúc này đây, đối phương không có do dự nữa, trực tiếp duỗi tay ra cầm lấy một khối.

Hai đứa trẻ nhỏ trốn ở phía sau núi giả nói chuyện đến vui vẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ở phía xa truyền đến nhiều tiếng bước chân dồn dập.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ tới vừa nãy nàng bảo cung nữ đi lấy nước, đang định đứng lên, thì chợt thấy Phong Hoa thay đổi sắc mặt.

"Đừng nói chuyện, như vậy các nàng sẽ tìm được ta."

Như Tiểu Lam kỳ quái nói: "Sao các nàng lại muốn tìm ngươi?"

Vu Phong Hoa phờ phạc ỉu xìu cúi thấp đầu: "Các nàng bắt ta trở về để luyện đàn."

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ vai nàng, loại sự tình này nàng đã thấy rất nhiều rồi, thời điểm đến trường không ít bạn học đều sẽ phải đăng ký một loại sở trường riêng, luyện đàn các thứ thật sự phiền muốn chết.

Hai người cứ thế trốn ở phía sau cây cối, nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần đi xa.

"Khối đá này của ngươi thật xinh đẹp." Như Tiểu Lam vẫn nhịn không được sờ sờ vào khối ngọc bội ở trên hông đối phương.

"Không phải ngươi cũng có một khối sao?" Vu Phong Hoa tò mò nhìn vòng cổ của Như Tiểu Lam: "Khối đá này chắc hẳn là do Đại Lý Tự Thiếu Khanh đưa cho ngươi đi?"

"Làm sao ngươi biết?"

"Đây là đá ngũ sắc, ở cả Hạ quốc này cũng chỉ có mỗi bốn khối..."

Lời của Vu Phong Hoa còn chưa dứt, Như Tiểu Lam bỗng nhiên cảm giác được trên đầu bị một cái bóng đen bao phủ.

"Vật nhỏ."

Nàng ngửa đầu lên, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía trên núi giả, từ trên cao nhìn xuống các nàng.

"Bát điện hạ ở đây!" Sau lưng Thanh Mặc Nhan, có đi theo vài cái cung nữ, các nàng vội vàng chạy đến chỗ Như Tiểu Lam rồi kéo Vu Phong Hoa lên.

"Sao điện hạ lại trốn ở đây, khiến chúng ta tìm thật vất vả."

"Điện hạ mau theo chúng ta trở về đi, bằng không nếu để Hoàng Thượng biết thì nhất định sẽ trách phạt ngươi."

Vu Phong Hoa áy náy nhìn Như Tiểu Lam, yên lặng để cung nữ nắm tay dắt đi.

"Uy!" Như Tiểu Lam nhịn không được hướng về phía bóng lưng của đối phương hô lên một câu: "Lần sau ta sẽ còn được gặp ngươi sao?"

Vu Phong Hoa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng, rồi đột nhiên cười nhẹ một cái.

Vào khoảnh khắc đó, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt là phồn hoa rực rỡ, ngơ ngác đứng đó nhìn cho đến khi bóng dáng Vu Phong Hoa khuất khỏi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn vẻ mặt háo sắc của vật nhỏ vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười.

"Ở trong cung mà cũng dám chạy loạn, ngươi không cần cái đầu này nữa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt, ý muốn hù dọa nàng.

Như Tiểu Lam không dám đem sự việc liên quan đến đá ngũ sắc ra để kể cho hắn nghe, chỉ có thể qua loa nói: "Ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu với nàng thôi."

"Bằng hữu? Ngươi biết hắn là ai?"

"Nàng nói nàng tên là Vu Phong Hoa."

Thanh Mặc Nhan thở dài, lướt qua phía trái của núi giả, sau đó bế vật nhỏ lên: "Hắn là bát điện hạ."

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to: "Bát điện hạ? Nàng là công chúa?"

Thanh Mặc Nhan ôm nàng bước về phía ngoài cung, thần sắc trên mặt có chút nghiêm túc: "Hắn không phải công chúa, hắn là con trai của đương kim Hoàng Thượng bát hoàng tử."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau nàng mới nói ra được một câu: "Không có khả năng!"

Người đẹp như vậy... Còn đẹp hơn so với nàng, là một tiểu mỹ nhân đẹp nhất mà nàng đã từng được thấy, nàng làm sao... Làm sao lại là một nam hài tử được?

"Từ năm ba tuổi bát điện hạ đã được nuôi nấng như một nữ hài tử, đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, cũng chính là vận mệnh của hắn."

Như Tiểu Lam trợn tròn hai mắt, dù có như thế nào thì nàng cũng không thể nghĩ ra được, một nam hài tử đẹp đến như thế tại sao lại bị bắt phải mặc váy, còn phải học tập mấy thứ của nữ hài tử nữa.

Nàng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không nói thêm về vấn đề này nữa, mang nàng rời khỏi hoàng cung, trở về Hầu phủ.

"Thôn xóm ở ngoài thành kia phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam không hiểu về quốc gia đại sự, nhưng mà đối với chuyện này nàng lại vô cùng để bụng.

"Hoàng Thượng đã biết rồi, ngài ấy đã phái Thuận Thiên phủ tiếp nhận vụ này." Thanh Mặc Nhan vừa ở phía sau bình phong thay quần áo, vừa thuận miệng nói chuyện với nàng.

Như Tiểu Lam khẽ nhăn mày: "Bọn họ sẽ tìm được tên thần y kia sao?"

Thần y có thể khởi tử hồi sinh, đến ngay cả nàng còn cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời này không có khả năng tồn tại loại y thuật này.

Sau bình phong Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không hề trả lời câu hỏi của nàng.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam thử gọi một câu.

Vẫn không có bất kỳ thanh âm nào.

Ánh chiều tà của hoàng hôn cuối cùng cũng được trút hết, trong phòng vẫn chưa được đốt đèn nên, nháy mắt xung quanh đều lâm vào sự tối tăm của chiều hôm.

Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, nàng nhảy từ trên giường xuống, chân không chạy đến chỗ bình phong.

Sau bình phong, một tay Thanh Mặc Nhan đang nắm lấy cạnh bình phong, hắn nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt sung huyết, gân xanh trên gáy nổi mạnh lên.

Như Tiểu Lam bổ nhào qua gắt gao ôm lấy cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan quỳ ở nơi đó đến nửa ngày cũng không đứng dậy được, trong không gian nhỏ hẹp hoàn toàn là tiếng hít thở dồn dập của hắn.

Hôm nay, là ngày mà cổ độc của hắn phát tác, vốn định thay xong y phục là vừa đúng lúc, không nghĩ tới vẫn bị chậm một bước...

Bất quá, có vật nhỏ ở bên người cảm giác thật là tốt.

Vị xạ hương nhàn nhạt không ngừng từ nàn da nàng thấm ra, thân thể nàng như là một cục bông, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn đến, khiến cho tay hắn vô pháp rời khỏi người nàng.

"Vật nhỏ, nhanh lớn lên đi!" Thanh Mặc Nhan thì thào nói nhỏ ở bên tai nàng.

Nếu nàng không mau lớn nhanh một chút, hắn cảm thấy bản thân mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Điều kiện chế thuốc dẫn, tập viết

Thanh Mặc Nhan nửa quỳ trên mặt đất nghỉ ngơi lấy sức, một lát sau mới ôm Như Tiểu Lam chậm rãi đứng dậy.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Làm ta sợ muốn chết."

Thanh Mặc Nhan lộ ra tia mỉm cười, vỗ nhẹ lên mông nàng: "Cũng may vật nhỏ nhà ngươi còn có chút lương tâm, cũng không uổng công ta đối với ngươi tốt như thế."

Rõ ràng là ta đang giúp ngươi, vậy mà ngươi lại còn bày ra bộ dáng ta mới là người thiếu của ngươi... Thiếu Khanh đại nhân, như vậy không tốt đâu.

Như Tiểu Lam biết đêm nay nàng sẽ không được rời khỏi bên người hắn, vì vậy dứt khoát di chuyển một chút, tự tìm cho mình một vị trí nằm thoải mái nhất.

"Nghe y quan Trường Hận nói ta là thuốc dẫn của ngươi, nếu chế thành túi thơm mang theo bên người thì sau này sẽ không xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn như thế này nữa." Như Tiểu Lam suy nghĩ nói.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, phảng phất như muốn nhìn thấu xem nàng đang có ý nghĩ gì.

Như Tiểu Lam trở mình, nằm sấp trên người hắn: "Chẳng lẽ trừ cái này ra thì không có phương pháp nào khác sao? Sao cứ phải giết chết ta thì mới có thể chế được dược..." Nói đến đoạn cuối, nàng còn ủy khuất hít hít cái mũi.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, đột nhiên cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam nhìn hắn cười mà cảm thấy khó hiểu.

"Giết ngươi chế thành thuốc dẫn?" Thanh Mặc Nhan cười to đến lợi hại, khiến cho nàng đang nằm trên người hắn còn suýt nữa bị ngã xuống đất.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy Thanh Mặc Nhan ta là cái loại người này?" Con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn vào nàng, trong lòng Như Tiểu Lam không hiểu sao lại khẽ run lên.

"Cái chết đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì cả." Thanh Mặc Nhan cười nhạo nói: "Mỗi lần cổ độc phát tác ta đều có khả năng có thể chết đi, cho nên mạng của ta có thể xem như là nhặt về được, ta giữ ngươi ở bên cạnh quả thật cũng có một phần nguyên nhân là do ngươi có thể khắc chế được cổ độc, nhưng mà ta muốn chính là ngươi phải sống tốt, chứ không phải là chết đi, làm thành túi thơm mỗi ngày treo ở trên người ta."

Nếu vật nhỏ của hắn quả thật bị chế thành túi thơm, rồi bị hắn mang theo bên người mỗi ngày, như vậy còn không bằng móc trái tim của hắn ra cảm giác còn thống khoái hơn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan nói ra những lời này trước mặt nàng, biểu cảm trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

"Bất quá cũng có một biện pháp, vừa có thể giữ được tính mạng ngươi lại vừa có thể chế ra túi thơm." Ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc dài của nàng, xúc cảm mềm mại như lụa làm cho hắn cảm thấy say lòng.

"Là biện pháp gì?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Nàng nhất định phải tìm cách gom đủ bốn viên đá ngũ sắc, rồi sau đó quay về với thế giới hiện đại của nàng.

Nhưng mà điều duy nhất khiến nàng cảm thấy lo lắng chính là Thanh Mặc Nhan, nếu nàng đi rồi, hắn liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

"Muốn chế túi thơm thì phải có mùi xạ hương trên người của ngươi." Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tươi cười thâm ý.

Nhìn vẻ mặt lơ mơ của Như Tiểu Lam, ý cười của Thanh Mặc Nhan càng tăng lên: "Nhưng mà hiện tại lại không thể lấy hương ở trên người ngươi, bởi vì ngươi còn quá nhỏ, mùi hương quá nhạt, phải chờ đến khi... Chờ đến khi mùi xạ hương trên người ngươi nồng đậm thì mới có thể lấy được."

"Kia phải chờ tới khi nào?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Chờ đến khi ngươi đến thời kì phát tình."

Khuôn mặt Như Tiểu Lam trong nháy mắt như bị nứt ra thành hai nửa.

Phát tình?

Muội muội ngươi a, ngươi thật sự coi ta là động vật sao!

Đây đối với ta tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục nghiêm trọng đến nhân cách của ta!

Như Tiểu Lam tức thì dựng đứng cả lông lên, trong đầu toàn là hình ảnh nàng bị mèo đực truy đuổi.

Đáng giận!

Thanh Mặc Nhan, cầu xin ngươi đi tìm chết đi.

Như Tiểu Lam nghĩ thầm muốn nhào lên trực tiếp cắn chết hắn, nhưng mà nàng vừa mới thay răng sữa, răng mới vừa mọc ra còn chưa có đủ sức lực.

Thanh Mặc Nhan lại coi như không nhìn thấy sự phẫn nộ của vật nhỏ, vẫn tiếp tục đùa nghịch tóc của nàng, buổi tối hai người cũng không có về phòng ngủ, mà là trực tiếp nghỉ ở trong phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan liền đi đến Đại Lý Tự, một lần nữa đâm đầu vào công việc bận rộn.

Như Tiểu Lam không thể đi theo, phải đơn độc ở lại Hầu phủ.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn để không ít người ở bên cạnh nàng, tất cả đều là tử sĩ mà hắn huấn luyện ra ở điền trang, tuy rằng một đám cả ngày không cười qua một lần, nhưng mà bọn hắn lại rất trung tâm, ban ngày lúc Thanh Mặc Nhan không có ở đây, đến ngay cả quản gia ở trong phủ cũng không được tiến vào trong viện dù chỉ là một bước.

Như Tiểu Lam trải qua mấy ngày thoải mái an ổn, mỗi ngày đều chơi đùa vui vẻ cùng chó ngốc ở một chỗ.

Mỗi lần Thanh Mặc Nhan trở về đều phát hiện ra bộ dáng dơ hề hề của nàng, liền giao nhiệm vụ tập viết chữ cho nàng.

Như Tiểu Lam vẻ mặt tuyệt vọng: "Ta mới không cần học viết chữ đâu."

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến sự không tình nguyện của vật nhỏ nào đó: "Buổi tối khi ta trở về sẽ kiểm tra ngươi sau, nếu viết quá kém ta sẽ chặt một chân sau của chó ngốc, nếu ngươi viết thiếu một chữ, thì ta liền đem nó đi nấu thành một nồi thịt chó." (Linh: Chó ngốc có tội tình gì mà lúc nào anh cũng nhằm vào nó TvT)

Chó ngốc đáng thương hề hề ghé vào trên cửa sổ, trong mắt tràn đầy lệ quang.

"Ngao ô ngao ô..." Tiếng kêu chua xót chỉ có Như Tiểu Lam mới hiểu rõ.

Vì cái gì bị thương luôn là ta.

Từ đây Như Tiểu Lam bị rơi vào kiếp sống tập viết theo mẫu chữ của học sinh.

Mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều giành ra chút thời gian để kiểm tra chữ nàng viết.

Nhìn mấy con nòng nọc xiên xiên vẹo vẹo ở trên giấy Tuyên Thành, khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhịn không được mà run rẩy không ngừng.

"Mấy thứ quỷ quái này là cái gì?" Hắn thậm chí còn hoài nghi cái này là do nàng dùng chân để viết ra.

"Đây là... Những chữ mà ngươi bảo ta viết a." Như Tiểu Lam chột dạ nói.

Nàng đã từng dùng qua bút lông, nhưng mà chữ ở thời đại này với chữ mà nàng biết căn bản là không giống nhau.

Thanh Mặc Nhan lấy tay đỡ trán, trầm mặc một lúc sau hắn mới đứng lên: "Ngươi theo ta đi đến thư phòng."

Như Tiểu Lam đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, bộ dáng giống như cam chịu để nhận hết tức giận đi vào bên trong thư phòng.

Thanh Mặc Nhan mở giấy ra, rồi mới mài mực, sau đó đưa bút lông cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam rụt người về phía sau, tựa như cầm vào bút lông thì sẽ bị phỏng tay, không chịu đưa tay ra lấy.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ép buộc nàng, chỉ quay đầu hô to ra bên ngoài: "Huyền Ngọc, mang con chó đen kia đến phòng bếp đi..."

Như Tiểu Lam giật mình nhảy dựng lên, giơ đôi tay nhỏ bé ra để bịt miệng hắn lại.

"Ta viết, ta viết là được chứ gì."

Thanh Mặc Nhan nhướng mày, đưa bút lông cho nàng.

Như Tiểu Lam cắn chặt răng, viết ra chữ như con rắn đang bò trên giấy.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở một bên nhìn, liên tục thở dài: "Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết nhiều hơn ngươi gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam bĩu môi nói thầm: "Trời mới biết văn tự ở đây của các ngươi khó viết đến mức nào, giống như là chữ viết khi vẽ bùa không bằng."

Thanh Mặc Nhan không nghe rõ nàng vừa nói cái gì, khi hắn ngẩng đầu lên Như Tiểu Lam đã sớm ngậm miệng lại.

"Để ta dạy ngươi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau vươn cánh tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé cùng cái bút lông trên tay nàng.

Hắn đưa tay viết chữ, tuy rằng Như Tiểu Lam không hiểu hắn đang viết cái gì, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được đầu bút lông rất hữu lực, sắc bén tựa như một mũi kiếm.

Mỗi lần đưa bút Thanh Mặc Nhan đều hơi hơi cúi người xuống, cằm hắn nhẹ nhàng cọ lên trên đỉnh đầu nàng.

Thân thể Như Tiểu Lam áp sát vào vòm ngực ấm áp của hắn, cảm nhận được tiếng đập trầm ổn từ trái tim hắn, khiến nàng cảm nhận được một loại rung động khó hiểu, bất giác hai lỗ tai đỏ hết cả lên.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới phản ứng dị thường của vật nhỏ, ý cười trên mặt ngược lại còn đậm hơn.

Không sợ nàng không nghĩ thông suốt, chỉ cần cứ để thời gian từ từ trôi, hắn tin tưởng có một ngày nàng sẽ cảm giác được.

Hắn lại mở một tờ giấy khác ra: "Chúng ta viết lại một lần nữa."

Như Tiểu Lam vốn định rút tay ra khỏi tay hắn, không nghĩ tới hắn nắm tay rất chặt, chút sức lực của nàng căn bản là không thể nào thắng được hắn.

Như Tiểu Lam đành phải kiên trì, theo động tác của hắn mà du tẩu trên mặt giấy.

Hơi thở hắn vừa vặn xẹt qua sau gáy nàng, khiến trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác ngứa ngáy khó hiểu, bất giác muốn tránh hắn đi, lại bị hắn truy đuổi càng nhanh hơn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến đây." Bên ngoài thư phòng vang lên thanh âm của Huyền Ngọc phá vỡ cục diện xấu hổ ở bên trong: "Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư đến phủ chúng ra, nói là muốn đến để hỏi thăm sức khỏe của tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chưa từng có hy vọng xa vời, chọc giận Thiếu Khanh đại nhân

Huyền Ngọc đứng ở bên ngoài thư phòng thông báo: "Nhị thiếu gia dẫn theo Ngũ công tử và Ngũ tiểu thư đến đây, nói là tới để thăm tiểu thư, và nhân lỗi về chuyện ở tiệc rượu lần trước..."

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Nhận lỗi?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan vẫn không rời khỏi tờ giấy, khiển trách nàng: "Chuyên tâm đi, viết cho xong mấy chữ này."

Như Tiểu Lam chỉ có thể cố gắng tập trung, chuyên tâm tập viết.

Huyền Ngọc đã đi theo bên người Thanh Mặc Nhan từ rất lâu, cho nên khi thấy thế tử không nói gì, thì hắn liền đoán được ý đồ của thế tử, xoay người đi ra dẫn đám người nhị thiếu gia vào trong viện.

Khi mọi người đi đến cửa thư phòng, Huyền Ngọc lại khách khí giải thích nói: "Thế tử còn đang bận dạy tiểu thư học viết, ngài sẽ lập tức tới ngay."

"Tập viết?" Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư tò mò nhìn về phía bên trong thư phòng, chỉ thấy sau bức bình phong lộ ra hai thân ảnh mơ hồ, nam tử dáng người thon dài, trong lòng nửa ôm nửa níu lấy một nữ hài tử nhỏ nhắn, đang cúi đầu chuyên tâm luyện viết.

"Thiếu Nhanh thật đúng là hảo phong nhã." Ngũ công tử cười nói, đồng thời lại nhìn về phía nhị thiếu gia: "Bình thường hắn ở trong phủ đều nhàn hạ như thế này sao?"

"Là..." Nhị thiếu gia tỏ ra lúng túng, ngày thường hắn đâu biết Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, sân này cũng không giống với trong suy nghĩ của Ngũ công tử, nói muốn vào là vào được.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nhị thiếu gia lúc nào cũng đem ánh mắt dừng ở trên người của Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư nhìn Thanh Mặc Nhan đang chuyên chú nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam tập viết ở trong phòng, ngòi bút thuần thục du tẩu ở trên mặt giấy, trong lúc vô hình lại tản mát ra một loại ánh sáng nhu hòa, chỉ là nhìn thoáng qua thôi đã khiến cho nàng không thể nào rời mắt đi được.

Cảnh tượng như vậy dù ở trong mộng nàng cũng mong muốn được mơ thấy qua một lần.

Đây hoàn toàn là một loại hy vọng xa vời, từ nhỏ nàng đã biết bản thân sẽ phải gả vào Hầu phủ, chẳng qua nàng cũng không có bất kỳ ảo tưởng gì với vị phu quân tương lai kia.

Những thứ mẫu thân dạy cho nàng đều là phải làm như thế nào mới có thể nắm giữ quyền lực ở trong tay, làm sao mới có thể nắm chắc được Hầu phủ.

Nhưng mà khi nhìn thấy một màn ở trước mắt này, trong lòng nàng đột nhiên lại sinh ra một loại khát vọng.

Dù chỉ là một lần thôi cũng được, nếu có thể hưởng thụ cảm giác được nam nhân như thế trân trọng...

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt ở ngoài cửa, khiến cho động tác đang viết của nàng trở nên cứng ngắc, mặc kệ sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan có ấm áp đến đâu cũng không thể làm cho lòng nàng an ổn xuống được.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu bút, đuôi mắt giơ lên, khóe miệng khẽ cong, trong lòng đang nghĩ việc tập viết giống như thế này sau này phải làm thật nhiều mới tốt.

Lau tay, hắn mang theo Như Tiểu Lam đi ra ngoài phòng khách.

Ngũ công tử chắp tay thi lễ: "Hôm nay ta cùng muội muội đến đây, để nhận lỗi về việc không thoải mái xảy ra ở tiệc rượu hôm đó, mong rằng Thiếu Khanh đừng để ở trong lòng."

Thanh Mặc Nhan ngồi xuống cầm cái khăn lên, chậm rãi lau tay cho Như Tiểu Lam: "Ngày hôm ấy có phát sinh chuyện gì không thoải mái sao, tại sao ta lại không nhớ?"

Ngũ công tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại thoải mái cười to: "Thiếu Khanh thật là độ lượng, là do ta suy nghĩ nhiều rồi, hôm nay ta cùng muội muội đến đây có mang theo một ít đồ đến để tặng cho Như tiểu thư." Nói xong liền có hạ nhân nâng lên hai hộp gấm.

Như Tiểu Lam ngửi thấy được mùi vị từ trong hộp.

"Là đồ ăn ngon." Như Tiểu Lam ở bên tai Thanh Mặc Nhan nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng một cái, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng ánh mắt lại cực kì không tốt.

Như Tiểu Lam liền vội vàng giải thích: "Ta chỉ nói thế thôi, cũng không nói là muốn ăn..."

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lạnh hơn.

Còn nói dối là không có, trên mặt nàng rõ ràng viết to hai chữ: Thèm ăn!

Bởi vì Ngũ tiểu thư là khách nữ, cho nên Thanh Mặc Nhan liền sai người chuẩn bị một phòng khách ở phía sau, để Như Tiểu Lam cùng Ngũ tiểu thư đi qua đó uống trà và dùng điểm tâm.

Ánh mắt nhị thiếu gia lúc nào cũng chăm chú nhìn vào trên người Ngũ tiểu thư, thẳng đến khi thân ảnh của đối phương biến mất khỏi tầm mắt, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, mất mát thở dài.

Trong lòng Ngũ công tử biết rõ ràng, liền đối với Thanh Mặc Nhan nói: "Chuyện hôn sự vốn là đã định xong, nhưng mà Hầu gia bên kia lại nói ngươi là đại ca mà vẫn chưa cưới vợ, cho nên tốt nhất là nhị thiếu gia không nên thành thân trước."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhâm nhi chén trà: "Cho nên lần này các ngươi đến đây là muốn thuyết phục ta lấy vợ?"

Ngũ công tử cười nói: "Không dám không dám, đây là chuyện trong nhà của Hầu phủ, ta làm sao mà dám xen vào."

Nhị thiếu gia lúc này mới đứng lên, đưa ra một đống thiếp mời: "Đây là phụ thân bảo ta giao cho đại ca, để đại ca chọn được người thích hợp trong số này."

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đưa thiếp mời lại đây, đơn giản quét mắt nhìn qua.

Kia mặt trên đều là tên của các thiên kim tiểu thư, còn có tuổi và hình vẽ chân dung của các nàng nữa.

Thanh Mặc Nhan tiện tay để sang một bên, nhàn nhạt nói: "Đã biết, để lát nữa ta xem."

Ngũ công tử có chút không tự nhiên, liền chủ động đổi sang đề tài khác, nói đến tình hình dịch bệnh gần đây ở ngoài thành.

Trong phòng khách Như Tiểu Lam dựng thẳng lỗ tai lên để nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, trong miệng thì liên tục ăn điểm tâm, tốc độ này không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư ở đối diện phải nhìn đến mức trân trối.

Thật không hiểu tại sao cái thân thể nho nhỏ này lại chứa được nhiều đồ vật như thế, thấy nàng không ngừng ăn luôn miệng, mà lại không bị béo phì... Không đúng, nàng giống như là đã cao lên không ít.

Ngũ tiểu thư cẩn thận đánh giá Như Tiểu Lam.

Không sai, so với lần trước ở tiệc rượu Ngũ phủ thì đã cao lên rõ ràng, thân hình cũng bắt đầu theo chiều hướng thon dài hơn.

Này mới qua có mấy ngày, lớn lên cũng quá nhanh đi.

Trong lòng Ngũ tiểu thư hồ nghi, trên mặt lại không dấu vết cười nói: "Ở nơi này ta có một túi kẹo giòn, là do ta tự tay làm ra, Tiểu Lam ngươi nếm thử xem."

Nói xong nàng tháo túi nhỏ ở trên eo xuống, rồi đặt lên trên bàn.

Kẹo giòn thơm ngọt từ trong túi lộ ra, mang theo mùi hương mê người.

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng, sau đó lại lắc đầu trốn về phía sau.

"Ta không thể nhận."

"Vì sao?" Ngũ tiểu thư suýt nữa buột miệng thốt ra, ngươi không phải là một tiểu tham ăn sao, như thế nào lại có khả năng không nhận kẹo của ta?

Như Tiểu Lam kiên định tiếp tục lắc đầu: "Thanh Mặc Nhan không cho ta nhận đồ của ngươi."

Ngũ tiểu thư nghẹn họng.

Hóa ra là do Thanh Mặc Nhan không cho nàng nhận, hắn là do chuyện liên quan đến món tôm say rượu hôm trước, cho nên Thanh Mặc Nhan hắn vẫn còn đang trách cứ nàng.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, thần sắc buồn rầu: "Kẹo này là do ta tự tay làm, tuyệt đối không có vấn đề gì, Tiểu Lam nếu ngươi còn lo lắng thì ta sẽ ăn trước một cái cho ngươi xem."

Nói xong nàng lấy một viên kẹo từ trong túi ra, chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam xua xua tay: "Không cần, ngươi mang đi đi, nếu ta nhận đồ của ngươi thì Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ rất tức giận."

Nghe xong lời này Ngũ tiểu thư không khỏi có chút nổi nóng, liền chất vấn nói: "Thanh Mặc Nhan là cái gì của ngươi, ngươi vì sao phải nghe lời hắn đến vậy?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to tròn: "Nếu ta không nghe lời hắn, thì hắn sẽ không cho ta ăn cơm."

Nàng mới không vì một túi kẹo giòn mà đi đắc tội với Thanh Mặc Nhan đâu.

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng này của nàng thì càng thêm giận sôi máu: "Nếu hắn đã nhận nuôi ngươi thì tự nhiên cũng sẽ phải cho ngươi ăn cơm, cho ngươi mặc quần áo đẹp, chờ đến khi ngươi lớn lên hắn lại lo đến việc lập gia đình cho ngươi, tìm cho ngươi một người có gia cảnh thật tốt."

"Thật vậy sao?" Từ trước đến giờ Như Tiểu Lam đúng là chưa bao giờ suy nghĩ đến loại sự tình này.

Lập gia đình? Nếu như khi trưởng thành nàng vẫn chưa gom đủ đá ngũ sắc, thì lập gia đình cũng là một cái chủ ý không tồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong gương, nàng liền cảm thấy rất vừa lòng, lớn lên đáng yêu thế này, dù có gả cho soái ca, hoặc là gả cho một thư sinh đẹp mắt thì cũng vẫn còn dư sức.

Nàng nhìn chính mặt mình mà không khỏi mang theo một lòng háo sắc, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trong gương xuất hiện thêm một khuôn mặt.

Thanh Mặc Nhan mặt như sương lạnh đi lại đây, ngữ khí không tốt nói: "Ngũ tiểu thư thật đúng là nhiệt tình, ngươi đang còn nhỏ như thế mà nàng đã bắt đầu suy nghĩ cho việc lập gia đình sau này của ngươi?"

—

Linh: Chương sau khá là... Thú vị:")))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Vật nhỏ ghen tuông, Thiếu Khanh lòng tràn đầy bất đắc dĩ

Ngũ công tử nhìn thấy muội muội của mình hoang mang rối loạn từ trong phòng khách đi ra, bởi vì đi quá nhanh, nhiều lần còn suýt nữa dẫm phải tà váy của chính mình.

Nhị thiếu gia ân cần tiến lên đỡ lấy nàng, không nghĩ tới lại bị Ngũ tiểu thư gạt tay ra.

Ngũ công tử vốn định dò hỏi, nhưng lại thấy Thanh Mặc Nhan đã vào trong một lúc rồi mà vẫn chưa thấy đi ra, hơn nữa sắc mặt muội muội nhà mình lại có chút gì đó

không đúng, cho nên hắn liền lập tức cáo từ.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan âm trầm, dọa cho Như Tiểu Lam phải rụt cổ lại trốn tránh về phía sau.

"Kẹo giòn là nàng cho ngươi?"

Nàng liền giải thích: "Điểm tâm nàng cho ta cũng không hề nhận, nó vẫn còn đang nằm ở kia a." Nàng chỉ chỉ vào túi nhỏ ở trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vung tay làm cho cái túi kia rơi xuống đất.

Tiếng động thật lớn dọa cho Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại, trong lòng lại âm thầm nói: Gia hỏa này lại phát điên cái gì, ta tất cả đều làm theo lời hắn nói mà, tại sao hắn vẫn còn không vừa lòng đây.

Vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ tiếp tục chuốc giận, nhưng mà đợi một hồi lại không hề thấy có động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở một con mắt ra.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Mặc Nhan sớm đã không còn mang theo tức giận, hắn chỉ đang bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Thanh Mặc Nhan?"

"Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam trở lại trong phòng chính, thì Thanh Mặc Nhan đã đi tắm trước.

Huyền Ngọc đưa đến một ít văn kiện cùng hồ sơ rồi lui ra, Như Tiểu Lam liền nhìn trộm vài lần, thấy trên đó có một xấp thiệp mời mặt trên họa không ít hình nữ tử.

Tuy rằng nàng không biết đọc chữ, nhưng mà loại đồ vật này lại cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Này giống như là thông báo tìm bạn trăm năm.

Nàng nhịn không được lật xem vài tờ, ở đây không sai biệt lắm chắc hẳn là có hơn hai mươi vị nữ tử.

Nhớ tới thời điểm ở phòng khách, khi nàng nghe lén bên ngoài nói chuyện, giống như có nhắc tới việc muốn Thanh Mặc Nhan từ đây chọn ra một nữ tử thích hợp để thành thân.

Cũng không biết tại vì sao, tưởng tượng đến cảnh Thanh Mặc Nhan nắm tay một nữ tử xa lạ, mặc trên người một bộ hỉ phục đỏ thẫm, mỉm cười đi vào động phòng, trong lòng nàng lại giống như đang bị cái gì đó đánh trúng.

Nàng quơ quơ đầu, kỳ quái, tại sao nàng lại có cái loại cảm giác này.

Rõ ràng việc này không liên quan đến nàng, vì cái gì khi nhìn thấy mấy thứ này, nàng lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Nàng ngồi ở đó suy nghĩ miên man, Thanh Mặc Nhan với mái tóc rối tung ướt sũng đi ra, liền khoác vào một kiện áo ngoài rồi tùy ý ngồi xuống một chỗ.

"Vật nhỏ, lại đây lau tóc giúp ta." Hắn mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh bắt nàng làm bất cứ một việc gì.

Đây là lần đầu đi.

Dù sao lau tóc cũng không phải việc gì khó, Như Tiểu Lam cầm một cái khăn sạch sẽ lên, hoạt động thân mình đi đến phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan chuyên chú cúi đầu lật xem văn kiện cùng hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi mất sự tồn tại của vật nhỏ ở phía sau.

Như Tiểu Lam hự hự tận chức tận trách, tay nhỏ bé cách một lớp vải tận lực xoa nắn, động tác nhẹ nhàng như là sợ làm cho hắn đau.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ cong lên một cái, lẩm bẩm nói: "Thiên kim nhà này cũng không tồi, mặc kệ là diện mạo hay xuất thân đều rất tốt."

Như Tiểu Lam lướt qua đầu vai nhìn về phía đống thiếp mời trong tay hắn.

"Có sao... Lớn lên không đáng yêu bằng ta..." Nàng nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục lật xem thiếp mời, phảng phất như không nghe thấy lời bất mãn cùng oán khí của tiểu nhân nhi đằng sau.

"Thiên kim nhà này cũng rất được, xuân xanh tuổi mười lăm, gia cảnh giàu có, tuy rằng tổ tiên không phải xuất thân từ nhà quan, nhưng nếu nhà nàng đã là thương nhân thì chắc hẳn sẽ có không ít của hồi môn."

Như Tiểu Lam không khỏi trừng lớn mắt.

Thanh Mặc Nhan đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh vậy mà lại muốn kết hôn với nữ tử nhà thương nhân... Này cũng quá kém xa đi, lão nhân gia kia chính là đã quá coi nhẹ giá trị con người của hắn rồi.

Trên đời này lại có phụ thân như vậy, không suy nghĩ cho nhi tử của mình thì thôi, mà lại còn kéo chân hắn lại, ước sao cho nhi tử của mình không được thoải mái.

Này quả thực là quá kỳ quái.

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy không đáng giá cho Thanh Mặc Nhan, liền hầm hầm hổ hổ vươn tay nhỏ bé ra đoạt lấy đống thiếp mời ở trên tay hắn.

"Người này lớn lên đôi mắt quá nhỏ... Người kia thì gầy như cái cọng đậu giá vậy, eo nhỏ như thế sau này làm sao sinh ra được tiểu hài tử đây, còn có người này, ngươi nhìn đi, này ngũ quan khi lớn lên, chắc chắn chính là tướng khắc phu a!" Như Tiểu Lam liên miên lải nhải, nói một lúc vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan có phản ứng gì.

Nàng đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy bản thân chính là đang đi lo chuyện bao đồng.

"Ta... Ta cũng không có ý gì đâu, chính là thuận miệng nói ra mà thôi." Nàng vội vàng đem đống thiếp mời kia nhét lại vào trong tay hắn, cúi đầu tiếp tục giúp hắn lau khô tóc.

Thanh Mặc Nhan tùy tiện ném đống thiếp mời lên trên bàn, buồn bã nói: "Xem ra vật nhỏ cũng rất hiểu biết về chuyện nam nữ, có thể sinh đẻ hay không ngươi nhìn một cái là có thể nhận ra được?"

Mặt Như Tiểu Lam đỏ lên như trái táo chín.

Nàng bất quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, cũng tại mấy hình vẽ chân dung kia thật sự là không có gì đặc biệt, một đám thiên kim tiểu thư nhìn giống như yêu quái trên tranh tết, nàng cảm thấy người nào cũng không xứng đôi với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Xem ra sau này khi ta tuyển thê tử về cần phải hỏi qua ý kiến của ngươi, tránh cho cưới nhầm phải một người có tướng khắc phu lại không thể sinh đẻ." Nói xong hắn liền cầm đống thiếp mời ở trên bàn kia đưa hết vào tay nàng.

Như Tiểu Lam ôm đống thiếp mời mặt choáng váng: "Thật sự muốn ta tuyển thay ngươi?"

"Ân."

Như Tiểu Lam nhịn không được nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn không đề cập đến việc này nữa, mà là cầm hồ sơ lên để nghiên cứu.

Như Tiểu Lam ngồi một bên xem từng hình nữ tử một, miệng không ngừng lẩm ba lẩm bẩm, không có một cái nào khiến nàng vừa ý.

Cuối cùng vẫn là Thanh Mặc Nhan mở miệng trước: "Nếu không thích hợp thì thôi, lần sau tuyển tiếp."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam lập tức đem mấy thứ kia ném sang một bên, giơ mặt ra cọ cọ lên trên người hắn, cũng mặc kệ sắc mặt của hắn, dùng sức chui vào trong cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ nghiêm túc nhìn nàng một cái, nhưng cũng không có hành động kéo nàng ra, mà là cứ thế ôm nàng tiếp tục lật xem hồ sơ ở trong tay. (Linh: Tưởng tượng ra cảnh này làm ta thấy ngọt quá TvT)

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan phát hiện hô hấp đều đều của vật nhỏ ở trong lòng, mới phát hiện thế nhưng nàng đã ngủ từ bao giờ.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, thật là một vật nhỏ không tim không phổi.

Hắn trăm phương nghìn kế mục đích là vì muốn nàng phải nghĩ thông suốt, ai ngờ được Ngũ tiểu thư nói ra mấy câu liền làm cho mọi chuyện bị sai lệch đi, nàng thế nhưng còn không biết vì sao hắn lại tức giận.

Hắn nhéo nhéo đầu mũi nàng, trong lúc đang hô hô ngủ Như Tiểu Lam khẽ nhíu mày một cái.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, hắn chậm rãi cúi người xuống, hôn lên trên trán nàng một cái.

Mùi xạ hương nhàn nhạt nhẹ nhàng tỏa ra, làm cho đáy lòng hắn khẽ run lên, hắn dứt khoát đẩy cái bàn ra, trực tiếp đặt nàng nằm xuống giường.

Vị Ngũ tiểu thư kia... Tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp xúc với vật nhỏ thêm một lần nào nữa.

Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhịn không được lại hôn lên trên khuôn mặt nàng, nhu tình trong lòng kịch liệt kích động, thật vất vả mới áp chế được nó xuống.

Bây giờ chưa phải lúc, nàng vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút...

Trở tay ôm sát nàng vào trong lòng, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nhốt thần y vào nhà lao, Như Tiểu Lam nhắc nhở

Buổi trưa hôm nay, Như Tiểu Lam vừa mới ngủ trưa dậy, đang chuẩn bị tới thư phòng để tập viết mẫu chữ tiếp theo, chợt nghe thấy có mấy nha hoàn đang len lén nói nhỏ.

"Nghe nói dịch bệnh ngoài thành đã lan đến trong thành rồi..."

"Nghe nói đến ngay cả đại phu ở trong thành cũng không có biện pháp đâu."

"Lần này sợ là sẽ phải chết không ít người đi."

Như Tiểu Lan vểnh tai lên cẩn thận nghe ngóng.

Nha hoàn đứng ngoài viện vẫn tiếp tục nói: "Nghe đồn có một vị thần y có khả năng khởi tử hồi sinh, tuy rằng hắn không thể chữa khỏi dịch bệnh, nhưng lại có thể giúp cho người bệnh đã chết sống lại."

"Thần kì như thế?"

"Bất quá Thuận Thiên Phủ lại phái người đi khắp nơi lùng bắt vị thần y kia... Nói hắn là yêu ngôn hoặc chúng..."

"Làm sao có khả năng, nếu hắn là kẻ lừa đảo thì làm gì có nhiều người tin tưởng hắn đến thế."

Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy bất an trong lòng, cũng không biết liệu Thanh Mặc Nhan có bị liên lụy vào chuyện này hay không, nàng đang chuẩn bị ló đầu ra khỏi cửa sổ để hỏi thăm mấy nha hoàn kia, thì đột nhiên nghe thấy trong viện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Đám nha hoàn lập tức im miệng, lặng lẽ tách ra.

"Tiểu thư đâu?" Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa hỏi.

Như Tiểu Lam vội vàng ló đầu ra.

Mới sáng sớm Huyền Ngọc đã đi làm việc cùng Thanh Mặc Nhan, bây giờ tại sao chỉ có một mình hắn trở về?

"Thế tử muốn thuộc hạ đón người qua đó." Huyền Ngọc cung kính nói, hoàn toàn không vì chuyện nàng còn nhỏ tuổi mà xem thường nàng.

Người mà Thanh Mặc Nhan coi trọng, hắn làm cấp dưới cũng phải hết sức coi trọng theo, mấy ngày nay Huyền Ngọc đã hiểu rất rõ một đạo lý: Thà rằng đắc tội với thế tử cũng không được đắc tội với tiểu nha đầu này.

Đã là lệnh của Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đến đón người, Như Tiểu Lam lập tức xỏ chân vào giày nhỏ rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Huyền Ngọc dẫn theo hai mươi mấy người của Thuận Thiên Phủ cùng với hơn mười tử sĩ bảo hộ xe ngựa, một đường đưa Như Tiểu Lam rời khỏi Hầu phủ.

Dọc theo đường đi đưa tới ánh mắt tò mò của rất nhiều người qua đường.

Như Tiểu Lam để ý thấy xe ngựa không hề đi đến Đại Lý Tự, mà là dừng lại ở một địa phương xa lạ.

Cao cao trên cửa có treo một cái bảng hiệu, Như Tiểu Lam không cần nhìn cũng đoán được đây là nơi nào.

Thuận Thiên Phủ.

Bởi vì lúc này ở bên ngoài Thuận Thiên Phủ có rất nhiều người, vô số dân chúng đang bao vây ở ngoài cửa đồng thanh hô lớn, muốn bọn họ thả thần y ra.

Thuận Thiên Phủ phái nha dịch ra, đem hết toàn lực ngăn trặn dòng người bạo loạn lại.

Huyền Ngọc dẫn người trực tiếp xông vào đám đông, cưỡng chế mở ra một con đường, lúc này mới an toàn tiến đến bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ.

Cửa phủ mở rộng, từ bên trong chạy ra mười mấy tên nha dịch, bọn họ tháo gỡ ngạch cửa ra, để xe ngựa của Huyền Ngọc trực tiếp đi vào.

Như Tiểu Lam tò mò nâng màn cửa sổ xe lên vụng trộm đánh giá xung quanh, chợt thấy thân hình của Thanh Mặc Nhan đang bước xuống bậc thang, sau đó đi đến trước xe ngựa.

"Đi đường có thuận lợi không?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc.

"May mà thế tử an bài nhiều người đi theo, nên mới không gặp phải phiền toái nào hết." Huyền Ngọc nói.

Màn xe bị người nhấc lên, Thanh Mặc Nhan đứng ở đó vươn đôi tay về phía nàng.

Vừa nhìn thấy hắn, Như Tiểu Lam liền không chút nghĩ ngợi mà nhào vào trong lòng hắn.

Phủ doãn Thuận Thiên (*) kinh nhạc nhìn nữ hài tử được Thanh Mặc Nhan bế từ trên xe ngựa xuống: "Thiếu Khanh... Ngài nói người kia... Chẳng lẽ chính là nàng?"

(*) Phủ Doãn: Là chức danh tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Chuyện cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp nào nữa, nhị hoàng tử phụng chỉ hồi đô, nhưng mà lại bị dịch bệch vây khốn ở giữa đường, nếu việc này không nhanh có kết quả, thì nhị hoàng tử bên kia sẽ không có cách nào vào thành được."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu: "Một khi đã như vậy, Thiếu Khanh thỉnh đi bên này."

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, liền có người mang hai bộ y phục màu đen đến, Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn mặc vào cho nàng.

"Chúng ta đây là muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

"Đại lao Thuận Thiên Phủ."

Như Tiểu Lam ngẩn người.

"Sợ sao?" Thanh Mặc Nhan một bên thay quần áo giúp nàng, một bên lại chăm chú nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng.

Như Tiểu Lam lắc đầu thật mạnh: "Ngươi muốn ta làm cái gì?"

Khóe môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia mỉm cười, vật nhỏ của hắn quả nhiên là rất giỏi, nhanh như thế mà đã hiểu rõ ý đồ của hắn.

"Ngươi có thể nhìn thấy tà khí, cho nên lát nữa ta sẽ mang ngươi vào trong đại lao, lúc đó ngươi phải nhìn cẩn thận xem trên người ai có tà khí, còn có... Người bọn họ bắt là thần y ở trong lời đồn có thể khởi tử hồi sinh, ta muốn ngươi nhìn xem rốt cuộc là hắn có điểm gì đặc biệt."

Như Tiểu Lam biểu cảm nghiêm túc, gật gật đầu thật mạnh: "Yên tâm cứ giao cho ta đi."

Lời này nếu xuất ra từ miệng người khác thì cũng không có gì, nhưng cố tình lại được thốt ra từ một tiểu nữ tử tay chói gà không chặt, khiến cho Thanh Mặc Nhan không khỏi bật cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam biết Thanh Mặc Nhan là đang chê cười nàng, nhưng mà quả thật với cái dáng vẻ này, thì cũng sẽ không có ai nguyện ý đi tin tưởng vào bản lĩnh của nàng.

Thanh Mặc Nhan xoa xoa đầu nàng xem như là an ủi, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền theo Phủ doãn Thuận Thiên đi đến đại lao.

Trong lao ánh sáng tối tăm, không khí đục bẩn.

Thanh Mặc Nhan cố ý tìm một kiện áo khoác khác, bao lấy toàn bộ người Như Tiểu Lam.

Ngục tốt dẫn đường ở phía trước, đoàn người đi dọc theo thềm đá, Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan ôm lên, cho nên không cần thiết phải nhìn đường, nàng chỉ mở to hai mắt ra nhìn ngắm xung quanh.

Giờ phút này ở trong ánh mắt nàng, thế giới hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Tà khí âm lãnh giống như một đôi cánh dài của đại điểu màu đen, ở trên đầu bọn họ bay tới bay lui, thỉnh thoảng lại xuyên qua thân thể của ngục tốt phía trước.

Mà ngục tốt này lại hồn nhiên không hề nhận ra.

Như Tiểu Lam theo bản năng rụt thân thể lại, nàng biết những tà khí đó sẽ không trực tiếp đả thương người, nhưng mà nếu tiếp xúc quá lâu sẽ không tránh khỏi cơ thể bị sinh bệnh.

Lại có thêm một đạo tà khí bay tới, Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn đạo tà khí kia sắp sửa đụng vào người Thanh Mặc Nhan rồi đột nhiên lại bay sang hướng khác.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới khẩn trương của vật nhỏ, liền thấp giọng hỏi một câu: "Thấy được cái gì?"

"Quá nhiều tà khí." Như Tiểu Lam gắt gao đem mặt mình dán vào sườn mặt hắn, phảng phất như chỉ có làm như vậy mới có thể giúp nàng tránh thoát được khỏi mấy đạo tà khí kia.

"Mấy thứ tà khí này hình như là rất sợ ngươi." Nàng nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Quỷ sợ ác nhân sao."

"Ngươi mới không phải ác nhân đâu." Như Tiểu Lam ôm lấy cổ hắn căm giận nói: "Ngươi chỉ là... Chỉ là thân bất do kỷ."

Thật vất vả nàng mới nghĩ ra được câu này.

Một câu nhìn như được nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thanh Mặc Nhan có chút chấn động.

Ánh sáng u ám che đi sắc mặt hắn, nhưng mà bàn tay đang ôm nàng lại không nhịn được run rẩy vài cái.

Nếu không phải lúc này còn đang ở trong nhà lao của Thuận Thiên Phủ, thì hắn thật hận không thể đem vật nhỏ ấn vào trong lòng rồi dùng sức xoa nắn một phen.

Đây rõ ràng là bảo bối mà ông trời đã ban cho hắn, mặc cho người khác có bình luận cùng chê trách hắn, thì nàng vẫn không hề bị che mờ ánh mắt.

Đối với chuyện của bản thân nàng rất hồ đồ, nhưng đối với chuyện của hắn nàng lại hiểu đến rành mạch.

Cố gắng ngăn chặn nguồn sóng ngầm ở trong lòng, hắn hận không thể tự mình biến một ngày thành một năm.

Mau nhanh lớn lên đi, vật nhỏ, mau nhanh, mau nhanh đi...

Đi một đoạn đường dài ngục tốt bỗng dừng lại, Như Tiểu Lam nghe được tiếng mở khóa vang lên rầm rầm, hẳn là đang mở cửa lao.

Phủ doãn Thuận Thiên đi theo ngục tốt vào trong đầu tiên, Thanh Mặc Nhan liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất, nắm lấy tay nàng rồi cùng đi vào theo.

Trong ánh sáng lờ mờ, Như Tiểu Lam nhìn thấy một nam tử đang ngồi dựa lưng vào tường ở chỗ kia, âm khí tràn đầy quanh người hắn, tựa như dã thú không tiếng động rít gào.

Khi mới nhìn thấy đối phương động tác đầu tiên của Như Tiểu Lam là giơ tay lên kết ấn, ở trong lòng mặc niệm mấy câu chú pháp.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng, mắt sáng long lanh, tựa hồ như muốn hỏi ý kiến nàng.

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng gật đầu, run giọng nói: "Hẳn là hắn."

Thanh Mặc Nhan ra hiệu với Phủ doãn Thuận Thiên, không một ai nói câu gì, cả ba người trực tiếp rời khỏi nhà lao.

"Người nọ hẳn là thần y chúng ta muốn tìm." Thanh Mặc Nhan nói với Phủ doãn Thuận Thiên: "Phải trông coi hết sức nghiêm ngặt."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu.

Vào lúc Thanh Mặc Nhan chuẩn bị mang Như Tiểu Lam rời khỏi đây, không hiểu sao Như Tiểu Lam lại vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn về phía cửa lớn nhà lao không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn theo tầm mắt của nàng, nhưng mà cái gì hắn cũng không thấy.

"Nơi này nhốt không được hắn." Như Tiểu Lam đột nhiên nói ra một câu.

"Cái gì?"

"Nam nhân kia... Các ngươi không phải là đối thủ của hắn." Trên mặt Như Tiểu Lam lộ ra thần sắc nghiêm túc chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Không ai tin lời khuyên của nàng, dụng tâm vẽ bùa hộ mệnh

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam.

Vật nhỏ cho tới bây giờ lúc nào cũng mơ mơ màng màng, hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua nàng nghiêm túc đến thế.

Ánh mắt xanh biếc long lanh, mang theo tia sáng tự tin.

Hắn đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau có người cười nhạo.

"Đại lao của Thuận Thiên Phủ mà không nhốt được phạm nhân thì chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Thanh Mặc Nhan quay đầu, thấy một tên sư gia đang đi cùng với Phủ doãn Thuận Thiên đến đây, trên mặt mang theo biểu cảm khinh thường.

"Thiếu Khanh." Phủ doãn Thuận Thiên chắp tay nói: "Việc này nếu đã giao cho ta, thì xin cứ yên tâm, dù cho miệng hắn có cứng đến đâu, thì ta cũng sẽ khiến hắn phải khai ra tất cả."

"Ở nơi này của chúng ta có vài món chính muốn mời hắn nếm thử."

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt mờ mịt của Như Tiểu Lam, liền thấp giọng giải thích: "Món chính ý là chỉ các loại hình phạt trong lao."

Nếu tên thần y kia thật sự có liên quan đến con rối đứng đầu, thì Thuận Thiên Phủ muốn dùng đại hình để bắt đối phương phải mở miệng.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Vô dụng thôi, hắn còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng của các ngươi..."

Nàng vốn là có ý tốt, muốn nhắc nhở đối phương, nhưng mà lại không ngờ tới đối phương căn bản là không thèm cảm kích.

"Tiểu oa nhi chớ có ở trong này nói bậy, làm mê hoặc lòng người." Sư gia không vui nói.

Phủ doãn Thuận Thiên sắc mặt kém đi, nói với sư gia bên người: "Không được vô lễ, đứa nhỏ này là do Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, ngươi đừng có mà ăn nói lung tung."

"Nga? Nguyên lai là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi... Chẳng qua nơi đây chính là quan phủ, để một hài tử nói năng linh tinh ở trong này hẳn là không tốt lắm đi."

"Không phải, ta..." Như Tiểu Lam nhìn thấy sự khinh thường của đối phương, lập tức muốn giải thích với hắn.

"Nếu các người đã có thể xử lý tốt, vậy ta liền về trước." Thanh Mặc Nhan vươn tay từ phía sau ra, khoác lên trên vai nàng, vô hình trung biểu hiện cho người ngoài thấy hắn vô cùng tin tưởng và có ý muốn bảo vệ nàng.

Như Tiểu Lam không cam lòng ngậm miệng lại, Thanh Mặc Nhan liền bế nàng bỏ vào trong xe ngựa.

"Vừa rồi vì sao không để cho ta nói hết." Vừa vào đến xe ngựa Như Tiểu Lam liền vội vàng nói.

"Dù ngươi có nói nữa bọn họ cũng sẽ không tin." Thanh Mặc Nhan thở dài.

Nhìn vật nhỏ trước mắt đang tức giận, hắn liền có chút bất đắc dĩ, hắn tin rằng trừ hắn ra, thì sẽ không có ai đi tin vào lời nói của một nữ hài tử như nàng.

Trở về phủ, cảm xúc của Như Tiểu Lam vẫn không được tốt cho lắm.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đang vì hắn mà "dụng tâm lương khổ", cho nên liền tìm lý do là muốn tập viết cho nàng, thẳng đến khi khuôn mặt của nha đầu kia toàn là đau khổ, ánh mắt tha thiết mong hắn mau dừng lại việc tập viết tra tấn này.

Ngày thứ hai thời điểm Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi phủ thì đột nhiên Như Tiểu Lam lại đưa ra một yêu cầu với hắn, nàng muốn xin một ít chu sa. (*)

(*) Chu sa: Là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có nguồn gốc ở Trung Quốc, thường ở dạng bột đỏ tươi (khi đã tán ra).

Thanh Mặc Nhan do dự một lúc, nhưng vẫn đồng ý gật đầu, cố ý dặn dò vài tên tử sĩ trong viện, bảo bọn họ đi thu mua chu sa, để đến khi Như Tiểu Lam muốn dùng thì chỉ cần đến lấy ở chỗ bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không tin tưởng nha hoàn trong phủ, chu sa lại là một thứ có độc, nên hắn mới không yên tâm giao an toàn của vật nhỏ vào tay những người đó.

Như Tiểu Lam lấy một ít chu sa mang vào trong phòng, nàng đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng cũng đã rõ ràng một số việc.

Dù cho hiện tại nàng đã bị biến thành cái dạng này, nhưng những thứ ông nội dạy nàng vẫn chưa có quên, tuy rằng nếu so với ông, đạo hạnh của nàng vẫn còn kém xa, nhưng bất quá lúc trước ông nội cũng đã từng nói qua, là thiên phú của nàng rất tốt.

Cho nên nàng tin tưởng bùa do nàng vẽ ra hẳn là vẫn rất hữu hiệu.

Bởi vì tay quá nhỏ, động tác lại không có quá nhiều sức lực, cho nên mấy lá bùa đầu tiên nàng vẽ ra đều bị hỏng hết, thẳng đến khi sắc trời đã trễ, nàng mới càng vẽ càng quen tay, vì thế nên số bùa chú vẽ thành công cũng càng ngày càng nhiều.

Cần phải vẽ cho Thanh Mặc Nhan một lá bùa hộ mệnh.

Như Tiểu Lam nghiêm túc suy nghĩ một phen, bởi vì trong cơ mà Thanh Mặc Nhan có cổ độc, cho nên mới không sử dụng nội lực được, vì vậy thích hợp với hắn nhất chính là thế thân phù (*), để đến khi gặp phải nguy hiểm, có thể giúp hắn chống đỡ tai họa.

(*) Thế thân phù: Một loại bùa thần bí trên có viết chữ cổ.

[Linh: Ta tìm mãi mà không ra thông tin về loại bùa này, mong mọi người thông cảm:"(((( ]

Chẳng qua nếu dùng chu sa thì hiệu quả sẽ kém đi mất một chút.

Suy nghĩ một lúc, Như Tiểu Lam chạy đến bên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan tìm một con dao nhỏ.

Sau khi quyết tâm, nàng liền hạ một dao xuống cắt một đạo lên trên ngón trỏ.

Đem chu sa trộn lẫn với máu của nàng, rồi dùng nó dè dặt cẩn trọng vẽ ra lá bùa.

Nàng cảm thấy, bản thân đã sống đến hai đời nhưng cũng chưa bao giờ dùng toàn lực nghiêm túc vẽ bùa chú như thế này, trước kia ông nội luôn mắng nàng không biết dụng tâm, nhưng hiện tại rốt cuộc nàng đã hiểu ra thế nào là dụng tâm rồi.

Ở thời điểm nàng vẽ, tâm của nàng phảng phất như cũng đang được vẽ lên trên mặt giấy, đó là sự thành tâm cùng kỳ vọng của nàng, nàng hy vọng nó có thể bảo vệ được Thanh Mặc Nhan khỏi những nguy hiểm.

"Nhị thiếu gia, thế tử không có ở đây, mời ngài về cho." Trong viện truyền đến thanh âm lạnh như băng của tử sĩ.

Như Tiểu Lam bỏ bút xuống, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhị thiếu gia mang theo một gã sai vặt đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút không vui.

"Đại ca vẫn chưa trở về?"

"Vẫn chưa, nhị thiếu gia có việc gì ngài cứ nói ta nhất định sẽ truyền đạt cho thế tử." Thái độ của tử sĩ trước sau đều rất hờ hững, nhị thiếu gia dù có bực bội ở trong lòng cũng không thể phát tiết lên người bọn họ, bởi vì hắn biết, những người này không phải là hộ vệ của Hầu phủ.

"Đây là Hầu gia muốn ta mang đến." Nhị thiếu gia chỉ vào xấp thiệp mời mà gã sai vặt đang ôm.

Như Tiểu Lam trong lòng khẽ động.

Lại muốn Thanh Mặc Nhan tuyển thê tử?

Nàng chạy ra khỏi thư phòng, tiến lên nói: "Mấy thứ đó cứ giao cho ta là được rồi."

Nhị thiếu gia kinh ngạc nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá hồ nháo, dù cho có được đại ca sủng ái thì cũng không được vô pháp vô thiên như thế, cái đồ gì cũng dám tiếp."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này liền nổi khí lên.

Lại dám nói nàng hồ nháo, rõ ràng là Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng qua với nàng, muốn nàng giúp hắn tuyển ra ý trung nhân.

"Nếu đã không chịu đưa cho ta thì còn đứng ở đây làm cái gì." Như Tiểu Lam không vui nói thầm.

Nhị thiếu gia tốt xấu gì cũng là chủ tử trong phủ, mặc kệ vị trí của hắn có thấp đến đâu, thì đám hạ nhân cũng không ai dám không nhìn sắc mặt hắn, không nghĩ tới hôm nay hắn lại bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa ngó lơ.

Nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng gần đây, Ngũ tiểu thư luôn đối với hắn không nóng không lạnh, khiến cho hỏa khí trong lòng hắn lập tức lên cao, hắn lớn tiếng quát: "Ngươi bất quá cũng chỉ là được đại ca ta nhận nuôi, đừng có tự coi mình thành tiểu thư của Hầu phủ, thật sự là quá không biết tốt xấu, ở trước mặt ta mà cũng đòi làm ra bộ dáng của tiểu thư? Đừng quên thân phận của ngươi!"

Như Tiểu Lam bị nhị thiếu gia mắng một hồi đến ngơ ngẩn.

Không phải nàng sợ hãi vị nhị thiếu gia này, chỉ là trong lúc nhất thời nàng có chút ngỡ ngàng mà thôi, trước kia mỗi lần nhị thiếu gia ở trước mặt Thanh Mặc Nhan đều là một bộ dáng ôn hòa hiếu lễ, tại sao hiện tại lại biến thành lão hổ, lại còn rống lên với nàng.

Này thật sự là nhị thiếu gia sao? Đúng thật là cùng một người? Không phải bị quỷ nhập rồi đấy chứ?

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn chằm chằm vào nhị thiếu gia, muốn nhìn ra thứ không ổn ở trên người đối phương.

Đúng lúc này, bên ngoài viện vang lên một giọng nam quen thuộc: "Nàng có thân phận gì không tới lượt ngươi quan tâm."

Mọi người theo tiếng nói xoay người lại nhìn, nhị thiếu gia vừa rồi còn hùng hổ bây giờ lại xẹp lép như trái cà tím, sắc mặt hết xanh lại trắng: "Đại... Đại ca... Tiểu Lam nàng rất không có quy củ, ta cũng chỉ mới nói nàng vài câu..."

Như thế mà là nói vài câu? Ngươi rõ ràng là đã làm thương tổn đến lòng của một thiếu nữ thuần khiết!

Con ngươi Như Tiểu Lam chuyển động, nàng bẹp miệng một cái, mở ra hai tay như con yến nhỏ rồi nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, bộ dáng ủy khuất kia thật sự làm cho người ta phải lo lắng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nhị thiếu gia oán hận, đưa bùa hộ mệnh cho hắn

Nhị thiếu gia trơ mắt nhìn vẻ mặt Như Tiểu Lam vừa rồi còn mờ mịt mà trong nháy mắt lại biến thành nhu nhược bất lực, kinh hãi trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

"Đại ca, cái kia... Ta không có ý gì khác..."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn gã sai vặt đang ôm xấp thiếp mời trong lòng, bảo Huyền Ngọc tiến lên nhận lấy.

"Nàng có thân phận gì cũng không đến lượt ngươi hỏi đến, nàng một là không theo họ Hầu phủ, hai là nàng cũng sẽ không dính dáng gì đến gia sản của Hầu phủ, nhị đệ vẫn là nên tự lo thật tốt cho bản thân mình đi."

Trán nhị thiếu gia chảy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là cảm thấy Tiểu Lam không biết quy củ, cho nên mới nói nàng hai câu, huynh cũng biết, phụ thân người coi trọng nhất chính là quy củ trong phủ..."

"Nàng có biết quy củ hay không cũng không liên quan đến Hầu phủ." Không đợi nhị thiếu gia nói hết lời, Thanh Mặc Nhan liền đánh gãy câu nói của hắn: "Qua mấy ngày nữa nàng sẽ dọn ra khỏi phủ, ngươi có thể trở về nói cho phụ thân biết, bảo ông ấy cứ việc yên tâm, nàng sẽ không dính dáng đến bất cứ thứ gì ở trong phủ, ngay cả chi tiêu ta cũng chưa từng dùng đến tiền bạc trong phủ, tốt xấu gì ta vẫn còn có cửa hàng và điền trang do Hoàng Thượng ban thưởng cho, nên việc tiêu phí cũng sẽ không đánh lên trên đầu ông ấy."

Nhị thiếu gia trắng mặt.

Thanh Mặc Nhan từ nhỏ đã không được Hầu gia đối tốt, trên người đừng nói là vật gì đáng giá, ngay cả đồ cưới mà mẹ đẻ hắn để lại hắn cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nhưng mà hắn lại có chí khí, tự bản thân vươn lên mở ra một con đường, được Hoàng Thượng hết sức coi trọng.

Ở trong phủ cũng không phải nhìn sắc mặt Hầu gia mà sống qua ngày, không giống với hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân, khi đi ra bên ngoài xã giao với bằng hữu cũng toàn nói về việc liên quan đến đại ca hắn.

Hắn giống như là một người ngoài cuộc, không được bất kỳ kẻ nào coi trọng.

Nhị thiếu gia nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam lên, mắt nhìn thẳng đi qua bên người hắn, đi vào trong viện.

"Đại ca... Còn có một chuyện." Nhị thiếu gia do dự nói: "Đại ca con mèo hương lúc trước nuôi trong viện giờ đi đâu rồi, mấy ngày nay ta cũng không thấy nó."

Bước chân Thanh Mặc Nhan dừng lại, quay đầu nhìn về phía đệ đệ của chính mình, ánh mắt có chút lạnh.

Nhị thiếu gia trong lòng lộp bộp một cái.

Trước kia giữa huynh đệ bọn họ cũng có ít ma sát nhỏ, nhưng mà đại ca vẫn luôn nhường nhịn hắn, ánh mắt lạnh băng giống như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Ngươi muốn tìm con mèo hương kia?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

"Ta không có ý gì khác, chỉ là thấy lúc trước đại ca thích nó như vậy... Ta rất muốn tìm một con mèo hương mới đưa đến tặng đại ca..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp nói.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, đôi ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng vào hắn.

Nhị thiếu gia sững sờ ở nơi đó, cuối cùng hắn cũng đã nhớ ra, ánh mắt đứa nhỏ này hắn đã từng thấy ở đâu.

Chính là con mèo hương mất tích kia, ánh mắt nàng với con mèo hương đại ca nuôi lúc trước giống nhau như đúc!

"Việc này không cần ngươi quan tâm, nếu rảnh thì không bằng ngươi đi luyện chữ, hoặc đọc sách đi, ta sẽ tìm cho ngươi một chức quan ở Công Bộ, đầu tiên cứ bắt đầu từ một chức thấp, chờ đến khi có chỗ trống sẽ thăng ngươi lên làm chính cửu phẩm."

"Chính cửu phẩm!" Nếu nói vừa rồi sắc màu nhị thiếu gia chỉ là trắng bệch, thì bây giờ đã giống như một đống tro tàn: "Đại ca, huynh tốt xấu gì cũng là một quan viên chính tứ phẩm, ta lại ở Công Bộ làm một chức quan không bằng cả chính cửu phẩm, huynh không sợ bị người khác nhạo báng sao?"

"Nếu ngươi làm việc bằng bản lĩnh của chính mình, thì dù cho có bị người khác nhạo báng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cả." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nếu ngươi làm tốt, nội trong vài năm là có thể thăng chức, chức quan lục phẩm cũng không phải là thiếu."

"Lục phẩm?" Vẻ mặt nhị thiếu gia mang theo cầu xin: "Đại ca vẫn không đổi đãi thật lòng với người đệ đệ này đi." Đường đường là nhị thiếu gia Hầu phủ cư nhiên chỉ có thể làm một chức quan lục phẩm, sau này hắn làm gì dám cùng bằng hữu đi ra ngoài nữa, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười sao?

Thanh Mặc Nhan nhìn biến hóa trên mặt đệ đệ của mình, sâu trong đáy mắt hiện lên một loại ánh sáng đã nhìn thấu, hắn không nói gì nữa, ôm Như Tiểu Lam trở về viện.

Nhị thiếu gia ở phía sau có hô lên vài câu, nhưng mà Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà cứ thế đi tiếp.

"Nhị thiếu gia, chúng ta trở về thôi." Gã sai vặt bên người uể oải nói.

Nhị thiếu gia chỉ có thể xoay người đi.

Gã sai vặt vẻ mặt đau khổ đi theo phía sau hắn nhịn không được miệng lẩm bẩm: "Nhị thiếu gia ngài đây là đắc tội với ai... Thế tử rõ ràng là đang sợ ngài sẽ vượt qua hắn, nên mới cố ý an bài cho ngài một chức quan như vậy, ngài dù sao cũng là nhị thiếu gia trong phủ, nếu so với thế tử, Hầu gia vẫn là yêu thích ngài hơn, đừng nói là cửu phẩm, cho dù là chức quan lục phẩm vẫn cứ tính là thấp..."

Càng nghe lời nói của gã sai vặt trong lòng nhị thiếu gia càng cảm thấy nghẹn khuất.

Hơn nữa thời gian gần đây Ngũ tiểu thư vẫn dùng thái độ không nóng không lạnh đối với hắn, đã có vài lần hắn cố ý thăm dò, nhưng đối phương lại coi như không nhìn thấy, khiến cho trong lòng hắn bây giờ có bao nhiêu bực bội.

"Câm miệng!" Hắn quát lên một câu.

Gã sai vặt bị dọa rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Nhị thiếu gia hầm hổ xoay người bước đi, thay đổi tuyến đường hướng về phía ngoài phủ.

Gã sai vặt vội vàng đuổi theo, không nghĩ tới lại bị thiếu gia quát thêm một lần nữa.

Hắn không dám tiếp tục đi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn chủ tử nhà mình đi ra khỏi cửa phủ.

Nhị thiếu gia rời khỏi Hầu phủ, cưỡi ngựa phi nhanh, chạy một mạch ở trên đường, cuối cùng đi vào Bạch Ngọc lâu...

Mà cùng thời khắc đó, Hầu phủ.

Trong sân của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam tươi cười đặt một lá bùa vào trong tay hắn, bỗng nhiên hắn có cảm giác ngực như bị thứ gì đó đè lại, khiến cho hắn hít thở không thông.

"Đây là thế thân phù, có thể giúp ngươi chắn được tai họa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ngươi mang theo nó ở trên người, ngàn vạn lần không được bỏ ra."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn tờ giấy bị gấp ở trong lòng bàn tay, ẩn ẩn thấy ở bên trong lộ ra chữ viết bằng chu sa.

Hắn mở tờ giấy ra, mặt trên có những ký hiệu cùng kiểu chữ mà chưa bao giờ hắn được nhìn thấy qua.

"Ngươi viết chữ khó khăn như thế, nhưng khi vẽ cái đồ vật này lại nhìn rất được." Thanh Mặc Nhan cười trêu nàng.

Như Tiểu Lam hắc hắc cười gượng hai tiếng, từ chối cho ý kiến.

Nàng không có cách nào giải thích với hắn về vấn đề vẽ bùa này.

Thanh Mặc Nhan đang định đem lá bùa bỏ vào túi tiền, lại bị Như Tiểu Lam ngăn lại.

"Cái này phải mang theo bên người." Như Tiểu Lam kêu lên: "Tốt nhất là cho vào một túi gấm nhỏ, sau đó đeo lên cổ."

Như Tiểu Lam nói xong liền chỉ vào cổ chính mình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên tối sầm lại, thân thủ bắt lấy tay nàng.

Như Tiểu Lam lập tức hoảng sợ: "Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan đem tay nhỏ bé của nàng lên trước mắt, chỉ thấy trên ngón trỏ của nàng có một miệng vết thương, ở trên làn da trắng nõn phá lệ chói mắt.

"Sao lại bị thế này?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn nhìn ngón tay mình: "Nga, ngươi nói cái này a, bởi vì muốn vẽ bùa hộ mệnh, cho nên phải dùng một ít máu."

Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lá bùa trong tay, cả nắm tay đều run lên.

"Không sao hết, chỉ là một cái vết thương nhỏ, mấy ngày nữa là không sao rồi." Như Tiểu Lam không thèm để ý nói: "Chỉ tiếc ta không khéo tay, không thể làm túi gấm cho ngươi đựng bùa chú."

Thanh Mặc Nhan ánh mắt không chớp động: "Ta đây sẽ chờ đến ngày ngươi làm được."

Như Tiểu Lam không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn, bởi vì giây tiếp theo, Thanh Mặc Nhan đã đem ngón trỏ của nàng bỏ vào trong miệng hắn.

Xúc cảm ấm áp mang theo nhè nhẹ ngưa ngứa, lập tức đã đem nàng bắt làm tù binh.

Nàng cười khanh khách đứng lên: "Đừng làm loạn... Rất ngứa..." Vừa nói còn vừa đẩy hắn ra.

Răng nanh Thanh Mặc Nhan hơi dùng sức, cắn vào ngón tay nàng, ngăn cản không cho nàng rút tay về.

Lúc này Như Tiểu Lam mới sợ hãi, không dám động nữa, đôi mắt to tròn mang theo ánh sáng mê ly, nhìn như ủy khuất mà lại vô cùng mê người, giống như không tiếng động hỏi hắn vì sao phải đợi nàng, lại giống như đang chờ hắn sủng ái nàng nhiều hơn.

Nội tâm Thanh Mặc Nhan như mãnh thú chợt thức tỉnh, suýt chút nữa là mất đi khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thuận Thiên Phủ đại loạn, rương gỗ khả nghi

Buổi tối Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ở chính phòng dùng bữa.

Như Tiểu Lam cúi đầu chỉ lo và cơm vào trong miệng, Thanh Mặc Nhan ăn cơm với tốc độ cực nhanh, dùng xong cơm còn ngồi ở chỗ đó gắp thức ăn cho vật nhỏ.

Hiện tại hắn càng xác định sức ăn của vật nhỏ lớn đến thế này đều là có lý do.

Bởi vì tốc độ trưởng thành của nàng nhanh hơn gấp mấy lần so với người bình thường, tự nhiên cơ thể cũng cần nhiều đồ ăn để duy trì.

Thanh Mặc Nhan gắp một miếng xương sườn bỏ vào trong bát Như Tiểu Lam, điều này khiến cho tiểu nha đầu lập tức lộ ra biểu cảm vừa lòng.

Thanh Mặc Nhan lại gắp cho nàng một đũa rau xanh, quai hàm của vật nhỏ lập tức như bị bẹp xuống.

Biểu cảm phong phú trên mặt nàng khiến cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường buồn cười.

Mỗi ngày được trêu cợt tiểu gia hỏa, là niềm vui đơn giản mà từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua.

Khi hắn trở về Hầu phủ, việc cả nhà dùng cơm với nhau quả như là một trận tai nạn, lần nào cũng là cảnh phụ thân tức giận, còn hắn thì căm giận rời đi kết thúc bữa cơm.

Duỗi tay lấy xuống hạt cơm dính trên mặt vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan chậm rãi phẩm trà, biểu cảm an nhàn.

Nhưng mà sự bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

"Thế tử, Thuận Thiên phủ đã xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, Huyền Ngọc lập tức ngậm miệng.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc liền đi theo sau đến tận bên ngoài hành lang, lúc này mới thấy Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Nói đi, là việc gì."

"Đại lao Thuận Thiên Phủ rối loạn." Huyền Ngọc ngắn gọn nói: "Tất cả phạm nhân đều nổi cơn điên, đầu tiên bọn họ chém giết lẫn nhau, sau đó khi ngục tốt đi ra can thiệp, bọn họ thế nhưng còn giết chết mất vài ngục tốt, rồi đập nát đại lao chạy ra ngoài."

"Chạy mấy người?" Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày.

"Chưa chạy ra khỏi Thuận Thiên Phủ, đều đã bị đám nha dịch bắt lấy, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Phủ doãn Thuận Thiên đã bị giết."

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Chức Phủ doãn Thuận Thiên có thể coi là một chức quan không hề nhỏ, tuy việc phạm nhân cướp ngục phản ngục không phải chuyện thường xuyên nhìn thấy, nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng xảy ra, chính là loại sự việc như thế này không có khả năng làm hại đến tánh mạng của Phủ doãn Thuận Thiên được.

"Chuyện này xảy ra lúc nào? Có bắt được hung thủ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Huyền Ngọc lắc đầu: "Thi thể được người ta phát hiện vào nửa canh giờ trước, ngay tại trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên, không có nhìn thấy hung thủ, xem vết thương kia... Như là bị thứ gì đó cắt nát thành rất nhiều khối..."

Thanh Mặc Nhan cau mày, thấp giọng phân phó: "Chuẩn bị ngựa."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh lui đi.

Chưa đợi Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nên làm sao để giải thích thật tốt cho vật nhỏ biết, thì đã thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trong phòng chạy ra.

"Thanh Mặc Nhan, mang ta đi cùng." Trên miệng nhỏ của Như Tiểu Lam vẫn còn dính đầy dầu mỡ, hiển nhiên vừa rồi ở trong phòng nàng đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau miệng giúp nàng.

Như Tiểu Lam không màng đến dầu mỡ ở trên mặt, vội vàng kéo lấy góc áo hắn: "Đưa ta theo đi, ta sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi, nếu việc này là trò quỷ mà tên thần y kia làm ra, thì các ngươi không có khả năng đối phó được với hắn."

"Ngươi xác định có thể đối phó được?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, cuối cùng lại sợ hắn không tin, bổ sung thêm một câu: "Nếu không đối phó được ta sẽ lập tức chạy trốn."

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười: "Được, nhớ cho kĩ lời ngươi nói."

Trong lòng Như Tiểu Lam buồn bực, Thanh Mặc Nhan gia hỏa này thật đúng là không giống với người thường, nàng đảm bảo chính mình khi thua thì sẽ chạy trốn, mà hắn lại cao hứng thành cái dạng này.

Nếu đổi lại là ông nội, thì đã sớm dùng kiếm gỗ để đánh đòn nàng rồi.

Thanh Mặc Nhan mang Theo Như Tiểu Lam trong đêm khuya đi đến Thuận Thiên Phủ.

Thuận Thiên Phủ xảy ra chuyện, đến ngay cả đề đốc cũng phái người lại đây, vây quanh bao vây lấy Thuận Thiên Phủ lại.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, mang theo Như Tiểu Lam đi xuyên qua đám nha dịch cùng hộ vệ, tiến vào bên trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên.

"Thiếu Khanh sao lại mang theo đứa nhỏ này đến đây?" Sư gia canh giữ ở ngoài phòng nhìn thấy Như Tiểu Lam liền lộ ra vẻ mặt không vui.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp mang theo Như Tiểu Lam bước lên trên bậc thềm: "Thi thể của Phủ doãn Thuận Thiên đại nhân đang ở đâu?"

"Vẫn để trong thư phòng, ở bên trong đang khám nghiệm tử thi." Nha dịch ở một bên nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, đáy mắt toát ra thần sắc giãy giụa.

Như Tiểu Lam lập tức liền hiểu ra sự cố kị của Thanh Mặc Nhan, nàng gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là mèo đen... Sẽ không làm cho xác chết vùng dậy."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm vài cái, trong hoàn cảnh hiện tại hắn không được cười ra tiếng.

"Thiếu Khanh, loại địa phương này không thích hợp để cho hài tử tiến vào." Sư gia ngăn cản ở cửa.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan cũng không muốn để cho Như Tiểu Lam đi vào trong, hiện trường vụ án thông thường đều rất đáng sợ, nhưng mà Như Tiểu Lam trước kia đã từng trải qua hai vụ án liên quan đến con rối đứng đầu, đến ngay cả cửa hàng rối gỗ nàng cũng dám một mình xông vào, còn cứu được một mạng của hắn.

Cho nên hắn tin tưởng, vật nhỏ bất đồng với những người khác.

Hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu.

"Nếu cảm thấy không thoải mái thì phải nói với ta, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói xong liền lướt qua người sư gia, đẩy cửa tiến vào bên trong thư phòng.

"Thiếu Khanh đại nhân, ngài không thể..." Sư gia vẫn chưa bỏ qua ý đồ ngăn cản.

Thanh Mặc Nhan vừa vào cửa đã lập tức duỗi tay đem cửa đóng lại.

"Đụng" một tiếng, suýt nữa cửa đã đụng vào mặt sư gia.

Như Tiểu Lam dùng ống tay áo bịt kín miệng cùng cái mũi.

Hiện trường vụ án không phải là nàng chưa từng gặp qua, ở hiện đại ông nội thường đi giúp người ta trừ ma, thời điểm cân bằng âm dương, nàng đều làm trợ thủ đứng ở một bên, cho nên trường hợp huyết tinh như vậy nàng cũng đã từng gặp qua không ít.

Trong phòng nơi nơi đều là máu, trên sàn, trên tường, thậm chí ngay cả trên xà nhà cũng có vết máu.

Hai tên khám nghiệm tử thi ở trong phòng thấp giọng nói chuyện, cả hai liên tục lắc đầu: "Đều bị cắt thành nhiều khối thịt như thế, nơi nào còn nhìn ra được nguyên hình nữa."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngờ tới hiện trường vụ án lại thảm đến thế, vì vậy hắn liền để cho Như Tiểu Lam đứng ở cửa, còn hắn thì tiến lên hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi kia.

Thừa dịp không có ai chú ý, Như Tiểu Lam liền lặng lẽ đưa tay ra kết ấn.

Trong thư phòng trừ bỏ mùi máu ra, còn ẩn ẩn hiện lên màu đen của tà khí.

Quả nhiên là có liên quan đến con rối đứng đầu kia.

Lần trước là do trong tay nàng không có bùa chú, vì vậy giúp được nàng cũng chỉ có con chó đen kia.

Sờ sờ bên hông cất giấu sáu tờ bùa chú, Như Tiểu Lam liền suy nghĩ, nếu bây giờ ở đây có kiếm gỗ thì tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi xong, lập tức mang theo Như Tiểu Lam ra ngoài hỏi những người khác về tình hình trong nhà lao.

Mấy sư gia của Thuận Thiên Phủ đều có chút không tự nhiên.

Thuận Thiên Phủ vốn là nơi chuyên tra án tử, hiện tại nơi này của bọn họ xảy ra chuyện, lại để cho một người của Đại Lý Tự đến đây tra hỏi, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Thần y còn ở trong lao, phạm nhân bạo loạn không gây ảnh hưởng đến hắn, cũng thấy hắn có hành động khác thường nào." Một nha dịch tiến lên bẩm.

"Nếu phạm nhân đã vô sự, thì thỉnh Thiếu Khanh đại nhân hãy trở về đi." Nhóm sư gia đồng thanh nói.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, hắn kéo Như Tiểu Lam đến bên người, thấp giọng hỏi: "Ngươi có phát hiện gì không?"

"Con rối đứng đầu." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Trên người tên thần y kia, có hơi thở giống hệt với con rối đó, vừa rồi ở trong thư phòng cũng có."

Thanh Mặc Nhan trầm mặt một lúc.

Vừa rồi nha dịch bẩm báo tên thần y kia ở trong lao vẫn rất bình thường, chẳng lẽ hắn còn có thể phân thân ra để đi giết Phủ doãn Thuận Thiên?

Đúng lúc này, thủ vệ cùng nha dịch ở phía xa đang xôn xao cả lên.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Có người phát hiện một cái rương ở trong vườn, bởi vì có chút kỳ quái nên muốn mang đến cho mấy vị sư gia xem qua."

Như Tiểu Lam đi lên nhìn, chỉ thấy có hai gã nha dịch đang nâng một cái rương gỗ đi vào.

Bỗng nhiên, có một cỗ hàn khí khó hiểu lùa vào trên sống lưng Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nguy cơ, kỳ thực ta không mạnh một chút nào

Hai tên nha dịch nâng rương đi vào, đặt ở giữa sân.

Vài vị sư gia của Thuận Thiên Phủ đi tới kinh ngạc nói: "Cái rương này các ngươi tìm được ở đâu?"

"Ở sau vườn." Một tên nha dịch dùng đầu ngón tay chỉ vào khu vườn ở phía sau thư phòng.

"Kỳ quái, làm gì có ai lại đi đặt rương ở trong vườn?" Một người sư gia tiến lên đánh giá cái rương.

Rương gỗ được chế tác rất đơn giản, không giống như đồ dùng của nhà có tiền, rương còn bị khóa lại bởi một cái khóa lớn đã rỉ sắt.

"Mở nó ra." Sư gia vẫy vẫy tay với người ở bên cạnh.

"Không được!" Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm non nớt.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang đi tới, đi bên cạnh hắn là một nữ hài tử trắng nõn, ánh mắt nàng mang theo khẩn trương nhìn chằm chằm vào cái rương gỗ kia.

"Không được mở ra!"

Mấy người sư gia đều nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, sắc màu không vui nói: "Thiếu Khanh đại nhân, ngài đây là muốn làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Tất cả đều là vì tra án, vật này lai lịch không rõ, không được hành động lỗ mãng."

Trong đám đông có người phát ra tiếng hừ khinh thường.

Bất quá chỉ là một cái rương mà thôi, dù bên trong có cất giấu thứ gì thì cũng không hề đáng sợ, phải biết rằng nơi này chính là Thuận Thiên Phủ, xung quanh có nhiều nha dịch như thế, bên ngoài lại còn có người của cửu thành đề đốc phái tới, bên trong dù có là thích khách thì bọn họ cũng có thể bắt lại trong nháy mắt.

"Có lẽ sát thủ ám sát Phủ doãn Thuận Thiên đang trốn ở bên trong." Không biết ai nói ra câu này.

"Khó nói..."

"Mau mở ra đi!" Nhóm sư gia vội vàng thúc giục.

Nghe được tin tức này, đến ngay cả chủ sự cùng với tư vụ của Thuận Thiên Phủ cũng đi tới để vây xem, tất cả mọi người đều chờ đợi xem ở bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Bằng không việc Phủ doãn Thuận Thiên bị sát hại, bọn họ cũng không tránh được liên lụy.

Như Tiểu Lam thấy những người đó cố ý muốn mở rương, liền gấp đến nỗi bám chặt lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan: "Mau ngăn bọn họ lại, không được để cho bọn họ mở ra!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Ngươi có biết trong rương có gì không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, đôi mắt nàng cũng không thể nhìn xuyên thấu, làm sao biết được bên trong là cái gì.

Bất quá nàng có thể cảm nhận được từ trong rương tản mát ra một loại hơi thở không rõ.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn là đừng nên ngăn cản nữa, mời ngài lùi lại một chút, chúng ta muốn mở rương gỗ ra."

Thanh Mặc Nhan khẽ chau mày, hắn có thể mạnh mẽ ngăn cản bọn họ mở rương, nhưng đồng thời, hắn quả thật cũng có chút tò mò, muốn biết trong rương rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại khiến cho vật nhỏ khẩn trương đến thế.

Vài tên nga dịch nhanh nhẹn cầm đao lên, rồi chém thật mạnh lên trên khóa sắt.

Chỉ chém hai cái đã mở được khóa sắt, có người dè dặt cẩn trọng đi đến mở rương gỗ ra.

Từ trong rương gỗ bay ra mấy đạo hắc ảnh thật nhỏ, tốc độ của chúng cực nhanh, mọi người ai cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

"Vừa rồi đó là... Cái gì?"

"Không biết."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn Huyền Ngọc liếc mắt một cái.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng lắc đầu liên tục.

Võ công của Huyền Ngọc không kém, vậy mà hắn cũng không thấy rõ, chứ đừng nói đến đám nha dịch kia.

Mọi người nhìn lại vào trong rương.

Trong rương chứa đầy vật thể bằng gỗ.

Một tên nha dịch lá gan lớn cầm một thứ trong đó lên.

"Là... Con nhện bằng gỗ."

Con nhện nhỏ không bằng một bàn tay, toàn thân đều được chế tác từ linh kiện bằng gỗ, tám cái chân đều có thể tự hoạt động.

Có người rút kiếm ra, quấy đảo ở trong rương gỗ một lúc: "Cái gì a, thứ quái quỷ này rốt cuộc là từ đâu ra?"

Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía sau đám người, chợt thấy tay áo bị người lôi kéo mạnh một cái.

Quay đầu, kinh ngạc khi thấy Như Tiểu Lam đang ngồi xổm ở dưới đất.

"Mau bảo tất cả bọn họ nằm sấp xuống!" Như Tiểu Lam hô lên.

Nhưng mà thanh âm nàng quá mức non nớt, hoàn toàn bị thanh âm la hết ầm ĩ của mọi người lấn át đi, cho nên chỉ có mỗi Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc là nghe thấy lời nói của nàng.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự cúi người xuống dưới, lúc hắn vừa mới cong hạ thắt lưng, thì chỉ thấy từ trong rương gỗ phun ra vô số sợi chỉ bạc, chúng tựa như là pháo nổ trong ngày tết nổ bạo về tất cả các phía.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm khiếp sợ, ào ào lui về phía sau.

Chỉ bạc lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua thân thể bọn họ, trong không khí tràn ngập sự lay động thật nhỏ.

Tiếng hưu hưu xẹt qua bên tai, như là một lưỡi dao sắc bén khí thế kinh người.

"Đây là...cái gì..."

Thời điểm chỉ bạc dừng lại, xung quanh rương gỗ giống như là được kết ra từ một tầng mạng nhện rất nhỏ, chỉ bạc di chuyển đan xem không ngừng, mỗi một sợi đều được xuất ra từ trong rương gỗ, mà một đầu khác lại không biết được kéo dài đến nơi nào, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỉ bạc xông thẳng về phía chân trời, biến mất ở trong bóng đêm u ám.

Có người thử vươn tay ra, muốn chạm đến chỉ bạc kia.

"Đừng động vào!" Một thanh âm trẻ con cao giọng hô.

Lại là hài tử kia.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy đứa bé kia đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay còn đang lôi kéo ống tay áo của Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Thân thể Thiếu Khanh cũng đang trong tư thế nửa ngồi, một bên bả vai còn bị chỉ bạc bay xuyên qua.

"Đừng có động đậy, nếu không sẽ chết!" Thanh âm Như Tiểu Lam mang theo run rẩy.

Sự tình quả nhiên đúng như nàng dự đoán, những người này căn bản là không phải đối thủ của con rối kia.

"Ngươi tiểu nha đầu này nói bậy cái gì..." Một gia sư cách nàng gần nhất bỗng nhiên xoay người lại nói với nàng.

Như Tiểu Lam nhanh tay che mắt lại.

Người nọ mới đi được hai bước, chợt thấy trên người căng thẳng, tựa hồ như bị vật gì đó lôi kéo, cúi đầu nhìn lại trên người mình, chỉ thất y phục trước ngực chảy ra vết máu.

Chuyện này là sao, hắn bị thương từ lúc nào?

Hắn muốn nâng tay lên để sờ ngực, kết quả lại phát hiện trong ống tay áo rỗng tuếch.

Cánh tay của hắn... Không thấy.

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

"Chặt đứt! Chặt đứt!"

Cái gì chặt đứt?

Người nọ quay đầu muốn nhìn thử những người khác, kết quả tầm mắt chợt xảy ra biến hóa, hắn nhìn thấy một đôi chân, đôi giày kia có chút quen mắt.

Không sai, chính là giày của hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi ngàn vạn lần đừng nhúc nhích." Như Tiểu Lam run rẩy nói.

Thân thể người nọ ở đối diện bị vỡ thành vô số khối, hóa thành một đống thịt nát nằm la liệt trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí lạnh.

Tình trạng khi chết của người nọ, giống y hệt với Phủ doãn Thuận Thiên.

Vừa rồi nếu không phải được Như Tiểu Lam nhắc nhở, hắn chỉ sợ bản thân cũng sẽ giống với người này... Cũng bị những sợi chỉ bạc kỳ quái kia cắt thành ngàn khối vạn khối.

Lần lượt có người di chuyển thân thể, ở trong một loạt tiếng kinh hô, từng cơ thể đang sống sờ sờ đều bị chỉ bạc cắt thành nhiều khối.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Sau đó cuối cùng cũng có người ý thức được không ổn, lớn tiếng lên quát.

"Không được cử động, bằng không sẽ bị loại ngân tuyến này cắt đứt thân thể!"

Mọi người một đám cứng ngắc đứng im một chỗ, vẫn luôn đứng cố định một tư thế không dám động dù chỉ là một chút.

Thảm trạng của những người vừa chết còn đang rành rành ở trước mắt, mọi người lúc này mới chân chính cảm nhận được sự sợ hãi.

"Thế tử, ngài không sao đi..." Thanh âm Huyền Ngọc từ phía sau Thanh Mặc Nhan truyền đến.

Thanh Mặc Nhan một bên bả vai bị chỉ bạc xuyên qua, không dám nhúc nhích, hắn chỉ có thể nghiêng đầu, nhìn thoáng qua.

Huyền Ngọc lúc đó nghe được lời cảnh báo của Như Tiểu Lam thì liền phản ứng nhanh chóng, cho nên mới kịp thời tránh thoát được sợi chỉ kia.

"Cái này làm sao mới có thể phá hủy, sử dụng kiếm có thể chặt đứt không?" Huyền Ngọc do dự hỏi, không biết nên làm thế nào.

Thần sắc Thanh Mặc Nhan bình tĩnh dị thường, hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam.

"Vật nhỏ, ngươi nói xem hiện tại phải làm thế nào?"

Như Tiểu Lam vội vàng lấy lá bùa từ bên hông ra, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt tin tưởng của Thanh Mặc Nhan.

Nàng hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: "Thanh Mặc Nhan, trước tiên ta muốn nói thật một câu... Kỳ thực ta không mạnh một chút nào."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái, Huyền Ngọc ở phía sau suýt nữa ngã xuống đất.

Ngươi không mạnh còn muốn tỏ ra oai phong gì a!

Loại chuyện này liên quan đến mạng người, ngươi không thể lấy tánh mạng của thế tử ra để đùa được.

Bất quá câu nói tiếp theo của Như Tiểu Lam lại khiến cho mọi người xung quanh phải ngậm miệng lại.

"... Tuy rằng ta không mạnh một chút nào, nhưng mà đối phó với loại sự tình này, ta tuyệt đối là lành nghề." Hai tay kết ấn, Như Tiểu Lam kẹp một lá bùa vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, tóc dài như tơ lụa bay lên ở trong gió, ở trong bóng đêm lại vô cùng rực rỡ và lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Thương vong quá nhiều, vật nhỏ đúng là phúc tinh của hắn

Như Tiểu Lam kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, một đầu tóc đen bay ở trong gió, đôi mắt phỉ thúy phảng phất như tinh linh trong bóng đêm, mang theo một tia yêu dị cùng tuyệt mỹ.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ được ngừng lại hô hấp.

Lá bùa ở trong tay Như Tiểu Lam hóa thành một ngọn lửa, lúc mới đầu chỉ là một đám nho nhỏ, theo động tác giơ tay cao lên đến giữa không trung của Như Tiểu Lam, ngọn lửa phịch một tiếng nổ tung, bắn về phía những đạo chỉ bạc xung quanh.

Mấy đạo chỉ bạc sắc bén sau khi động phải ngọn lửa, thì liền hóa mềm ra, sau đó lập tức biến mất không thấy đâu.

"Mau đem lửa đến, thiêu cháy cái rương!" Lá bùa trên tay Như Tiểu Lam đã cháy hết, nàng vội vàng kêu lên.

Thân thể mọi người đều thoát ly được khỏi khống chế của chỉ bạc, nhưng mà bọn hắn vẫn đứng im một chỗ, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Như Tiểu Lam bổ nhào lên trên người Thanh Mặc Nhan, vội vàng lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi có bị thương không?"

Nếu so sánh với thảm trạng của những người khác, Thanh Mặc Nhan vẫn được tính là nhẹ nhất, bất quá bả vai đã bị xuyên qua một đạo, tuy rằng miệng vết thương rất sâu, nhưng lại không phải bộ phận trọng yếu.

"Ta không sao." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng.

Cảm xúc của hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, canh cánh trong lòng về chuyện mình không thể dùng đến nội lực.

Nếu hắn có thể giống như người bình thường sử dụng được nội lực, thì sẽ không đến nỗi tránh chậm, khiến cho bản thân bị thương, nhìn dáng vẻ lo lắng cho hắn của vật nhỏ, trong lòng hắn tựa như bị cái gì cắn một cái, khó chịu nói không nên lời.

"Ta thật không có việc gì." Hắn nhẹ nhàng vuốt tấm lưng Như Tiểu Lam: "Vừa rồi đều nhờ ngươi."

Như Tiểu Lam thấy hắn thật sự không bị sao, lúc này mới bình tĩnh lại, lộ ra biểu cảm hưng phấn: "Thế nào, ta có thể giúp được rất nhiều đi?"

Nàng có chút đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nhéo cái mũi nàng, trên mặt mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Hắn sẽ không ở trước mặt mọi người khích lệ nàng, nếu không thì nàng sẽ kiêu ngạo đến mức vểnh đuôi lên tận trên trời đi.

Hai người đang mải nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

"Sống, vật trong rương còn sống!"

Bởi vì một màn vừa rồi của Như Tiểu Lam, cho nên khi nàng nhắc nhở phải thiêu đi rương gỗ, ở đây không còn có ai dám phản đối.

Bất quá khi lửa đã cháy hết, mọi người lại nhìn thấy những con nhện gỗ ở trong rương đều đang bò ra ngoài, tốc độ cực nhanh đánh về phía bọn họ.

Tức khắc, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Tám cái chân dài của lũ nhện như tám cây châm đâm vào điểm yếu trên cơ thể người.

Không ít người vừa rồi bị chỉ bạc làm cho bị thương nặng, đặc biệt còn xuyên qua cả nội tạng, vì muốn tránh né công kích của nhện gỗ, bọn họ vận động quá mạnh làm cho nội tạng càng xuất huyết thêm, dù cho bọn họ có không bị lũ nhện kia đâm chết, thì cũng sẽ chết bởi nội tạng vỡ tan.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, để Huyền Ngọc che chở đi vào một căn phòng ở gần đó.

"Như Tiểu Lam, ngươi có biện pháp gì để đối phó với chúng không?" Huyền Ngọc lúc này đã nhìn Như Tiểu Lam bằng một ánh mắt sùng bái, đến ngay cả nói chuyện cũng cung kính hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ lắc đầu: "Lá bùa của ta không đủ."

Trong tay không có lá bùa tựa như chiến sĩ trong tay không có vũ khí vậy, đặc biệt đối với người học thuật âm dương như Như Tiểu Lam, nếu không có lá bùa cùng pháp khí, thì nàng cũng chỉ giống như người thường, nhiều nhất chỉ có sử dụng được tịnh tâm chú linh tinh gì đó.

Đêm nay, Thuận Thiên Phủ có thể nói là long trời nở đất.

Không riêng Phủ doãn Thuận Thiên bị hại, mà sư gia phía dưới cũng đã chết mất vài người, còn nha dịch thì phải nhiều đến mấy trăm người.

Nếu không phải là người của cửu thành đề đốc còn đang canh giữ ở bên ngoài, sau đó nghe tiếng động chạy vào hỗ trợ, chỉ sợ là thương vong của Thuận Thiên Phủ còn nhiều hơn gấp đôi hiện tại.

Bởi vì tất cả quan viên trọng yếu đều gặp nạn, cho nên Thanh Mặc Nhan tạm thời làm chủ sự, tốn qua thời gian rất lâu, mới thanh lý sạch sẽ được đám nhện gỗ.

Thanh Mặc Nhan lo lắng bên phía nhà lao, liền sai người đến đó xem xét.

Kết quả người mang tin tức trở về nói thần y kia vẫn đang ngủ yên trong nhà lao, đến nửa điểm ý tứ muốn chạy trốn cũng không có.

Ánh mắt Thanh Mặc Ngan u ám, nhìn mọi người xung quanh, có một số lời, hắn vẫn không thể nói ra.

Trong cung rất nhanh truyền đến tin tức, phái ra nhân thủ tiếp nhận vụ án của Phủ doãn Thuận Thiêm, Thanh Mặc Nhan lúc này mới được mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi Thuận Thiên Phủ, hồi Hầu phủ nghỉ tạm.

"Huyền Ngọc, phái người đến Đại Lý Tự, xin nghỉ cho ta." Bận rộn cả một đêm, Thanh Mặc Nhan có chút kiệt sức, hắn phân phó với Huyền Ngọc đang ở phía ngoài xe.

Huyền Ngọc lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan dựa lưng vào xe, biểu cảm có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam lại không để ý đến điều này, nàng nhìn thấy chỗ bả vai của Thanh Mặc Nhan lộ ra vết máu, khiến cho nàng bất an đứng ngồi không yên.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nhích tới nhích lui làm cho tâm phiền ý loạn, dứt khoát trực tiếp ôm lấy nàng, bức nàng ngồi yên ở trên đùi hắn.

"Thần y vẫn còn đang ở trong lao, lần này phạm nhân bạo loạn, hắn lại không có ý định trốn đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, như là đang nói cho nàng nghe, lại như đang lẩm bẩm một mình.

"Hắn đương nhiên sẽ không chạy trốn." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Bởi vì hắn tự nguyện để cho các ngươi bắt."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Hắn cúi đầu nhìn về phía nàng: "Ý của ngươi là... Hắn ta tự nguyện... Bị bắt đến đại lao?"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm đương nhiên: "Kia là chuyện đương nhiên, bằng không ngươi cảm thấy những người Thuận Thiên Phủ đó có thể bắt được hắn sao?"

Thanh Mặc Nhan không khỏi nghẹn lời.

Nàng nói không sai, thủ đoạn tên kia quỷ dị như thế, căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể ứng phó được.

Lăn lộn cả một đêm, theo lay động của xe ngựa mí mắt của Như Tiểu Lam cũng dần dần trĩu xuống.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nằm một tư thế thoải mái nhất ở trong lòng của hắn: "Mệt nhọc như thế thì nên ngủ một lát."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ lẩm bẩm: "Đến lúc đó ngươi nhớ phải đánh thức ta a, ta rất đói bụng."

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ đáp lời, thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Mệt thành cái dạng này rồi mà vẫn không quên chuyện ăn cơm.

Như Tiểu Lam híp mắt lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhìn thấy từ trong cổ áo Thanh Mặc Nhan lộ ra một sợi dây tơ hồng, nhớ tới bùa hộ mệnh nàng vẽ tặng hắn, nàng vội vàng duỗi tay kéo dây tơ hồng kia ra, muốn nhìn một chút xem thế thân phù có còn hoàn hảo hay không.

Thanh Mặc Nhan đè tay nàng lại, thấp giọng quát: "Nếu mệt thì mau ngủ đi, móng vuốt lộn xộn cái gì!"

Như Tiểu Lam cười khanh khách hai tiếng, cuối cùng vẫn không thắng nổi cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại không quá hai giây đã lăn ra ngủ ngon lành.

Cảm giác được hô hấp vững vàng của tiểu nhân nhi ở trong lòng, Thanh Mặc Nhan mới kéo sợi dây tơ hồng từ trong cổ áo ra, trước khi rời phủ, hắn đã tìm một cái túi gấm để bỏ lá bùa nàng đưa cho vào trong đó.

Nhẹ nhàng mở túi gấm, hắn lấy lá bùa ở bên trong ra.

Mở tờ bùa.

Ở trong chữ viết hỗn độn bằng chu sa và máu tươi, có một đạo vết rách rõ ràng, tựa như là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Thanh Mặc Nhan giơ lá bùa lên cao nhìn kỹ xem.

Lá bùa trong tay hắn không tiếng động bị hóa thành hai nửa, rồi rơi xuống trên váy Như Tiểu Lam.

Nhìn chằm chằm vào thế thân phù đã bị chia thành hai nửa, Thanh Mặc Nhan cứng đờ người ngồi ở chỗ đó, nửa ngày sau mới cảm thấy ngực nặng nề, nguyên lai là do hắn đã quên cả hô hấp.

Ở lúc bất tri bất giác, vật nhỏ lại một nữa cứu hắn.

Tiểu gia hỏa này, thật sự là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ở trong lòng hắn lớn lên, sủng vật không có nhân quyền

Việc đầu tiên khi Thanh Mặc Nhan trở về là an bài cho Như Tiểu Lam, tiểu gia hỏa mơ mơ màng màng ăn xong nửa bát cơm thì lại bắt đầu lăn ra bàn ngủ.

Nếu không phải Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhanh, thì đầu của nàng sẽ trực tiếp rơi xuống chúng bát cơm đi.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ say hắn mới thay đổi y phục, chuẩn bị sẵn sàng để vào cung.

Như Tiểu Lam ngủ đến tận tối, đến khi Thanh Mặc Nhan về nàng vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Mặc kệ hắn có gọi nàng thế nào, nàng thủy chung vẫn ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, đành phải bảo người đi nấu cháo, thừa dịp nàng đang mơ mơ hồ hồ ép cho nàng ăn hết một bát.

Như Tiểu Lam nuốt miệng cháo cuối cùng xuống, giây tiếp theo lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút lo lắng.

Liên tục ba ngày, Như Tiểu Lam đều ở trong giấc ngủ, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan lo lắng nàng sẽ bị đói bụng, mạnh mẽ đánh thức bắt nàng ăn vài thứ, thì chắc nàng đã ngủ đến mức không thèm tỉnh lại.

Công việc mỗi ngày của Thanh Mặc Nhan đều rất bận, vụ án của Thuận Thiên Phủ làm cho Hoàng Thượng hết sức giận dữ, hạ lệnh phải điều tra cho bằng được, nhưng mà dịch bệnh trong ngoài thành lại ngày càng trở nên nghiêm trọng, người mắc phải bệnh sẽ từ từ suy nhược, nhưng cơ thể lại không nóng lên, cũng không có trạng thái bệnh nào khác.

Hoàng Thượng phái người của thái y viện tới, nhưng lại không có ai trị được loại quái bệnh này.

Càng ngày càng có nhiều dân chúng thờ phụng thần y, mỗi ngày bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ đều có người quỳ lạy thắp hương, nhìn qua một lượt, Thuận Thiên Phủ như bị biến thành một ngôi miếu, từ phía xa nhìn lại khói thuốc bay lượn lờ.

Càng ngày càng có người hy vọng Thuận Thiên Phủ có thể thả thần y ra, đến ngay cả thời điểm lâm triều, không ít đại thần còn dâng lên tấu chương, hi vọng bình ổn dịch bệnh trước.

Nhưng hoàng đế vẫn không hề dao động.

"Các ngươi cảm thấy nếu không có thần y, thì trẫm cùng với dân chúng chỉ có thể ngồi chờ chết? Nói cho các ngươi biết, trẫm đã mời cao tăng đến đây, bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, việc thả thần y ra không ai được phép nhắc lại nữa!"

Năm ngày sau, hoàng đế phái người bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, cho mời tất cả cao tăng cùng đệ tử ở trong thành đến.

Dịch bệnh ngừng không lan tràn, nhưng mà dân chúng vẫn chưa được thỏa mãn.

Nếu nói có thể làm cho con người ta khởi tử hồi sinh, thì bọn họ vẫn rất tin tưởng vào vị thần y kia.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thànhg bất ổn, bên ngoài Thuận Thiên Phủ vẫn có nhiều trọng binh canh gác.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới bàn giao được hết công việc trong tay đi, để cho tân Phủ doãn Thuận Thiên mới tới nhậm chức tiếp tục điều tra về vụ án.

Hôm nay là ngày cổ độc phát tác, ở trước lúc hoàng hôn Thanh Mặc Nhan đã trở về phủ, nhìn thấy vật nhỏ vẫn còn đang ngủ say ở trên giường, tâm tình hắn mới nhẹ nhàng hơn.

Tuy Như Tiểu Lam ngủ say mấy ngày liên tiếp, nhưng vẫn được thay y phục cùng tắm rửa thường xuyên, chỉ cần Thanh Mặc Nhan hồi phủ thì sẽ ôm nàng đi tắm rửa một phen.

Đem nàng bỏ vào trong nước ấm, Thanh Mặc Nhan một tay giữ lấy đầu nàng, tránh để cho nàng bị chìm vào trong nước.

Như Tiểu Lam ngủ rất ngon, miệng nhỏ mấp máy vài cái, hơi thở mang theo mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan kề sát nhìn vào khuôn mặt nàng, tóc của vật nhỏ hình như lại dài thêm một chút, lúc trước bởi vì quá vướng víu, cho nên nàng đã ầm ĩ đòi cắt đi,

vậy mà bây giờ đã lại dài đến mắt cá chân.

Đầu ngón tay vuốt ve mặt nàng, ánh chiều tà ngoài cửa sổ dần dần buông xuống.

Nước trong hồ bốc hơi nóng lên, một mảnh an nhàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài nhẹ nhõm, ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng, tâm tình mệt mỏi do bôn ba nhiều ngày được trậm dãi thả lỏng ra, hắn ngửa đầu tựa vào trên vách đá, an tâm nhắm hai mắt lại.

Ở lúc hắn không nhìn thấy, thân thể dưới nước của Như Tiểu Lam tỏa ra một loại ánh sáng nhu hòa, từng vòng một giống như những gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Mái tóc đen nhánh giống như mầm cây trưởng thành trong mùa xuân, không ngừng dài ra, dài ra...

Thanh Mặc Nhan khẽ mở mắt ra, trong phút chốc bị sững sờ ở nơi đó.

Trong nước hồ toàn là tóc dài đen nhánh, hình ảnh này thật sự rất quỷ dị, nếu không phải do hắn đã từng trải qua vụ án về con rối kia, thì chỉ sợ hắn đã kêu to ra tiếng từ lâu.

Hắn kéo Như Tiểu Lam từ trong nước lên, lúc tầm mắt dừng ở trên người nàng, hắn không khỏi lại ngây người một lần nữa.

Tứ chi thon dài, khuôn mặt hơi tròn, vẫn mang theo nét trẻ con.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan chợt ngưng trệ.

Vật nhỏ thế nhưng lại ở trong lòng hắn, lặng yên không một tiếng động dần dần trưởng thành...

Tuy rằng nhìn vẫn còn rất ngây ngô, nhưng mà biến hóa như vậy lại khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan không ngừng rung động.

Hai gò má của nàng bị nước ấm làm cho đỏ bừng, nhưng vẫn ngủ say như cũ.

Thanh Mặc Nhan tốn rất nhiều sức mới làm cho chính mình tỉnh táo lại, hắn liền tìm áo khoác bọc lấy thân thể nàng, sau đó lại đi tìm khăn bông tới lau khô tóc cho nàng.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không chợp mắt qua, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào tiểu gia hỏa đang ngủ ở trong lòng hắn, hắn chứng kiến từng bước trưởng thành của nàng, thật giống như ông trời đã định trước nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Tâm tình sung sướng đi theo hắn cả một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Huyền Ngọc để ý tới khóe miệng thế tử thường xuyên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại, mặt trời đã lên cao đến ba sào.

Mặt trời lên đã cao, nàng mới mở mắt ra, duỗi thắt lưng một cách lười biếng.

Ngủ thật thoải mái.

Ngồi dậy, nàng cúi đầu để tìm giày của mình.

Chờ một chút!

Vì sao giày lại biến thành nhỏ như thế này?

Dùng chân kẹp giày thêu nho nhỏ lên, vẻ mặt Như Tiểu Lam mờ mịt.

Nàng cầm lên y phục ở trên ghế.

Không phải a... Đây thật sự là y phục của nàng sao? Tại sao lại mặc không vừa?

Chân trần nhảy xuống giường, không đợi nàng chạy được hai bước, có một vật nặng ở phía sau lưng cũng rơi xuống đất theo nàng.

Quay đầu lại, triệt để ngây người.

Nàng đang thấy được cái gì!

Tóc nàng, quá dài... Kéo cả lên trên mặt đất.

A a a, đây là cái quỷ gì!

Gương đâu, Như Tiểu Lam lao thẳng về phía cái gương.

Trong gương là một nữ hài tử gần mười tuổi, khuôn mặt trẻ con tròn tròn, ánh mắt như ngọc phỉ thúy.

Tại sao lại như vậy, nàng thế nhưng lại trưởng thành nhanh đến thế, hơn nữa khuôn mặt này là thế nào, mặt trẻ con?

Không phải nói yêu quái khi biến thành người đều sẽ có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành sao, vì sao mặt nàng lớn lên lại giống với một nhóc con thế này.

Mỹ nữ không phải cằm đều nhọn sao, khuôn mặt trẻ con tròn tròn như này lại là cái nghiệt gì a...

Nàng không ngừng xoa nắn mặt chính mình, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa tiến vào, trên cánh tay còn có một kiện váy áo hoàn toàn mới.

Như Tiểu Lam khẩn trương quay người lại, nhìn vào Thanh Mặc Nhan, sợ hãi nói: "Cái kia... Ngươi trước hết nghe ta giải thích, ngươi có khả năng không quen biết ta..."

Thanh Mặc Nhan giơ tay ra cốc vào đầu nàng một cái.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng che đầu lại.

"Ngươi tưởng ta cũng ngốc giống ngươi?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói, tiện tay đặt y phục lên trên giường: "Dù cho ngươi có biến thành heo thì ta vẫn có thể nhận ra."

"Ta mới không phải heo!" Như Tiểu Lam tức giận nói.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, đem chân nàng đặt lên tay rồi đo thử.

Như Tiểu Lam ngứa đến rụt rụt chân, sắc mặt Thanh Mặc Nhan không một chút biến hóa, đi ra ngoài tìm một đôi giày mới cho nàng.

"Ta có thể tự mình mặc quần áo không?" Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, nỗ lực đem sự thẹn thùng ở trong lòng đuổi đi.

Dù cho bề ngoài của nàng đã là bộ dáng gần mười tuổi, thì Thanh Mặc Nhan vẫn cứ đối xử với nàng giống như trẻ nhỏ, mặc từng kiện y phục cho nàng.

"Để ta tự làm!" Như Tiểu Lam nóng nảy, trước kia khi còn là trẻ nhỏ, nàng có thể nhẫn, nhưng mà hiện tại khi bị hắn nhìn thấy hết, nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

"Thân thể trưởng thành chẳng lẽ lá gan cũng lớn lên theo sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Bây giờ lại còn dám phản kháng chủ nhân?"

Như Tiểu Lam cứng đờ tại chỗ.

Quả nhiên... Sủng vật không hề có nhân quyền a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đi dạo phố, cướp đoạt gỗ sét đánh (*)

(*)Gỗ sét đánh: Là tên gọi loại gỗ được lấy từ các cây gỗ bị sét đánh tự nhiên (còn gọi là *Khí Tử mộc*). Người xưa tin rằng gỗ sét đánh là giao thoa giữa âm (đất) và dương (trời) nên có tác dụng trừ tà ma rất mạnh, vì vậy gỗ sét đánh thường được dùng để làm pháp khí, làm pháp tượng trấn yểm, được đóng giường, được làm thẻ bài kê dưới gối để ngủ an giấc…

Như Tiểu Lam ăn mặc chỉnh tề, cùng với Thanh Mặc Nhan ngồi ngoài sân phơi nắng.

Nàng có chút sợ hãi rụt rè.

Kỳ thực cũng không thể trách nàng, bất kể là ai trong vòng một đêm mà trưởng thành nhanh như vậy, cũng sẽ sợ hãi bị người khác nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đám nha hoàn trong viện tròng mắt như là sắp rớt ra đến nơi.

Tại sao các nàng lại không biết việc thế tử nhận nuôi nhiều hài tử như vậy, còn có tiểu nha đầu trước kia... Chẳng lẽ đã bị thất sủng rồi sao?

Huyền Ngọc cũng là một bộ dáng kinh ngạc, nhưng mà hắn tự biết điều gì không được hỏi, cho nên rất nhanh liền đem tầm mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam.

Mà đám tử sĩ đến mí mắt cũng không thèm động.

Điều bọn họ quan tâm chính là an nguy của viện này, bọn họ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, mặc kệ bên người thế tử có bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu hài tử cũng đều không có liên quan đến bọn họ.

"Hôm nay ngươi không đến Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

"Ân." Thanh Mặc Nhan không mấy để ý đáp lại: "Đã giao phó hết công việc, có thể được nghỉ ngơi vài ngày, lát nữa ta sẽ đem ngươi đi mua quần áo cùng đồ trang sức."

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ nhìn lại tóc chính mình, đầu tóc đen thật dài kéo tận xuống mặt đất.

"Có thể cắt đi hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Muốn cắt đến đâu?" Thanh Mặc Nhan sai người mang kéo tới.

"Đến đây..." Như Tiểu Lam khoa tay múa chân.

Cây kéo trong tay Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng, dọa đến Như Tiểu Lam phải né tránh về phía sau.

Đám nha hoàn trong viện trợn mắt há hốc mồm nhìn thế tử nhà các nàng tự tay cầm lấy kéo, sau đó ngồi cắt tóc cho một nữ hài tử mới chỉ gần mười tuổi.

"Vẫn còn quá dài." Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến nàng, bỏ kéo ra, gọi nha hoàn đến làm tóc cho nàng.

Chỉ mất một lúc, nha hoàn đã làm xong cho Như Tiểu Lam kiểu tóc búi hai bên, vẻ mặt Như Tiểu Lam lại như không vừa lòng, nàng không ngừng lắc lư đầu, ầm ĩ một trận.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ với kháng nghị nho nhỏ của nàng, mang nàng ra khỏi sân.

Lúc gần đi hắn xoay người lặng lẽ phân phó với Huyền Ngọc: "Thay toàn bộ nha hoàn cùng hạ nhân trong viện đi."

Những người đó đã nhìn thấy bộ dáng trước kia của Như Tiểu Lam, khó tránh khỏi sẽ có tin đồn truyền ra ngoài, cho nên không bằng thanh lý sạch sẽ mới tốt.

Huyền Ngọc lặng lẽ phái người đi làm việc này, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên không biết gì cả, hưng phấn bước lên xe ngựa cùng với Thanh Mặc Nhan, rời khỏi phủ.

Xe ngựa dừng ở trước một cửa hàng ba tầng trong thành.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước xuống xe ngựa.

"Muốn cái gì thì tự mình chọn lấy, đến lúc đó ta sẽ thanh toán." Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở ngoài tiệm, không có ý muốn đi vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn vào trong tiệm, lúc này mới thấy trong tiệm bán toàn là y phục nữ tử cùng vật phẩm trang sức các loại.

Một đại nam nhân như Thanh Mặc Nhan đi vào quả là có chút không đúng.

"Nhìn trúng cái gì đều có thể mua sao?" Như Tiểu Lam nháy mắt hỏi.

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, tức thì có một loại cảm giác quen thuộc.

Vào đến cửa tiệm, mắt chuyển động khắp nơi.

Trong tiệm nhìn qua rất lớn, tràn đầy hàng hóa bất đồng.

Như Tiểu Lam đối với y phục cùng trang sức cũng không có bao nhiêu hứng thú, nàng muốn tìm chính là đá ngũ sắc.

Bởi vì thân thể nàng bỗng nhiên trưởng thành, cho nên Thanh Mặc Nhan đã lấy đi cái vòng cổ cũ của nàng, thay đổi bằng một cái mới, mặt trên của nó cũng mang theo đá ngũ sắc, bất kể nàng nhìn thứ này nhiều đến đâu, cũng đều cảm thấy nó chuyên được dùng để đeo trên người sủng vật.

Thanh Mặc Nhan tên kia rõ ràng là đang ám chỉ nàng, mặc kệ nàng có biến thành bộ dáng gì, thì cũng đều là sủng vật của hắn, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Dạo quanh một vòng ở trên lầu, nàng không hề nhìn thấy một viên đá ngũ sắc nào, bất quá ở lầu một nàng lại ngoài ý muốn thấy được một thứ tốt.

Gỗ sét đánh!

Dựa vào kinh nghiệm của nàng, đây là một khối gỗ đào lâu năm, bị sét đánh vào mặt sau hiện ra vết cháy màu đen.

Có nó, nàng có thể chế tạo ra pháp khí.

Như Tiểu Lam hưng phấn nghĩ.

Hơn nữa còn có thể dùng nó làm thành thế thân phù, so với việc dùng chu sa hòa với máu thì càng hữu hiệu hơn.

Nàng vừa nghĩ vừa nhón chân lên, muốn lấy khối gỗ sét đánh từ trên giá kia xuống...

Ngay tại lúc hai tay nàng chạm vào khối gỗ, đầu kia của gỗ đột nhiên trầm xuống, cũng bị một bàn tay khác cầm được.

"Khối gỗ đào này rất thích hợp để điêu khắc kinh văn, đến lúc cung yến vừa vặn có thể tặng cho thái hậu." Một giọng nữ quen thuộc chui vào tai Như Tiểu Lam.

Giọng nữ này là... Ngũ tiểu thư?

Cách một cái giá, Như Tiểu Lam có thể miễn cưỡng thấy được bóng người ở đối diện.

Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với vài thiên kim nhà giàu khác, một tay còn đang cầm lấy khối gỗ sét đánh.

Mới không để nó cho ngươi đâu! Như Tiểu Lam dùng sức kéo về phía sau.

Ngũ tiểu thư ở đối diện "di" một tiếng, trên tay thoáng dùng sức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam bỏ bừng cả lên.

Hiếm khi mới thấy được gỗ sét đánh, cho dù bị chuột cắn nàng cũng sẽ không nhường cho người khác.

Nếu so về khí lực và tuổi tác thì Ngũ tiểu thư vẫn có lợi thế hơn nàng, dùng hết sức để lôi, hai chân Như Tiểu Lam mắt thấy đã sắp rời khỏi mặt đất.

"Buông tay!" Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Đây là ta nhìn thấy trước!"

Nghe được thanh âm này, đám nữ tử lúc này mới nhìn thấy ở đối diện sau cái giá còn có một nữ hài tử gần mười tuổi, nàng đang cầm lấy một đầu của khối gỗ không chịu buông tay.

Ngũ tiểu thư nhíu nhíu mày: "Tiểu hài tử từ đâu đến, đừng có mà quấy rối ở đây."

Như Tiểu Lam hự hự kéo khối gỗ sét đánh về phía mình, theo lời nói của Ngũ tiểu thư nàng có thể biết được, đối phương không hề nhận ra nàng.

"Đây là ta nhìn thấy trước." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Ngươi lại đi tranh giành với một tiểu hài tử, thật đáng xấu hổ!" Dù sao trong mắt đối phương nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, vậy nên dứt khoát phải đoạt được đến cùng.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư đỏ lên, không ít nữ quyến xung quanh đang hướng ánh mắt tò mò về phía bên này.

"Ngươi một tiểu hài tử cần một khối gỗ làm cái gì." Ngũ tiểu thư nói.

"Không cần ngươi quản đến chuyện đó." Như Tiểu Lam chu miệng lên.

Một nữ tử ở bên người Ngũ tiểu thư với tay cầm lấy một cái vòng tay ngọc thạch, dỗ dành nói: "Ngươi xem, thứ này so với khối gỗ trong tay ngươi đẹp mắt hơn nhiều, không bằng chúng ta trao đổi đi."

Như Tiểu Lam trợn tròn mắt nhìn các nàng, đột nhiên lại có loại xúc động muốn cười to.

"Các ngươi coi ta là hài tử ba tuổi sao? Ta mới không cần vòng tay đâu, thứ ta muốn là khối gỗ này." Nói xong nàng dùng hết sức kéo gỗ sét đánh về phía trong lòng, ý định bức Ngũ tiểu thư phải buông tay ra.

Động tĩnh bên này càng lúc càng hấp dẫn nhiều ánh mắt người vây xem.

Bên người Ngũ tiểu thư có ba vị tiểu thư nhà giàu, còn có nha hoàn đi theo các nàng, mà bên này Như Tiểu Lam lại chỉ có một mình.

Ngũ tiểu thư âm thầm cắn chặt răng, thấp giọng uy hiếp nói: "Buông tay, nếu không buông tay ta sẽ sai người chặt đứt tay của ngươi đi."

Nàng vốn tưởng rằng khi nói ra lời này, chắc chắn sẽ dọa được đối phương buông lỏng tay ra, hoặc là khóc lóc chạy đi mất cũng không chừng.

Nhưng mà hài tử ở đối diện lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái để đánh giá nàng.

"Ngươi quả nhiên là một nữ nhân xấu." Đôi mắt màu xanh biếc phản xạ ra một loại ánh sáng sâu kín, thời điểm nói ra lời này, nữ hài tử còn tự mình gật gật đầu, phảng phất như đang cường điệu phán đoán của chính mình.

Ánh mắt này tại sao lại quen thuộc như thế...

Giống như là...

Ngũ tiểu thư không khỏi ngây người.

Như Tiểu Lam đột nhiên dùng sức đẩy vào giá đồ, đồ sứ cùng đồ trang sức được bày ở trên như là đang lung lay sắp đổ.

"Ngũ tiểu thư, cái giá sắp đổ rồi!" Nha hoàn kinh hô ra tiếng.

Đám người Ngũ tiểu thư cả kinh, cuống quít buông khối gỗ ra rồi tìm cách tránh đi.

Cái giá lung lay, không có đổ, nhưng mà đồ vật ở trên lại bị rơi xuống rồi tung hết cả lên.

Như Tiểu Lam chiếm được gỗ sét đánh, trong lòng cao hứng đến nói không nên lời, ôm theo khối gỗ chạy về phía cửa, chuẩn bị đi khoe với Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, một cái bình sứ màu xanh rơi từ trên giá xuống, rơi xuống vỡ nát ở phía sau lưng nàng, mảnh vỡ nhỏ lập tức bắn tung tóe lên bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thiếu Khanh không biết thương hương tiếc ngọc, nhị thiếu gia muốn bắt yêu quái

Mảnh vỡ nhỏ bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam vẻ mặt hưng phấn chạy về phía ngoài cửa, chợt thấy trước mắt tối sầm lại, giống như có cái gì đó đang ôm lấy đầu nàng.

Có chuyện gì?

Nàng dùng sức muốn kéo vật đang che lại đầu mình ra, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hầm hầm quát lớn của Thanh Mặc Nhan: "Ta nhìn ngươi trời sinh chính là vật nhỏ chỉ biết gây họa, đến ngay cả đi mua đồ cũng không yên."

Vật ôm lấy đầu nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện ra thứ vừa rồi che đầu nàng lại chính là tay áo của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phất ống tay áo, đem giấu chỗ ống tay vừa rồi bị mảnh vỡ cắt chúng làm rách đi, nâng tay lên cốc một cái thật vang vào trán nàng.

Như Tiểu Lam ôm đầu một bộ dáng ủy khuất.

"Thanh Mặc Nhan ngươi xem, ta tìm được cái gì." Nàng chỉ vào gỗ sét đánh ở trong lòng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống: "Ngươi xoay người nhìn phía sau đi."

Như Tiểu Lam quay đầu lại, kinh ngạc nhìn một mảnh hỗn độn trong cửa hàng.

Những bảo vật vừa rồi còn nằm trên giá giờ đã rơi xuống hết, nhóm nữ tử ở xung quanh vô cùng sợ hãi, cố gắng tránh né về bốn phía, hoảng loạn đụng phải giá treo y phục, tất cả y phục đều rơi đầy mặt đất...

Như Tiểu Lam vẻ mặt vô tội nói: "Từ lúc nào mà lời này lại trở nên náo nhiệt như thế?"

Huyền Ngọc đứng ở phía sau Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu hết mức có thể, thật vất vả mới nhịn được cười.

Đây là náo nhiệt sao? Này rõ ràng là loạn đến mức không chịu nổi mới đúng.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được lại gõ vào đầu nàng một cái.

Xem ra có không ít đồ vật bị hỏng, phải bồi thường tiền đi.

Như Tiểu Lam đau lòng nghĩ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Kỳ thật nàng đang sợ Thanh Mặc Nhan sẽ giáo huấn nàng, cho nên mới muốn nắm lấy tay hắn.

Nhưng Thanh Mặc Nhan lại hiểu lầm, hắn cho rằng vật nhỏ sau khi gây họa xong thì đang sợ hãi, cho rằng đây là hành động tìm kiếm an toàn của nàng, cho nên ở nơi nào đó trong lòng liền mềm xuống.

"Bất quá chỉ là một khối gỗ đào, ngươi lại nháo đến như thế này?" Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Đám tiểu nhị vội vàng thu thập lại đồ vật, đồng thời trấn an khách nhân.

Lúc này đám người Ngũ tiểu thư cũng thấy được Thanh Mặc Nhan, tất cả đều có chút không biết phải làm sao.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ tiểu thư tiến lên chào hỏi, đồng thời ánh mắt chăm chú lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Không biết vị này là..."

"Thanh Mặc Nhan, nàng là một nữ nhân rất xấu, nàng đoạt đồ vật của ta." Như Tiểu Lam lè lưỡi về phía nàng, lui đến lấp phía sau Thanh Mặc Nhan.

Tiêu chuẩn của việc cáo trạng, quan trọng nhất chính là phải đánh phủ đầu trước.

Ngũ tiểu thư trắng mặt: "Thiếu Khanh đại nhân, đứa nhỏ này không biết là tiểu thư nhà ai... Ta cùng với nàng xưa nay không hề quen biết, nàng vì sao lại nói năng lỗ mãng với ta?"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang tránh ở phía sau hắn, sau đó lại nhìn thảm trạng hỗn độn trong cửa tiệm: "Nếu không phải xảy ra tranh chấp với ngươi thì nàng cũng sẽ không đem nơi này nháo thành như vậy, Ngũ tiểu thư đáng ra cũng nên gánh vác một nửa phần thiệt hại của tiệm mới đúng."

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy ngực lộp bộp một cái, cảm xúc nghẹn khuất nói không nên lời.

Tổn thất trong tiệm này số lượng không phải là ít, nhưng mà bình thường khi gặp qua loại sự việc này, thì không phải nam tử luôn là người chủ động gánh vác hết trách nhiệm sao?

Trước mắt mặc kệ là ai sai, làm sao có thể trực tiếp bảo nàng phải gánh hết cả một nửa đây.

"Thiếu Khanh đại nhân, việc này hoàn toàn là do đứa nhỏ này dựng lên." Mấy vị nữ tử phía sau tiến lên biện hộ cho Ngũ tiểu thư.

Thanh Mặc Nhan lại không thèm để ý đến những người khác, bảo Huyền Ngọc vào trong nói chuyện với chưởng quầy, rất nhanh đã bồi thường xong một nửa phần tổn thất, cũng thanh toán luôn tiền của khối gỗ đào.

"Số tiền còn lại sẽ do vị tiểu thư kia thanh toán." Huyền Ngọc không khách khí nói với trưởng quầy

Chưởng quầy biết thân phận của Thanh Mặc Nhan, sau khi được bồi thường thì liền cười rất tươi, chờ sau khi Thanh Mặc Nhan đi hắn mới gọi tiểu nhị đến: "Đi một chuyến tới Ngũ phủ, thu nốt số tiền còn lại."

Ngũ tiểu thư tức đến xanh cả mặt.

Sơ sẩy một chút là mang họa vào người, bị người khác đoạt đi đồ vật không nói, đã thế còn phải bồi thường bạc... Khi trở về nàng biết phải ăn nói thế nào đây a.

Vẻ mặt nàng hoảng hốt đi ra khỏi cửa, chợt nghe thấy trong đám người có người đang to nhỏ nghị luận: "Thiếu Khanh đại nhân không phải là lại nhận nuôi hài tử đấy chứ?"

"Điều này cũng khó nói."

"Xem ra sở thích của Thiếu Khanh đại nhân thật không giống với người bình thường a..."

Ngũ tiểu thư nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy có vài vị công tử phú quý đang đứng ven đường, bọn họ đang không ngừng phe phẩy cây quạt rồi chỉ trỏ về phía cửa tiệm.

Vừa rồi một màn phát sinh ở đây bọn họ hẳn là cũng nhìn thấy rành mạch.

Trong lòng Ngũ tiểu thư khẽ động.

Khuôn mặt của nữ hài tử kia lại xẹt một cái qua đầu nàng.

Con ngươi giống như ngọc phỉ thúy là một điều rất hiếm thấy, trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, nàng còn chưa bao giờ thấy qua người nào có đôi mắt như vậy.

Mà vừa rồi nữ hài tử đoạt đồ vật với nàng, ánh mắt kia, khuôn mặt kia... Giống với Như Tiểu Lam đến chín phần.

Chẳng lẽ Như Tiểu Lam cũng có tỷ muội được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi?

Nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một vị công tử nói: "Thiếu Khanh nếu mà chịu nhường cho ta thì tốt, trong viện của ta đúng lúc đang thiếu một tinh linh vưu vật như thế, các ngươi có ai quen biết với Thiếu Khanh, thì hỏi giúp ta một chút được không?"

Ngũ tiểu thư vụng trộm nhìn qua, thấy tên công tử vừa nói chuyện kia có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai, thế là liền phái nha hoàn đi đến đó hỏi thăm.

Rất nhanh nha hoàn trở về nói: "Vị công tử kia họ Mục, chính là tiểu công tử của phủ thừa thừa tướng."

Ngũ tiểu thư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mục công tử tuy tuổi còn trẻ, nhưng hắn lại cực kỳ nổi tiếng ở trong thành, bởi vì hắn yêu thích nuôi dưỡng đồng nam đồng nữ, hơn nữa hàng năm đều phải mang thêm vài người mới vào phủ.

Hắn sủng ái ai, quả thực là sủng lên tới tận trời, mỗi ngày đi đến đâu cũng phải mang theo bên người, cả người mặc vàng đeo bạc, đến ngay cả ăn cơm cũng phải dùng bát đũa bằng vàng.

Nhưng mà nếu để thất sủng thì đúng là đến heo chó cũng không bằng, cuối cùng còn bị bọc lại bằng chiếu, mang vứt ra bãi tha ma ngoài thành.

Ánh mắt Ngũ tiểu thư tối lại, gọi nha hoàn tâm phúc lại đây, thấp giọng giao phó vài câu.

Nhìn bóng lưng nha hoàn rời đi, Ngũ tiểu thư nắm chặt cái khăn ở trong tay.

Mặc kệ là Như Tiểu Lam cũng được, hay là tỷ muội của nàng ta cũng thế, sự tồn tại của các nàng luôn là mối uy hiếp của nàng, phải nhanh chóng trừ bỏ mới có thể an tâm.

Cách xe của Thanh Mặc Nhan một đoạn, có một chiếc xe ngựa khác đang dừng lại ở trên đường lớn, bên trong xe có một cái bàn nhỏ, trên bàn bày trà thơm với bàn cờ, một vị bạch y công tử đang nhàn nhã thưởng thức quân cờ trong tay, ánh mắt lại nhìn về phía nhị thiếu gia Hầu phủ đang ngồi ở đối diện hắn.

"Thế nào, nhị thiếu gia nhìn thấy rõ chưa?"

Nhị thiếu gia nâng chén trà nên, rút khoát uống một ngụm to, khiến hắn sặc sụa không ngừng.

Vị bạch y công tử ở đối diện mở cây quạt ra, trên mặt quạt có ghi bốn chữ vàng to rực rỡ lấp lánh "Trăm Tài công tử".

"Thấy... Thấy rất rõ ràng..." Nhị thiếu gia khàn giọng nói.

"Hài tử kia căn bản chính là yêu quái, ngươi đã bao giờ nhìn thấy ai lớn nhanh như thế chưa? Nàng đang mê hoặc đại ca ngươi, làm cho huynh đệ các ngươi bất hòa, chỉ cần ngươi bắt nàng giao cho ta, thì sau này đại ca ngươi sẽ dần dần khôi phục lại bình thường, còn về chức quan mà ngươi muốn, gần đây lễ bộ vừa vặn đang thiếu một chức quan tứ phẩm, người nọ cũng có giao tình rất tốt với ta, ta có thể đề bạt ngươi với hắn."

"Thật sao?" Hai mắt nhị thiếu gia lập tức tỏa sáng.

Tuy rằng yêu quái nghe qua rất đáng sợ, nhưng mà hài tử kia ở bên đại ca lâu như vậy mà cũng không thấy xảy ra chuyện gì, nghĩ đến muốn bắt được nàng cũng không phải là việc gì khó.

Hơn nữa chức quan tứ phẩm có sức dụ hoặc rất lớn với hắn.

Có thể giống như đại ca, có được chức quan tứ phẩm, đến đại ca cũng phải cảm thấy kinh ngạc đi.

"Hảo!" Nhị thiếu gia đặt thật mạnh chén trà xuống bàn: "Bạch công tử đã ra chủ ý giúp ta, vậy thì ta sẽ bắt nàng đến đây cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thiếu Khanh, chúng ta thương lượng đi?

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan ra khỏi thành, trực tiếp đi đến điền trang.

"Sau này ngươi sẽ ở đây được không?" Thanh Mặc Nhan thăm dò hỏi.

Vật nhỏ ngồi ở bên cạnh hắn sau khi lên ngựa thì cứ ôm khư khư lấy gỗ sét đánh, một bộ dáng như bảo vệ thứ trân quý nhất, làm hắn cảm thấy cực kì khó chịu.

"Ở lại điền trang?" Ánh mắt Như Tiểu Lam đột nhiên sáng ngời, rồi sau đó lại lộ ra thần sắc mất mát: "Ta đem đến cho ngươi không ít phiền toái đi, bỗng nhiên lại lớn lên... Ngươi phải thích như thế nào với người ngoài..."

Đến ngay cả Huyền Ngọc nhìn nàng trong mắt cũng mang theo nghi hoặc, huống chi là người khác.

"Ngươi không cần để ý đến cái nhìn của người khác." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Như Tiểu Lam bĩu môi, nói là không cần để ý, nhưng mà sau này nàng làm sao có thể ra ngoài gặp người đây a, tựa như hôm nay thời điểm Ngũ tiểu thư nhìn thấy nàng, căn bản là không nhận ra nàng là ai.

Chẳng lẽ lại muốn nàng cải danh đổi họ?

"Ngươi cứ ở tạm trong này mấy ngày, chờ đến ngày mười lăm tháng tám ta sẽ đưa ngươi tiến cung, đến lúc đó ngươi không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa."

"Còn muốn đưa ta tiến cung?" Như Tiểu Lam giật mình mở to hai mắt.

Lần trước khi hoàng đế nhìn thấy nàng, nàng nhiều lắm cũng chỉ mới bốn, năm tuổi, lúc này còn chưa đến nửa tháng, chỉ trong chớp mắt mà đã trưởng thành nhanh đến thế, nói ra thì ai tin a.

"Hoàng Thượng sẽ không coi ta là yêu quái mà mang đi giết đi?" Nàng sợ hãi nói.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay dừng ở trên đầu nàng: "Yên tâm, còn có ta."

Vào khoảnh khắc này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy trong lòng an ổn đến dị thường.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy chỉ cần là chuyện Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng, thì hắn nhất định sẽ làm được, cho lên lúc này đây nàng tin tưởng hắn đã an bài xong hết mọi thứ.

Chỉ cần không coi nàng là yêu quái là tốt rồi.

Như Tiểu Lam yên lặng thì thầm ở trong lòng.

Đến điền trang, Thanh Mặc Nhan không biết lại đi đâu, chỉ có Huyền Ngọc đưa nàng vào chính phòng.

"Huyền Ngọc, ngươi có thể cho ta mượn một cây đao không?" Như Tiểu Lam gọi Huyền Ngọc lại.

"Đao? Ngươi cần đao làm cái gì?" Mỗi lần Huyền Ngọc nhìn vào đôi mắt nàng, đều cảm thấy nữ hài ở trước mắt này hết sức quen thuộc.

Hắn cảm thấy nàng chính là Như Tiểu Lam, nhưng mà lại nghĩ mãi không ra, vì cái gì nàng lại đột nhiên lớn lên như vậy.

Như Tiểu Lam giơ khối gỗ sét đánh trong tay lên: "Ta muốn khắc vài đồ vật."

Huyền Ngọc không dám tự tiện đem đao cho nàng mượn, vì thế hắn liền quay đầu đi tìm Thanh Mặc Nhan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan bước vào thì thấy Như Tiểu Lam đang quỳ gối ở trên ghế cao nghiêm túc nhìn vào món bảo bối mà thật vất vả nàng mới đoạt về được.

"Ngươi muốn khắc cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Kiếm gỗ."

Lông mày Thanh Mặc Nhan dựng đứng lên: "Muốn thứ đó làm cái gì?" Vật nhỏ của hắn cũng không phải nam hài tử, không có việc gì lại muốn đi làm kiếm gỗ?

"Ta cần có pháp khí." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Lần sau nếu lại gặp phải chuyện phiền toái, ta có thể giúp được rất nhiều." Nàng nhìn vào gỗ sét đánh rồi tiếp tục nói: "Ta đã tính qua, bằng này gỗ đã đủ để làm ra một thanh kiếm nhỏ rồi, còn có thể dư lại hai khối nhỏ nữa, đến lúc đó ta sẽ làm thành thế thân phù cho ngươi mang theo bên người... Này tốt hơn so với lá bùa nhiều."

Nguyên lai nàng lại đang muốn giúp đỡ hắn.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tháo xuống một thanh chủy thủ ở bên hông: "Ngươi muốn khắc thành dạng gì, để ta giúp ngươi."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, hiện tại sức tay nàng không đủ, được Thanh Mặc Nhan hỗ trợ thì thật sự là quá tốt rồi.

Đã có người chịu bỏ công sức ra, nàng tự nhiên là muốn lấy lòng hắn trước, lập tức thò đầu đến gần nói: "Thanh Mặc Nhan, cám ơn ngươi."

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo ý cười mị hoặc, đôi môi hồng nhuận tựa như bánh phù dung ngọt lịm, đặc biệt là mùi xạ hương nồng đậm hơn bình thường một chút, nếu không phải do hắn có định lực phi thường, thì đã sớm không nhịn được mà lại gần nhấm nháp qua cái miệng nhỏ nhắn kia rồi.

Như Tiểu Lam đâu biết đường đường là Thiếu Khanh đại nhân mà giờ đây lại muốn hóa thân thành dã thú, nàng vẫn còn đang hết sức vui vẻ chờ hắn giúp đỡ làm ra pháp khí.

Chủy thủ của Thanh Mặc Nhan vô cùng sắc bén, mới gọt qua vài đường mà đã nhìn thấy hình dạng sơ sơ của kiếm nhỏ.

Nhưng mà dù cho nhìn như thế nào, cũng vẫn thấy giống như là món đồ chơi của tiểu hài tử hơn.

"Đây thật sự là pháp khí?" Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục: "Chờ ngươi làm xong nó, ta lại đem nó đi dung hợp với lá bùa... Nó có thể trở thành vũ khí của ta..." Càng nói nàng càng cảm thấy hưng phấn, hoàn toàn quên mất đây là bí mật mà trước đây nàng muốn giấu kín.

Nàng không chú ý đến, ánh mắt của người nào đó đang dần trở nên u ám, sau đó lại lóe lên tia sáng rọi, nhìn chằm chằm vào nàng.

Xem ra vật nhỏ còn đang cất giấu rất nhiều bí mật a.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gọt tiếp khối gỗ trong tay.

Không thể bức nàng quá mức, tựa như bây giờ cũng tốt, để cho nàng chậm rãi tín nhiệm hắn, rồi đem hết mọi việc nói ra.

Như Tiểu Lam nói xong, lại thấy Thanh Mặc Nhan có chút trầm mặc, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi chính mình vừa nói cái gì.

Nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang cúi đầu rũ mắt xuống, khắc từng chút một lên khối gỗ, giống như không hề để ý đến những câu nói kia của nàng.

Như Tiểu Lam lặng lẽ thở ra, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã đem hết mọi chuyện nói ra đi.

Nhìn kiếm nhỏ đang dần dần thành hình ở trong tay Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam liền xê dịch thân thể, tiến đến trước mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ ghét bọn lười nàng một cái: "Tránh ra, chặn hết ánh sáng."

Như Tiểu Lam lấy lòng cười cười: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn thương lượng chuyện này với ngươi..."

"Nói."

"Có phải chờ sau khi ta lớn lên, ngươi sẽ thành thân?"

Tay đang cầm chủy thủ của Thanh Mặc Nhan tạm dừng một chút.

"Tại sao lại hỏi cái này" Hắn nhàn nhạt nói, trong giọng nói căn bản là không nghe ra được một chút cảm xúc biến hóa nào, nhưng mà ngón tay đang nắm chủy thủ lại phiếm ra một màu trắng khả nghi.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng nói: "Ngươi đừng mất hứng, ta sẽ lớn lên rất nhanh, cùng lắm là chỉ mất một năm thôi, ngươi cố gắng chờ ta một năm đi."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Chờ ngươi một năm, rồi sau đó?"

Rồi sau đó ngươi sẽ yêu ai cưới ai.

Như Tiểu Lam vốn là định hỏi như thế, nhưng mà lời đến bên miệng không hiểu sao lại không nói ra được.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan người này không hề tệ, tuy rằng hắn thường xuyên đùa cợt nàng, còn có phần muốn áp chế nàng, nhưng mà hắn lại ở khắp nơi giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng.

"Một năm sau, chờ sau khi ngươi lấy được thuốc dẫn ở trên người ta, thì ta sẽ được tự do chứ?"

Nếu như nàng may mắn tìm được cả bốn viên đá ngũ sắc, nàng sẽ có thể trở về.

Hiện tại trên tay nàng đã có một viên đá ngũ sắc, trên người bát điện hạ cũng có một viên, xem ra phải nhanh chóng nghĩ cách lấy viên đá kia về trong tay mới được.

Nàng suy nghĩ đến xuất thần, hoàn toàn quên mất người nào đó tâm tình đang cực kì khó chịu.

Thanh Mặc Nhan cắm thật mạnh chủy thủ lên trên bàn, tiếng vang dọa đến Như Tiểu Lam phải nhảy dựng lên.

"Muốn tự do?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan lạnh băng, hắn túm lấy y phục của Như Tiểu Lam, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng hắn.

"Ta thấy ngươi đúng là đủ lông đủ cánh rồi, bây giờ lại còn dám bàn điều kiện với chủ nhân?"

Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trừng mắt nhìn hắn: "Ta là đang thương lượng với ngươi..."

"Không được phép thương lượng!" Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên đùi hắn, bàn tay to xoa nắn mặt nàng, rồi sau đó thong thả trượt xuống phía cổ.

Như Tiểu Lam bị dọa đến cứng người lại.

Hắn đây là muốn làm gì? Bóp chết nàng?

Ý niệm này vừa mới nhảy ra ở trong đầu nàng, đã thấy tay Thanh Mặc Nhan tiếp tục trượt xuống phía dưới.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều dựng hết cả lên, nếu mà xuống thêm chút nữa...

"Mau dừng lại đi!" Nàng gắt gao ôm lấy tay hắn, phòng ngừa tay hắn lại tiếp tục đi xuống phía dưới.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Vuốt lông." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói ra hai chữ trực tiếp đánh bại nàng.

Muội muội ngươi a, trên người ta hiện tại làm gì có lông, vậy mà lại dám nói là vuốt lông cho ta!

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vì cái gì muốn bàn bạc với hắn lại khó như thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nhị thiếu gia nói như rồng leo, làm như mèo mửa (*), Thiếu Khanh đại nhân bực bội trong lòng

(*) Nói như rồng leo, làm như mèo mửa: Chỉ những người giỏi khua môi, múa mép, ba hoa như rồng bay, phượng múa. Thế nhưng khi làm thì không khác gì… mèo buồn nôn. Tóm lại, đó là loại người nói không đi đôi với làm, nói thì hay nhưng làm thì dở.

Sau khi Thanh Mặc Nhan làm xong cây kiếm nhỏ cho Như Tiểu Lam thì hắn liền rời khỏi điền trang, trở về trong thành.

Chỉ có một mình Như Tiểu Lam lưu lại ở trong trang.

Ý định của Thanh Mặc Nhan chính là muốn đối xử thật lạnh lùng với nàng, khiến cho nàng cảm giác được sự bất lực khi không có hắn ở bên cạnh, lại không nghĩ tới chân trước hắn vừa đi, chân sau nha đầu vô tâm kia đã hưng phấn vui vẻ tựa như một con khỉ không có người quản thúc vậy.

Nàng làm loạn khắp thôn trang không nói, còn gây tai họa đến cho mấy cây hoa quả xung quanh.

Cũng may trong trang đều là tử sĩ do Thanh Mặc Nhan huấn luyện ra, bọn họ cũng không hề hiểu kỳ về thân phận của Như Tiểu Lam, chỉ là làm theo mệnh lệnh của thế tử bảo vệ nàng thật tốt.

Như Tiểu Lam chơi đùa chán chê xong mới chạy đến chỗ quản gia trong trang xin một ít chu sa, đóng cửa lại bắt đầu chuyên tâm vẽ bùa chú.

Thanh Mặc Nhan trở về Hầu phủ.

Chưa kịp tiến vào sân đã thấy nhị thiếu gia đang đứng chờ ở đó.

"Đại ca." Nhị thiếu gia tiến lên thi lễ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía sau Thanh Mặc Nhan: "Tiểu Lam đâu, nàng không trở về cùng huynh sao?"

Thanh Mặc Nhan không mở miệng, mà là đứng yên ở nơi đó lẳng lặng nhìn vào đệ đệ của chính mình.

Nhị thiếu gia bị ánh nhìn chằm chằm của hắn làm cho phát run, đến khi hắn cúi đầu xuống mới nghe thấy Thanh Mặc Nhan mở miệng nói: "Có việc gì?"

"Là phụ thân muốn ta đến đây hỏi một chút, trong cung có đưa thiếp mời đến đây hay không, còn vài ngày nữa là trong cung sẽ tổ chức yến hội ngắm trăng rồi."

"Không có thiếp mời." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Nhị thiếu gia vẻ mặt thất vọng: "Làm sao có thể... Năm trước không phải là còn có sao?"

Thanh Mặc Nhan không nói tiếp, quanh thân dần dần tản ra một tầng lệ khí, áp lực đến nói không nên lời.

"Cung yến ngày đó đại ca có đi không?" Nhị thiếu gia truy vấn nói.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu một cái, bất quá ngày đó hắn sẽ đại diện cho Đại Lý Tự chứ không phải là Hầu phủ.

"Nếu trong cung thật sự không đưa thiếp mời tới, vậy hôm đó không bằng đại ca mang ta cùng tiến cung đi."

"Mang ngươi?" Thanh Mặc Nhan trầm mặc một chút: "Ngươi muốn lấy thân phận gì để tiến cung, là nhị công tử Hầu phủ hay là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan."

Nhị thiếu gia ngẩn người.

Hắn sợ nhất là bị người khác khinh thường, sao hắn có thể cam tâm để người trong cung chỉ coi hắn là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan.

Thấy sự do dự của hắn, Thanh Mặc Nhan liền xoay người muốn đi vào trong viện.

"Đại ca!" Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng kêu của nhị thiếu gia.

Bước chân Thanh Mặc Nhan chỉ dừng lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi vào trong sân.

"Đại ca, huynh thay đổi rồi!" Phía sau truyền đến tiếng gầm lên bén nhọn của nhị thiếu gia.

Đợi đến khi Thanh Mặc Nhan quay đầu lại, chỉ còn thấy được bóng lưng đang tức giận rời đi của hắn.

"Thế tử ngài đừng nóng giận, nhị thiếu gia hắn còn nhỏ tuổi, cho nên vẫn còn chưa hiểu chuyện." Huyền Ngọc bên cạnh thấp giọng an ủi.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười lạnh: "Chưa hiểu chuyện, theo ta thấy vật nhỏ còn hiểu chuyện hơn hắn nhiều."

Huyền Ngọc không khỏi cứng họng.

Hắn thật sự không hiểu rõ về việc Thanh Mặc Nhan nhận nuôi nữ hài tử kia ở bên ngoài, mà thế tử đã không muốn nói, cho nên hắn cũng không dám hỏi gì.

"Kỳ thực nhị thiếu gia hắn là muốn có được sự nổi bật, đều là do Hầu gia quản giáo quá chặt." Huyền Ngọc thở dài.

"Nếu muốn có nổi bật thì phải dựa vào chính hắn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa... Sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt thòi về phía mình." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói, xoay người bước vào thư phòng.

Nhìn đống hồ sơ ở trong thư phòng, Thanh Mặc Nhan liền gọi Huyền Ngọc vào để phân phó một ít chuyện, mới nói được một nửa, hắn đột nhiên im lặng, bút trong tay dừng ở giữa không trung

"Thế tử?" Huyền Ngọc kinh ngạc gọi.

"Huyền Ngọc, đứa bé hôm nay ra khỏi phủ cùng ta, ngươi có biết nàng là ai không?" Không biết tại sao, Thanh Mặc Nhan lại chuyển đề tài sang một hướng khác.

Huyền Ngọc không hiểu nói: "Thuộc hạ không biết a, thế tử ngài không nói, nên ta cũng không dám hỏi."

"Ngươi thật sự không biết nàng là ai?"

Huyền Ngọc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan cau mày, miệng lẩm bẩm: "Ngươi còn nhớ rõ vừa rồi, nhị đệ đã hỏi ta câu gì không?"

"Nhị thiếu gia hỏi... Tại sao Tiểu Lam cô nương lại không trở về với ngài."

Thanh Mặc Nhan buông cây bút trong tay ra: "Huyền Ngọc, ngươi đi thăm dò thử xem, ngày hôm nay nhị đệ đã đi đâu, gặp qua người nào, điều tra rõ xong rồi báo lại cho ta."

"Vâng." Huyền Ngọc tuy rằng có chút ngốc, nhưng hắn lại cực kì trung thành, đừng nói là Thanh Mặc Nhan bảo hắn đi điều tra nhị thiếu gia, cho dù có bảo hắn đi

điều tra Hầu gia thì hắn cũng sẽ làm cực kì nghiêm túc.

Huyền Ngọc ra khỏi thư phòng, Thanh Mặc Nhan không tài nào tập trung vào xem hồ sơ được.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng không biết người buổi sáng hôm nay cùng hắn đi ra khỏi phủ là Như Tiểu Lam, vậy nhị đệ tại sao lại có thể nhận ra nàng.

Nhìn cảnh sắc đêm tối nặng nề bên ngoài cửa sổ, trong con ngươi đen trắng rõ ràng của Thanh Mặc Nhan tản mát ra tia sáng rét lạnh.

Có một số người, khả năng đã thực sự thay đổi.

Hôm sau, khó có dịp Thanh Mặc Nhan không phải đến Đại Lý Tự làm việc, vốn định nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ tới trời chưa sáng đã tỉnh giấc.

Cảm giác như thiếu vắng cái gì đó bên người.

Ngồi trong phòng phiền lòng, hắn liền dứt khoát quyết định đến thư phòng, ai ngờ khi ở thư phòng có cố gắng đến mấy cũng xem không vào hồ sơ được.

Thời điểm nhớ tới vật nhỏ, mặc kệ là một quả cầu nhỏ lông đen cũng tốt, hay là một tiểu nha đầu tham ăn cũng được, chỉ cần có nàng ở bên người, đều có thể khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại thấy trong viện quạnh quẽ đến dọa người, đến ngay cả chó ngốc trông cửa cũng lười kêu to.

Bỏ công văn trên tay xuống, Thanh Mặc Nhan bước chân ra khỏi thư phòng: "Chuẩn bị xe, đến điền trang."

Huyền Ngọc mờ mịt nói: "Hôm qua không phải ngài đã nói với vị cô nương kia là mấy ngày này sẽ không đến đó sao?"

Hai bên thái dương Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn hiện lên gân xanh: "Ta đột nhiên nhớ tới có một số việc phải phân phó rõ ràng với người trong trang."

"Việc này cứ giao cho thuộc hạ là được rồi, không phiền đến thế tử phải tự mình đi một chuyến." Huyền Ngọc nhiệt tình nói.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã đen hơn cả đáy nồi.

Huyền Ngọc vẫn không biết rõ tình hình: "Thế tử, ngài tức giận sao?"

Thanh Mặc Nhan cắn răng cả nửa ngày mới phun ra một chữ: "Cút!"

Huyền Ngọc không nói hai lời, lập tức lui ra.

Thanh Mặc Nhan đầy một bụng lửa giận không có chỗ nào phát tiết, toàn thân tựa như đang mang theo một ngọn lửa, đi đến đâu đều có thể thiêu đốt mọi thứ.

Tất cả tử sĩ đi theo bên người hắn đều câm như hến, ai lấy đều không hiểu được chủ tử đây là đang tức giận cái gì.

Ra khỏi phủ lên xe ngựa, Thanh Mặc Nhan thả màn xe xuống, rồi lấy tay đấm vào cạnh xe.

Hắn đây là xảy ra chuyện gì, bất quá chỉ là một việc nhỏ, vì sao lại tức giận đến như thế, thật sự là một chút cũng không giống với con người của hắn.

"Thế tử, nhị thiếu gia bám theo phía sau." Ngoài cửa sổ tử sĩ cúi thấp đầu nhắc nhở.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan khẽ rùng mình một cái, quyết đoán nói: "Thay đổi tuyến đường, không đến điền trang nữa, đi nhiều vòng ở trong thành."

Nghe được lệnh của Thanh Mặc Nhan, xe ngựa bắt đầu đi loanh quanh trong thành, nhị thiếu gia ngồi trên chiếc xe ngựa mới thuê được, liên tục đi theo phía sau.

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan vòng vo quanh thành chừng hai canh giờ, cuối cùng lại dừng ở bên ngoài Bạch Ngọc lâu.

Trong lòng nhị thiếu gia chần chờ, không biết là có nên tiếp tục đi theo hay không, nếu chưa tìm được nha đầu yêu quái kia, thì hắn cũng không yên tâm mà hồi phủ được.

Ở xa, hắn thấy Thanh Mặc Nhan bước xuống xe, đi vào Bạch Ngọc lâu.

Xem ra hôm nay vẫn chưa được, vẫn là nên trở về thôi.

Nhị thiếu gia bước xuống xe ngựa ở góc đường, rồi ném cho phu xe nửa khối bạc vụn, xong xuôi đang chuẩn bị rời đi, thì chợt thấy có vài nam tử xa lạ đứng vây quanh lấy hắn.

"Các ngươi... Các ngươi muốn làm gì?" Nhị thiếu gia khẩn trương nói.

"Không làm gì cả, thế tử muốn mời nhị thiếu gia vào uống hai chén, nhị thiếu gia đi theo phía sau lâu như thế, hẳn là đã khát nước rồi?"

Nhị thiếu gia kinh hãi bị những người đó vây quanh lại, nửa đi nửa bị đẩy bước vào trong Bạch Ngọc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Điểm đáng ngờ

Nhị thiếu gia bị đám tử sĩ vây quanh đi vào Bạch Ngọc lâu.

Gian phòng lầu ba, Thanh Mặc Nhan đang ngồi ở bên trong, một bên tiểu nhị ân cần rót trà, trên bàn còn có mấy đĩa đồ ăn vặt cùng điểm tâm tinh xảo.

Mấy món thức ăn vặt này đều là thứ mà Như Tiểu Lam thích nhất, Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua cái đĩa, đột nhiên lại cảm thấy không muốn ăn.

Không có vật nhỏ ở đây, cho dù là mỹ vị đến đâu cũng sẽ thấy không có gì hấp dẫn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến."

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của tử sĩ.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người gật đầu một cái, tử sĩ liền đẩy nhị thiếu gia vào bên trong, rồi lại không một tiếng động lui ra ngoài.

Huyền Ngọc lạnh lùng nhìn thoáng qua nhị thiếu gia, rồi đi ra theo tên tử sĩ, sau đó còn tiện tay đóng cửa lại.

Nhị thiếu gia nơm nớp lo sợ đứng ở nơi đó, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan lại tự rót trà, thản nhiên nói: "Ngồi đi."

Nhị thiếu gia đáp lời, dè dặt cẩn trọng ngồi vào vị trí đối diện với Thanh Mặc Nhan, trong lòng lại vô cùng bồn trồn, không biết Thanh Mặc Nhan đây là đang muốn làm cái gì.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn." Thanh Mặc Nhan giống như là thật sự mời hắn đến để ăn cơm, kêu tiểu nhị tiến vào cho hắn gọi món ăn.

"Ta... Không muốn ăn cái gì cả, đại ca làm chủ là được rồi."

Thanh Mặc Nhan liền gọi lên mấy món ăn nổi tiếng của Bạch Ngọc lâu, cuối cùng thế nhưng còn gọi cả Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường đến đây để bồi rượu.

Nhị thiếu gia đứng ngồi không yên, trong lòng lại càng thêm bất an.

"Nhị đệ không có gì muốn nói sao?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Nhị thiếu gia uống vào một ngụm rượu to, mạnh mẽ tự trấn an nói: "Đại ca nói vậy là có ý gì? Hôm nay ta cũng chỉ là đi hẹn gặp mặt với bằng hữu, ai biết được vừa mới đến gần đây đã bị mấy tên nam tử xa lạ trói mang đi..." Nói xong hắn còn nhíu nhíu mày: "Những người đó đều là thuộc hạ của đại ca sao? Bọn họ không có lí lẽ như thế, khó tránh khỏi sau này sẽ không mang đến phiền phức cho đại ca."

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào hắn: "Ngươi có hẹn với bằng hữu?"

"Vâng." Nhị thiếu gia kiên trì nói, việc đã đến nước này, hắn dứt khoát có chết cũng không được nhận.

"Không biết người đó là ai... Không bằng gọi lên đây để uống hai chén cùng với đại ca đi." Thanh Mặc Nhan vừa dứt lời, bên ngoài cửa liền vang lên tiếng kêu ồn ào.

"Khó có dịp Thiếu Khanh mời khách, nếu ta từ chối thì quá bất kính rồi!"

Nói xong, cửa mở ra, đi vào bên trong là bốn vị quý công tử nhà giàu.

"Nhị thiếu gia, hiếm khi mới thấy ngươi mời được Thiếu Khanh đại nhân đến đây, vậy thì hôm nay cứ để chúng ta tự phạt ba chén đi."

Mọi người vây quanh nhị thiếu gia, vừa phủ tay lên trên đầu vai hắn, vừa tiếp nhận chén rượu từ phía tiểu nhị.

Nhị thiếu gia ngồi ngốc ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần được.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt, nhìn về phía đệ đệ của mình: "Đây là bằng hữu của ngươi?"

"A... Vâng, đúng là bọn họ." Nhị thiếu gia lắp bắp nói: "Ta hẹn họ uống rượu ở đây, ai biết được lại gặp phải đại ca." Hắn càng nói càng lưu loát, lại còn đứng lên bắt chuyện với mấy người kia, giống như là cực kì thân thiết.

Thanh Mặc Nhan buông mắt xuống, không nói tiếng nào bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi mới đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

"Thiếu Khanh sao lại đi rồi?"

"Khó có dịp gặp ở một chỗ, nhị gia, ngươi mau nói một tiếng, để đại ca ngươi ở lại đi."

Nhị thiếu gia xấu hổ cười cười: "Đại ca còn có việc bận, ngày khác, ngày khác."

Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, tiểu nhị đã mời Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường tới, vừa đúng lúc gặp hắn ở cửa.

"Phục vụ tốt mấy vị ở bên trong, sẽ không thiếu tiền thưởng cho ngươi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Hồng Lăng cô nương cười xinh đẹp: "Quan gia yên tâm." Dứt lời lắc mông đi vào trong phòng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng đám người đi xuống lầu, sau khi rời khỏi Bạch Ngọc lâu, xe ngựa di chuyển qua hai con phố, rồi dừng lại ở một con ngõ nhỏ.

Huyền Ngọc tìm một trà lâu ở gần đấy, Thanh Mặc Nhan bước vào một gian phòng, ngồi thưởng thức trà.

Ước chừng uống hết nửa chén trà, đã thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Huyền Ngọc tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy đứng bên ngoài là Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường.

"Nhanh như thế?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói.

Hồng Lăng cười xinh đẹp: "Thiếu Khanh vừa đi thì bọn họ cũng tan, nhưng bất quá tiền thưởng lại không hề ít, một chuyến này cũng không tính là mệt."

Thanh Mặc Nhan chỉ vào cái ghế ở đối diện: "Ngồi."

Hồng Lăng thoải mái hào phóng ngồi xuống, rồi lại tự rót cho mình một chén trà, nhưng nàng lại rất cẩn thận, không hề chạm vào đồ vật mà Thanh Mặc Nhan đã dùng qua.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng đặt câu hỏi: "Sau khi ta đi, bọn họ đã nói những gì."

"Những người đó căn bản không phải là bằng hữu của nhị gia nhà các ngươi, bọn họ cũng là do được người khác mời đến." Hồng Lăng tinh tế cắn hạt dưa: "Sau khi ta đi vào chỉ nghe được một chút, nghe ý tứ trong lời nói của bọn hắn, là có người đã thanh toán tiền để bọn họ che giấu cho nhị thiếu gia, sau khi Thiếu Khanh ngài đi, tất cả bọn họ cũng đứng dậy ra về, chỉ có một mình nhị gia ở lại uống thêm mấy chén, sau đó không biết tại sao hắn lại đột nhiên tức giận lên, quăng cả chén rượu xuống đất, còn đuổi cả ta ra ngoài..."

Nghe xong lời nói của Hồng Lăng, thần sắc của Thanh Mặc Nhan càng trở nên ảm đạm.

Sau khi tiễn Hồng Lăng xong, Thanh Mặc Nhan liền quay sang nói với Huyền Ngọc: "Phái người theo dõi nhị thiếu gia, mặc kệ hắn đi đến đâu cũng phải đi theo, Bạch Ngọc lâu bên này cũng phái người quan sát cho kĩ, còn về phía Thiên Nhạc Phường thì nói với Nhuận Nhi tỷ một tiếng, mặc kệ là vị cô nương nào, chỉ cần có thể nghe được tin tức hữu dụng, ta sẽ trọng thưởng hết."

Phân phó xong mọi việc, Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi ở trong phòng lẳng lặng nhìn vào chén trà không ở trên bàn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn một lòng muốn bảo vệ cho đệ đệ, tại sao bây giờ lại biến thành cái dạng này.

Tuy rằng chức quan hắn tìm cho đệ đệ phẩm cấp không được cao, nhưng lại là một công việc béo bở, hơn nữa công việc này cũng hết sức đơn giản, lại không dễ dàng xảy ra chuyện gì...

Chính là do nhị đệ của hắn không biết hài lòng, một hai cứ muốn bước chân vào những nơi nguy hiểm đó.

Phải biết rằng chức quan càng cao, thì nguy hiểm rình rập bên người càng lớn.

Vì sao hắn lại không hiểu rõ đạo lý này đây!

"Nhiều năm như thế, tất cả đều trở nên vô nghĩa!" Hắn đặt mạnh chén trà xuống, đứng dậy phất tay áo rời đi.

Huyền Ngọc thanh toán tiền trà xong, cũng gắt gao đi theo phía sau.

Sau khi Thanh Mặc Nhan lên xe ngựa thì lại trầm mặc, hắn không hạ lệnh nói là muốn đi đâu, cho nên những người kia cũng không có ai dám đi.

Đám người Huyền Ngọc đều đứng ở bên ngoài, không một ai dám mở miệng ra dò hỏi.

Qua hơn nửa ngày, từ trong xe ngựa mới truyền ra thanh âm của Thanh Mặc Nhan: "Ra khỏi thành."

Huyền Ngọc thử nói: "Đi đến điền trang sao?"

Trong xe lại không có thanh âm đáp lại, chỉ tản mát ra bên ngoài một cỗ sát khí vô hình.

Các tử sĩ nhìn Huyền Ngọc bằng ánh mắt đồng tình, hơn nữa còn tự giác kéo ra chút khoảng cách với hắn.

Khi Thanh Mặc Nhan tới điền trang, thì sắc trời cũng đã tối.

Điền trang im ắng, đến ngay cả thanh âm gà gáy cũng không có.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong sân, nhưng mà khi đi đến cửa thì bước chân lại vô thức chậm lại.

Chỉ cần mở cánh cửa này ra thôi là có thể nhìn thấy vật nhỏ của hắn, nàng có thể hay không đang ngóng chờ đến nóng nảy, có thể hay không chạy vội đến đây liều mạng lấy lòng hắn? Hay là vẫn đang giận dỗi không chịu để ý đến hắn, chu cái miệng nhỏ lên rồi tỏ ra ủy khuất.

Đến ngay cả bản thân Thanh Mặc Nhan cũng không hề phát hiện ra, khóe miệng hắn lại đang mang theo ý cười.

Đẩy cửa ra, khóe miệng đang giơ lên cao dần dần bị cứng lại tại chỗ.

Trong phòng lộn xộn, cả mặt đất toàn là những trang giấy bị bỏ đi, vật nhỏ của hắn chỉ mặc một kiện áo khoác ngắn tay, y phục bên trong đừng nói là trung y, mà đến ngay cả yếm cũng không thèm mặc vào, để lộ ra hai cánh tay nhỏ như ngó sen, đôi chân của nàng thì để lên trên ghế, có hơi lộ ra phần quần nhỏ ở bên trong... Trong tay thì cầm một cây bút đỏ, đang cúi đầu chăm chỉ viết cái gì đó.

Huyền Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt như có một cơn lốc thổi qua, Thanh Mặc Nhan phanh một cái đóng mạnh cửa lại, đem hắn nhốt ở bên ngoài, còn suýt nữa là đâm đến dập mũi của hắn.

Tính tình thế tử càng ngày càng cổ quái, Huyền Ngọc vuốt cái mũi vẻ mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thiếu Khanh nói dối không chớp mắt trước mặt hoàng đế

Thanh Mặc Nhan đóng mạnh cửa lại, tạo ra một ngọn gió thổi lên tất cả lá bùa ở trên bàn.

Như Tiểu Lam kinh hô nhào đến đem những lá bùa kia gắt gao đè lại.

"Thanh Mặc Nhan, sao ngươi lại tới đây?" Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói.

Gân xanh trên thái dương Thanh Mặc Nhan hiện hết cả lên.

"Y phục trên người ngươi... Là ai làm cho ngươi." Thanh Mặc Nhan khó khăn lắm mới duy trì được sự bình tĩnh.

"Y phục?" Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn chính mình: "Là ta tự mình mặc a, mặc thế này mới mát mẻ, lại còn không làm dơ đến tay áo." Tay áo dài của người cổ đại thật sự rất đáng ghét.

Vướng víu không nói, mặc kệ ăn cơm hay là viết chữ, thì nó luôn đi trước một bước sà vào bát canh của nàng, hoặc là vào trong nghiên mực.

"Đúng rồi, lần sau ngươi nhớ là phải mang theo cả chó ngốc đến đây, dù sao ngươi cũng không cần dùng đến nó để trông cửa hậu viện." Như Tiểu Lam hoàn toàn không để ý đến người nào đó đã sắp sửa bùng nổ lửa giận.

"Ngươi muốn chó ngốc đến đây chơi đùa cùng ngươi?"

Như Tiểu Lam vui sướng gật đầu, nàng không thể trông chờ vào việc Thanh Mặc Nhan có thể ở bên người nàng cả ngày, trước kia khi là mèo hương nàng còn có thể ăn vạ ở bên người hắn, nhưng mà hiện tại nàng đã có chân có tay, hơn nữa cũng đã lớn lên một chút, hoàn toàn có thể tự lo cho việc sinh hoạt của mình.

Nàng còn đang suy tính có nên hay không sử dụng một loại bùa mà trước nay nàng chưa từng dùng qua, nghe ông nội nói, đệ tử âm dương thế gia đều sẽ lợi dụng lá bùa để kết duyên với linh thú, sử dụng chúng nó để làm việc cho bản thân.

Linh thú cái gì nàng đều không trông mong có được, cho nên muốn dùng chó ngốc để thử một lần, biết đâu lại thành công cũng không chừng.

Thanh Mặc Nhan tích góp đầy lửa giận mà không có chỗ để phát tiết.

"Thật đúng là vật nhỏ không có lương tâm." Hắn hung hăng nói, ở trong mắt nàng thế nhưng chỉ có một mình chó ngốc.

Như Tiểu Lam còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Thanh Mặc Nhan đoạt mất cây bút ở trong tay.

"Ngươi muốn làm gì?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi, nàng không rõ, hắn lại điên cái gì.

Gần đây cảm xúc của chủ nhân rất bất ổn a, như thế nào lại giống như gặp phải phiền muộn trong công việc đây.

"Mặc quần áo vào."

"Ta mới không cần." Tay áo của kiện y phục kia rất phiền toái.

Đuôi lông mày của Thanh Mặc Nhan lập tức nhướn lên.

Quả nhiên là đã đủ lông đủ cánh, bây giờ còn dám tranh luận với hắn.

Một tay khiêng vật nhỏ vác lên trên vai, đầu của Như Tiểu Lam bị chĩa xuống dưới, dọa đến nàng phải la to lên kêu cứu.

Trong viện đều là người của Thanh Mặc Nhan, tự nhiên không có ai để ý đến tiếng kêu của nàng.

Thanh Mặc Nhan khiêng nàng tới chính phòng, đặt ở trên giường.

"Sau này nếu để ta nhìn thấy ngươi ăn mặc thành như vậy, thì ta sẽ đánh cho đến khi mông ngươi nở hoa mới thôi!" Thanh Mặc Nhan cầm trung y cùng cái yếm ném lên trên người nàng.

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đều là sự không tình nguyện.

Hắn quản nàng mặc cái gì làm gì, dù sao ở đây cũng chỉ có một mình nàng, đám tử sĩ kia mới sẽ không để ý đến nàng.

Nhìn vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan đột nhiên lại có cảm giác sinh ra một loại vô lực không tên.

Theo thời gian nàng lớn lên, nàng bắt đầu học được cách phản kháng lại hắn, rất phản nghịch.

Không ổn a.

Nếu cứ để như thế, chưa đợi đến lúc nàng nghĩ thông suốt, thì đã bị biến thành một dã tiểu tử rồi.

Ở trước thái độ cường nghạnh của vị chủ nhân nào đó, không tới một giây sau Như Tiểu Lam liền biến trở lại với bộ dáng của một tiểu nha đầu ngốc manh đáng yêu.

Một đôi mắt to lấp lánh, đầu như vô ý cọ cọ vào ngực Thanh Mặc Nhan, quả thật có thể làm cho tâm hắn hóa thành nước.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi điền trang, trở về trong thành liền đi thẳng tới Thuận Thiên Phủ.

Hắn hỏi tân Phủ doãn Thuận Thiên về danh sách những người còn sống sót sau cái đêm bị nhện gỗ tấn công, rồi viết gấp một tấu chương, để cho tất cả những người này ấn dấu tay lên trên đó.

Bí mật làm xong xuôi việc này, hắn liền trực tiếp tiến cung.

Hoàng đế một mình ở trong thư phòng triệu kiến hắn vào, khi hắn nhìn thấy tấu chương mà Thanh Mặc Nhan đưa lên, hắn cũng hết sức cả kinh.

"Nguyên lai đêm đó là dựa vào nha đầu kia." Hoàng đế buồn bã nói: "Tên thần y kia, thật sự là con rối đứng đầu?"

"Vô cùng có khả năng." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nói: "Vi thần vô năng, thủ hạ hộ vệ cùng với nha dịch của Thuận Thiên Phủ tuy đều có một thân võ nghệ trong người, nhưng mà vẫn không đối phó được với loại tà vật kia, thời khắc mấu chốt nếu không phải là nhờ Tiểu Lam ra tay, thì đến ngay cả vi thần cũng khó mà tránh được kiếp nạn này."

Hoàng đế trầm mặc một lúc: "Ngươi nói... Chỉ trong mấy ngày mà nàng đã lớn hơn bốn, năm tuổi?"

"Vâng, bộ dáng hiện tại của nàng không sai biệt lắm là tầm mười tuổi, nếu như Hoàng Thượng không tin vi thần sẽ mang nàng đến đây cho ngài xem qua."

Hoàng đế khẽ nhíu mày.

Loại sự tình này đúng là hiếm có trong thiên hạ, nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn thật đúng là có chút không thể tin được.

"Như Tiểu Lam chính là hậu nhân của dị tộc, kỳ thực phụ mẫu nàng đã bị con rối kia làm hại, chỉ có nàng may mắn sống sót được, nhưng mà đêm đó nàng vì cứu vi thần cùng đám người Thuận Thiên Phủ, mà đã vô tình phá đi cấm thuật của gia tộc, khiến cho thân thể trưởng thành nhanh chóng..." Thanh Mặc Nhan nói dối một cách lưu loát, trong mắt đúng lúc toát ra một tia không đành lòng: "Hoàng Thượng ngài cũng biết, vi thần ghét nhất là thiếu ân tình của người khác, vốn là định nhận nuôi nha đầu kia, rồi sau này tìm gia tộc giúp nàng, đưa nàng trở về bên cạnh với tộc nhân, không nghĩ tới hiện tại lại xảy ra loại chuyện này, vi thần đi tìm y quan Đại Lý Tự chẩn mạch giúp nàng... Y quan nói nàng chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm nữa..."

Hoàng đế ngây ngẩn cả người.

Chỉ sống được mười ba, mười bốn năm nữa?

Kia chẳng phải là chưa kịp trưởng thành đã phải chết non sao.

"Hay là mời thái y xem qua?" Hoàng đế nhìn kĩ Thanh Mặc Nhan, tựa như là muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được cái gì đó.

Nhưng mà biểu cảm của Thanh Mặc Nhan vẫn thủy chung như một, đến ngay cả ở trong tầm mắt của hoàng đế mà cũng không hề có một chút biến hóa.

Hoàng đế lại một lần nữa đem tầm mắt dừng ở trên tấu chương.

Mặt trên có vô số dấu tay bằng máu, tất cả đều là của người Thuận Thiên Phủ may mắn sống sót trong ngày đó.

Nhiều người làm chứng như thế, hắn là không sai.

"Ngày mười lăm là yến hội ngắm trăng, ngươi nhân dịp đấy đem nàng vào cung đi." Hoàng đế buồn buồn nói: "Trẫm muốn gặp nàng một lần."

"Tuân chỉ." Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Vi thần còn lại một yêu cầu quá đáng nữa."

"Nói."

"Đợi đến khi vi thần hoàn thành xong hết công việc ở trên tay, khẩn mong Hoàng Thượng sẽ đồng ý cho vi thần mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng."

"Ngươi muốn rót khỏi đô thành?" Trong mắt hoàng đế hiện lên một tia tinh quang.

"Vâng, lâu thì nửa năm, chậm thì mất mấy tháng là có thể trở về, bất luận có tìm được hay không, vi thần đều sẽ quay về."

Hoàng đế suy nghĩ một lát, không tỏ ý kiến gì nhiều: "Việc này bàn sau, trước tiên ngươi cứ lui ra đi."

Thanh Mặc Nhan hành lễ với hoàng đế, rồi rời khỏi đại điện.

Hoàng đế ngồi yên lặng một mình, sau đó mới phân phó thái giám ở bên người: "Chuyển Đại Lý Tự Chính Khanh."

Nửa canh giờ sau, Đại Lý Tự Chính Khanh lặng yên đi vào yết kiến.

Hoàng đế liền đưa tấu chương của Thanh Mặc Nhan cho hắn xem.

"Ngươi cảm thấy Thanh Mặc Nhan người này còn có thể dùng được hay không?" Hoàng đế hỏi.

Đại Lý Tự Chính Khanh cung kính thi lễ nói: "Hoàng Thượng ngài yên tâm, Thanh Mặc Nhan chính là cô thần (*), dù cho được thánh sủng cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phận đi, trong triều đồn đãi phụ tử nhà hắn không hợp nhau, phía sau lại không có thế lực của gia tộc mẫu thân giúp đỡ, hắn lại càng không có liên quan gì đến mấy vị hoàng tử cả, loại thần tử như thế này Hoàng Thượng còn có gì phải lo lắng nữa?"

(*) Cô Thần (thần cô độc) là tính đơn độc do chính bản thân cá nhân tạo ra từ tính cách, lối sống, suy nghĩ, xúc cảm của mình.

Hoàng đế mím môi, kỳ thực còn có một nguyên nhân nữa mà hắn chưa nói với bất kỳ một người nào.

Hắn trọng dụng Thanh Mặc Nhan còn vì một lý do khác: Hắn lớn lên thật sự rất giống với một người... Một nữ nhân mà hắn chưa từng quên.

Đó là một nữ nhân rất đặc biệt, nàng chạy nạn từ Tề Quốc sang đây, nhưng lại có một đôi mắt rất đặc biệt, phảng phất như có thể nhìn thấu nhân tâm, nàng cũng đã từng cứu mạng của hắn.

"Hoàng Thượng?" Thanh âm của Đại Lý Tự Chính Khanh kéo hoàng đế từ trong suy nghĩ ra.

"Ngươi vừa nói cái gì?" Hoàng đế định thần lại.

"Thần cho rằng, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì không có người nào thích hợp hơn nữa, hắn tuyệt đối có thể trở thành một thanh đao sắc bén ở trong tay ngài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đi dạo phố gặp người bán hàng rong kỳ quái

Mấy ngày liên tiếp, Thanh Mặc Nhan đều ở trong điền trang, không hề vào lại trong thành.

Huyền Ngọc bên này đã phái người theo sát nhị thiếu gia, bởi vì Thanh Mặc Nhan không trở về Hầu phủ, cho nên nhị thiếu gia căn bản không thể biết được hành tung của Thanh Mặc Nhan, dù cho hắn có thể đoán ra được chyện Thanh Mặc Nhan đến điền trang, cũng sẽ không dám tùy tiện đến gần.

Bởi vì điền trang kia là do Hoàng Thượng thưởng cho Thanh Mặc Nhan, trước kia nó thuộc về sản nghiệp của hoàng thất, cho nên người thường căn bản là không dám tiếp cận đến.

Mỗi ngày Thanh Mặc Nhan đều ở trong điền trang, đã làm cho Như Tiểu Lam phải nghẹn họng rồi.

Ngày nào nàng cũng phải nghe hắn giảng giải về quy củ ở trong cung, hắn còn muốn dạy nàng cách phân biệt tranh phục của những người trong cung, thậm chí hắn còn viết cho nàng một phần bản thảo, muốn nàng chép lại y nguyên chữ viết ở trên đó.

Đây đều là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam thật muốn cầm lấy phần bản thảo chữ như gà bới kia rồi quăng xuống đất.

Ta vì cái gì phải chép lại cái loại đồ vật này!

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt ngồi ở một bên đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cung yến ngắm trăng ngày mười lăm, Hoàng Thượng muốn gặp mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi lại muốn kêu hắn là lão gia gia trước mặt mọi người."

Như Tiểu Lam há miệng thở dốc, muốn giải thích cho chính mình, nhưng mà bỗng nhiên nàng lại phát hiện ra bản thân quả thật là không có một lý do nào thuyết phục.

Hơn nữa đối với quy củ ở trong cung, cái gì nàng cũng không hiểu.

Lần trước khi bọn họ vào cung triệu kiến cũng chỉ có một mình hoàng đế ở đó, nếu như ở trong cung yến lần này nháo ra chê cười, nàng sẽ làm mất đi mặt mũi của Thanh Mặc Nhan.

Thở phì phì ngồi trở lại trên ghế, Như Tiểu Lam một lần nữa cầm tờ bản thảo kia lên.

Nhưng mặt trên lại có rất nhiều chữ mà nàng không biết.

Thanh Mặc Nhan liền đọc cho nàng nghe, nàng dùng chữ giản thể (*) viết qua một lần.

(*) Chữ giản thể: Một trong nhiều cách đơn giản hóa chữ Hán.

Nhìn thấy chữ nàng viết, Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường khiếp sợ.

"Ngươi đây là đang vẽ cái gì?"

"Không có gì... Chỉ là một ít ký hiệu mà thôi." Như Tiểu Lam chột dạ rụt cổ lại, nàng cũng không muốn tranh luận với hắn về vấn đề một con mèo hương làm sao mà lại viết ra được loại chữ này.

Ánh mắt Thanh đánh giá nàng, khiến nàng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Huyền Ngọc đứng ở gần đó, lẳng lặng cúi đầu.

Trải qua mấy ngày nay hắn cũng đã biết rõ một số việc.

Nữ hài tử mười tuổi trước mắt này, thế nhưng lại chính là Như Tiểu Lam.

Chuyện này thật sự là quá mức quỷ dị, nhưng mà hắn thấy thái độ của chủ tử đối với Như Tiểu Lam vẫn như bình thường, thỉnh thoảng còn trêu cợt Như Tiểu Lam đến mức tức giận dựng lông lên, cũng không có tình huống nào khác phát sinh, vì thế tâm của Huyền Ngọc cũng thả lỏng xuống dưới.

Dù sao chỉ cần thế tử vui là được rồi, một thuộc hạ như hắn tự nhiên cũng không có gì để nói.

Lại nói nữ hài tử này khi đi theo bên người thế tử, thế nhưng lại rất giống với con mèo hương trước kia, đều áp chế được cổ độc phát tác, cho nên hắn cao hứng còn không kịp nữa là.

"Ngươi nói dối ở trước mặt Hoàng Thượng mà không sợ bị hắn phát hiện?" Như Tiểu Lam rất hiếu kỳ, làm sao Thanh Mặc Nhan có thể nói dối giỏi đến mức mặc không đổi sắc tim không đập mạnh đây.

Thanh Mặc Nhan khinh thường liếc nàng một cái: "Ngươi tưởng tất cả mọi người đều giống ngươi?"

"Giống ta thì sao?" Như Tiểu Lam hồn nhiên tỏ ra khó hiểu.

"Cái gì cũng viết hết ở trên mặt." Ngữ khí của Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam lập tức như quả cà tím bị xẹp lép.

Ở trước mặt người kia, nàng thật sự là đến nửa điểm mặt mũi cũng không còn.

Cái gì khí tiết a, cái gì tự tôn a, đều rời nàng mà đi hết rồi.

Đây là nhân sinh của một con mèo a!

"Uổng phí ta có lòng hảo tâm, còn đi lo lắng cho ngươi..." Trong miệng nàng lẩm bà lẩm bẩm.

Kỳ thật Thanh Mặc Nhan làm sao mà không biết được tâm ý của nàng, chuyện có liên quan đến thân thế của nàng, đến ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy rất mơ hồ, càng đừng nói là bắt người khác phải tin.

Hoàng đế cũng chẳng phải là tin tưởng vào lời nói của hắn, mà là bởi vì sự tồn tại của Như Tiểu Lam không hề gây ra uy hiếp gì cho hoàng đế.

Hoàng đế giúp Như Tiểu Lam làm sáng tỏ thân phận, hắn tự nhiên là lại nợ thêm một cái ân tình, từ đó phải bán mạng cho hoàng đế.

Nghĩ đến hai chữ "bán mạng" này, khóe miệng Thanh Mặc Nhan liền lộ ra nhè nhẹ ý cười lạnh lẽo.

Mặc kệ ra sao, hắn cũng phải tìm ra bằng được thuốc dẫn của cổ độc.

Trước kia mỗi lần hắn đi tìm kiếm giải dược, đều gặp phải rất nhiều phiền toái, mỗi lần đều là cao hứng khi đi, mất hứng khi về.

Thật giống như có người đang cố ý gây phiền toái cho hắn, không muốn để cho hắn gom đủ thuốc dẫn chế thành giải dược.

Cho nên lúc này đây, hắn muốn dùng lý do là đi tìm tộc nhân giúp Như Tiểu Lam để ngụy trang cho việc âm thầm đi tìm giải dược của hắn, hắn ngược lại đang muốn nhìn xem, phía sau rốt cuộc là người nào đang làm trò quỷ.

Như Tiểu Lam nhẫn nại chép bản thảo, học quy củ, nhưng mà đến ngày thứ ba, nàng rốt cuộc cũng không chịu được nữa.

"Ta muốn chết, Thanh Mặc Nhan ngươi giết ta đi..." Dù sao đã không còn mặt mũi nữa, nàng liền dứt khoát lăn đi lăn lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhịn cười.

Bộ dáng đáng thương của vật nhỏ không khỏi khiến hắn cảm thấy buồn cười.

"Mới ngoan ngoãn được vài ngày mà giờ đã không an phận?"

"Ta làm không được, ngươi lại cứ bắt ta phải học mấy thứ này, ta đây muốn thăng thiên." Như Tiểu Lam toàn lực lấy lòng người nào đó.

Thanh Mặc Nhan bế nàng từ trên giường lên: "Không được nói bậy."

Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa, nhưng mà sức lực của Thanh Mặc Nhan lại phi thường lớn, nàng căn bản là không giãy thoát được, cuối cùng hai tay còn bị hắn nắm lại, ở trong lòng hắn không thể động đậy được nữa.

"Thấy buồn?"

Như Tiểu Lam gật đầu như giã tỏi.

"Nếu ngươi có thể đọc được bản thảo kia, thì hôm nay ta sẽ mang ngươi vào thành ăn uống."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Thật sự?"

Có lời hứa hẹn của Thanh Mặc Nhan, cái bản thảo khó hiểu kia cũng trở nên bớt khó khăn hơn, Như Tiểu Lam đọc ngắt đoạn mãi cuối cùng cũng qua.

Thanh Mặc Nhan cũng biết, bắt nàng phải đọc lưu loát mấy chữ kia là một chuyện vô cùng khó, cho nên cũng không muốn gây khó dễ cho nàng, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền đi thẳng vào thành.

"Ta muốn ăn cái này! Cái kia cũng không tồi..."

"Thanh Mặc Nhan! Ngươi mau đến đây xem..."

"Thanh Mặc Nhan! Thanh Mặc Nhan!"

Dọc theo đường đi, vật nhỏ ồn ào nhốn nháo, Thanh Mặc Nhan lại vẫn phi thường bình tĩnh.

Chỉ có đám người Huyền Ngọc mới cảm nhận được thế tử không giống với trước đây, một chút ý tứ tức giận cũng không có.

Trên đường rất náo nhiệt, người bán hàng rong ở ven đường đều hét to lên giao hàng, hai bên đường phố đều à cửa hàng san sát nhau, mọi người tới tới lui lui đi qua không ngừng.

Như Tiểu Lam cảm thấy không thỏa mãn khi phải ngồi trên xe, liền quấn lấy Thanh Mặc Nhan đi xuống xe ngựa, hai người chậm rãi đi bộ ở trên đường.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy tay nàng, Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ đi theo phía sau bọn hắn, thỉnh thoảng lại tiến lên lấy tay ngăn ở phía trước bọn hắn để ngăn cản dòng người đang chen chúc đi qua.

Như Tiểu Lam nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, một hồi thì đứng ở quầy hàng bên này, một hồi sau lại chạy sang quầy hàng khác chơi đùa hết sức vui vẻ.

Thanh Mặc Nhan nhẫn lại đi theo nàng, nhưng mà dần dần hắn lại phát hiện ra, vật nhỏ nhìn nhiều, thích cũng nhiều, nhưng lại không hề mở miệng ra nói là muốn mua.

"Ngươi không thích những cái đó sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thích a." Như Tiểu Lam thở dài.

"Thích có thể mua về."

Như Tiểu Lam thè lưỡi: "Ta thích rất nhiều thứ, nhưng không phải cứ thấy thích là mua, lại nói mua mấy thứ này về chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, vẫn là tiết kiệm một chút tiền cho ngươi đi."

Nói xong nàng cười hì hì rồi đi tới mấy quầy hàng ở phía trước.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, lông mày đang nhíu chặt cũng đã dãn dần ra.

Vật nhỏ muốn tiết kiệm tiền cho hắn?

Chẳng lẽ nàng không biết mấy thứ này trị giá bao nhiêu tiền, cho rằng chúng có thể khiến hắn trở nên nghèo túng.

Như Tiểu Lam lúc này đang ở trước một cái quầy hàng, nàng ngồi xổm ở nơi đó tò mò nhìn các món đồ trang trí đang được đặt ở trên mặt đất.

Ngay tại lúc nàng cầm lên một khối ngọc thạch chất lượng kém, thì từ trên đỉnh đầu liền truyền đến thanh âm của người bán hàng rong: " Tiểu nha đầu, ta biết ngươi từ đâu đến..."

Như Tiểu Lam kinh hãi trợn tròn mắt.

Người bán hàng kia nhìn qua rất bình thường, nhưng mà lời hắn nói với Như Tiểu Lam lại chẳng khác gì sóng to gió lớn.

Chẳng lẽ... Có người biết thân phận thật sự của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Vật nhỏ mất tích!

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào một gian nhã phòng trong một tửu lâu gần đó.

Như Tiểu Lam cúi đầu, dùng đôi đũa gảy loạn đĩa thức ăn, có chút không yên lòng.

"Sao vậy, không hợp khẩu vị?" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sự khác thường của nàng.

"Không có a." Như Tiểu Lam nhét đồ ăn vào miệng, ánh mắt lại thường nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia ánh sáng nhạt.

Vật nhỏ tuyệt đối là đang có tâm sự.

Bộ dáng này của nàng khiến cho hắn cảm thấy bất an, hắn không thích nàng như vậy.

Vật nhỏ của hắn, từ đầu đến chân đều phải thuộc về hắn, không nên có bí mật của riêng mình.

Rõ ràng nàng đang ở trước mặt, nhưng hắn lại sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, thật giống như tùy thời nàng đều có thể xoay người bỏ đi.

Như Tiểu Lam đột nhiên bỏ đôi đũa xuống, nhăn mặt nói: "Ta đau bụng, ta muốn đi nhà xí."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lúc này Như Tiểu Lam đã đứng lên đi ra phía ngoài cửa.

"Huyền Ngọc, đi theo nàng." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Huyền Ngọc đáp lời, đi ra ngoài theo Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đi về phía trước theo dãy hành lang, tay đang ôm bụng lặng lẽ rút ra một lá bùa, phía trước có ngã rẽ, lúc này xung quanh không có một bóng người, nàng đi qua ngã rẽ, đồng thời tay kẹp lấy lá bùa, kết ấn, trong lòng âm thầm mặc niệm: "Thế!"

Lập tức thân mình nàng bé lại, chạy đến trốn phía sau chậu hoa ở gần đó.

Thời điểm Huyền Ngọc đi tới thì chỉ thấy thân ảnh Như Tiểu Lam sau ngã rẽ, cho nên hắn không hề chú ý tới có một tiểu nhân nhi đang lấm la lấm lét trốn ở phía sau chậu hoa.

Thành công!

Như Tiểu Lam thở phào nhẹ nhõm, nàng xoay người chạy vội xuống lầu, dựa vào trí nhớ đi tìm kiếm người bán hàng rong kia.

"Nàng thật sự đi rồi." Trên tửu lâu, một cánh cửa sổ rộng mở, Ngũ tiểu thư đang ngồi cùng với Mục công tử phủ thừa tướng, nhìn thân ảnh nho nhỏ đang càng chạy càng xa ở trên đường.

Mục công tử hiếu kỳ nói: "Ngũ tiểu thư sao có thể đoán được đứa nhỏ này sẽ vì một câu nói mà một mình chạy đến đó?"

Ngũ tiểu thư cười xinh đẹp: "Ta cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi."

Nếu nàng đoán không sai, đứa nhỏ này chính là Như Tiểu Lam, tuy rằng bộ dáng của nàng đã thay đổi, nhưng mà ánh mắt kia nàng tuyệt đối không thể nào nhận nhầm được.

Tuy rằng nàng không biết tại sao Như Tiểu Lam lại lớn nhanh đến vậy, nhưng bất quá dựa vào tin tức mà nàng hỏi thăm được, thì Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan "nhặt" về từ hiện trường vụ án con rối mặt ngọc, cho nên đứa nhỏ này có thể là quái vật cũng không chừng.

Hơn nữa nàng nghe được Như Tiểu Lam đã mất đi hết ký ức trước đây, cho nên nàng mới mạo hiểm đi hiến kế cho Mục công tử.

Chỉ là một câu nói không đầu không đuôi, thế nhưng thật sự khơi dậy được lòng hiếu kỳ của Như Tiểu Lam.

"Nàng hẳn là muốn biết bản thân là ai đi." Ngũ tiểu thư mỉm cười nâng chén trà lên, rồi tao nhã húp một ngụm: "Hơn nữa với thân phận của nàng, nhất định là không muốn để cho Thanh Mặc Nhan biết rõ chân tướng."

Mục công tử gật đầu liên tục: "Không tệ, không tệ." Việc này hắn có thể hiểu được, nếu như sủng nhi của hắn có việc giấu hắn, thì dù cho hắn có sủng ái đối phương đi chăng nữa vẫn sẽ giận dữ đưa nàng vào chỗ chết.

"Tiếp theo còn phải nhờ vào thủ đoạn của Mục công tử rồi." Ngũ tiểu thư buồn bã nói: "Cướp người từ trên tay của Thiếu Khanh đại nhân, cũng không thể nào xong việc dễ dàng như vậy."

Mục công tử phe phẩy cây quạt tà tà cười: "Ngũ tiểu thư yên tâm, một lúc nữa ta sẽ có được thân thể của nha đầu kia, cho dù Thiếu Khanh có sủng ái đến đâu thì nàng cũng đã không còn được như xưa nữa."

Ngũ tiểu thư vẫn là một cô nương chưa xuất giá, nghe xong loại lời nói này khó tránh khỏi sẽ đỏ mặt, lập tức cúi thấp đầu xuống.

Mục công tử lại chẳng hề để ý, đứng dậy cười nói: "Được Ngũ tiểu thư giúp đỡ ta sẽ ghi nhớ ở trong lòng, ngày sau có dịp nhất định sẽ hồi báo." Nói xong vội vàng ra khỏi cửa.

Nha hoàn ở bên người Ngũ tiểu thư nhịn không được mở miệng: "Tiểu thư vẫn nên bớt tiếp xúc với loại người này đi, miễn cho ô uế lỗ tai của người."

Ngũ tiểu thư biết Mục công tử vội vàng rời đi là muốn "ăn luôn" Như Tiểu Lam, tránh cho đêm dài lắm mộng, không cẩn thận còn bị Thanh Mặc Nhan bắt người trở về.

"Tìm một người đáng tin cậy đi theo Mục công tử, xem bọn hắn mang tiểu tiện nhân kia đi đâu." Ngũ tiểu thư phân phó nói.

Nha hoàn kinh ngạc nói: "Tiểu thư, người đây là muốn làm gì?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười nói: "Chờ đến khi mọi việc diễn ra thuận lợi, liền đến đưa tin cho Thiếu Khanh, để hắn tận mắt nhìn thấy mới khiến hắn hết hi vọng được."

Nha hoàn khẩn trương nói: "Lỡ đâu Thiếu Khanh hoài nghi tiểu thư thì sao?"

"Không có khả năng, cái gì ta cũng không biết." Ngũ tiểu thư mở hai tay ra: "Ta có lòng tốt phát hiện ra Như Tiểu Lam nên mới phái người đi nói cho Thiếu Khanh biết, hắn còn phải cảm ơn ta mới đúng."

Lúc này nha hoàn mới đi ra tìm một tên gia đinh là tâm phúc của Ngũ tiểu thư, lệnh cho hắn lặng lẽ đi theo sau Mục công tử.

Thanh Mặc Nhan ngồi trong nhã gian, chờ đến mức có chút sốt ruột.

"Thế... Thế tử..." Ngoài cửa chuyển đến thanh âm sốt ruột của Huyền Ngọc, còn mang theo một tia kinh hoảng.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy Huyền Ngọc một thân mồ hôi đầy đầu đang chạy tới, chỗ thái dương mồ hôi đã chảy thành dòng.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan trầm sắc mặt, bởi vì ở phía sau Huyền Ngọc, hắn không hề nhìn thấy thân ảnh của vật nhỏ.

"Thế tử, không tốt, không thấy Như tiểu thư đâu!"

Thanh Mặc Nhan vèo một cái từ ghế dựa đứng lên.

"Tại sao lại không thấy. Không phải là ngươi luôn đi theo nàng sao?"

Huyền Ngọc chưa bao giờ cảm thấy bản thân chật vật như thế, đến ngay cả một tiểu hài tử cũng không trông coi được, lần này chính là đã ném hết mặt mũi đi.

"Thuộc hạ luôn đi theo phía sau Như tiểu thư, nhưng mà đột nhiên lại không thấy tăm hơi nàng đâu, chỉ thấy một tờ giấy." Huyền Ngọc ủy khuất nói, cũng lấy ra một tờ giấy ở trên có chữ viết nhìn giống như hình người.

Thanh Mặc Nhan vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đó là bùa chú mà Như Tiểu Lam vẽ ra, trong mắt tức khắc hiện lên một mảnh băng hàn.

Hắn không dám tưởng tượng, vật nhỏ của hắn là tự mình bỏ trốn.

Chẳng lẽ nàng đã mưu tính từ lâu?

Không... Không có khả năng, dù cho nàng phải rời đi, thì nàng cũng sẽ nói cho hắn biết.

Tuy rằng ngoài miệng nha đầu kia luôn nói là muốn được tự do, nhưng mà trong lòng nàng khẳng định vẫn có hắn, buổi tối mỗi lần cổ độc phát tác, nàng đều gắt gao dựa vào trong lòng hắn, đến ngay cả lúc ngủ bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy y phục của hắn.

"Đi tìm." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Dù cho phải đào ba tấc đất, cũng phải tìm ra nàng bằng được."

"Vâng!" Huyền Ngọc như được đại xá, lập tức mang theo đám tử sĩ ra khỏi nhã gian, giám thị toàn bộ tửu lâu.

Không đến nửa canh giờ, Huyền Ngọc lại triệu tập đến hơn một trăm tên thuộc hạ nữa, đem phong tỏa toàn bộ con phố lại.

Tất cả thực khách trong tửu lâu đều bị đuổi ra ngoài, phần đông tụ họp ở đầu đường ồn ào nghị luận.

"Đây là có việc gì?"

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh manh theo nữ hài tử hắn nhận nuôi đến đây ăn cơm, kết quả là nữ hài kia bị mất tích..."

"Vì một hài tử mà điều đến nhiều người như thế, Thiếu Khanh đại nhân cũng quá kiêu ngạo đi."

"Ai bảo hắn là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng chứ, tuổi còn trẻ mà đã có thể ngồi vào vị trí này, nhận được bao nhiêu thánh sủng, người nào còn có được cái diễm phúc này nữa..."

"Bất quá hắn manh bệnh trong người, dù có được diễn phúc thì cũng như thế nào, còn không biết có thể chịu đựng được mấy năm." Trong đám đông cũng có người tỏ vẻ khinh thường nói.

Ngũ tiểu thư xen lẫn ở trong đám đông, nghe thấy lời mọi người nghị luận thì liền cười lạnh.

Thanh Mặc Nhan, quả nhiên là một nhân vật lớn.

Chỉ có nam tử tài năng như vậy mới xứng đôi với nàng, còn giống với kẻ bất lực như tên nhị thiếu gia kia, dù cho có sống đến một vạn năm, cũng mãi chỉ là phế vật!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94: Mang chó ngốc đến vào thời điểm mấu chốt, mèo hương chạy trốn

Người của Thanh Mặc Nhan cơ hồ là đã lật tung hết cả tửu lâu lên, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, có người nhìn thấy nữ hài tử mười tuổi chạy một mình từ trong tửu lâu ra, sau đó bị người ta đánh trộm từ phía sau, rồi nâng lên xe ngựa mang đi mất.

Trong lòng Huyền Ngọc phát lạnh, phịch một tiếng liền quỳ xuống trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Đều là do thuộc hạ vô năng, chỉ cần thế tử hạ lệnh, dù cho phải đào tung hết cả kinh thành lên thuộc hạ cũng sẽ tìm được Như tiểu thư rồi mang nàng an toàn trở về!"

Hai tay Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lại, con ngươi đen trắng rõ ràng ẩn ẩn hiện lên tơ máu, thân thể tản mát ra một cỗ khí thế bức người.

"Huyền Ngọc, ngươi mau chóng trở về Hầu phủ, mang chó ngốc đến đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Huyền Ngọc ngây ngẩn cả người.

Hắn còn tưởng thế tử sẽ phái hắn đi thông tri cho Thuận Thiên Phủ, không nghĩ đến tại thời khắc mấu chốt thế tử lại bảo hắn về phủ mang theo con chó đen trong viện kia đến đây.

"Đi nhanh rồi về!" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

"Vâng!" Huyền Ngọc không dám suy nghĩ nhiều nữa, một mình cưỡi ngựa chạy về Hầu phủ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở phía trước cửa sổ trong nhã phòng, nhìn đám người đang tụ tập bên ngoài tửu lâu, đáy mắt nổi lên một ngọn lửa.

Hắn vẫn không nghĩ ra nguyên nhân Như Tiểu Lam bị bắt cóc.

Nếu đối phương muốn nhằm vào hắn, thì hắn rất khó phán đoán ra được thân phận của đối phương, bởi vì kẻ thù của hắn rất nhiều, hắn đã làm rất nhiều việc cho hoàng đế, tự nhiên sẽ gây thù chuốc oán với không ít người ở trong triều.

Nhưng mà nếu như đối phương đang muốn nhằm vào Như Tiểu Lam...

Nghĩ đến đây, tâm tình Thanh Mặc Nhan càng hóa băng thêm.

Dám động đến người của hắn? Là ngại mệnh của mình quá dài đi.

Tử sĩ canh giữ ở cửa cảm nhận được quanh thân Thanh Mặc Nhan tản mát ra một loại lệ khí, lập tức tất cả đều không dám thở mạnh, sợ sẽ chọc giận thế tử.

Xe ngựa lay động, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy đầu đau nhức, mí mắt trĩu nặng không tài nào mở ra được.

Xe ngựa xóc nảy được một lúc thì ngừng lại.

Lúc này nàng mới cố hết sức mở to mắt ra.

Trước mắt như bị thứ gì đó che khuất, nàng duỗi tay muốn đẩy nó ra, lúc này mới phát hiện hai tay thế nhưng đều đã bị trói lại.

Phải mất mười giây nàng mới lấy lại được bình tĩnh từ trong kinh hãi.

Con mẹ nó, tỷ bị bắt cóc!

Bị người ta trói lại không nói đã thế còn bị nhét vào một cái bao tải.

Nàng cố gắng nhớ lại xem trước khi bị ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì: Sau khi chạy ra khỏi tửu lâu nàng muốn đi tìm người bán hàng rong kỳ quái kia, nàng rất muốn biết có phải đối phương cũng xuyên không qua đây hay không, nếu mà thật sự có thể trở về, nàng sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề tuổi thọ của chính mình nữa.

Nhưng mà... Sau đó, nàng bị người ra đánh cho hôn mê.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, trong lòng hối hận khỏi phải nói.

Nàng nhất định đã bị lừa.

Làm gì có khả năng có người xuyên không đến đây giống như nàng chứ, nếu mà thật sự có thật, đối phương cũng không thể nào biết được sự tồn tại của nàng.

Thật sự là để ý nhiều quá sẽ bị loạn, nàng thế nhưng bị người ta lừa mà không hay.

Cũng không biết là ai đã bắt cóc nàng, chẳng lẽ là muốn đòi tiền chuộc từ chỗ Thanh Mặc Nhan?

Như Tiểu Lam ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, có vài tiếng bước chân hỗ độn đang đi lại đây, sau đó cái bao tải đang chứa nàng bị bọn họ nâng lên.

Một giọng nam thô kệch nói: "Các ngươi nhẹ tay một chút, tiểu nha đầu này rất đáng giá đấy."

Như Tiểu Lam không dám cử động, chờ đến khi bọn hắn bỏ bao tải xuống nàng mới dám thở nhẹ ra xả giận, sau đầu một trận đau nhức, cũng không biết có phải bị đánh vỡ rồi hay không.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, khi trong lòng nghĩ đến Thanh Mặc Nhan, cũng không biết tại sao sống mũi lại có chút cay cay.

Liệu Thanh Mặc Nhan hắn có biết nàng đã bị người ta bắt cóc hay không, đợi đến lúc Huyền Ngọc cầm lá bùa về đưa cho Thanh Mặc Nhan xem, hắn nhất định sẽ cho rằng tự nàng muốn bỏ trốn.

Hắn sẽ tức giận đi?

Nhớ tới lửa giận của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam theo bản năng rụt thân thể lại.

Nhất định là như vậy, hắn vì muốn giúp nàng có thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt người khác, mà tiến cung nói dối với cả hoàng đế, nếu nàng thật sự không nói một lời nào mà đã bỏ đi, hậu quả không cần suy nghĩ cũng biết.

Càng nghĩ Như Tiểu Lam càng thấy bất an trong lòng, không được, ta nhất định phải trở về giải thích rõ ràng với hắn.

Thính lực của nàng rất tốt, dù cho cách một lớp bao tải thì nàng vẫn có thể phân biệt được động tĩnh ở xung quanh.

Một lúc sau, khi nàng cảm giác được tất cả những người kia đều đã rời đi, nàng liền nhắm mắt lại, thúc giục khởi động cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Ánh sáng ẩn hiện, thân thể của nàng bị ánh sáng bao trùm dần dần biến thành hình dạng của một con mèo hương màu đen.

Nàng thoải mái thoát khỏi sự khống chế của sợi dây thừng cùng với bộ y phục, rồi dùng răng cắn liên tục lên bao tải, cắn đến khi xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Quả nhiên răng mới dài ra sức lực không hề nhỏ.

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, dựa vào thân mình linh hoạt của mèo hương, chui ra ngoài từ cái lỗ nhỏ kia.

Bất quá sau khi ra khỏi bao tải nàng cũng không vội vã chạy loạn khắp nơi, mà trước hết quan sát bốn phía rồi lại bò lên trên xà nhà.

Đây là một căn phòng xa lạ, trong phòng bày biện rất nhiều đồ dùng, một cái giường to rộng rãi, cây cột ở bốn phía đều treo đầy dây xích bạc tinh xảo.

Như Tiểu Lam tò mò vươn đầu nhỏ nhìn xuống, loại đồ vật này... Như thế nào lại giống với dụng cụ tra tấn vậy a.

Nhìn về phía khác trong phòng, trên ngăn tủ bày đầy đồ chơi, ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức co rút lại.

Nhiều đồ chơi trẻ con như thế, chủ nhân căn phòng này tuyệt đối không phải là người tốt!

"Mục công tử, thứ ngài muốn chúng ta đã mang đến, này giá cả..." Ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp.

Như Tiểu Lam núp thân mình đi, không hề nhúc nhích trốn ở trên xà nhà.

Mấy người nói chuyện bên ngoài rằng co một trận, sau đó có người mở cửa ra.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nam tử xa lạ, mặc một thân cẩm bào hoa lệ, trong tay còn đang phe phái cây quạt, nhìn giống như là công tử phú quý nhà giàu.

Vị công tử trẻ tuổi kia phân phó với thủ hạ: "Tìm thêm vài người đến đây, xuống tay sạch sẽ một chút, ngụy trang thành hắc y nhân, đến lúc đó cho dù Thiếu Khanh có đến đây thì cũng không còn nhân chứng nữa."

"Rõ."

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà tức đến mức nhe răng trợn mắt, hận không thể lao xuống cào nát mặt hắn.

Nghe xong những lời kia nàng đã rõ ràng hết.

Người này bỏ tiền mua chuộc những người kia để bọn họ bắt nàng đến đây, hiện tại hắn lại muốn giết người diệt khẩu, hắn sợ Thanh Mặc Nhan sẽ tìm được đến đây.

Nàng cuối cùng đã đắc tội với người này ở chỗ nào, vì cái gì hắn muốn bắt cóc nàng, lại còn phải dùng đến nhiều ám chiêu như thế, làm hại nàng bị Thanh Mặc Nhan hiểu lầm.

Phải biết rằng Thanh Mặc Nhan chính là phiếu cơm dài hạn của nàng, nếu chọc giận hắn, nàng biết đi nơi nào tìm được một chủ nhân tốt như vậy nữa đây.

Nhịn rồi lại nhịn, Như Tiểu Lam quyết định phải chạy trốn trước đã.

Dù sao hiện tại nàng đã là mèo hương, sẽ không có ai nhận ra nàng, không bằng cứ chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan trước.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu tìm kiếm cơ hội, tính toán chạy đi bằng đường cửa sổ.

Nàng khom lưng chuẩn bị nhảy từ trên xà nhà xuống, chợt nghe thấy vị công tử trong phòng hô to một tiếng: "Người đâu mau tới đây, không thấy nha đầu kia đâu cả!"

Cửa phòng mở ra, tức thì có sáu, bảy tên tôi tớ ùa vào trong.

Như Tiểu Lam bị dọa run lên, trong viện có nhiều người như thế, nàng vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

"Miệng túi vẫn đang còn buộc chắc, tại sao lại không thấy tăm hơi người đâu?" Công tử trẻ tuổi giận dữ quát: "Mau bắt mấy người kia về đây cho ta!"

Có người vẻ mặt như đưa đám nói: "Công tử, chậm rồi... Những người đó đều đã bị xử lý sạch sẽ..."

Nếu đã trốn không thoát, Như Tiểu Lam dứt khoát ngồi ở trên xà nhà để xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ngũ tiểu thư lộ diện, thấy thân nhân nước mắt lưng tròng

Như Tiểu Lam ngồi ở trên xà nhà xem nào nhiệt.

Phía dưới Mục công tử đã giận sôi cả máu lên, bắt thuộc hạ phải đi ra ngoài tìm người.

"Công tử, thời điểm bọn họ nâng người vào đây chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, trong bao tải quả thật là có người." Hạ nhân giải thích nói.

"Có người tại sao giờ lại không thấy?" Mục công tử cả giận nói.

Như Tiểu Lam trốn ở trên xà nhà nhìn đám người ở phía dưới đang chạy tới chạy lui như một đám ruồi bọ, muốn tìm nàng để bắt trở về.

Dù có cho các người mười lần cơ hội, các ngươi cũng sẽ đoán không được ta đang ở đây.

Đúng lúc này, có hai tôi tớ từ cửa bước vào, bọn họ đẩy đẩy một người vào đây: "Công tử, chúng ta ở ngoài viện bắt được một người khả nghi."

Mục công tử đánh giá người kia, người nọ nhìn thấy mọi người xung quanh đều mang theo sắc mặt không tốt, liền cười nói: "Chư vị đừng hiểu lầm, ta chỉ là người đi ngang qua, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua trong viện này một chút thôi..."

Không đợi hắn nói xong, Mục công tử đã khép cây quạt lại: "Không nói thật? Đánh hắn cho ta."

Tôi tớ trong phòng đều tiến lên.

Người nọ bị dọa đến thay đổi sắc mặt, ôm đầu kêu la liên tục: "Đừng đánh, đừng đánh, ta nói ta nói..."

Mục công tử ra hiệu cho mọi người dừng lại: "Nói, ngươi trốn ở ngoài viện làm cái gì? Nha đầu kia có phải đã bị ngươi bắt đi hay không?"

Người nọ vẻ mặt đau khổ: "Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, là chủ tử nhà ta bảo ta đến đây xem..."

"Chủ tử nhà ngươi là ai?" Tên thủ hạ bên cạnh lớn tiếng đe dọa.

"Ta, chủ tử nhà ta là Ngũ tiểu thư..."

Sắc mặt Mục công tử chợt biến đổi.

Lúc này có một người tiến đến trước mặt Mục công tử thấp giọng nói: "Đều nói độc nhất là lòng dạ nữ nhân, Ngũ tiểu thư đã đưa ra chủ ý giúp ngài, bắt nha đầu kia từ trên tay Thanh Mặc Nhan cho ngài, cũng có khả năng nàng đang muốn đi báo tin cho Thanh Mặc Nhan, nói không chừng người là do nàng âm thầm cứu ra, muốn đưa lại cho Thanh Mặc Nhan... Công tử người đừng quên Ngũ tiểu thư cùng Hầu phủ vẫn còn có hôn ước."

Ánh mắt Mục công tử trở lên u ám: "Các ngươi đi, nghĩ biện pháp mời Ngũ tiểu thư đến đây cho ta."

Chữ "mời" kia, hắn đã bỏ thêm vào mười phần lực đạo, đám thuộc hạ ngầm hiểu, lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam nghe xong cuộc nói chuyện của bọn họ, cả người ngây ra như phỗng.

Không nghĩ tới... Tất cả là do Ngũ tiểu thư âm thầm dở trò quỷ.

Quả nhiên không chỗ nào là không có trạch đấu (*), vẫn do sự cảnh giác của nàng không cao, trúng phải chiêu của người khác.

(*) Trạch đấu: Hay còn gọi là gia đấu, là thể loại truyện có các tình tiết đấu đá, mưu tính nhau giữa các thành viên trong gia đình hoặc dòng họ.

Như Tiểu Lam phiền chán cắn móng vuốt chính mình.

Nữ nhân như vậy tuyệt đối không được để gả vào Hầu phủ, bằng không cuộc sống sau này của nàng làm sao mà qua a.

Trong phòng có rất nhiều người ra vào, nàng không dám mạo hiểm lao ra, đành phải một lần nữa trốn vào trong góc xà nhà.

Ước chừng qua một khắc (15 phút), trong viện vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

Cửa mở, Ngũ tiểu thư cùng với nha hoàn của nàng bị bọn thuộc hạ của Mục công tử vây quanh, nửa như áp giải đi đến.

"Mục công tử, ngươi đây là có ý gì?" Ngũ tiểu thư không hề sợ hãi, nói thẳng hỏi.

Mục công tử cười lạnh: "Ngũ tiểu thư thật sự là giỏi tính kế, muốn lấy lòng cả hai bên, trên đời này làm gì có việc nào tốt như vậy?"

Ngũ tiểu thư mặt không đổi sắc: "Mục công tử ngươi đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

Mục công tử sai người ném cái bao tải xuống trước mặt nàng: "Không thấy tiểu nha đầu kia đâu, ngươi lại phái người đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào sân của ta, việc này phải giải thích như thế nào?"

"Không thấy?" Lúc này trên mặt Ngũ tiểu thư mới lộ ra biểu cảm kinh ngạc: "Điều này không có khả năng..." Nàng nhìn vào cái bao tải xẹp lép, hỏi Mục công tử: "Ngươi có thể mở ra không?"

Vẻ mặt Mục công tử mang theo khinh thường, phất tay ra hiệu với hạ nhân bên người: "Mở ra."

Có người tiến lên đem túi mở ra.

Kết quả bên trong chỉ có một đống y phục của nữ tử.

Mục công tử ngây ngẩn cả người.

Trong mắt Ngũ tiểu thư lại hiện lên tia sáng lóng lánh.

Như Tiểu Lam kia quả nhiên là yêu quái!

"Tại sao lại... Chỉ có y phục?" Mục công tử vẻ mặt khó hiểu: "Chẳng lẽ một người đang sống sờ sờ lại có thể tự nhiên bốc hơi?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười: "Mặc kệ nàng có phải tự biến mất hay không, hiện tại chỉ cần có bộ y phục này ở đây là tốt rồi, chỉ cần ngài mang bộ y phục này đi ra ngoài..." Nàng nhẹ giọng nói nhỏ với Mục công tử.

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà dựng đứng lỗ tai lên nghe thấy rành mạch, khiến nàng giận đến giun người.

Mục công tử nghe xong lời nói của Ngũ tiểu thư liền cười ha ha đứng lên.

"Nói cũng đúng, chỉ cần làm hỏng thanh danh của nha đầu kia, sớm muộn gì Thiếu Khanh cũng sẽ vứt bỏ nàng thôi..."

Như Tiểu Lam rốt cuộc nhịn không được nữa, phía dưới kia là hai người xấu xa! Xem móng vuốt vô địch của tỷ đây!

Nàng "ngao" lên một tiếng nhảy từ trên xà nhà xuống, lập tức dừng ở trên mặt Ngũ tiểu thư, vung móng vuốt ra cào loạn. (Linh: Ta hả giận ><)

Ta cho ngươi hủy thanh danh của ta, ta cho ngươi nhìn ta không vừa mắt, ta cho ngươi cướp gỗ sét đánh với ta, ta cho ngươi ở trước mặt Thanh Mặc Nhan mang theo mặt người, phía sau lại không khác gì rắn rết...

Tất cả lửa giận của Như Tiểu Lam đều phát tiết ra hết, bất chấp hậu quả cào lên trên mặt Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư bị dọa đến bụm mặt hét chói tai, những người khác trong lúc nhất thời đều không kịp phản ứng lại, ai lấy đều không biết tại sao đột nhiên lại có một con mèo hoang nhảy ra đây.

"Cứu mạng a!" Ngũ tiểu thư liều mạng che lấy mặt.

Khuôn mặt đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, ở thời đại này nếu như nữ tử bị phá tướng (*), thì sẽ rất khó tái giá ra bên ngoài, nàng còn muốn tái giá với Thanh Mặc Nhan, như thế nào lại để mặt mình bị thương được.

(*) Phá tướng: Ám chỉ tướng người có quý tướng, tướng tốt nhưng chỉ vì một đặc điểm trên cơ thể khiến vận mệnh lao đao, mất đi cái quý vốn có.

Lúc này Mục công tử mới khôi phục lại tinh thần, lệnh cho thủ hạ đi lên giúp Ngũ tiểu thư.

Đúng lúc này, cửa phòng phanh một tiếng bị người đá văng ra.

Mấy đạo thân ảnh vọt vào trong phòng, lưỡi kiếm sắc bén sáng như tuyết được rút ra khỏi vỏ, đặt ở trên cổ mọi người.

Mục công tử bị sự biến hóa bất thình lình này dọa cho ngây người, liên tục kêu lên: "Hiểu lầm hiểu lầm!"

Như Tiểu Lam dừng mọi động tác ở trên người Ngũ tiểu thư, bây giờ mới nhớ đến phía sau đầu mình có vết thương.

Quả nhiên xúc động chính là ma quỷ, nàng bị người ta đánh nén mà giờ mới nhớ ra, tuy rằng báo thù rất thống khoái, nhưng mà phía sau đầu nàng lại đau chết đi được.

Đang lúc nàng chuẩn bị thừa dịp hỗn loạn để chạy trốn, thì ngoài cửa đột ngột xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Con ngươi đen trắng rõ ràng chống lại với cặp mắt xanh biếc của nàng, khiến cho tất cả tức giận cùng khiếp sợ trong nàng đều hóa thành ủy khuất.

Thật giống như hài tử bị người bên ngoài bắt nạt rồi bỗng nhiên gặp được gia trưởng.

Ô ô ô... Ta bị bọn họ bắt nạt, Thanh Mặc Nhan, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!

Thanh Mặc Nhan vừa mới bước vào trong cửa, đã thấy một con mèo hương màu đen đang điên cuồng chạy về phía hắn.

Thân mình Huyền Ngọc giật giật, vốn định che ở trước người thế tử, nhưng hắn lại thấy thế tử duỗi hai cánh tay ra, nhìn như vậy rõ ràng là đang muốn nghênh đón đối phương.

Cho nên Huyền Ngọc sáng suốt không xen vào nữa.

Như Tiểu Lam phi lên trên người Thanh Mặc Nhan, hai cái móng vuốt gắt gao chộp lấy cánh tay hắn, đôi mắt màu xanh biếc nhìn vào hắn, trong ánh mắt trong suốt hiện lên bóng dáng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan, không phải ta muốn chạy trốn, ngươi đừng giận ta...

Mèo hương kêu chít chít, đáy mắt là tia khẩn thiết cùng chờ mong, khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan phải nóng lên.

Nguyên bản trong lòng hắn còn đang tích trữ rất nhiều lửa giận, nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt kia, lại không cách nào phát tiết ra được.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiếp xúc với vật nhỏ, thì bao nhiêu tâm tình bực bội, đều đột nhiên biến mất hết.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề kêu to, thể hiện ra ý hối hận.

Mục công tử cùng Ngũ tiểu thư đứng ở một bên khi thấy người mới tới là ai, trong lòng liền hoảng hốt.

Ngũ tiểu thư phản ứng cực nhanh, tức khắc che mặt lại, tỏ ra vô lực dựa vào nha hoàn bên người: "Thiếu Khanh đại nhân, may mắn ngài đến đúng lúc, bằng không... Bằng không..." Lời sau như nói không được nữa, bụm mặt khóc thút thít.

Câu này nói ra cực kỳ nghệ thuật, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không bội phục.

Ngũ tiểu thư nói không hết lời, cho nên mọi người đều không biết nàng đang muốn biểu đạt ý tứ gì.

Nàng đến tột cùng là muốn nói đến việc chính mình bị mèo hương làm cho bị thương hay là việc bị Mục công tử thế nào thế nào đó...

Đến giờ phút này rồi, mà nàng vẫn còn muốn đóng kịch!

Như Tiểu Lam giận dữ, lập tức chít chít chửi ầm cả lên.

Nhưng mà tiếng kêu của nàng trừ bỏ Thanh Mặc Nhan có thể đoán được ra, thì không có người nào có thể nghe hiểu cả.

Nhưng mà đúng lúc này, phía ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa, sau đó, một con chó màu đen chạy xông vào, nó tiến lên ôm lấy chân Ngũ tiểu thư, rồi không ngừng cắn xé làn váy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chó ngốc hắc hưu (*), ai mới là người bị hủy danh tiết?

(*) Hắc hưu: Liếm + lăn lộn (Khụ, từ này có hơi nhạy cảm.)

Nhìn chó đen cắn Ngũ tiểu thư, Như Tiểu Lam không khỏi trợn to hai mắt ra.

Sao chó ngốc lại có mặt ở đây?

"Chít chít!" Như Tiểu Lam lớn tiếng kêu to, dùng thú ngữ chỉ điểm cho chó ngốc: "Cắn vào bắp đùi nàng, nơi đó thịt rất mềm!"

"Chú ý đừng để nàng bắt được... Đúng, cắn nhiều vào..."

Như Tiểu Lam ở trong lòng Thanh Mặc Nhan phá lệ uy phong, vung tiểu móng vuốt liên tục, như là đang phối hợp với hành động của chó ngốc.

"Trái một quyền, phải một quyền, đúng, quay người lại đá!"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang dựng lông ở trong lòng mình, khóe miệng nhịn không được co rút, nhấc cái gáy của nàng lên, đem toàn bộ người nàng ôm vào trong ngực.

Ôm ấp quen thuộc, mùi hương khiến người ta an tâm, Như Tiểu Lam kìm lòng không được cọ xát vào ngực hắn.

Kết quả phía sau đầu truyền đến một trận đau nhức.

Hỏng bét, quên mất nơi đó vừa bị người đánh...

Nàng bỗng trở nên rầm rì không có tinh thần, duỗi móng vuốt ra sờ sau đầu.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cúi đầu, khuôn mặt không khỏi tối sầm lại.

Duỗi tay vuốt phần lông sau đầu nàng, lộ ra một vết thương thâm tím, rõ ràng là dấu vết lưu lại khi máu đã khô.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, Như Tiểu Lam lập tức kêu lên vì đau.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu tay lại, không dám động vào vết thương của nàng nữa.

"Để xem lần sau ngươi còn dám tùy tiện chạy loạn nữa không." Ngọn lửa trong mắt Thanh Mặc Nhan dâng lên, vốn định răn dạy để cho nàng thông suốt, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của nàng hắn lại thấy không đành lòng.

Lúc này chó ngốc đã cắn rách một mảnh váy Ngũ tiểu thư, nha hoàn của nàng ta tuy rằng rất muốn đi lên để cứu chủ tử nhà mình, nhưng lại bị tử sĩ của Thanh Mặc Nhan dùng kiếm ngăn lại, dọa cho nha hoàn kia sợ đến mức động cũng không dám động.

"Mau... Người đâu mau tới đây đuổi con súc sinh này đi!" Ngũ tiểu thư kêu khàn cả giọng, nhưng mà khắp phòng lại không có một ai chịu đi lên giúp nàng, đến ngay cả Mục công tử cũng tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt.

Đột nhiên, chó ngốc dừng lại không cắn xé nữa, chân trước bay lên không trung nhào tới trên đùi Ngũ tiểu thư, chân sau thì chắp lại, cái tư thế kia giống như là...

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Ai cũng không ngờ tới chó ngốc sẽ làm ra hành động này.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng tỏ ra kinh ngạc, miệng mở lớn, mất hồn nhìn chó ngốc đang rầm rì ôm lấy chân Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa bay thẳng lên nóc nhà.

Như Tiểu Lam rốt cuộc không nhịn được nữa, ôm lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan cười đến đau cả bụng.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan khuôn mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, đáy mắt hiện lên lãnh ý.

Hắn nhìn chó ngốc đang ra sức dây dưa với Ngũ tiểu thư, rồi sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Mục công tử.

"Nguyên lai là Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến đây, không biết có gì muốn chỉ bảo?" Lúc này Mục công tử đã khôi phục lại được sự bình tĩnh, phe phẩy cây quạt trong tay.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt hắn nhìn đối phương lại mang theo sát ý, phảng phất như muốn mang người này ăn sống nuốt tươi ngay lập tức.

Mục công tử bị dọa lùi về phía sau một bước.

Dù cho hắn là công tử phủ thừa tướng, đã nhìn thấu sự đời, nhưng cũng vẫn bị ánh mắt của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ.

"Thiếu Khanh, ở đây chính là nhà riêng, ngươi dẫn theo nhiều người xâm nhập vào đây như thế... Chỉ sợ là có chút không ổn đi?"

Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa mèo hương ở trong lòng, mở miệng nhàn nhạt nói: "Huyền Ngọc, xử lý đám hạ nhân."

Không đợi Mục công tử khôi phục lại tinh thần, đám tử sĩ đã nhanh nhẹn huy động lợi kiếm trong tay, giết hết tất cả thuộc hạ của Mục công tử.

"Ngươi... Các ngươi đây là muốn làm cái gì!" Mục công tử kinh sợ.

Nhưng mà đám tử sĩ căn bản sẽ không đáp lại câu hỏi của hắn, chỉ trong chốc lát đã giết hết tôi tớ ở bên người Mục công tử, rồi lại lật tay dùng chuôi kiếm trực tiếp đánh mạnh vào gáy hắn.

Con ngươi Mục công tử trợn lên trên, trực tiếp ngã quỵ xuống mặt đất.

Ngũ tiểu thư thật vất vả mới tránh thoát được chó ngốc, lập tức nhào về phía Thanh Mặc Nhan: "Thiếu Khanh, cứu ta cứu ta..." Hai mắt nàng rưng rưng, hoa lê đái vũ (*) nói.

(*) Hoa lê đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Nhưng mà Ngũ tiểu thư lại quên mất một việc, gương mặt nàng đã bị Như Tiểu Lam cào đến nở hoa, cả khuôn mặt toàn là vết máu, nhìn qua phá lệ buồn cười.

Như Tiểu Lam nhếch môi, để lộ ra răng nhỏ bén nhọn, không tiếng động rít gào.

Cút ngay, không được đụng vào Thanh Mặc Nhan!

Thanh Mặc Nhan vuốt lông Như Tiểu Lam, xúc cảm thoải mái làm hắn không thể kháng cự được, Như Tiểu Lam cũng không chút do dự, quyết định thuận thế theo loại cảm giác thoải mái kia, trong một giây đã biến thành sủng vật ngoan ngoãn, nheo mắt lại hưởng thụ việc Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa.

"Xem ra Ngũ tiểu thư cảm thấy bất mãn về mối hôn sự với Hầu phủ, cho nên mới đến đây nén gặp người khác." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch: "Thiếu Khanh ngài đừng hiểu lầm, ta là bị Mục công tử mạnh mẽ ép đến đây, nếu không phải nhờ ngài tới kịp, hôm nay ta sợ là chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh..."

Kẻ lừa đảo! Rõ ràng là ngươi cùng với tên kia bày kế hại ta!

Trong cổ họng Như Tiểu Lam phát ra thanh âm bất mãn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn quả cầu lông ở trong lòng.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc đi đến nghiêng người trước Thanh Mặc Nhan, hạ giọng nói: "Thế tử... Nhị thiếu gia đến."

Động tác vuốt ve của Thanh Mặc Nhan bỗng cứng lại: "Thời điểm ngươi về phủ mang chó ngốc đến đây bị hắn phát hiện?"

"Hẳn là." Huyền Ngọc uể oải cúi thấp đầu.

"Nếu đã đến đông đủ, ta cũng đỡ phải tốn công." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, cuối cùng còn liếc mắt nhìn Ngũ tiểu thư, rồi ôm Như Tiểu Lam xoay người đi ra khỏi cửa.

"Thiếu Khanh!" Nhìn Huyền Ngọc đang nói nhỏ với mấy tên tử sĩ, ánh mắt lại liên tục nhìn về phía nàng, Ngũ tiểu thư liền cảm thấy da đầu run lên, một cảm giác sợ hãi không tên lan tỏa trong lòng nàng.

Tại sao lại như vậy, đến ngay cả cơ hội để giải thích mà Thanh Mặc Nhan cũng không cho nàng, chẳng lẽ ở trong mắt hắn, nàng lại là nữ nhân độc ác đến vậy sao?

Hai tên tử sĩ đi tới, không lưu tình duỗi tay xé rách váy của Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư bị dọa đến cao giọng hét chói tai, nhưng mà rất nhanh đã có người nhét thứ gì đó vào trong miệng nàng.

Nàng nghẹn ngào, giãy dụa.

Nha hoàn của nàng bị dọa đến choáng váng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Áo ngoài của Ngũ tiểu thư bị kéo xuống, trung y cũng bị xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại cái yếm cùng với tiết khố ở trên người.

Ngay tại lúc nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai tên tử sĩ kia lại đột nhiên thối lui, bọn họ xé áo ngoài rách mướp, dùng nó bao lấy thân thể nàng, rồi mới lấy thứ đang nhét trong miệng nàng ra, một tả một hữu đỡ nàng ra khỏi cửa.

Ngoài cửa viện, tụ họp vô số dân chúng đang muốn xem náo nhiệt, bọn họ duỗi dài cả cổ nhìn vào trong viện.

"Ra rồi, ra rồi!" Có người hưng phấn kêu lên.

"Tìm được đứa bé kia rồi sao? Nghe nói nơi này là nhà riêng của Mục công tử... Chậc chậc, xem ra sau này nha đầu kia không bao giờ được Thiếu Khanh đại nhân sủng ái nữa..."

"Phàm là bị Mục công tử coi trọng còn có thể chạy sao?"

Nhị thiếu gia xen lẫn trong đám người, yên lặng nhìn chăm chú vào trong sân.

Thật vất vả mới biết được hành tung của tiểu yêu quái, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn như thế này.

Nha đầu kia nếu như bị Mục công tử làm nhục cũng tốt, chỉ cần chờ đối phương chơi đủ rồi, hắn chỉ cần bỏ ra một chút tiền cũng có thể đem nàng nắm vào trong tay.

Nhưng mà một màn mọi người mong đợi cũng không hề xuất hiện.

Một mình Thanh Mặc Nhan từ trong viện đi ra.

Mọi người lại một lần nữa tò mò nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có người từ trong viện đỡ ra một vị nữ tử, nửa thân trên gần như là trần trụi, y phục bị xé rách tung tóe, mặt mũi toàn là máu...

Hô hấp nhị thiếu gia đột nhiên ngừng lại.

Nữ tử kia thế nhưng lại là Ngũ tiểu thư, vị hôn thê của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Đập đầu Mục công tử, nhị gia không có tiền đồ

Nhị thiếu gia nhìn thấy Ngũ tiểu thư y phục không chỉnh tề được người đỡ ra ngoài, trong đầu liền có chút choáng váng.

Nhất thời đám người lại xôn xao cả lên.

"Ai vậy? Không phải nói người bị bắt cóc là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi sao, người này nhìn thế nào cũng thấy phải mười lăm, mười sáu tuổi rồi..."

"Cũng không biết là thiên kim tiểu thư nhà ai, thật đúng là nghiệp chướng a."

Mấy năm nay Mục công tử đã đạp hư không ít hài tử, danh tiếng tự nhiên đã xấu đến cực điểm.

Chẳng qua là mọi người e ngại thân phận của hắn, phía sau hắn còn có phủ tả thừa tướng, cho nên ai cũng không dám động đến hắn, lại nói những người bị Mục công tử đùa giỡn đều có xuất thân nghèo khổ, hoặc là gia cảnh sa sút, chính là có cho thêm mười lá gan thì họ cũng không dám chống đối với hắn.

Nhị thiếu gia mang theo vẻ khó tin, bước thật nhanh xông lên phía trước.

"Ngũ tiểu thư... Ngươi đây là..."

Ngũ tiểu thư bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, bị hai tên tử sĩ lôi kéo ném vào trong xe ngựa.

Không nhìn thấy nhị thiếu gia thì không sao, vừa nhìn thấy hắn thì nàng đã khóc lớn lên, nàng gắt gao níu chặt màn xe lại không dám lộ diện.

Tiếng khóc trong xe ngựa tựa như ngàn cây trâm đâm vào lòng nhị thiếu gia.

"Đến cùng đã phát sinh chuyện gì!" Hắn rít gào chất vấn hai tên tử sĩ.

Tử sĩ mặt không biểu cảm, ai cũng không mở miệng.

Nhị thiếu gia tiến lên túm lấy y phục một người trong số đó: "Nói! Bằng không tin hay không hôm nay tiểu gia sẽ phế đi các ngươi!"

Đáy mắt tử sĩ xẹt qua một tia khinh thường.

"A? Nhị gia, sao ngài lại ở đây?" Huyền Ngọc tùy tiện đi tới, biểu cảm tựa như bây giờ mới phát hiện ra hắn.

Hai tròng mắt nhị thiếu gia đều đỏ cả lên, đẩy tử sĩ ra tiến lên muốn túm lấy Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc phất nhẹ tay một cái, liền đem nhị thiếu gia đánh văng ra: "Nhị thiếu gia không cần phải lo lắng, thế tử nhất định sẽ xử lý việc này thật tốt, đến lúc đó sẽ khiến cho Ngũ phủ phải tự động đến cửa để từ hôn, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến thanh danh của ngài."

"Ai... Ai muốn Ngũ phủ từ hôn!" Nhị thiếu gia nóng nảy nói, tình cảm của hắn đang chớm nở chưa kịp lớn lên đã bị bóp chết, sao hắn có thể không vội được.

"Không phải chứ, nhị gia, hàng đã bị tàn phá như thế mà ngài vẫn còn muốn giữ?" Huyền Ngọc nói một câu, giọng của hắn không hề nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Sắc mặt nhị thiếu gia đỏ bừng lên: "Ngươi nói ai là hàng đã bị tàn phá, miệng ăn nói sạch sẽ một chút."

Huyền Ngọc lấy tay để sau gáy: "Nhị thiếu gia đừng trách ta thẳng tính, vừa rồi bộ dạng của Ngũ tiểu thư ngài cũng thấy, dù cho ngươi không bỏ được nàng thì cũng phải suy nghĩ cho Hầu phủ chứ, Hầu gia làm sao có khả năng để cho ngươi cưới một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng vào trong phủ đây."

Ngũ tiểu thư ở trong xe ngựa nghe được lời nói bên ngoài của Huyền Ngọc, liền khóc đến cơ hồ muốn ngất xỉu.

Nàng bất quá cũng chỉ tính kế để hại con tiểu yêu quái Như Tiểu Lam kia mà thôi, tại sao đến cuối cùng lại bị rơi vào loại tình trạng này, chỉ bằng mấy câu nói của Huyền Ngọc, sau này nàng làm sao dám ra ngoài gặp người nữa!

Nhị thiếu gia lôi kéo Huyền Ngọc làm như là muốn đánh hắn.

"Dừng tay!" Không biết Thanh Mặc Nhan đã đi tới từ bao giờ, hắn nhíu mày nhìn đệ đệ của mình.

"Đại ca..." Nhị thiếu gia trừng tròng mắt màu đỏ lên, thật vất vả mới áp chế được lửa giận ở trong lòng, buông Huyền Ngọc ra.

Huyền Ngọc không chút nào để ý đến sự uy hiếp vừa rồi của nhị thiếu gia, loại người như này hắn đã thấy chướng mắt từ lâu, chẳng qua là sợ làm ảnh hưởng đến mặt mũi của thế tử, cho nên ngày thường mới tỏ ra tôn kính với đối phương, nếu đến lúc xé rách lớp mặt ngoài, thì đến nửa điểm tôn kính dành cho vị nhị thiếu gia này hắn cũng không có.

"Dẫn hắn vào trong viện xem đi." Thanh Mặc Nhan không giải thích nhiều.

Huyền Ngọc đáp lời, làm một tư thế mời: "Nhị ra, mời vào trong viện."

Nhị thiếu gia hầm hầm hất tay áo, sải bước đi vào sân.

Ống tay áo của Thanh Mặc Nhan khép lại, che giấu đi quả cầu lông ở trong lòng hắn.

Trải qua một phen lăn lộn vừa rồi, vật nhỏ giờ đã ngủ say, nhìn vết thương sau đầu nàng, quanh thân hắn liền tản ra nồng đậm hàn ý.

Đến ngay cả hắn cũng không lỡ gây thương tổn dù chỉ là một chút cho vật nhỏ, vậy mà bọn họ lại dám đả thương nàng.

Phủ tả thừa tướng thì như thế nào, thật sự là chán sống.

Cũng may lúc này Như Tiểu Lam vẫn đang ngủ say, nếu nàng tỉnh lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, thì thật sự sẽ bị dọa chết.

Lúc này Thanh Mặc Nhan hoàn toàn như một người xa lạ nàng không hề quen biết.

Hắn nhìn theo bóng lưng nhị thiếu gia, trong mắt chỉ còn lại sát ý cùng lệ khí, ánh mắt như vậy mặc kệ là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Thanh Mặc Nhan tự biết ánh mắt mình không tốt, dứt khoát lui vào trong xe ngựa, ra vẻ nhắm mắt dưỡng thần.

Một mặt khác của hắn, hi vọng sẽ không bao giờ để vật nhỏ nhìn thấy.

Bởi vì thân thể hàng năm phải chịu sự tra tấn của cổ độc, cho nên tính tình hắn cất giấu ở trong có một mặt cực kỳ hung ác, chẳng qua bởi vì Như Tiểu Lam xuất hiện đã khắc chế đi được cổ độc của hắn, cho nên một mặt tính cách kia mới được ẩn dấu đi.

Hiện tại lại có người làm thương tổn đến Như Tiểu Lam, này không khác gì với đả thương đến tính mạng của hắn, hắn làm sao có thể bình tĩnh cho được.

Nhị thiếu gia đi vào sân, Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá bốn phía, thấy tất cả đều đã được xử lý sạch sẽ, lúc này mới thấy yên lòng.

Đám tử sĩ xử trí việc này phi thường nhanh chóng, đợi đến khi nhị thiếu gia đi vào trong phòng, những xác chết cùng vết máu đều đã sớm được thanh lý sạch sẽ.

Nằm trên giường, Mục công tử quần áo không chỉnh tề, ngửa mặt hướng lên trời, hôn mê bất tỉnh.

Xung quanh giường và trên mặt đất, nằm rải rác những mảnh y phục bị xé rách, nếu nhìn cẩn thận không khó để nhận ra chúng đúng là y phục của Ngũ tiểu thư.

Lửa giận của nhị thiếu gia bạo tăng, xông thẳng lên trên đầu: "Tên súc sinh này!" Hắn hét lên một tiếng, nắm bừa lấy một cái bình hoa ở trên bàn rồi đập về phía đầu Mục công tử.

Huyền Ngọc ra vẻ kinh hô, nhưng trên tay một chút sức lực cũng không có, đợi đến khi nhị thiếu gia dùng bình hoa nện nên trên đầu Mục công tử, lúc này hắn mới tiến lên ngăn cản.

"Nhị gia, ngài đừng xúc động, vị này chính là công tử phủ tả thừa tướng, đến ngay cả thế tử cũng không dám đụng đến hắn, ngài đánh hắn như vậy... Chúng ta biết ăn nói sao với phủ tả thừa tướng đây a!"

Lời này tựa như chậu nước đá, hất một cái vào người nhị thiếu gia khiến hắn cảm thấy lạnh thấu tim.

Nhìn vết máu trên bình hoa, tay hắn run run không ngừng.

Trời ạ, hắn cư nhiên đánh tiểu công tử phủ tả thừa tướng...

Khóe miệng Huyền Ngọc nhếch lên kinh thường, lập tức lôi lôi kéo kéo hắn ra khỏi cửa.

Nhị thiếu gia vừa ra khỏi cửa liền vội vàng chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan.

"Đại ca! Vừa rồi ta lỡ tay đả thương Mục công tử, này phải làm sao bây giờ?"

Nhìn gương mặt sốt ruột của đệ đệ, trong lòng Thanh Mặc Nhan sinh ra loại xúc động muốn tát một cái lên mặt hắn.

Nhiều năm như thế, đệ đệ này của hắn vẫn không có một chút tiến bộ nào.

Với năng lực như thế mà còn muốn làm đến chức quan tứ phẩm, vì hắn có lòng riêng, nên đến ngay cả tình huynh đệ ruột thịt hắn cũng không thèm để ý đến.

"Nếu đã đánh thì liền đánh đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Nhị đệ trở về đi, chuyện ở đây đã có ta xử lý, ngày mai ngươi đến Ngũ phủ xin hủy hôn sự, còn chuyện trong phủ tả thừa tướng ta sẽ tiến cung xin thỉnh tội với Hoàng Thượng sau."

Nhị thiếu gia há hốc miệng thở dốc, hắn thật sự muốn nói là hắn rất thích Ngũ tiểu thư, nhưng chuyện đã tới nước này, sự việc đã náo lớn thành ra như vậy, không phải là việc hắn có thể không chế được nữa.

Huyền Ngọc thúc giục, phái người đưa nhị thiếu gia hồi phủ.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang Như Tiểu Lam đến Đại Lý Tự.

Đợi đến khi tả thừa tướng nhìn thấy nhi tử nhà mình bị đánh đến cả mặt toàn là máu được người ta khiêng trở về thì liền giận tím cả mặt, lập tức dẫn người đến Hầu phủ, ở trước mặt lão Hầu gia đập vỡ nguyên một bộ trà cụ mà Hầu gia thích nhất.

Sau khi tả thừa tướng đi, lão Hầu gia cả thân lửa giận không có chỗ phát tiết, liền sai người gọi nhị thiếu gia tới, bảo nô bộc ấn hắn nằm xuống trên ghế dài, đánh hắn những ba mươi roi.

Khi Thanh Mặc Nhan nghe được mấy tin tức này, là lúc hắn đang đi tìm y quan Trường Hận để nhờ hắn xử lý miệng vết thương trên đầu Như Tiểu Lam.

"Nghe nói nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được." Huyền Ngọc nói.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan tạo lên một độ cong lạnh lùng: "Không xuống giường được cũng tốt, đỡ mất công chúng ta phải theo dõi hắn."

Huyền Ngọc nhìn trộm biểu cảm trên mặt thế tử trong lòng không ngừng thở dài.

Nhị gia thật đúng là có phúc không biết hưởng, có một vị đại ca tốt như thế mà không biết quý trọng, chỉ sợ sau này đến cơ hội để hối hận cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 98: Hầu phủ từ hôn

Sự việc của phủ tả thừa tướng rất nhanh đã náo đến tận trong cung, Hoàng Thượng liền triệu lão Hầu gia vào yết kiến, để hai người đối mặt giải quyết việc này.

Lão Hầu gia không tiếc bất cứ giá nào dùng nét mặt già nua, bồi tội với tả thừa tướng, sau khi trở về lại phái người mang không ít dược liệu quý hiếm tới phủ tả thừa tướng, việc này mới xem như là tạm cho qua.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy giận, lại tiếp tục sai người gọi nhị thiếu gia đến, vốn định chuốc giận cho đỡ tức, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của nhi tử, nghĩ nếu đánh tiếp có thể sẽ gây ra án mạng.

Ông chỉ có thể sai người nâng nhị thiếu gia trở về, đồng thời phái người đi truyền tin cho Thanh Mặc Nhan, bảo hắn lập tức hồi phủ

Lúc này Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở Đại Lý Tự, bởi vì thân phận Như Tiểu Lam rất đặc biệt, nên hắn mới không dám tìm đại phu đến chữa thương cho nàng, chỉ có thể tìm y quan Trường Hận đến đây, kê vài đơn thuốc chữa ngoại thương như là thuốc mỡ cùng với thuốc tiêu sưng.

"Muốn ta trở về?" Sau khi Thanh Mặc Nhan nghe Huyền Ngọc bẩm báo xong thì liền cười lạnh: "Muốn ta trở về làm gì, nghe ông ấy răn dạy hay là để cho ông ấy mắng chửi?"

Huyền Ngọc cũng cảm thấy tức giận bất bình thay hắn: "Kia hay là để thuộc hạ về phủ báo tin, nói ngài công việc bề bộn không thể thoát thân được."

Thanh Mặc Nhan từ chối cho ý kiến, Huyền Ngọc liền hiểu ý của thế tử, xoay người đi ra ngoài đuổi người đưa tin của Hầu phủ về.

Sau khi Như Tiểu Lam bị thương liền trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, ở Đại Lý Tự hành động không tiện, nàng còn phải duy trì bộ dáng của mèo hương, mặc kệ Thanh Mặc Nhan đi đến đâu đều phải trốn trong lòng hắn, chỉ thỉnh thoảng để lộ ra nửa cái đầu ra ngoài, nhìn vô cùng đáng yêu.

Lão Hầu gia đối với chuyện Thanh Mặc Nhan không chịu hồi phủ rất là căm tức, liên tiếp phái ra sáu gã sai vặt đến Đại Lý Tự truyền tin, thúc giục hắn trở về.

Đầu tiên là nói Thanh Mặc bất hiếu, sau đó lại chuyển qua đến việc tiến cung, nói Hoàng Thượng rất tức giận, muốn bắt hắn để hỏi tội.

Nhưng mà đối với những việc này mí mắt Thanh Mặc Nhan cũng không động dù chỉ là một chút.

Hắn càng gây ra chuyện lớn, thì ngược lại hoàng đế sẽ càng yên tâm về hắn hơn.

Bởi vì người mà hắn có thể dựa vào, chỉ có một mình hoàng đế, thần tử như thế sẽ khiến hoàng đế tin tưởng hơn.

"Việc hôn nhân của nhị đệ đã lùi lại chưa?" Thanh Mặc Nhan nhìn bức thư mà phụ thân đưa tới, thuận miệng hỏi một câu.

"Nghe nói vẫn chưa." Huyền Ngọc nói: "Trong phủ rất loạn, nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được, nên không có biện pháp đến cửa từ hôn."

Vừa đúng lúc Như Tiểu Lam tỉnh lại, nàng ngáp lớn một cái rồi thò đầu ra khỏi cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Từ hôn?

Hừ hừ... Để xem sau này nàng còn dám khi dễ ta nữa không, để chó ngốc đoạt đi sự trong sạch của nàng đi.

Trong miệng nàng lẩm bà lẩm bẩm, tuy rằng đều là thú ngữ, bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn hiểu rất rõ tâm tư của nàng, hắn duỗi tay ra miết nhẹ cằm của nàng: "Nhị thiếu gia không thể xuống giường, vậy thì phái quản gia đi, nhất định phải làm cho nhanh việc này, ngươi trở về nói với phụ thân, nếu như để càng lâu, thì cái nón xanh trên đầu sẽ càng ngày càng lớn."

Huyền Ngọc nhịn không được cười ra tiếng, gã sai vặt được Hầu gia phái tới bị dọa đến cả đầu ứa ra mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm kêu khổ: Nói như thế ai dám truyền a, nếu khi trở về mà nói thẳng với lão gia, lão gia sẽ đem lột da hắn cũng không chừng.

Gã sai vặt sau khi trở về nơm nớp lo sợ đánh giá sắc mặt lão Hầu gia, đem lời của Thanh Mặc Nhan uyển chuyển nói qua một lần.

Quả nhiên, lão Hầu gia tức đến mức dựng râu lên, vốn định đập vỡ chén trà ở trên bàn, nhưng đột nhiên nhớ tới bộ đồ sứ trân quý trước đó vài ngày đã bị tả thừa tướng đập nát kia, hắn lại đau lòng buông chén trà trong tay xuống.

Trầm mặc nửa ngày, hắn thở dài: "Ngày mai bảo quản gia đi đến Ngũ phủ, lấy lại canh thiếp (*) của nhị thiếu gia về đây, hủy mối hôn sự này đi."

(*) Canh thiếp: Lá thiếp biên tên, tuổi (nhân trong thiếp có biên tuổi, tức niên canh, nên gọi là canh thiếp). Theo hôn lễ xưa, khi bắt đầu dạm hỏi, nhà trai, nhà gái trao đổi canh thiếp của trai gái để đính ước với nhau.

Dù cho trong lòng rất giận, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận chỉ có từ hôn mới là phương án chính xác nhất.

Trước mắt mặc kệ tả thừa tướng cùng với Mục công tử là loại người gì, chỉ bằng việc danh dự của Ngũ tiểu thư đã bị hủy thôi, thì Hầu phủ bọn họ đã không dậy nổi vì phải mang cái nón xanh trên đầu rồi.

Ngày hôm sau, quản gia Hầu phủ đi đến Ngũ phủ, muốn lấy lại canh thiếp của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ở trong khuê phòng khóc đến chết đi sống lại, nếu không nhờ có đám nha hoàn ngăn cản, thì đã muốn đâm đầu tự sát mấy lần.

Ngũ mẫu cùng với Ngũ lão gia cũng liên tục thở dài, nhưng mà khi gặp phải loại sự tình này, đừng nói là Hầu phủ, cho dù là một gia đình bình thường cũng tuyệt đối không cho phép con dâu tương lai dan díu với nam nhân khác.

"Mẫu thân, nữ nhi thật sự là bị oan uổng... Nữ nhi không có... Không có..." Ngũ tiểu thư nhào lòng mẫu thân khóc rống lên.

Ngũ mẫu bất đắc dĩ an ủi nữ nhi: "Hôn sự này không thành, sau này ta sẽ tìm cho ngươi gia đình khác tốt hơn."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Ngũ mẫu cũng rất rõ ràng, sau việc này, nữ nhi của nàng sẽ không thể tái giá vào gia đình quyền quý nữa, đến ngay cả muốn gả cho người có chức quan thất phẩm cũng rất khó khăn.

Trong lòng Ngũ tiểu thư tự nhiên cũng hiểu rõ điều đó, nàng vừa thấy xấu hổ lại vừa thấy giận dữ, nhưng mà vẫn không dám đem chân tướng về việc nàng cấu kết với Mục công tử nói ra cho mẫu thân nghe.

Ngũ phủ trả lại tất cả sính lễ mà ngày trước Hầu phủ đưa tới cửa, canh thiếp cũng được lấy trở về, nhưng mà Ngũ tiểu thư lại vẫn khóc không ngừng như cũ.

Cuối cùng đến ngay cả Ngũ mẫu cũng nghe nàng khóc đến phiền lòng: "Hôn sự đã bị hủy, ngươi có khóc cũng vô dụng, chờ mấy hôm nữa ta đem ngươi đến điền trang ở tạm mấy ngày, đợi đến khi việc này lắng xuống ngươi hãy trở về."

Ngũ tiểu thư dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, lắc đầu nói: "Không, ta không đi, dù có sao ta cũng không đi... Mẫu thân... Ta thật sự không làm gì sai, ta không cam lòng..."

"Ngươi muốn như thế nào?" Ngũ mẫu bất đắc dĩ nói.

"Nữ nhi cảm thấy... Nhị thiếu gia Hầu phủ, vẫn còn tình cảm với nữ nhi."

Ngũ mẫu ngây ngẩn cả người.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, cắn môi: "Nữ nhi muốn gặp mặt nhị thiếu gia một lần, đem sự tình giải thích rõ ràng cho hắn nghe."

"Ngươi cảm thấy nhị thiếu gia hắn sẽ tin ngươi?" Ngũ mẫu lại hỏi.

Ngũ tiểu thư hít sâu một hơi, nói một cách rất tự tin: "Nữ nhi nhất định sẽ thuyết phục được hắn."

Mỗi lần nhị thiếu gia nhìn vào mắt nàng đều mang theo một tia khẩn thiết, nàng đã sớm đoán được tâm tư của đối phương, chẳng qua trước kia là nàng khinh thường để ý tới hắn.

Nhưng mà hiện tại, nàng đã không có đường lui.

Nếu không được gả vào Hầu phủ, sau này nàng sẽ không còn cơ hội bước vào gia đình quyền quý nữa, nàng mới không cần gả đến mấy gia đình bình thường đâu.

Chỉ cần nàng có cơ hội gặp mặt nhị thiếu gia, nàng tin tưởng chỉ cần mình tỏ ra nhiệt tình một chút, nhị thiếu gia nhất định sẽ mềm lòng.

Ngũ mẫu trầm mặc một lúc lâu, kỳ thực nàng cũng hy vọng nữ nhi sẽ được gả vào Hầu phủ

"Nếu ngươi đã khẳng định như thế, ta đây sẽ đi tìm đại ca ngươi, bảo hắn giúp ngươi nghĩ cách, lần này ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm nào nữa." Ngũ mẫu cảnh cáo nói.

"Vâng, nữ nhi nhất định sẽ cẩn thận."

Nàng có thể tìm cơ hội xoay người hay không, liền xem lúc này đây.

Bất quá nàng tin tưởng chính mình có thể làm cho nhị thiếu gia luyến tiếc không muốn buông tay, nàng chỉ cần cho đối phương nếm qua chút ngon ngọt, không sợ đối phương không mềm lòng.

Nam nhân không phải đều giống với một con mèo tham lam sao, đem cá ngon để ở trước mặt, chẳng lẽ lại không muốn ăn?

Chậm chễ sẽ không tốt, nàng muốn chữa khỏi gương mặt bị thương thật nhanh.

Bằng không vào thời khắc mấu chốt lại để gương mặt này dọa đến nhị thiếu gia thì sẽ mất nhiều hơn được.

Nhìn những những vết cào trên mặt qua tấm gương, Ngũ tiểu thư hận không thể đập vỡ gương đi.

Tất cả đều tại tiểu tiện nhân Như Tiểu Lam kia, nàng tuyệt đối chính là yêu quái, bằng không sao nàng có thể biến mất ở trong bao tải được?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ăn gì bổ nấy, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam liên tiếp ở lại Đại Lý Tự hai ngày, buổi tối vẫn luôn bận rộn làm việc ở trong thư phòng.

Hắn trước kia cũng thường xuyên vì công việc mà không về Hầu phủ, người bên Đại Lý Tự đã sớm nhìn thành thói quen, hơn nữa Như Tiểu Lam vẫn luôn ở trong bộ dáng mèo hương, cho nên sẽ không khiến cho người khác hoài nghi về nàng.

Ngày thứ ba, hoàng đế triệu hắn vào cung, nói về việc Mục công tử phủ tả thừa tướng, nhẹ nhàng bâng quơ răn dạy hắn vài câu, cuối cùng phạt hắn trở về đóng cửa tự suy nghĩ năm ngày, xem như là cho tả thừa tướng một câu trả lời.

Tả thừa tướng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Mặc Nhan bình an ra khỏi cung.

Đến ngay cả thái giám bên cạnh hoàng đế cũng không khỏi cười thầm, chẳng lẽ tả thừa tướng vẫn không nhìn ra trong lòng hoàng đế Thanh Mặc Nhan có vị trí như thế nào sao?

Khi xảy ra sự việc hoàng đế liền gọi lão Hầu gia tiến cung để trách cứ, đợi đến khi giơ cao tay về phía Thanh Mặc Nhan, thì lại hạ xuống rất nhẹ nhàng, căn bản là phạt hắn một cách rất qua loa.

Đóng cửa suy nghĩ năm ngày? Này sao gọi là trách phạt được, đây rõ ràng chỉ là một cái cớ giả, để cho hắn về nhà nghỉ ngơi mấy ngày.

Hơn nữa bởi vì đây là ý chỉ của hoàng đế, cho nên cũng sẽ không còn ai dám tới cửa để gây phiền toái cho hắn.

Thanh Mặc Nhan rời khỏi cung, trực tiếp mang Như Tiểu Lam ra khỏi thành, đi đến điền trang.

Như Tiểu Lam bị thương ở đầu, hoạt động mạnh vẫn còn có chút choáng váng, bình thường không có việc gì làm thì liền nằm sấp ở trên giường, tựa như một cây cải thìa, không có tâm trạng, đến ngay cả món ăn thích nhất cũng không hề động đến.

Thanh Mặc Nhan vô thanh vô tức, ở phía sau sai người mỗi ngày đến tửu lâu trong thành mua các dạng đồ ăn về đây, nhưng mà nhiều nhất Như Tiểu Lam cũng chỉ ngửi vài cái, hoặc là ăn mấy miếng, rồi sau đó lại đi về chỗ cũ nằm sấp xuống.

Vết thương ở sau đầu, khiến cho đến nằm ngủ cũng là một hy vọng xa vời đối với nàng, mà tướng ngủ của nàng lại rất xấu, nếu không phải mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều ở bên người, nàng nhất định sẽ làm rách vết thương ra.

Một cái thìa xuất hiện trước mặt nàng, Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn đồ ăn trong thìa, nhìn qua non mềm trắng trẻo, giống như là ăn rất ngon, lại không cần phải nhai nuốt vất vả.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn mở miệng, Thanh Mặc Nhan đút đồ ăn vào trong miệng nàng.

Đồ vật kia rất non mềm, vừa vào miệng đã tan hết.

"Đây là cái gì?" Nàng tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan không trả lời nàng, mà lại tiếp tục đút cho nàng ăn, trong lúc bất tri bất giác, nàng thế nhưng đã ăn hết cả một chén nhỏ.

"Là tào phớ?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Là óc heo." Thanh Mặc Nhan nói, lúc này Huyền Ngọc đã bưng bát thuốc đi vào cửa, mùi thuốc nồng đậm phiêu tán khắp nơi.

"Cái gì?" Thiếu chút nữa Như Tiểu Lam đã nhổ hết thứ vừa ăn ra: "Thanh Mặc Nhan, sao ngươi có thể cho ta ăn cái thứ này!"

"Thứ này thì sao." Thanh Mặc Nhan nghiêng người liếc nàng một cái, mang theo ngữ khí khinh thường: "Trường Hận nói, ăn gì bổ nấy, đầu óc ngươi bị hỏng thì đương nhiên phải ăn óc cho bổ rồi."

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt.

Đầu óc ngươi mới bị hỏng!

Thanh Mặc Nhan không nhìn đến tiểu gia hỏa đang xù lông, tiến lên cầm lấy bát thuốc trong tay Huyền Ngọc: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lập tức bị diệt đến không còn một mảnh.

"Có thể không uống sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam nhăn thành một đoàn, tựa như một cái bánh bao.

"Khó coi chết đi được." Thanh Mặc Nhan không hề thương cảm đem chén thuốc đưa tới trước miệng nàng: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lắc đầu qua lại, muốn tránh đi mùi thuốc khó ngửi, kết quả Thanh Mặc Nhan trực tiếp cầm chén thuốc nhắm ngay vào miệng nàng, một hơi rót xuống.

Mùi vị kia thiếu chút nữa đã khiến cho nàng nôn hết những thứ vừa ăn vào bụng ra.

"Đắng sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Ân." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trả lời theo đúng sự thật.

"Hảo, như vậy mới tốt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén thuốc xuống, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nàng, giúp nàng nhuận dược.

Huyền Ngọc đi lên suýt nữa làm chén thuốc rơi xuống đất.

Thanh Mặc Nhan nhìn hắn một cái, hơi nhíu mày nói: "Mấy ngày nay ngươi sao vậy? Như người mất hồn mất vía."

"Không... Không có việc gì." Huyền Ngọc cầm chén thuốc lui ra ngoài.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, Huyền Ngọc hung hăng véo vào cánh tay mình một cái.

Đau quá!

Hoàn hảo, không phải hắn đang nằm mơ.

Hắn lẩm bẩm tự nói rồi lắc đầu rời đi.

Trong phòng, Như Tiểu Lam che miệng vụng trộm cười.

Huyền Ngọc không sai biệt lắm là sắp điên rồi đi, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Bởi vì ngày ấy trở về điền trang, Thanh Mặc Nhan ôm nàng từ trong xe ra, mà khi ấy nàng đã biến trở lại với bộ dáng của nữ hài tử, Huyền Ngọc kinh sợ đến mức tròng mắt suýt nữa rớt ra ngoài.

Ở trong ký ức của hắn, từ sau khi Như Tiểu Lam mất tích thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, thế tử tìm về chính là một con mèo hương, mấy ngày nay đi theo thế tử ở Đại Lý Tự cũng là con mèo hương kia.

Nhưng mà khi đến điền trang, thế tử lại đột nhiên ôm Như Tiểu Lam từ trong xe ngựa đi ra.

Kia mèo hương chạy đi đâu?

Không đợi hắn cẩn thận suy nghĩ việc này, lúc Thanh Mặc Nhan tắm rửa, hắn đi vào đưa đồ, kết quả lại phát hiện thế tử đang tắm cho con mèo hương kia.

Nhưng mà đảo mắt một cái chờ đến khi Thanh Mặc Nhan thay xong y phục đi ra ngoài, vật ôm trong lòng một lần nữa lại biến thành nữ hài tử...

Huyền Ngọc mờ mịt trợn tròn mắt. (Linh: Tội nghiệp huynh TvT)

Đây là việc gì... Chẳng lẽ tại mắt hắn có vấn đề?

Một người sống sờ sờ đổi tới đổi lui, thế tử chẳng lẽ không cảm nhận được một chút nào sao?

Buổi sáng, Huyền Ngọc đang ở trong viện, bỗng nghe thấy Như Tiểu Lam gọi hắn từ phía cửa sổ: "Huyền Ngọc!"

Huyền Ngọc dừng lại bước chân, chỉ thấy Như Tiểu Lam cười đến xán lạn vẫy tay về phía hắn.

Huyền Ngọc đi qua hỏi: "Tiểu thư gọi ta có chuyện gì?"

"Ta thấy ngươi có chút khác thường, có phải hay không do gần đây thường xuyên xuất hiện ảo giác, nhìn người lại coi thành động vật?" Như Tiểu Lam cố nhịn cười ra vẻ nghiêm túc nói.

Huyền Ngọc hoảng sợ: "Ngươi... Sao ngươi lại biết."

Quả nhiên là một người thành thật.

Như Tiểu Lam nghẹn cười, bụng co rút đến phát đau.

"Ta biết một phương thuốc, uống xong sẽ tốt ngay a."

"Phương thuốc gì?" Huyền Ngọc hỏi.

"Ngươi lại đây." Như Tiểu Lam vẫy tay về phía hắn.

Huyền Ngọc liền đi qua, Như Tiểu Lam nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một trận.

"Đang nói cái gì?"

Như Tiểu Lam hé miệng nói: "Không có gì, ta đang đưa cho Huyền Ngọc một phương thuốc."

Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan nhíu mày hỏi: "Hắn bị bệnh?"

"Còn không phải vì ngươi không kiêng dè hắn, kết quả để hắn nhìn thấy ta lúc thì là người, lúc lại là mèo hương, đại khái hắn đang cảm thấy chính mình bị điên rồi đi."

Thanh Mặc Nhan đỡ chán, kỳ thật hắn không kiêng dè Huyền Ngọc cũng là có nguyên nhân.

Huyền Ngọc là tâm phúc bên cạnh hắn, nếu hắn biết chuyện của Như Tiểu Lam, thì sau này mới có thể bảo vệ cho nàng tốt hơn được, chỉ là hắn vẫn chưa biết nên nói thế nào với Huyền Ngọc cho tốt mà thôi.

"Ngươi cho hắn phương thuốc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam cười ra tiếng: "Ta bảo hắn đi tìm mấy con chuột chết nấu thành canh uống."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run run vài cái, trong lòng âm thầm mặc niệm cho thuộc hạ.

Vật nhỏ rõ ràng là đang trả thù, xem ra nàng vẫn còn nhớ đến việc lúc trước Huyền Ngọc tìm chuột chết đến làm thức ăn cho nàng đi, quả nhiên là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Con rối đứng đầu vượt ngục

Ngoài thành, điền trang.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam liên tục thử dùng bùa chú để kết thành khế ước với chó ngốc, Thanh Mặc Nhan cũng cho chó ngốc ở lại điền trang, ban ngày không có

việc gì làm Như Tiểu Lam lại nằm phơi mình trên giường trúc ở trong sân để phơi nắng, còn chó ngốc thì nằm phía dưới giường trúc ngủ ngon lành.

Mặc kệ lúc nào Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn vào trong viện, đều có nhìn thấy thân ảnh của một người một chó.

"Khế!" Như Tiểu Lam lẩm bẩm, giơ lá bùa trong tay ra.

"Uông!" Chó đen ngây ngốc duỗi đầu lưỡi, ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Một lá bùa dán ở trên đầu nó, Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đứng đối diện nhau, thời gian cũng phảng phất như bị ngưng trệ ngay tại giây phút này.

Không khí khẩn trương dị thường, mơ hồ còn có khí thế thần bí ở trong...

Thanh Mặc Nhan thở dài, đem sách trên tay để lên bàn.

Cảnh tượng giống như vậy mỗi ngày hắn đều nhìn thấy rất nhiều lần.

"Đủ rồi, đừng náo loạn nữa." Thanh Mặc Nhan đi đến, ôm Như Tiểu Lam từ trên giường trúc lên, mang vào trong phòng.

"Vì cái gì lại thất bại!" Như Tiểu Lam ảo não xụ mặt.

Dùng lá bùa kết khế ước với thú khó khăn đến thế sao?

Nhìn lá bùa trên đầu chó ngốc, rồi lại thấy nó chạy tới chạy lui ở trong sân, Như Tiểu Lam bỗng thấy mệt tâm.

Là do năng lực của nàng quá kém sao, đến ngay cả chó ngốc cũng không thu phục được.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng đi vào phòng, để nàng ngồi ở trên đùi hắn, cầm sách lên một lần nữa.

"Ngươi đang đọc cái gì vậy?" Như Tiểu Lam thò đầu qua tòm mò nhìn một chuỗi "chữ như gà bới" ở trên sách.

"Đây là dược liệu cần thiết để chế thành thuốc giải cổ độc, mặt sau còn ghi ở nơi nào có thể tìm được chúng nó, cùng với khi tìm được chúng, thì phải làm cách nào mới có thể bảo quản cho tốt."

"Không phải đâu... Nhiều như thế?" Như Tiểu Lam lật vài tờ phía sau, phát hiện mặt trên kín mít, tất cả đều là chữ nàng xem không hiểu.

"Mấy cái đầu đã ổn, ta đều nắm được bảy đến tám phần, nhưng mà năm vị dược liệu ở sau lại có chút khó khăn." Thanh Mặc Nhan lật đến tờ cuối cùng, mặt trên có mấy hình vẽ.

"Này một cái là quỷ cỏ, sinh trưởng ở sâu trong núi hoang nơi không có người sinh sống, nhưng mà ban ngày sẽ không tìm được nó, chỉ có thể chờ đến ban đêm khi toàn thân nó phát ra ánh sáng; còn đây là thấu quang linh chi, sinh trưởng ở đáy băng ngàn năm, đầm nước âm hàn, người thường đi vào chưa đến mấy giây đã bị đông cứng mà chết..."

Nghe Thanh Mặc Nhan giảng giải ánh mắt Như Tiểu Lam đã trừng thật lớn.

Đây thật sự là dược liệu cần tìm sao? Cái này phải gọi là liều mạng mới đúng.

"Ngươi đã từng đi tìm mấy loại dược liệu này sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếng cười của hắn có chút lạnh lùng.

"Đương nhiên là đã từng đi tìm, nhưng mỗi lần như vậy ta đều thất bại trở về." Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng bâng quơ khép sách lại: "Cho nên lúc này đây, ta muốn mang ngươi đi theo."

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ khuôn mặt nàng, phảng phất như muốn từ trên mặt nhìn ra được suy nghĩ bên trong của nàng.

"Ngươi không muốn?" Thanh Mặc Nhan thử hỏi.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Không sao cả, dù sao chỉ cần có thể đi theo ngươi, thì đi đến đâu cũng là tốt hết."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu xuống nhìn nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng xẹt qua một tia tình cảm hiếm thấy.

"Trên đường đi sẽ rất vất vả."

"Sẽ phải chịu đói sao?" Như Tiểu Lam hỏi, đối với nàng mà nói, đây chính là việc đại sự liên quan đến chuyện sống còn.

Nàng không tự giác được ghé vào lòng hắn, gương mặt cọ cọ lên trên ngực hắn.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo ý cười: "Làm sủng vật, ngươi đây là đang hoài nghi năng lực của chủ nhân?"

Dù cho hắn phải nhịn đói, thì hắn cũng sẽ không để cho vật nhỏ phải chịu đói một chút nào.

Lại là sủng vật!

Miệng Như Tiểu Lam chu lên.

Xem ra cả đời này nàng phải chịu để cho Thanh Mặc Nhan gia hỏa này gắt gao ăn rồi.

Thấy hai mắt vật nhỏ đẫm lệ như sắp khóc, Thanh Mặc Nhan liền cười ra tiếng.

Quả nhiên trêu đùa vật nhỏ mới là việc làm cho hắn cảm thấy vui vẻ nhất ở trên đời này.

Ôm chặt nàng vào trong lòng, hắn ngửi được mùi xạ hương từ trên người nàng, hương thơm nồng đậm khiến lòng người say mê.

Nhưng mà thời gian yên tĩnh không kéo dài được bao nhiêu thì đã bị phá vỡ, Huyền Ngọc vội vàng đi vào cửa.

"Thế tử, Hoàng Thượng triệu gấp..."

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không đổi sắc, phảng phất như đã sớm quen với việc này.

"Hình Bộ bí mật thẩm vấn thần y, đem vụ án con rối đứng đầu ra thẩm vấn cùng một lúc, còn thỉnh cả nhị hoàng tử đến... Nhưng không biết tại sao mấy tên nha dịch ở đó lại đột nhiên phát cuồng lên, đả thương vài vị quan chủ thẩm của Hình Bộ không nói, còn làm cho nhị hoàng tử bị trọng thương, tên thần y kia lại nhân cơ hội này mà đào tẩu, Hoàng Thượng liền quy định cho năm ngày, phải bắt bằng được tên thần y kia về để quy án."

Thanh Mặc Nhan nhíu chặt mày: "Đúng là hồ đồ."

Nếu tên thần y kia thật sự là con rối đứng đầu thì đám người Hình Bộ làm sao có thể khống chế được hắn.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ có phái người tới không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nghe nói bọn họ đã có được tin tức của thần y, đến ngay cả người của Cửu Môn Đề Đốc cũng đi qua, đem vây thần y ở trong một ngôi nhà, chẳng qua tòa nhà kia quá kỳ quái, trước sau đi vào mấy chục người, kết quả là đến một chút động tĩnh cũng không có."

Như Tiểu Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nghe qua thì rất giống với vụ án cửa hàng rối gỗ lần trước.

"Hắn quả nhiên là con rối đó." Như Tiểu Lam vội vàng nói tiếp: "Nếu không hiểu về trận pháp và thuật chú, thì sau khi đi vào nhất định sẽ bị lạc đường."

Thanh Mặc Nhan trầm tư một lúc: "Lần này ngươi nắm chắc mấy phần?"

Như Tiểu Lam khẽ cắn móng tay, lần trước một chút chuẩn bị nàng cũng không có, mà lúc này đây trong tay nàng đã có pháp khí được chế từ gỗ sét đánh, còn có cả lá bùa nữa.

"Nếu một mình ta đi vào thì chỉ có thể nắm chắc được ba phần." Vẻ mặt nàng đau khổ.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ để một mình ngươi đi vào đó?" Thanh Mặc Nhan nhéo thật mạnh lên mặt nàng.

"Nếu như phái thêm người đi vào cùng ta, thì phải bảo bọn họ tuyệt đối phải nghe theo lời ta mới được." Như Tiểu Lam cường điệu nói.

"Không thành vấn đề, Huyền Ngọc ngươi đi chọn ra năm mươi tử sĩ đến đây, chúng ta cùng đi."

Huyền Ngọc ngẩn người, từ trước đến nay đi phá án với Thanh Mặc Nhan đều là người của quan phủ, lần này sao hắn lại muốn điều động đến tử sĩ trong trang?

Thanh Mặc Nhan không có thời gian giải thích với hắn, vội vàng thay vào một bộ quan phục, ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Như Tiểu Lam ở trong xe kiểm tra lại lá bùa cùng với kiếm gỗ, rồi lại lấy ra hai khối gỗ nhỏ nhìn như lệnh bài.

"Đây là thế thân phù ta mới làm ra, hiệu quả so với lá bùa kia tốt hơn nhiều." Nàng dương mặt đắc ý, giống như là đang chờ được người nào đó khen ngợi.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nâng lên một chút: "Lại đây, đeo lên giúp ta."

Như Tiểu Lam đành phải dịch người đến sau lưng hắn, đem một khối thế thân phù đeo lên trên cổ Thanh Mặc Nhan.

Tiểu cánh tay mềm mại vờn quanh cổ hắn, cảm giác ấm áp này khiến cho hắn sinh ra một loại lưu luyến không tên.

Hắn muốn được hưởng thụ loại cảm giác này lâu thêm một chút, lâu thêm một chút.

Duỗi tay kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn, hắn cầm lấy khối thế thân phù còn lại, cẩn thận đeo lên cho nàng, rồi đem giấu nó vào trong y phục của nàng thật tốt.

Đoàn người che chở xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đi vào trong thành, không một ai chú ý tới, từ lúc bọn họ rời khỏi điền trang, thì một con chó màu đen cũng lặng lẽ rời khỏi theo, tận lực đuổi theo phía sau bọn họ.

Trên đầu nó vẫn còn dính một lá bùa, theo chuyển động của nó, lá bùa lại trượt xuống, bộ dáng nhìn qua rất buồn cười...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Người khác không tin cũng không sao, chỉ cần ngươi tin ta là được

Xe ngựa dừng lại.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ trong xe ra, tò mò đánh giá xung quanh.

Người của Thuận Thiên Phủ và Cửu Môn Đề Đốc đã phong tỏa cả con phố gần đó, cho nên khi nhìn thoáng qua, tất cả đều là người của quan phủ.

Thanh Mặc Nhan xuống xe trước, cách đó không xa Cửu Môn Đề Đốc Tiết tướng quân đang nhìn về phía hắn, mang theo thủ hạ đi về phía bên này.

"Thiếu Khanh, phiền toái lần này của chúng ta xem ra không hề nhỏ." Tiết tướng quân bất đắc dĩ nói.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng đáp lời, chỉ xoay người ôm một nữ hài tử gần mười tuổi từ trong xe ra.

Tiết tướng quân ngẩn người.

"Nàng là..."

Có người đứng bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: "Cái đêm mà Phủ doãn Thuận Thiên tiền nhiệm bị sát hại, nghe nói là nhờ nha đầu Thiếu Khanh nhận nuôi ra tay cứu mọi người, chẳng lẽ chính là nàng?"

Ánh mắt Tiết tướng quân lóe sáng, chăm chú nhìn vào mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị những ánh mắt xung quanh nhìn chằm chằm đến cả người không thấy thoải mái, liền đem mặt giấu ở sau bả vai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không vui nhìn xung quanh: "Xem ra công việc rất nhàn hạ phải không, không ít người đều không có gì để làm."

Tiết tướng quân ho khan một tiếng, mọi người liền thu hồi ánh mắt lại, thần sắc trở nên nghiêm túc hơn.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam xuống đất, chào hỏi qua với đám người Tiết tướng quân, cũng hỏi rõ tình huống ở đây.

Như Tiểu Lam một tay nắm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, ngẩng đầu đánh giá tòa nhà trước mắt.

Xem xét từ bên ngoài, bức tường xung quanh tòa nhà cũng không cao, từ bên trong ẩn ẩn lộ ra một ngôi lầu cao ba tầng, nhìn như là tòa nhà của những gia đình phú quý.

Bất quá khi đến gần lại phát hiện ra, bức tường vây này tựa như bỗng nhiên cao lên không ít, khiến người ta không thể nào vượt qua được.

"Đã có hơn hai mươi người đi vào trong, nhưng tất cả đều biệt vô âm tín (*)." Tiết tướng quân nói.

(*) Biệt vô âm tín: Hoàn toàn biệt tin, đã lâu không có tin tức gì

Giống hệt với cửa hàng rối gỗ lần trước.

Như Tiểu Lam buông Thanh Mặc Nhan ra, đi về phía trước vài bước, sau đó ngồi xổm xuống, phủi phủi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện cùng Tiết tướng quân, nhưng mà ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi người nàng.

Nhìn thấy nàng ngồi ở nơi đó, hắn liền đi qua.

"Ở đây làm cái gì?" Hắn cúi đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Như Tiểu Lam vẫn ngồi phủi đất trên mặt đất lên, dần để lộ ra một lát đá.

"Quả nhiên nơi này có trận pháp." Như Tiểu Lam chỉ vào chữ viết trên lát đá nói: "Nếu ta đoán không sai, ở xung quanh đây còn có bảy khối đá giống như vậy nữa."

Đám người Tiết tướng quân lúc này cũng đi lại đây, nhìn thấy lát đá dưới mặt đất thì liền lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Nói đi, muốn ta làm gì." Thanh Mặc Nhan nói.

"Phái người tìm ra chúng nó, đào tất cả lên, đập nát." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Nhất định phải tìm thấy toàn bộ, để sót lại một cái cũng không được."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, xoay người phân phó với Huyền Ngọc: "Truyền lệnh của ta, cấp tốc đem những lát đá ở dưới lòng đất đào hết lên."

Đám người Tiết tướng quân nhìn những người Thanh Mặc Nhan mang đến đang nhanh chóng hành động, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ: "Thiếu Khanh, Hoàng Thượng hạ chỉ, lệnh cho ta cùng Thuận Thiên Phủ xử lý vụ án này, mọi việc ở đây không bằng cứ giao cho chúng ta đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, tựa như đang trưng cầu ý kiến đối phương.

Trong lòng Tiết tướng quân hoảng hốt, đường đường Thiếu Khanh nhưng lại muốn dò hỏi trước quyết định của một tiểu hài tử.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Bất quá từ giờ đến chính ngọ (12 giờ trưa) phải tìm được hết chúng nó, nếu không liền bỏ qua thời gian tốt nhất để vào trong."

Tiết tướng quân không nói gì thêm, mấy phó quan đi theo phía sau hắn lại bĩu môi, mang theo thần sắc khinh thường.

"Bất quá chỉ là một tiểu hài tử, lại dám lên giọng ở chỗ này." Không biết ai nói thầm một câu.

Tai Như Tiểu Lam rất thính, nghe rất rõ ràng lời này, nguyên lai nàng còn đang định chỉ ra bảy chỗ có lát đá còn lại cho bọn họ, nhưng khi nghe thấy lời kia nàng liền ngậm miệng không nói gì nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo mặt nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Thanh Mặc Nhan, làm sao đây, ta muốn làm việc xấu..."

Thanh Mặc Nhan suýt chút nữa là cười ra tiếng.

Hắn chưa bao giờ thấy ai muốn làm việc xấu còn công khai nói ra như vậy.

"Nói đi, ngươi muốn làm việc xấu gì, cần ta giúp hay không." Thanh Mặc Nhan thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam trợn tròn mắt, quả nhiên chủ nhân vẫn là người đáng tin cậy nhất! Đến ngay cả vụ án Hoàng Thượng đang thúc giục mà hắn còn dám nói là sẽ giúp nàng làm việc xấu, chẳng lẽ hắn không sợ làm loạn việc phá án sẽ bị Hoàng Thượng trách tội.

"Quên đi, ta cũng chỉ nói vậy thôi, ta mới không keo kiệt giống như bọn họ đâu." Vừa nghe câu nói của hắn, nàng lại cảm thấy bản thân không nên có suy nghĩ xấu như thế.

Những người đó không tin nàng thì sao, chỉ cần Thanh Mặc Nhan tin nàng là được rồi.

Tiết tướng quân bắt đầu dẫn theo người đào bới xung quanh tòa nhà.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi đến nghỉ ở dưới túp lều ven đường, rất nhanh đã đến giữa trưa, hắn liền sai Huyền Ngọc cưỡi ngựa đi đến hiệu thuốc nấu một chén thuốc như mọi hôm cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đều trừng lớn mắt.

Quả nhiên người có tiền đúng là quá tùy hứng, không uống một bữa thì sẽ chết sao.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ trước ánh mắt ai oán của nàng, trực tiếp ra lệnh: "Uống mau."

Tiết tướng quân cùng đám người của hắn cơ hồ đã đào lên hết cả mảnh đất ở xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy được lát đá cuối cùng đâu, mắt thấy thời gian đã đến giữa trưa.

Thanh Mặc Nhan chậm rì rì đứng dậy, vỗ đi nếp nhăn trên quan phục, nói với Như Tiểu Lam: "Thời gian không sai biệt lắm, nói cho bọn họ biết lát đá cuối cùng ở đâu đi."

Như Tiểu Lam mới vừa uống thuốc xong, tâm tình cực kỳ không tốt, bĩu môi nhìn nhìn xung quanh, tùy tiện chỉ vào một chỗ: "Từ chân tường bên kia, ước chừng cách đó khoảng năm bước."

Tiết tướng quân nửa tin nửa ngờ, đi qua đào thử, kết quả rất nhanh đã tìm được lát đá kia.

Mọi người mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, trong lòng không khỏi có chút uể oải, bọn họ vội vàng tìm cả hai canh giờ không bằng tiểu nha đầu kia liếc mắt nhìn một cái, sớm biết thế từ đầu cứ để nàng giúp đỡ thì tốt rồi, đỡ khiến cho bọn họ uổng phí nhiều khí lực như thế.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng tự đắc của Như Tiểu Lam, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vật nhỏ luôn đơn giản như thế, thích hay không thích đều viết hết lên ở trên mặt.

Tám khối lát đá xanh đã được đào lên đủ, toàn bộ đều bị đập nát.

Lần này khi mọi người đi đến gần cổng lớn, cũng không thấy tường viện có gì biến hóa nữa.

Xem ra pháp trận đã bị hủy hoàn toàn rồi.

Tiết tướng quân gọi hai tên phó tướng tới, bắt đầu điều chỉnh nhân lực, chuẩn bị tiến vào trong tòa nhà.

"Thiếu Khanh cũng muốn vào sao?" Đương Tiết tướng quân nhìn đến năm mươi người mà Thiếu Khanh điều động đến, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hắn tới là để đôn đốc quá trình điều tra, cũng không có ai bắt hắn phải tự mình đi vào nguy hiểm.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi." Một thanh âm giòn tan từ sau lưng truyền đến.

Tiết tướng quân quay đầu lại, nhìn thấy hài tử mà Thiếu Khanh mang đến cư nhiên cũng đang đi về phía cổng lớn, khiến hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

"Thiếu Khanh không thể!" Tiết tướng quân ngăn chặn nói: "Nơi này rất nguy hiểm, sao ngươi có thể để cho một hài tử hồ nháo ở đây được."

"Ngươi cảm thấy nàng là đang hồ nháo?" Thanh Mặc Nhan cười khẽ khinh thường.

Khóe miệng Tiết tướng quân giật giật, theo hắn thấy, loại địa phương này căn bản không phải là nơi tiểu hài tử có thể đến, nếu không phải nể mặt Thiếu Khanh, hắn mới không để cho một hài tử đi vào nơi này.

Dù cho lúc trước hắn có nghe nói qua đứa nhỏ này đã cứu tánh mạng của mọi người ở Thuận Thiên Phủ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy kia cùng lắm cũng chỉ là may mắn mà thôi, cũng không phải là dựa vào bản lĩnh thật sự của nàng.

Hắn nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước nhanh về phía trước vượt qua người tiểu nha đầu kia, rồi lại nắm lấy tay nàng, dặn dò nói: "Không được chạy loạn."

Huyền Ngọc mang theo năm mươi tử sĩ theo sát ở phía sau, đồng thời rút trường kiếm bên hông ra, bộ dáng như lâm đại địch.

Hai tên phó quan đi sau Tiết tướng quân khinh thường cười nói: "Thiếu Khanh đại nhân tánh mạng quý giá, ta cũng chờ không được, thỉnh tướng quân cho chúng ta hai mươi người, lần này ta chắc chắn sẽ bắt được nghi phạm đem về quy án."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Rối gỗ Ngàn Thương, giết hại vô số

Mọi người đi vào bên trong viện.

Hai tên phó tướng mang theo hai mươi tên thủ hạ nhanh chóng phân tán ra, tiến vào trong các phòng xem xét.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, chỉ vào ngôi lầu cao cao ở trong viện: "Ở nơi đó."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, quay đầu lại nhìn mọi người.

Huyền Ngọc nhanh chóng dẫn người đi về phía ngôi lầu kia.

Đồng thời Thanh Mặc Nhan cũng ôm Như Tiểu Lam lên: "Sợ sao?" Hắn thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu.

Từ nhỏ nàng đã đi theo bên người ông nội, đã thấy qua vô số sự tình quỷ quái, khi đó bọn họ cũng chỉ có hai người, nhưng hiện tại bên người nàng lại có nhiều người bảo hộ như thế, nàng làm sao lại sợ đây.

Thời điểm Huyền Ngọc đánh nát cửa gỗ của ngôi lầu, hai tên phó quan cũng dẫn người chạy lại đây.

"Chỉ còn lại chỗ này là chưa xem xét."

Hai đội người cùng tiến vào ngôi lầu.

Trong ngôi lầu ánh sáng tối tăm, ánh mặt trời chiếu vào trong qua cái cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ, hình thành những vệt sáng đang xen ở trên không trung, từng tầng một nối thẳng lên đỉnh chóp của ngôi lầu.

Như Tiểu Lam tiến lên phía trước nhắm hai mắt lại, cho nên sau khi tiến vào, nàng là người đầu tiên thích ứng được với ánh sáng ở bên trong.

"Cẩn thận!" Nàng nắm chặt lấy y phục Thanh Mặc Nhan, kêu lên một tiếng.

Thanh Mặc Nhan theo bản năng né tránh thứ ánh sáng kia, những người còn lại võ công cũng không kém, đều né tránh được chúng.

Trong không trung vang lên tiếng "lộng đát lộng đát" giòn vang, dọc theo bốn bức tường ngôi lầu, vô số nhện gỗ bò ra hướng về phía bọn họ.

Một tay Thanh Mặc Nhan ôm chặt lấy Như Tiểu Lam, tay còn lại thì rút trường kiếm ra.

"Ngươi không được dùng nội lực!" Như Tiểu Lam nhịn không được kinh hô ra tiếng.

Sau khi sử dụng nội lực, cổ độc trong cơ thể Thanh Mặc Nhan sẽ phát tác, ở trong hoàn cảnh này hắn rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của địch

nhân.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, trường kiếm trong tay tùy thời chém ra, mũi kiếm hư ảo, đường kiếm đi nhanh đến khó tin.

Những con nhện gỗ tới gần đều bị hắn quét qua, bị chém đến thân thể rơi đầy trên mặt đất, tám cái chân vẫn còn không ngừng run rẩy.

"Dù cho ta không thể sử dụng nội lực, thì chỉ cần kỹ thuật dùng kiếm thôi cũng đã đủ để đả thương người rồi." Đáy mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tự tin, dù cho một tay hắn đang ôm Như Tiểu Lam, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì đến hành động của hắn.

Thân hình di chuyển, động tác huy kiếm gọn gàng sạch sẽ, một chút cũng không thua đám người Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người: "Thanh Mặc Nhan, ngươi thật soái!" (Linh: Em cũng thấy thế. TvT)

Lại là cái từ ngữ hắn nghe không hiểu.

Thanh Mặc Nhan nhấc chân giẫm nát một con nhện vừa bị hắn chém chúng.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, đủ để hắn cảm nhận được nội tâm nàng đang vui sướng cùng sùng bái đến mức nào.

Hảo, như vậy rất tốt.

Vật nhỏ của hắn chỉ được có mình hắn ở trong lòng.

Đám nhện gỗ rất nhanh đã bị mọi người thanh lý sạch sẽ, ngôi lầu một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh lúc trước.

Tất cả mọi người đều mở to mắt, nắm chặt binh khí trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

"... Con rối kia thật sự là ở nơi này sao?" Không biết ai thấp giọng hỏi một câu.

Như Tiểu Lam đột nhiên cảm nhận được một cỗ âm khí phiêu tán ra từ trên đỉnh lầu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thang lầu đan xen ngang dọc ở phía trên.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan dùng thanh âm vừa đủ để cho hai người nghe được hỏi nàng.

"Ân... Âm khí quá nặng, nhìn không rõ lắm." Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ trong lòng ra, tay nhỏ bé linh hoạt gấp vài đường, một lúc sau lá bùa đã được nàng gấp thành hình dạng của một con chim nhỏ.

Nàng vung tay ném lá bùa lên.

Lá bùa gấp thành con chim tựa như được trao cho sinh mệnh, vẫy cánh bay lên không trung, nó bay xoay quanh trên đầu mọi người, chậm rì rì càng bay càng cao.

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người nó.

Đột nhiên từ trên không trung xẹt qua một đạo bạch quang, cắt chim giấy thành hai nửa.

"Tới!" Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Cùng lúc đó, trên đầu mọi người vang lên tiếng động thật lớn, thang lầu bằng gỗ bị đâm đến vỡ nát, một bóng người từ trên đỉnh chóp phi thân nhảy xuống, hai tay hắn có đạo bạch quang mảnh khảnh, lao thẳng về phía đám người bên dưới.

Bạch quang tung bay, tựa như một cơn gió xoáy.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mọi người, tốc độ của đạo bạch quang kia quá nhanh, nàng căn bản cũng không biết rõ đối phương là ai, chỉ có thể cảm nhận được một cỗ âm khí cực hàn đang vờn quanh bên người mình.

"Lùi lại!"

Nàng nghe thấy Thanh Mặc Nhan quát lên.

Huyền Ngọc cũng với đám tử sĩ nhanh chóng lùi lại phía sau, chỉ có hai tên phó quan kia phản ứng chậm hơn một chút, đợi đến khi bọn họ lùi lại đã tổn thất hơn mười mạng người rồi.

Thân thể mấy tên lính bị đâm thủng, chặt đứt, máu và thịt rơi đầy đất.

Như Tiểu Lam gắt gao nắm chặt lấy kiếm gỗ nhỏ của nàng.

Nếu thứ đối phương dùng là tà pháp, nàng còn có thể đối phó được, nhưng cư nhiên đối phương lại dùng loại chiến thuật tàn nhẫn này, nàng căn bản là theo không kịp được tiết tấu của người kia.

"Ha ha ha..." Trong không trung ẩn ẩn truyền đến tiếng cười của nam tử.

"Là con rối đứng đầu!" Một danh phó quan phát hiện ra chỗ ẩn giấu ở trong bóng tối của con rối kia đầu tiên, liền quát to một tiếng rút kiếm tiến lên.

"Muốn bắt được ta thì phải vượt qua được bảo bối của ta a." Con rối đứng đầu thấp giọng cười ra tiếng.

Thân ảnh vừa nãy lập tức đánh hai đạo bạch quang về phía tên phó quan kia, bạch quang vừa xẹt qua chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai tên binh lính đứng sau sử dụng kiếm ngăn trở đạo bạch quang xâm nhập, thân ảnh người kia lúc này mới dừng lại.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ, đó là một con rối bằng gỗ, thân hình không khác gì người thường, vũ khí của nó là hai đạo bạch quang hình thanh kiếm rất nhỏ, từ giữa cánh tay rối gỗ vươn ra ngoài.

Chẳng qua gương mặt của người này không phải được điêu khắc từ bạch ngọc, tuy rằng nhìn qua có vẻ tái nhợt đến dị thường, nhưng mà biểu cảm trên mặt lại rất linh hoạt, mang theo hình tượng của một nam tử trẻ tuổi, một đôi mắt thon dài mà lạnh lùng, vô tình nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"Ngàn Thương, bồi bọn họ chơi cho tốt." Con rối đứng đầu cười khanh khách.

"Ngươi cuối cùng là làm việc cho ai, rốt cuộc thứ ngươi muốn là gì?" Thanh Mặc Nhan giương giọng quát về phía con rối đứng đầu.

Con rối đứng đầu náo ra vụ án lớn như thế ở trong thành, làm liên lụy đến vô số mạng người, Thanh Mặc Nhan tin tưởng là phía sau hắn còn có ý đồ khác.

Con rối đứng đầu cong cong ánh mắt: "Không thắng được Ngàn Thương, dù cho ta có trả lời ngươi cũng vô dụng, bởi vì người chết sẽ không đem bí mật ra khỏi ngôi lầu này được... Bất quá nếu ngươi hỏi ta muốn cái gì, thì ta nghĩ ta đã chiếm được rồi."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nheo lại, trong nháy mắt, một suy đoán lớn mật hiện lên ở trong đầu hắn.

"Mục tiêu của ngươi là nhị hoàng tử?"

Con rối đứng đầu sửng sốt, trên mặt rõ ràng lộ ra biểu tình kinh ngạc, hắn vỗ tay nhẹ nhàng nói: "Không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, năng lực phân tích vụ án mạnh hơn lũ rác rưởi Hình Bộ nhiều, nếu ngươi đã đoán ra, ta đây cũng không giấu diếm nữa, dù sao rất nhanh nhị hoàng tử sẽ bị thương nặng đến mức không trị được mà chết, khi đó nhiệm vụ của ta sẽ kết thúc, còn bây giờ cứ để cho Ngàn Thương chơi đùa với các ngươi một lúc đi, cũng không phụ lòng chư vị từ đường xa đến đây."

Thân ảnh con rối đứng đầu lặng lẽ biến mất ở trong bóng tối.

"Đứng lại!"

"Đừng để hắn chạy thoát..."

Danh phó quan còn lại trừng lớn mắt, đồng liêu chết thảm ở trước mắt đã làm cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí, hắn tiến lên muốn đuổi theo con rối đứng đầu.

Con rối được xưng là Ngàn Thương kia vẽ ra một đường kiếm, động tác ưu nhã mà nhanh chóng xẹt qua.

Tên phó quan kia mới chạy được năm bước đã phát hiện ra thân thể có gì đó không đúng, đầu gối hắn mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, tay phải cầm kiếm cùng với đùi phải hoàn toàn rời khỏi cơ thể hắn.

Trong ngôi lầu, đã biến thành một biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chó ngốc, chó ngốc

Trong ngôi lầu, đại khai sát giới.

Trước mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là một mảnh màu đỏ, tầm mắt nhìn đến đâu, đều thấy máu tươi bắn ra tung tóe cùng với góc áo tung bay của Thanh Mặc Nhan.

Trong đầu nàng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Quá mạnh... Không thể nào thắng được...

Đối thủ như vậy, bọn họ không đấu nổi.

Lợi kiếm của mọi người chém trúng vào người Ngàn Thương, nhưng mà đối phương lại không hề có chút phản ứng nào, thân là rối gỗ, hắn căn bản không biết đau là gì.

Ngàn Thương phóng tới xuyên qua giữa đám người, hai đạo kiếm pháp tao nhã giống như vũ đạo của tử thần.

Thanh Mặc Nhan được đám người Huyền Ngọc che chắn lui tới cửa, hắn liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất.

"Vật nhỏ, đi mau." Trên mặt hắn bị vài giọt máu bắn tung tóe lên, Như Tiểu Lam rất muốn dùng tay lau đi giúp hắn.

"Đi mau!" Hắn bình tĩnh nói, trong con ngươi đen trắng rõ ràng không hề có một tia dao động.

Trong lòng Như Tiểu Lam căng thẳng.

Nàng biết, vào giờ phút này nàng không được do dự.

Kẻ địch quá mạnh mẽ, nếu mang theo cả nàng, Thanh Mặc Nhan sẽ rất khó để hành động, nàng không thể trở thành gánh nặng của hắn.

Nghĩ đến đây, nàng nhấc góc váy vướng víu lên, xoay người chạy về phía ngoài cửa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe môi Thanh Mặc Nhan chợt lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Chạy đi, vật nhỏ, chạy xa vào, chạy khỏi nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Như Tiểu Lam nhấc váy lên dùng hết sức lực chạy ra ngoài, bỗng nhiên nàng nghe tiếng tiếng kinh hô từ phía sau của Huyền Ngọc: "Thế tử cẩn thận!"

Tựa như bị cái gì đó níu kéo, nàng không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Rối gỗ Ngàn Thương vung hai đường kiếm lên, vọt nhanh tới cửa lớn, tựa hồ như là muốn đuổi theo nàng bằng được.

Thanh Mặc Nhan vừa vặn đang đứng ngăn cản ở cửa, thanh kiếm trên tay mạnh mẽ đụng vào lợi kiếm của đối phương, làm lóe ra nhiều tia lửa nhỏ.

Nhưng mà Ngàn Thương lại có hai thanh lợi khí, ở lúc Thanh Mặc Nhan ngăn cản hắn, thì thanh còn lại của hắn đã chém tới một đường nữa.

Đám người Huyền Ngọc nhào tới, nhưng lại bị Ngàn Thương dùng một tay đánh văng ra, sau đó mũi kiếm lại một lần nữa chém về phía Thanh Mặc Nhan.

Rối gỗ tái nhợt, khuôn mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vào Thanh Mặc Nhan, trong ánh mắt dài nhỏ phảng phất như chứa đựng huyết quang.

Trong nháy mắt đối mặt, Thanh Mặc Nhan biết cho dù hắn có muốn né tránh cũng không được nữa.

Nếu như hắn dùng đến nội lực, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, cũng sẽ an toàn tránh đi được nhát kiếm trí mạng đang tới.

Nhưng mà sau đó, cổ độc trong người hắn sẽ nhanh chóng phát tác, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng trí mạng của hắn.

Trong vòng nửa khắc, hắn đã âm thầm hạ quyết tâm, mạnh mẽ chống lại một kiếm của đối phương... Nếu thành công có thể tránh được vết thương yếu điểm.

Đường kiếm xẹt qua ở trước mắt hắn.

Mùi xạ hương xen lẫn với mùi tanh ngọt của máu, đánh thật mạnh vào bên hông hắn, đẩy hắn tránh khỏi phạm vi chém xuống của đạo bạch quang.

Như Tiểu Lam xô Thanh Mặc Nhan ngã xuống mặt đất, chắn ở phía trước, giúp hắn tránh đi kiếm phong của rối gỗ.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm qua lớp y phục của nàng, xẹt qua làn da trên lưng nàng, mang theo một chận run rẩy không thể nào kiềm chế được.

Bị đâm trúng rồi sao?

Nhưng mà không có cảm giác đau... Chắc là do bị chém thành hai nửa đi, nàng bị dọa nhắm hai mắt lại, động cũng không dám động.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam ngã gục xuống ở trên người hắn thì cả người như bị sét đánh, tứ chi dần trở nên cứng ngắc.

Khoảnh khắc lợi kiếm của rối gỗ chém xuống, máu trong cơ thể hắn phảng phất như dần trở nên lạnh lẽo.

Ngàn Thương cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam gục ở trên người Thanh Mặc Nhan, đầu hơi nghiêng sang một bên, giống như đang đánh giá nàng, nhưng mà vũ khí trong tay vẫn không hề dừng lại, theo bản năng chém xuống một lần nữa.

Thanh Mặc Nhan giật mình một cái, đột nhiên lật người lại ôm Như Tiểu Lam bảo vệ ở dưới thân.

Thời điểm đường kiếm của Ngàn Thương rơi xuống, một bóng đen nho nhỏ không biết từ đâu nhảy đến, chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Ngao ô!" Tiếng kêu rên vang lên bên tai.

Một con chó màu đen rên rỉ ngã xuống mặt đất.

Đầu Ngàn Thương chuyển hướng nhìn về phía chó đen, động tác rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam giãy dụa vươn đầu ra từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, vội vàng hét lên: "Chó ngốc!"

Chó ngốc ngã ở trong vũng máu, nghe thấy Như Tiểu Lam gọi liền ngẩng đầu lên, từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm ư ử

"Chó ngốc chó ngốc..." Như Tiểu Lam bất chấp bổ nhào qua, muốn chạy đến ôm lấy chó ngốc.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại từ phía sau vòng tay ra ôm lấy eo nàng, kéo nàng lùi lại, rời khỏi phạm vi công kích của Ngàn Thương.

"Buông ta ra, chó ngốc sắp chết rồi!" Từ khi xuyên không đến thế giới kỳ quái này, Như Tiểu Lam vẫn luôn sống một cách kiên cường và lạc quan, nhưng mà vào khoảng khắc này, nàng mới cảm nhận được rõ ràng cái chết cách nàng gần đến mức nào.

Trên đầu chó ngốc vẫn còn dán lá bùa của nàng, nhìn qua hết sức buồn cười.

Nhưng mà Như Tiểu Lam lại không cười nổi.

"Chó ngốc, ngươi đúng là ngốc muốn chết... Ngốc muốn chết!" Như Tiểu Lam vặn vẹo thân thể, nhưng vẫn không thoát ra được khỏi trói buộc của Thanh Mặc Nhan.

Chó ngốc ha hả thở phì phò, trong ánh mắt mang theo tia sáng muôn đời không đổi, nhìn chăm chú vào nàng.

Ở trong mắt nó, nàng chính là tất cả của nó.

Chó ngốc, chó ngốc.

Như Tiểu Lam ô ô khóc, Thanh Mặc Nhan gần như tàn nhẫn ôm lấy nàng, không cho nàng tới gần Ngàn Thương.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, lực chú ý của mọi người đều dừng ở trên người Ngàn Thương.

Không biết tại sao, sau khi chém trúng chó đen, động tác của rối gỗ bỗng dần dần dừng lại, hắn đứng yên ở nơi đó nhìn chăm chú vào chó đen, rồi sau đó lại nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam, thân mình vẫn không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam khóc đến hai mắt đẫm lệ, nàng không chú ý tới, thân thể của mình đang phát ra vầng sáng nhàn nhạt, giống như một đám đom đóm, vô số điểm sáng nhỏ nhu hòa từ trên người nàng tỏa ra.

Thanh Mặc Nhan để ý tới biến hóa của nàng, cánh tay đang ôm nàng càng thêm khẩn trương.

Mặc kệ có phát sinh cái gì, hắn tuyệt đối sẽ không để cho vật nhỏ gặp nguy hiểm lần nữa.

Tia sáng trong mắt chó ngốc dần dần phai nhạt, nó thở một hơi cuối cùng ra, ánh mắt lại vẫn mở to như cũ, kiên trì đến cùng nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Ở thời điểm thân thể của Như Tiểu Lam sáng lên, lá bùa dán ở trên đầu chó ngốc cũng hơi hơi tản mát ra ánh sáng.

Bỗng nhiên, vầng sáng trên lá bùa đại thịnh, nháy mắt bộc phát ra tia sáng chói lóa khiến cho mọi người không thể nhìn thẳng, tất cả đều phải nâng cánh tay lên che mắt lại.

Vầng sáng tới nhanh, đi cũng nhanh.

Khi ánh sáng biến mất, thi thể chó ngốc cũng không thấy đâu.

Như Tiểu Lam ngừng khóc thút thít, kinh ngạc nhìn vào đầu ngón tay của chính mình.

Trên đầu ngón tay nàng tụ tập một đoàn ánh sáng, linh động quay xung quanh ở giữa đầu ngón tay nàng.

Như Tiểu Lam quả thật không dám tin vào mắt mình.

Đoàn ánh sáng này, chính là thứ dù nằm mơ nàng cũng muốn có được, biểu tượng cho thấy đã kết duyên với linh thú thành công.

"Chó ngốc?" Nàng thử thăm dò gọi lên một tiếng.

Đoàn ánh sáng đột nhiên tăng vọt lớn nhỏ mấy lần, khi ánh sáng tan đi, một con chó nhỏ màu đen hiện ra, lưỡi nó đung đưa qua lại mang theo đầy nước miếng, nhiệt tình vô hạn cuồng liếm lên trên mặt Như Tiểu Lam...

Đây là linh thú của nàng?

Tất cả nước mắt trên mặt Như Tiểu Lam đều bị chó ngốc liếm đi, trên khuôn mặt nàng bây giờ tràn đầy là nước miếng.

Mọi người xung quanh đều bị một màn này dọa sợ đến ngây người, ai cũng không biết vừa rồi đã xảy ra việc gì.

Hơn nữa khiến cho mọi người bất an chính là con rối gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nếu so sánh với màn giết chóc điên cuồng vừa nãy, lúc này hắn yên tĩnh ngược lại làm cho mọi người không biết phải làm sao.

Huyền Ngọc khẩn trương nhìn Thanh Mặc Nhan, muốn xem chỉ thị của hắn.

Đến cuối cùng là nên đánh tiếp hay là phải làm sao, nếu cứ như thế này cũng không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Hoàng đế triệu vào cung

Rối gỗ Ngàn Thương vẫn đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, mọi người ai cũng không dám đi qua đó thăm dò.

Như Tiểu Lam giơ tay lên, chó ngốc liền nhu thuận ngồi ở trước mặt nàng.

"Để nó đến xem đi." Nàng nói với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Nếu chó ngốc bị thương ngươi sẽ lại khóc tiếp."

"Lần này sẽ không." Như Tiểu Lam tự hào nói: "Mạng sống của chó ngốc bây giờ đã thuộc về ta, chỉ cần ta còn sống, nó sẽ không bao giờ chết."

Đối với Âm Dương Sư mà nói, chó ngốc hiện tại không phải là thực thể, bất quá về vấn đề này nàng không biết nên dùng cách nào để giải thích cho Thanh Mặc Nhan rõ được.

Nghe xong lời này, trong lòng Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên lại dâng lên cảm giác khó chịu.

Một con chó ngốc như thế lại có thể đồng sinh cộng tử với vật nhỏ của hắn?

Chó ngốc cảm nhận được ánh mắt không tốt của Thanh Mặc Nhan, thân thể theo bản năng run run vài cái.

Như Tiểu Lam lúc này đúng là tự tin bạo dạn, nàng vung mạnh tay lên, kêu lớn một tiếng: "Đi!"

Chó ngốc lập tức vui vẻ xoay người đánh úp về phía rối gỗ Ngàn Thương.

Đám người Huyền Ngọc đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào động tác của chó ngốc, thấy nó trực tiếp bổ nhào lên người Ngàn Thương, đuôi giơ cao lên trên...

"Rưng rưng!" Trong ngôi lầu chỉ nghe thấy duy nhất tiếng chó sủa vang vọng.

Đám người Huyền Ngọc bắt đầu âm thầm lo lắng thay cho chó ngốc, nhưng một lúc sau không biết là ai nói thầm một câu: "... Không đúng a, bộ dạng này của nó không giống như là muốn cắn người."

Như Tiểu Lam cũng ngây dại, chó ngốc hăng hái vẫy đuôi... Vô luận nhìn như thế nào, cũng giống như là đang giao hảo với đối phương.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là chiến thuật."

"Thì ra là thế, chó nhỏ thật thông minh, trước tiên mê hoặc kẻ địch, rồi sau đó mới nhân cơ hội tấn công!" Quần chúng xung quanh nói cho có lệ.

Vẻ mặt Như Tiểu Lam tuyệt vọng, hận không thể trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Chó ngốc quả nhiên vẫn mãi là chó ngốc." Thanh Mặc Nhan than thở: "Huyền Ngọc, ngươi mang theo vài người lên đi."

Như Tiểu Lam đỏ cả mặt, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng khế thú nàng đã thất bại thảm hại.

Đang lúc Huyền Ngọc chuẩn bị dẫn người tiến lên, thân thể rối gỗ bỗng dưng phát ra một tiếng khêu giòn vang, tựa như dây cót của nó bị chặt đứt hết, ngay sau đó nó liền xụi lơ ở trên mặt đất.

Mọi người nín thở ngưng thần, ai cũng không dám tiến lên một bước.

Cuối cùng vẫn là chó ngốc đi lên trước, dùng cái mũi ngửi ngửi, rồi sau đó quay đầu nhìn Như Tiểu Lam kêu to một tiếng.

"Nó nói không vấn đề gì." Như Tiểu Lam giải thích nói.

Lúc này Huyền Ngọc mới dẫn người cẩn thận đi qua.

Rối gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nhìn qua không có bất cứ uy hiếp nào, nhưng mà cảm giác sợ hãi vẫn còn tồn tại rất rõ ràng trong lòng mọi người, vật trước mắt tuyệt đối không phải là một thứ đồ chơi bình thường, mà là sát thủ đến từ địa ngục.

Cửu Môn Đề Đốc Tiết tướng quân rất nhanh đã mang theo người tiến vào tiếp ứng, thảm trạng trong ngôi lầu khiến mọi người vô cùng kinh sợ, hai tên phó quan Tiết tướng quân phái ra không có người nào tránh thoát được, hai mươi quan binh cũng chết hết chỉ còn sót lại mấy người, đến ngay cả tử sĩ bên này của Huyền Ngọc cũng đã chết hơn mười người, những người còn sống đều mang theo vết thương trên thân thể, vài người bị thương nặng cần phải điều trị ngay lập tức, nếu không sẽ đe dọa đến tính mạng.

Thanh Mặc Nhan vội vàng bàn giao việc lại cho Tiết tướng quân rồi mang Như Tiểu Lam lên xe ngựa về trước.

"Con chó kia đâu?" Thanh Mặc Nhan để ý tới không thấy chó ngốc đâu.

Như Tiểu Lam cười hì hì búng tay một cái, đoàn sáng trên đầu ngón tay bay vào trong thùng xe, hóa thành một con chó màu đen.

"Nếu nói vậy mỗi thời mỗi khắc nó đều đi theo bên người ngươi?" Không thể không thừa nhận, tình huống này làm trong lòng Thanh Mặc Nhan có chút khó chịu.

"Đúng vậy, nhưng mà những người khác sẽ không nhìn thấy nó." Như Tiểu Lam đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan vung tay buông màn xe xuống, bắt đầu tháo đai lưng của nàng ra.

"Ai ai? Ngươi đây là muốn làm cái gì?" Hai tay Như Tiểu Lam che ở phía trước chính mình, chó ngốc nhe răng về phía Thanh Mặc Nhan, không tiếng động rít gào.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn chó ngốc một cái, quát khẽ lên: "Đi ra!"

Không đợi Như Tiểu Lam mở miệng, chó ngốc đã vèo một cái nhảy ra khỏi thùng xe.

Như Tiểu Lam ngây người.

Đây rõ ràng là khế thú mà nàng thu được! Vì cái gì nó lại nghe lời Thanh Mặc Nhan đến thế!

Nàng đâu biết rằng, nỗi sợ của chó ngốc đối với Thanh Mặc Nhan đã xâm nhập vào tận xương tủy của nó, nó có thể vì nàng mà lên trời xuống đất, đối nghịch với bất kỳ kẻ nào, nhưng lại duy nhất sợ hãi trước Thanh Mặc Nhan.

"Sau này khi ngươi tắm rửa không được để nó ở trước mặt, lúc thay quần áo cũng thế." Thanh Mặc Nhan không để nàng phân trần, mở đai lưng của nàng ra, sau đó còn cởi luôn áo ngoài của nàng.

Sức lực của Như Tiểu Lam không chống lại được với hắn, rất nhanh đã bị cởi đến chỉ còn cái yếm nhỏ.

"Quay người lại đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới vừa rồi khi cởi y phục nàng đã làm nứt ra vết thương rất dài ở sau lưng, vết thương đó là do bị Ngàn Thương dùng kiếm chém qua.

Thanh Mặc Nhan nhìn qua quần áo của nàng, thấy mặt trên không có vết máu, lúc này mới thấy yên lòng, nghĩ tới một màn nguy hiểm vừa rồi, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

"Không phải bảo ngươi trốn ra xa sao, như thế nào lại còn cậy mạnh, dám tự tiện quay trở lại." Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút tức giận.

Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội: "Ta cũng không biết mình bị sao nữa, đầu óc nóng lên, bản thân liền chạy quay lại." Ngày thường nàng rất quý trọng mạng sống, thấy nguy hiểm thì sẽ dùng hết biện pháp để tránh xa, ông nội cũng đã dạy nàng như vậy.

Nhưng mà hôm nay ma xui quỷ khiến nàng lại muốn làm "anh hùng".

Sau lưng tuy rằng bị binh khí làm cho bị thương, nhưng cũng chỉ là một vết cắt rất nhỏ, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Thanh Mặc Nhan lấy thuốc mỡ từ trong thùng xe ra, bôi lên trên lưng nàng

Xúc cảm từ đầu ngón tay giống như là đang "thuận lông" cho nàng, thoải mái khiến cho nàng mơ màng buồn ngủ.

Như Tiểu Lam không tâm không phổi ngáp một cái, dứt khoát chợp mắt một chút.

Cũng không biết tại sao, cuối cùng thế nhưng lại ngủ say không biết gì nữa, đợi đến khi nàng tỉnh lại, phát hiện chính mình thế nhưng đang ở Hầu phủ.

"Hoàng Thượng truyền thế tử cùng với các đại thần vào cung cả một đêm, cho nên chỉ có thể để tiểu thư ở lại đây." Huyền Ngọc thấy nàng đã tỉnh liền tiến vào giải thích.

Bởi vì trên người mang theo tập tính của động vật, cho nên Như Tiểu Lam cũng giống như mèo hương cẩn thận và đa nghi, bình thường khi có Thanh Mặc Nhan ở bên cạnh thì không có vấn đề gì, một khi có người đến truyền lời của hắn với nàng, nếu như không phải người nàng quen biết cùng tín nhiệm, thì nàng sẽ lại nghi thần nghi quỷ không tin tưởng người đó.

Cho nên Thanh Mặc Nhan mới cố ý để Huyền Ngọc ở lại trong phủ, để tránh nàng lại nháo ra cái sự tình nào nữa.

Bây giờ Huyền Ngọc đã biết rõ thân phận của Như Tiểu Lam, bất quá đối với hắn mà nói, mặc kệ là yêu quái cũng được, hay là nữ hài tử bình thường cũng thế, chỉ cần Như Tiểu Lam có thể khắc chế được cổ độc trong người thế tử, thì nàng chính là mục tiêu hắn muốn dùng toàn lực để bảo vệ.

Cho nên hiện tại không cần Thanh Mặc Nhan phải phân phó, Huyền Ngọc đã tự khắc an bài tốt mọi chuyện ở trong phủ, cũng triệu tập mười mấy tên tử sĩ vào trong viện, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào sân của thế tử.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không hồi phủ, tới buổi sáng ngày hôm sau, khi Như Tiểu Lam đang dùng điểm tâm, thì thấy Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Trong cung phái người tới, nói Hoàng Thượng muốn triệu người vào cung ngay lập tức."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Hoàng đế không có khả năng không có việc gì mà tự nhiên lại triệu nàng vào cung, giữa bọn họ lại không hề quen thân, cũng mới chỉ gặp mặt đúng một lần duy nhất.

Lại nói, hoàng đế là người dễ trở mặt vô tình nhất, nàng mới không muốn nói sai hoặc làm sai cái gì để rồi bị chém đầu đâu.

"Bây giờ Thanh Mặc Nhan đang ở đâu?" Như Tiểu Lam hỏi Huyền Ngọc.

"Vẫn đang ở trong cung."

"Ngươi cảm thấy có phải hay không là do Thanh Mặc Nhan đã làm sai chuyện gì đó, cho nên hoàng đế của các ngươi muốn hù dọa hắn, bằng cách khai đao về phía ta?"

Huyền Ngọc gian nan nở một nụ cười, hắn rất khó thích ứng được với đủ loại ngôn ngữ của Như Tiểu Lam.

"Hẳn là không đâu..." Huyền Ngọc do dự nói, lấy thân phận của hắn, căn bản là không thể tùy tiện tiến cung cùng với Như Tiểu Lam được, cho nên hắn chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Như Tiểu Lam lên xe ngựa một mình, đi theo thái giám vào trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Gặp Phù Sinh trong tháp Phật

Như Tiểu Lam đi theo thái giám vào trong cung.

Lần trước nàng là tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, nhưng mà lúc này đây, lại chỉ có một mình nàng, cho nên mọi việc đều phải hết sức cẩn thận.

Sau khi đi đến cửa cung, xe ngựa không được phép đi vào tiếp, vì vậy Như Tiểu Lam phải bước xuống xe đi bộ vào trong.

Thái giám dẫn đường đi ở phía trước, đường đi phẳng phất như dài đến mức nhìn không thấy đích, Như Tiểu Lam không khỏi tưởng niệm đến cái ôm ấm áp quen thuộc.

Vẫn là được người ôm thoải mái hơn a.

Thật vất vả mới đi qua một cái cửa cung nữa, không nghĩ tới lại gặp được một người ở trên đường.

Thái giám dẫn đường nhìn thấy người nọ liền vội vàng hành lễ.

"Thái tử điện hạ."

Như Tiểu Lam cảnh giác nhìn nam tử trẻ tuổi ở đối diện.

Người nọ mặc một bộ ngũ sắc cẩm bào, gương mặt ôn hòa, khóe miệng thủy chung mang theo ý cười nhẹ nhàng, dù cho người không biết thân phận của hắn thì cũng có thể dễ dàng đoán ra được, nhìn qua là biết hắn được sinh ra từ trong gia đình quyền quý, một thân khí độ kia không phải người thường có thể bắt chước được.

Nhưng mà đối với người này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy cần phải vô cùng cảnh giác.

Nguyên nhân không rõ.

Thái tử chậm rãi đi tới, rõ ràng nàng nhìn thấy, trong lòng đối phương đang ôm một con chồn trắng, chồn trắng nâng đầu lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam không không khỏi lộp bộp một tiếng.

Tại sao con chồn trắng này lại ở đây?

"Đây là hài tử Thiếu Khanh nhận nuôi đi." Thái tử ôn hòa nói.

"Vừa vặn ta cũng có việc phải đến gặp phụ hoàng, để ta mang nàng đi là được rồi." Thái tử nói xong còn mỉm cười về phía Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam gấp muốn chết.

Con chồn trắng kia đã tấn công nàng mấy lần liền, tuy rằng không biết ý đồ của nó là gì, nhưng mà địch ý của đối phương lại dị thường rõ ràng, sao nàng có thể không cảm nhận được đây.

Hiện tại lại muốn nàng đồng hành cùng với thái tử...

Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, Như Tiểu Lam cảm giác được đoạn đồng hành này sẽ không vui vẻ gì.

Thái giám cung kính lui xuống, thái tử cười nhẹ đi qua: "Ngươi tên là gì?"

Như Tiểu Lam ngốc lăng quên cả trả lời câu hỏi của đối phương, nhưng mà đúng lúc này chồn trắng ở trong lòng thế tử lại đột nhiên đứng lên, như là đang muốn nhào về phía nàng.

Nàng bị dọa sợ lùi về phía sau một bước, suýt nữa té ngã.

"Ngươi sợ ta?" Thái tử vươn tay kịp thời bắt được tay nàng.

Chồn trắng ở trong lòng thế tử làm bộ như là muốn nhảy ra ngoài.

Như Tiểu Lam bỗng cảm thấy lông tóc phía sau dựng đứng lên, nàng dùng sức thoát khỏi tay thái tử, không quay đầu lại chạy thẳng đi.

Thái tử vẫn đứng ở chỗ cũ, nhàn nhã nhìn bóng lưng né tránh của Như Tiểu Lam.

"Ngươi nói, nàng chính là con mèo hương kia sao?" Hắn tựa hồ như đang hỏi chồn trắng ở trong lòng.

Chồn trắng kêu lên vài tiếng.

"Linh thú trong truyền thuyết quả nhiên là danh bất hư truyền, nếu có thể đoạt tới tay, khả năng ta cũng sẽ lưu luyến không thể buông ra đi." Thái tử vuốt nhẹ cổ chồn trắng: "Mồi đã bày ra, bây giờ chỉ cần chờ con mồi của chúng ta tự chui đầu vào lưới nữa thôi."

Như Tiểu Lam đã chạy không còn thấy bóng dáng đâu, lúc này thái tử mới xoay người rời đi.

Như Tiểu Lam chạy vào ngự hoa viên.

Dọc theo đường đi, đến ngay cả đầu nàng cũng không dám ngẩng lên.

Từ khi nàng xuyên qua đến thế giới này, kẻ thù nàng gặp đầu tiên chính là chồn trắng, cho nên ở trong lòng nàng vẫn luôn tồn tại một cảm giác sợ hãi khó quên.

Hiện tại lại thêm một tên thái tử, nàng thật không nghĩ ra được biện pháp để ứng phó.

Thanh Mặc Nhan... Ngươi đang ở đâu...

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện cảnh sắc xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Kết quả là, tiểu gia hỏa nào đó bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

Một bên nàng sợ hãi chồn trắng, một bên lại sợ nếu để hoàng đế chờ quá lâu thì hắn sẽ tức giận, hắn sẽ không giận chó đánh mèo mà đổ hết lỗi lên đầu Thanh Mặc Nhan đi.

Như Tiểu Lam chợt thấy ở phía trước đường nhỏ có bóng dáng của một cô cung nữ.

Đúng rồi, nàng có thể tìm người để hỏi đường.

Nàng đuổi theo vài bước đến gần, nhưng lại không thấy cô cung nữ kia đâu.

Tìm kiếm cẩn thận, chỉ thấy cô cung nữ kia đang đi trên một con đường nhỏ khác.

Như Tiểu Lam liền chạy đến đó.

Nhưng mà thân ảnh của cung nữ kia luôn lập lòe, cuối cùng lại biến mất ở trước một tòa tháp Phật.

Đây là đâu?

Như Tiểu Lam đi đến trước tháp Phật, nhìn xung quanh bên trong.

Trong tháp mơ hồ truyền đến tiếng đánh mõ.

Như Tiểu Lam theo thanh âm đi vào, trong tháp Phật khói hương lượn lờ, chỗ cao có để một pho tượng Phật, hương nến lập lòe như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Ở giữa tháp Phật có một tiểu hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi trên đệm bồ đoàn (*), hài tử mặc trên người một thân cẩm y hoa phục, bên ngoài khoác một lớp tăng bào, trên cổ tay trái quấn một chuỗi Phật châu thật dài, chuỗi hạt dài đến mức kéo đến trên mặt đất.

(*) Bồ đoàn: Là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh niệm Phật.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đi qua, đầu tiên là đánh giá xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện không có người khác ở đây.

"Uy..." Nàng gọi nhẹ một tiếng.

Hài tử đang ngồi trên đệm bồ đoàn mở to mắt ra, ánh mắt trong suốt, sáng trong tựa như ánh trăng.

Như Tiểu Lam không khỏi tán thưởng một tiếng: "Ánh mắt thật đẹp."

Hài tử kia nhìn Như Tiểu Lam, dừng động tác gõ mõ ở trên tay, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Hình người thú mệnh, khó có ngươi tâm tư thuần lương như thế, so với những kẻ mặt người dạ thú kia thì tốt hơn gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam sửng sốt: "Ngươi là ai?" Không nghĩ tới lại có người vừa nhìn một cái là đã đoán ra được thân phận của nàng.

"Tiểu tăng Phù Sinh." Hài đồng chắp tay trước ngực, làm động tác lễ Phật.

Như Tiểu Lam suýt chút nữa đã cười ra tiếng, rõ ràng là một tiểu chính thái (*) tuấn tú, lại nói chuyện thâm trầm như thế, thật sự là rất thú vị.

(*) Tiểu chính thái: Những bé trai ngây thơ.

"Ngươi là hòa thượng sao? Tại sao ngươi lại muốn xuất gia, đúng rồi, ngươi vẫn còn giữ tóc, chắc là chưa quy y đi, sư phụ ngươi là ai? Ta đang bị lạc đường, ngươi có thể đưa ta trở về hay không..."

Như Tiểu Lam nói không ngừng nghỉ, cuối cùng thế nhưng còn kéo lấy cánh tay của Phù Sinh: "Cầu xin ngươi, ta bị lạc đường, Hoàng Thượng bên kia còn đang chờ ta triệu kiến đâu, nếu không thấy ta hắn sẽ chặt đầu Thanh Mặc Nhan mất."

"Thanh Mặc Nhan? Người ngươi nói chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh?" Phù Sinh hỏi.

"Đúng vậy."

"Ngươi chính là hài tử được hắn nhận nuôi?"

Như Tiểu Lam khinh thường bĩu môi: Rõ ràng ngươi cũng không lớn, lại còn không biết xấu hổ gọi người khác là hài tử.

Phù Sinh đứng lên, đi ra bên ngoài.

"Ai... Ngươi muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam vội hỏi.

"Không phải ngươi muốn quay về sao, ta đưa ngươi đi." Phù Sinh thản nhiên nói, sau đó đi ra khỏi tháp Phật.

Cùng lúc đó, thái tử Thanh Thành tiến vào trong đại điện, hành lễ với hoàng đế.

"Thái tử tới rất đúng lúc, không phải ngươi vẫn luôn muốn gặp đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi sao, vừa đúng lúc ngươi có thể gặp một lần." Hoàng Thượng nói.

Thái tử nhìn thoáng qua vài vị đại thần đứng ở bên cạnh, trong đó còn có cả Thanh Mặc Nhan, khi bốn mắt chạm nhau thái tử liền ôn hòa cười, dùng ống tay áo che miệng ho nhẹ rồi đứng lên.

Hoàng đế thấy thế lập tức phân phó thái giám mang ghế dựa tới.

Từ nhỏ thân thể thái tử đã không tốt, việc này mọi người đều biết, cho nên khi hoàng đế ban cho một mình thái tử được ngồi chúng thần cũng không có ý kiến gì.

Sau khi thái tử ngồi xuống thì liền nói với hoàng đế: "Có chuyện này nhi thần muốn bẩm báo với phụ hoàng, khi nhi tiến cung có gặp được một nữ hài tử, nhìn bộ dáng thì tầm khoảng gần mười tuổi, hình như là bị lạc đường, nhi thần vốn định gọi nàng lại, nhưng nàng giống như là rất sợ hãi nhi thần, kết quả nháy mắt một cái nàng đã chạy không thấy bóng dáng đâu."

Nghe thấy lời này, ánh mắt Thanh Mặc Nhan co rút lại.

Thái tử tao nhã nói: "Chẳng lẽ đó chính là đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi... Hoàng cung lớn như thế, một hài tử như nàng chạy tới chạy lui khó tránh khỏi sẽ gặp nguy hiểm, sớm biết thế nhi thần đã tiến lên ngăn nàng lại rồi."

Hoàng đế nghe xong liền vội vàng phái người đi hỏi thăm tin tức.

Không bao lâu sau, đã có người tới báo: "Có cung nữ ở trong hoa viên nhìn thấy Như tiểu thư đi vào trong tháp Phật."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Lăng Tĩnh Tiêu gặp Vu Phong Hoa

Hoàng đế nghe xong lời cung nhân bẩm báo liền cảm thấy ngoài ý muốn.

Sắc mặt thái tử lộ ra lo lắng: "Tháp Phật bên kia có cao tăng đang chủ trì cầu phúc cho vạn dân, hiện giờ chưa đủ trăm ngày nên vẫn chưa xuất quan, có thể hay không sẽ bị hài tử kia quấy nhiễu?"

Hoàng đế cảm thấy bất an, lúc này Thanh Mặc Nhan bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Xin Hoàng Thượng đồng ý cho vi thần đến đó mang Tiểu Lam về đây, hài tử kia rất nhát gan, trừ bỏ vi thần ra, thấy người khác nàng đều sẽ chạy trốn."

Hoàng đế gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan tạ ơn, khi xoay người rời đi lại liếc mắt nhìn thái tử một cái.

Thái tử nâng ống tay áo lên che miệng ho khan vài tiếng, đôi mắt khẽ cong, ẩn ẩn mang theo ý cười.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo bước nhanh rời khỏi đại điện.

Thái tử thấy Thanh Mặc Nhan đã rời khỏi, mới quay đầu nói với hoàng đế: "Phụ hoàng, không bằng chúng ta cũng đi xem xem, nếu thật sự làm phiền đến cao tăng thì cũng có thể kịp thời trấn an."

Hoàng đế gật gật đầu: "Thái tử nói có lý, chúng ta cùng đi đi."

Đoàn người rời khỏi đại điện, cùng đi về phía tháp Phật.

Cùng lúc đó, Như Tiểu Lam đi theo Phù Sinh rời khỏi tháp Phật, đi về hướng đông thông qua con đường nhỏ của ngự hoa viên.

"Ngươi có thể đi chậm một chút hay không." Như Tiểu Lam vừa đi vừa thở hổn hển.

Nàng không ngờ tới, tuy tuổi của đối phương không lớn, nhưng đi lại nhanh như bay.

Lúc này nếu có người ôm nàng lên thì quá tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan... Ngươi ở đâu, ta cần ngươi a...

Phù Sinh không để ý đến nàng, bất quá lại thả chậm bước chân hơn rất nhiều, cuối cùng nàng cũng có thể đuổi kịp.

Đi qua một ngọn núi giả, Như Tiểu Lam đột nhiên dừng bước chân lại.

Ẩn ẩn, nàng nghe thấy thanh âm to tiếng của một nữ tử.

"Còn dám chạy, hôm nay chép đủ trăm lần cầm phổ rồi sao? Buổi trưa còn có người của giáo phường đến dạy vũ kỹ nữa, nếu điện hạ không chép xong trăm lần cầm phổ thì cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm, không ăn càng đỡ tốn lương thực..."

Như Tiểu Lam kéo lấy y phục Phù Sinh, lôi hắn vào trốn sau một cây tùng nhỏ ở gần đó.

Cách một khoảng không xa, nàng nhìn thấy trong khu vườn ở đối diện, có một danh cung nữ đang tóm lấy bát điện hạ Vu Phong Hoa, hầm hầm kéo hắn vào trong phòng.

Đôi mắt Như Tiểu Lam trợn tròn lên: "Dám khi dễ người của ta..." Nàng cúi xuống tìm cục đá, giơ cao tay ném viên đá đi.

Viên đá vừa vặn đập trúng sau đầu cung nữ kia, cung nữ kêu "ai u" một tiếng, quay đầu lại nhìn, Vu Phong Hoa liền nhân cơ hội thoát khỏi tay nàng rồi đào tẩu.

"Người đâu, bát điện hạ chạy rồi a!" Cung nữ cao giọng hô lên.

Như Tiểu Lam nghiến răng nhỏ, không tiếng động rít gào về phía cung nữ kia.

Bên cạnh có một bàn tay duỗi đến, Phù Sinh đột nhiên bịt kín miệng nàng lại: "Đi mau."

Phù Sinh lôi kéo nàng, hai người đi ra khỏi cây tùng.

"Ngươi muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam bị Phù Sinh kéo chạy đi.

"Ngươi quen người vừa rồi?" Phù Sinh hỏi.

"Hắn là bát điện hạ..." Kỳ thực vấn đề liên quan đến thân phận của Phong Hoa, trong chốc lát khó mà giải thích cho rõ được, cho nên Như Tiểu Lam quyết định không nói là tốt nhất.

"Giữa lông mi hắn có tử khí, xem ra sớm đã có ý niệm muốn buông bỏ mạng sống." Phù Sinh vừa rứt lời, ở phía hồ nước cách đó không xa đã truyền đến một tiếng bùm rất to.

Phù Sinh bỏ lại Như Tiểu Lam, thả người nhảy lên trên núi giả, thân hình linh hoạt nhảy vào trong hồ nước.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, này động tác cũng quá nhanh đi, còn nhỏ tuổi như thế mà đã có võ công?

Nước hồ cuồn cuộn, rất nhanh Phù Sinh đã trồi lên khỏi mặt nước, kéo cả người Vu Phong Hoa lên trên bờ.

"Hắn sẽ không chết đi?" Nhìn Vu Phong Hoa không hề nhúc nhích, Như Tiểu Lam bất an nói.

Tuy rằng nàng rất muốn có được khối đá ngũ sắc của hắn, nhưng mà nàng lại không muốn thừa dịp người khác sắp chết để trộm đi.

Phù Sinh cởi tăng bào, rồi vắt hết nước trên áo: "Mệnh hắn vẫn chưa tận."

Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống sờ vào mặt Vu Phong Hoa: "Uy, bát điện hạ, ngươi tỉnh tỉnh."

Vu Phong Hoa mở to mắt rồi oa oa khóc lớn: "Ai cho phép các ngươi cứu ta, ai cho phép các ngươi..."

Như Tiểu Lam ngây người, như thế nào cứu người lại bị coi là sai trái.

"Không bằng cứ để ta chết đuối đi, thật vất vả ta mới nhảy xuống được..."

"Ngươi muốn chết phải không?" Phù sinh đột nhiên nắm lấy cổ áo Vu Phong Hoa, kéo hắn đến bên hồ: "Nếu đã muốn chết đến thế, vậy thì tiểu tăng sẽ thành toàn cho ngươi." Dứt lời hắn đem Vu Phong Hoa ấn vào trong nước hồ.

Như Tiểu Lam sợ hãi, bổ nhào qua ôm chặt lấy cánh tay Phù Sinh: "Ngươi là hòa thượng, ngươi không được giết người!"

"Tiểu tăng chỉ là giúp hắn luân hồi mà thôi."

"Nhưng mà tốt xấu gì cũng là một mạng người a!"

"Chính hắn không muốn sống tiếp, chẳng bằng hiện tại giúp hắn một tay, đỡ cho sau này lại phải chịu khổ."

Nửa người của Vu Phong Hoa đều ở dưới nước, dọa hắn đến trắng mặt, mắt thấy đầu chính mình sắp bị đối phương ấn xuống nước, cuối cùng hắn cũng cảm thấy sợ hãi, giãy dụa đứng lên.

"Ta không muốn chết nữa, cứu cứu ta..."

Trên tay Phù Sinh dùng sức, một lần nữa kéo Vu Phong Hoa lên trên bờ, chắp hai tay ở trước ngực: "Chúc mừng thí chủ, ngươi đã được trùng sinh."

Vu Phong Hoa ngồi liệt ở một chỗ thở từng ngụm phì phò, Như Tiểu Lam liền đưa mặt lại gần hỏi: "Ngươi còn muốn đi tìm cái chết sao?"

Vu Phong Hoa lắc đầu.

"Nếu lần sau ngươi còn muốn đi tìm cái chết, có thể hay không trước khi chết đem cái này tặng cho ta?" Như Tiểu Lam chỉ khối đá ngũ sắc bên hông Vu Phong Hoa.

"Ngươi muốn thứ này?" Vu Phong Hoa kinh ngạc hỏi: "Ngươi là ai?"

Như Tiểu Lam không khỏi nghẹn lời.

Lần trước khi Vu Phong Hoa nhìn thấy nàng, nàng vẫn chỉ là một nữ hài tử bốn, năm tuổi, hiện tại nàng đã lớn thành bộ dáng mười tuổi, đối phương tự nhiên sẽ không nhận ra nàng.

"Ta là Như Tiểu Lam a!"

Vẻ mặt Vu Phong Hoa mơ màng.

"Ngươi xem, ở đây ta cũng có một khối đá ngũ sắc a." Nàng lôi vòng cổ của mình ra cho hắn xem: "Ta không muốn làm một tên trộm đồ, cho nên lần sau trước khi ngươi tự sát thì đem tặng nó cho ta đi, ta sẽ tìm người niệm kinh siêu độ cho ngươi."

Vu Phong Hoa ngơ ngác nhìn nàng, cả người ngây ra như phỗng.

"Để tiểu tăng siêu độ đi, đến lúc đó cứ trực tiếp đi tìm ta là được." Phù Sinh mỉm cười.

Lúc này nếu bọn họ nói mấy câu an ủi với Vu Phong Hoa, thì hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý niệm tiêu cực trong đầu.

Nhìn như lời nói vô tâm, lại có thể trừ bỏ đi bóng ma ở trong lòng hắn.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân của đám cung nữ đi tìm kiếm Vu Phong Hoa.

"Chạy mau!" Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, vèo một cái chui vào bụi hoa bên cạnh.

Phù Sinh kéo Vu Phong Hoa, cùng chui vào theo.

Ba người trốn ở trong bụi hoa, trên đầu toàn là phiến lá cùng với mấy nhánh cỏ.

Tiếng bước chân của đám cung nữ xa dần.

Như Tiểu Lam cười hì hì giới thiệu về chính mình với bọn họ một lần nữa, đến ngay cả Phù Sinh cũng nói ra tên thật của hắn.

"Tiểu tăng tên Lăng Tĩnh Tiêu, lần này cùng sư phụ ngao du tới Hạ quốc, sư phụ ở trong tháp Phật vì vạn dân cầu phúc một trăm ngày."

Vu Phong Hoa chớp chớp mắt, một hồi thì nhìn Như Tiểu Lam, một hồi lại nhìn Lăng Tĩnh Tiêu: "Các ngươi đều rất lợi hại, một người là yêu quái, một người là đồ đệ cao tăng..."

"Ta mới không phải yêu quái!" Như Tiểu Lam bực tức, nàng rất ghét bị người khác gọi là yêu quái: "Ngươi đừng có mà ăn nói lung tung, nếu bị coi là yêu quái nhất định sẽ bị thiêu chết."

Lại còn có đồ đệ cao tăng đang ở ngay trước mặt, vậy mà hắn cứ mở miệng ra là lại nói yêu quái yêu quái, thật là không muốn để cho nàng sống tốt mà.

"Tháp Phật ở phía trước... Nghe nói tu vi của cao tăng rất cao, mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì cũng đều có thể thu phục được, sớm biết thế vụ án con rối gỗ đã mời cao tăng ra tay..."

Trên đường nhỏ, có một đoàn người đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ến tột cùng thái tử là có ý gì? U ảnh chặn đường

Hoàng đế cùng với thái tử đi một hàng về phía tháp Phật, chợt thấy từ trong bụi hoa ở ven đường chui ra ba tiểu hài tử cả người dính toàn cây cỏ.

"Này không phải... Là bát đệ sao?" Thái tử kinh ngạc nói.

Thời khắc hoàng đế nhìn thấy Vu Phong Hoa, trong mắt liền xẹt qua một tia thần sắc phức tạp.

Vu Phong Hoa bị dọa đến ngây người, đứng yên ở nơi đó không biết phải làm sao.

Như Tiểu Lam vụng trộm kéo một góc y phục hắn.

Lúc này hắn mới quỳ gối xuống hành lễ, nhưng mà hắn lại hành lễ theo kiểu của nữ tử.

Trong lòng Như Tiểu Lam bi ai, thật không rõ Hoàng Thượng suy nghĩ kiểu gì, nhi tử đang êm đẹp như thế, lại muốn nuôi hắn giống như một nữ nhi.

Nhìn thấy bát điện hạ hành lễ như nữ tử, đám người đi phía sau lưng hoàng đế đều mang theo sắc mặt xấu hổ.

"Các ngươi ở đây làm gì?" Hoàng đế không vui nói.

Không đợi Vu Phong Hoa mở miệng, Lăng Tĩnh Tiêu đứng ở một bên đã lên tiếng trước: "Là do vị nữ thí chủ này bị lạc đường, tiểu tăng liền đưa nàng trở về, đúng lúc đi qua nơi này lại tình cờ nhìn thấy bát điện hạ trượt chân rơi xuống nước."

Lúc này mọi người mới chú ý tới quần áo trên người Lăng Tĩnh Tiêu cùng với Vu Phong Hoa đều bị ướt sũng hết.

"Người tới, đưa bát điện hạ trở về." Hoàng đế không kiên nhẫn nói, giống như không muốn nhìn thấy con trai hắn dù chỉ là một giây.

Rất nhanh đã có người dẫn Theo Vu Phong Hoa rời đi.

Thái tử đánh giá chuỗi Phật châu thật dài quấn quanh tay trái Lăng Tĩnh Tiêu: "Vị tiểu tăng này chẳng lẽ chính là đồ đệ của cao tăng?"

Lăng Tĩnh Tiêu chắp tay để trước ngực, làm một cái Phật lễ, xem như là thừa nhận.

Ánh mắt thái tử đánh giá Lăng Tĩnh Tiêu một phen, sau đó nói với hoàng đế: "Tiểu Lam cô nương từng bị con rối đứng đầu bắt nhốt, khiến cho thân thể xảy ra dị thường, không bằng để cho cao tăng xem qua một lần, nếu quả thực có thứ gì đó không rõ đang dính lấy nàng... Thì tiện thể có thể nhờ cao tăng loại trừ giúp, cũng giúp cho Thiếu Khanh đại nhân yên tâm hơn."

Từ khi thái tử xuất hiện, Như Tiểu Lam đã sớm đề phòng hắn, nghe thấy câu nói của hắn nàng càng lùi về phía sau Lăng Tĩnh Tiêu.

Trong lòng nàng mắng to: Người xấu! Ngươi rõ ràng muốn cao tăng chỉ ra ta là yêu quái ở trước mặt mọi người, rồi sau đó lại tiếp tục đối phó ta.

Hoàng đế suy nghĩ một chút: "Cũng được, nhưng mà... Sao Thanh Mặc Nhan vẫn chưa tới?"

Vốn Thanh Mặc Nhan chính là người đưa ra đề nghị đi tìm Như Tiểu Lam, hiện tại đã thấy người rồi, lại không thấy bóng dáng của Thanh Mặc Nhan đâu.

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vã chạy đến: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên phía Hình Bộ đã làm mất vật chứng, nên mới mời Thiếu Khanh đi qua đó, cho nên Thiếu Khanh mới phó thác cho nô tài đến đây truyền lời, ngài ấy nói nếu tìm được Như tiểu thư thì mong Hoàng Thượng sẽ chiếu cố đến nàng nhiều hơn một chút."

Lời vừa nói ra, cả đám đại thần đều âm thầm hít vào một hơi.

Thiếu Khanh cũng thật lớn mật, cư nhiên dám trực tiếp chỉ điểm hoàng đế nhờ trông coi hài tử giúp hắn, này cũng quá cuồng vọng đi.

Ai biết sau khi hoàng đế nghe xong lại không hề để ý, mà hỏi một câu: "Mất đi vật chứng nào?"

"... Là một con rối gỗ, không biết tại sao, lại không thấy đâu."

Sắc mặt hoàng đế lạnh xuống vài phần.

Thái tử cười cười: "Phụ hoàng không cần lo lắng, nếu Thiếu Khanh đã tiếp nhận thì nhất định sẽ xử lý mọi việc thật tốt, chúng ta vẫn nên đem Tiểu Lam cô nương đi gặp cao tăng trước a."

Đến cuối vụ án bọn họ vẫn không thể bắt được con rối đứng đầu, còn làm bị thương năm vị quan viên quan trọng của Hình Bộ, ngay cả nhị hoàng tử cũng bị thương nặng.

Thật đúng là tai họa không ngừng mà.

"Đến chỗ cao tăng xin ít phúc khí cũng rất tốt." Có người trong đám đại thần thấp giọng nói.

Hoàng đế gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, tất cả cùng đi đi."

Như Tiểu Lam đứng yên không nhúc nhích.

Có trời mới biết nàng đang muốn chạy trốn đến mức nào!

"Không cần thỉnh sư phụ tiểu tăng đến xem." Lăng Tĩnh Tiêu đột nhiên nói: "Trên người nàng rất sạch sẽ."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Hòa thượng không phải đều không thể nói dối sao? Hắn cư nhiên làm trò như thế trước mặt người khác nói nàng...

Lăng Tĩnh Tiêu đột nhiên nhìn nàng một cái.

Như Tiểu Lam chợt hiểu ra.

Hắn vừa rồi chỉ nói trên người nàng rất sạch sẽ, chứ không nói nàng không phải là yêu quái.

Thái tử nguyên bản còn định nói gì đó, nhưng mà lúc này tâm tư hoàng đế rõ ràng là không để ở đây, tùy ý vẫy vẫy tay nói: "Một khi đã như vậy trẫm liền đưa nàng về trước."

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, vội vàng chạy đến đi theo sau lưng hoàng đế.

"Nhi thần cũng cảm thấy đứa nhỏ này thực đáng yêu, không bằng để cho nàng đi theo nhi thần đi, đỡ cho nàng làm phiền đến phụ hoàng." Thái tử đề nghị.

"Không cần!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra: "Ta mới không cần đi theo ngươi."

Thái độ cự tuyệt kiên quyết như thế, hoàng đế tò mò hỏi: "Vì sao ngươi không muốn đi cùng thái tử?"

"Chỗ hoàng đế gia gia có điểm tâm ngon!" Như Tiểu Lam biết mình mạnh ở điểm nào, thời điểm tỏ ra đáng yêu, quả thực khó có người nào chống đỡ nổi.

Hoàng đế bị một câu "gia gia" của nàng làm trong lòng không hiểu tại sao lại run lên.

Hắn hiện tại tuy rằng đã có hoàng tôn, nhưng mà những hài tử đó khi nhìn thấy hắn đều tỏ ra dè dặt cẩn thận, đến ngay cả tôn nhi hắn thích nhất khi thấy hắn cũng quy quy củ củ dập đầu hành lễ, đừng nói là làm nũng ở trước mặt hắn, chỉ cần nói nhiều lời một chút thôi cũng sẽ bị bà vú bên người cảnh cáo.

Xưng hô của Như Tiểu Lam tuy rằng có quá phận, nhưng mà lại làm cho hoàng đế cảm thấy vui vẻ, hắn lập tức cười to ra tiếng: "Nha đầu ngươi quả nhiên là tinh mắt, điểm tâm ở chỗ trẫm chính là ngon nhất trong cung này, thôi, ngươi vẫn là đi theo trẫm đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đi vào trong điện, mới vừa bước đến ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của hoàng đế truyền từ bên trong ra.

"Ngươi cái nha đầu này..." Hoàng đế ngồi ở sau án thư, vừa cười vừa chỉ vào Như Tiểu Lam ngồi ở ghế đối diện: "Nếu như trẫm để ngươi ở trong cung thêm mấy ngày, thì chẳng phải ngươi sẽ đem trẫm ăn đến nghèo sao?"

Như Tiểu Lam thè lưỡi, buông điểm tâm trên tay xuống: "Ta đây ăn ít đi là được."

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy thần sắc Như Tiểu Lam bình thường, lúc này mới cảm thấy yên lòng, tiến vào trước hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế thu lại tươi cười hỏi về việc Hình Bộ làm mất đi vật chứng, Thanh Mặc Nhan liền bẩm báo lại sự tình qua một lần.

Vật chứng bị mất đi đúng là con rối gỗ Ngàn Thương.

Hoàng đế nhíu chặt hai hàng lông mày, Thanh Mặc Nhan thấy ở đây không có người ngoài, liền đem lời nói ngày đó con rối đứng đầu nói trước khi biến mất cho hoàng đế nghe.

"Mục tiêu của hắn thế nhưng lại là nhị hoàng tử?" Hoàng đế kinh ngạc hỏi.

"Vi thần nghĩ... Phía sau tất cả chuyện này đều có người sai khiến, đầu tiên là khiến Hoàng Thượng nghi ngờ nhị hoàng tử, rồi mới lại đem hắn triệu hồi cung, hiện tại nhị hoàng tử đã bị trọng thương, tự nhiên không thể đối chứng cùng với Hình Bộ được."

Hoàng đế trầm mặc không nói, một lúc lâu sau đột nhiên đập một cái lên án thư: "Phúc thẩm (*) án này ngay lập tức!"

(*) Phúc thẩm: Xét lại vụ án.

Thanh Mặc Nhan chắp tay đang định lãnh chỉ, thì thấy một tên thái giám vội vàng chạy vào điện.

"Hoàng Thượng, nhị... Nhị hoàng tử hắn... Đi rồi!"

Hoàng đế ngồi ở nơi đó, toàn thân cứng ngắc.

Thanh Mặc Nhan âm thầm thở dài, bọn họ vẫn chậm hơn một bước.

Thời điểm rời hoàng cung, cũng đã đến thời gian cấm đi lại vào ban đêm ở trong thành, Thanh Mặc Nhan dựa vào lệnh bài Hoàng Thượng cấp thuận lợi ra khỏi cửa cung.

Ở trên đường, Như Tiểu Lam đem sự tình phát sinh ở trong cung ra nói cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Đặc biệt khi nhắc tới con chồn trắng kia, thần sắc Thanh Mặc Nhan lại nghiêm túc đến dị thường: "Hắn muốn đem ngươi đi gặp cao tăng?"

"Ân." Như Tiểu Lam gật đầu nhỏ: "Ta cảm thấy hắn đã biết được thân phận của ta."

Thanh Mặc Nhan cau mày.

Những chuyện có liên quan đến Như Tiểu Lam, hắn đều phong tỏa tin tức, hắn không tin thái tử sẽ phát hiện ra cái gì.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy kịch liệt một chút, Như Tiểu Lam bị hoảng suýt nữa thì ngã ở trên xe.

May mắn Thanh Mặc Nhan nhanh tay nhanh mắt nắm được cánh tay nàng, đem nàng ôm vào lòng.

"Người nào!" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng quát chói tai của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan nhấc màn xe lên, chỉ thấy ở con hẻm u tĩnh phía trước có một bóng người màu đen đang đi đến, y phục hắn bị gió đêm thổi bay, có vẻ trống rỗng, thật giống như thân thể gầy gò chỉ còn lại một bức khung xương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Rối gỗ hai mặt, Ngàn Thương khiến mọi người phát điên

Đám người Huyền Ngọc nhìn bóng người chậm rãi đi ra từ con hẻm, nhất thời trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Người kia thế nhưng lại là rối gỗ Ngàn Thương.

"Thế tử, ngài mang Như tiểu thư đi trước đi." Huyền Ngọc cắn răng nói.

Trải qua trận chiến trong ngôi lầu, Huyền Ngọc biết rõ uy lực khủng khiếp của người trước mắt.

Hiện tại ở đây bọn họ cũng chỉ có mười người, dù cho hiện tại số người có nhiều hơn gấp năm lần thì cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, cánh tay để ở bên hông Như Tiểu Lam nắm chặt lại.

Hắn chưa bao giờ vứt bỏ thuộc hạ bỏ chạy một mình, nhưng mà vào giờ phút này, hắn lại không chút do dự ôm Như Tiểu Lam rời khỏi xe ngựa.

Mặc kệ ra sao, hắn đều không muốn vật nhỏ phải chịu thương tổn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi chờ một chút!" Như Tiểu Lam giãy giụa ở trong lòng hắn, nhìn rối gỗ trước mặt thăm dò: "Di, trên người hắn không có tà khí."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Ngàn Thương, nhưng mà ở trong mắt hắn, người này so với lúc bọn họ gặp lần đầu cũng không có gì thay đổi cả.

"Thế tử, thừa dịp trong tay hắn không có binh khí, ngài mau đưa tiểu thư đi a." Huyền Ngọc thúc giục.

Đúng rồi, binh khí!

Thanh Mặc Nhan chú ý tới hai tay Ngàn Thương trống không, hai thanh kiếm làm người ta sợ hãi đã không thấy đâu.

"Ta biết rồi!" Như Tiểu Lam giơ khuôn mặt nhỏ nhắn ra hưng phấn nói: "Ngày đó kiếm của hắn dính phải máu của chó ngốc, cho nên tà khí trên người mới bị đuổi hết đi."

"Bị đuổi hết đi thì sao?" Thanh Mặc Nhan không hiểu nói.

Ở trong mắt bọn họ, sát thần chính là sát thần, vẫn là một con rối gỗ không biết đau là gì, dù cho không mang theo tà khí thì căn bản cũng không có gì khác biệt.

"Trên người không có tà khí chứng minh hiện tại nó không bị con rối đứng đầu khống chế nữa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Cũng có khả năng nó dựa vào ý nguyện của bản thân để đi đến nơi này, có thể nó đang muốn nói gì đó cho chúng ta biết cũng không chừng."

Thanh Mặc Nhan không biết một con rối gỗ thì có thể nói ra được cái gì, nhưng mà vật nhỏ đã nói như thế, hắn cũng không phản bác nữa.

"Ngươi bỏ ta xuống đi." Như Tiểu Lam lắc lư thân thể.

Thanh Mặc Nhan theo lời để nàng đứng xuống đất, tay trái nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, tay phải lại để sẵn trên chuôi kiếm ở bên hông.

Đám người Huyền Ngọc tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng mà nếu không có lệnh của thế tử, bọn họ cũng không dám tự tiện hành động.

Rối gỗ chậm rãi đi đến trước xe ngựa, cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam, rồi đưa tay ra.

Tay trái Thanh Mặc Nhan theo bản năng nắm chặt lại, muốn kéo Như Tiểu Lam ra phía sau hắn.

"Không sao, trên người hắn không có sát khí, ta cảm thấy hắn đến đây không phải là để đánh nhau." Như Tiểu Lam nói.

Đám người Huyền Ngọc âm thầm kêu khổ, nếu con rối gỗ này mà động tay thì đâu có thể gọi là đánh nhau, phải gọi là giết chóc mới đúng!

Tuy rằng Như Tiểu Lam cũng có chút khẩn trương, nhưng nàng lại không có ý nghĩ lùi bước, nàng tin tưởng vào trực giác của chính mình, ngẩng mặt lên, nàng nhìn thẳng đối diện với rối gỗ.

"... Hài." Trong ánh mắt dài nhỏ của Ngàn Thương lộ ra một tia ánh sáng nhạt, mãi mới nói ra được một chữ.

Đám người Huyền Ngọc chỉ cảm thấy sợ đến nổi cả da gà.

Không nghĩ tới rối gỗ còn có thể nói chuyện.

Thanh Mặc Nhan cùng với Như Tiểu Lam đã sớm nhìn thấy chuyện này ở trong cửa hàng rối gỗ, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngàn Thương vươn ngón tay thon dài bằng gỗ ra muốn chạm đến khuôn mặt Như Tiểu Lam.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan vẫn nhịn không được kéo Như Tiểu Lam bảo vệ ở trong lòng, hắn thật sự không chịu được khi thấy người khác sờ vào mặt vật nhỏ.

Ngón tay Ngàn Thương chạm vào không khí, động tác hắn cứng lại.

Đám người Huyền Ngọc lập tức đề cao cảnh giác, bàn tay gắt gao nắm lấy chuôi kiếm, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Ngàn Thương cũng không hề lui về, mà lại tiếp tục cúi người về phía trước, ánh mắt thon dài chăm chú nhìn vào người Như Tiểu Lam.

"Ngươi... Sợ ta?" Hắn chậm rãi mở miệng.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm ở trong lòng, đầu nhỏ không chút do dự gật gật.

Ngày đó nàng cũng tận mắt nhìn thấy uy lực của tên sát thần này, nếu nói không sợ thì đúng là gạt người.

Ngàn Thương chậm rãi đứng dậy, duỗi tay bưng kín mặt chính mình, rồi mới hướng người về phía trước, thế nhưng lại tự xốc da mặt của chính mình lên.

Đám người Huyền Ngọc hít vào một hơi, tất cả đều lùi lại về phía sau.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng bịt kín mắt Như Tiểu Lam lại.

Như Tiểu Lam không thấy rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, không hiểu được tại sao Thanh Mặc Nhan lại che mắt nàng lại.

Ngàn Thương dùng tay lau lau ở trên mặt, thời điểm cúi đầu lần nữa, thì trừ Thanh Mặc Nhan ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ.

Khuôn mặt Ngàn Thương thế nhưng lại biến thành một khuôn mặt của nữ nhân.

Đôi mắt nhu hòa, khóe miệng hơi mang theo ý cười.

Huyền Ngọc dùng sức xoa xoa mắt, hung hăng véo vào chân chính mình.

Đau quá!

Quả nhiên không phải nằm mơ.

Con rối này cư nhiên sở hữu hai khuôn mặt.

"Hài nhi." Khi biến thành nữ tử rối gỗ liền mở miệng nói chuyện, tiếng nói phát ra thế nhưng cũng là thanh âm của nữ tử: "Rốt cuộc đã tìm được ngươi rồi."

Ngàn Thương lại duỗi tay về phía Như Tiểu Lam một lần nữa.

Lúc này đây, Thanh Mặc Nhan lại không hề động.

Ngón tay rối gỗ nhẹ nhàng dừng ở trên mặt Như Tiểu Lam, tinh tế vuốt ve, đôi mắt mang theo ánh sáng mê ly.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn gương mặt biến hóa của đối phương: "Ngươi quen biết ta?"

Ngàn Thương không nói gì, mà lại vươn cánh tay ra muốn ôm lấy nàng.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân của quan binh đi tuần đêm.

"Ai ở đó!" Có người cao giọng hô.

Ngàn Thương nhanh chóng thu hồi đôi tay lại, giơ tay xẹt qua mặt một cái, một lần nữa biến trở lại với khuôn mặt nam nhân, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Quan binh tuần tra cầm theo đèn lồng, đi đến trước xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan giơ lệnh bài ra.

Những quan binh đó đều là thuộc hạ của Cửu Môn Đề Đốc, sau khi nhìn thấy lệnh bài liền biến đổi thành một sắc mặt tươi cười.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân, muộn như thế ngài mới ra khỏi cung..."

Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, ừ một tiếng: "Xe ngựa xảy ra chút vấn đề, mới vừa sửa xong."

Quan binh đi tuần nghe xong vội vàng tránh sang một bên nhường đường, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe, hạ lệnh: "Hồi phủ."

Đám người Huyền Ngọc đi qua hai con phố, lúc này mới dám thở mạnh ra một hơi, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Trở về Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan liền hạ lệnh tăng cường đề phòng trong viện.

Huyền Ngọc không dám chậm trễ, tự mình an bài nhân thủ gác đêm.

Nhưng mà, đối với Huyền Ngọc mà nói, đây mới chính là lúc ác mộng bắt đầu.

Mấy ngày liên tiếp, Ngàn Thương đều sẽ không mời mà đến, như u linh xuất hiện ở trong sân.

Có khi thì đứng ở trên tường, có khi lại đứng ở trên cây đại thụ trong viện, còn có một lần trực tiếp đi tận vào trong chính phòng, đợi đến khi Huyền Ngọc dẫn người vọt vào, thì chỉ thấy Ngàn Thương đã thay đổi thành khuôn mặt nữ nhân, lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn Như Tiểu Lam đang ngủ say.

Thanh Mặc Nhan tức giận không thôi, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Đối phương không động thủ, hắn cũng không muốn chủ động ra tay, mà cũng không có ai muốn đi chọc vào cái tên sát thần kia cả, cho nên chỉ có thể để nó đi lại tự do ở trong viện.

Trải qua mấy ngày, đáy mắt đám người Huyền Ngọc đều biến thành màu xanh đen. (*Mất ngủ:V)*

Ban ngày thủ, ban đêm phòng, nhưng mà Ngàn Thương vẫn có thể nhẹ nhàng tiến vào trong viện của bọn họ.

Mấy ngày kế tiếp, đến ngay cả đáy mắt Thanh Mặc Nhan cũng ẩn ẩn biến thành màu đen, Như Tiểu Lam lúc này mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng ở đây.

"Buổi tối ngươi ngủ không ngon giấc sao?" Nàng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Đang vùi đầu xử lý công sự Thanh Mặc Nhan suýt nữa bẻ gãy luôn cả bút lông ở trong tay.

Vấn đề không phải ở chỗ này đi! Ngươi nha đầu này cả ngày chỉ biết chú ý tới cái gì a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thu âm binh về, không mang theo thọ lễ

Như Tiểu Lam trải qua một phen giao thiệp cùng với Thanh Mặc Nhan, cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị, đồng ý để cho nàng gặp mặt Ngàn Thương một lần.

Đêm đó, trong chính phòng im ắng.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế cao, hai chân duỗi thẳng, khóe mắt toàn là hắc tuyến.

"Các ngươi... Có thể tản ra một chút hay không." Nàng cắn răng hỏi.

Chó ngốc nằm sấp ở dưới chân nàng, thỉnh thoảng nó lại vểnh tai lên, ra vẻ uy phong ngửi ngửi cái gì đó ở trong không khí.

Huyền Ngọc cùng với hơn mười tên tử sĩ đứng ở phía sau Như Tiểu Lam, nhìn qua khí thế phi phàm.

"Tiểu thư, đây là do thế tử an bài, chúng ta phải bảo vệ an toàn cho tiểu thư." Huyền Ngọc nghiêm mặt nói.

Đỡ trán, vẻ mặt Như Tiểu Lam hoàn toàn tuyệt vọng.

Nàng cho rằng cuối cùng cũng đã thuyết phục được Thanh Mặc Nhan, để nàng một mình đi gặp mặt Ngàn Thương, không nghĩ tới hắn lại sắp xếp như thế này.

"Nóng muốn chết, các ngươi đứng gần như thế làm gì!" Như Tiểu Lam ẩn ẩn có xu thế muốn dựng lông.

Đám người Huyền Ngọc xê dịch về phía sau, dù là nửa bước cũng không chịu lui ra ngoài.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nhẫn lại ngồi đợi ở chỗ kia.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, đám người Huyền Ngọc lập tức nâng tinh thần lên.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Ngàn Thương giống như u linh xuất hiện ở cửa.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, thì những người ở trong phòng đều cảm thấy lông tóc phía sau đang dựng đứng lên.

"Ngàn Thương." Như Tiểu Lam hô: "Lại đây ngồi." Nàng chỉ vào ghế dựa ở đối diện.

Ngàn Thương lau mặt, gương mặt nam tử nghiêm túc lập tức biến thành gương mặt nữ nhân ôn hòa.

Nàng nhìn nhìn ghế dựa, thử ngồi xuống.

"Tại sao ngươi luôn đi theo ta?" Như Tiểu Lam thẳng thắn hỏi.

"Bởi vì ngươi là... Hài nhi."

Như Tiểu Lam vuốt cằm nhỏ: "Ý của ngươi là... Ta là hài tử của ngươi?"

Ngàn Thương cong mắt lại, Như Tiểu Lam cảm thấy hành động này của Ngàn Thương là đại biểu cho ý cười.

"Từ lúc nào ngươi bị biến thành rối gỗ? Ngươi còn nhớ rõ những chuyện lúc trước không?" Như Tiểu Lam thăm dò nói.

"Rất lâu..." Ngàn Thương nghiêng đầu giống như đang nghiêm túc suy xét về vấn đề này: "Năm mươi năm? Có lẽ là sáu mươi năm..."

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thở ra, chỉ chỉ chính mình: "Ngươi xem ta mới lớn bằng từng này, làm sao có thể là hài tử của ngươi được."

"Nhưng mà rất giống." Ngàn Thương cố chấp nói.

"Giống, cũng không có nghĩa là đó là ta."

Ngàn Thương trầm mặc, Như Tiểu Lam cảm giác được không khí xung quanh giống như có chút ngưng kết, đám người Huyền Ngọc càng thêm khẩn trương, không ít người đã rút kiếm ra khỏi vỏ được một đoạn.

Bất luận như thế nào, bọn họ cũng phải bảo vệ an toàn cho Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam vừa động, nàng liền rút một lá bùa ở bên hông ra: "Ngàn Thương, ngươi có muốn ở lại bên cạnh ta không."

Không khí ngưng trệ tạm thời tản ra, Ngàn Thương ngẩng đầu lên cong cong khóe mắt: "Tất nhiên là muốn ở cùng hài nhi rồi."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng giơ lá bùa lên: "Nếu ngươi muốn, thì phải kết khế ước với ta, lúc ta gặp phải phiền toái chỉ cần ta triệu hồi thì ngươi phải đến trợ giúp cho ta."

Ngàn Thương gật gật đầu: "Chắc chắn sẽ bảo vệ hài nhi."

Như Tiểu Lam có chút bất đắc dĩ, xem ra đối phương đã thật sự nhận định nàng là "hài nhi" của nó, cho nên căn bản sẽ không nghe nàng giải thích.

Bất quá chỉ cần kết khế ước thành công, thì nàng sẽ có được lực lượng của khế ước, nếu con rối đứng đầu muốn khống chế Ngàn Thương một lần nữa, thì trước tiên phải đoạt lại quyền khống chế từ trên tay nàng.

"Ngươi không hối hận?" Như Tiểu Lam hỏi.

Ngàn Thương lắc đầu.

Như Tiểu Lam hít sâu một hơi, dán lá bùa lên người Ngàn Thương, mười ngón tay lập tức kết ấn, "khế!"

Trên người Ngàn Thương hiện lên một đạo bạch quang, rồi sau đó lại biến mất vô tung vô ảnh.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên ghế xuống mặt đất, thoải mái đi đến bên cạnh Ngàn Thương, quay sang nói với mọi người: "Sau này Ngàn Thương sẽ là người của ta, tất cả phải sống hòa thuận với nhau a."

Đám người Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ, giả bộ như không nghe thấy gì.

Cái gì kêu là "người của ngươi", lời này nếu như để cho thế tử nghe được hắn lại không chẻ con rối kia ra làm củi để nhóm bếp đi.

Ban đêm, đám người Huyền Ngọc cuối cùng cũng được ngủ một giấc an ổn, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy hết sức thoải mái.

Dựa theo lời Như Tiểu Lam, nàng đã thu Ngàn Thương về làm "âm binh, chỉ cần lực lượng khế ước của nàng còn tồn tại, thì đối phương sẽ không bị những người khác khống chế nữa.

Này đối với nhiều người mà nói chính là một tin tức đáng vui mừng, ngày nào mà chưa diệt trừ được con rối đứng đầu, thì sự tồn tại của Ngàn Thương vẫn là một sự uy hiếp rất lớn, nói không chừng một ngày nào đó hắn lại thay đổi gương mặt, đến lúc đó chẳng khác nào lại biến thành địa ngục.

Ngàn Thương ở lại trong Hầu phủ.

Bởi vì từ trước đến giờ không có ai có thể thắng được hắn, cho nên Thanh Mặc Nhan cũng không dám đem việc này báo lên trên triều đình, cũng may trong cung không có người nào biết về việc Ngàn Thương có thể thay đổi gương mặt, cho nên Như Tiểu Lam liền trang điểm cho Ngàn Thương thành bộ dáng nữ tử, trên đầu còn đội mũ sa, đeo khăn che mặt lại.

Nếu mà người nào không biết nhìn qua, thì sẽ tưởng rằng đó là một nữ tử có thân hình gầy yếu.

Nhưng mà rất nhanh, mọi người đã cảm nhận được áp lực.

Ngàn Thương thường xuyên đi theo bên người Như Tiểu Lam, bởi vì nàng là rối gỗ, dù cho đứng cả một ngày cũng không thấy mệt, thời điểm dùng cơm nàng cũng sẽ lẳng lặng đứng sau lưng Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi nếm thử món này xem!" Như Tiểu Lam âm cần nhắc đũa lên muốn gắp thức ăn cho Thanh Mặc Nhan.

Ngàn Thương ở phía sau liền giơ tay lên, một thanh kiếm nhỏ từ trong cánh tay nàng vọt ra, chuẩn xác đâm ở trên mâm, xiên tất cả thức ăn vào thanh kiếm.

Nàng đem kiếm nhỏ đưa đến trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Dùng bữa..."

Thanh Mặc Nhan nhìn kiếm phong sắc bén ở trước mắt, còn có đồ ăn và nước canh không ngừng chảy tí tách xuống dưới, hắn liền yên lặng buông đôi đũa xuống.

Lúc Như Tiểu Lam thay quần áo, Ngàn Thương liền duỗi tay cầm lấy y phục, mở ra... Chém một cái, y phục bị chia làm hai nửa. (Linh: Chắc là không biết cách cởi nên chém cho nhanh:V)

Như Tiểu Lam cùng với chó ngốc chơi đùa mệt mỏi, ngủ ở trên bàn đá, kết quả là Ngàn Thương liền bê cả người và bàn vào trong phòng, ngay cả khung cửa cũng bị đụng đến vỡ nát...

Đám người Huyền Ngọc khóc không ra nước mắt.

"Thế tử, nếu cứ tiếp tục như thế thật sự không được a."

Thanh Mặc Nhan xoa xoa thái dương, gần đây hắn cũng bị bắt ép không ít.

Nhưng mà có Ngàn Thương ở đây, hắn lại cảm thấy rất an tâm về vấn đề an toàn của vật nhỏ.

"Nhịn thêm mấy ngày nữa đi, chờ qua cung yến ngắm trăng ngày mười lăm... Ta sẽ dâng tấu chương lên Hoàng Thượng, muốn đưa Như Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau mang Ngàn Thương đi là được."

Kết quả là, mỗi ngày mọi người đều phải cố gắng vượt qua nỗi khiếp sợ, học thành thói quen, đến cuối cùng cũng trở thành chết lặng.

Cuối cùng mọi người cũng đã quen với sự tồn tại của Ngàn Thương.

Nhưng mà chuyện quan trọng nhất là, chi phí tu sửa trong viện của Thanh Mặc Nhan đặc biệt gia tăng.

Ngay cả Như Tiểu Lam cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng Thanh Mặc Nhan có thể bị phá sản do Ngàn Thương nháo quá mức hay không.

Cuối cùng cũng đến yến hội ngắm trăng ngày mười lăm.

Sau khi Thanh Mặc Nhan an bài xong xuôi mọi chuyện trong phủ, liền mang theo Như Tiểu Lam tiến cung.

Cung yến ngắm trăng năm nay trùng với ngày sinh của thái hậu, cho nên các vị tiểu thư và công tử của các phủ đều đã chuẩn bị thọ lễ để dâng lên thái hậu.

Sau khi tiến cung Như Tiểu Lam mới biết được việc này, lập tức oán trách nói: "Vì sao ngươi không nói sớm, hai tay ta không có gì, đến ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có."

Thanh Mặc Nhan cười đùa: "Dù có nói cho ngươi biết cũng vô dụng, trong tay ngươi có tiền sao, có thể đi mua được cái dạng thọ lễ gì?"

Như Tiểu Lam không khỏi cứng họng, trước kia nàng đã xem nhẹ vấn đề này, bởi vì ăn uống sinh hoạt của nàng đều là Thanh Mặc Nhan lo cho, cho nên trong tay nàng mới không có tiền riêng.

Không thể cứ để tay không như thế mà đi gặp thái hậu đi, bằng không nhất định sẽ có người mượn cơ hội này để gây khó dễ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Liễu Dương quận chúa lại sinh ra ác cảm, thật sự muốn đánh?

Yến hội ngắm trăng ngày mười lăm được tổ chức trong hoa viên ở hậu cung.

Các đại thần trong triều cùng với gia quyến đều đi đến trước hoa viên.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào, lập tức có quan viên Hình Bộ đi đến chào hỏi cùng bắt chuyện.

Như Tiểu Lam lúc nào cũng đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, nhàm chán ngáp mấy cái liền.

Bọn họ toàn nói về chuyện chính sự trong triều, nàng không có hứng thú, không có lệnh của Thanh Mặc Nhan nàng cũng không dám tự tiện chạy lung tung, việc lần trước gặp phải thái tử cùng chồn trắng ở trong cung đã khiến nàng hiểu ra một điều, nếu không có chỗ dựa, thì sẽ gặp phải những việc rất đáng sợ.

Hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng!

Mùi hương các loại đồ ăn bay ở khắp nơi trong không khí, Như Tiểu Lam không nhịn được nuốt vào một ngụm nước bọt.

Bên kia đình tụ họp không ít nữ quyến, trên bàn đá bày đầy các loại hoa quả cùng điểm tâm, mấy thứ này tựa như nam châm không ngừng hấp dẫn ánh mắt Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan tuy nói chuyện với quan viên, nhưng ánh mắt lúc nào cũng dừng ở trên người vật nhỏ, thấy nàng duỗi cổ ra, bộ dáng gấp gáp nhưng lại không dám mở miệng.

Xem ra nàng đã ngoan hơn trước.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan buồn cười, cúi đầu hỏi nàng: "Ngươi muốn đi?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ trong lòng một lúc, bên kia đình đều là nữ quyến, Thanh Mặc Nhan tuyệt đối sẽ không đi qua đó, mà bên này lại toàn là quan viên trong triều, nhàm chán muốn chết.

Sờ sờ lá bùa ở trong ngực, nàng nghiêm túc nói: "Ta được đi qua đó sao? Ta cam đoan sẽ không chủ động gây chuyện."

Nếu đối phương gây chuyện trước thì cũng không trách được nàng, nàng cũng phải là một tiểu nha đầu chói gà không chặt như trước kia nữa.

Nàng có thể tùy thời triệu hồi chó ngốc đến, còn có tên đại sát thần Ngàn Thương kia nữa...

"Không được triệu Ngàn Thương ra." Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được suy nghĩ của nàng, ánh mắt nheo lại, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Ta biết ta biết." Như Tiểu Lam giơ ngón tay nhỏ bé lên thề, bộ dáng nhu thuận làm cho vài vị quan viên không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Ở hoàn cảnh này, nếu mà triệu hồi Ngàn Thương ra chắc sẽ bị biến thành địa ngục trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan cũng biết Như Tiểu Lam bây giờ không thể so với lúc trước, lại nói hôm nay còn là ngày sinh của thái hậu, dù cho thái tử có muốn đánh cái chủ ý gì cũng sẽ không chọn vào ngày quan trọng như thế này, cho nên hắn vẫn rất yên tâm để nàng đi.

Lại nói Như Tiểu Lam càng ngày càng lớn lên, hắn không thể lúc nào cũng bắt nàng ở bên người được, tựa như khi đi câu cá vậy, nếu như kéo dây câu quá nhanh ngược lại sẽ làm cho con cá chạy trốn mất.

Muốn câu được tâm tiểu gia hỏa, hắn phải thật nhẫn lại mới được.

Như Tiểu Lam được sự cho phép của Thanh Mặc Nhan, liền tràn ngập phấn khởi đi đến bên kia đình.

Bởi vì đang ở trong cung, cho nên nha hoàn đều không được tiến cung cùng chủ tử, vì vậy trừ bỏ cung nữ đứng bên cạnh hầu hạ ra, phần lớn các thiên kim tiểu thư đều có quen biết hoặc kết bạn nói chuyện với nhau.

Như Tiểu Lam không quen ai cả, bất quá nàng cũng không thèm để ý đến chuyện này, mục tiêu của nàng chính là đồ ăn, nàng mới không có hứng thú với việc những đại tiểu thư nũng nịu kia nói chuyện phiếm đâu.

Rất nhanh Như Tiểu Lam đã chọn được một mâm điểm tâm, nàng trực tiếp bê đến trong góc ngồi, cẳng chân rũ xuống không chạm tới mặt đất, chậm rì rì đong đưa, cắn điểm tâm, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thời điểm nàng mới ăn xong hai khối điểm tâm, đã nhìn thấy hai người quen.

Cách không xa vài vị thiếu nữ hoa lệ vây quanh Liễu Dương quận chúa đang đi tới đây, ở bên cạnh Liễu Dương quận chúa, là Ngũ tiểu thư đang mang theo khăn che mặt.

Như Tiểu Lam duỗi cổ dài ra muốn nhìn xuyên thấu qua lớp khăn che mặt để thấy rõ khuôn mặt của Ngũ tiểu thư.

Bị nàng cào như thế mà khỏi nhanh vậy sao? Xem ra lúc trước là do nàng ra tay quá nhẹ rồi.

Ngũ tiểu thư cúi đầu xuống, ẩn ẩn sau lớp khăn che mặt là một khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy yếu, hơn nữa nàng còn mặc trên người một kiện áo khoác sa mỏng màu vàng nhạt, khi gió thổi qua, càng khiến cho vóc dáng nàng trở nên yếu ớt, khiến cho người ta không khỏi tâm sinh thương tiếc.

Liễu Dương quận chúa thường thường nghiêng đầu nói chuyện với Ngũ tiểu thư.

Thật đúng là tri kỷ a, chỉ là không biết phần tình ý này có mấy phần là thật, mấy phần là diễn trò.

Như Tiểu Lam khinh thường nhét khối điểm tâm vào miệng, mắt vẫn luôn chăm chút nhìn vào các nàng.

Liễu Dương quận chúa đang nói chuyện cùng với Ngũ tiểu thư, ánh mắt đột nhiên chuyển qua đây, vừa vặn trạm vào ánh mắt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam để ý thấy khuôn mặt của Liễu Dương quận chúa lập tức bị cứng lại, ngay sau đó thì bắt đầu vặn vẹo.

"Thật xấu." Như Tiểu Lam nói thầm một câu.

Liễu Dương quận chúa chỉ do dự một chút đã đi về phía đình.

"Ngươi chính là tiểu yêu quái kia đi." Từ trên cao nhìn xuống đánh giá Như Tiểu Lam, trong lòng Liễu Dương quận chúa liền cảm thấy sự tình mà Ngũ tiểu thư gặp phải có chút kỳ quái.

Khi ở Ngũ phủ, nàng nhìn thấy Như Tiểu Lam bất quá cũng chỉ có năm, sáu tuổi, này mới trải qua mấy tháng, đối phương thế nhưng đã lớn bằng nàng, không phải yêu quái thì là gì?

Như Tiểu Lam nuốt điểm tâm trong miệng xuống, còn liếm liếm nhân bánh dính trên ngón tay: "Ngươi là ai?"

Liễu Dương quận chúa nâng mi: "Đừng hòng giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta, ở đây là trong cung, không chấp nhận được người không có quy củ như ngươi, thấy ta cư nhiên còn không hành lễ."

Nàng chỉ vào hai cô cung nữ đi phía sau Như Tiểu Lam rồi nói: "Các ngươi thấy không, nha đầu này vô lễ với ta, dựa theo quy củ ở trong cung, khi gặp phải loại chuyện này, Hoàng Hậu nương nương sẽ xử lý như thế nào?"

Hai cung nữ kia đều là người của Hoàng Hậu, bởi vì Liễu Dương quận chúa là chất nữ của nàng, nên đối với nàng chiếu cố có thừa.

"Hồi bẩm quận chúa, thấy quý nhân không hành lễ, sẽ bị coi là tội bất kính, theo lý thì nên bị đánh mười gậy." Cung nữ đáp.

Liễu Dương quận chúa nở nụ cười: "Nếu đã như vậy, ta sẽ nhân từ một chút, đánh nàng hai mươi gậy đi."

Ngũ tiểu thư dùng ống tay áo che khuất nửa mặt, bộ dạng như muốn nói gì đó lại thôi.

Liễu Dương quận chúa liền nói với Ngũ tiểu thư: "Ngươi không cần phải đồng tình với nàng, nàng làm hại ngươi còn chưa đủ sao, nàng chính là yêu quái, rõ ràng là ngươi lo lắng cho an nguy của nàng nên mới đến đó tìm, kết quả lại bị cắn một ngụm, đến ngay cả Mục công tử phủ tả thừa tướng cũng bị liên lụy..."

Ngũ tiểu thư lắc lắc đầu, cười khổ nói: "Nàng còn nhỏ tuổi, sao ta có thể trách nàng được."

"Nàng còn nhỏ tuổi?" Liễu Dương quận chúa chỉ vào Như Tiểu Lam cười gượng ra tiếng: "Rõ ràng nàng chính là yêu quái, làm gì có ai có thể lớn nhanh như thế đây, nàng là sợ nếu ngươi gả đến Hầu phủ sẽ được lên làm chủ mẫu đi, nếu thế nàng ở Hầu phủ sẽ không thấy thoải mái."

Từ lúc Liễu Dương quận chúa bước vào trong đình, liền có không ít nữ quyến tụ lại xem náo nhiệt.

Chuyện của Ngũ tiểu thư các nàng đều đã nghe qua, vốn tưởng rằng nàng mất đi danh tiết, sẽ không còn mặt mũi mà xuất hiện ở trước mặt người khác nữa, nhưng hôm nay lại nghe Liễu Dương quận chúa nói như thế, ngược lại giống như là Ngũ tiểu thư đã bị người khác âm thầm hãm hại vậy.

Ngẫm lại cũng đúng, ai cũng biết Mục công tử phủ tả thừa tướng có ham mê đặc biệt, hắn như thế nào có khả năng sẽ đi dan díu với Ngũ tiểu thư đây.

Trong đám người không biết ai nói ra một câu: "Trên đời này thật sự là có yêu quái sao?"

"Không phải ở ngay trước mắt đây sao." Liễu Dương quận chúa lệnh cho hai cung nữ lên bắt lấy Như Tiểu Lam.

"Hôm nay ta sẽ thay Hoàng Hậu nương nương giáo huấn con yêu quái không tuân thủ lễ nghĩa nhà ngươi, xem ngươi sau này còn dám hại người nữa không."

Hai cung nữ kia đều đã hơn hai mươi tuổi, không mất bao lâu đã ấn được Như Tiểu Lam xuống mặt đất.

Như Tiểu Lam không hề kinh hoảng, thong thả ung dung bỏ một ngón tay vào trong miệng.

Giờ phút này không đi cầu xin tha thứ ngược lại còn ở đó mà mút tay?

Chúng nữ tử không khỏi lắc đầu.

Trên đời này có yêu quái ngốc như thế sao?

Ngũ tiểu thư ẩn giấu ánh sáng hưng phấn nơi đáy mắt, trên mặt còn giả bộ khuyên ngăn Liễu Dương quận chúa: "Thôi bỏ đi, nàng được Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, chúng ta vẫn là không nên trêu chọc vào."

Không nhắc đến chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới đã làm tăng lên lửa giận trong lòng Liễu Dương quận chúa.

Lần trước nàng đã bị lỗ nặng trước mặt Như Tiểu Lam, ngã vào trong hồ dính một thân nước bùn, ước chừng đã bị người ta cười chê cả nửa tháng, lần này bất luận như thế nào cũng phải kéo được mặt mũi trở về.

"Đánh, hai mươi gậy, không được thiếu dù chỉ một cái!" Liễu Dương quận chúa đắc ý ngồi xuống.

Như Tiểu Lam lấy ngón tay từ trong miệng ra, trên đầu ngón tay xuất hiện một chút máu.

Các cung nữ cầm gậy đến, đám nữ tử đều tụ tập ở xung quanh xem náo nhiệt, không có ai chú ý tới Như Tiểu Lam đang dùng máu trên đầu ngón tay vẽ ra một cái ký hiệu kỳ quái.

"Ba!" Gậy vừa hạ xuống.

Liễu Dương quận chúa ngồi ở trên ghế, cảm thấy mông chính mình đau xót.

"Ba!" Gậy gộc lại đánh lên trên người Như Tiểu Lam một lần nữa.

"A!" Bất quá người phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải là Như Tiểu Lam, mà là vị Liễu Dương quận chúa đang ngồi ở trên ghế kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đánh mông ta người đau là ngươi

Hoàng cung, bên trong khu vườn nằm giữa hậu cung.

"Ba! Ba!" Gậy gộc không ngừng hạ xuống, Như Tiểu Lam chôn đầu ở dưới cánh tay, mọi người xung quanh đều không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng.

Nhưng mà tiếng hét thảm thiết lại phát ra từ trong miệng Liễu Dương quận chúa, nàng nhảy ra khỏi ghế, kêu la không ngừng.

"Quận chúa... Người đây là..." Chúng nữ tử xung quanh đều không hiểu gì cả, các nàng nhìn Liễu Dương quận chúa kêu thảm thiết lên, sau đó còn chạy tới chạy lui, không qua bao lâu, trang sức trên đầu đã bị rớt xuống hết.

"Quận chúa đây là bị sao vậy?" Ngũ tiểu thư tiến lên, muốn đỡ Liễu Dương quận chúa dậy.

Liễu Dương quận chúa đau đến mức đầu đầy mồ hôi, kỳ thật đến nàng cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy theo thanh âm gậy gộc đánh xuống, mông của nàng cũng tựa như bị thứ gì đó đánh vào.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn "bùa chịu thay" ở trong tay mà nàng vừa vẽ, nét vẽ bằng máu vẫn còn chưa khô, không khỏi khẽ cười trộm.

Muốn bắt nạt nàng, cũng phải xem các nàng có khả năng đó hay không đã, tưởng nàng còn là tiểu nha đầu yếu đuối của trước kia sao.

Hai cung nữ phụ trách đánh Như Tiểu Lam cũng bị Liễu Dương quận chúa làm cho sợ hãi, động tác trên tay vô thức dừng lại.

Liễu Dương quận chúa lúc này đã cảm thấy không chịu được nữa, trên mông đau đến nóng bừng lên, muốn đưa tay ra che mông nhưng lại sợ làm mất thân phận, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thấy hai cung nữ kia dừng tay, nàng liền cả giận nói: "Các ngươi đứng đó làm cái gì, đánh tiếp cho ta!"

Cung nữ chỉ có thể nghe theo lệnh đánh tiếp.

Nhưng mà vừa mới đánh tới trên người Như Tiểu Lam, Liễu Dương quận chúa lại phát ra tiếng kêu thảm thiết một lần nữa.

Ngũ tiểu thư nâng đỡ Liễu Dương quận chúa: "Rốt cuộc là người thấy không thoải mái ở đâu?"

Mặt Liễu Dương quận chúa nhăn thành một đoàn: "Mông... Đau..."

Mọi người cảm thấy khó xử, đau ở nơi đó không có cách nào xem giúp được.

"Vẫn là gọi thái y đến đi." Có người đề nghị một câu.

"Nói bậy, thái y cũng không được xem nơi đó..."

Mọi người bảy miệng tám lời, chợt nghe thấy một thanh âm giòn tan vang lên: "Các ngươi đánh tiếp mau, đánh thống khoái một chút có được hay không?"

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, trên mặt toàn là biểu cảm không kiên nhẫn.

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng lại có chuyện như vậy, còn chê là bị đánh ít.

Gò má Liễu Dương quận chúa run rẩy, hung hăng trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam: "Đánh! Dù có đánh chết ngươi cũng đã có Hoàng Hậu nương nương làm chỗ dựa cho ta, ngươi mất mạng rồi ta cũng không tin Thanh Mặc Nhan dám làm gì ta!"

Như Tiểu Lam lấy tay chống cằm, nhàn nhã nằm sấp ở nơi đó: "Thanh Mặc Nhan mới lười để ý đến ngươi, dù sao trong phủ ngươi cũng đã đủ rối loạn rồi, nghe nói ngươi mới có một người đệ đệ rất đáng yêu, phụ thân ngươi còn muốn để lại vị trí đương gia (cai quản mọi việc trong nhà) cho hắn đi."

"Ngươi... Ngươi nói bậy!" Liễu Dương quận chúa ngàn vạn lần không ngờ đến đối phương sẽ đem việc này ra nói.

Từ khi tên đệ đệ do kỹ nữ sinh ra kia đến phủ bọn họ, thì trong phủ bọn họ đã không được yên bình một ngày nào.

Mẫu thân cả ngày hết khóc lại nháo, cũng tại nàng không có huynh đệ nào khác, cho nên phụ thân rất coi trọng đứa con kia, bây giờ nó đã dám đạp cả lên đầu nàng.

"Ta mới không nói bậy." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Thanh Mặc Nhan đã dặn, là nữ hài tử không được nói dối, nếu không sẽ bị biến thành xấu xí."

Nàng thuận miệng nói bậy.

Trong nháy mắt, không ít nữ tử đều lặng lẽ giơ tay lên sờ vào mặt mình.

Như Tiểu Lam hiểm hiểm cười ra tiếng.

Xem ra rất nhiều người có thói quen nói dối a.

"Ngươi đừng nói bậy... Ta sẽ bảo các nàng đánh chết tiểu yêu quái nhà ngươi!" Liễu Dương quận chúa cả giận nói.

"Ngươi đánh thử xem? Ông trời sẽ báo ứng ngươi." Như Tiểu Lam không chút nào lùi bước.

Ngũ tiểu thư càng nghe càng cảm thấy không đúng, nhìn bộ dáng của Như Tiểu Lam căn bản không giống với người bị đánh, ngược lại Liễu Dương quận chúa nhìn như đau đến đầu đầy mồ hôi.

Chẳng lẽ... Tiểu yêu quái này đã sử dụng pháp thuật nào đó?

"Quận chúa, việc này hay là thôi đi, dù sao phạt thì cũng phạt rồi." Ngũ tiểu thư khuyên nhủ.

Người khác thấy vậy càng có thêm cảm tình với Ngũ tiểu thư, rõ ràng nàng bị Như Tiểu Lam làm hại đến mất đi cả danh tiết, đã thế còn bị Hầu phủ từ hôn, vậy mà

hiện tại nàng lại đứng ra cầu xin cho Như Tiểu Lam.

Đúng lúc này, chợt nghe từ trong hoa viên truyền đến thanh âm the thé của thái giám: "Hoàng Thượng đến! Hoàng Hậu đến!"

Mọi người nhanh chóng tản ra, chỉ thấy hoàng đế đang đi tới từ trên đường nhỏ, các đại thần thì theo sát phía sau.

Ngũ tiểu thư vội vàng kéo Liễu Dương quận chúa chuẩn bị quỳ xuống đón giá, các nữ quyến khác cũng đồng loạt quỳ xuống, nhưng mà đúng lúc này Như Tiểu Lam lại oa oa khóc lớn lên một tiếng.

"Thanh Mặc Nhan... Mau tới cứu ta, Hoàng Hậu nương nương muốn đánh chết ta... Cứu mạng a..."

Thân hình Ngũ tiểu thư lay động, suýt nữa tê liệt ngã xuống đất.

Tiểu yêu quái này, thật đúng là cái gì cũng dám nói, rõ ràng là Liễu Dương quận chúa đánh ngươi, như thế nào lại đổ lên đầu Hoàng Hậu rồi.

Sắc màu Liễu Dương quận chúa cũng trở nên trắng bệch.

Tuy rằng nàng mượn uy danh của Hoàng Hậu để trách phạt Như Tiểu Lam, nhưng mà khi bị phạt chẳng phải là nên ngậm miệng tự mình chịu đựng sao?

Tại sao lại còn dám gân cổ lên hô to như thế.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều nghe được tiếng khóc của Như Tiểu Lam, hoàng đế không khỏi nhíu mày lại.

Lúc này Thanh Mặc Nhan liền nhanh chóng bước lên vài bước, đi đến trước mặt hoàng đế chắp tay hành lễ: "Tính tình Tiểu Lam vẫn còn quá trẻ con, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Hoàng đế gật đầu, rồi xua tay nói: "Ngươi qua đó xem."

Thanh Mặc Nhan xoay người đi về phía Như Tiểu Lam, Hoàng Hậu đứng bên cạnh đang muốn mở miệng giải thích, thì đã bị hoàng đế đánh gãy lời.

Hoàng Hậu có chút xấu hổ, rõ ràng nàng không hề hạ lệnh đánh chết ai cả, đặc biệt là đứa bé do Đại Lý Tự Thiếu Khanh nhận nuôi kia.

Về việc liên quan đến hài tử Thiếu Khanh nhận nuôi, gần đây nàng cũng nghe được không ít lời đồn, đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà đối phương lại cho nàng một cái "kinh hách" lớn như thế.

Thanh Mặc Nhan cúi xuống bế Như Tiểu Lam lên.

Đầu Như Tiểu Lam chôn cả vào trong lòng hắn: "Thanh Mặc Nhan, Hoàng Hậu dùng gậy đánh ta, lại còn muốn giết ta nữa... Ô ô ô, ta đâu có làm sai cái gì..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng co rút.

Nếu không phải hắn đã nghe trước được tin tức, biết bên này đang phát sinh chuyện gì, thì suýt nữa đã bị bộ dạng đáng thương của vật nhỏ đánh lừa rồi.

Thời điểm Liễu Dương quận chúa muốn đánh Như Tiểu Lam, hắn vốn định đi lên ngăn cản, nhưng mà hắn lại tinh tường phát hiện ra vật nhỏ không hề sợ hãi, đặc biệt khi gậy đánh xuống người bị đau lại là Liễu Dương quận chúa, hắn liền biết vật nhỏ lại giở trò.

Nếu nàng muốn chơi, vậy thì hắn sẽ bồi nàng chơi đến cùng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, sau khi ôm Như Tiểu Lam đứng dậy liền quay sang hành lễ với Hoàng Hậu: "Không biết Tiểu Lam đã phạm phải tội gì, mà để cho Hoàng Hậu phải phạt đánh nàng."

Hoàng Hậu không hiểu gì cả: "Bổn cung không có..."

"Xin hỏi hai cung nữ kia có phải là người của Hoàng Hậu nương nương không?"

Khi Hoàng Hậu nhìn đến hai cung nữ đang cầm cây gậy ở trên tay, sắc mặt lập tức thay đổi: "Phải."

"Nếu không phải do Hoàng Hậu nương nương hạ lệnh, thì các nàng dám tự tiện hành hình sao?" Ngữ khí Thanh Mặc Nhan lạnh băng, dù người đang nói chuyện với hắn là Hoàng Hậu, thì thái độ của hắn cũng không hòa dịu đi nửa phần.

Hoàng Hậu cũng có chút bực mình, làm trò trước mặt nhiều thần tử như thế, Thanh Mặc Nhan cũng không cho bậc thang để nàng đi xuống.

"Thanh Mặc Nhan, nàng là người nào, mà khiến cho ngươi dám chất vấn bổn cung?"

Lần này không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, hoàng đế đã tiếp lời.

"Đứa nhỏ này chính là đời sau của cao nhân dị thuật, trong vụ án Thuận Thiên Phủ vì muốn cứu mọi người mà đã phải sử dụng đến cấm thuật, làm tổn hại đến tuổi thọ... Đừng nhìn nàng lớn nhanh như thế, nhưng nàng chỉ còn sống được mười ba, mười bốn năm nữa thôi, đến ngay cả trẫm cũng có chút không đành lòng, sau này ở trong cung cũng đừng bắt nàng phải làm theo quá nhiều quy củ nữa." Nói xong hắn còn mang theo thâm ý khác liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái.

Hoàng Hậu cứng họng rồi.

Ngay cả đám người Liễu Dương quận chúa cùng với Ngũ tiểu thư cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu yêu quái đã cứu người của Thuận Thiên Phủ? Tại sao các nàng chưa bao giờ nghe nói qua.

"Không đúng, nàng chính là yêu quái, Hoàng Thượng đừng để bị nàng lừa!" Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn trên mông, nhảy dựng lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hoàng Thượng, thỉnh tứ hôn cho chó ngốc cùng với Ngũ tiểu thư

Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn dưới mông nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào Như Tiểu Lam.

"Cáng người đừng để bị nàng lừa, nàng thực chất chính là yêu quái, ngày đó nàng mất tích, Ngũ tiểu thư rõ ràng nhìn thấy nàng bị Mục công tử trói mang đến nhà riêng, nàng đuổi đến đó vốn định cứu nàng ta ra, ai ngờ lại xảy ra chuyện... Nhất định là nàng đã xử dụng yêu thuật để hại người!"

Như Tiểu Lam thò đầu từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra, ỷ vào thân hình cao lớn của Thanh Mặc Nhan, từ trên cao nhìn xuống Liễu Dương quận chúa: "Ta dùng yêu thuật làm cái gì?"

"Ngươi còn dám nói là không làm cái gì, Ngũ tiểu thư đã bị ngươi hại thành cái dạng này, ngươi là sợ nàng sẽ được gả vào Hầu phủ đi, đến lúc đó nàng sẽ lên làm chủ mẫu, ngươi cũng không thể làm càn được nữa!"

"Ta làm càn khi nào?" Như Tiểu Lam chớp động ánh mắt: "Dù cho Ngũ tiểu thư gả đến Hầu phủ thì cũng chỉ có thể quản được những chuyện trong viện nhị thiếu gia, chẳng lẽ nàng còn muốn quản đến cả chuyện trong viện Thanh Mặc Nhan?"

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người khẽ động.

Đặc biệt là mấy nữ quyến, rất mẫn cảm với loại sự tình này.

Trước kia các nàng chỉ cảm thấy tiếc hận cho Ngũ tiểu thư, những đáng thương mà nàng đã gặp phải, nhưng hiện tại khi vừa nghe Như Tiểu Lam nói, các nàng mới ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngũ tiểu thư gả cho nhị thiếu gia Hầu phủ, cũng không có liên quan gì đến Thanh Mặc Nhan, mà Như Tiểu Lam lại là hài tử được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, dù có ở trong Hầu phủ cũng sẽ đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, Ngũ tiểu thư căn bản là không quản trên người nàng được.

Nếu như vậy, những gì Liễu Dương quận chúa vừa nói, Như Tiểu Lam sợ Ngũ tiểu thư được gả vào cửa nên mới cố ý hãm hại nàng ta là không có căn cứ.

"Nói cũng đúng, dù cho Thiếu Khanh chưa thành thân, cũng không đến phiên em dâu mới vào cửa đến quản viện đi."

Trong đám người ẩn ẩn vang lên tiếng nghị luận.

Mười ngón tay Ngũ tiểu thư nắm chặt, vì quá dùng sức mà làm gãy cả móng tay ngón út.

"Quận chúa, cầu người đừng nói nữa, chuyện cũng qua rồi, ta cũng đã từ hôn với Hầu phủ, không thể gả được nữa." Nàng run giọng nói.

Liễu Dương quận chúa lúc này đang vô cùng nổi nóng, đâu để ý đến Ngũ tiểu thư nói cái gì, nàng tiếp tục chất vấn Như Tiểu Lam: "Ngươi dám nói việc này không có một chút liên quan đến ngươi?"

Như Tiểu Lam nhìn như có chút chần chờ rụt người lại vào trong lòng Thanh Mặc Nhan: "Kỳ thực... Ngũ tiểu thư cùng với Mục công tử cũng không có gì a..."

Ngũ tiểu thư "vèo" một cái ngẩng đầu lên: "Ngươi nói cái gì?"

Như Tiểu Lam đáng thương hề hề nhìn Ngũ tiểu thư: "Ngươi hỏi ta làm cái gì, ngươi có bị người ta động qua hay không mà cũng không tự mình biết sao, hay là nói từ đầu ngươi đã không muốn gả cho nhị gia nhà chúng ta, cho nên mới dùng Mục công tử làm cái cớ?"

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, rõ ràng là nàng bị người ta làm bẩn thanh danh, có nỗi khổ khó nói, hiện tại thế nhưng còn bị đối phương cắn ngược lại một cái, nói nàng từ trước đã có ý nghĩ muốn từ hôn.

"Ngươi biết rõ tình hình như thế tại sao không nói sớm!" Liễu Dương quận chúa quát hỏi.

"Là... Bởi vì..." Như Tiểu Lam sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan: "Ta có thể nói thật sao?"

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, hắn không biết vật nhỏ đang có ý đồ gì, việc Ngũ tiểu thư thất tiết là do hắn an bài, bây giờ vật nhỏ lại phủ định kế hoạch lúc trước của hắn, cũng không biết nàng đang tính toán gì nữa.

"Nếu ngươi muốn nói thì nói đi." Dù sao xảy ra chuyện gì đã có hắn bảo vệ cho nàng.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Kỳ thực... Ngày đó làm bẩn thanh danh của Ngũ tiểu thư là con chó đen mà ta nuôi."

Gương mặt tuấn lãng của Thanh Mặc Nhan nháy mắt cứng ngắc lại, hắn nỗ lực mím môi thật chặt, nhìn qua mặt không biểu cảm, nhưng chỉ có chính hắn mới biết được bản thân đang cố gắng nhịn cười đến mức nào.

Hai mắt Ngũ tiểu thư trợn lên, cả buổi vẫn không phản ứng lại được.

Trong đám người không biết là vị tiểu thư nhà nào không nhịn được, "phụt" cười ra tiếng.

Có người đi đầu, khiến cho những người khác cũng không nhịn được nữa, đồng loạt che miệng bật cười.

"Ngươi... Ngươi đang nói cái gì!" Ngũ tiểu thư hét ầm lên.

"Ngày đó nàng bị con chó đen nhà ta ôm... Lúc ấy có không ít người nhìn thấy đi?" Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan giật giật khóe miệng, gật gật đầu.

Mọi người càng cười to hơn.

Kỳ thực không có mấy người tin về việc một con chó có thể đoạt đi được sự trong sạch của Ngũ tiểu thư, bất quá như vậy mọi người lại càng tin vào việc Như Tiểu Lam vô tội, nếu không phải như thế, tại sao từ khi xảy ra chuyện tới nay, Ngũ phủ đều không hề giải thích với người bên ngoài bất cứ cái gì.

Ngũ tiểu thư giờ phút này như bị roi vào vực sâu.

Đến ngay cả hoàng đế cũng không khỏi lộ ra tươi cười.

Thấy hoàng đế cười, mọi người rốt cuộc không nhịn được nữa, đến ngay cả thái giám cùng với cung nữ cũng không giấu được ý cười nơi khóe miệng.

"Rốt cuộc chuyện này là sao, Thiếu Khanh, ngươi nói cho trẫm nghe." Hoàng đế cười đủ rồi mới mở miệng nói.

Thanh Mặc Nhan liền đem sự tình hôm đó nói qua một lần.

"Nguyên lai đều là hiểu lầm." Hoàng đế cười lắc lắc đầu: "Bất quá tiểu công tử phủ tả thừa tướng cũng nên thu liễm lại, việc này cũng coi như là giáo huấn cho hắn đi."

Hoàng đế vừa dứt lời, Ngũ tiểu thư liền "phịch" một cái quỳ trên mặt đất, che mặt khóc rống.

Dù có thể chứng minh việc nàng không bị Mục công tử đoạt đi thân thể, nhưng lại biến nàng thành trò cười cho mọi người.

Hoàng Hậu thấy tâm tình của hoàng đế không tệ, liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra, quay sang nói với Ngũ tiểu thư: "Việc này đã giải thích rõ ràng ngươi cũng không cần phải khổ sở nữa, đứng lên đi."

Ngũ tiểu thư vẫn quỳ ở đó không chịu đứng lên, nàng hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt: "Tiểu nữ phải chịu loại vũ nhục này thì làm gì còn mặt mũi để sống trên đời nữa, cầu Hoàng Hậu làm chủ, thưởng cho tiểu nữ được đi một cách thống khoái a."

Ngũ tiểu thư khóc hoa lê đái vũ, chiếm được đồng tình của không ít người.

"Nếu đã là hiểu lầm, Thiếu Khanh đại nhân cũng nên giúp Ngũ tiểu thư một chút đi." Có người đưa ra ý kiến.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi lóe: "Nếu Ngũ tiểu thư cảm thấy bị vũ nhục, không bằng để cho nàng vào Phật đường, như vậy cũng coi như thỏa mãn được tâm nguyện của nàng."

Mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch, nàng cũng không muốn hắn giúp như thế, xuất gia? Không không không, nàng mới không cần đến cái loại địa phương đó đâu!

Như Tiểu Lam nhìn thấy Ngũ tiểu thư càng khóc càng lợi hại, liền lôi kéo y phục Thanh Mặc Nhan: "Nàng giống như là không muốn xuất gia đâu, ta cảm thấy nàng đang muốn lập gia đình, không bằng chúng ta tìm một mối hôn sự tốt cho nàng đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan câu lên.

Ngũ tiểu thư đã làm bao nhiêu chuyện xấu với vật nhỏ, hắn tin tưởng vật nhỏ cũng không phải cái loại thánh nhân cổ hủ gì, mới nhanh như thế mà đã quên đi ân oán với đối phương.

Như Tiểu Lam quay đầu nói với hoàng đế: "Hoàng đế gia gia, không bằng ngươi ban hôn cho Ngũ tiểu thư đi, để nàng gả cho con chó đen của ta cũng được."

Nếu nói vừa rồi tâm tình Ngũ tiểu thư đã tuyệt vọng, thì khi nghe xong lời này, nàng chỉ hận không thể đâm đầu chết ở trên tường cho xong.

Như Tiểu Lam nghiêm trang nói: "Thất tiết với ai thì phải gả cho người đó không phải sao? Chó đen nhà ta tuy là có chút ngốc, nhưng mà nó lại rất đáng yêu, hơn nữa tuổi thọ của nó nhiều nhất cũng chỉ kéo dài mười mấy năm, chờ sau khi nó chết ngươi có thể tái giá, có cái gì không tốt?" (Linh: Sự thật chứng minh không nên đắc tội với vị này:v)

Rốt cuộc hoàng đế cũng không nhịn được nữa, ngửa đầu cười ha ha.

Mọi người thấy hoàng đế nở nụ cười, cũng cười ầm ầm lên theo.

Ngũ tiểu thư mặt xám như tro tàn, quỳ rạp trên mặt đất ô ô khóc.

Thanh Mặc Nhan nâng môi, vật nhỏ càng ngày càng không dễ chọc.

Bất quá hắn rất thích bộ dáng này của nàng.

Tốt lắm, người của hắn thì nên như vậy, bị khi dễ thì phải tìm cách trả lại gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thọ lễ là thế thân phù

Hoàng đế ngồi ở vị trí này đã rất nhiều năm, nhưng chưa từng thấy qua việc tứ hôn cho một con chó bao giờ.

Đặc biệt ra cái chủ ý này lại là một tiểu nha đầu siêu đáng yêu, đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, đôi mắt màu xanh biếc mở to, quả thật nhìn qua rất nhu thuận.

Nhưng cuối cùng việc tứ hôn này vẫn vì Ngũ tiểu thư té xỉu mà kết thúc.

Hoàng Hậu lại gọi hai cung nữ kia đến để hỏi kỹ càng về việc vừa rồi phạt đánh Như Tiểu Lam.

Đến ngay cả hoàng đế cũng tỏ ra xem trọng đứa nhỏ này, Hoàng Hậu cũng không muốn tìm phiền phức về cho bản thân, đang muốn tự mình răn dạy chất nữ là Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa cuối cùng cũng không chịu được cơn đau dưới mông, trực tiếp ngã xuống.

Hoàng Hậu phát hoảng, vội vàng sai người đi gọi thái y đến.

Thanh Mặc Nhan cũng tìm một cái cớ, mang Như Tiểu Lam đến thiên điện để trị liệu.

Như Tiểu Lam tuy rằng bị phạt đánh, nhưng mà chịu đau thay nàng lại là Liễu Dương quận chúa, cho nên Thanh Mặc Nhan chỉ bảo thái y đưa thuốc mỡ cho hắn sau đó liền đuổi người đi.

Như Tiểu Lam ở trên giường cười đến vui vẻ.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi có vui không?" Như Tiểu Lam cười hì hì.

"Làm việc xấu mà còn cao hứng đến thế?" Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ nhéo nhéo chóp mũi nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Là các nàng khi dễ ta trước." Lúc đó nàng đã đáp ứng với Thanh Mặc Nhan là tuyệt đối sẽ không gây chuyện, nhưng mà người ta đã khi dễ đến trên đầu nàng, nàng làm sao có thể chịu đựng được.

"Dù sao việc xấu ta cũng đã làm rồi, ngươi muốn làm gì thì làm." Nàng đùa bỡn một cách vô lại: "Mông Liễu Dương quận chúa hẳn là đã nở hoa rồi đi."

"Nếu lát nữa Hoàng Hậu nương nương hỏi về việc này, ngươi tính giải thích như thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, tiến đến thì thầm một trận bên tai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan thoáng ngẩn người, nhìn về phía nàng, biểu cảm có chút nghiêm túc: "Ngươi bỏ được?"

"Chỉ có thể làm như thế." Như Tiểu Lam kéo mở cổ áo, để lộ ra đoạn dây tơ hồng ở bên trong.

Tuy rằng thân thể của nàng đã mười tuổi, nhưng da thịt vẫn nhẵn nhụi và mịn màng như trẻ con, đặt biệt là mùi xạ hương trời sinh ở trên người nàng, cổ áo nửa mở, từng trận mùi xạ hương bay ra, trêu chọc thần kinh Thanh Mặc Nhan.

Tiểu gia hỏa như vẫn chưa nhận ra được điều gì khác thường, nàng đang cúi đầu tìm khối gỗ sét đánh "thế thân phù" ở trên người, một tay vén cổ áo ra nhìn vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ đè tay nàng lại, trực tiếp dùng tay ôm lấy nàng.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Ngươi làm cái gì?"

Yết hầu Thanh Mặc Nhan di chuyển lên xuống, thật vất vả mới nuốt xuống được ngọn lửa ở trong người.

"Ngươi đang làm cái gì, có thiên kim tiểu thư nhà ai giống như ngươi không, đến nửa điểm quy củ cũng không có."

Vẻ mặt Như Tiểu Lam khinh thường: "Ta vốn không phải là thiên kim tiểu thư gì cả."

Thanh Mặc Nhan không khỏi cứng họng.

Không sai, nàng vốn chỉ là mèo hương, vì sao đầu óc hắn lại nóng lên, nói về quy củ với nàng đây.

Hắn dùng cánh tay gắt gao ôm lấy tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt.

Cái nha đầu chết tiệt này chẳng lẽ không biết phòng bị với nam nhân sao? Còn dám lôi kéo y phục trước mặt hắn như thế...

Như Tiểu Lam khó hiểu nháy mắt: "Có thể buông ta ra hay không, như này quá nóng."

Thanh Mặc Nhan mím môi, hắn rất muốn răn dạy nàng vài câu, nhưng lời nói vừa đến bên miệng thì liền dừng lại.

Nếu nói cho nàng điều đó, sau này nàng bắt đầu phòng bị hắn thì phải làm sao đây.

Kia sau này hắn làm sao còn có thể tắm rửa cùng nàng, thay quần áo giúp nàng được nữa.

Cân nhắc kỹ càng, Thanh Mặc Nhan quyết định vẫn duy trì trạng thái hiện tại của nàng, dù sao đã có hắn nhìn chằm chằm, nếu ai dám đánh chủ ý lên người vật nhỏ của hắn...

Hừ!

Như Tiểu Lam chú ý tới trong mắt Thanh Mặc Nhan lóe ra một tia sát ý, khiến nàng chột dạ rụt cổ lại, cũng không dám nói chuyện cùng với hắn nữa.

Ai biết tại sao Thanh Mặc Nhan lại mất hứng như vậy, dù sao hắn cũng là chủ nhân, chính mình chẳng qua chỉ là một sủng vật mà thôi, vẫn là không nên đắc tội mới tốt.

Nàng nghĩ như thế, liền thành thật ngồi im không nhúc nhích, để mặc cho hắn ôm.

Thanh Mặc Nhan thấy tiểu nhân nhi trong lòng đã yên tĩnh cùng thuận theo, lúc này mới hài lòng buông tay ra, sửa sang lại y phục cho nàng.

Bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng của thái giám: "Cung yến đã bắt đầu, Hoàng Thượng cho mời Thiếu Khanh đại nhân."

Thanh Mặc Nhan sửa sang lại quan phục, mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi thiên điện, đi đến đại điện.

Lúc này Thái Hậu đã đến, hoàng đế cùng Hoàng Hậu đều ngồi ở hai bên, chúng thần cũng đồng loạt đưa lên thọ lễ, nói ra những lời chúc cát tường.

Thời điểm hoàng đế nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước vào liền vẫy tay với hắn: "Thiếu Khanh đến đây đi."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước đến gần, Như Tiểu Lam nhớ tới những lời chúc tối nghĩa khó hiểu mà lúc trước Thanh Mặc Nhan đã dạy cho nàng, sau khi hành lễ xong nàng liền bắt đầu ngâm nga một cách gian nan.

Bất quá chỉ là mấy lời chúc cát tường đã cũ, nhưng bởi vì có giọng nói trẻ con của Như Tiểu Lam, khiến nghe qua tựa như được rót thêm mật đường, liên tục ngọt đến tận trong tâm người ta.

Hoàng đế tươi cười nhìn Như Tiểu Lam, cuối cùng đến ngay cả Thái Hậu cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

"Thôi thôi, ai gia không thiếu mấy lời chúc cát tường đó, đừng gây khó dễ cho đứa nhỏ này nữa."

Sau khi nghe xong lời này Như Tiểu Lam liền thở ra một hơi, nàng nói thầm: "Đều tại Thanh Mặc Nhan cứ bắt ta phải học."

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói thẳng trước mặt Thái Hậu như thế, Thái Hậu liền cười nói: "Khó trách Hoàng Thượng luôn nhắc đến vật nhỏ nhà ngươi ở trước mặt ai gia, xem ra đúng là rất đáng yêu, cũng thật khó xử cho Thiếu Khanh, còn chưa thành gia đã phải mang theo hài tử, lại còn có thể nuôi hài tử tốt đến như thế."

Đối diện với lời khen ngợi của Thái Hậu khuôn mặt Thanh Mặc Nhan vẫn không đổi sắc, trước tiên hắn chắp tay mừng thọ Thái Hậu, sau đó liền sai người mang thọ lễ lên.

Kỳ thực hàng năm thọ lễ đều là mấy thứ kia, không vượt ra khỏi những thứ mà Thái Hậu yêu thích, là các loại tượng phật kinh văn linh tinh.

Thái Hậu chỉ nhìn thoáng qua đã vẫy vẫy tay, lệnh cho cung nữ bên người thu thọ lễ về.

"Vật nhỏ ngươi chẳng lẽ không chuẩn bị thọ lễ cho ai gia sao?" Thái Hậu đột nhiên mở miệng nói.

Lời này nửa thật nửa đùa, thân là Thái Hậu làm sao lại thiếu mấy đồ vật quý giá đây?

"Có." Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Lễ vật là do ta tự mình làm, không đáng giá tiền bằng của bọn họ."

Hoàng đế hiếu kỳ nói: "Là cái gì, mang ra để trẫm được mở rộng tầm mắt."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn thận móc một thẻ bài nhỏ bằng gỗ từ trong y phục ra, mặt trên có điêu khắc hoa văn kỳ quái, trên thẻ bài còn có cả dây tơ hồng.

Quả nhiên là vật không đáng giá tiền.

Miệng Hoàng Hậu giật giật, kỳ thực nàng rất muốn chất vấn Như Tiểu Lam, nàng muốn biết nàng ta đã dùng biện pháp gì, mà có thể làm cho Liễu Dương quận chúa mông nở hoa, giống hệt như là bị phạt đánh.

"Đây là cái gì?" Hoàng đế cầm thẻ bài gỗ lên nhìn nhìn.

"Đây là thế thân phù." Như Tiểu Lam nói: "Là ta tự tay làm, mang trên người có thể tránh được tai họa."

"Nga? Thần kỳ như thế?" Hoàng đế rõ ràng không quá tin tưởng.

"Là sự thật." Như Tiểu Lam nói với Thái Hậu: "Chỉ cần mang theo nó trên người, cho dù có người đánh mông ngươi ngươi cũng không sợ, thế thân phù sẽ hóa giải tai họa, tựa như hôm nay ta bị Liễu Dương quận chúa đánh, người phải chịu đau lại là nàng."

Hoàng Hậu cứng lại rồi.

Thái Hậu còn chưa biết chuyện này, liền nhìn sang Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu đành phải kiên trì nói hết việc này ra.

"Liễu Dương quận chúa thật sự bị thương?" Thái Hậu hỏi.

Hoàng Hậu gật đầu, uể oải nói: "Tuy rằng đã bôi thuốc nhưng vẫn không thể xuống giường được."

"Cư nhiên còn có thứ thần kỳ như thế, ngươi nha đầu này sẽ không chỉ làm mỗi một cái thôi đi?" Hoàng đế nhìn thấy Thái Hậu hứng thú đùa nghịch thế thân phù, trong lòng bất giác dâng lên một chút đố kỵ.

"Ta làm hai cái." Như Tiểu Lam thành thật nói: "Nhưng mà cái kia ta đã đưa cho Thanh Mặc Nhan, bởi vì mặt trên có tên của hắn, nên không thể chuyển giao cho người khác."

Nghe xong lời này, trong đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Không ít người vừa rồi còn đỏ mắt hâm mộ nha đầu kia vận khí tốt, được Thái Hậu coi trọng, bây giờ lại tỏ ra vui sướng khi thấy người gặp họa.

Có thứ tốt cư nhiên không dâng lên hoàng đế trước tiên, xem ra vận làm quan của Thiếu Khanh muốn tận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Phúc kia biết đâu chính là họa họa kia biết đâu sau này lại là phúc, ta muốn phụ trách với Lăng Tĩnh Tiêu!

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều kiễng chân lên nhìn chằm chằm vào tiểu nhân nhi đang đứng ở trước mặt hoàng đế cùng Thái Hậu.

Hoàng đế đánh giá Như Tiểu Lam: "Nếu trẫm muốn thế thân phù của Thanh Mặc Nhan, thì ngươi sẽ làm gì?"

Mặc kệ là ai, đối với vấn đề này chỉ có thể lựa chọn cung kính dâng đồ vật trong tay lên.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề chủ động giao thế thân phù ra, cũng không có ý muốn mở miệng giải thích.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, nghiêng đầu giống như là đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

"Hoàng đế gia gia cũng muốn có thế thân phù?"

"Đúng."

Mọi người chú ý thấy xưng hô của đứa nhỏ này có chút quá phận, nhưng mà đối với việc này hoàng đế lại không có bất cứ phản ứng gì.

Hoàng Hậu vài lần định mở miệng để nhắc nhở hoàng đế, nhưng mà hoàng đế lại không nhìn về phía nàng.

"Có chút khó a." Như Tiểu Lam vuốt cằm nhỏ: "Nếu hoàng đế gia gia không vội mà nói, ta có thể làm cho ngài một cái nữa, nhưng mà cái của Thanh Mặc Nhan không thể đưa cho người khác được."

"Trẫm là hoàng đế, ngươi cũng không đưa sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, giống như căn bản không nhận ra sắc mặt hoàng đế đang trầm xuống: "Bên người hoàng đế gia gia có nhiều người bảo vệ như vậy, hơn nữa tất cả mọi người đều kính sợ ngài, nhưng mà Thanh Mặc Nhan thì khác, công việc của hắn thường xuyên gặp phải nguy hiểm, có nhiều lần còn suýt nữa làm mất đi cả tính mạng, cho nên thế thân phù kia không thể đưa cho người khác được."

Nghe xong lời này, đến ngay cả Thái Hậu cũng trở nên ảm đạm: "Thôi, bất quá cũng chỉ là một hài tử, Hoàng Thượng đừng làm khó nha đầu này nữa."

Hoàng đế xấu hổ cười cười: "Trẫm bất quá chỉ là đang đùa với nàng mà thôi... Gần đây công việc của Thanh Mặc Nhan rất vất vả, người tới, cấp chỗ ngồi cho Thiếu Khanh."

Hoàng đế nói một câu, thế nhưng đem vị trí của Thanh Mặc Nhan chuyển lên hẳn phía trước.

Như Tiểu Lam cũng đi theo.

Cung yến ngắm trăng cùng với tiệc mừng thọ của Thái Hậu được tổ chức cùng một lúc, không khí nhất thời lại sôi động lên.

Không ít người đều nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Vận khí của Thiếu Khanh quả đúng là rất tốt, nhờ một câu nói của nha đầu kia mà ngược lại nhận được thánh ân."

"Lần sau có thể không gặp may như thế nữa."

Triều đình từ trước đến nay đều thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng chỉ vì một câu nói mà có thể làm cho người ta mất đầu.

Thái Hậu tuổi đã cao, mới ngồi một canh giờ đã cảm thấy mệt mỏi, liền trở về về tẩm điện trước.

Hoàng Hậu bồi Thái Hậu về nghỉ, sau đó cũng lấy cớ không lộ diện nữa.

Bên người hoàng đế có mấy vị trọng thần cùng các hoàng tử, cho nên không chú ý tới Như Tiểu Lam ở bên này, nàng quét sạch hết tất cả đồ ăn ngon ở trên bàn, còn cảm thấy mỹ mãn vuốt bụng nhỏ chính mình.

"Tiểu Lam."

Nàng nghe được phía sau có người gọi tên mình.

Quay đầu, chỉ thấy Vu Phong Hoa đang nâng váy chạy tới, thần sắc nôn nóng.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành của Vu Phong Hoa, trong lòng Như Tiểu Lam lại âm thầm oán giận: Tên này sinh ra đẹp mắt như thế, thật đúng là ông trời không có mắt, sau này xem ra sẽ không có nữ nhân nào dám gả cho hắn.

Ai lại nguyện ý gả cho một nam nhân lớn lên còn đẹp hơn cả mình a.

"Tiểu Lam, ta có việc cần ngươi giúp." Vu Phong Hoa nhỏ giọng nói, đi theo phía sau hắn còn có hai cung nữ, nhìn qua thần sắc nghiêm khắc, hiển nhiên các nàng cực kỳ không muốn Vu Phong Hoa chạy đến bên này.

Vu Phong Hoa lộ ra biểu cảm chua xót, bất đắc dĩ chỉ chỉ đằng sau.

Như Tiểu Lam lập tức nhảy ra khỏi ghế, lôi kéo góc áo Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Ta muốn cùng bát điện hạ đi ra ngoài hít thở không khí... Có thể giúp ta tách hai cung nữ kia ra không?"

Thanh Mặc Nhan nhìn Vu Phong Hoa, do dự một lúc.

Hoàng đế đặc biệt không muốn nhìn thấy bát điện hạ, dù cho hôm nay là ngày sinh của Thái Hậu, hắn cũng không được phép đi lại lung tung, hơn nữa bên người lúc nào cũng có người nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhưng mà khi hắn nhìn vào ánh mắt chờ mong của Như Tiểu Lam, hắn đành phải gật đầu: "Đi đi, nhớ là không được đi xa."

Như Tiểu Lam hưng phấn kéo Vu Phong Hoa chạy đi, hai cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hai cung nữ kia, lặng lẽ ngoắc tay kêu một tên thái giám đến, thấp giọng phân phó vài câu.

Sau đó thái giám liền biến mất ở trong đại điện.

Ở trong cung, ai mà chẳng có vài cái cơ sở ngầm.

Vu Phong Hoa bị Như Tiểu Lam lôi kéo chạy đi, hai người trốn vào phía sau núi giả.

Tiếng bước chân cung nữ càng ngày càng gần, nơi này là vườn của Thái Hậu, các nàng không dám cao giọng la lên, chỉ có thể cẩn thận tìm kiếm thân ảnh Vu Phong Hoa.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ đi đến một tên thái giám, hắn quát khẽ: "Người nào!"

Hai cung nữ kia bị dọa dừng lại bước chân.

"Các ngươi là người của cung nào, nơi này không được đi loạn." Thái giám hô quát, nhìn qua cực kỳ uy phong.

Hai cung nữ kia chỉ đành hỏi đối phương có gặp qua hai đứa nhỏ hay không.

Thái giám vung tay chỉ: "Bọn họn đi về phía bên kia."

Cung nữ nói lời cảm tạ, rồi vội vàng rời đi.

Thái giám nhìn về hướng bọn họ ẩn thân, cũng xoay người rời khỏi.

Như Tiểu Lam thở ra một hơi, lôi kéo Vu Phong Hoa ngồi trên núi giả.

"Nói đi, tìm ta có việc gì?"

Vu Phong Hoa ấp a ấp úng nói: "Ta muốn hỏi ngươi một chút... Có phải hay không thân thể nữ hài tử mà để cho nam nhân nhìn thấy thì không thể lấy ai khác được nữa?"

Như Tiểu Lam nhướng mày: "Chẳng lẽ thân thể của ngươi bị người ta nhìn thấy?"

Gia hỏa này sẽ không phải đem chính mình trở thành nữ hài tử rồi đi?

"Không phải..." Vu Phong Hoa khẩn trương nói: "Không phải là ta, là... Là Phù Sinh trong tháp Phật... Lăng Tinh Tiêu, buổi tối hôm trước ta vụng trộm trốn ra ngoài đi tìm hắn, không nghĩ tới lại thấy hắn đang tắm rửa ở trong suối nước lạnh."

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Ngươi ngủ đến hồ đồ rồi đi, hắn cũng là nam nhân a."

"Không phải... Cái đó... Ta nhìn thấy." Tầm mắt Vu Phong Hoa chuyển xuống dưới.

Như Tiểu Lam nhìn theo thấy tầm mắt hắn dừng ở giữa hai chân.

Không phải đâu!

Chờ sau khi nàng phản ứng lại còn suýt nữa nhảy dựng lên.

"Lăng Tinh Tiêu không có cái đó?"

"Không có."

Như Tiểu Lam cảm thấy thế giới xung quanh nàng đều bị đảo điên.

Một tiểu chính thái soái như vậy, cư nhiên lại là nữ hài tử!

A a a a, đây là cái quỷ gì, ông trời đây là đang đùa sao, làm đảo điên mọi thứ như thế thật sự vui sao.

"Ta nhìn thấy thân thể của nàng, có phải hay không phải phụ trách với nàng?" Vu

Phong Hoa thành thật hỏi.

"Đừng..." Như Tiểu Lam đỡ trán: "Nhất định nàng sẽ giết ngươi."

"Nàng là người xuất gia, sẽ không sát sinh."

"Đúng vậy, nàng không sát sinh, nàng chỉ giúp ngươi luân hồi mà thôi."

"Đừng nói nàng như thế, kỳ thực... Kỳ thực nàng là một người rất tốt." Vu Phong Hoa nóng nảy, một đôi mắt mị ánh nước mắt lưng tròng nhìn vào Như Tiểu Lam.

Trời ạ, đừng dùng loại ánh mắt này để nhìn ta.

Như Tiểu Lam run rẩy một chút: "Ta biết nàng là người tốt, nhưng mà nếu ngươi thật sự chạy đến đó nói cho nàng nghe chuyện này, ngươi cảm thấy nàng sẽ đồng ý sao? Nàng nữ giả nam trang nhất định là có nguyên nhân không thể nói ra."

Vu Phong Hoa cắn môi, nửa ngày mới nói ra được một câu: "Ta nhất định sẽ phụ trách."

Như Tiểu Lam tuyệt vọng ngước mắt lên trời: "Ta khuyên ngươi buông tha suy nghĩ này đi."

Một khối đá ngũ sắc xuất hiện ở trước mặt nàng.

Vu Phong Hoa quơ quơ đá ngũ sắc trong tay: "Chỉ cần ngươi dạy ta phải làm thế nào mới không bị nàng cự tuyệt, ta liền đem vật này tặng cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Khối đã ngũ sắc thứ hai tới tay, lão Hầu gia mặt mũi của ngươi đâu?

Như Tiểu Lam nhìn khối đá ngũ sắc trên tay Vu Phong Hoa, trong lòng liền khẽ động.

"Nói phải giữ lời?"

Vu Phong Hoa gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên."

Như Tiểu Lam nhếch môi, duỗi tay cầm lấy khối đá ngũ sắc kia, dè dặt cẩn thận cất đi.

Phải thu thập đủ bốn khối đá ngũ sắc nàng mới biết được bản thân còn có thể quay về hiện đại được nữa không, mặc kệ cuối cùng thành công hay thất bại, nàng đều phải thử một lần, bởi vì đây là hy vọng duy nhất của nàng.

Ngoắc ngón tay, ý bảo Vu Phong Hoa lại gần.

"Muốn theo đuổi nữ hài tử, điểm đầu tiên quan trọng nhất, da mặt nhất định phải dày!"

Vu Phong Hoa sờ lên mặt mình: "Còn gì nữa?"

"Còn phải thể hiện bản thân là một kẻ rất si tình, ngươi vì nàng chịu bao nhiêu ủy khuất nhưng vẫn tỏ ra không sao cả, hơn nữa ngươi phải tìm một cơ hội thích hợp để nói cho nàng biết, ta thích ngươi, nhớ kỹ, lúc đó ánh mắt ngươi phải cực kỳ ôn nhu, thâm tình..."

Như Tiểu Lam đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt mị hoặc phong lưu của Vu Phong Hoa.

"... Quên đi, ý đó ngươi vẫn là nên quên đi." Chỉ bằng diện mạo của hắn, không cần thiết phải ngụy trang cũng sẽ làm cho người ta động tâm.

Vu Phong Hoa nghiêm túc lắng nghe, miệng còn không ngừng nói thầm, giống như đang nỗ lực nhớ kỹ những lời Như Tiểu Lam nói.

"Còn có miệng của ngươi nhất định phải thật ngọt, liên quan đến việc này ta không có cách nào dạy cho ngươi, ngươi chỉ có thể tự dựa vào chính mình, mặc kệ nàng mặc y phục gì, trang điểm thành bộ dáng như thế nào, ngươi đều chỉ có thể khen nàng đẹp, tuyệt đối không được khen nữ tử khác ở trước mặt nàng."

Vu Phong Hoa gật đầu như giã tỏi.

Hai người ở trên núi giả thì thầm nói chuyện, bất tri bất giác yến hội đã tan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan tìm đến đây, chỉ thấy hai tiểu gia hỏa đang nói đến hăng say.

"Trở về thôi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Sắc mặt Vu Phong Hoa tối sầm lại, nhìn về phía Như Tiểu Lam bằng ánh mắt vô cùng đáng thương.

Như Tiểu Lam không đành lòng, nhưng mà lại không có biện pháp, chỉ có thể cáo từ, đi theo Thanh Mặc Nhan rời khỏi hoàng cung.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi có thể an bài vài người ở bên cạnh bát điện hạ hay không, dù cho không thể bảo vệ hắn, thì thỉnh thoảng truyền ra vài cái tin tức cũng được."

Trong xe ngựa, Như Tiểu Lam đến gần lấy lòng Thanh Mặc Nhan, giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn tha thiết.

Mỗi lần nàng có việc nhờ người khác đều lộ ra biểu cảm như vậy.

Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt: "Chuyện trong cung ta thân là thần tử không tiện nhúng tay vào."

"Ta không bắt ngươi phải nhúng tay, chỉ cần an bài vài người đáng tin ở bên cạnh hắn là được." Như Tiểu Lam gấp đến lôi kéo góc áo hắn.

"Hắn là bát điện hạ, có quan hệ gì với ngươi đâu?"

"Ta là cảm thấy hắn ở trong cung có chút đáng thương..."

"Người đáng thương trong cung rất nhiều." Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Mạng người như cỏ rác, người chết ở trong cung mỗi ngày còn nhiều hơn so với tưởng tượng của ngươi, chẳng lẽ ngươi đều muốn quản?"

Như Tiểu Lam cắn ngón tay: "Nhưng mà hắn là bằng hữu của ta."

"Bằng hữu?" Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, ánh mắt quạnh quẽ như đang muốn nhìn thấu nàng.

Như Tiểu Lam rụt người về phía sau: "Ngươi nhìn ta như thế làm cái gì?"

"Bát điện hạ không được hoàng đế yêu thích." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Ta biết a."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hắn là muốn nhắc nhở nàng không được quá thân cận với bát điện hạ, bằng không sẽ khiến cho hoàng đế không vui, nhưng mà xem ra hiện tại, nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

Nàng chính là dựa vào ý nguyện của bản thân để đi kết giao bằng hữu.

Thật là có chút đau đầu a... Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài.

Như Tiểu Lam tiếp tục túm lấy y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi có thể giúp ta được không, an bài một người thôi cũng được, một người, ta cũng đâu phải bắt ngươi giết người phóng hỏa gì, chẳng lẽ đến một người cũng không được sao..."

Nhìn quan phục bị nàng kéo xộc xệch, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ co rút: "Chỉ an bài một người?"

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

"Giúp ngươi cũng được thôi, nhưng mà phải có điều kiện." Thanh Mặc Nhan nâng tay chỉ vào mặt mình, sau đó lẳng lặng ngồi ở chỗ kia nhìn nàng.

Lại là ý này a! Như Tiểu Lam trợn tròn mắt.

Bởi vì đã trải qua vài lần, nên nàng hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Thanh Mặc Nhan.

Muốn nàng đến hôn hắn.

Lại chiếm tiện nghi của nàng...

Nghiến răng nhỏ kèn kẹt, sắc mặt Như Tiểu Lam tối tăm nhìn Thanh Mặc Nhan đang bày ra một khuôn mặt nghiêm túc.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận một chút, Như Tiểu Lam rất nhanh đã khôi phục lại được bình tĩnh.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, giúp nàng việc này hắn không có lợi ích gì cả, hơn nữa sắp xếp người ở trong cung là một chuyện vô cùng nguy hiểm, sai lầm một chút sẽ liên lụy đến mạng người.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, đôi mắt nheo lại lộ ra tươi cười giảo hoạt.

Thanh Mặc Nhan vẫn luôn nhìn chằm chằm đánh giá vật nhỏ, thấy ban đầu nàng còn có chút kháng cự, nhưng mà rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Hắn không ngừng thăm dò điểm mấu chốt của nàng, để khiến nàng quen dần với sự tồn tại của hắn.

Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, từ trên người tản mát ra một đạo ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên hiểu rõ nàng muốn làm gì, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, nữ hài trước mắt đã không thấy đâu, chỉ còn một đống y phục hỗn loạn.

Y phục giật giật, từ phía dưới chui ra một con mèo màu đen.

Mèo hương màu đen trưởng thành lên không ít, màu lông sáng bóng hơn, giống như vải satanh.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, trong lòng tuy rằng vạn phần không muốn nàng làm như thế, nhưng hắn cũng không muốn phải bức nàng quá mức.

Từ từ thôi, một ngày nào đó hắn sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện.

Sau khi biến thành mèo hương Như Tiểu Lam có vẻ tự tại hơn rất nhiều, cũng không biết có phải do toàn thân đều là lông màu đen hay không, mà da mặt nàng dày lên không ít.

Tùy tiện bò từ cánh tay lên đến đầu vai hắn.

Hừ hừ, dù sao ngươi cũng chưa nói không được biến thành động vật.

Như Tiểu Lam nhắm hai mắt, vươn đầu lưỡi ra, cuồng liếm một hồi.

Thanh Mặc Nhan cứng ngắc ngồi im một chỗ, nửa bên mặt toàn là nước miếng.

Này có chút không giống với hình ảnh ấm áp mà hắn tưởng tượng ra...

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan sai người dỡ ngạch cửa, xe trực tiếp chạy vào trong.

Trước khi xuống xe, Như Tiểu Lam đã biến trở về hình người, nàng để ý tới phía sau xe bọn họ còn có hai chiếc xe ngựa khác.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

Nàng nhớ khi đi, bọn họ cũng chỉ có một chiếc xe.

"Hoàng đế ban thưởng." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Ta có thể nhìn được không?"

Không chút nào che giấu "tham luyến".

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười, hắn thích vật nhỏ như vậy, muốn cái gì liền nói ra, không giống với những nữ nhân khác che che giấu giấu, rõ ràng muốn còn khẩu thị tâm phi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi đến trước xe ngựa, vừa muốn vén màn xe lên, chợt nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn thấy lão Hầu gia đang dẫn theo sáu, bảy tên tôi tớ đi về phía bên này.

"Sắc trời đã tối, phụ thân còn chưa đi nghỉ sao?" Thanh Mặc Nhan không tiếng động kéo Như Tiểu Lam đến bên người.

Lão Hầu gia khinh thường nhìn Như Tiểu Lam, rồi sau đó lại đem ánh mắt chuyển về phía hai chiếc xe ngựa: "Đây là Hoàng Thượng ban thưởng?"

"Vâng." Thanh Mặc Nhan trả lời, thần sắc lạnh nhạt.

Lão Hầu gia vung tay lên với đám tôi tớ: "Đã là đồ do thánh thượng ban ân, thì phải thu vào phủ, khiêng toàn bộ vào trong nhà kho đi."

Như Tiểu Lam kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đây là muốn đoạt đồ sao?

Lão Hầu gia, mặt mũi của ngươi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Đây là hoàng đế thưởng cho ta, ta không muốn lập gia đình

Bàn tay to của lão Hầu gia vung lên, tôi tớ bên người liền muốn tiến lên dỡ đồ trên xe xuống.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức mang theo thủ hạ che chắn ở trước xe ngựa.

Mấy tên tôi tớ nào dám cứng rắn với đám người Huyền Ngọc, tất cả đều bị dọa đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lão Hầu gia biến sắc, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan cả giận nói: "Nghịch tử, ngươi có ý gì?"

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn phụ thân của hắn: "Phụ thân đây là có ý gì?"

Mỗi lần hoàng đế ban thưởng xuống chỉ cần không phải là đất đai và cửa hàng, thì lão Hầu gia đều sai người chuyển hết vào nhà kho trong phủ.

Không phải hắn không muốn đất đai cùng cửa hàng, mà tại vì khế ước đất đai đều do Thanh Mặc Nhan đứng tên, hắn thật sự không có cách nào lấy về tay được.

Nhưng mà khi hoàng đế thưởng xuống vàng bạc cùng ngọc ngà, hoặc là vật phẩm tơ lụa thì lại khác, nhi tử hiếu kính phụ thân là chuyện đương nhiên, ai có thể nói được cái gì.

Lão Hầu gia trừng mắt: "Ngươi muốn giữ làm của riêng những thứ hoàng đế ban cho?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên cười khẽ: "Phụ thân nói quá rồi, những thứ này không phải là Hoàng Thượng ban thưởng cho Hầu phủ chúng ta."

Lão Hầu gia ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Không phải thưởng cho Hầu phủ?

"Ban thưởng cho ngươi cũng tức là cho Hầu phủ chúng ta." Lão Hầu gia hừ một tiếng, tiến lên mạnh mẽ đẩy Huyền Ngọc ra, túm lấy màn xe vén lên.

Huyền Ngọc nắm lấy chuôi kiếm nhìn thoáng qua Thanh Mặc Nhan.

Người khác hắn đều có thể ngăn lại, nhưng lão Hầu gia là phụ thân của Thanh Mặc Nhan, hắn cũng phải có vài phần kiêng kị, miễn cho bị thương hắn lại làm khó

Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam duỗi đầu ra xem.

Chỉ thấy trong xe là một thân gỗ, thân cây cháy đen, nhìn qua bẩn hề hề.

Lão Hầu gia không có phòng bị, liền phát hoảng, một lúc sau cả giận nói: "Ngươi mang đồ hoàng đế ban cho giấu đi đâu rồi?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, Như Tiểu Lam lại hoan hô ra tiếng, tránh thoát khỏi tay Thanh Mặc Nhan chạy về phía xe ngựa.

Không sai, đây là gỗ sét đánh, còn là gỗ đào tốt nhất!

Như Tiểu Lam hưng phấn vuốt ve khúc gỗ trên xe, quay đầu lại hỏi Thanh Mặc Nhan: "Cái này thật sự là hoàng đế gia gia cho?"

"Ân."

Như Tiểu Lam hưng phấn không thôi, hoàn toàn không để ý đến lão Hầu gia sắc mặt xanh mét đang đứng ở một bên.

Nàng xem xong xe này rồi lại chạy đến chiếc xe còn lại, Huyền Ngọc vội vàng nhấc màn xe lên giúp nàng.

Ánh vàng rực rỡ chiếu vào hai mắt nàng.

Trên xe bày năm rương gỗ, ba rương tràn đầy châu báu trang sức, còn có cả bảy tấm vải dệt.

Hai rương gỗ nhỏ còn lại đựng toàn là vàng bạc lấp lánh.

"Đây là Hoàng Thượng thưởng cho Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói với lão Hầu gia.

Như Tiểu Lam vừa mừng vừa sợ: "Thật sự là cho ta?"

Không nghĩ tới hoàng đế vẫn rất hào phóng a.

Như Tiểu Lam vui vẻ vuốt mấy thứ kia, còn cố ý cầm lên một khối đá mắt mèo màu xanh biếc, đặt ở trước hai mắt để ước lượng.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi xem khối đá quý này có giống với ánh mắt ta không?"

Thanh Mặc Nhan cười cười.

Đá quý dù có đẹp đến đâu cũng không thể bằng ánh mắt nàng.

"Nâng đồ về đi." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhìn đám người Huyền Ngọc khiêng thân gỗ đào cháy đen đi.

Thời điểm thấy bọn họ nâng năm rương gỗ lên, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, tiến lên đè rương lại.

"Sao hoàng đế có thể ban thưởng cho đứa nhỏ này được, này cũng quá nhiều đi." Lão Hầu gia liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam phồng má trốn ở sau lưng Thanh Mặc Nhan, thè lưỡi về phía lão Hầu gia.

Dù nhiều cũng là hoàng đế cho ta, nhiều hay ít cũng không phải chuyện của ngươi.

Bất quá lời này nàng cũng chỉ dám nói ở trong lòng, không thể nói ra được.

"Phụ thân chẳng lẽ đồ vật của tiểu hài tử mà người cũng không buông tha sao?" Trong giọng nói của Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo tia châm chọc.

"Ta bất quá chỉ là muốn giúp nàng quản lý mấy thứ này mà thôi, trong phủ không có chủ sự, nhị đệ ngươi lại chưa thành thân, đồ vật để ở nơi đó sẽ khó tránh khỏi không bị tên nô tài nào đó nổi lòng tham trộm cắp, khóa ở trong nhà kho mới là an toàn nhất." Sắc mặt lão Hầu gia đỏ lên, phảng phất như ý tốt của mình bị người ta từ chối nên tức giận.

"Kỳ thực phụ thân không cần phải vất vả như thế, trong phủ không có chủ sự, phụ thân nâng một vị lên làm chính thê là được, cũng giúp cho người không phải nhúng tay vào mọi chuyện." Thanh Mặc Nhan ra vẻ cung kính, nhưng những lời nói ra lại rất lạnh lùng.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ sau áo choàng Thanh Mặc Nhan ra, đánh giá biểu cảm trên mặt hai người.

Chuyện này tuyệt đối là có nội tình!

Phụ bất từ, tử bất hiếu (*), đối chọi gay gắt như thế, tuyệt đối có chuyện!

(*) Phụ bất từ, tử bất hiếu: Cha không lành, khó sanh con thảo.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi, đi về sân của mình.

Đi một đoạn không xa, Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn quay lại.

Chỉ thấy lão Hầu gia đang phát hỏa với đám tôi tớ, hiển nhiên là giận chó đánh mèo lên trên người khác.

Nàng rất muốn hỏi Thanh Mặc Nhan một câu, chuyện này rốt cuộc là làm sao.

Nhưng mà khi thấy rõ biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, nàng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan trước nay luôn bình thản thong dong bây giờ lại mang theo khuôn mặt lạnh băng, con ngươi đen trắng rõ ràng thanh lãnh tựa như băng phách, không khỏi khiến cho người ta lạnh thấu tim.

Ma xui quỷ khiến, Như Tiểu Lam duỗi tay ra kéo lấy bàn tay to của hắn, an ủi nói: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng như thế, ngươi còn có ta mà."

Lời vừa nói ra, hai bên đều ngây ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía tiểu nhân nhi ở bên cạnh, giữa mi tâm lộ ra vài phần lạnh thấu sương.

"Ngươi có thể ở bên ta được bao lâu?"

Như Tiểu Lam nhớ tới hai khối đá ngũ sắc của nàng, nếu nàng gom đủ bốn khối, nàng tất nhiên sẽ phải quay về, đến lúc đó nhất định hắn sẽ cảm thấy thương tâm đi.

Hắn đối với nàng vô cùng tốt, điểm này nàng có thể cảm nhận được.

Nếu nàng thật sự lặng lẽ rời đi, đối với hắn mà nói, này chẳng khác nào là bị phản bội, nhưng mà nếu nói cho hắn biết tình hình thực tế, khó đảm bảo hắn sẽ không giận dữ rồi thu lại hai viên đá ngũ sắc của nàng.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nội tâm nàng rối rắm không thôi.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Ngươi sẽ lớn lên rất nhanh, từ trước đến giờ ngươi không nghĩ đến chuyện phải lập gia đình sao?"

Như Tiểu Lam chột dạ nói: "Ta có thể gả ở gần chỗ ngươi... Đến lúc đó cũng không có gì thay đổi."

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, ý cười buồn bã: "Gả đi rồi ngươi không còn là người trong phủ nữa, người ngoài đều biết tuy rằng ta nhận nuôi ngươi, nhưng không hề nhận ngươi làm nghĩa nữ, đến lúc đó có lẽ chúng ta sẽ ở hai chân trời khác nhau."

Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy ảm đạm.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, nếu nàng thật sự gả cho người khác, sẽ không còn quan hệ gì với hắn nữa, sau này có thể gặp lại hắn hay không cũng rất khó nói.

Thanh Mặc Nhan rõ ràng đã nhìn thấy sự dao động trong mắt nàng, hắn tiếp tục dụ dỗ nói: "Có ta ở đây sẽ không để cho ai bắt nạt ngươi, nhưng mà gả cho người khác thì rất khó nói, hơn nữa thân phận của ngươi cũng là một vấn đề rất lớn, nếu như để đối phương phát hiện ra chân thân của ngươi... Có lẽ nửa đời sau của ngươi sẽ phải ăn chuột chết sống qua ngày đi."

Như Tiểu Lam rùng mình một cái

Trời ạ, nhiều vấn đề như thế, tại sao trước đây nàng không nghĩ tới.

Hiện tại suy nghĩ cẩn thận, nàng càng cảm thấy thế giới này thật nguy hiểm, ở bên người Thanh Mặc Nhan vẫn là an toàn nhất.

"Ta không gả." Như Tiểu Lam nói: "Lập gia đình quá nguy hiểm... Không, là quá phiền toái, ta muốn mãi ở lại bên cạnh ngươi có được không?"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên, nhưng mà rất nhanh đã bị hắn che giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bằng không ngươi gả cho ta đi

Vẻ mặt Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn Như Tiểu Lam: "Ngươi không muốn gả đi?"

"Không gả." Như Tiểu Lam lắc đầu nhỏ: "Ta không đi đâu hết."

"Lời này là thật?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan xẹt qua một tia ánh sáng nhạt.

"Ân, không có ai tốt bằng ngươi, ta không muốn gả ra ngoài." Như Tiểu Lam có chút thất thần nói, xem ra giấc mộng lấy một phu quân thư sinh của nàng đã tan thành mây khói.

"Bằng không ngươi gả cho ta đi." Thanh Mặc Nhan ra vẻ tùy ý nói một câu.

Như Tiểu Lam cho rằng bản thân nghe lầm, ngốc lăng ở nơi đó đến nửa ngày cũng không khôi phục lại tinh thần được.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng ngơ ngác nhìn hắn đến xuất thần, liền duỗi tay ra nhéo nhéo mặt nàng, đứng dậy nắm lấy tay nàng tiếp tục đi vào trong viện.

Giống như lời vừa rồi không phải do hắn nói ra.

"Kỳ thực... Cũng không phải là không thể được..." Bên cạnh truyền đến thanh âm cúi đầu lẩm bẩm.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan cong lên, tùy ý nói: "Không vội, ngươi có thể từ từ suy nghĩ."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam bỗng trầm tĩnh lại, cảm xúc khẩn trương rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên có người thổ lộ với nàng, cái này cũng xem như là thổ lộ đi?

Nàng cũng không xác định được.

Thanh Mặc Nhan không phải loại người thích đùa bỡn người khác, sẽ không phải là hắn cố ý đùa với nàng đi.

Nguyên bản nàng còn đang khẩn trương muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe Thanh Mặc Nhan nói nàng có thể từ từ suy nghĩ, nàng lại cảm thấy cũng có lý.

Dù sao bây giờ nàng vẫn còn quá nhỏ, loại sự tình này vẫn là chờ lúc nào rảnh rỗi rồi nghĩ tiếp sẽ tốt hơn.

Trở lại trong sân, việc đầu tiên Như Tiểu Lam làm là đi xem khối gỗ sét đánh.

Thanh Mặc Nhan sai người dọn dẹp một căn phòng, dùng để chứa khối gỗ sét đánh kia.

"Sao hoàng đế lại ban thưởng cho ta?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Không phải ngươi đã đáp ứng với Hoàng Thượng rồi sao, chế tạo thêm một khối thế thân phù cho hắn." Thanh Mặc Nhan điểm tay lên trán nàng.

Vật nhỏ này cũng quá lớn mật rồi, người khác đáp ứng yêu cầu của hoàng đế đều phải vội vã đi làm ngay, nhưng mà nàng thì ngược lại, mới quay đầu liền quên luôn.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng: "Nguyên lai là như vậy."

Thanh Mặc Nhan vung trường bào bên ngoài, cầm thanh đao trên cái giá bên cạnh: "Cần bao nhiêu gỗ?"

Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Làm luôn sao?" Này cũng quá gấp gáp đi.

"Trước tiên phải làm một khối cho ngươi đã." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm nói.

Khối thế thân phù trên người Như Tiểu Lam đã dùng làm thọ lễ đưa cho Thái Hậu, chỉ cần nghĩ tới việc này trong lòng Thanh Mặc Nhan đã cảm thấy bất an.

Người xưa có câu, ngõa quán bất ly tỉnh thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong (*).

(*) Ngõa quán bất ly tỉnh thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong: Chậu sành sẽ va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận. Thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn.

Trong người Như Tiểu Lam toàn là những pháp thuật mà bọn hắn không thể nào lý giải được, cho nên đối với việc này tỷ lệ nguy hiểm nàng gặp phải sẽ tương đối cao, không có chuyện gì thì không sao, nếu thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sợ là đến năng lực của hắn cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Có Thanh Mặc Nhan giúp đỡ, rất nhanh Như Tiểu Lam đã chế tạo ra sơ hình của thế thân phù, thời gian đến canh ba (Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng), nàng đã liên tục ngáp ngủ.

Thanh Mặc Nhan thấy thế liền bảo nàng dừng công việc trong tay lại, trở về nghỉ ngơi.

Mấy ngày kế tiếp, Như Tiểu Lam đều bận rộn chế tác thế thân phù.

Ban ngày Thanh Mặc Nhan phải đến Đại Lý Tự làm việc, đến chạng vạng tối mới thấy hắn trở về, có khi hắn giúp nàng gọt chế vật liệu gỗ, có khi lại ngồi ở bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng còn thấy quản gia trong phủ tiến đến, nói là Hầu gia cho mời, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan lấy mấy loại lý do ra để từ chối.

Lão Hầu gia nghe được lời bẩm báo của quản gia trong lòng càng thêm tức giận.

Hầu phủ sớm đã trên đà xuống dốc, tiền lời từ mấy cửa hàng trong tay hắn càng ngày càng giảm, bình thường cũng chỉ dựa vào bổng lộc của hắn để lấp vào lỗ thủng trong phủ.

Vốn bổng lộc của hắn cũng không tính là quá ít, nhưng mà hắn lại muốn nuôi dạy đứa con thứ hai thật tốt, mắt thấy con trai hắn đang ngày một lớn lên, vì để tạo quan hệ cho hắn (ntg) cũng phải dùng đến không ít tiền, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy có kết quả.

Nhớ đến buổi tối hôm đó Thanh Mặc Nhan mang về đồ vật được Hoàng Thượng ban thưởng hắn càng cảm thấy thấp thỏm nôn nóng hơn, lập tức sai quản gia đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia: "Ngươi đi gọi nghịch tử kia đến đây, nói là ta có việc cần tìm hắn!"

Quản gia đi vài lần nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan đuổi về.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy tức, quát lớn với mấy tên tôi tớ bên người: "Đi nói với nhị thiếu gia, bảo hắn đến viện đại ca hắn, xem hắn (TMN) đang làm cái gì!"

Tôi tớ liền đến viện của nhị thiếu gia truyền lời.

Trận đánh của lão Hầu gia lần trước đã khiến cho nhị thiếu gia không xuống giường được, dưỡng thương một thời gian mới tốt lên được đôi chút.

Thấy phụ thân cho người truyền lời đến, hắn bị dọa vội vàng đi thay y phục, té đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia.

Huyền Ngọc đứng trước cửa chính phòng bẩm báo: "Nhị thiếu gia đến đây."

Thanh Mặc Nhan đang viết thứ gì đó, nghe thấy Huyền Ngọc bẩm báo, hắn liền ngẩng đầu lên nhìn Như Tiểu Lam đang chuyên tâm pha chế chu sa.

"Hắn đến làm cái gì?" Thanh Mặc Nhan bỏ bút xuống, ngữ khí lạnh như băng.

"Nghe nói là Hầu gia bảo hắn tới đây, nhị gia đương nhiên sẽ không dám chậm trễ." Huyền Ngọc khinh thường nói.

"Cứ nói ta đang bận." Thanh Mặc Nhan một lần nữa nhấc bút lên.

Huyền Ngọc nghe vậy liền hiểu rõ ý tứ của thế tử, lui ra ngoài.

Lúc này nhị thiếu gia đang đứng ở trong viện, thấp thỏm bất an nhìn về phía chính phòng.

Có mấy gã sai vặt đi qua chỗ hắn, trên tay nâng rương gỗ nhỏ, nắp rương chưa khép kín, mơ hồ có thể nhìn thấy kim quang lấp lánh bên trong.

Đôi mắt nhị thiếu gia lập tức mở lớn.

"Tại sao tự nhiên tiểu thư lại thích mấy thứ vàng bạc châu báu này, nhiều như vậy, thật đúng là... Cũng không sợ bị mất sao." Một gã sai vặt thở dài.

"Có thế tử ở đây còn phải sợ cái gì nữa, người nào không có mắt dám đến đây trộm đồ?" Một gã sai vặt khác nói, hai người vừa nói chuyện vừa chậm rì rì khiêng rương đi.

Nhị thiếu gia vốn định đi theo để nhìn cho rõ hơn, nhưng mà đám tử sĩ trong viện lại nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

Hắn chỉ có thể nuốt nước miếng, trơ mắt nhìn hai người kia đi xa dần.

Lại nhìn về phía chính phòng, nhị thiếu gia có chút thất thần.

Từ trước đến nay đại ca chưa bao giờ cần đến tiền tiêu hàng tháng từ chỗ phụ thân, huynh ấy có thể sống tự do tự tại, còn hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân.

Trong tay không có bạc, đến ngay cả ra ngoài uống rượu cùng bằng hữu cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã, mỗi lần tính tiền hắn đều cúi thấp đầu, hận không thể chui xuống đất.

Thường xuyên qua lại, dần dần những người đó không còn tìm hắn đi ra ngoài nữa.

Cắn chặt răng, nhị thiếu gia thò tay vào trong ống tay áo, lấy gia một bọc giấy dầu.

Đây là do Bạch công tử Bạch Ngọc Lâu giao cho hắn, nói chỉ cần dùng nó là có thể bắt được tiểu yêu quái kia.

Không độc không tàn nhẫn không phải là trượng phu, chỉ cần hắn bắt được tiểu yêu quái kia giao cho Bạch công tử, chức quan tiền tài đều sẽ tự khắc đến.

Nhìn xung quanh chính phòng một phen, vẫn chưa thấy Huyền Ngọc đi ra, nhị thiếu gia liền lặng lẽ chọc thủng bọc giấy dầu, tay áo rũ xuống, chậm chạp đi bộ xung quanh, dùng tay áo che lấp, đem bột phấn trong bọc giấy dầu rải lên trên đường nhỏ...

Không lâu sau, đã thấy Huyền Ngọc trở lại: "Thế tử bộn bề công việc, không có thời gian để gặp ngài, nhị gia mời trở về đi."

Nhị thiếu gia cũng không nói gì, rất nhanh đã rời khỏi sân.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi Hầu phủ, Như Tiểu Lam ở trong sân đùa nghịch pháp khí của nàng.

Gió nhẹ thổi tới, đột nhiên nàng hít hít mũi nhỏ, dương đầu, hắt xì một cái thật vang dội.

Nâng tay lên xoa xoa mũi.

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Sao lại như vậy, tay nàng biến thành móng vuốt từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 118: Khoa trương giả tạo, một màn kế tiếp một màn

Như Tiểu Lam kinh hãi đánh giá tay mình, tại sao lại biến thành móng vuốt mèo?

Không đúng!

Nhìn lại trên người, y phục của nàng rơi trên mặt đất, quanh thân là da lông tỏa sáng.

Như Tiểu Lam ngây người.

Tại sao bỗng nhiên nàng lại biến trở về với hình dạng mèo hương?

Nhắm hai mắt lại, thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể... Nàng muốn biến trở lại hình dạng con người.

Nhưng mà, nàng kinh hoảng phát hiện ra, nàng không thể tụ hợp được nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Trời ạ, không phải đâu, nàng không biến thành người được!

Cách đó không xa vang lên tiếng nói chuyện của hạ nhân trong viện: "Di, vừa rồi tiểu thư còn ngồi ở đây mà, tại sao bây giờ lại không thấy đâu?"

Như Tiểu Lam cuống quít trốn vào bụi cỏ gần đó.

Sự tình liên quan đến chân thân của nàng đến bây giờ cũng chỉ có vài người biết, trong viện này trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, cũng chỉ có Huyền Ngọc biết tình hình thực tế.

Nhưng mà hiện tại cả hai bọn họ đều không có ở đây.

Đột nhiên, nàng ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, có chút giống với cỏ bạc hà mèo, nhưng lại mang theo tia thơm ngọt khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Đầu óc không chịu nghe theo khống chế hưng phấn lên, chưa đợi nàng tìm lại lý trí, bốn chân đã tự động bước đi.

Như Tiểu Lam đi xuyên qua bụi cỏ, thẳng hướng ngoài viện.

Chó ngốc!

Như Tiểu Lam muốn triệu hồi chó ngốc ra, nhưng mà nàng đã quên, hiện tại nàng chỉ có móng vuốt, căn bản không thể kết ấn được.

Một tia thanh tỉnh cuối cùng trong đầu cũng bị mùi hương kỳ dị kia chiếm cứ.

Nàng thần không biết quỷ không hay nhảy ra ngoài từ tường viện.

Mới sáng sớm nhị thiếu gia đã đứng ở trong viện của hắn, thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, ở dưới chân hắn, một cái lồng sắt đang được đặt nơi đó.

"Đến đến!" Một gã sai vặt hổn hển chạy vào nói: "Nhị gia, con mèo kia thật sự tìm đến theo mùi hương ngài lưu lại."

Nhị thiếu gia mừng rỡ, cuống quít mở cửa lồng ra, bỏ bọc giấy dầu vào trong.

Mèo hương từ cửa viện đi vào, tựa như người uống say, nghiêng ngả chao đảo bước về phía lồng sắt.

Một tiếng "lộng đát" vang lên, nhị thiếu gia đóng mạnh cửa lồng lại.

"Thật tốt quá, cuối cùng cũng bắt được." Gã sai vặt bên cạnh cao hứng nói.

"Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài." Nhị thiếu gia cố gắng tự kiềm chế hưng phấn trong lòng, phân phó nói.

Gã sai vặt đi an bài, một lúc sau nhị thiếu gia lên xe ngựa rời khỏi Hầu phủ.

Dọc theo đường đi, nhị thiếu gia không ngừng quan sát lồng sắt.

Mùi vị phân tán đi, phai nhạt không ít.

Như Tiểu Lam khôi phục lại thanh tỉnh.

Khi nàng thấy rõ lồng sắt trước mặt, lông toàn thân lập tức dựng hết lên.

Súc sinh! Thả ta ra!

Nàng nhe răng nhỏ về phía nhị thiếu gia, tuy nàng không còn răng sữa nữa, nhưng dù cho như vậy, cũng không thể nào cắn đứt lồng sắt để đi ra ngoài được.

Thả ta ra!

Nàng rít gào, liên tục va mạnh thân thể vào lồng sắt.

Ban đầu nhị thiếu gia còn có hứng thú nhìn, nhưng sau đó hắn lại cảm thấy mèo hương giống như là đã phát điên, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng, nếu nó đâm đến chết, thì hắn không thể bàn giao cho Bạch công tử được nữa.

Hắn cầm lấy một miếng vải đen, trực tiếp đắp lên trên lồng sắt.

Tầm mắt Như Tiểu Lam lâm vào trong bóng đêm, đôi mắt màu xanh biếc tựa như hai cái đèn, tản mát ra tia sáng sâu kín.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt hung hăng đánh lên mặt mình.

Không được hoảng, trước hết phải nghĩ kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nàng lại tự chạy ra khỏi sân, còn chui vào lồng sắt của nhị thiếu gia?

Nghe thanh âm bên ngoài hình như là đang ở trên xe ngựa, nhị thiếu gia muốn mang nàng đi đâu?

Đủ loại nghi vấn nối đuôi nhau tới, Như Tiểu Lam nghĩ đến đau đầu.

Bất quá nàng tin tưởng một điều, nàng biến mất, tử sĩ trong viện nhất định sẽ phát hiện ra, hơn nữa sẽ lập tức nghĩ cách báo tin cho Thanh Mặc Nhan biết.

Xe ngựa lay động một lúc rồi ngừng lại.

"Nhị thiếu gia, tiểu thư nhà ta ở trà lâu đối diện, nàng muốn gặp ngài một lát..."

Ẩn ẩn truyền đến tiếng nói chuyện của nữ tử, nghe qua hẳn là còn ít tuổi.

"Tiểu thư nhà các ngươi là..."

"Nô tì là nha hoàn của Ngũ tiểu thư."

Đôi mắt Như Tiểu Lam co rút lại, nàng an tĩnh nằm xuống.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm nhị thiếu gia rõ ràng không ổn.

Nha hoàn nức nở nói: "Bởi vì tiểu thư nhà ta đắc tội với Như tiểu thư phủ các ngươi, hôm yến hội ngắm trăng ngày mười lăm nàng đã nhục mạ tiểu thư nhà ta ở trước mặt mọi người... Hiện giờ tiểu thư nhà ta nản lòng buồn bã một lòng muốn xuất gia, nên trước khi đi muốn gặp ngài lần cuối."

"Cái gì mà Như tiểu thư, Hầu phủ chúng ta mới không có người đó!" Nhị thiếu gia cả giận nói: "Nàng bất quá chỉ là được đại ca ta nhận nuôi..."

Như Tiểu Lam vểnh tai.

Nhưng mà nhị thiếu gia lại không nói hết lời.

Lồng sắt đột nhiên lay động, Như Tiểu Lam nhìn thấy một tia ánh sáng từ dưới đáy lồng sắt chiếu vào.

Nhị thiếu gia cầm theo cái lồng bước xuống xe, đi theo nha hoàn Ngũ phủ đến trà lâu đối diện.

Nha hoàn mở cửa nhã phòng ra, chờ sau khi nhị thiếu gia đi vào thì nàng lặng lẽ đóng cửa, rồi khóa chắc cửa lại.

Nhị thiếu gia hồn nhiên không phát hiện điều gì khác thường, vì lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều rơi vào trên người vị Ngũ tiểu thư đang ngồi dựa lưng vào cửa sổ kia.

"Nhị thiếu gia." Ngũ tiểu thư nhẹ nhàng đứng dậy, thi lễ với hắn.

Nhị thiếu gia luống cuống tay chân muốn tiến lên đỡ đối phương, nhưng mà trong tay lại vướng cái lồng sắt, cho nên hắn liền tùy ý đặt ở phía dưới bàn.

Hắn không cẩn thận giẫm phải miếng vải đen, khiến vải trượt xuống một đoạn.

Lúc này Như Tiểu Lam mới có cơ hội xem xét tình hình bên ngoài.

Ngũ tiểu thư dùng khăn tay lau nước mắt, nửa khuôn mặt nàng được che lại bằng một chiếc khăn, ẩn ẩn để lộ ra cằm thon nhọn, có vẻ như rất gầy và yếu đuối.

"Hôm nay có thể được gặp nhị thiếu gia một lần, tiểu nữ chết cũng không hối tiếc." Ngũ tiểu thư nức nở nói.

Nhị thiếu gia bỗng thấy nhiệt huyết dâng lên.

"Ngũ tiểu thư, xin đừng nói thế, ta biết ngươi vô tội... Ngươi có thể đừng đi xuất gia hay không?"

Ngũ tiểu thư che mặt khóc thút thít: "Thanh danh của ta đã bị Như Tiểu Lam hủy hoại, nếu không xuất gia ta còn có thể đi đâu đây, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ được làm thê tử của ngươi, không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra thế này... Nhị thiếu gia, chúng ta chỉ có thể hẹn kiếp sau..."

Nhìn Ngũ tiểu thư khóc thành tiếng ở trước mặt mình, trong lòng nhị thiếu gia như bị thiêu đốt, hắn muốn an ủi đối phương, nhưng lại khẩn trương không dám duỗi tay ra.

Đúng lúc này, đột nhiên Ngũ tiểu thư lại nhào vào trong lòng hắn, lên tiếng khóc lớn.

Như Tiểu Lam ở trong lồng sắt nhìn đến ngây người.

Đây là loại kịch khoa trương giả tạo gì, biến chuyển cũng quá nhanh đi.

Cuối cùng nhị thiếu gia cũng lấy được dũng khí, một phen ôm Ngũ tiểu thư vào lòng.

Hai người đứng không vững, nghiêng ngả chao đảo ngã xuống trên giường ở phía sau bình phong.

Như Tiểu Lam liều mạng vươn móng vuốt ra ngoài, muốn mở then cài cửa lồng sắt.

Chỉ cần có thể đẩy then cài cửa ra, nàng có thể chạy thoát khỏi cái lồng này.

Nhưng mà khoảng cách giữa những song sắt rất hẹp, mà chân của nàng lại mập mạp, sau khi vươn ra cư nhiên còn bị mắc kẹt lại.

Meo, đây là ông trời muốn tuyệt đường sống của ta sao?

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, liều mạng giãy dụa.

Đúng lúc này, cửa nhã phòng bị người từ bên ngoài phá ra, Ngũ công tử hầm hầm bước vào trong, còn dẫn theo không ít gia đinh Ngũ phủ.

Ngũ công tử nâng chân lên đạp đổ bình phong, cả kinh thi thấy một đôi uyên ương ở trên giường.

"Nhị công tử, ngươi đã làm gì muội muội của ta?" Ngũ công tử tiến lên, đánh nhị thiếu gia một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Gạo nấu thành cơm, Thiếu Khanh cường thế

Ngũ công tử đánh một quyền lên mặt nhị thiếu gia.

"Súc sinh! Ngươi đã làm gì muội muội của ta!"

Thân hình nhị thiếu gia đơn bạc, sau khi trúng một quyền, đầu óc liền trở nên hồ đồ.

Ngũ tiểu thư quần áo không chỉnh tề, ngồi ở trên giường khóc thút thít, không nói một câu nào.

Ngũ công tử túm lấy y phục nhị thiếu gia một lần nữa, trợn mắt quát: "Nhìn chuyện tốt mà ngươi làm đi, ngươi tính toán làm sao cho muội muội ta một cái công đạo?"

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới ở cửa đều là gia đinh của Ngũ phủ.

Ngũ công tử thấy hắn không nói gì, liền đẩy mạnh hắn một cái: "Phái người đến Hầu phủ, mời lão Hầu gia đến đây tận mắt trứng kiến cảnh này, đừng cho là Ngũ phủ chúng ta dễ bắt nạt."

Ngũ công tử đang định rời đi, lúc này nhị thiếu gia mới khôi phục lại tinh thần, tiến lên phía trước kéo lấy tay áo đối phương: "Việc này không cần phải tìm cha ta, ta có thể tự mình làm chủ!"

Ngũ công tử khinh thường liếc nhìn hắn một cái, hiển nhiên không tin lời nói có thể làm chủ của hắn.

"Nhị công tử vẫn nên để ta đến Hầu phủ đi." Ngũ công tử nói: "Đến lúc đó cũng tiện cho việc nói chuyện hơn."

Như Tiểu Lam tuy rằng bị nhốt ở trong lồng, nhưng lại nghe được rất rõ ràng mọi chuyện.

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu rõ tất cả.

Cái gì mà Ngũ tiểu thư muốn xuất gia, cái gì mà thâm ý muốn tới gặp nhị thiếu gia lần cuối, lừa đảo!

Chẳng qua nàng vì thanh danh bị hủy, tự thấy chính mình không còn hy vọng gả ra bên ngoài, cho nên mới trực tiếp dùng biện pháp mạnh, trực tiếp cùng nhị thiếu gia gạo nấu thành cơm.

Nàng đã tính toán hết, biết nhị thiếu gia sẽ động tình với nàng, biết Hầu gia sẽ vì nhi tử của mình, nhất định sẽ đem chuyện này che giấu đi.

Như Tiểu Lam dùng hết sức lực vươn móng vuốt, cuối cùng cũng động được vào then cài cửa, nhưng mà chân nàng đang bị mắc kẹt, nên móng vuốt căn bản là không có chút sức lực nào.

Chân trước vừa động đã bị kẹt đến phát đau.

Cắn chặt răng, bằng bất cứ giá nào, dùng hết sức.

Một cơn đau tê tâm liệt phế truyền đến, then cài cửa được đẩy ra một chút, nhưng mà phần đệm thịt ở dưới móng vuốt lại bị kẹp vào trong.

Đau quá.

Những người trước mắt này đều có cừu oán với nàng, nếu rơi vào trong tay bọn họ, nàng tuyệt đối sẽ chết rất đẹp mắt.

Ngũ công tử lôi kéo nhị thiếu gia chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này, bên ngoài nhã phòng vang lên tiếng bước chân hỗn độn, một đám quan sai mạnh mẽ tiến vào, khống chế tất cả gia đinh của Ngũ phủ.

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn thân ảnh quen thuộc từ bên ngoài bước vào.

Quan bào chỉnh tề, mặt trên thêu vân nhạn, xung quanh là những hoa văn nhỏ, bên hông đeo ngọc bội, cùng với túi gấm được dệt từ sợi tơ màu vàng, xanh, đỏ, tím thành hình vân hạc, quần lụa trắng bên trong, chân mang ủng.

Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy trong đầu "ông" lên một tiếng.

Thời điểm Như Tiểu Lam nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cũng không khỏi ngây ngốc: Làm sao hắn đến được đây? Sao hắn lại tìm được nơi này...

Thanh Mặc Nhan tiến vào, Huyền Ngọc theo sát ở phía sau hắn, vừa bước vào phòng mắt đã nhìn loạn khắp nơi, giống như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trên giường, Ngũ tiểu thư túm chặt lấy y phục, toàn thân đều đang run rẩy.

Nhưng mà ánh mắt Thanh Mặc Nhan một khắc cũng không dừng ở trên người nàng.

Ngũ công tử lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: "Thiếu Khanh đây là có ý gì, tính diệt khẩu Ngũ phủ chúng ta?"

Thanh Mặc Nhan không để ý đến Ngũ công tử, mà lại đẩy hắn ra, đi đến trước bàn, đánh giá xung quanh.

"Chít chít..." Dưới bàn truyền đến thanh âm mỏng manh.

Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống, chỉ thấy một cái lồng sắt bị chụp bằng vải đen ở dưới chân bàn, một cái móng vuốt mèo đưa từ bên trong ra, dừng ở chỗ then cài cửa.

Thanh Mặc Nhan vươn tay, một tay kéo tấm vải đen ra.

Trong lồng sắt lộ ra tiểu mèo đen đáng thương, ánh mắt xanh biếc tha thiết mong chờ nhìn vào hắn, nhỏ giọng kêu chít chít.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, dè dặt cẩn thận khảy then cài cửa ra.

Như Tiểu Lam đau muốt rút móng vuốt về, nhưng lại đổi lấy đau đớn lớn hơn.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Như Tiểu Lam bị dọa không dám động đậy.

Thanh Mặc Nhan dùng sức bẻ, cửa lồng thay đổi hình dạng, then cài cửa cũng buông lỏng, lúc này Như Tiểu Lam mới rút móng vuốt đáng thương của mình về được.

Đệm thịt bị cắt qua, nàng liền vươn đầu lưỡi ra, liếm móng vuốt của chính mình, bởi vì tránh được một kiếp, nên có chút cảm giác suy yếu vì đại nạn không chết, khi được Thanh Mặc Nhan ôm từ trong lồng ra, toàn thân nàng đã sớm run thành một đoàn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sâu thẳm, dừng ở trên móng vuốt Như Tiểu Lam, phía dưới da lông của nàng cũng mơ hồ hiện ra từng mảng xanh tím, đó là do nàng dùng sức muốn vươn móng vuốt ra để tháo then cài cửa.

"Thành thật đợi ở đây." Thanh Mặc Nhan nói ngắn gọn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam liền thành thật ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu lúc này hắn đuổi nàng, nàng cũng sẽ không đi, thế giới này quá nguy hiểm, may mắn nàng còn có một chủ nhân đáng tin cậy.

Thanh Mặc Nhan thong thả bước đến trước mặt nhị thiếu gia.

"Đại... Đại ca, con mèo kia..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp, tựa hồ như đang muốn giải thích cái gì đó.

Lời nhị thiếu gia còn chưa nói xong, đã thấy một trận kình phong bay đến trước người hắn.

Tất cả mọi người trong phòng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt: Thanh Mặc Nhan đang giơ cánh tay lên, bóp chặt lấy cổ nhị thiếu gia.

Hai tay nhị thiếu gia liều mạng lôi kéo, muốn kéo tay hắn (TMN) ra, nhưng mà sức lực không địch lại, không lâu sau cả khuôn mặt đã nghẹn đến đỏ bừng.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh mau buông tay, hắn là nhị đệ của ngươi, chẳng lẽ ngươi lại muốn giết hắn!"

Thanh Mặc Nhan vẫn như cũ không buông tay ra, ánh mắt nheo lại, ẩn ẩn mang theo sát khí.

Ngũ tiểu thư co rúm người lại vào trong góc, lúc này nàng mới chính thức hiểu rõ, tại sao nhị thiếu gia Hầu phủ lại kính sợ đại ca mình đến thế.

Bộ dạng này của Thanh Mặc Nhan, đến ngay cả nàng ở bên cạnh cũng cảm thấy run rẩy, chứ đừng nói đến bản thân nhị thiếu gia.

Nhưng mà nhị thiếu gia là lợi thế cuối cùng của nàng, là hy vọng duy nhất giúp nàng tiến vào Hầu phủ, tuyệt đối không thể để Thanh Mặc Nhan giết người được.

Nghĩ đến đây, Ngũ tiểu thư quyết tâm, trực tiếp nhào người ra, quỳ gối ở dưới chân Thanh Mặc Nhan.

"Cầu xin Thiếu Khanh đại nhân thủ hạ lưu tình, ngàn sai vạn sai đều là do lỗi của tiểu nữ, ngài không nên trách tội nhị thiếu gia..." Nàng bụm mặt khóc thút thít.

Ngũ công tử thấy thế cũng tiến lên khuyên can: "Thiếu Khanh không phải cho rằng chỉ cần giết chết nhị gia nhà các ngươi là có thể cho chúng ta một cái công đạo đi?"

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Ngũ công tử một cái, đột nhiên thu tay lại, nhị thiếu hia ngã quỵ xuống đất, há miệng liều mạng ho khụ khụ, hơn nửa ngày mới khôi phục được hơi thở ổn định.

Quan sai ở đây cùng với đám người Huyền Ngọc đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không hề có ý muốn đi lên khuyên can.

Ngũ công tử chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Mắt thấy mọi việc sắp thành công, ai ngờ vào thời điểm mấu chốt thì Thanh Mặc Nhan lại đến.

Nhị thiếu gia cử động chân, bám lấy chiếc ghế bên cạnh rồi bò dậy: "... Đại ca, chuyện của ta, khi trở về ta sẽ tự khắc đi giải thích với phụ thân."

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó nhìn đệ đệ của mình, hơi thở quanh thân lạnh băng, ánh mắt xẹt qua, giống như xương gió lạnh buốt thổi đến.

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười lạnh, cẩn thận ôm Như Tiểu Lam từ trên bàn lên, xoay người đi ra phía cửa.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh, không bằng để chúng ta cùng đến Hầu phủ đi, cũng phải cho muội muội ta một cái công đạo không phải sao."

"Không cần công đạo." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Bây giờ các ngươi trở về dọn dẹp một chút, đợi trời tối trực tiếp nâng nàng vào phủ là được rồi." Nói xong liền đẩy Ngũ công tử ra, nghênh ngang mà đi.

Tất cả mọi người đều sững sờ ở nơi đó.

Trực tiếp nâng vào phủ? Kia chẳng phải là biến thành nạp thiếp sao!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Thiếu nữ kinh hô, phát ra từ trong thư phòng Thiếu Khanh!

Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương rời khỏi trà lâu, rồi trực tiếp trở về Đại Lý Tự.

"Gọi Trường Hận đến đây." Thanh Mặc Nhan nắn bóp chân cho Như Tiểu Lam, thấy mặt trên có một mảng da thịt bị tổn hại, liền phân phó Huyền Ngọc nói.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem y quan Đại Lý Tự đến, Thanh Mặc Nhan lại bảo hắn phái người truyền tin đến Hầu phủ.

"Đem mấy việc nhị đệ làm nói cho ông ấy biết, thuận tiện bảo ông ấy chuẩn bị nạp thiếp cho nhị đệ đi." Thanh Mặc Nhan nhìn Trường Hận thuần thục xử lý miệng vết thương cho Như Tiểu Lam, ngữ khí có vẻ không tốt.

Huyền Ngọc đi ra tìm người truyền tin cho lão Hầu gia, đợi đến khi hắn trở về thì thấy mèo hương màu đen đang ngồi ở trên bàn làm việc của Thanh mặc nhan, còn hai người Trường Hận cùng Thanh Mặc Nhan thì đều nhíu chặt lông mày lại ngẩn người ở nơi đó.

"Có chuyện gì vậy?" Vẻ mặt Huyền Ngọc khó hiểu.

Trường Hận chỉ vào quả cầu lông trên bàn: "Ngươi có hiểu nó đang nói cái gì không?"

Lúc này Huyền Ngọc mới chú ý tới Như Tiểu Lam đang mở to đôi mắt tròn vo, ánh mắt chờ mong nhìn về phía hắn.

Hắn cùng Trường Hận đều biết chân thân của Như Tiểu Lam, cho nên ở chỗ Thanh Mặc Nhan cũng không cần phải kiêng rè.

"Bảo Như cô nương trực tiếp biến thành hình người không phải là được rồi sao? Cần gì phải đoán nhiều..." Đôi khi Huyền Ngọc tự cảm thấy bản thân mình thật thông minh.

"Nếu nàng có thể biến trở về, chúng ta còn phải đoán sao!" Trường Hận tức giận nói.

"A? Không biến lại được?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cả đời này nàng phải làm một con mèo sao?"

"Nàng vốn chính là mèo có được không." Đối với loại người phản ứng trì độn như Huyền Ngọc, rõ ràng Trường Hận tỏ ra cực kỳ ghét bỏ.

Như Tiểu Lam lấy móng vuốt đỡ trán, các ngươi cứ đàm luận như thế ở trước mặt ta thật sự là rất tốt sao, chẳng lẽ không thể quan tâm một chút tới cảm nhận của một con mèo?

Thanh Mặc Nhan khoanh tay ngồi ở ghế tựa, vuốt cằm nhìn Huyền Ngọc cùng với Trường Hận ở đối diện, sau đó lại nhìn Như Tiểu Lam đang chít chít kêu to ở trên bàn, thân thể vặn vẹo bày ra đủ loại tạo hình.

Như Tiểu Lam kéo mi mắt, sau đó lại rít gào.

"Như cô nương đang nhăn mặt." Huyền Ngọc nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc như đao.

Như Tiểu Lam đập chân xuống bàn hai lần.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là nhị!"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, cuối cùng ngươi cũng có thể đoán ra được một chút.

"Ta đã biết!" Trường Hận đập tay một cái: "Nàng kéo mí mắt là muốn làm ra biểu cảm xem thường, sau đó lại làm bộ dạng như sói tru, ý nàng muốn nói là bạch nhãn lang (*)."

(*) *Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.*

"Là nhị thiếu gia!" Huyền Ngọc cùng Trường Hận đồng thời đoán ra đáp án.

Như Tiểu Lam mệt mỏi tê liệt ngã xuống trên bàn.

Giữa mi tâm Thanh Mặc Nhan ngưng tụ càng nhiều lãnh ý: "Ngươi muốn nói... Là nhị đệ bắt ngươi?"

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu.

Trường Hận cùng Huyền Ngọc thấy thế liền đứng dậy cáo từ.

Đây xem như là việc nhà của Thanh Mặc Nhan, tốt nhất bọn họ không nên tham gia vào, cho nên tất cả đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan thâm thúy, đáy mắt phảng phất như sâu đến mức khiến cho người ta phải rơi vào trong.

Như Tiểu Lam dương đầu nhỏ nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng kia, trái tim không chịu nghe theo khống chế đập thình thịch không ngừng.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam cảm giác được lệ khí tản mát ra từ trên người hắn càng ngày càng nặng, liền tiến đến dùng móng vuốt nhẹ nhàng đặt lên trên tay hắn.

"Thật sự không biến trở lại được?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng.

"Chít chít." Như Tiểu Lam bất đắc dĩ đáp lời.

Nàng nhắm mắt, một lần nữa thử thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Nhưng mà, cỗ nhiệt lưu kia tựa như đang chơi trốn tìm với nàng, tán loạn khắp nơi, nàng không thể đem chúng tụ họp lại một chỗ.

Vẫn không được.

Nàng suy sụp rũ đầu xuống.

"Thôi, không cần phải miễn cưỡng." Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra xuyên qua dưới nách chân trước của nàng, rồi ôm nàng lên: "Dù cho ngươi không bao giờ biến trở lại được nữa cũng không sao, cùng lắm thì ta nuôi ngươi là được."

Như Tiểu Lam quả thực không biết nên biểu đạt cản tình của mình như thế nào.

Nếu thật sự nàng không thể biến về hình người, thì nàng cũng không thể sử dụng thuật âm dương được nữa, đừng nói là triệu hồi chó ngốc, đến ngay cả khế ước với Ngàn Thương cũng có khả năng sẽ mất đi.

Nếu có một ngày con rối đứng đầu kia lại xuất hiện, nàng nên làm sao đây?

"Không nên nghĩ nhiều như thế, chuyện hôm nay nhất định ta sẽ tra rõ, nhất định sẽ cho ngươi một cái công đạo." Thanh Mặc Nhan ôm nàng vào trong lòng, nhuận lông giúp nàng, động tác thuần thục.

Công đạo? Nàng đâu muốn công đạo gì, nhị thiếu gia là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ còn có thể giết hắn sao? Nàng cũng không muốn vì chuyện này mà Thanh Mặc Nhan phải trở mặt với người nhà.

Như vậy không phải nàng sẽ biến thành yêu quái mê hoặc chủ nhân sao.

Bất quá chỉ cần tưởng tượng đến việc sau này không thể biến trở về hình người, nàng vẫn nhịn không được mà thương tâm, chân trước bám vào vai Thanh Mặc Nhan, chôn mặt ở trên vai hắn, ô ô khóc.

Lông mi Thanh Mặc Nhan nhăn chặt lại, ngón tay nhẹ nhàng niết cằm nàng: "Dù cho hắn là đệ đệ của ta, ta cũng không chấp nhận được việc hắn đánh chủ ý lên người ngươi."

Phàn phất như đoán ra được trong lòng nàng đang có suy nghĩ gì, Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt màu xanh biếc ngập nước, giống như đá phỉ thúy mỹ lệ.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan cảm giác như vật nhỏ đang muốn biểu đạt gì đó với hắn.

Có một ngàn sủng vật, thì cũng có một ngàn chủ nhân của sủng vật, Thanh Mặc Nhan, là một chủ nhân ưu tú nhất trong số đó.

Uy vũ khí phách, khó có ai sánh kịp, từ trong núi sâu đến phố xá sầm uất, từ trong triều đến hậu trạch, không cần truyền miệng, cũng có thể ngầm hiểu... Đây chính là vị chủ nhân tốt nhất.

Như Tiểu Lam kìm lòng không đậu vươn qua, đưa đầu lưỡi hồng nhạt ra liếm lên mặt Thanh Mặc Nhan.

Đầu lưỡi mềm ấm mang theo từng trận xạ hương trên người nàng, Thanh Mặc Nhan nhịn không được đưa tay vào trong miệng nàng, gảy loạn răng nhỏ của nàng.

Mắt mèo Như Tiểu Lam trừng lớn, muốn dùng đầu lưỡi đẩy ngón tay hắn ra.

Nhưng điểm sức lực nhỏ này của nàng trong mắt Thanh Mặc Nhan không là gì cả.

Ngược lại Thanh Mặc Nhan còn nhân cơ hội này nắm lấy đầu lưỡi nàng.

Lúc này Như Tiểu Lam mới cảm thấy hoảng sợ, duỗi hai chân trước ra chống cự...

Ngay tại lúc nàng hoảng loạn, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể bỗng nhiên hội tụ lại, không đợi nàng kịp phản ứng, một đoàn ánh sáng từ trên người nàng phát ra... Đến khi đoàn ánh sáng kia tiêu tán đi, thân thể trơn bóng của một tiểu nha đầu xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam nhớ tới trên người mình không mặc cái gì, bị dọa hét to lên một tiếng rồi ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Thiếu chút nữa Thanh Mặc Nhan đã bị nàng làm cho nghẹn không thở được.

"Ngươi đây là muốn mưu sát chủ nhân?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam vừa xấu hổ vừa khẩn trương, nàng cũng không muốn ôm hắn như thế, nhưng nếu lúc này rời ra chẳng phải sẽ bị hắn nhìn thấy hết sao.

Thanh Mặc Nhan híp mắt cười, đáy mắt lộ ra ánh sáng tươi đẹp.

Như Tiểu Lam không khỏi nhìn đến ngây người.

Nàng luôn không biết Thanh Mặc Nhan gia hỏa này khi cười lên lại đẹp mắt đến như thế, kìm lòng không đậu tới gần, nàng muốn nhìn rõ hơn chút nữa, kết quả khi nàng đang si mê lại suýt nữa đụng phải khuôn mặt đối phương, lúc này nàng mới giật mình phát hiện ra hành động vừa rồi của mình.

Cuống quít lui về phía sau, kết quả kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tia sáng nơi đáy mắt nổi lên gợn sóng.

Nàng ngây ngốc nhìn theo tầm mắt hắn, kết quả là thấy được một đôi trái cây ngây ngô.

"A... Lưu manh!"

Trong thư phòng Đại Lý Tự Thiếu Khang truyền ra một tiếng hét thê lương của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bắt đầu có sự khác biệt nam nữ, mối hôn sự với Ngũ phủ

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng tựa đầu vào cửa thư phòng, gọi một tiếng: "Thế tử?"

"Vào đi." Trong phòng truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe qua rất bình thản.

Huyền Ngọc ổn định tinh thần, cầm y phục trên tay đi vào trong.

"Đã mua bộ y phục mới." Huyền Ngọc nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Khó trách thế tử bảo hắn đi ra ngoài tìm mua y phục, cái kia nha đầu này hình như lại lớn hơn rồi.

Thân thể Như Tiểu Lam được bọc bằng quan bào của Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan chỉ mặc một kiện áo trong đơn độc đứng ở bên cạnh nàng, hết sức chuyên chú giúp nàng vén tay áo.

"Để y phục lên bàn, ra ngoài." Thanh Mặc Nhan không hề ngẩng đầu lên.

Lúc này Huyền Ngọc mới kịp có phản ứng, hắn luôn nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam, cho nên đã làm cho thế tử mất hứng.

Nhìn thấy Huyền Ngọc đã xoay người đi ra ngoài, Như Tiểu Lam liền đi đến bên bàn lấy bộ quần áo mới.

Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Ngươi biết tự mặc quần áo?"

Như Tiểu Lam xanh mặt.

Không thể giữ chút mặt mũi cho ta sao! Nếu không phải ngày nào ngươi cũng mặc quần áo giúp ta, ta sẽ đến mức cái gì cũng không biết như thế này sao.

Thanh Mặc Nhan cầm lấy bộ y phục, Như Tiểu Lam không chịu được nói: "Ngươi... Quay lưng lại đi."

"Ta quay lưng lại thì sao mặc giúp ngươi được?" Thanh Mặc Nhan nâng mi.

"Ta tự mặc!" Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy kiện quan phục trên người, trên áo còn lưu lại mùi hương của hắn, cũng không biết tại sao, trong lòng nàng giống như vừa làm chuyện xấu xong, hoảng loạn đến nói không nên lời.

Đặc biệt khi nàng phát hiện ra cái sân bay của mình đã có chút nhô lên...

Loại cảm giác hoảng loạn này càng mãnh liệt hơn.

"Sau này ta muốn ngủ một mình! Cả tắm rửa cũng vậy, ta muốn có phòng riêng, không được sự cho phép của ta ngươi không được tự tiện tiến vào." Như Tiểu Lam giả bộ hung ác nói.

Thanh Mặc Mặc nhìn thấy nàng đỏ hết cả tai, khóe miệng không khỏi câu lên.

"Nếu cổ độc của ta phát tác thì phải làm sao? Hay là như hôm nay... Khi không có ta ở bên cạnh, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, nếu ta không tới kịp thời..."

Nhớ tới mọi chuyện phát sinh hôm nay, Như Tiểu Lam không khỏi run run một cái.

Cân nhắc cẩn thận, ở cùng với hắn mới là an toàn nhất.

"Nhưng mà... Nam nữ khác biệt." Nàng vụng trộm kéo mở quan bào trên người ra, mắt nhìn bộ ngực chính mình.

Tuy rằng có chút nhỏ, nhưng mà chắc lớn thêm chút nữa sẽ có bộ dáng yêu kiều của thiếu nữ thôi... Nàng không khỏi có chút chờ mong.

"Một hài tử chưa đủ lông đủ cánh, có cái gì mà nam nữ khác biệt." Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, không khỏi duỗi tay ra kéo lấy quan bào trên người nàng.

Như Tiểu Lam che hai tay ở trước ngực, cuộn tròn người thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan nhịn cười: "Ngươi như thế thì làm sao mà mặc quần áo được, bỏ tay ra."

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt.

"Cùng lắm sau này ngươi gả cho ta là được, nhiều quy củ như thế làm gì." Thanh Mặc Nhan không vui nói: "Mau bỏ tay ra!"

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam mới nhớ tới lời "đề nghị" gả cho hắn vào buổi tối hôm trước, nghĩ đến đây cũng không phải là chủ ý tồi.

Được rồi, dù sao cũng đã bị hắn nhìn thấy nhiều lần như vậy, thêm một lần nữa cũng không sao.

Nhìn nha đầu thành thật mở hai tay ra, chờ hắn mặc quần áo giúp, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan liền hiện lên tia sáng rọi.

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại tìm được gian trà lâu kia?" Thừa dịp hắn giúp nàng mặc quần áo Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

Nàng căn bản là không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đến đó kịp lúc.

"Có người đưa tin cho ta." Thanh Mặc Nhan cúi người buộc dây yếm cho nàng: "Ta vẫn luôn phái người âm thầm theo dõi bạch nhãn lang, cho nên khi các ngươi vừa mới đến trà lâu ta đã nhận được tin tức."

Nghe hắn trực tiếp gọi nhị thiếu gia là bạch nhãn lang, Như Tiểu Lam thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

"Tốt xấu gì hắn cũng là đệ đệ của ngươi, nếu vì ta mà các ngươi bất hòa thì sẽ rất không tốt, nếu truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của ngươi đi?"

"Ngươi khi nào thấy ta lo lắng đến thanh danh." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói: "Tuy rằng chúng ta không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng mà hồi nhỏ hắn cũng không có mẫu thân giống như ta, phụ thân lại là một người hi lộ vô thường, cho nên ta rất quan tâm đến hắn, không nghĩ tới hiện tại hắn lại tham luyến quyền quý... Là hắn đã bỏ qua tình nghĩa huynh đệ trước, thì làm sao mà ảnh hưởng đến thanh danh của ta được."

Như Tiểu Lam nhìn nửa bên mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan, nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Trước khi trời tối, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đã trở về Hầu phủ.

Người của Ngũ phủ vẫn chưa đi, hiển nhiên là đang đợi hắn trở về.

Trong viện, quản gia lo lắng đi tới đi lui, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị xuống xe ngựa, liền vội vàng chạy đến chào đón.

"Thế tử, cuối cùng ngài cũng về rồi, lão Hầu gia vẫn đang chờ ngài a."

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, ôm Như bước xuống xe.

Khi quản gia nhìn thấy Như Tiểu Lam thì liền kinh ngốc (Kinh ngạc + Ngốc lăng) ngay tại chỗ, miệng mấy máy nửa ngày nói không lên lời.

Đứa nhỏ này lớn cũng quá nhanh đi, mới trải qua mấy ngày mà đã lớn như thế... Thật đúng là rất quỷ dị, khó trách hắn nghe được nhị thiếu gia lẩm bẩm nói nàng là yêu quái.

Trong lòng hắn nghĩ ngợi, đã thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi về phía đại sảnh.

"Thế tử, người Ngũ phủ vẫn còn chưa đi, có phải mang Như tiểu thư về sân trước không?"

"Không cần." Thanh Mặc Nhan đi đến phòng khách.

Không đợi chân Như Tiểu Lam đứng vững, một cái chén trà đã bay lại đây, thẳng tắp nện ở dưới chân nàng.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo ngăn mảnh vụn của đồ sứ, bế Như Tiểu Lam lên.

Lão Hầu gia trừng mắt màu đỏ: "Nghịch tử! Ngươi chính là chiếu cố đệ đệ ngươi như thế!"

Trong phòng khách, Ngũ công tử ngồi ở chỗ kia, có không ít gia đinh cùng quản gia của Ngũ phủ đi theo bên người hắn.

Như Tiểu Lam không nhìn thấy nhị thiếu gia đâu, nàng liền cảm thấy kỳ quái, xảy ra chuyện lớn như thế mà hắn còn trốn được.

Chờ nàng cẩn thận nhìn mới phát hiện ra, nhị thiếu gia đang quỳ gối ở bên cạnh Hầu gia, thân thể cuộn tròn lại, tựa như con chó nhỏ bị chấn kinh quá độ, hai bên mặt đều sưng lên, hiển nhiên là đã ăn không ít bạt tai.

"Nhị đệ xảy ra chuyện gì, chỉ là muốn nạp thiếp thôi, sao lại phải quỳ ở đây?" Lồng đèn phía cửa lay động trong gió, lúc sáng lúc tối chiếu lên trên mặt Thanh Mặc Nhan, làm cho người ta có chút không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn: "Phụ thân đối với hắn không phải có chút nghiêm khắc đi."

Ngón tay lão Hầu gia run rẩy chỉ về phía hắn: "Ngươi..."

Thanh Mặc Nhan không để ý tới phụ thân hắn, mà lại quay đầu nhìn Ngũ công tử: "Ngươi đưa lệnh muội đến phủ rồi sao?"

Ngũ công tử trợn mắt giận dữ: "Thiếu Khanh, ngươi đừng có khinh người quá đáng!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Ta đây là đang khuyên bảo, nếu hiện tại ngươi không mang lệnh muội tới, chỉ sợ ngày mai có một số người sẽ phải hối hận, đến lúc đó đừng nói là thiếp, dù cho là nô tì thì chưa chắc đã có người muốn."

Ngũ công tử trắng mặt.

Không thể không thừa nhận, lời này của Thanh Mặc Nhan chính là những gì hắn đang lo lắng, nhưng mà hắn lại không cam tâm để muội muội của mình bị nâng vào phủ làm thiếp.

Ánh mắt dừng ở trên người lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Tâm tình Ngũ công tử không khỏi rơi xuống đáy cốc.

Nói đến cùng, Hầu phủ này vẫn phải dựa vào Thanh Mặc Nhan mới có thể chống đỡ được, lúc trước vì sao bọn họ lại không nhìn ra, cho rằng nhị thiếu gia có thể nắm giữ hết đây.

"Hôm nay quá muộn, lại nói muội muội ta có một ít của hồi môn, nhất thời chưa kiểm kê xong, cho nên mới không thể nhanh chóng dọn đến." Ngữ khí Ngũ công tử

hòa hoãn xuống: "Không bằng liền định ba ngày sau đi, nhị thiếu gia bên này chắc cũng phải chuẩn bị vài thứ."

Ngũ công tử cơ hồ là lấy tốc độ nhanh nhất định xong chuyện hôn sự, sau đó liền dẫn người cáo từ rời đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ý muốn lưu lại, mang theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Trong phòng khách chỉ còn lại lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Trầm mặc nửa ngày, lão Hầu gia tát mạnh một cái lên mặt con trai hắn: "Ngươi là thứ không có tiền đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nhị thiếu gia khẩn trương lo việc đón dâu, Thiếu Khanh trở mặt vô tình tính sổ sách

Nhị thiếu gia bụm mặt trở về sân của mình.

Nha hoàn muốn đi lên hầu hạ, lại bị hắn đạp một cước qua một bên.

"Cút! Cút hết cho ta!"

Nha hoàn rụt bả vai, ẩn giấu tia xem thường nơi đáy mắt, cúi đầu lui xuống.

Nhị thiếu gia ôm mặt tức giận ngồi ở trên ghế dựa.

Trong đầu hắn rất lộn xộn, cũng không biết có phải do phụ thân đánh hay không, hắn làm cách nào cũng không suy nghĩ rõ ràng được.

Kỳ thực có thể lấy được Ngũ tiểu thư hắn vẫn rất là cao hứng, hơn nữa trừ bỏ lửa giận của phụ thân ra, bây giờ nhớ lại một màn cùng với Ngũ tiểu thư ở trà lâu kia, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, sân hắn có chút nhỏ, hơn nữa phòng ốc cũng đã hơi cũ, nên sớm tu sửa qua một chút, còn phải mua thêm vài thứ nữa.

Nhưng mà muốn mua thêm đồ thì phải có bạc, trong tay hắn bây giờ đến năm lượng bạc cũng không có.

"Người đâu." Hắn gọi ra phía cửa: "Ngươi đến chỗ đại ca một chuyến, nói ta cần bạc để sửa sang lại phòng ốc..."

"Nhị gia." Không đợi hắn nói hết lời, gã sai vặt tâm phúc đã mang theo vẻ mặt đau khổ nói: "Thế tử nhìn qua tâm tình không tốt lắm, ngài có nên đợi hôm khác mới đề cập đến vấn đề này với hắn không?"

Lời này của gã sai vặt rất uyển chuyển, nhị thiếu gia bỗng nhiên thấy giật mình, lúc này mới nhớ tới chuyện hắn bắt cóc tiểu yêu quái kia.

Sợ là vì chuyện này đại ca muốn xé rách mặt hắn luôn đi.

Cái này không được, trước kia mỗi khi hắn không có tiền đều có thể vụng trộm đi xin đại ca, hiện tại hắn lại chỉ có thể đi tìm phụ thân hắn.

Nhớ tới sắc mặt âm trầm của lão Hầu gia, chân nhị thiếu gia liền nhịn không được run lên.

"Nếu không... Hay là để ngày mai đi nói việc này với phụ thân đi." Nhị thiếu gia ngồi ở trên ghế dựa thở hổn hển: "Ngày mai chắc ông ấy đã nguôi giận."

Gã sai vặt đáp lời, lặng lẽ lui ra.

Cùng lúc đó, sân Thanh Mặc Nhan.

Huyền Ngọc dẫn người chuyển quyển sách vào trong thư phòng.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, tò mò nhìn quyển sách kia.

Thanh Mặc Nhan đây là muốn làm cái gì, tại sao không xem công văn, chẳng lẽ hắn muốn đổi nghề thành một tiên sinh mọt sách?

Thanh Mặc Nhan mở quyển sách ra, vẫy vẫy tay với Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nhu thuận đi qua, Thanh Mặc Nhan duỗi tay trái đem nàng ôm vào trong lòng, chỉ tay vào quyển sách nói với nàng: "Ngươi xem hết đi, nhớ kỹ ở đây đều là tài sản của ta, không có một chút liên quan nào đến Hầu phủ, sau này ngươi phải học cách quản lý, trông chừng tất cả những thứ này cho ta."

Như Tiểu Lam nhìn những hàng chữ nàng không hiểu trên quyển sách, nhưng cũng may nàng vẫn có thể nhận biết được chữ số: "Đây đều là những thứ hoàng đế thưởng cho ngươi?"

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, hắn phải nuôi dưỡng tử sĩ, bình thường còn phải phái người bí mật đi tìm thuốc chữa trị cổ độc, cho nên nếu không có nhiều tiền thì cũng không được.

Cũng may hắn giỏi về kinh doanh, hoàng đế lại nhìn trúng thân cô thần của hắn, nên mới trọng dụng hắn, nếu không hắn làm gì có đủ vốn liếng để chống lại với phụ thân đây.

Chỉ là nếu trong tay không có tiền thì sẽ bị lão Hầu gia áp bức đến gắt gao.

"Thế tử, hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đã đến." Huyền Ngọc ở ngoài cửa nói.

"Cho bọn họ vào đi." Thanh Mặc Nhan cúi đầu xem sổ sách, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Như Tiểu Lam thấy có người lạ đến, liền muốn chui ra khỏi lòng hắn.

Cánh tay Thanh Mặc Nhan nắm chặt, ngược lại ôm nàng ngồi lên trên đùi mình.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đều là lão nhân bên cạnh Thanh Mặc Nhan, sau khi tiến vào liền hành lễ, rồi sau đó lại chắp tay hỏi han Như Tiểu Lam, lúc này mới cung kính đứng ở chỗ kia nghe Thanh Mặc Nhan phân phó.

Thanh Mặc Nhan lộ ra biểu cảm vừa lòng, ném quyển sách cho bọn họ.

"Các ngươi kiểm kê đi, xem nhị thiếu gia đã lấy những gì từ viện này, chờ đến khi kiểm kê xong thì nói với Huyền Ngọc để hắn dẫn người đi lấy lại."

Hai vị tiên sinh lắp bắp kinh hãi: "Này... Sợ là số lượng không nhỏ, có những thứ cũng đã từ lâu lắm rồi, nghĩ đến rất khó điều tra rõ."

Thanh Mặc Nhan vẫy tay: "Không sao, chỉ cần lấy về không sai biệt lắm là được, nếu không còn đồ thì bảo hắn dùng bạc để bù vào."

Như Tiểu Lam âm thầm líu lưỡi.

Xem ra lúc này đây Thanh Mặc Nhan đã thực sự tức giận, muốn thanh toán triệt để với nhị thiếu gia rồi.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách bận rộn kiểm kê, Huyền Ngọc liền phái mấy tên sai vặt tay chân nhanh nhẹn ở bên cạnh hầu hạ, một hồi đưa trà một hồi đổ nước, thẳng đến khi sắc trời tối vẫn còn chưa làm xong công việc.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan không về chính phòng, cho nên Như Tiểu Lam liền nghỉ lại thư phòng cùng hắn.

Nằm ở trên giường, hai tay nàng che lỗ tai, bàn tính vang lên cả đêm, ầm ĩ khiến nàng đau đầu không thôi.

Gian ngoài, tiên sinh trông coi sổ sách nghe gã sai vặt đọc những con số, ngón tay đánh nhanh thoăn thoắt.

"Tính sơ hai tháng, nhị thiếu gia đã mượn tám mươi lượng bạc, trong ba tháng tiếp theo tổng cộng đã mượn đến bảy lần..."

Thanh âm lách cách của bàn tính lại vang lên.

"Không phải là năm trăm sáu mươi lượng sao, cần gì phải tính nữa." Như Tiểu Lam nhỏ giọng oán giận nói.

Thanh âm nói chuyện của nàng không lớn lắm, Thanh Mặc Nhan ngồi ở sau bàn đối diện cũng phải ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn nàng, rồi sau đó lại nhìn hai vị tiên sinh ở gian phòng ngoài.

Bàn tính vang lên một lúc, có người báo ra con số: "... Năm trăm sáu mươi lượng."

Tiếp theo lại có người nói: "Tháng tư, nhị thiếu gia làm vỡ bình mai của Hầu gia, lại đến kho của thế tử lấy đi một đôi bình cá chép, một bình tương đương với ba trăm năm mươi lượng bạc..."

"Tổng cộng bảy trăm lượng." Như Tiểu Lam che lỗ tai lăn qua lăn lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc liếc mắt một cái nhìn gian phòng ngoài.

Một lát sau, có người báo số: "Tổng cộng bảy trăm lượng."

Thanh Mặc Nhan gập văn kiện trong tay lại, kêu tiên sinh trông coi sổ sách vào.

Mọi người không rõ nguyên nhân, nhìn Thanh Mặc Nhan tùy ý mở sổ sách, nói ra mấy con số, mỗi lần như vậy nữ hài tử nằm ở trên giường đều rất nhanh nói ra được kết quả tính toán.

Có người nhìn trộm sổ sách, phát hiện thế nhưng những con số kia đều rất chính xác.

Sắc mặt hai vị tiên sinh nhất thời đỏ lên, chắp tay nói với Thanh Mặc Nhan: "Thật không ngờ Như tiểu thư còn có khả năng này, thật làm ta hổ thẹn."

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, đứng dậy đi đến bên giường, nhấc người Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam buồn ngủ mở mắt ra, mờ mịt nói: "Làm gì?"

"Giúp tính toán sổ sách."

Như Tiểu Lam mang theo vẻ không tình nguyện.

"Sau khi làm xong, ngươi có thể đi cùng Huyền Ngọc, thấy thích cái gì cứ việc lấy." Thanh Mặc Nhan thả mồi câu.

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Đòi lại được xem như là của ta sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Không thành vấn đề!" Như Tiểu Lam tức khắc tỉnh ngủ hoàn toàn.

Từ sau khi nàng được hoàng đế ban thưởng, nàng càng hiểu rõ về tầm quan trọng của tiền.

Hơn nữa Thanh Mặc Nhan có đề cập qua muốn nàng gả cho hắn, trong lòng nàng luôn nghĩ đến việc một chút đồ cưới mình cũng không có, chỉ biết ăn không uống không của hắn, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng băn khoăn.

Ai có cũng không bằng chính mình có, xem ra phải tích góp một chút của cải mới được!

Như Tiểu Lam vực dậy tinh thần, có nàng hỗ trợ, rất nhanh đã đem sổ sách giải quyết rõ ràng.

Dùng xong bữa sáng, Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tới: "Mang theo những người này đến sân nhị thiếu gia, đem những thứ trong sổ đòi lại hết "

Như Tiểu Lam cố ý triệu hồi chó ngốc ra, đứng giữa cả đám người, chậm rãi đi thẳng đến sân nhị thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 123: Đến đây đi nhị gia, chúng ta cùng tính sổ

Nhị thiếu gia dậy rất sớm.

Nghĩ tới việc ba ngày nữa Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, trong lòng hắn lại cảm thấy khẩn trương cùng hưng phấn, chuyện không tìm được chức quan đã bị hắn vứt ra phía sau.

Sau khi dùng điểm tâm xong, hắn liền tới thỉnh an lão Hầu gia.

Tuy rằng gây ra chuyện không ra gì, nhưng nhị thiếu gia chung quy vẫn là con của Hầu gia, Hầu gia tuy nhìn hắn không vừa mắt, nhưng cũng không thể không bỏ qua.

Bên người hắn chỉ có hai người con trai này, trước kia hắn còn có thể khống chế Thanh Mặc Nhan, nhưng gần đây hắn cảm nhận được, tính tình của Thanh Mặc Nhan càng ngày càng khó lắm bắt, hơi có cảm giác như đang thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Cho nên thứ hắn có thể nắm chắc bây giờ, chỉ có mỗi mình tiểu nhi tử.

Nghĩ tới khi Ngũ tiểu thư vào phủ, đầu óc hắn có thể sẽ được thả lỏng hơn chút, đến lúc đó chỉ cần chuẩn bị ít tiền, rồi giúp hắn tìm một chức quan, cũng đỡ tốn chi tiêu mỗi ngày trong phủ.

Nhị thiếu gia nói với hắn muốn mua thêm một ít đồ đạc.

Vừa nghe nói phải dùng đến tiền, sắc mặt lão Hầu gia liền đen lại.

Nhị thiếu gia kinh sợ đứng ở bên cạnh, lão Hầu gia trầm mặc mất nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu, gọi quản gia trong phủ tới, đưa chìa khóa của nhà kho, để hắn đến đó chọn vài thứ.

Dù cho không thể mua đồ mới, nhưng có thêm đồ vật đã là tốt lắm rồi.

Nhị thiếu gia vui vẻ đi đến nhà kho.

Quản gia mở cửa nhà kho, nhị thiếu gia bận bịu nửa canh giờ, cuối cùng cũng chọn ra được vài miếng ngọc cùng với mấy bức tranh chữ.

Cao hứng phấn chấn trở về sân chính mình, từ xa nhìn thấy mấy thân hình hộ vệ cao lớn đang đứng ở trong sân của hắn, đến khi vào đến sân hai mắt hắn liền choáng váng.

Tiểu nha đầu Như Tiểu Lam đang ngồi trên bàn, hai cẳng chân lắc lư ở giữa không trung, góc váy bay lên bay lên.

Huyền Ngọc cùng với một vị tiên sinh trông coi sổ sách đang đứng ở bên người nàng, hắn ta cầm một quyển sách trong tay, chỉ huy mấy chục gã sai vặt bê đồ từ trong viện hắn ra.

"Dừng lại hết cho ta!" Nhị thiếu gia gầm lên, tiến lên đoạt lại bức tranh hoa khai phú quý từ trong tay gã sai vặt: "Đây là sân của ta, các ngươi muốn làm cái gì!"

Huyền Ngọc chắp tay nói: "Nhị gia, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, trước kia ngài có mượn vài món đồ của thế tử chúng ta mà không thấy trả, vốn cũng không phải chuyện gấp gì, nhưng mà hai ngày nữa ngài phải thành hôn, sau khi có gia quyến mới trả lại mấy thứ này sẽ không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư sinh ra hiểu lầm, cho nên tốt nhất nên trả lại vào bây giờ, đỡ cho đến lúc đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Sắc mặt nhị thiếu gia lúc trắng lúc xanh.

"Ta mượn đại ca thứ gì... Ta... Tại sao ta lại không nhớ..."

Như Tiểu Lam âm thầm bĩu môi, xem ra vị nhị thiếu gia này chính là bạch nhãn lang, uổng công nàng còn lo lắng sẽ làm tổn hại đến tình huynh đệ của bọn họ.

Nếu hắn đã là loại người này, kia nàng cũng không cần phải cố kị nữa.

Nhìn xung quanh, đột nhiên chỉ về phía bức tranh《 thu vận đồ 》treo ở giữa chính phòng, giòn tan nói: " Huyền Ngọc, ta muốn có thứ kia."

Huyền Ngọc liếc mắt nhìn bức tranh, rồi phân phó một gã sai vặt: "Lấy đi."

Gã sai vặt lập tức chạy vội qua, có người chuyển một chiếc ghế đến, hắn liền đứng lên ghế để lấy bức tranh, không tốn bao nhiêu thời gian đã lấy được bức tranh xuống.

Nhị thiếu gia máu xông lên não, tiến lên kéo lấy một gã sai vặt, tát mạnh một cái: "Để ta xem các ngươi ai còn dám động đến đồ của ta!"

Gã sai vặt bị đánh, nhưng lại không hề sợ hãi, bụm mặt đi tới trước mặt Huyền Ngọc: "Ngài xem mặt của ta..."

"Không có việc gì, lát nữa trở về thế tử sẽ thưởng cho ngươi." Huyền Ngọc khinh thường nói.

Gã sai vặt nghe xong lời này, mặt mày liền trở nên hớn hở.

Thế tử trước nay ra tay rất hào phóng, bạc thưởng xuống cũng không hề ít, ai bị đánh sẽ được nhận bạc, việc này không mệt.

Nghe Huyền Ngọc nói như thế, mấy gã sai vặt khác ngược lại còn cảm thấy hâm mộ tên vừa bị đánh kia, tất cả đều nhìn về phía nhị thiếu gia cười tủm tỉm, giống như đang rất muốn được hắn đánh.

Nhị thiếu gia giơ tay lên, thế nhưng phát hiện mình đánh ai cũng thấy không thích hợp, liền đi tới trước mặt Như Tiểu Lam, chỉ tay vào nàng rồi nói với mọi người: "Các ngươi đều bị mù rồi sao, nàng rõ ràng chính là yêu quái, hiện giờ đại ca đã bị con yêu quái này mê hoặc, ngay cả tình cảm huynh đệ cũng không màng đến, các ngươi có tin ta sẽ khiến nàng hiện nguyên hình hay không?"

Nhị thiếu gia vừa nói xong đã đưa tay vào trong ống tay áo.

Sao Như Tiểu Lam có thể để cho hắn có cơ hội ra tay được, nàng kêu lên một tiếng: "Chó ngốc."

Một đạo bóng dáng màu đen từ dưới gầm bàn chạy ra, há mồm cắn vào cánh tay nhị thiếu gia.

Nhị thiếu gia bị dọa lui về phía sau, chó đen nhe răng, kéo rách một bên ống tay áo của hắn.

Một bọc giấy dầu rơi xuống mặt đất.

Chó đen quay đầu nhặt lên, chạy về phía Như Tiểu Lam, mừng rỡ phe phẩy đuôi, đem đồ vật giao vào tay nàng.

Như Tiểu Lam nhìn thứ trong tay, lại thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm vào nàng, liền không kiên nhẫn phất phất tay: "Các ngươi còn thất thần cái gì, tiếp tục dọn đồ cho ta."

Huyền Ngọc khụ một tiếng, hạ lệnh nói: "Dọn tiếp!"

Hắn mới mặc kệ Như Tiểu Lam có phải yêu quái hay không.

Nhị thiếu gia bị chó cắn vào cánh tay, trên cánh tay máu chảy đầm đìa, hắn còn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Huyền Ngọc lại đang đứng ở trước mặt hắn, hắn biết rõ chính mình không có chút phần thắng nào.

"Các ngươi chờ đó cho ta!" Hắn xoay người trực tiếp ra khỏi sân, đi tìm phụ thân hắn.

Tiên sinh trông coi sổ sách nhìn bóng lưng nhị thiếu gia có chút lo lắng: "Như cô nương, hay là người nên tránh mặt đi, nếu lát nữa Hầu gia đến đây thì sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi: "Thanh Mặc Nhan đã nói, phải tự mình đòi lại được đồ vật thì mới xem như là của ta, nếu đi rồi mấy thứ này sẽ không có quan hệ gì với ta nữa."

Nói xong nàng lại chỉ vào cái giá ở một bên: "Cái bình kia, còn có bộ ấm trà kia nữa... Chính là bức tranh hoa mai đó... Còn có sáu con sư tử nhỏ bằng ngọc ở trên..."

Như Tiểu Lam dứt khoát đứng lên trên bàn, hưng phấn vung tay múa chân.

Chó ngốc ngồi ở dưới đất kêu "gâu gâu" phụ họa cho thanh âm của nàng, cái đuôi phe phẩy đến sung sướng.

Đúng lúc này, có người thấp giọng nhắc nhở: "Hầu gia tới."

Như Tiểu Lam giống như không nghe thấy, nhận lấy ngọc sư tử đưa lên trước mặt thưởng thức.

Lão Hầu gia mang theo mười tên tôi tớ vào sân, cánh tay nhị thiếu gia vẫn còn chảy máu, vẻ mặt ủy khuất.

"Mấy tên nô tài các ngươi thật to gan, đến ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt." Hầu gia tức giận quát lớn.

Nhóm gã sai vặt không coi ai ra gì, tiếp tục chuyển đồ từ trong phòng ra, Như Tiểu Lam ngồi ở trên bàn chơi đùa ngọc sư tử, đến ngay cả chó đen cũng ngây ngốc duỗi đầu lưỡi ra, ánh mắt cực kỳ vô tội.

Lão Hầu gia đứng ở nơi đó tựa như một người trong suốt, muốn phát hỏa lại không tìm được người.

"Còn không phải là mượn chút tiền từ chỗ nghịch tử kia thôi sao? Cần gì phải lấy hết đồ!" Lão Hầu gia cả giận nói.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, mà đồ trong sân lại bị chuyển đi hết, đến lúc đó Ngũ phủ sẽ khó tránh khỏi không sinh ra ý khinh thường, hắn còn tính toán muốn dùng đồ cưới của Ngũ tiểu thư để đi xin một chức quan cho con trai hắn đây.

Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói: "Chúng ta cũng không muốn mang hết đồ đi, chỉ tại trong tay nhị thiếu gia hắn không có bạc, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng đồ vật để thay thế."

"Mang sổ sách tới đây ta xem!" Lão Hầu gia vốn định chất vấn về chuyện vết thương ở trên tay nhị thiếu gia, nhưng khi nhìn thấy sổ sách, ánh mắt hắn liền trừng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lấy không của cải của nhị thiếu gia, tiệc cưới thảm đạm

Thời điểm lão Hầu gia nhìn thấy quyển sách, bỗng nhiên trở nên ngây dại.

Nhị thiếu gia duỗi dài cổ ra muốn xem thử, kết quả lại bị phụ thân hắn tát cho một cái thật mạnh.

"Súc sinh! Tại sao ngươi lại mượn đại ca ngươi nhiều thế này!"

Nhị thiếu gia bị đánh không dám nên tiếng, quy củ cúi đầu đứng đó nghe giáo huấn.

Lão Hầu gia gắt gao nắm chặt quyển sách trong tay, cả cánh tay đều run lên.

Nhiều thứ như thế... Còn có tiền bạc...

Nếu không phải bị súc sinh này cầm đi tiêu sài, thì những thứ kia có lẽ đã sớm vào trong kho của hắn rồi, làm gì đến nỗi hắn phải ngậm nước mắt phát lương cho hạ nhân như bây giờ.

Đám người Như Tiểu Lam nhìn thấy rõ rành mạch biểu cảm biến hóa trên mặt lão Hầu gia, đến ngay cả tiên sinh trông coi sổ sách cũng cảm thấy không đáng cho Thanh Mặc Nhan.

Bị làm khó nhiều năm như thế, vậy mà thế tử vẫn luôn suy nghĩ cho Hầu phủ, nếu không có thế tử, Thanh Hầu phủ này đã sớm suy tàn từ lâu rồi.

Nhưng mà hắn cùng những người khác lại không hiểu, vì sao Hầu gia có một trưởng tử ưu tú như thế mà lại không biết quý trọng, ngược lại suốt ngày chọn tam nhặt tứ, kết quả làm cho tình cảm phụ tử trở nên xa cách.

Hầu gia lật xem quyển sách, mặt trên ghi lại mấy thứ gì đó không dưới mấy trăm kiện.

"Đi lấy những thứ trong kho ra." Hắn quát nhi tử của mình.

Như Tiểu Lam ra hiệu cho Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, tiến lên một bước nói: "Những thứ trong kho của nhị gia, chúng ta đã mang hết đến chỗ thế tử không sai biệt lắm, nhưng vẫn còn vài thứ không đúng, có mấy thứ là do lúc trước Hoàng Thượng ban thưởng xuống dưới, sợ là sẽ gặp phải chuyện phiền phức, cho nên phiền nhị thiếu gia để tâm, sớm đem những thứ kia hoàn trả lại, để cấp dưới chúng ta có thể sớm trở về phục mệnh (*)."

(*) Phục mệnh: Vâng mệnh làm xong việc rồi trở về báo cáo.

Ý muốn nói, nếu nhị thiếu gia không trả đủ, bọn họ sẽ không đi.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhị thiếu gia ấp úng: "Phụ thân... Có rất nhiều thứ quý giá trước đây ta đã mang đến hiếu kính người... Những thứ đó chỉ sợ là đang ở trong

nhà kho của người..."

Không đợi hắn nói hết câu, lão Hầu gia đã đá hắn một cước.

Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Lão Hầu gia hung tợn nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên bàn, hừ một tiếng: "Thật đúng là không có quy củ." Xoay người phất tay áo rời đi.

Huyền Ngọc lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên coi như không có chuyện gì, như cũ ngồi thưởng thức ngọc sư tử.

Nàng mới không vì loại việc cỏn con này mà sinh khí đâu, đánh giá vật trên tay, nàng cao hứng còn không kịp.

Mọi người bận bịu một canh giờ, đem những thứ trong sân nhị thiếu gia chuyển đến thất thất bát bát.

Như Tiểu Lam quả giống như là một gian thương, nhìn những thứ vàng bạc châu báu ở trong rương, ánh mắt nàng liền cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhưng mà mấy thứ này phải để ở đâu đây?

Những thứ lúc trước hoàng đế ban thưởng đều để ở trong kho Thanh Mặc Nhan, bất quá nàng vẫn để vài món đồ nho nhỏ giá trị ở bên người, hoặc là đặt ở những nơi khiến nàng cảm thấy yên tâm nhất.

Nàng đi tới đi lui ở trong phòng, nghĩ tìm nơi giấu những bảo bối này đi.

Thanh Mặc Nhan xem xong sổ sách, ngẩng đầu thì thấy chính phòng đang đóng chặt cửa.

"Ai ở bên trong?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tiểu thư vừa mới đi vào không bao lâu." Gã sai vặt hầu hạ ở bên cạnh nói.

"Sao lại đóng cửa?"

Trong thanh âm gã sai vặt mang theo ý cười: "Tiểu thư đang tìm nơi để cất giấu bảo bối đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm.

Vật nhỏ cư nhiên muốn giấu đồ không cho hắn biết, loại thói quen này rất không tốt.

Đem công việc còn lại giao cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đẩy cửa chính phòng ra rồi đi vào.

Cách rèm thủy tinh, một cái thân ảnh nho nhỏ đang bận rộn ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan dừng bước, khoanh tay đứng ở bên ngoài xem.

Vật nhỏ của hắn đang kiên nhẫn đem từng món bảo bối của nàng giấu xuống dưới giường.

Này cũng quá dễ thấy đi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua cách bài trí trong phòng, phát hiện ở dưới giường la hán có giấu vài cái bình, một miếng ngọc như ý bị nhét vội xuống dưới đệm, sáu miếng ngọc sư tử cũng đị nhét vào, tất cả đều bị đè phía dưới gối của nàng.

Thanh Mặc Nhan bỗng thấy không còn lời nào để nói.

Nếu còn giấu tiếp, phòng ở của hắn sẽ bị nàng biến thành kho hàng mất.

Sờ sờ cằm, hắn quyết định vẫn không nên đi quấy rầy nàng sẽ tốt hơn.

Chỉ cần bảo bối của nàng đều giấu trong phòng hắn, thì nàng sẽ không đòi ở phòng riêng nữa.

Nhớ tới mùi xạ hương bên gối mỗi tối kia, mắt hắn liền cong lên, lặng lẽ xoay người rời đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không hề thu lại hết tất cả mọi thứ, không phải là do nhị thiếu gia không chịu đưa, mà do sân kia đã bị đám người Huyền Ngọc dọn đến không còn cái gì, nếu dọn tiếp cũng chỉ có thể dỡ cả ngói rồi mang về thôi.

Nhị thiếu gia nhìn sân trống không, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Như thế này thì sao hắn còn nạp thiếp được nữa, chẳng phải sẽ làm cho Ngũ tiểu thư chê cười hay sao?

Hắn rất muốn đến chỗ Thanh Mặc Nhan nhận lỗi, nhưng mà nhớ lại hoàn cảnh ở trà lâu hôm đó, Thanh Mặc Nhan hung tàn bóp cổ hắn, lại khiến trong lòng hắn run lên.

Không được, việc này phải đi tìm phụ thân mới được.

Nhị thiếu gia quyết tâm bằng cứ giá nào, quỳ hai ngày liên tiếp ở trước viện, cầu phụ thân làm chủ cho hắn.

Lão Hầu gia từ sự việc trong sân ngày đó liền bắt đầu hối hận, hắn không nên nhất thời xúc động mà để lộ mặt như thế.

Hiện tại bên chỗ Thanh Mặc Nhan đang biến thành truy nợ, mắt thấy đã dọn hết sạch sân con trai thứ hai của hắn thành cái thùng rỗng, mà tiểu thư Ngũ phủ lại sắp vào cửa, hắn cũng không muốn phủ bọn họ bị người ngoài chê cười.

Như mà nếu bảo hắn bỏ tiền ra nhét vào lỗ thủng cho đứa con này, hắn vẫn cảm thấy không cam lòng.

Lão Hầu gia vô cùng đau đầu.

Mọi việc vẫn chưa dừng lại ở đó, vốn dĩ Ngũ phủ đã đáp ứng ngày thứ ba sẽ đưa người tới, nhưng mà ngày hôm sau bọn họ lại phái quản gia đến, nói là muốn thương lượng một chút về việc xử lý hôn sự.

"Nạp một tiểu thiếp thôi còn phải xử lý hôn sự cái gì!" Lão Hầu gia tỏ ra rất bất mãn.

Quản gia Ngũ phủ nói: "Lão gia nhà chúng ta nói, nguyện bỏ ra năm trăm lượng bạc, chỉ cần tiểu thư nhà ta được gả đi long trọng một chút."

Xem ra Ngũ phủ đã tận tâm tận lực với nữ nhi này.

Có thể bỏ ra năm trăm lượng bạc tất nhiên là rất tốt, bất quá cũng chỉ là làm vài bàn tiệc rượu, cùng với mời một chút quan khách mà thôi.

Lão Hầu gia gật đầu đáp ứng.

Đến ngày thứ ba, kiệu hoa nâng Ngũ tiểu thư đi vào Thanh Hầu phủ.

Bởi vì trong phủ không có chủ mẫu, cho nên đành tổ chức tiệc ở tửu lâu.

Thời điểm Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan đến tửu lâu, đã là buổi trưa, nhưng mà trong tửu lâu lại yên ắng ảm đạm, đến ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không cười dù chỉ là một chút.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nhìn y phục trên người nhị thiếu gia, quả thật là hỉ phục đỏ thẫm.

"Ngươi nhìn cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta còn tưởng là đến nhầm chỗ, tưởng ở đây đang tổ chức tang lễ..."

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng, rất nhiều người ở đây khẳng định cũng có loại suy nghĩ này, nhưng mà không có ai dám mở miệng nói ra, cũng chỉ có một mình Như Tiểu Lam khác biệt.

Cũng chỉ là nạp thiếp, đến ngay cả kẻ có tiền cũng sẽ không tổ chức long trọng như vậy, đối với những người có uy tín và danh dự mà nói, nhìn thấy bữa tiệc này sẽ lập tức quay đầu về phủ.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi uống rượu ở nơi như thế này, quả thật chính là đánh mất thân thân phận của bọn họ.

Ngũ phủ bên kia mời đến hai mươi mấy khách nhân, Hầu phủ bên này lại cơ hồ chỉ mời đến mười mấy người, chủ yếu là bằng hữu của nhị thiếu gia.

Quan viên cấp cao ở đây trừ hắn ra, thì cũng không có một ai khác.

Mọi người thấy Thanh Mặc Nhan đến, tức khắc tất cả đều an tĩnh lại, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không khỏi mang theo thần sắc xấu hổ trên mặt.

Như Tiểu Lam không coi ai ra gì nhìn xung quanh, nàng chỉ quan tâm xem những đồ ăn ở đây có hợp với ý nàng hay không.

Đáng tiếc là, tuy nhìn rất phong phú, nhưng mùi vị thì lại kém xa.

Như Tiểu Lam hậm hực đặt mạnh đũa xuống.

Đúng lúc này, trong bữa tiệc có một người đứng dậy, nhìn qua chưa đến hai mươi tuổi, y phục bình thường.

Hắn đi đến trước mặt Thanh Mặc Nhan rồi thi lễ: "Thiếu Khanh đại nhân, hôm nay ta mượn rượu kính ngài một ly, ta may mắn được ngài tìm giúp một chức quan ở Công Bộ, hiện giờ ta cũng đã được ngồi vào vị trí cửu phẩm rồi."

Thanh Mặc Nhan đạm nhiên cười: "Chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, lương bổng có đủ lo cho gia đình không?"

Người nọ vuốt cằm liên tục: "Thiếu Khanh đại nhân yên tâm, lương tháng vừa đủ, công việc cũng nhàn hạ, ít nhiều cũng nhờ có ngài hỗ trợ."

Nghe những lời này, nhị thiếu gia ngồi ở một bên lập tức trắng mặt.

Công việc này không phải là lúc trước Thanh Mặc Nhan tìm cho hắn sao? Tại sao lại đem cho người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Hạ bột phấn, gặp lại chồn trắng ở cửa cung

Nhị thiếu gia vừa kính rượu với mọi người, vừa vểnh tai lên nghe Thanh Mặc Nhan cùng người khác nói chuyện.

Chức quan ở Công Bộ kia Thanh Mặc Nhan đã từng nhắc qua với hắn, nhưng mà cũng chỉ là một chức quan cửu phẩm mà thôi, hơn nữa nhiều nhất cũng chỉ leo lên được vị trí lục phẩm là cùng.

Trong suy nghĩ của nhị thiếu gia, chức quan này quá thấp.

Mấy vị tân khách bên trái đều là bằng hữu của hắn, bọn họ đang nghị luận ầm ầm.

"Khó trách gần đây thấy hắn ít đi ra ngoài, nguyên lai là bận đi tìm chức quan."

"Một chức quan cửu phẩm thì có cái gì mà giỏi." Hiển nhiên có người cũng giống như nhị thiếu gia, khinh thường chức quan này.

"Các ngươi thì biết cái gì, hắn ở trong phủ bất quá chỉ là con thứ, đó là một chức quan nhàn tản, hiện tại hắn lại được Thiếu Khanh giúp đỡ, qua vài năm sau có thể còn được thăng lên lục phẩm, kia thế nhưng chính là một công việc béo bở, mỗi tháng đều được phía dưới hiếu kính quà cáp cùng tiền bạc, đủ cho ở trong tòa lầu mấy hôm..."

Những lời này đều bị nhị thiếu gia nghe được, trong lòng hắn có tư vị nói không nên lời.

Vốn là chức quan mà hắn ghét bỏ, vì sao bây giờ nghe lại thấy mê người đến vậy?

Phải biết rằng muốn ở trong tòa lầu một đêm phải mất ít nhất hơn hai mươi lượng bạc, đối với gia đình bình thường mà nói, chút tiền ấy đủ để sống qua một năm.

Trong lòng suy nghĩ, không tự chủ, thời điểm kính rượu liền có chút thất thần, khi xoay người lại không may va vào người khác.

"Tiểu Lam, quai lại." Thanh Mặc Nhan không vui hô.

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới người hắn vừa đụng phải là Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cười hì hì đi đến bên người Thanh Mặc Nhan rồi ngồi xuống.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn đệ đệ của mình, hạ giọng nói: "Lại làm chuyện xấu gì?"

Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Đâu có gì... Ta chỉ đùa hắn chút thôi."

Lần trước nhị thiếu gia dùng bột phấn hại nàng, lần này nàng cũng dùng bột phấn nhưng mỗi tội là loại khác a.

"Ngươi sẽ không tức giận đi?" Nàng có chút lo lắng, mặc kệ như thế nào, nếu nháo ra chuyện gì thì cũng sẽ làm mất đi mặt mũi Hầu phủ bọn hắn.

Thanh Mặc Nhan nâng mi, khinh thường nói: "Ngươi muốn chơi thì cứ chơi đi, xảy ra chuyện gì đều có ta che chở cho ngươi."

Như Tiểu Lam che miệng cười không ngừng, đến ngay cả lông mày cũng nhướn cao hết lên.

Thường thường có nữ quyến hướng ánh mắt về phía bên này, thỉnh thoảng còn có người đi đến muốn bắt chuyện với Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan có chút phiền chán, không lâu sau đã kéo Như Tiểu Lam đứng dậy ra khỏi bữa tiệc.

"Đi đâu?" Như Tiểu Lam hỏi, bộ dáng có chút không tình nguyện.

"Tiến cung." Thanh Mặc Nhan dắt nàng xuống tửu lâu, rồi ôm lên xe ngựa: "Không phải ngươi đã làm xong thế thân phù rồi sao, chẳng lẽ cứ muốn kéo dài như thế để cho Hoàng Thượng phải chờ?"

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi."

Vì không muốn người khác sinh nghi, nên nàng không dám để cho bột phấn kia có hiệu quả quá nhanh, nàng rất muốn tận mắt chứng kiến xem tác dụng của nó như thế nào.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ vào trán nàng, thật đúng là một đại nha đầu thích gây rắc rối.

Hai người vào cung.

Như Tiểu Lam đem thế thân phù dâng lên cho hoàng đế.

Hoàng đến cầm thẻ bài gỗ lật qua lật lại xem, yêu thích không thôi, liền thưởng cho nàng một hộp điểm tâm trong cung.

Như Tiểu Lam mặt mày hớn hở, hành lễ cảm tạ, rồi mở hộp ra ăn điểm tâm.

Hoàng đế kinh ngạc, Thanh Mặc Nhan giải thích nói: "Trưa nay Tiểu Lam vẫn chưa được ăn cái gì, mong Hoàng Thượng thứ tội." Tiếp theo, hắn lại đem sự việc nhị thiếu gia nạp thiếp đơn giản nói qua một lần.

Hoàng đế nghe xong thần sắc có chút không vui: "Chỉ là nạp thiếp mà thôi, cư nhiên còn muốn tổ chức long trọng, còn ra thể thống gì nữa."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu không nói gì.

Hoàng đế trầm mặc một hồi, mở miệng nói: "Nhị đệ của ngươi vẫn đang nhàn rỗi ở nhà đi?"

"Vâng, vi thần từng tìm cho hắn một chức quan ở Công Bộ, nhưng mà hắn lại ghét bỏ chức quan đó không có phẩm cấp cao... Cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan không chút giấu diếm, nói thẳng ra.

Sắc mặt hoàng đế càng thêm âm trầm: "Thôi, ngươi cứ lo làm tốt công việc của mình là được rồi, nghe nói gần đây sức khỏe ngươi rất tốt, hẳn là không phát bệnh nữa đi?"

Việc Thanh Mặc Nhan mang theo một thân cổ độc người ngoài cũng chỉ nghĩ là hắn bị bệnh tật, cũng không có bao nhiêu người biết được nội tình bên trong.

Bất quá việc này đương nhiên không thể gạt được ánh mắt của hoàng đế.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nâng quan bào lên quỳ xuống: "Gần đây vi thần đã xử lý xong công việc ở Đại Lý Tự, vi thần muốn rời khỏi kinh thành, mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng..."

Lần trước hắn đã đề cập qua chuyện này với hoàng đế, bây giờ chuyện xưa nhắc lại, xem ra tâm ý hắn đã quyết.

Hoàng đế suy nghĩ một lát, sau đó lại nhìn về phía Như Tiểu Lam, gật gật đầu: "Vậy trẫm cho ngươi thời hạn một tháng."

Thanh Mặc Nhan chắp tay tạ ơn.

Ra khỏi đại điện, Như Tiểu Lam hưng phấn đến dị thường: "Khi nào chúng ta rời khỏi kinh thành?"

"Ba ngày sau."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút: "Ta có thể đi gặp bát điện hạ được không?" Lâu rồi không thấy Vu Phong Hoa, cũng không biết hắn có thực hiện theo chủ kiến của nàng hay không, hắn có thành công "phụ trách" với Lăng Tĩnh Tiêu hay không.

"Hôm nay không được." Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt chờ mong của nàng, ẩn giấu đen tối nơi đáy mắt.

"Vì sao?"

"Ngày nào người của giáo phường cũng đến dạy hắn tập luyện vũ kỹ, ngươi đi sẽ không thích hợp." Thanh Mặc Nhan không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng ra phía cửa cung.

"Bất quá chỉ tập luyện vũ kỹ mà thôi, vì sao ta không thể đi?"

Thanh Mặc Nhan thở dài, dừng bước chân.

Không biết tại sao, Như Tiểu Lam cảm thấy ánh mắt hắn có chút... Ưu thương.

"Bởi vì dạy vũ kỹ... Đều là những nam nhân bất nam bất nữ, ta nghĩ bát điện hạ cũng không muốn để cho ngươi nhìn thấy mấy cảnh đó đâu."

Như Tiểu Lam ngây người.

"Sao bọn họ lại muốn đối xử với hắn như vậy?" Đó là một nam hài tử sinh ra còn đẹp hơn cả nữ tử, vì cái gì hắn lại bị ép phải học mấy thứ này.

"Chuyện trong cung, ngươi biết càng ít càng tốt." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Khi ra đến đạo cửa cung cuối cùng, từ phía đối diện đi tới một người, cẩm y mãng bào, thân hình gầy yếu, trên mặt mang theo ý cười tao nhã.

Trên đầu vai hắn là một con chồn trắng, nó đang trợn mắt nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam theo bản năng túm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, trốn ra phía sau hắn.

Dù cho bây giờ nàng có thể sử dụng thuật âm dương, nhưng mà bản năng động vật vẫn khiến cho nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi trước con chồn trắng này, cho nên mỗi khi nhìn thấy nó, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn chạy trốn thật xa.

"Thái tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan chắp tay thi lễ.

Thái tử Thanh Thành mỉm cười: "Thiếu Khanh đại nhân muốn xuất cung?"

Thanh Mặc Nhan trả lời vài câu cho có lệ, đang muốn đi qua người thái tử, chợt thấy con chồn trắng trên vai thái tử thả người nhảy xuống đất, sau đó bổ nhào về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị dọa đến lông tơ dựng đứng, không chút nghĩ ngợi liền trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phất ống tay áo hất bay chồn trắng ra: "Thái tử điện hạ, ngươi đây là có ý gì?"

Chồn trắng một kích không trúng, lập tức quay trở về.

Thái tử cúi người ôm nó lên, tươi cười trên mặt mang theo thâm ý: "Xem ra Tiểu Lam cô nương rất sợ sủng vật của ta a."

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt.

Từ lúc đến thế giới này, địch nhân đầu tiên của nàng chính là súc sinh kia, nàng có thể không sợ sao, quả thật là đã hình thành phản xạ có điều kiện, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in cảm giác bị đối phương cắn vào cổ, vết thương rất đau, đến ngay cả cử động đầu cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Thái tử thăm dò, Hầu phủ náo loạn

Thái tử mỉm cười nhìn Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá nhát gan đi, nghe nói nàng có kỳ thuật dị pháp, cứu được không ít người của Thuận Thiên Phủ, vì sao lại sợ một con chồn trắng đây?"

Đôi mắt Như Tiểu Lam ngập nước, nàng cũng muốn biết tại sao bản thân lại sợ con súc sinh này đến thế.

Nhưng mà cũng không có biện pháp, chỉ cần vừa nhìn thấy đối phương là nàng đã muốn bỏ chạy.

Bên hông đột nhiên căng thẳng, Thanh Mặc Nhan bế nàng lên: "Nếu thái tử điện hạ đã biết nàng nhát gan thì cũng đừng nên trêu đùa kiểu đó nữa."

Ngữ khí Thanh Mặc Nhan không tốt, thái tử thế nhưng cũng không hề tức giận, trên mặt vẫn mang theo ý cười tao nhã, vuốt ve chồn trắng trên cổ, nhìn Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi ra khỏi cửa cung, bước lên xe ngựa.

"Chắc chắn thái tử đã biết được gì đó." Như Tiểu Lam bất an nói.

"Ân." Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt u ám không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Sao hắn lại biết được chuyện của ta?" Như Tiểu Lam cả kinh nói.

"Ngươi không nhớ rõ?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nàng.

"Nhớ cái gì?"

"Những chuyện xảy ra trước khi ngươi tới Hạ quốc."

Như Tiểu Lam cứng đờ.

Nàng cũng không phải thật sự là mèo hương, thời điểm nàng đi đến thế giới này, vừa mở mắt ra đã thấy bản thân bị nhốt ở trong lồng, sao nàng có thể biết thân thể này đến từ đâu được.

Nàng nỗ lực kiếm ra một cái cớ: "Khả năng khi đó ta vẫn còn quá nhỏ... Nên mới không nhớ rõ."

Thanh Mặc Nhan cũng không nghi ngờ đến việc này, bởi vì sự tồn tại của nàng cũng đã đủ khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên rồi.

"Ngươi được Tề quốc tiến cống đến đây..." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Việc này do thái tử phụ trách, lúc đó đặc biệt chuẩn bị ngươi là để làm con mồi dâng lên cho Hoàng Thượng."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến chuyện này.

"Ta không biết tại sao ngươi lại trốn được khỏi nơi đó, nhưng mà sau đó thái tử đã phái rất nhiều người đi điều tra việc này, hắn hẳn là còn có tính toán khác, thái tử người này quả thật rất khó nắm bắt."

Như Tiểu Lam chớp mắt: "Hắn sẽ không phải là muốn đem ta tặng cho Hoàng Thượng làm sủng vật đi."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc.

Có thể nghĩ ra đáp án đơn giản như thế, trên đời này đúng chỉ có mình nàng.

Khi hai người trở về Hầu phủ, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Trong phủ có chút quạnh quẽ, đến ngay cả đám hạ nhân cũng cúi thấp đầu, không dám thở mạnh.

"Nhị thiếu gia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã trở về, nói là do uống quá nhiều rượu, còn náo loạn một hồi, vừa được người đỡ về sân." Huyền Ngọc nói.

Như Tiểu Lam che miệng cười khúc khích.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái: "Ngươi đã làm gì hắn?"

Như Tiểu Lam kiễng mũi chân, tiến đến bên tai hắn nói thầm một trận.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái.

Cùng lúc đó, trong tân phòng của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở mép giường, sắc mặt trắng bệch.

Nhị thiếu gia nằm trên giường ngửa mặt lên trời, say đến bất tỉnh nhân sự.

"Tiểu thư, hôm nay là ngày đại hỉ, người đừng quá u buồn." Nha hoàn hồi môn theo từ Ngũ phủ tới khuyên nhủ.

"Sao còn gọi là tiểu thư, đừng để cho người khác nghe được." Một nha hoàn khác trách mắng.

"Là... Là nhị phu nhân." Nha hoàn cúi thấp đầu.

Ngũ tiểu thư ném khăn voan đi, trong phòng chất đầy của hồi môn mà nàng mang tới.

"Những của hồi môn kia đã cất tốt chưa?" Nàng hỏi, nếu nàng đã gả đến đây, mấy thứ kia chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

"Đều đã cất vào trong nhà kho." Nha hoàn nói: "Nhưng mà... Vừa rồi khi đi đến nhà kho nô tì phát hiện ra, mấy gian bên trong nhà kho đều trống không."

"Có lẽ là bọn họ cố ý dọn dẹp nhà kho để cho phu nhân chúng ta để đồ." Một nha hoàn khác nói.

Mọi người ta ta ngươi ngươi nói chuyện, nhị thiếu gia trên giường đã tỉnh lại.

Ngũ tiểu thư tiến lên phía trước: "Muốn uống nước sao?"

Nhị thiếu gia che đầu, mơ hồ đáp lời.

Nha hoàn đứng ở một bên lập tức đưa nước cho Ngũ tiểu thư.

Nhị thiếu gia suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, khi thấy khuôn mặt của Ngũ tiểu thư, hắn liền la lớn lên một tiếng, hất chén trà vỡ nát.

"Yêu... Yêu quái!"

Trong tân phòng vang lên tiếng thét chói tai của nhị thiếu gia.

Trong viện Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam ghé vào trên giường, đặt sáu miếng ngọc sư tử lên gối, đếm từng cái từng cái một, sau đó lại đếm quay lại một lượt nữa.

"Trong viện nhị gia rất náo loạn." Bên ngoài có gã sai vặt nói: "Nhị gia uống quá nhiều rượu, coi tân nương tử là yêu quái, đuổi đánh chạy loạn khắp sân..."

Như Tiểu Lam cười khanh khách.

Tay Thanh Mặc Nhan cầm quyển sách, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang theo tia sủng nịch không tên.

"Yên tâm đi, thuốc này qua đêm nay thì sẽ tự hết tác dụng." Như Tiểu Lam dịch đến gần chân hắn lấy lòng nói: "Ai bảo hắn bắt cóc ta, ta cũng phải xả giận mới thấy thoải mái được."

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng, không nói tiếp.

Này cũng coi như hắn đang cam chịu.

Như Tiểu Lam gối đầu lên đùi hắn, đùa nghịch ngọc sư tử trong tay, tóc đen dài mượt giống như dòng suối chảy xuôi trên giường.

Thanh Mặc Nhan lật trang sách, chờ đến khi hắn cúi đầu nhìn xuống một lần nữa, Như Tiểu Lam đã ngủ say, một bàn tay vẫn còn đang nắm chặt lấy bảo bối ngọc sư tử của nàng, đôi môi hơi hé mở tựa như quả ngon ngọt lịm, dụ người nào đó đến hái.

Thanh Mặc Nhan hơi cúi người, thăm dò một chút, rồi nhẹ nhàng ấn xuống...

Đêm thu tĩnh lặng, bên ngoài cửa sổ chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, công việc trong viện Thanh Mặc Nhan lu bù lên, Huyền Ngọc không ngừng ra ra vào vào chính phòng.

Lần này Thanh Mặc Nhan rời khỏi kinh thành, muốn mang cả Như Tiểu Lam đi theo, cho nên phải chuẩn bị kỹ một số thứ, đến ngay cả hồ cừu (*) cũng cho vào để

dự bị.

(*) Hồ cừu: Da cáo dùng may áo ấm.

Phóng tầm mắt nhìn khắp trong viện, người nhàn hạ nhất chỉ có mình nàng... A không, còn có một người nữa, đó chính là rối gỗ Ngàn Thương.

Trừ bỏ giết người, những việc khác Ngàn Thương đều không làm tốt, lại còn có thể làm cho sự việc đang đơn giản trở nên phức tạp hơn, vì vậy mọi người đều muốn cách xa hắn một chút.

Như Tiểu Lam chuẩn bị cho Ngàn Thương một bộ phục sức nữ tử, phối với đấu lạp có lớp sa mỏng màu đen rũ đến bên hông, nhìn qua quả thật có cảm giác giống như hiệp nữ giang hồ.

"Ngàn Thương, ngươi biết cưỡi ngựa không?" Như Tiểu Lam nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, bọn họ đi xa thế này chắc chắn chỉ có thể cưỡi ngựa, cũng không nên để cho Ngàn Thương chạy theo ở phía sau đi.

Ngàn Thương lắc đầu: "Cưỡi ngựa quá chậm."

Quả nhiên là không biết, xem ra chỉ có thể an bài cho hắn một chiếc xe ngựa riêng.

Như Tiểu Lam đi tìm Thanh Mặc Nhan, kết quả nhìn thấy quản gia trong phủ đang đứng nói chuyện với hắn.

Chỉ một lúc sau, đã thấy quản gia hành lễ rời khỏi, sắc mặt Thanh Mặc Nhan có chút khó coi.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi.

"Trưa nay chúng ta phải đến tiền viện dùng cơm." Ngữ khí hắn lạnh như băng.

Tiền viện, chính là sân của lão Hầu gia, tại sao đột nhiên lại muốn mời bọn họ đến đó ăn cơm?

Như Tiểu Lam đầy một bụng nghi ngờ, nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Thanh Mặc Nhan, nàng cũng không dám nói lung tung cái gì, đành phải thành thành thật thật đi theo phía sau hắn, không lâu sau đã đến được tiền viện.

Trên bàn bày đầy đồ ăn, khuôn mặt lão Hầu gia trầm xuống ngồi ở trên ghế tựa, bộ dáng giống như có ai thiếu tiền hắn không bằng.

"Phụ thân." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt gọi một câu.

Khóe miệng Như Tiểu Lam giật giật, nàng không nghĩ muốn hành lễ với đối phương.

Ngay tại thời điểm nàng do dự, Thanh Mặc Nhan đã kéo nàng ngồi xuống, hiển nhiên cũng không có ý muốn nàng thỉnh an phụ thân hắn.

Hai bên quai hàm lão Hầu gia run rẩy, hừ lạnh một tiếng, thế nhưng không có nắm chặt việc này không buông.

Như Tiểu Lam cảm thấy ngoài ý muốn.

Lão già này tuyệt đối là có mưu tính gì đó, bằng không đã sớm nhảy lên mắng người rồi.

Nàng đang nghĩ, đã thấy nhị thiếu gia mang theo Ngũ tiểu thư bước vào, trên mặt hai người một mảng xanh một mảng tím, tựa như vừa hí xướng xong nhưng vẫn chưa kịp tẩy trang.

Như Tiểu Lam gắt gao cắn môi, thật vất vả mới giấu đi được ý cười xấu xa trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ngươi coi Thiếu Khanh là người giới thiệu việc làm sao

Nhị thiếu gia khuôn mặt đầy thương tích tiến vào, mang theo Ngũ tiểu thư đến hành lễ với lão Hầu gia, hai người đồng thanh nói: "Phụ thân."

Sắc mặt lão Hầu gia xanh mét, cao giọng răn dạy, nói: "Bây giờ đã là mấy giờ rồi, không biết đường mà đến sớm sao!"

Nhị thiếu gia thần sắc suy sụp, mệt mỏi cả đêm, hiển nhiên là rất không dễ chịu, bất quá hắn đã quen với việc bị phụ thân trách mắng, cho nên cũng chỉ đờ đẫn đứng ở nơi đó nghe giáo huấn.

Ngũ tiểu thư mặc trên người một bộ y phục màu hồng, tóc búi lên, cúi đầu đứng ở phía sau nhị thiếu gia, trong lòng ủy khuất không thôi.

Đến ngay cả nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, mới gả vào phủ đã bị nam nhân của mình đánh.

Thế nhưng còn chỉ vào nói nàng là yêu quái, hạ nhân trong sân đều bị dọa cho kinh sợ, hết ngăn rồi lại khuyên, thật vất vả mới lừa được nhị thiếu gia vào trong thư

phòng ngủ.

Nàng ở trong phòng khóc nguyên một buổi tối, đến ngay cả điểm tâm cũng không ăn.

Lão Hầu gia giáo huấn nhị thiếu gia rất lâu, lực chú ý của Như Tiểu Lam lại bị những món đồ ăn trên bàn hấp dẫn.

Bụng không hợp thời "cô lỗ" một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

Như Tiểu Lam đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Thật đúng là gặp quỷ, buổi sáng nàng đã ăn rất nhiều rồi, tại sao còn đói nhanh như thế.

Thần sắc mọi người phức tạp không giống nhau, nhưng ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn nàng vẫn mang theo tia dung túng như cũ.

Bởi vì hắn biết, vật nhỏ lớn nhanh, tự nhiên thân thể cũng cần được cung cấp nhiều hơn người bình thường.

Thanh Mặc Nhan nhìn thức ăn trên bàn, thấp giọng nói với nàng: "Muốn ăn cái gì?"

Như Tiểu Lam quyết đoán lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoài ý muốn, chưa bao giờ thấy nàng tỏ ra dè dặt như thế, chẳng lẽ là do nàng đã lớn? Nên đã hiểu chuyện hơn?

Lão Hầu gia ho khan vài tiếng: "Đều ngồi hết đi."

Nhị thiếu gia như được đại xá, vội vàng ngồi xuống.

Ngũ tiểu thư theo sát phía sau cũng ngồi xuống ở bên người hắn.

Thanh Mặc Nhan đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, "đông" vang một tiếng.

Lão Hầu gia nâng mí mắt, nhìn về phía Ngũ tiểu thư: "Hầu phủ chúng ta cũng không phải là gia đình bình thường, thân là thiếp thất có thể tùy tiện ngồi xuống sao!"

Ngũ tiểu thư trắng mặt, lập tức đứng dậy, trực tiếp quỳ xuống.

Nguyên bản nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là nàng luôn quên mất đi thân phận của mình.

Không sai, hiện tại nàng đã không còn là thiên kim tiểu thư Ngũ phủ nữa, bây giờ nàng chỉ là một thiếp thất, ở trên bàn cơm của gia đình phú quý, căn bản đến ngay cả quyền được ngồi cũng không có.

Lão Hầu gia lại răn dạy nàng mất nửa ngày, xong xuôi mới cho nàng đứng lên.

Nàng chỉ được đứng bên cạnh nhị thiếu gia giúp đỡ gắp thức ăn cho hắn.

Nhìn trộm nhị thiếu gia, chỉ thấy hắn cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, không dám liếc nhìn nàng dù chỉ là một cái.

Bỗng chốc tâm Ngũ tiểu thư trở nên lạnh ngắt.

Lúc trước nàng vốn tưởng rằng chỉ cần dựa vào tình cảm của nhị thiếu gia dành cho nàng, thì dù có là thiếp thất cũng đã có hắn che chở, cho nàng địa vị giống như phu nhân trong phủ.

Nhưng mà hiện thực lại quá tàn khốc.

Nam nhân của nàng ở Hầu phủ, hóa ra là cái dạng này.

Thậm chí còn không dám mở miệng nói giúp nàng nửa câu.

Ngẩng đầu nhìn phía đối diện.

Trong tay Thanh Mặc Nhan vuốt ve chén trà, khuôn mặt tuấn lãng mang theo thần sắc lạnh băng, làm cho người ta cảm thấy có chút xa lạ, khó có thể đến gần.

Nhưng mà, một nam tử như vậy, đã ngồi lên đến chức quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh tứ phẩm, tiền đồ vô lượng.

Mọi người cúi đầu dùng cơm, trong phòng chỉ có thanh âm bát đũa va chạm.

Thanh Mặc Nhan không ăn thứ gì cả, chỉ ngồi thưởng thức cái chén trong tay, rất nhanh, hắn để ý thấy vật nhỏ cũng không có ý muốn đụng đũa.

"Làm sao, không hợp khẩu vị?" Hắn hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu, nói dối: "Ta không đói bụng."

Thân là một sủng vật có nhãn lực, phải luôn hiểu được tâm ý của chủ nhân.

Rõ ràng là Thanh Mặc Nhan rất phiền chán khi phải đến nơi này, nếu nàng ở đây ăn uống ngon lành, tâm tình của hắn chắc chắn sẽ càng tệ hơn.

"Nhị đệ của ngươi cũng đã thành thân, mấy ngày nữa ngươi bớt chút thời gian vào cung tìm cho hắn một cái chức quan đi." Lão Hầu gia đột nhiên lên tiếng.

Như Tiểu Lam sững sờ ở đó đến nửa ngày mới phản ứng kịp, lời này là đang nói với Thanh Mặc Nhan.

Có biết xấu hổ hay không a! Ngươi coi Thanh Mặc Nhan là người giới thiệu việc làm sao, nói tìm là tìm được sao, ngươi cũng không xem lại xem con trai thứ hai mình là cái dạng gì... Bị nữ nhân lừa gạt mà cũng không biết.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam âm thầm nghiến răng nghiến lợi, khóe miệng hắn mới thả lỏng ra một chút, mặc kệ đối phương là ai, vật nhỏ của hắn trước sau vẫn luôn hướng về phía hắn.

Lão Hầu gia vừa rứt lời, nhị thiếu gia đã ngẩng đầu lên, ánh mắt chờ mong nhìn về phía bên này.

"Ta có tìm cho đệ đệ một chức quan, nhưng mà hắn lại cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén trà trong tay xuống, quay sang đùa nghịch tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trên mu bàn tay còn có ba cái hố nhỏ mập mạp, ấn xuống cảm giác phi thường thoải mái.

"Cũng tại chức quan kia hơi thấp." Nhị thiếu gia oán giận: "Bất quá chỉ là một chức quan cửu phẩm... Còn phải chờ một thời gian lâu mới lên được lục phẩm..."

"Có ta ở trong triều giúp đỡ, lên được lục phẩm cùng lắm cũng chỉ mất hai năm, đến lúc đó sẽ được điều đến vùng ruộng đất riêng của Công Bộ, quản lý việc nuôi trồng cùng cung ứng lương thực, trước không nói đến chuyện trưng thu lương thực, hoặc thuế ruộng các loại, chỉ tính riêng đến chức quan thôi... Dựa vào số quà cáp cùng tiền bạc do người bên dưới hiếu kính cũng đã đủ cho ngươi mua được mấy tòa nhà ở trên kinh thành rồi." (Linh: Đoạn này ta chém bừa, không biết có đúng không, cầu mọi người thông cảm, ta cố gắng hết sức rồi T_T)

Ngữ khí Thanh Mặc bình thản, nhị thiếu gia lại như bị sét đánh.

"Đại... Đại ca, lúc trước ngươi không nói với ta mấy thứ này..."

"Ngươi lúc đó không muốn nghe ta nói." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc vào mu bàn tay Như Tiểu Lam: "Nếu ngươi đã không đồng ý thì cũng nên quên đi, phụ thân sẽ tìm cho ngươi chức quan tốt hơn."

Sắc mặt lão Hầu gia nhanh chóng đen như đáy nồi.

Có công việc béo bở như vậy, tại sao hắn lại không biết! Hơn nữa điều làm hắn tức giận chính là nhị nhi tử của hắn cư nhiên lại không thèm nhận, trực tiếp cự tuyệt.

"Hiện tại biết sai cũng chưa muộn, để đại ca ngươi đến Công Bộ nói vài câu là xong." Lão Hầu gia nói.

"Đáng tiếc... Công việc kia ta đã cho người khác, nhị đệ vẫn nên cầu phụ thân giúp đỡ đi." Thanh Mặc Nhan lập tức phá hỏng lời nói của lão Hầu gia.

Trong lòng nhị thiếu gia rối rắm thành một đoàn.

Hắn vạn lần không nghĩ tới chức quan mà lúc trước mình cảm thấy chướng mắt cư nhiên lại có thể kiếm được nhiều lợi lộc như thế, chỉ có điều phẩm cấp vẫn có chút thấp... Hắn muốn giống như đại ca, làm đến chức quan tứ phẩm.

Được tiến cung diện thánh, như vậy uy phong biết bao nhiêu, đi ra gặp bằng hữu cũng có mặt mũi hơn.

"Ta đã xin phép trước mặt Hoàng Thượng, qua hai ngày nữa sẽ đem Tiểu Lam rời khỏi kinh thành đi tìm tin tức về tộc nhân của nàng, nếu không còn chuyện gì khác ta xin cáo từ trước." Nói xong lập tức đứng lên.

Như Tiểu Lam cũng theo sau hắn đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Sau lưng truyền đến tiếng gầm lên của Hầu gia.

"Phụ thân còn có việc gì?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lạnh nhạt.

"Hắn là nhị đệ của ngươi!"

Thanh Mặc Nhan khoát tay với Huyền Ngọc đang đứng ngoài cửa.

Huyền Ngọc đưa ra một phần sổ sách, đặt ở trước mặt nhị thiếu gia: "Nhị gia ngài còn nợ thế tử chúng ta một ngàn bốn trăm lượng bạc, phần sổ sách này trước hết cứ để lại chỗ ngài, chờ ngài có thời gian rảnh rỗi, nhớ rõ hoàn trả lại là được."

Dứt lời lui xuống.

Lão Hầu gia đập mạnh bàn: "Chẳng lẽ trong mắt ngươi nhị đệ ruột còn không bằng số bạc kia!"

Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Chỉ cần phụ thân có thể nói cho ta biết, mẹ đẻ ta được chôn cất ở đâu, ta sẽ dùng khoản nợ này để trao đổi, thế nào?"

Lời vừa nói ra, tức thì sắc mặt lão Hầu gia xám như tro tàn.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó đợi một lát, cuối cùng cũng không chờ được tới lúc đối phương mở miệng đồng ý.

"Ta hiểu được." Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo xoay người rời đi, quanh thân hắn tỏa ra tia sát khí nồng đậm, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng nhịn không được mà khẽ rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chủ nhân, đầu óc ta đơn giản ngươi đừng gạt ta

Thanh Mặc Nhan không hề quay đầu lại đi thẳng ra khỏi viện, Như Tiểu Lam cơ hồ phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp hắn.

Câu hỏi cuối cùng của Thanh Mặc Nhan vừa rồi quả thực đã làm cho nàng kinh sợ.

Xem ra nội tình trong Hầu phủ không phải là ít a.

Nàng chưa bao giờ nghe Thanh Mặc Nhan nhắc đến mẹ đẻ của mình, tuy rằng lần trước hắn có nói mẹ đẻ hắn qua đời sau sinh hắn ra, nhưng mà tại sao người đã chết chôn cất ở đâu cũng không biết?

Này cũng quá khoa trương đi, cũng đâu phải là chyện phạt hạ nhân trong phủ, rồi mang ném đến bãi tha ma.

Tại sao lão Hầu gia không dám nói cho Thanh Mặc Nhan biết mẹ đẻ hắn được mai táng ở đâu?

Người đã chết, Hầu gia còn sợ hãi cái gì?

Như Tiểu Lam ôm theo cả bụng nghi vấn, nhưng lại không dám hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh đến dọa người, nàng cảm thấy yên lặng sẽ tốt hơn.

"Cô lỗ..." Bụng lại kêu lên.

Thanh Mặc Nhan nghe thấy, bước chân chậm lại.

"Ta đưa ngươi đi ăn."

"Được được." Ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phân phó với Huyền Ngọc vài câu, rồi xoay người mang theo nàng đi ra hướng cửa chính.

"Thanh Mặc Nhan..." Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng không nhịn được, chạy nhanh vài bước túm lấy góc áo hắn: "Cái kia... Có cần ta giúp gì không?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn nàng, trên mặt tràn đầy biểu cảm kinh ngạc.

Như Tiểu Lam vội la lên: "Ngươi đừng có mà coi thường... Ta có thể biến thành mèo hương, buổi tối trốn ở trên nóc nhà lão Hầu gia, nhất định sẽ nghe ra được chút tin tức giúp ngươi."

Nhìn tiểu bộ dáng khẩn trương của nàng, Thanh Mặc Nhan liền phốc xuy cười ra tiếng.

"Trên nóc nhà có rất nhiều chuột, buổi tối chúng lại chạy đến, ngươi xác định có thể trốn ở đó?" Hắn trêu tức nói.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh ùa vào sau gáy, nàng cũng không muốn trốn ở nơi có lũ chuột hoạt động đâu.

"Kia... Ta có thể trốn ở dưới giường hắn." Như Tiểu Lam sửa lại câu nói.

Thanh Mặc Nhan vuốt cằm: "Trừ bỏ giày thối chút, ngược lại cũng coi như là an toàn, ngươi thực sự muốn đi?"

Nữ hài tử đau khổ, khuôn mặt nhăn thành một đoàn

"Kia... Kia..."

Lúc này hai người đã đi đến ngoài cửa phủ, Thanh Mặc Nhan nâng tay nhấc màn xe lên, dùng một tay ôm nàng lên trên xe.

Màn xe buông xuống, ngăn trở ánh sáng bên ngoài, khuôn mặt Thanh Mặc Nhan có chút nhìn không rõ: "... Nếu ngươi muốn giúp cái gì đó, tối nay nhớ đừng rời khỏi người ta là được."

Như Tiểu Lam giật mình nhớ tới hôm nay là ngày thứ mười, là ngày cổ độc hắn phát tác, sau khi mặt trời lặn không được rời khỏi hắn nửa bước.

"Yên tâm, giao cho ta là được." Nàng đắc ý nói.

Nhìn vật nhỏ đắc ý đến vểnh đuôi lên, giống như sứ mệnh cứu vớt toàn thế giới đều đang nằm ở trên vai nàng, Thanh Mặc Nhan không khỏi nở nụ cười.

Con người muốn tồn tại thì phải luôn nhìn về phía trước, hắn muốn đi tìm "quỷ thảo" trước tiên, thời tiết cuối thu, đúng là mùa sinh trưởng của quỷ thảo, nếu bỏ lỡ, hắn sẽ phải chờ một năm nữa.

Đến tửu lâu, hắn gọi lên mấy món mà Như Tiểu Lam thích ăn, lại bảo tiểu nhị mang lên thêm một bình rượu ngâm hoa quả.

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi nhỏ, nhìn về phía cái chén trong tay hắn.

"Đây là loại rượu gì, thơm quá a..."

Di chứng sau khi bị biến thành động vật: Khứu giác quá nhanh nhạy.

Như Tiểu Lam nhìn chằm chằm vào chén rượu, tròng mắt như sắp rớt vào bên trong.

"Tiểu hài tử không được uống rượu." Thanh Mặc Nhan không chút lưu tình đặt chén rượu ra chỗ khác.

"Quỷ hẹp hòi." Như Tiểu Lam nói thầm.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng.

Như Tiểu Lam thò mặt qua: "Lấm thử một ngụm thôi cũng không được sao?"

Lần trước nàng ăn tôm bị say là do Ngũ tiểu thư đã động tay động chân vào trong rượu, nàng vẫn cảm thấy bản thân không thể nào dễ dàng say như vậy.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng: "Chỉ uống một ngụm."

Lập tức mặt mày Như Tiểu Lam trở nên hớn hở.

Thanh Mặc Nhan cầm chén lên giúp nàng uống một ngụm nhỏ.

Như Tiểu Lam chép miệng, ánh mắt mê mẩn.

Vị quả thơm quá, có chút giống với đồ uống của hiện đại, không, so với thứ kia còn muốn ngon hơn.

Sau khi ăn no, Như Tiểu Lam lại một lần nữa tỏ ra thèm thuồng, lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan như một tên vô lại, hết nhõng nhẽo rồi lại cứng rắn muốn uống thêm một ngụm nữa.

Áo choàng Thanh Mặc Nhan suýt chút nữa đã bị nàng xé rách.

Kết quả mơ màng hồ đồ, Như Tiểu Lam uống hẳn một chén rượu ngâm hoa quả, đến ngay cả chính mình trở về Hầu phủ như thế nào cũng không nhớ rõ.

Buổi sáng thời điểm tỉnh lại, nàng phát hiện thân thể mình trơn bóng, chỉ mặc duy nhất một cái yếm, đến ngay cả tiết khố cũng không biết đã ném đi đâu.

"A!" Nàng lập tức nâng chăn lên, chặt chẽ bao lấy toàn thân thể.

Mẹ nó! Ngươi đã làm gì với cô nương ta!

Như Tiểu Lam không tiếng động lên án, đôi mắt màu xanh biếc trừng lớn.

Thanh Mặc Nhan đắp chăn ngủ ở bên cạnh, để lộ ra nửa người trên, nhưng mà vẫn như cũ không có giấu hiệu muốn tỉnh lại.

Trên người hắn mặc kiện trung y bằng lụa, tuy có chút rời rạc, nhưng tốt xấu gì vẫn còn mặc ở trên người.

Chờ một chút, này không giống với bộ dáng bị "hành hung" qua a.

Như Tiểu Lam có chút không xác định được.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang ngủ, nàng lặng lẽ nâng chăn lên chút, tự kiểm tra thân thể của chính mình.

Nơi nơi đều là vết bầm màu đỏ, ngay cả phần da thịt phía dưới cái yếm cũng không thoát khỏi.

Đây là bị làm sao?

Xuống thêm chút nữa... Lệ chảy thành ròng, ngay cả trên đùi cũng có...

"Thanh Mặc Nhan!" Nàng hung hăng đẩy người ngủ bên cạnh.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi mở mắt ra, giống như vừa mới tỉnh ngủ, nhưng mà đáy mắt lại là một mảnh trong trẻo, chẳng qua Như Tiểu Lam đang khẩn trương muốn chết, căn bản không chú ý tới điểm này.

"Ta... Trên người ta là xảy ra chuyện gì?" Nàng bọc chăn, vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp ra.

Làn da trắng nõn, giống như chỉ cần véo một chút thôi là có thể chảy ra nước đến nơi.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan lười biếng dựa người ở nơi đó, tóc dài rối tung, trên người không còn khí thế sắc bén như hàng ngày nữa, ngược lại có vẻ nhu hòa đến dị thường.

"Nơi này, còn nơi này!" Như Tiểu Lam lại vươn chân từ trong chăn ra.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lập tức tối sầm, bất động thanh sắc kéo chăn che đùi nàng lại, rồi sau đó còn nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của nàng: "Bị côn trùng cắn."

"A?" Như Tiểu Lam cho rằng mình đã nghe lầm.

"Đêm mùa thu có không ít côn trùng, ngươi ngày hôm qua uống xong rượu ngâm hoa quả liền say, khi ngủ cả thân đều ra mồ hôi, cho nên ta mới giúp ngươi cởi y phục ra, đây là dấu vết lưu lại khi bị côn trùng cắn, bôi thuốc xong hôm sau sẽ hết." Thanh Mặc Nhan nói xong đứng dậy bước xuống giường, chậm rãi mặc thêm áo ngoài: "Ngươi cứ chờ ở đây đi, ta đi tìm thuốc cho ngươi."

Thanh Mặc Nhan ra khỏi phòng, lưu lại một mình Như Tiểu Lam ở trên giường mang theo vẻ mặt mê man.

Nguyên lai là bị côn trùng cắn a... Tuy rằng vẫn cảm thấy nơi nào đó có chút là lạ, nhưng đúng là chỉ có cái lý do đó thôi.

Liên quan đến phương diện quen biết bạn trai, nàng chính là ở hiện đại không có một chút kinh nghiệm nào, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ biết đi theo ông nội, nghe nói lần đầu tiên sau mông sẽ rất đau.

Nàng thử cảm thụ.

Nơi đó không đau, xem ra Thanh Mặc Nhan không nói dối nàng.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang thuốc vào, nàng lại một mực kháng cự, chết cũng không chịu để cho hắn bôi thuốc.

"Khi còn là mèo hương chẳng phải đều do ta bôi thuốc cho ngươi sao, bây giờ mới biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan xụ mặt.

Hắn nói cũng có lý đi.

Như Tiểu Lam nguyên bản tâm còn đang kiên định đã bị tên chủ nhân bất lương nào đó mê hoặc.

Ngoan ngoãn mở chăn ra, để hắn bôi thuốc.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, trong mắt Thanh Mặc Nhan toát ra ngọn lửa sáng ngời.

Tư vị của vật nhỏ đúng là không tệ, chỉ tiếc hiện tại vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút.

Hắn còn phải nhịn thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bước lên con đường tìm dược

Ba ngày sau, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi kinh thành.

Bởi vì lần này có thêm Như Tiểu Lam đồng hành, còn có cả rối gỗ Ngàn Thương, cho nên Thanh Mặc Nhan đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan lưu lại một trăm tên tử sĩ, để bọn họ bảo vệ cho sân.

Huyền Ngọc chọn ra hai mươi tên tử sĩ khác, trang điểm thành bộ dáng gia đình bình thường, mọi người cưỡi ngựa đi theo.

"Ra khỏi thành, các ngươi phải gọi ta là công tử." Thanh Mặc Nhan phân phó.

"Kia Như cô nương thì sao?" Huyền Ngọc hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, nàng mặc trên người kiện váy hoa màu tím, bên ngoài phủ lớp áo choàng lông gấm, cả người nhìn qua cảm giác mềm mại, làm hắn kìm lòng không đậu muốn đưa tay ra sờ một cái.

"Các ngươi gọi nàng là tiểu phu nhân đi."

"Rầm!" Như Tiểu Lam trượt chân ngã quỵ ở trong xe, hòm đựng lá bùa văng ra, lá bùa rơi xuống khắp xe.

"Vì sao phải gọi ta là tiểu phu nhân!"

Nhân gia rõ ràng mới chỉ có mười tuổi, vẫn còn thanh xuân vô địch, đáng yêu vô song, ngươi làm sao có thể để cho người khác gọi ta là tiểu phu nhân.

Huyền Ngọc không nhìn ánh mắt ai oán của Như Tiểu Lam, lên tiếng đáp lời rồi thối lui.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nhặt những lá bùa roi ra, chậm rì rì nói: "Địa phương chúng ta phải đi đến là một nơi có nhiều núi cao, người dân bưu hãn, nam tử nơi đó có thói quen cướp cô dâu, chỉ cần nhìn trúng nữ tử nào, sẽ đoạt mang về, chẳng lẽ ngươi muốn bị người ta bắt về làm cô dâu nuôi từ bé?"

"Nếu để bọn hắn gọi ta là tiểu phu nhân... Này có khác gì với cô dâu nuôi từ bé đâu..." Như Tiểu Lam bĩu môi.

"Đương nhiên là khác nhau." Thanh Mặc Nhan đem lá bùa bỏ vào cái hòm nàng đang ôm trong lòng: "Ngươi là cô dâu nuôi từ bé của ta, ta sẽ nuôi ngươi đến trắng trẻo mập mạp, nhưng nếu ngươi làm cô dâu nuôi từ bé của bọn họ, thì chỉ có thể làm việc cả ngày, còn phải xuống bếp nhóm lửa nấu cơm... Ngươi cảm thấy bên nào tốt hơn?"

"Ăn uống không phải trả tiền không phải làm việc vẫn tốt hơn." Như Tiểu Lam không có chút tự tôn giơ tay nhỏ bé lên, vô sỉ tỏ vẻ nàng đã triệt để bị thần phục.

Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, trong mắt tràn đầy ý cười.

Như Tiểu Lam chịu đau, tùy ý hắn nhào nặn mặt mình.

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo (*) chạy như bay mà đi.

(*) Quan đạo: Đường sá do triều đình, nhà nước cho lập ra để dân chúng dùng.

Cách không xa cửa thành có một chiếc xe ngựa khác, một vị bạch y công tử thản nhiên lắc tay gấp cây quạt vào.

"Thiếu Khanh rời khỏi, truyền tin đi." Hắn phân phó với người ngoài xe.

Mã phu bên ngoài vung tay lên, một con bồ câu đưa tin tung cánh, bay về phía chân trời.

"Lúc này đây, Thiếu Khanh hẳn là rất hy vọng có thể tìm được mấy loại dược liệu quan trọng đi." Bạch y công tử cầm một quân cờ trắng lên, tiện tay đặt xuống bàn cờ.

Đối diện bàn cờ, là thái tử Thanh Thành, hắn trầm ngâm một lúc, hạ xuống một quân cờ, rồi sau đó ăn luôn bốn quân cờ trắng của đối phương.

"Kỳ nghệ của thái tử điện hạ lại cao thêm một bậc rồi." Bạch y công tử cười nói, cây quạt mở ra hiện lên bốn chữ vàng: Trăm tài công tử

"Bạch công tử nói đùa, bất kể là ai cả ngày chỉ có thể làm bạn với quân cờ, kỳ nghệ cũng sẽ tự nâng cao lên thôi." Vu Thanh Thành lấy tay áo che miệng ho khan vài tiếng, sâu trong đáy mắt hiện lên bóng dáng lúc nhỏ của hắn.

Đó là một hài tử gầy yếu, cả ngày đều phải làm bạn với chén thuốc, ngồi ở trong đại điện trống rỗng, đối mặt với bàn cờ, một mình đánh cờ.

Vì sao hắn không được ra bên ngoài, hắn cũng muốn giống như các hoàng đệ khác, được học tập cưỡi ngựa bắn cung, làm những việc mình muốn.

Vì sao hắn vừa ra ngoài sẽ sinh bệnh, đến ngay cả đi hóng gió cũng là một hy vọng quá xa vời...

"Bạch công tử, đến lượt ngươi." Vu Thanh Thành nheo mắt lại, khóe miệng nâng lên ý cười đẹp mắt.

Sâu trong đáy mắt, bóng dáng khi còn nhỏ đã biến mất, chỉ còn lại hình tượng của một nam tử trẻ tuổi ưu nhã tôn quý, mỉm cười trên mặt như tắm gió xuân, nhưng mà chỉ có mình hắn biết, ý cười này chưa bao giờ chạm đến đáy lòng hắn.

"Không biết lúc này đây, Thiếu Khanh sẽ tìm được loại dược liệu quý hiếm gì, ta hiện tại có chút mong đợi a."

Bên trong xe ngựa, ẩn ẩn truyền đến thanh âm cúi đầu nói chuyện.

Sắc thu ngày càng dày.

Lá cây ven đường đều đã nhiễm nhàn nhạt màu vàng, trên bầu trời, một đàn chim nhạn từ không trung bay vút mà qua.

Khi bắt đầu lên đường, Như Tiểu Lam còn phi thường hưng phấn, mở cửa sổ ngắm phong cảnh, nhưng mà liên tiếp mấy ngày nay, đến ngay cả mỹ cảnh đẹp đến đâu cũng làm cho người ta cảm thấy buồn tẻ.

Theo lay động của xe ngựa, mí mắt nàng không nhịn được mà đánh nhau.

Đúng lúc này, nàng cảm nhận được có người vươn cánh tay tới vòng qua ôm lấy thân thể nàng.

"Muốn ngủ thì ngủ đi, gật gù như thế cũng không sợ đụng đầu vào xe." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm răn dạy của Thanh Mặc Nhan.

Nàng muốn đáp lại, nhưng thật sự quá buồn ngủ, trực tiếp ngã xuống trên người Thanh Mặc Nhan.

Xe ngựa xóc nảy ở trên đường, thỉnh thoảng lại làm nàng tỉnh giấc, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy xe ngựa đã dừng lại.

Nàng thoải mái không muốn mở mắt, muốn tiếp tục ngủ tiếp.

"Thỉnh cầu các vị chờ một lát, xe ngựa chúng ta bị hỏng ở trên đường, còn phải mất một lúc nữa mới có thể sửa xong..."

Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm xa lạ.

Như Tiểu Lam mở mắt một chút.

Thanh Mặc Nhan nằm nghiêng ở bên người nàng, một tay cầm sách, tay còn lại thì đang đặt bên hông nàng.

"Huyền Ngọc." Hắn gọi một tiếng ra bên ngoài.

"Công tử."

"Đi lên phía trước nhìn xem, phải mất bao lâu nữa mới có thể sửa xong, nếu quá lâu chúng ta đổi sang đường khác đi."

"Vâng."

Như Tiểu Lam tỉnh ngủ đôi chút, ngồi dậy xoa mắt: "Có chuyện gì vậy, sao xe không đi nữa?"

"Phía trước là đường núi, mặt đường rất hẹp, vừa vặn có người bị hỏng xe ngựa ở trên đường."

Như Tiểu Lam tò mò đưa đầu ra ngoài cửa sổ.

Cách không xa có mấy chiếc xe ngựa đang dừng ở trên đường, một vị lão giả râu bạc đang nói chuyện với một người nam tử trẻ tuổi.

Thời điểm nàng duỗi đầu nhìn xung quanh, người trẻ tuổi kia cũng vừa vặn nhìn qua, chạm nhau với tầm mắt nàng.

"Ánh mắt đẹp quá." Người trẻ tuổi buông tiếng thở dài.

Lão giả thuận thế quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam cũng cảm thấy hơi sửng sốt.

Như Tiểu Lam hồn nhiên chưa phát hiện ra, vẫn duỗi đầu nhỏ nhìn quanh như cũ.

Huyền Ngọc đi tới nói: "Công tử, xe ngựa phía trước bị mắc vào trong mương, mấy đường nhỏ khác gần đây xe đều không thể đi qua được."

Nói cách khác bọn họ chỉ có thể chờ xe phía trước sửa xong mới có thể đi tiếp.

Đúng lúc này, lão giả râu bạc đã đi tới, thi lễ nói: "Lão nhân họ Thái, chính là muốn đến Thạch Phường trấn để thu mua dược liệu, xe ngựa chúng ta bị mắc kẹt vào trong mương ở ven đường, muốn mượn một ít nhân thủ giúp kéo xe lên, đi bên ngoài đường, cùng người khác thuận lợi chính mình cũng thuận lợi, trên xe ta có mang theo mấy vò rượu ngon, đêm nay muốn mời chư vị cùng uống vài chén."

Quả nhiên người buôn bán đều rất giỏi ăn nói, Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi trong xe không hề lộ diện.

"Huyền Ngọc, tìm vài người qua đó giúp đi."

"Vâng."

Huyền Ngọc chọn ra năm tên tử sĩ, cộng với số người của Thái lão, chưa đến một nén hương đã kéo xe ngựa lên thành công.

Cuối cùng ở trước lúc mặt trời lặn mới đi qua được đường núi, tiếp theo đi đến địa hình một khe núi.

"Xem ra hôm nay chỉ có thể qua đêm ở chỗ này."

Đoàn xe của Thái lão dừng ở bên ngoài rừng, rồi sau đó mới đi lại dò hỏi Huyền Ngọc: "Các ngươi có muốn qua đêm ở đây hay không, ra khỏi cửa vẫn phải đặt an toàn của chủ lên hàng đầu, chúng ta ghé vào cùng nhau vừa vặn cũng có thể làm bạn."

Huyền Ngọc không làm chủ được, chỉ có thể hỏi Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn trời, phun ra hai chữ: "Hạ trại."

Thái lão bên kia đã dấy lên lửa trại, người trẻ tuổi bên cạnh hắn nói với Huyền Ngọc: "Đêm nay phụ thân ta làm chủ, mời gia chủ ngươi lại đây được không?"

Vừa dứt lời, từ phía xe ngựa đối diện đi xuống một vị công tử trẻ tuổi, dáng người thon dài, cẩm y hoa phục, hông đeo ngọc bội, vừa nhìn là biết đệ tử nhà phú quý.

Lão giả thấy thế đứng dậy chuẩn bị tiến lên nghênh đón.

Vị công tử kia đột nhiên xoay người lại bế một nữ hài tử trắng trẻo từ trong xe ra.

Đồng dạng cũng là cẩm y hoa phục, nhưng lại không giống với người thường, ánh mắt của nữ hài tử này tựa như đá phỉ thúy, xinh đẹp vô cùng.

Người trẻ tuổi ở đối diện nhìn đến ngây người, đến ngay cả lão giả bên cạnh và những người khác cũng đều nhìn lại đây, ánh mắt không chút cố kỵ đánh giá.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được lửa nóng trong tầm mắt của những người này, mày nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Trên đường ngẫu nhiên gặp phụ tử Lão thái, tiểu phu nhân muốn đi giải quyết

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng từ phía đối diện, không khỏi nhăn mày lại.

Huyền Ngọc phát hiện ra chủ tử không vui, đang định mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy giọng nói trẻ con truyền đến: "Thanh Mặc Nhan, ta đói bụng."

Này thanh âm ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong cảm giác như nếm qua mật ngọt.

Huyền Ngọc nhất thời quên luôn cả việc vừa rồi mình định mở miệng nói ra.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, chống lại một đôi mắt màu xanh biếc, sáng lấp lánh, đầy mong chờ nhìn hắn.

"Sẽ được ăn ngay thôi." Miệng Thanh Mặc Nhan cong lên.

Hắn còn nhớ lúc trước đã hỏi qua nàng, trên đường có sợ khổ không, kết quả nàng lại hỏi lại hắn có phải chịu đói không.

Hai người đi tới trước lửa trại, Huyền Ngọc sai người mang đệm đến, trải tấm da thú trống ấm xuống đất, rồi sau đó mới an trí chỗ ngồi.

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn lão giả cùng người trẻ tuổi ở phía đối diện, ánh mắt hiện lên tia sáng, nàng vươn tay nhỏ bé ra vẫy vẫy về hướng bọn họ: "Hi. Chào các ngươi."

Thái lão nhân cùng người trẻ tuổi đều ngây ngẩn cả người.

Đây là có ý gì?

Vẫn là người trẻ tuổi phản ứng nhanh hơn: "Vị cô nương này... Phương thức chào hỏi thật là đặc biệt."

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới mình vừa nói nhầm, nhưng mà nàng rất chán ghét phương thức quỳ gối hành lễ, hơn nữa nàng vừa mới ngồi xuống, nếu lại đứng lên... Rất lãng phí thể lực a, bụng của nàng cũng đang thầm thì kêu, nếu đứng lên nhất định sẽ tiêu hao một nguồn năng lượng rất lớn, bụng sẽ càng đói hơn.

Khuôn mặt nàng đau khổ đang suy nghĩ do dự xem có nên đứng dậy thi lễ hay không, đột nhiên Thanh Mặc Nhan duỗi tay kéo, thân mình Như Tiểu Lam không vững, ngã về phía sau.

Thanh Mặc Nhan giơ tay ra trực tiếp đỡ lấy vật nhỏ rồi ôm nàng ngồi lên trên gối hắn.

"Hai vị đừng vội nói chuyện, tiểu phu nhân của ta đang đói bụng, không biết có gì để ăn không."

Tiểu phu nhân... Đây là cái quỷ gì!

Như Tiểu Lam hận không thể giấu mặt mình đi, bình thường âm thầm xưng hô thì cũng được thôi, nhưng bây giờ đang ở trước mặt người ngoài sao hắn lại có thể gọi thản nhiên đến thế, Thanh Mặc Nhan, ngươi thật sự không biết xấu hổ sao!

Trên mặt Thanh Mặc Nhan đến nửa điểm dị thường cũng không có, ngược lại đã làm cho hai người ở đối diện kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần được.

"Đương nhiên là có..." Thái lão vội sai người lấy bình sứ từ trên lửa trại xuống, bên trong là món canh xương.

Huyền Ngọc thấy thế lập tức đi đến làm thay người nọ, tự tay múc cho Như Tiểu Lam một chén nhỏ.

Canh xương đã sớm nấu chín, nước vẫn đang còn nóng, mang theo mùi thơm của xương tủy.

Xem ra những người này đã quen đi đường, mọi thứ đều chuẩn bị đủ cả.

Canh rất nóng, Như Tiểu Lam trừng mắt không dám đụng vào.

Sau khi biến thành động vật nàng cũng mang theo tập tính của loài mèo, phi thường sợ nóng, đồ ăn nóng chút thôi đã khiến mắt nàng choáng váng, chỉ có thể hít mũi ngồi nhìn chằm chằm cái chén nhỏ.

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc lấy cái thìa đến đây, thong thả ung dung múc canh ra, thổi nguội từng chút rồi đút cho nàng uống.

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt của một già một trẻ đối diện lại chuyển về phía bên này, nàng cảm thấy mất tự nhiên xê dịch mông: "Ta có thể tự mình uống."

Hiện tại bộ dáng nàng cũng đã hơn mười tuổi, không thể giống như hồi bốn, năm tuổi ăn vạ ở trên người hắn được.

"Chén rất nóng, ngươi cầm được?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

Như Tiểu Lam vươn ngón tay ra thử sờ vào chén nhỏ, quả nhiên là nóng đến dọa người.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại có thể cầm đến vững vàng.

Lão giả đối diện lên tiếng, giới thiệu về mình trước.

Nguyên lai người trẻ tuổi đi bên cạnh Thái lão là con trai hắn, tên gọi Thái Nghĩa Minh, phụ tử hai người buôn bán thuốc để kiếm sống, mùa thu hàng năm đều sẽ đến Thạch Phường trấn để thu mua dược liệu.

"Thanh công tử cũng là người buôn bán thuốc sao?" Thái lão hỏi, đồng thời đánh giá Huyền Ngọc.

Lăn lộn nhiều năm, hắn nhìn ra được thân thủ bất phàm của Huyền Ngọc, không giống với gia đình trong gia đình bình thường, đặc biệt là vị Thanh công tử này, khí thế quanh thân không hề giống thương nhân, ngược lại nhìn giống như công tử nhà quyền quý.

"Nghe nói dược liệu ở Thạch Phường trấn đều được lấy từ vùng núi sâu gần đó?" Thanh Mặc Nhan không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thái lão, mà là đổi sang hướng khác.

Thái lão gật đầu: "Vùng đó núi rừng hung hiểm, một mình hái thuốc tuyệt đối không dám đi vào sâu trong rừng, cho nên giá cả dược liệu cũng cao hơn không ít."

"Chỉ cần là dược tốt, cao hơn nữa cũng không sao." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, đồng thời mang thìa canh cuối cùng đút vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Xin hỏi Thanh công tử, vị cô nương này là..." Thái Nghĩa Minh tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn lau miệng cho Như Tiểu Lam: "Ngươi hỏi tiểu phu nhân của ta?"

Như Tiểu Lam đoạt lại khăn, tính dùng nó để che hết mặt.

Mở miệng ra là tiểu phu nhân, ngươi còn không sợ dọa người sao.

Thái lão cùng con trai hắn trao đổi ánh mắt: "Thanh công tử lần đầu tiên đến Thạch Phường trấn sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Có chuyện này... Sợ là Thanh công tử không biết." Thái lão cẩn thận nói: "Gần Thạch Phường trấn có ba sơn trại, ban đầu đều là những người đáng thương không có nhà để về, cũng có ít giặc cỏ chạy nạn tới đây, chỉ cần là nữ tử bọn họ nhìn trúng, thì sẽ trực tiếp bắt về, ngài vị này... Tiểu phu nhân... Nếu đến Trạch Phường trấn, sẽ không tránh khỏi lo lắng hãi hùng."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam, nha đầu không tim không phổi đang gặm bánh rán, làm cho cả tay toàn là mỡ.

"Đa tạ Thái lão nhắc nhở, ta sẽ chú ý." Thanh Mặc Nhan trực tiếp bỏ qua đề tài này.

Thái lão thấy đối phương không để ý, nếu nói thêm thì cũng không tốt, hai bên dùng cơm, Thái lão lại lấy rượu ra, cảm kích đám người Huyền Ngọc đã giúp đỡ hắn.

Nhưng mà Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ kia lại không uống rượu, Thái lão khuyên bảo một hồi cũng không có ai uống lấy một chén, chỉ đành bỏ qua.

Dùng cơm xong Thanh Mặc Nhan ngồi nói chuyện phiếm cùng Thái lão và Thái Nghĩa Minh, hỏi thăm những chuyện liên quan đến Thạch Phường trấn.

"Nghe nói mùa thu trong núi có sản sinh ra một loại dược liệu gọi là quỷ thảo?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Thái lão nghiêm túc: "Thanh công tử đến vì loại dược liệu này? Sợ là sẽ phải thất vọng quay về."

"Vì sao?"

"Quỷ thảo sinh trưởng ở sâu trong núi, nghe đồn đãi núi này ngày xưa là một nơi chết chóc, tụ tập quá nhiều oan hồn, cho nên mới hóa thành quỷ thảo, nhưng mà ban ngày ngươi sẽ không nhìn thấy nó, chỉ có thể đợi đến ban đêm mới thấy nó phát ra ánh sáng nhạt, trong rừng có dã thú hoành hành, người thường căn bản vô pháp ứng đối, thường chưa tìm được quỷ thảo, đã táng thân vào miệng thú."

Thái lão lắc đầu liên tục: "Dù cho ngẫu nhiên có một gốc quỷ thảo, cũng phải giá trị đến trên vạn kim, không phải thứ mà người thường có thể mua được."

"Thái lão từng nhìn thấy quỷ thảo?" Thanh Mặc Nhan thăm dò nói.

Thái lão lắc đầu, lúc này Thái Nghĩa Minh mới nói chen vào: "Nghe đồn có một năm người của Thanh Thủy trại nhặt được một gốc cây, nhưng chưa đợi bọn họ ra tay thì đã bị người nào đó tập kích trong đêm, toàn bộ Thanh Thủy trại chết quá nửa, cũng chính là từ lúc đó thế lực Thanh Thủy trại đã không còn lớn mạnh bằng lúc trước nữa, hiện tại cũng chỉ có thể phái người đi hái thuốc ở những khu rừng gần đó, không dám tiến sâu vào nơi thâm hiểm."

"Trong rừng này dã thú lợi hại nhanh, hơn nữa còn có chướng khí lui tới, đi vào rất dễ bị lạc đường, hoặc là trực tiếp trúng độc bỏ mình." Thái lão lắc đầu liên tục: "Cũng không biết dược liệu năm nay của Thạch Phường trấn có giá trị như thế nào."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nghe, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên tia sáng nóng rực.

Hắn không có đường lui, vì để giải trừ cổ độc trong cơ thể, hắn chỉ có thể liều một phen.

Hơn nữa đối với việc lần này đi tìm dược, hắn đã ôm theo hy vọng rất lớn, trước kia hắn phái người tới đều bị táng thân trong rừng, mà lúc này đây, hắn dẫn theo vật nhỏ đến, vật nhỏ có thể nhìn thấy được những thứ mà bọn họ không thấy.

Này có lẽ là trời cao thương hại hắn, cũng là cơ hội cuối cùng của hắn.

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy góc áo bị người lôi kéo.

Cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang chớp đôi mắt to, hai gò má ửng đỏ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ta muốn đi giải quyết..." Như Tiểu Lam lắp bắp nói.

"Vậy thì đi thôi."

"Đi đâu a?"

Thanh Mặc Nhan duỗi một ngón tay chỉ chỉ: "Nơi nào cũng được."

Như Tiểu Lam bắt được ngón tay hắn, hận không thể bịt miệng hắn lại.

Ngươi nói to trước mặt nhiều người như vậy làm gì, hơn nữa bây giờ là nửa đêm nơi nơi đều tối đen như mực, ngươi bảo ta phải đi đâu a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Gặp lợn rừng giữa đường, mới tiến vào Thạch Phường Trấn đã bị lời đồn dính vào người

Thanh Mặc Nhan bị vật nhỏ chặn tay, mới suy nghĩ kỹ.

Bởi vì hắn cũng phát hiện ra vấn đề này, bốn phía đều là người của bọn họ cùng hộ vệ đi theo Thái lão, nên Như Tiểu Lam mới không dám chạy đi quá xa, mà nàng lại là một người quá mức nổi bật, đi đến đâu cũng sẽ bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy, rũ áo choàng, cáo từ phụ tử Thái lão.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau hắn, hai người đi tới sau xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan phất tay với Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, bảo tử sĩ xung quanh thối lui chút.

"Ở đây đi." Thanh Mặc Nhan chắp tay ra sau đứng ở nơi đó, giống như đang thưởng thức phong cảnh.

Như Tiểu Lam cứng đờ: "Ngươi xoay người sang chỗ khác đi!"

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm: "Nơi này không thể so sánh với Hầu phủ, ban đêm sẽ có dã thú xuất hiện, chúng nó thích ăn nhất là da thịt tiểu hài tử non mềm như ngươi."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có một trận gió lạnh từ phía sau thổi đến.

"Kia... Vậy ngươi đứng xa chút." Như Tiểu Lam run run ngồi vào trong bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn tiểu nhân nhi kia một hồi đứng lên, một hồi ngồi xổm xuống, một hồi đi lại xung quanh, tới tới lui lui.

"Chỉ là đi tiểu thôi cũng nên đi xong rồi chứ." Thanh âm vô tình của Thanh Mặc Nhan truyền đến: "Ngươi ở đó làm cái gì?"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt: "Cỏ quá dài, đâm ta..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt, hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Thật sự nhiều."

Như Tiểu Lam lại hoạt động mất nửa ngày, thật vất vả mới ngắt bớt cỏ xung quanh đi, xong xuôi mới ngồi xổm xuống.

Ban đêm cực yên tĩnh, bốn phía không ngừng truyền đến đến thanh âm kêu vang của côn trùng.

Như Tiểu Lam nhìn chằm chằm Thanh Mặc Nhan đang đứng ở cách đó không xa làm sao cũng không thả lỏng bản thân được, đáng chết, quá khẩn trương, hắn đứng

gần như thế, lỡ nghe thấy thanh âm xấu hổ thì sao.

Ngay tại thời điểm nàng đang do dự, bụi cỏ phía sau truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại, chợt thấy thứ gì đó rất lạnh lẽo chạm vào trên mông nàng.

"A!" Nàng bị dọa hét to một tiếng nhảy dựng lên, liều lĩnh bổ nhào vào trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan bị nàng làm cho phát hoảng, còn chưa làm rõ xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, vật nhỏ quần áo không chỉnh tề liền cứ thế nhảy tới trên người hắn.

"Trong bụi cỏ có thứ gì đó!" Nàng liều mạng bò lên trên thân thể Thanh Mặc Nhan, kiệt lực muốn tránh xa thứ kia, càng xa càng tốt.

Nàng bò thẳng lên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ôm lấy đầu hắn, ngồi hẳn lên trên vai hắn: "Ở nơi đó, chính là ở nơi đó!" Nàng chỉ vào bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đi qua.

Từ trong bụi cỏ nhảy ra một con ếch, chầm chậm hoạt động thân thể, bật nhảy bật nhảy nghênh ngang rời đi...

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn một màn này, tiếp theo lại quay đầu muốn nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ôm cổ hắn: "Không được nhìn!"

Lần này đúng là quá mất mặt, đến ngay cả quần nàng còn chưa mặc vào.

Đợi đến khi hai người đi từ phía sau xe ngựa ra, Thái Nghĩa Minh đã chờ bọn hắn từ rất lâu.

"Phụ thân ta muốn kết giao bằng hữu với Thanh công tử, ngày mai hai đội chúng ta có thể cùng đồng hành không?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu, mang theo Như Tiểu Lam vào trong xe ngựa.

Ngày hôm sau, hai đội đồng hành.

Trên đường đi không hề an toàn, thỉnh thoảng lại có dã thú xuất hiện, bất quá đối với đám người Huyền Ngọc mà nói, mấy việc này không tính là gì cả.

Ngàn Thương vẫn luôn ở trong xe ngựa, Như Tiểu Lam cũng không dám để cho nàng lộ diện, cũng may bản thân rối gỗ không có bất cứ yêu cầu gì với hoàn cảnh sống, cho nên dọc theo đường đi cũng không xảy ra sai sót gì.

Đến trưa, Thanh Mặc Nhan đang định phân phó Huyền Ngọc dừng xe tìm nơi nghỉ ngơi, trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng dã thú rít gào.

Như Tiểu Lam vươn đầu nhỏ ra nhìn xung quanh.

Đoàn xe của Thái lão ở phía trước cũng dừng lại.

"Hình như là có người hái thuốc gặp nguy hiểm." Thái Nghĩa Minh nói.

Cỏ cây trong rừng tán loạn, một con lợn rừng cực to chạy như điên ra, răng nanh màu xanh phiếm bạch quang.

Đám người Huyền Ngọc đều đem tay đặt lên chuôi kiếm, chuẩn bị tùy thời bảo vệ chủ tử.

Cách lợn rừng không xa, có bốn người đeo giỏ thuốc đang liều mạng chạy trốn, trong tay bọn họ có nắm cung tên, còn cả trường đao, thường thường xoay người lại phản kích.

Như Tiểu Lam hưng phấn ra khỏi xe, ánh mắt sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phát hiện ra vật nhỏ khác thường, cũng theo sát nàng ra khỏi xe ngựa.

"Nhìn thấy cái gì?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Ta muốn con lợn rừng kia."

"Muốn ăn thịt lợn nướng sao?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức suy sụp: "Ta tham ăn như vậy sao?"

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc gật đầu: "Phi thường tham ăn."

Như Tiểu Lam đỡ chán, làm sao đây, nàng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Người nào đó vẫn chưa rõ tình huống tiếp tục truy vấn nàng: "Thật sự không muốn ăn?"

Như Tiểu Lam cực lực đè nén xúc động muốn cào hắn xuống, thấp giọng nói: "Thứ ta muốn là răng nanh của lợn rừng, chỉ cần khắc bùa chú lên trên đó, thì có thể trống khỏi không bị chướng khí xâm phạm."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc, trong lòng cũng khẽ động.

Bọn họ đang muốn đi vào sâu trong rừng, loại đồ vật này tự nhiên là rất cần.

Điểm tay gọi Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan thấp giọng phân phó vài câu.

Thái Nghĩa Minh cùng Thái lão ở cách đó không xa thấy được, bất an nói: "Thanh công tử chẳng lẽ là muốn ra tay giúp bọn hắn?"

"Tại sao không thể?" Thanh Mặc Nhan hỏi lại.

Thái lão lắc đầu liên tục: "Ta khuyên công tử đừng nên xen vào việc của người khác sẽ tốt hơn, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, hẳn chính là người Thạch Phường trấn, bọn họ phần đông đều tâm cao khí ngạo, ngươi giúp họ ngược lại còn không được cảm kích..."

Thái lão vừa dứt lời, trong rừng liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Như Tiểu Lam mắt thấy lợn rừng muốn đuổi theo bốn người kia vào trong rừng sâu, nàng duỗi tay ra búng một cái.

"Chó ngốc!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, từ bên người Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy ra một con chó màu đen, vung đầu lưỡi ra chạy về phía trong rừng.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan lên tiếng.

Huyền Ngọc lập tức mang theo năm tên tử sĩ cũng xông vào trong rừng theo.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh kinh ngạc đứng ở nơi đó, đợi đến khi bọn hắn phục hồi lại tinh thần, đám người Huyền Ngọc đã nâng con lợn bị giết quay lại đây.

Như Tiểu Lam hưng phấn muốn nhảy từ trên xe xuống.

Động tác Thanh Mặc Nhan còn nhanh hơn so với nàng, trực tiếp dùng tay ôm nàng lên.

Như Tiểu Lam vùng vẫy hai cái cẳng chân ở giữa không trung: "Ngươi làm gì, để ta xuống!"

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói bên tai nàng: "Ta sẽ bảo Huyền Ngọc đem thứ ngươi muốn đến đây, đừng để cho Thái lão bọn họ biết chuyện này."

Lúc này Như Tiểu Lam mới an tĩnh lại.

Đâm người Huyền Ngọc ném lợn rừng xuống đất.

Mấy người Thái lão chạy tới, nhìn cơ thể cực lớn của lợn rừng chậc chậc thở dài.

"Bốn người hái thuốc kia đâu?" Thái Nghĩa Minh hỏi.

"Đã chạy." Huyền Ngọc nói, Thanh Mặc Nhan chỉ sai hắn đi giết chết lợn rừng, cũng không bảo bọn họ đi cứu người, cho nên hắn khinh thường để ý tới hành tung của bốn người hái thuốc kia.

Hôm đó, mọi người ăn rất nhiều thịt lợn rừng nướng, đến ngay cả chó ngốc cũng được phân cho một khối thịt lớn.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đem răng nanh lợn rừng đưa cho Như Tiểu Lam.

Hai ngày sau, đoàn xe cuối cùng cũng đi đến Thạch Phường trấn.

Nhưng mà bọn họ vừa mới tiến đến trấn đã bị một đám người vây quanh, có người chỉ vào xe bọn họ gân cổ lên kêu: "Là bọn họ, chính là bọn họ đoạt con mồi của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Mãnh hổ không nghe tiếng chó sủa, hảo hán tha mạng

Thanh Mặc Nhan vừa mới đến Thạch Phường trấn, đã bị một đám người vây quanh.

"Là bọn họ!" Một nam tử xa lạ chỉ vào xe ngựa của bọn họ: "Là bọn họ ở trong rừng đoạt mất con mồi của chúng ta!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh ra mặt, muốn giải thích vài câu.

Nhưng mà xe ngựa của Thanh Mặc Nhan bọn họ đến ngừng còn không ngừng, trực tiếp chạy qua giữa đám người đó, đi vào Thạch Phường trấn.

"Thanh công tử?" Thái Nghĩa Minh sốt ruột gọi.

"Chúng ta đi tìm quán trọ nghỉ ngơi trước." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, rồi buông màn xe xuống, cũng không thèm để ý tới cư dân đang vây quanh chỉ trỏ, đi thẳng.

Thái lão bất đắc dĩ, giải thích với người nọ mất nửa ngày trời, đợi đến khi bọn họ đến quán trọ, mấy người Thanh Mặc Nhan đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Như Tiểu Lam thay vào một thân nam trang, ăn mặc tựa như một vị tiểu công tử, một đầu tóc đen để hết ra sau đầu, dùng dây cột tóc buộc lại.

Thanh Mặc Nhan cũng thay đổi y phục, dẫn Như Tiểu Lam ra khỏi quán trọ.

"Thanh công tử, các ngươi đây là muốn đi đâu?" Thái Nghĩa Minh không hiểu hỏi.

"Ra trấn đi dạo." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Muốn tìm người dẫn đường."

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên nam tử xa lạ ầm ĩ nói Thanh Mặc Nhan đoạt con mồi lại xuất hiện: "Là bọn họ, ở trong rừng đoạt đi con lợn rừng mà vất vả lắm chúng ta mới bắt được, bọn họ ỷ có nhiều người, tất cả mọi người sau này nhìn thấy bọn họ nhớ phải chú ý."

Theo tiếng kêu la của người nọ, người dân xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Thái lão cùng con hắn không nhịn được nói: "Không phải là giải thích với ngươi rồi sao, chúng ta lúc đó chỉ là đi ngang qua, thấy các ngươi bị lợn rừng truy đuổi chạy trối chết, nên mới ra tay tương trợ..."

Người nọ gân cổ: "Ngươi nói bậy, bốn người chúng ta khổ cực thủ sẵn ở trong rừng hai ngày hai đêm mới bắt được, cuối cùng lại bị các ngươi đoạt đi rồi!"

Thái Nghĩa Minh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, chua sót cười: "Thanh công tử, ngươi thấy không? Lúc trước khuyên ngươi không nên ra tay tương trợ, kết quả vẫn là..."

"Uy, người kia, ngươi tên là gì?" Thanh Mặc Nhan không mở miệng, nhưng Như Tiểu Lam ở bên cạnh hắn lại lên tiếng chỉ vào nam tử xa lạ càn quấy kia.

"Ngươi... Ngươi hỏi ta sao?" Nam tử kia có chút ngoài ý muốn, bên này hắn kêu la cả nửa ngày, mà Thanh Mặc Nhan bên kia vẫn khí định thần nhàn (*), đến nửa điểm phản ứng cũng không có.

(*) Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

"Ta, ta tên là Sử Đại Thiên."

Như Tiểu Lam phì một cái cười ra tiếng, tiếng cười thanh thúy tựa như chuông bạc kêu vang, khiến trong lòng mọi người không khỏi thấy thoải mái.

"Tên này thật thú vị, Thanh Mặc Nhan, hay là chúng ta dùng hắn làm người dẫn đường đi." Như Tiểu Lam giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Thanh Mặc Nhan.

Ngữ khí chân thành, đến ngay cả phụ tử Thái lão cũng ngây ngẩn cả người.

Đứa nhỏ này đến cùng là có đầu óc hay không, người này ở khắp nơi phát ngôn bừa bãi, vu oan các ngươi đoạt con mồi của bọn họ, ngươi lại còn muốn thuê hắn làm người dẫn đường.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng, gật đầu nói: "Được, vậy dùng hắn đi."

Lần này ngược lại đến phiên Sử Đại Thiên bất an.

"Các ngươi có lầm hay không, ta nói các ngươi đoạt của chúng ta..."

"Đã biết đã biết, nếu bây giờ ngươi rảnh thì ra trấn cùng chúng ta đi, công tử chúng ta muốn đi dạo ở xung quanh, ngươi tới làm người dẫn đường, cần bao nhiêu tiền thuê chúng ta sẽ đưa đủ là được." Huyền Ngọc không kiên nhẫn đánh gãy lời nói đối phương.

Nhìn Huyền Ngọc lấy tiền từ trong túi ra, Sử Đại Thiên nuốt nuốt nước miếng.

Trong lòng lại đoán không ra những người này rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Bị hắn nháo đến như thế, phản ứng như phụ tử Thái lão mới gọi là bình thường.

Nhưng mà hiển nhiên vị công tử này không bực cũng không giận, còn có đứa nhỏ hắn mang theo... Rõ ràng chính là một nữ hài tử, tại sao lại mang tiểu hài tử đi vào trong khu rừng nguy hiểm như thế.

"Rốt cuộc ngươi có đi hay không?" Huyền Ngọc thấy Sử Đại Thiên đứng bất động, vì thế trừng mắt: "Ngươi không đi chúng ta tìm người khác."

"Đi đi đi, ta đi." Sở Đại Thiên liền ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp, hắn có chút không thể tin được đây là sự thật.

Người dân Thạch Phường trấn đang vây quanh xem náo nhiệt càng nghị luận sôi nổi.

Này đến tột cùng là chuyện như thế nào?

Vừa rồi còn ầm ĩ nói những người này đoạt con mồi của Sử Đại Thiên, như thế nào mới chớp mắt đã phải làm người dẫn đường.

Trong đám người không biết là ai hừ một tiếng: "Lời Sử Đại Thiên nói mà các ngươi cũng tin?"

"... Đúng rồi, lần trước hắn cũng nói bị người Thanh Thủy trại đoạt con mồi đi."

"Còn có lần hắn nói thương nhân đến đây mua dược nhặt đi mất giỏ thuốc của hắn..."

Thanh âm nghị luận xung quanh càng lúc càng lớn, Sử Đại Thiên trên trán chảy cả đống mồ hôi.

"Uy, các ngươi đừng nói bậy a."

Đám dân chúng vừa rồi còn trợn mắt nhìn bọn họ, bây giờ lại quay sang trào phúng Sử Đại Thiên.

"Một tên quen nói dối như ngươi, chúng ta tin mới là lạ, ngươi làm người dẫn đường cho người ta, sợ là sẽ đem người ta đưa đến ổ lợn rừng luôn đi."

"Vị công tử này, thấy ngươi là người mới đến, chúng ta có lòng tốt muốn nhắc nhở ngươi, đừng có dễ dàng tin vào người này, mồm mép hắn còn nhanh hơn cả tép nhảy, cẩn thận bị hắn lừa." Có người hảo tâm khuyên bảo Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Không sao, chúng ta chỉ đi dạo ở xung quanh thôi, sẽ không đi quá xa."

Sử Đại Thiên thẹn quá hóa giận, chửi tục đuổi những người dân đang xem náo nhiệt đi.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh đứng ở nơi đó, trong lòng phức tạp nói không nên lời.

Tranh cãi một hồi, liền được hóa giải dễ dàng như thế.

Đối phương thậm chí đến một câu giải thích cũng không có, không có chịu thua, cũng không hề tức giận, loại cảm giác này giống như là...

Thái Nghĩa Minh nhăn mày: "Phụ thân, người xem vị Thanh công tử này rốt cuộc là có lai lịch gì?"

Thái lão cười khổ, buồn bã nói: "Có lai lịch gì ta cũng không biết, nhưng mà thân phận của hắn chắc chắn không đơn giản chỉ là công tử nhà phú quý bình thường như vậy."

"Làm sao nhìn ra được?" Ánh mắt Thái Nghĩa Minh dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Nhà quyền quý chân chính sẽ không mang con dâu nuôi từ bé đi rêu rao khắp nơi."

"Ngươi cảm thấy Như cô nương là con dâu nuôi từ bé trong phủ Thanh công tử?" Thái lão lắc đầu liên tục.

"Chẳng lẽ phụ thân cảm thấy không phải?"

"Không phải." Thái lão kiên định nói.

Thái Nghĩa Minh nhìn bóng lưng đám người Thanh Mặc Nhan rời đi rồi rơi vào trầm tư.

Tổng cảm thấy, bộ dáng Thanh công tử giống như có chút quen thuộc.

"Giống như mãnh hổ ngươi hay vẽ đi?" Thái lão dùng một câu vạch trần suy nghĩ của hắn.

"Cái... Cái gì?"

"Ngươi thích nhất là vẽ mãnh hổ, theo ta thấy, vị Thanh công tử này tựa như mãnh hổ được vẽ ra kia, nhìn như thần thái nhàn nhã, dịu ngoan hiền lương, đối với chó sủa sau lưng làm như không thấy." Thái lão thở dài: "Nếu như ta đoán không sai, hắn hẳn là vương tôn công tử, Nghĩa Minh, lần này chúng ta có thể may mắn kết giao với hắn, ngươi phải cùng hắn càng thân càng tốt."

Thái Nghĩa Minh trầm mặc một lúc lâu, đáp lời.

Cùng lúc đó, Sử Đại Thiên mang theo đám người Thanh Mặc Nhan ra Thạch Phường trấn.

Dọc theo đường đi, trong lòng hắn không ngừng bồn chồn, đoán không ra tâm tư mấy người Thanh Mặc Nhan.

Vốn ngày ấy bọn họ bị lợn rừng truy đuổi thê thảm vô cùng, cũng không hái được dược liệu gì tốt, cho nên mới muốn mượn cơ hội này kiếm chác một chút, ít nhất đối phương sẽ sợ tổn hại đến thanh danh mà đưa hắn chút tiền bồi thường, lại không nghĩ tới bọn họ trực tiếp thuê hắn làm người dẫn đường, tiền thuê còn rất nhiều nữa.

"Các ngươi muốn đi nơi nào?" Sử Đại Thiên hỏi.

"Không phải ngươi biết ở đâu có lợn rừng sao, mang chúng ta đến đó đi." Huyền Ngọc nói.

Thân mình Sử Đại Thiên lảo đảo, suýt nữa trẹo chân.

Lão nương của ta ơi, này các ngươi đang nghiêm túc sao, hay là cố ý dẫn hắn đi để giết người diệt khẩu.

Càng nghĩ trong lòng hắn càng sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Dứt khoát cắn chặt răng, bụp một cái quỳ gối xuống đất, lên tiếng gào khan: "Hảo hán tha mạng, ta trên có già dưới có nhỏ, trong nhà trên có mẫu thân tám mươi tuổi, dưới có hài tử vẫn còn chưa cai sữa, tất cả đều sống dựa vào ta a, hôm nay ta vẫn chưa được ăn bữa sáng, xin các vị thương xót... Ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tạm tha cho ta đi, ta cũng không dám giương oai ở trước mặt ngài nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 133: Săn tìm răng lợn rừng, hán tử Sử Đại Thiên co được giãn được

Đám người Thanh Mặc Nhan mang theo Sử Đại Thiên vào trong rừng.

Sử Đại Thiên bước, hai chân run không ngừng.

Như Tiểu Lam đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, dùng ống tay áo che miệng cười khúc khích.

Rõ ràng lá gan người này rất nhỏ, nhưng lại có một cái miệng láu cá, người chết đi chắc cũng bị hắn nói cho sống lại, vừa rồi cảnh hắn dùng những lời kịch kinh điển quỳ xuống đất xin tha thứ không khỏi khiến nàng nhớ tới mấy vở kịch cổ trang khoa trương giả tạo.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới tâm tình tiểu nhân nhi không tệ, nhưng mà khi thấy nàng nhìn chằm chằm vào Sử Đại Thiên, hắn liền có chút khó chịu.

"Các ngươi thật sự muốn đến nơi ở của lợn rừng?" Sử Đại Thiên dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Bảo ngươi dẫn đường, từ đâu ra nhiều câu nói nhảm như vậy!" Huyền Ngọc quát.

Sử Đại Thiên vẻ mặt đau khổ, chỉ đành dẫn bọn họ vào sâu trong rừng.

Lần này Huyền Ngọc chỉ dẫn theo năm tên tử sĩ, dù sao cũng mới tới Thạch Phường trấn, bọn họ không muốn quá gây sự chú ý.

Bò xuống dốc đất, Sử Đại Thiên chỉ vào một mảnh bụi cây thấp bé ở phía dưới: "Lợn rừng ở trong sơn động kia."

Đám người Thanh Mặc Nhan đi xuống dốc, đột nhiên phát hiện đối diện cửa sơn động có năm nam tử ăn mặc kiểu thợ săn.

"Sử Đại Thiên? Ngươi đến đây làm gì, lại muốn nhân cơ hội trộm thứ gì đó của chúng ta?" Một tên thợ săn rút trường đao bên hông ra.

Sử Đại Thiên bị dọa co rụt cổ lại, trực tiếp trốn ra phía sau Huyền Ngọc: " Đừng... Đừng, có chuyện gì cứ từ từ nói, lần này ta không đến để quấy rối, bọn họ là khách từ nơi khác đến, muốn mở rộng tầm mắt... Cho nên ta mới dẫn bọn họ đến đây."

Mấy tên thợ săn đối diện ngẩng đầu lên đánh giá đám người Thanh Mặc Nhan, khi ánh mắt họ dừng ở trên người Như Tiểu Lam, tất cả đều sáng ngời.

Nữ hài tử? Trắng trẻo, tuy rằng không phải là tuyệt sắc, nhưng mà da thịt này, tỉ lệ này, còn có đôi mắt kia... Tuyệt đối có giá trị.

Mấy người không hẹn mà cùng sinh ra tà niệm, tươi cười trên mặt liền mang theo vài phần tà đạo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hết vào trong mắt, hừ lạnh một tiếng.

Đám người Huyền Ngọc lập tức ý thức được cái gì đó, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, ánh mắt lạnh như băng ngầm hiện lên sát khí.

Nhóm thợ săn bỗng chốc bị cỗ khí thế kia chấn áp.

Sử Đại Thiên rõ ràng cảm nhận được không khí có chút không đúng, run giọng nói: "Dù sao các ngươi cũng thấy được nơi ở lợn rừng rồi, vậy ta xin phép về trước."

Huyền Ngọc không để ý đến Sử Đại Thiên, ngược lại dùng ánh mắt hỏi Thanh Mặc Nhan: "Công tử, chúng ta có vào không?"

Ánh mắt lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan đầu tiên là đảo qua năm tên thợ săn đối diện, rồi sau đó lại nhìn cửa động ẩn ẩn sau bụi cây, cuối cùng hắn cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam duỗi đầu dùng toàn lực nhìn khu vực trước cửa động, một mùi hương thảo dược nhàn nhạt từ trong động truyền ra, nàng hít vào một hơi.

"Thơm quá a, trong động hẳn là có không ít thảo dược."

Lời vừa nói ra, không riêng Sử Đại Thiên ngây ngẩn cả người, đến ngay cả năm tên thợ săn ở đối diện cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trong động này có thứ tốt hay không, bọn họ là người rõ nhất, nhưng có bản lĩnh lấy được hay không lại là một chuyện khác.

Bọn họ là người từ nơi khác đến căn bản sẽ không biết được chuyện này, vậy mà tiểu nha đầu kia chỉ cần dựa vào mùi hương đã đoán được trong động có thảo dược quý hiếm?

Chẳng lẽ đây là thiên phú dị bẩm?

Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau.

Nếu đúng là như vậy, giá của nha đầu này có thể tăng lên gấp ba.

"Vào đi thôi." Thanh Mặc Nhan thâm trầm, ánh mắt tham lam của những người đối diện thật sự quá mức rõ ràng, nếu không phải do mới tới Thạch Phường trấn, không muốn gây chuyện, bằng vào tính tình của hắn, đã sớm sai Huyền Ngọc diệt khẩu những người đó ngay tại đây rồi.

Hắn không muốn động thủ còn có một nguyên nhân nữa, hắn không muốn để Như Tiểu Lam phát hiện bộ mặt khác của hắn.

Vật nhỏ tuy rằng nhìn qua mơ mơ màng màng, nhưng lại là một người yêu ghét rõ ràng, hắn lo lắng bộ mặt tàn nhẫn cùng bạo ngược của mình sẽ làm cho nàng sợ.

Nàng chính là bảo bối vất vả lắm hắn mới cầm được tới tay, không thể dọa nàng bỏ chạy được.

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên, mang theo đám người Huyền Ngọc vào trong sơn động.

Năm tên thợ săn đứng bên ngoài tụ lại nghị luận.

"Chúng ta có nên vào cùng hay không? Nhìn những người đó thân thủ hẳn là không tệ, chúng ta đi theo cũng sẽ được dính chút thơm lây, nếu như bọn họ không đấu lại lọn rừng, chúng ta liền nhân cơ hội xuống tay, trực tiếp giết bọn họ rồi cướp nha đầu kia đi."

"Chủ ý này không tệ, mặc kệ thế nào đều là buôn bán có lời."

Năm người hạ quyết tâm, cùng đi theo vào trong.

Sử Đại Thiên hoàn toàn bị dọa sợ, nếu như không phải được Huyền Ngọc kéo, hắn cơ hồ đã ngã xuống đất từ lâu rồi.

"Đừng... Đừng lôi kéo ta, ta có thể tự đi..." Hắn lắp ba lắp bắp nói.

Huyền Ngọc khinh thường nhìn qua hai chân run rẩy của hắn, hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi phải cẩn thận, ngoài... Năm người bên ngoài kia..." Sử Đại Thiên hạ giọng nói: "Bọn họ chắc chắn là đang chờ đến khi các ngươi không chống đỡ được sẽ cho các ngươi một đao đi."

"Khó thấy ngươi có lòng tốt như thế." Huyền Ngọc châm chọc nói.

Sử Đại Thiên thiếu chút đã khóc ra tiếng: "Ta cũng là sợ bị bọn họ giết luôn a, bằng không ta mới không làm người tốt đâu."

Nói thẳng như thế.

Sử Đại Thiên quay đầu nhìn Như Tiểu Lam đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, gian nan toét miệng nói: "Bất quá riêng vị đại tiểu thư này thì không cần phải lo lắng, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ngươi bị thương."

"Thật sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Xem ra bọn họ còn có chút lương tâm, không đành lòng thương tổn tiểu hài tử."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt: "Bọn họ sẽ không làm ngươi bị thương, nhưng sẽ đem ngươi đi bán, cho nên lát nữa nhớ phải ôm chặt lấy ta."

Vừa dứt lời, hai cánh tay Như Tiểu Lam tựa như hai con rắn gắt gao quấn quanh cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa bị nàng làm cho nghẹt thở.

Đoàn người đi vào không lâu đã gặp phải lọn rừng.

Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ võ công đều không tầm thường, vũ khí trên người lại đầy đủ, đối phó với mấy dã thú này dễ như không, khiến cho Sử Đại Thiên nhìn đến há hốc miệng, nửa ngày không khép lại được.

"Này... Này cũng quá..." Nhìn thi lể lọn rừng chất chồng đầy đất, Sử Đại Thiên không nhịn được bổ nhào qua túm lấy một cái đùi heo.

Trời ạ, đây đều là thịt, thịt a...

Nếu bảo quản tốt, có thể để được một năm, cũng đủ cho hắn ăn một năm a.

Tốc độ tiến lên của mọi người ở trong động cũng không chậm, nhưng mà càng đi càng không thấy ánh sáng, cho nên bọn họ chỉ có thể châm lửa để soi đường.

Ánh mắt Như Tiểu Lam ở trong bóng tối rực rỡ lấp lánh.

Thời điểm đám người Huyền Ngọc giết chết con mồi rồi lấy răng nanh của chúng, nàng thường thường phát hiện ra dược liệu sinh trưởng ở trong động.

Đợi đến khi đám người Huyền Ngọc thu xong cũng đã đủ rất nhiều răng nanh, khi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, mới phát hiện Sử Đại Thiên đã kinh sợ giống như sắp hóa thạch đến nơi.

"Đại gia, các ngươi thu ta làm tiểu đệ đi!" Sử Đại Thiên ôm lấy đùi Huyền Ngọc, kỳ thực hắn rất muốn đi ôm chân Thanh Mặc Nhan, nhưng mà hắn không dám, cho nên chỉ đành lựa chọn Huyền Ngọc: "Bưng trà rót nước ta đều có thể làm được, cầu xin các ngươi hãy nhận ta đi."

"Trong nhà ngươi không phải còn có mẫu thân tám mươi tuổi sao?"

"Mẫu thân ta đã qua đời mười năm trước, mẫu thân đáng thương của ta..." Sử Đại Thiên ôm mặt khóc lớn.

"Không phải ngươi còn có hài tử chưa cai sữa sao?"

"Ta đến nương tử cũng không có, lấy đâu ra hài tử."

Đối mặt với Sử Đại Thiên, đám người Huyền Ngọc không còn lời để nói.

Hán tử này thật đúng là... Co được giãn được, lúc trước nói thế này sau lại nói thế khác... Đủ đa dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 134: Tự biết không phải đối thủ, trên đường đi gặp phải người ăn vạ

Bên ngoài Thạch Phường trấn, động lợn rừng.

Năm tên thợ săn đi theo mấy người Thanh Mặc Nhan vào trong động.

Một đường này bọn họ đều đi cách rất xa, không dám lại quá gần.

Trên đường thường xuyên nhìn thấy thi thể lợn rừng.

"Này thân thủ không tồi a." Một tên thợ săn ngồi xuống xem xét vết thương trên người lợn rừng: "Toàn bộ đều là một kích trí mạng."

"Thân thủ tốt như thế, muốn đối phó có chút phiền phức a." Mấy người khác tỏ vẻ lo lắng.

"Đi vào bên trong thêm một chút, cũng mong bọn họ gặp chuyện không may."

Năm người châm lửa, hướng chỗ sâu trong động đi đến.

Nhưng mà dọc theo đường đi, bọn họ chỉ thấy mỗi thi thể lợn rừng.

"Giết nhiều như thế... Ước chừng hai mươi mấy con đi, làm sao bọn họ mang về được?" Có người đưa ra nghi vấn.

"Hay là bọn họ tới tìm dược liệu."

"Chính là không thể giết bọn họ để đoạt nữ hài tử kia rồi, may là còn có mấy con lợn rừng này... Chúng ta vẫn có thể kiếm được chút tiền." Có người thở dài.

"Câm miệng." Thợ săn cầm đầu mắng: "Các ngươi chỉ có bằng đấy tiền đồ? Nữ hài tử kia mới là mặt hàng đáng giá, thịt lợn rừng giá trị mấy đồng tiền!"

Mọi người đang nói chuyện, chợt thấy ánh sáng từ cây đuốc ở phía đối diện càng ngày càng gần.

"Bọn họ đã quai lại!" Có người cả kinh nói.

Năm người đồng loạt cầm chắc vũ khí trong tay.

"Chú ý xem bọn hắn có ai bị thương hay không, nếu đánh... Phải giết người yếu nhất trước." Thợ săn cầm đầu cắn răng nói.

Ánh sáng từ cây đuốc phía đối diện đến gần, bọn hắn chỉ nghe thấy một thanh âm giòn tan: "Bọn họ đã vào rồi, ba tên trốn ở sau tảng đá bên trái, hai tên còn lại ở bên phải..."

Năm người phía sau nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ đã dập tắt cây đuốc đi, trốn ở trong bóng tối, lẽ ra ở khoảng cách xa như thế dù cho đối phương có biết đến sự tồn tại của họ thì cũng không thể nhìn ra bọn họ đang trốn ở đâu mới đúng.

Nữ hài tử kia làm sao phát hiện ra bọn họ được?

"Chúng ta phải làm sao đây?" Một người nhỏ giọng hỏi đồng bọn bên cạnh.

"Trước không nên động, có lẽ đối phương đang cố tình lừa chúng ta."

Ánh sáng từ cây đuốc càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, trong động truyền đến tiếng gầm gừ của lợn rừng.

Năm người nhô đầu ra, chỉ thấy hai con lợn rừng đang lao về phía ánh sáng cây đuốc.

"Cơ hội tốt!" Thợ săn cầm đầu nắm chặt trường đao trong tay.

Thừa dịp bọn hắn đối phó với lợn rừng, phần thắng của bọn họ sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng khiến bọn họ ngoài ý muốn chính là, những người này ai cũng không ngẩng đầu, trừ bỏ Sử Đại Thiên đang hô to gọi nhỏ còn bị người kéo đi ra.

"Đến đến chúng nó đến!" Thanh âm Sử Đại Thiên chói tai: "Cẩn thận đằng sau, đằng sau nha!"

Huyền Ngọc bực bội rút kiếm ra: "Câm mồm, ầm ĩ muốn chết."

Hai đầu lợn rừng mạnh mẽ lao về phía bọn họ, Huyền Ngọc trước ném Sử Đại Thiên sang một bên, rồi mũi kiếm trong tay mới chém ra, hai tên tử sĩ khác cũng đồng thời ra tay.

Năm tên thợ săn trốn ở phía sau chỉ thấy loáng thoáng xẹt qua trong động, đồng thời lợn rừng ngã xuống, cách đó không xa Sử Đại Thiên mới vừa tiếp đất, che mông rên rỉ không ngừng.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi lên phía trước, đầu cũng không ngẩng.

Đi qua chỗ năm người ẩn thân, Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua.

Năm người kia nắm vũ khí trong tay, nhưng mà cảm giác như trúng phải định thân pháp, hai chân không bước nổi, thẳng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đi xa, bọn họ mới dám mở to miệng ra thở dốc.

"Đại ca... Thôi bỏ đi, người này... Thật đáng sợ..."

"Đúng vậy, thân thủ tốt như thế, chúng ta không có khả năng là đối thủ của bọn họ."

Thợ săn cầm đầu cũng mang một thân mồ hôi lạnh.

Đối thủ mạnh đến mức nào, bọn họ đều hiểu rõ, nhưng mà nếu có thể thành công, những thứ bọn họ nhận được cũng không phải là ít.

"Các ngươi là đồ vô dụng, mới thế đã sợ? Trước tiên chúng ta mang mấy con lợn rừng này về đã, dù sao bọn họ cũng không cần..."

Tuy nói như thế, nhưng mà năm người bọn họ dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ cũng chỉ mang được hai đầu lợn rừng đi.

Nhìn thi thể lợn rừng đầy đất, một đám bọn họ đau lòng không thôi.

Đây đều là tiền a, tiền a.

Chờ bọn hắn ra khỏi sơn động, Sử Đại Thiên đã mang theo đám người Thanh Mặc Nhan rời khỏi.

"Ngươi nói bọn họ là người như thế nào?" Có người nhịn không được hỏi.

"Ta thấy bọn họ hình như là chỉ có hứng thú với dược liệu, các ngươi xem mấy con lợn rừng này... Bọn họ đến động cũng không động qua."

"Ai nói, bọn họ lấy hết răng lợn rừng rồi a."

"Răng?"

Thợ săn cầm đầu cúi đầu nhìn hai thi thể lợn rừng mà họ vừa mang ra, quả nhiên, răng nanh ngoài miệng của lợn rừng đều không thấy đâu.

"Thật sự không hiểu mấy người này, lấy răng lợn rừng làm cái gì?"

Một mảnh trầm mặc.

Không có ai trả lời được vấn đề này.

Thạch Phường trấn.

Như Tiểu Lam sau khi trở về quán trọ liền bảo Huyền Ngọc đi mua giúp nàng chu sa cùng vài công cụ cần thiết, sau đó đóng cửa lại vùi đầu vào việc chế tác bùa hộ mệnh tránh chướng khí, nhưng mà quán trọ thực ầm ĩ, nàng làm hai ngày cũng không chế ra được mấy cái, còn làm hỏng đi không ít vật liệu.

Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy ở quán trọ có chút bất tiện, bởi vì bọn họ đã lấy không ít dược liệu từ trong động lợn rừng ra, khiến cho không ít người nghe tin này đều tìm đến.

Lúc bắt đầu đám người Huyền Ngọc còn có thể đứng ngoài cửa quán trọ ngăn những người đó lại, nhưng mà sau đó người tìm tới càng ngày càng nhiều, đến ngay cả Huyền Ngọc cũng đau đầu không thôi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy sự tình có chút không đúng, liền phái người ra ngoài thăm dò, kết quả điều tra được là do Sử Đại Thiên đã thả tin tức ra, hơn nữa còn đem những tin tức này bán với cái giá tốt.

"Công tử, để ta đi giáo huấn tiểu tử kia đi?" Huyền Ngọc chủ động chờ lệnh.

Thanh Mặc Nhan xoa huyệt thái dương: "Không cần, ngươi tìm hắn đến đây, bảo hắn tìm giúp ta một căn nhà riêng ở Thạch Phường trấn, chúng ta cứ thuê trước đã."

"Công tử, người không sợ hắn sẽ đem tin tức..."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Người này tuy có chút đáng ghét, nhưng mà cũng có sở trường riêng, ngươi cứ đi tìm hắn đi."

Quả nhiên, khi Sử Đại Thiên nghe nói Thanh Mặc Nhan bảo hắn đi làm việc, thì liền kích động vui vẻ chạy vội đến, dùng lời thề son sắt lấy tay che ngực phải thề với trời, nói chính mình sẽ không nói việc này cho bất cứ ai nghe.

Thời điểm rời khỏi quán trọ Thái Nghĩa Minh cố ý ra đưa tiễn, cũng mời Thanh Mặc Nhan năm ngày sau đến Thanh Thủy trại thu mua dược liệu với hắn.

Thanh Mặc Nhan đồng ý, mang theo Như Tiểu Lam lên xe ngựa, ở dưới sự bảo hộ của đám người Huyền Ngọc đi đến nhà riêng mà Sử Đại Thiên đã tìm giúp bọn hắn.

Xe ngựa đi dọc theo con đường lát đá của trấn nhỏ, tốc độ cũng không nhanh.

Đi qua hai con phố, đột nhiên từ ven đường có một người lao tới, trực tiếp gục ngã ở trước xe.

"Đụng trúng người rồi!" Đột nhiên có năm, sáu người từ trong hiệu thuốc ven đường lao tới, bọn họ đồng loạt gân cổ kêu to: "Mọi người mau đến đây mà xem, xe này đụng vào người còn muốn bỏ chạy!"

Xe ngựa Thanh Mặc Nhan bỗng chốc bị nhiều người vây quanh.

Như Tiểu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài.

Mặc kệ ở thời đại nào, chức nghiệp ăn vạ này vẫn luôn tồn tại a.

"Chủ tử các ngươi là ai, đụng trúng người cũng không đi ra xin lỗi!" Người dân Thạch Phường trấn tính tình đều rất nóng nảy, không đợi giải thích, đã nhảy lên xe muốn vén màn lên.

Trong xe ngựa, Thanh Mặc Nhan ngồi thẳng, Như Tiểu Lam thì ngồi trên đùi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hai gò má còn mang theo nét trẻ con, mềm mại tựa như khối đậu phụ.

Người bên ngoài vén rèm lên lập tức ngây dại, nơi khóe miệng bất tri bất giác chảy ra chút nước miếng.

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, duỗi tay dừng ở bội kiếm bên người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Thiếu Khanh giở trò xấu muốn được coi trọng

Bên ngoài xe ngựa tụ tập rất nhiều người, nhưng không đợi những người phía sau nhìn rõ tình hình, một đạo bạch quang đã bay ra ngoài, người vén màn xe lên đầu tiên bị ngã văng xuống đất, vạt áo phía trước bị kiếm chém qua, nhưng mà lại không hề làm thương tổn đến da thịt.

Màn xe một lần nữa buông xuống.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt rút kiếm ra.

"Chờ đã, chờ đã, hiểu lầm... Đều là hiểu lầm..." Người nằm ở trước xe ngựa đột nhiên nhảy dựng lên: "Vừa rồi là ta phát bệnh, không phải bị xe đụng trúng, tất cả đừng nên động thủ!"

Mọi người nghe hắn nói xong, lúc này mới lui lại.

Đám người Huyền Ngọc cũng thu kiếm vào.

"Huyền Ngọc." Trong xe truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Thanh Mặc Nhan: "Tiếp tục đi." Thậm chí không hỏi một câu vừa rồi bên ngoài đã phát sinh chuyện gì.

"Vâng."

Huyền Ngọc không vui nhìn lướt qua mọi người, giục xe ngựa đi về phía trước.

Thẳng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đã đi xa, trong đám đông có năm người chui ra đi vào trong hiệu thuốc.

"Hùng trưởng quầy, thế nào, bộ dáng không tệ đi?" Người cầm đầu trong năm người hỏi, bọn họ đúng là năm tên thợ săn ngày đó ở động lợn rừng kia.

"Không tệ không tệ." Một nam nhân trung niên mập mạp vuốt cằm: "Tuổi không lớn, lớn lên nhìn như nước đậu phụ."

"Hơn nữa nàng còn cùng những người kia đi vào động lợn rừng, nha đầu này đối với dược liệu giống như đặc biệt mẫn cảm, đứng ở cách xa vẫn có thể ngửi được mùi hương của dược liệu."

"Còn có loại sự tình này?" Trung niên mập lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Chúng ta đều là dân địa phương Thạch Phường trấn, Hùng trưởng quầy ngài mở hiệu thuốc ở đây cũng không phải mới chỉ một hai năm, vừa rồi ngài cũng thấy, nha đầu kia tuyệt đối có giá rất cao, sau khi sự việc xong xuôi, thế nào cũng phải chia cho chúng ta một nửa đi?"

Hùng trưởng quầy trầm ngâm, vẫy tay gọi người làm: "Các ngươi đi hỏi thăm một chút, tìm hiểu xem vị Thanh công tử này rốt cuộc có lai lịch gì, xem họn hắn nghỉ chân ở đâu."

"Vâng."

Nhà riêng Sử Đại Thiên tìm hoàn cảnh rất tốt.

Sân vô cùng u tĩnh, Như Tiểu Lam lập tức chọn lấy một phòng mà nàng thích, triệu hồi cả chó ngốc ra ngoài, ở trong sân kêu rưng rưng chạy tới chạy lui với nàng.

"An bài Ngân Thương ở bên cạnh đi." Thanh Mặc Nhan đề nghị.

Như Tiểu Lam có chút do dự: "Lỡ nàng gây ra phiền toái thì phải làm sao đây?"

"Dù sao đã có ngươi ở đây." Bộ dáng Thanh Mặc Nhan không chút để ý: "Mấy ngày này ta phải đi ra ngoài làm việc, khi ta không có mặt dù cho có lưu lại mấy người ở đây thì ta vẫn thấy lo lắng."

Uy lực rối gỗ Ngân Thương không phải nói cũng biết, có nàng ở bên cạnh vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan sẽ yên tâm hơn.

"Lúc ta không có ở đây ngươi không được đi ra khỏi tòa nhà này, dù cho có người tìm tới cửa, ngươi cũng không được gặp..." Thanh Mặc Nhan dài dòng nói một đống lớn, thẳng đến khi mài mòn lỗ tai Như Tiểu Lam mới thôi.

Hai ngày liên tiếp, nàng chuyên tâm ở trong phòng chế tác bùa hộ mệnh, căn bản không rảnh để ý xem Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, ba bữa mỗi ngày đều có người bê vào tận phòng, cảnh vật xung quanh lại phi thường yên tĩnh, không đến mấy ngày nàng đã chế ra được mười bùa hộ mệnh, phân loại đưa cho đám người Huyền Ngọc, đến ngay cả chó ngốc cũng được phát cho một cái.

Như Tiểu Lam giúp Thanh Mặc Nhan đeo bùa hộ mệnh lên cổ tay.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan xẹt qua cần cổ nàng, lôi kéo cái vòng trên cổ nàng.

Vòng cổ kia hắn đã sai người làm lớn hơn một chút, hiện tại mặt trên đang có hai khối đá ngũ sắc, vật nhỏ vẫn luôn coi nó là bảo bối sinh mạng.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng đem răng lợn rừng buộc vào gần thế thân phù, rồi sau đó lại ngồi đùa nghịch vòng cổ của nàng.

Như Tiểu Lam né tránh.

"Khối đá ngũ sắc này là bát điện hạ đưa cho ngươi?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong giọng nói rõ ràng mang theo tia không vui.

"Ta với hắn chính là bằng hữu, ngươi đừng có mà nghĩ bậy!" Như Tiểu Lam che vòng cổ lại căm giận nói.

Thanh Mặc Nhan gia hỏa này, đúng là càng ngày càng quản nhiều chuyện, nàng chỉ nhận đá ngũ sắc của bát điện hạ thôi, mà đã bị hắn truy hỏi mấy ngày liền.

Lúc thì dụ dỗ lúc lại đe dọa, dọa nàng suýt nữa nói hết sự tình ra.

"Ngươi vẫn chưa nghe được tin tức của quỷ thảo?" Như Tiểu Lam nỗ lực đổi đề tài.

Chuyến này bọn họ tới đây mục đích chính là để tìm quỷ thảo, tìm không được chúng thì không có cách nào gom đủ phương thuốc hóa giải cổ độc.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng buông vòng cổ nàng ra, thở dài một tiếng.

"Ngươi đừng lo lắng, chỉ cần quỷ thảo thật sự sinh trưởng ở trong rừng, chúng ta nhất định sẽ tìm được." Như Tiểu Lam an ủi nói.

"... Hoàng Thượng chỉ cho ta thời gian một tháng, nếu bỏ lỡ, ta lại phải chờ thêm một năm nữa." Thanh Mặc Nhan gối đầu lên hai tay, ánh mắt nhìn chằm chằm lên xà nhà: "Ta không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu, nếu ta chết, ngươi hãy đi theo Huyền Ngọc rời khỏi kinh thành, ta đã an bài xong, sai người mua cho ngươi một tiểu viện ở nơi khác, còn để lại chút của cải cho ngươi, chỉ cần vật nhỏ ngươi đừng quá tham ăn, nuôi sống ngươi cả đời vẫn là dư dả."

Tuổi thọ Như Tiểu Lam giống mèo hương, chỉ sống được mười ba, mười bốn năm, cho nên những thứ hắn lưu lại tuyệt đối đủ dùng.

"Bất quá có một chuyện ngươi phải đáp ứng ta." Thanh Mặc Nhan đột nhiên vươn tay ra, chụp lên bả vai nàng, kéo nàng lại gần: "Ngươi không được thành thân với người khác."

Như Tiểu Lam mở to mắt, con ngươi ngập nước tràn đầy nôn nóng: " Ai cho ngươi chết, không phải ngươi nói sau này muốn thành thân với ta sao?"

Thanh Mặc Nhan cười cười: "Ta là đang nói nếu như... Chuyện sau này, ai có thể biết trước được, nếu ta không còn nữa, kinh thành đối với ngươi mà nói cũng không an toàn, thái tử có lẽ sẽ ra tay với ngươi, không bằng sớm rời khỏi mới tốt."

Như Tiểu Lam mím môi, ủy khuất hốc mắt đỏ cả lên.

Khó trách lúc trước hắn thoải mái đưa ra lời nói muốn thành thân với nàng như vậy, nguyên lai là do từ trước đến giờ hắn luôn nghĩ bản thân không thể sống tiếp.

Ngẫm lại cũng đúng, ai sẽ nguyện ý cưới một yêu quái đây, tuổi thọ của nàng cũng không dài... Hắn hẳn là chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Nhìn bộ dáng muốn khóc của nàng, Thanh Mặc Nhan ngược lại nở nụ cười.

"Ít nhất hiện tại ngươi không cần phải lo lắng, ta vẫn còn ở đây." Duỗi tay kéo chăn đắp kín mít cho nàng, thò đầu qua dựa vào đầu nàng.

Tuy rằng những lời này của hắn đều phát ra từ chân tình, nhưng hắn có thể không nói cho nàng biết.

Vừa rồi nhìn thấy nàng coi trọng vật mà bát điện hạ tặng như thế, làm hắn có chút khó chịu, cho nên liền dùng chiêu xấu, muốn nàng coi trọng hắn hơn.

Mùi xạ hương quen thuộc làm hắn nổi lên cơn buồn ngủ.

Ở lúc hắn sắp lâm vào bóng tối yên tĩnh, hắn nghe thấy vật nhỏ nói thầm: "Có lẽ trước lúc ngươi chết, ta sẽ trở về... Nói không chừng... Chuyện sau này, ai biết trước đây..."

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, cả người đều cứng lại.

Lời này của nàng là có ý gì? Trở về... Về nơi nào?

Hắn rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe thấy hô hấp đều đều của nàng, hắn liền biết những lời kia là trong lúc ngủ nàng vô thức nói ra.

Nàng trở về đâu, là Tề Quốc sao?

Không được, hắn tuyệt đối không cho phép, hắn mới là chủ nhân, không có sự cho phép của hắn, thì sao sủng vật dám tự tiện chạy trốn một mình được?

Không đúng, lời nàng nói có lẽ không phải là ý này...

Đêm nay, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc, mà Thanh Mặc Nhan lại là một đêm mất ngủ.

Không nghĩ ra được đáp án, bất an lặng lẽ nảy sinh trong lòng hắn, càng tụ càng nhiều.

Buổi sáng khi Như Tiểu Lam mở mắt ra thấy bộ dạng của Thanh Mặc Nhan liền bị dọa sợ: "Thanh Mặc Nhan... Ngươi... Mắt ngươi bị sao vậy... Là ai đánh ngươi?"

Phía dưới mắt Thanh Mặc Nhan là một mảnh xanh đen.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Người hái thuốc mất tích, Thiếu Khanh lạnh lùng huy kiếm chém hồng nhan

Sau khi ăn qua điểm tâm, tòa nhà yên tĩnh nghênh đón vị khách đầu tiên: Thái Nghĩa Minh.

"Thanh Thủy trại bên kia đã xảy ra chuyện." Thái Nghĩa Minh nghiêm mặt nói.

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đang ngồi trên hành lang gấp khúc, nhìn nàng vuốt mượt lông cho chó ngốc, mà một bàn tay của hắn lại dừng trên đầu nàng, chậm rãi vỗ về.

Mấy ngày trước Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đi đến Thanh Thủy trại, hắn đi vì muốn tìm kiếm tin tức của quỷ thảo.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Người hái thuốc duy nhất biết tin tức của quỷ thảo đã mất tích."

Thanh Mặc Nhan nhăn mày, lần trước hắn lấy thân phận thương nhân đi theo Thái Nghĩa Minh đến Thanh Thủy trại, cũng nói rõ muốn trả giá cao thu mua quỷ thảo, hoặc là những tin tức có liên quan đến chúng.

Bạc ở trước mắt, tự nhiên không ai có thể kháng cự.

Rất nhanh Thanh Mặc Nhan đã có được tin tức, trong trại người duy nhất biết tin tức liên quan đến quỷ thảo mấy ngày trước đã đi vào Loạn Thạch cốc hái thuốc, cho nên hắn chỉ có thể về Thạch Phường trấn để chờ đợi.

Không nghĩ tới đến cuối cùng tin tức chờ được lại làm người ta thất vọng đến thế này.

"Nghe nói người hái thuốc kia là một lão nhân, những người đi tìm quỷ thảo năm đó, chỉ có mình hắn sống sót." Thái Nghĩa Minh tiếc nuối nói: "Lần này hắn đi Loạn Thạch cốc là vì hiết vĩ, chúng ta cũng muốn thu mua số lượng lớn thứ này, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy..."

Nhìn Thanh Mặc Nhan trầm mặc, Thái Nghĩa Minh thăm dò nói: "Thanh Thủy trại bên kia muốn phái ra đội ngũ đi đến Loạn Thạch cốc, ta cũng có ý định đi theo, không biết Thanh công tử có hứng thú hay không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng: "Ngươi cũng muốn đi?"

"Đúng vậy, hiết vĩ giá rất cao, phụ thân ta muốn đào tạo ra vài người hái thuốc, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc."

Thanh Mặc Nhan cười nhạt: "Ngươi không sợ gặp phải nguy hiểm?"

"Thanh công tử cũng quá coi thường ta rồi." Thái Nghĩa Minh nở nụ cười: "Từ nhỏ ta đã tập võ, bên người còn mang theo hộ vệ, khi hái thuốc cũng không phải ta ra tay, cho nên cũng không có nguy hiểm như ngươi nghĩ đâu."

Thanh Mặc Nhan thu lại tươi cười: "Các ngươi tính toán khi nào xuất phát?"

"Sáng sớm ngày mai."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đã biết." Hắn không trực tiếp đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thái Nghĩa Minh không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc, đang do dự có nên chờ hắn nói rõ ràng hay không, đột nhiên Huyền Ngọc từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay thiếp mời: "Công tử, hiệu thuốc Từ đưa thiếp mời tới, nói là bọn họ có chút dược liệu quan trọng muốn đàm luận cùng với công tử, mời ngài cùng tiểu phu nhân đến hiệu thuốc Từ một chuyến."

Thanh Mặc Nhan nhìn thiếp mời, tiện tay ném lên trên bàn: "Ngươi truyền lời cho họ, nói ta sẽ đến."

"Vâng, còn tiểu phu nhân..." Huyền Ngọc liếc nhìn Như Tiểu Lam.

"Nàng sẽ không đi." Thanh Mặc Nhan không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, rõ ràng nàng còn chưa nói gì, vậy mà hắn đã tự ý quyết định cho nàng.

Thanh Mặc Nhan nhéo mũi nàng: "Ta đến hiệu thuốc lá để xem dược liệu chứ không phải là đi yến hội, ngươi đi theo làm cái gì."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Nếu như người khác mời dự tiệc, nàng đi còn có thể ăn đồ ăn ngon, nhưng đến hiệu thuốc chỉ để xem dược liệu, chẳng có gì vui cả.

"Đã biết, ta sẽ ở nhà chờ ngươi về." Thấy nàng dùng sức gật đầu, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

Lại nói chuyện với Thái Nghĩa Minh một lúc, Thái Nghĩa Minh đứng dậy cáo từ.

Thấy Như Tiểu Lam lúc này không ở bên cạnh, Thái Nghĩa Minh mới nhỏ giọng nói: "Hiệu thuốc Từ đã kinh doanh buôn bán ở Thạch Phường trấn nhiều năm, bọn họ có chút hàng hóa gì ta đều biết rõ, nhưng ta không nhớ họ có thứ gì tốt... Hơn nữa theo ta được biết, chưởng quầy của bọn họ không phải là người tốt lành gì, Thanh công tử phải để ý."

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đang chơi trò "ném nhặt", một người một chó chơi đùa đến vui vẻ, trong viện tràn ngập tiếng cười thanh thúy của hài tử, đến ngay cả Thái Nghĩa Minh cũng cảm thấy trong lòng sung sướng khó hiểu.

Thanh Mặc Nhan giật khóe miệng, chỉ nói một câu: "Đa tạ đã nhắc nhở." Rồi sai người tiễn khách.

Một canh giờ sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng năm tên tử sĩ ăn mặc thành gia đinh đi đến hiệu thuốc Từ.

Hùng trưởng quầy không lộ diện, người làm trong tiệm bận rộn tiếp đón Thanh Mặc Nhan.

"Chưởng quầy chúng ta có việc gấp, một lúc nữa sẽ về." Người làm giải thích, một bên rót trà.

Thanh Mặc Nhan thưởng thức chén trà trong tay, nhưng không đưa lên miệng uống.

Người làm nhìn trộm Thanh Mặc Nhan thấy hắn mãi vẫn không uống trà, liền có chút sốt ruột nói: "Thanh công tử, nếu ngài uống không quen trà này, tiểu nhân sẽ đổi

cho ngài ấm khác..." Nói xong liền tiến đến cầm ấm trà lên.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan vừa rứt lời, người làm kia đã kêu "ai nha" một tiếng, ấm trà tuột khỏi tay, nước trà bắn hết lên y phục hắn.

Đám người Huyền Ngọc lập tức nắm lấy chuôi kiếm trợn mắt nhìn tên kia.

Người làm bị dọa cho trắng mặt, liên tục bồi tội: "Thanh công tử, không phải tiểu nhân cố ý, thật sự là do cầm không chắc... Nếu không... Nếu không ngài đi ra phía sau thay y phục đi..."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, nhấc vạt áo bị ướt đứng lên, đi theo người làm ra hậu viện phía sau hiệu thuốc.

Hậu viện có ba gian chính phòng, người làm đưa Thanh Mặc Nhan vào gian phòng ở giữa.

Vừa bước vào cửa, Thanh Mặc Nhan đã ngửi được mùi son phấn nhàn nhạt.

"Y phục này vẫn còn mới, công tử yên tâm thay vào a." Người làm vội vàng nói vài câu rồi trực tiếp lui ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên bộ y phục đang được vắt trên bình phong.

Mùi son phấn nhàn nhạt chính là từ nơi này truyền ra.

Bởi vì hắn luôn ở cùng vật nhỏ, mà vật nhỏ trước giờ không dùng đến mấy loại son phấn gì đó, cho nên hắn đối với những nữ tử có loại mùi này trên người phá lệ mẫn cảm.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vỏ kiếm, lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần ở ngoài cửa.

"Phu nhân, rất nhanh lão gia sẽ về, ngài đã thay quần áo xong chưa?" Một nha hoàn đẩy cửa phòng ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô của người làm: "Cái gì! Phu nhân ở trong đó thay quần áo?"

Trong nháy mắt cửa phòng bị đẩy ra, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ nhếch, đồng thời tay hạ xuống, hàn khí dày đặc dứt trường kiếm ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía bình phong đối diện.

"A!" Đằng sau bình phong truyền đến tiếng nữ tử kêu thảm thiết.

Nha hoàn đẩy cửa đi vào cùng với người làm đi phía sau đều ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Trên bình phong nở ra một đóa hoa rực rỡ màu đỏ.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự rút kiếm từ trên bình phong ra.

Phía sau bình phong truyền đến thanh âm "rầm" một tiếng, như là có thứ gì đó ngã xuống trên mặt đất.

Vết máu trên thanh kiếm vẫn còn chưa khô, mùi vị máu tươi tỏa ra khắp nơi, sườn mặt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng, nha hoàn bị dọa đến choáng váng, đứng ở nơi đó run rẩy không ngừng.

Cuối cùng vẫn là người làm phản ứng đầu tiên, hét to lên: "Phu nhân!"

Nháy mắt, từ trong viện chạy đến một đám nha hoàn cùng bà tử, tất cả đều chạy vào chính phòng.

"Phu nhân xảy ra chuyện gì?"

"Này trong phòng sao lại có nam nhân lạ mặt!"

"Ngươi là ai, phu nhân đang thay quần áo ở đây, ai cho phép ngươi vào!"

Một đám người nhao nhao ồn ào, nhưng sau khi các nàng tiến vào đều bị cảnh tượng bên trong dọa cho choáng váng.

Sau bình phong, một vị mĩ nữ trẻ tuổi ngã ở nơi đó, trên người nàng chỉ mặc một kiện trung y, khuôn mặt ngửa lên trời nằm im bất động, chính giữa ngực trúng một nhát kiếm, đã tắc thở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Thiếu Khanh đại nhân không muốn người khác biết một mặt tính cách khác của mình

Mọi người nhìn nữ tử trẻ tuổi ngã trên mặt đất, nửa ngày sau, mới có nha hoàn phát ra tiếng thét chói tai.

"Giết người rồi!"

Thanh Mặc Nhan vung phần góc áo bị nước trà làm ướt, đối với kiện y phục sạch sẽ kia không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp cầm kiếm đi ra phía ngoài cửa.

Người làm hiệu thuốc run giọng nói: "Thanh công tử... Ngươi... Ngươi định chạy đi đâu, ngươi giết chết phu nhân chưởng quầy chúng ta, chẳng lẽ lại không cần giải thích sao!"

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, thanh kiếm dính máu để lên trên yết hầu người nọ.

Người làm trắng mặt: "Thanh... Thanh công tử, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói..."

Thanh kiếm dính máu chậm rãi nâng lên, bắt buộc người làm kia phải ngửa đầu lên theo, để phòng ngừa yết hầu chính mình bị mũi kiếm đâm thủng.

"Nữ nhân bị ta đâm chết kia, là người nào?"

Người làm bị dọa động cũng không dám động, khóe môi đối phương hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo ý cười, nhưng loại tươi cười này làm cho người ta không rét mà run.

"Nàng... Nàng là phu nhân chưởng quầy chúng ta... Phu nhân..."

Nơi yết hầu đột nhiên truyền đến đau đớn, người làm bị dọa gào khóc một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu mạnh mẽ chảy xuống trong quần.

"Là... Nàng là lễ vật chưởng quầy chuẩn bị đưa cho Thanh công tử... Lễ vật..."

Thanh Mặc Nhan nhấn tay, mũi kiếm lại đâm vào một chút.

"Thật sự thật sự, tất cả đều là lời nói thật!" Người làm kêu to lên: "Không tin ngươi hỏi các nàng đi!"

Đám nha hoàn cùng bà tử kia đã quen thuộc với chuyện này.

Loại sự tình này các nàng đã trải qua rất nhiều lần, Hùng trưởng quầy từng dùng loại biện pháp này để uy hiếp không ít thương hộ.

Mặc cho ai vũ nhục phu nhân, luôn phải trả giá bằng thứ gì đó, coi như là bồi thường.

Còn giống như Thanh công tử, không nói câu nào đã trực tiếp giết người, lần đầu các nàng gặp phải.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đảo qua, khiến mọi người bị dọa chân mềm nhũn, đồng loạt quỳ xuống đất.

"Là, là lễ vật đưa cho Thanh công tử."

"Không... Không là phu nhân..."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi thu hồi trường kiếm, nắm chuôi kiếm tiêu sái bước ra khỏi cửa.

Mọi người chỉ có thể nôn nóng nhìn theo, không một ai dám đi lên ngăn cản.

Rời khỏi hậu viện, Thanh Mặc Nhan trở lại phía trước hiệu thuốc.

Đám người Huyền Ngọc đang chờ ở nơi đó, thấy hắn cầm thanh kiến đi ra tất cả đều lộ ra vẻ cảnh giác.

"Thanh công tử!" Đúng lúc này, Hùng chưởng quầy không biết từ đâu chạy ra.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt qua, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh như băng.

Hùng chưởng quầy bị dọa dừng lại bước chân, ngốc lăng nhìn hắn, cùng thanh kiếm dính máu trong tay hắn: "Thanh công tử, ngươi đây là có ý gì?"

"Hùng chưởng quầy, trước mặt người ngay không nói tiếng lóng, ngươi và ta vốn không quen biết, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết một câu, từ xưa đến nay ta ghét nhất là người khác dòm ngó vào đồ vật của mình, nếu ngươi muốn thử một lần, cứ việc đến đây thử xem."

Thanh Mặc Nhan bất quá mới chỉ hơn hai mươi tuổi, dáng người thon dài, nhưng mà khi đứng ở trước mặt người khác lại tạo cho đối phương một loại áp lực vô hình.

Lời nói nhàn nhạt làm cho Hùng chưởng quầy ứa cả mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan dẫn theo đám người Huyền Ngọc không quay đầu lại trực tiếp ra khỏi hiệu thuốc.

Hùng chưởng quầy sững sờ ở nơi đó, người làm chui từ hậu viện ra, vội vàng kêu lên: "Chưởng quầy, không tốt, Thanh công tử giết chết cô nương ngài tỉ mỉ dạy dỗ rồi a!".

Hùng chưởng quầy kinh hãi, đi theo người làm ra sau hậu viện.

Lúc hắn nhìn thấy thi thể nữ tử trong phòng kia, sắc mặt liền xanh mét nói không nên lời.

"Chưởng quầy, vị Thanh công tử này sợ là không dễ đối phó." Người làm thăm dò nói: "Hắn không nói một tiếng, cứ thế trực tiếp giết người, chờ đến khi chúng ta vào cửa cũng đã muộn..."

"Phế vật, tất cả đều là phế vật!" Hùng chưởng quầy chửi ầm lên, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không những không thể nắm được nhược điểm của Thanh công tử, ngược lại còm làm tổn thất mất một món hàng tốt.

"Ta cũng không tin, không bắt được tiểu phu nhân kia của hắn, người từ nơi khác đến mà cũng dám càn rỡ ở Thạch Phường trấn như thế!" Hùng chưởng quầy hầm hầm đi đi lại lại lại trong phòng, đột nhiên dừng lại bước chân, giống như là nhớ tới cái gì đó, quát: "Mau đi chuẩn bị lễ vật, ta muốn đến gặp Độc phu nhân! Mau đi!"

Sau khi ra khỏi hiệu thuốc, Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trở về.

"Tìm Sử Đại Thiên đến đây." Thanh Mặc Nhan đi vào gian trà lâu ở trấn trên.

Chưa đến hai chén trà, Huyền Ngọc đã mang Sử Đại Thiên đến.

"Đại gia, ngài tìm ta?" Sử Đại Thiên vừa thấy Thanh Mặc Nhan mặt mày lập tức hớn hở.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn: "Nhìn ra được ngươi rất quen thuộc với Thạch Phường trấn."

"Đó là đương nhiên!" Vừa nói đến việc này, Sử Đại Thiên lập tức hào khí tận trời, vỗ ngực nói: "Từ nhỏ đến lớn ta sinh sống ở đây, trấn trên có bao nhiêu hộ, nhà ai có những người nào ta đều biết rõ hết..."

Đám người Huyền nghe hắn khoe khoang tự đại, khuôn mặt nghiêm túc đều đỏ cả lên, nhưng Sử Đại Thiên lại càng nói càng hưng phấn, nước miếng văng ra khắp nơi.

Thanh Mặc Nhan cực có kiên nhẫn ngồi nghe, thẳng đến khi Sử Đại Thiên khoe khoang xong, mới mở miệng nói: "Ngày ấy ở sơn động gặp năm tên thợ săn, ngươi còn nhớ rõ?"

"Nhớ rõ nhớ rõ, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra được!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình bóp mạnh chén trà trong tay: "Nghĩ cách tìm bọn họ đến đây."

Sử Đại Thiên ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt vừa rồi, hắn dường như nghe thấy tiếng chén trà vỡ vụn.

Bên ngoài Thạch Phường trấn, động lợn rừng.

Hoàng hôn dần buông xuống, đàn chim vỗ cánh bay ào ào về tổ.

Thanh Mặc Nhan ngửa đầu nhìn tán cây, nhìn thân ảnh chim chóc lộ ra qua những kẽ lá, kêu ríu rít.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

"Công tử." Huyền Ngọc trầm giọng nói: "Đã bắt năm người kia đến."

"Ân, dẫn bọn họ vào trong động đi, hảo hảo chiếu cố bọn họ." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, giống như hắn chỉ đang có hứng thú với cảnh vật trước mặt.

Huyền Ngọc yên lặng xoay người đi.

Sử Đại Thiên rụt bả vai trốn ở cửa động, thường xuyên nhìn trộm vào bên trong.

Từ cửa động có thể ẩn ẩn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, Sử Đại Thiên chỉ cảm thấy sau lưng úa ra mồ hôi lạnh.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối đen, Thanh Mặc Nhan lúc này mới chậm rãi bước vào động.

Sử Đại Thiên không dám chờ một mình ở ngoài, nhưng mà trong động thường xuyên có lợn rừng lui tới, cũng không phải là nơi an toàn, nhưng mà hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đi sát theo Thanh Mặc Nhan.

Năm tên thợ săn bị đám người Huyền Ngọc buộc lại như gói bánh chưng, ném ở nơi đó, cả người toàn là vết thương.

Sử Đại Thiên trốn ở trong góc tối không dám lộ diện.

Năm người thấy Thanh Mặc Nhan đi đến, liền gân cổ kêu lên.

"Đại gia, chúng ta sai rồi, tha cho chúng ta đi..."

"Chúng ta không dám nữa... Đều do chúng ta có mắt không tròng..."

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt bọn họ rồi dừng bước, trầm giọng hỏi: "Là ai đưa ra chủ ý, tìm Hùng chưởng quầy?"

Năm người lập tức im lặng, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không dám nói tiếp.

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, ngữ khí mang theo hàn ý không tên: "Các ngươi dám đánh chủ ý lên người tiểu phu nhân của ta, còn muốn qua tay chưởng quầy hiệu

thuốc bán nàng với cái giá tốt?"

"Chúng ta... Chúng ta chỉ đem tin tức nói cho Hùng chưởng quầy... Đại gia, cầu ngài giơ cao đánh khẽ, lần sau chúng ta không dám nữa!" Năm người liên tục kêu thảm thiết.

"Lần sau?" Thanh Mặc Nhan híp mắt, tiếp nhận roi ngựa trong tay Huyền Ngọc: "Sẽ không có lần sau."

Từng nhát roi quất lên người bọn họ, những điểm máu văng khắp nơi trong động, tựa như một trận mưa máu.

Sử Đại Thiên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, cả người đều choáng váng.

Roi ngựa trong tay Thanh Mặc Nhan cũng không phải loại bình thường, trên thân nó mang theo từng đạo lưỡi dao rất nhỏ, đánh qua tựa như có vô số lưỡi dao cắt qua người đối phương.

Vừa rồi còn là một công tử phong độ nhẹ nhàng, nhưng trong nháy mắt đã trở nên điên cuồng, đáy mắt tràn đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn dọa Sử Đại Thiên hồn vía lên mây.

Chỉ có Huyền Ngọc cùng mấy tên tử sĩ vẫn duy trì trầm mặc.

Thế tử như vậy bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ, đây vốn là mặt khác của chủ tử bọn họ, chẳng qua ở trước mặt Như cô nương, hắn chưa bao giờ để lộ ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Động tâm, cảm xúc giấu ở trong lòng

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế tựa, hai cẳng chân buông xuống giữa không trung, không ngừng đong đưa.

Ở trên cái bàn trước mặt nàng đặt đầy đồ ăn, nhưng mà nàng lại không hề động qua.

Bụng phát ra thanh âm "cô lỗ cô lỗ" kháng nghị.

"Thanh Mặc Nhan tên này... Tại sao vẫn chưa trở về." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Bình thường khi hắn không trở về đều sẽ sai người truyền lời cho nàng đầu tiên, nhưng mà hôm nay hắn lại không truyền tin tức về, cũng không biết phải chờ tới lúc nào.

Nhìn đồ ăn trên bàn, đã lạnh hết.

Như Tiểu Lam cân nhắc, có nên ăn vụng một ít hay không.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan đã về rồi!

Như Tiểu Lam từ trên ghế tựa nhảy xuống, chạy vội ra phía cửa.

Thanh Mặc Nhan vừa mới dẫn người bước vào sân, đang phân phó vài chuyện với Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhảy xuống bậc thềm, chẳng mấy chốc đã chạy tới.

Gió đêm thổi qua, mang đến một mùi máu tanh nồng đậm.

Như Tiểu Lam không khỏi dừng bước chân.

Trên người Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kiện cẩm bào sáng nay, nhưng lúc này trên y phục hắn lại trải rộng vô số vết bẩn, lấm tấm nhiều điểm, có mấy chỗ thậm chí đã chuyển thành màu đen, giống như nhiễm phải mực nước.

Chờ đến khi tới gần Như Tiểu Lam mới phát hiện ra, kia không phải mực nước, mà là vết máu.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi, bổ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn: "Ngươi bị thương sao?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan thu lại lệ khí trên người: "Đây đều là máu của người khác."

"Thật sự?" Như Tiểu Lam bán tín bán nghi, đưa tay nhỏ bé ra kéo cổ áo hắn.

Thanh Mặc Nhan ngây người nửa ngày mới kịp có phản ứng, nàng là đang muốn kiểm tra thế thân phù hắn mang trên người.

Hắn lôi thẻ bài gỗ từ trong cổ áo ra cho nàng xem.

Như Tiểu Lam thấy thẻ bài gỗ nguyên vẹn không có tổn hao gì, lúc này mới thấy yên lòng.

Huyền Ngọc cuối cùng cũng hiểu ý, tự giác biến mất không thấy đâu.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam, đi lên bậc thềm.

Bụng Như Tiểu Lam kêu cô lỗ một tiếng.

Động tác Thanh Mặc Nhan dừng lại: "Buổi tối chưa ăn no?"

"Là chưa ăn a." Vẻ mặt Như Tiểu Lam đau khổ: "Ngươi lại không trở về..."

Nàng còn nhớ rõ lần trước ăn vụng bị Thanh Mặc Nhan uy hiếp không ngừng, dọa nàng không dám ăn mảnh một mình nữa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra tia cười vui vẻ.

Cảm giác có người chờ hắn về... Thật sự không tệ.

Sai người hâm nóng lại đồ ăn, Thanh Mặc Nhan cởi y phục đầy máu ra đi tắm.

Bởi vì trên người Như Tiểu Lam cũng bị dính chút máu, cho nên Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng cự tuyệt, trực tiếp kéo nàng tới thau tắm.

Từ sau khi thân thể Như Tiểu Lam lớn lên, mỗi lần tắm rửa cùng hắn nàng sẽ đều biến trở về với hình dạng mèo hương.

Giống như chỉ cần làm như vậy, da mặt nàng mới có thể bớt đỏ hơn.

Xôn xao một trận tiếng nước chảy, Thanh Mặc Nhan từ trong nước đứng lên.

Đôi móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám chặt vào cạnh thau tắm, đột nhiên thấy thân mình bị nhấc lên.

"Chít chít!" Nàng vặn vẹo thân thể, quay đầu đi.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt buông xõa chỉ mặc kiện trung y màu trắng trên người, vạt áo rộng mở lộ ra cơ bắp rắn chắc, mặt trên vẫn còn mấy giọt nước đang năn xuống, nhìn qua quả thực...

Như Tiểu Lam nuốt nước miếng một cái.

Thanh Mặc Nhan dùng một tay kéo thân mình ướt đẫm của mèo hương, để nó tựa vào trên người mình.

Hai bên tai Như Tiểu Lam đỏ hết cả lên, nhưng mà cũng may hiện tại nàng chỉ là động vật nhiều lông, dù cho có đỏ như tôm chín cũng không sợ bị người khác nhìn ra.

Theo bản năng, nàng khẽ xê dịch thân thể.

Không thể dựa vào hắn gần như thế.

"Lộn xộn cái gì." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm không vui của người nào đó: "Gió thu lạnh, ngươi muốn sinh bệnh sao."

Thanh Mặc Nhan trực tiếp khép trung y lại, đem Như Tiểu Lam bọc vào trong trung y.

"Nhanh biến trở lại, giúp ta lau tóc." Hắn mệnh lệnh.

Trời ạ trời ạ, mặt nàng đang kề sát với làn da hắn, tình huống này... Tư thế này... Bảo nàng làm sao dám biến trở về a.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng đến cử động cũng không dám, Thanh Mặc Nhan thấp giọng cười ra tiếng.

"Không chịu làm việc, lát nữa sẽ không có cơm ăn."

Bụng kêu cô lỗ một tiếng, giống như đang chứng minh cho nàng thấy một hiện thực tàn khốc

Như Tiểu Lam nghiến răng.

Bảo nàng biến về hình người, nhưng lại ôm nàng như thế, hắt tuyệt đối là cố ý.

"Nhanh lên." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc nhẹ trán nàng.

Biến thì biến, dù sao cũng không phải lần đầu tiên mất mặt.

Một trận bạch quang hiện lên, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ bừng xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thân thể vẫn còn duy trì tư thế thân mật trên ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan nói muốn nàng lau tóc cho hắn, nhưng lại ôm nàng không chịu buông tay.

Như Tiểu Lam ghé vào trên ngực hắn không dám động, cả buổi mới dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sáng lấp lánh, bên trong mang theo một loại cảm xúc nàng nhìn không thấu.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy tay nàng, đem nó đặt lên trên ngực trái của hắn.

Cảm nhận được không? Vật nhỏ, nó vì sự tồn tại của ngươi mới đập kịch liệt như thế, mặc kệ là ai, cũng đừng mơ tưởng nhìn trộm, mơ tưởng nhúng chàm...

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, nàng cũng không rõ đây là loại cảm giác gì, từ trước đến nay nàng chưa từng trải qua nó.

Ngực tựa như bị một cây búa gõ vào liên tục, làm nàng hoảng hốt muốn chạy trốn khỏi trước mắt hắn.

Ở thời điểm nàng nhịn không được muốn né tránh, Thanh Mặc Nhan đã buông tay nàng ra, chậm rãi kéo kiện y phục sạch sẽ phủ thêm cho nàng.

"Ăn cơm sớm một chút để còn nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải đến Thanh Thủy trại." Hắn thản nhiên nói, ngữ khí thoải mái, giống như một màn xấu hổ vừa rồi chưa từng tồn tại qua.

Như Tiểu Lam chớp mắt, cả buổi mới từ trong trạng thái hoảng hốt tỉnh táo lại.

Vừa rồi ta đã xảy ra chuyện gì?

Thời điểm đi ngủ, nàng trộm ấn lên ngực chính mình.

Cái loại cảm giác kỳ quái này thật giống như khiến cho cả người nàng muốn bay lên.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi trấn từ sớm, đi đến Thanh Thủy trại.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam bất an duỗi đầu nhìn ra bên ngoài, bởi vì nàng thấy được thân ảnh Ngàn Thương, mặc phục sức nữ tử, trên đầu mang đấu lạp, an tĩnh khoanh chân ngồi ở một bên càng xe.

Sử Đại Thiên cũng đi theo, hắn ngồi ở một bên sườn khác, thường thường nhìn trộm đánh giá Ngàn Thương.

"Vì sao mang bọn họ đến?" Nàng hỏi.

"Chúng ta phải đến Loạn Thạch cốc, nhưng lại không rõ tình huống ở đó, mang theo Ngàn Thương có thể phòng ngừa vạn nhất." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

"Kia còn Sử Đại Thiên thì sao?" Người này chủ yếu dùng để gây trò cười đi?

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân."

Thời điểm xe ngựa gần đến Thanh Thủy trại, bọn họ gặp Thái Nghĩa Minh.

Thái Nghĩa Minh hiển nhiên đối với việc Như Tiểu Lam có mặt ở đây rất là kinh ngạc.

"Thanh công tử, như vậy không ổn đâu, sao ngươi có thể mang Như cô nương theo, Loạn Thạch cốc cũng không thể so sánh với những khu rừng bình thường, nếu gặp nguy hiểm sẽ rất dễ mất mạng."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Đã nhiều ngày trôi qua mà Thái công tử vẫn chưa nghe được tin đồn gì?"

Mấy ngày nay, việc bọn họ xông vào động lọn rừng, công khai tự do ra vào, còn hái được không ít dược liệu quý hiếm đã truyền đi khắp nơi.

Đặc biệt mọi người đối với vị tiểu phu nhân bên người Thanh Mặc Nhan kia, càng là ôm tâm tư tò mò.

"Như cô nương nàng... Chẳng lẽ thật sự có thể nhận biết ra dược liệu quý hiếm từ phía xa?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Cho nên muốn đi Loạn Thạch cốc, cần phải có nàng dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Nhiệm vụ dẫn đường, cứ giao cho tiểu tham ăn này là được rồi!

Thanh Thủy trại.

Vì để tìm kiếm người mất tích ở Loạn Thạch cốc, nên Thanh Thủy trại cũng chuẩn bị phái ra nhân thủ.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cùng Thái Nghĩa Minh tới gặp trại chủ.

"Đây là tiểu phu nhân của ngươi?" Trại chủ Thanh Thủy trại là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, khi hắn nhìn Như Tiểu Lam cũng không khỏi lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hắn có ấn tượng rất tốt với Thanh Mặc Nhan, cảm giác hắn không giống với người làm ăn, ngược lại giống như đệ tử thế gia quyền quý hơn, nhưng khi hắn nhìn thấy nữ hài tử trắng trẻo kia, hắn lại cảm thấy không xác định được thân phận Thanh Mặc Nhan.

Gia đình quyền quý nào mà lại có con dâu nuôi từ bé đây.

Như Tiểu Lam chớp động mắt to, nhìn khắp nơi xung quanh.

Nàng căn bản là không suy nghĩ quá nhiều, cảm thấy việc mình đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan là chuyện hết sức bình thường, vậy nên cho dù có vô số ánh mắt dị thường nhìn qua, nàng vẫn không hề lùi bước.

Dù sao có Thanh Mặc Nhan ở đây, nàng sẽ không phải chịu thiệt.

Tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, một tấc cũng không rời.

"Ngươi muốn nàng dẫn đường?" Trại chủ che không được kinh ngạc trên mặt.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, duỗi tay kéo nàng đến trước người, dùng áo choàng bao lấy giúp nàng chặn lại những ánh mắt tò mò xung quanh.

"Này... Nàng chưa từng đến Loạn Thạch cốc, ngươi làm sao dám khẳng định nàng có thể biết đường?"

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, hắn vẫn luôn tin tưởng vật nhỏ là món quà ông trời ban cho hắn, tự nhiên hắn cũng tin tưởng vào lựa chọn của nàng.

"Các ngươi có thể không đi cùng, nhưng mà nếu để cho chúng ta dẫn đường mà nói, thì mọi người cần phải nghe theo sự an bài của chúng ta."

Bởi vì tất cả mọi người ai cũng đã từng nghe qua chuyện bọn hắn đi vào động lợn rừng, nghĩ đến thân thủ hắn là không tồi, có bọn hắn dẫn đường Thanh Thủy trại bên này sẽ giảm được không ít nguy hiểm.

Người hái thuốc giỏi trong trại bọn họ đã càng ngày càng ít.

"Các ngươi chờ một chút, chúng ta muốn thương nghị một lát." Trại chủ nói.

Thanh Mặc Nhan cũng không vội, mang theo Như Tiểu Lam ngồi một bên nghỉ ngơi.

Trại chủ cùng đám thủ hạ của hắn thương nghị mất nửa ngày, Như Tiểu Lam trong lúc vô tình quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Bởi vì hôm nay có thêm cả Ngàn Thương đi theo, đối với rối gỗ có sức mạnh cường đại như nàng ấy, nàng vẫn còn có chút lo lắng, cho nên sẽ luôn cố ý vô tình chú ý đến bên kia.

Sử Đại Thiên ghé vào trước mặt Ngàn Thương, không biết đang cúi đầu nói cái gì, từ xa nhìn lại trên mặt hắn toàn là nụ cười lấy lòng.

"Không phải chứ... Tên này không có mắt nhìn sao..." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Ngươi đang nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tên Sử Đại Thiên kia, hắn đúng là không biết sợ chết, dám nói chuyện cùng với Ngàn Thương." Như Tiểu Lam lè lưỡi.

Nếu nhìn thấy bộ mặt thật của Ngàn Thương, có phải sẽ dọa cho Sử Đại Thiên tiểu ra quần hay không?

Rất nhanh, đám người Thanh Thủy trại đã thương định xong, đồng ý để cho Thanh Mặc Nhan bọn họ dẫn đường.

Ba đội nhân mã rời khỏi Thanh Thủy trại, đi đến Loạn Thạch cốc.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường xuyên nghe được tiếng nói chuyện của Sử Đại Thiên từ bên ngoài màn xe.

"Cô nương, ngươi tên là gì? Đừng không để ý tới ta a... Ta là người rất ôn hòa, bằng không Thanh công tử cũng sẽ không nhìn trúng ta... Cô nương cũng là người bên cạnh Thanh công tử sao... Chẳng lẽ ngươi cũng biết võ?"

Như Tiểu Lam vụng trộm nhấc một góc màn xe lên, nhìn dáng người nghiêm túc của Ngàn Thương, còn có người đang nói không ngừng Sử Đại Thiên, che miệng cười trộm.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy một chút, suýt nữa làm Như Tiểu Lam phát hoảng ngã ra ngoài.

May mắn Thanh Mặc Nhan kịp thời ôm lấy eo nàng, đem nàng kéo trở về.

"Có cái gì đẹp." Thanh Mặc Nhan khiển trách.

"Ngươi không cảm thấy rất có ý tứ sao?" Cư nhiên còn có người có cảm tình với Ngàn Thương.

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu phu nhân, phía trước có lối rẽ, chúng ta chọn đường nào?" Huyền Ngọc dò hỏi.

Như Tiểu Lam ra khỏi xe ngựa, đứng ở trên xe phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Thái Nghĩa Minh cùng đám người Thanh Thủy trại đang đi theo phía sau cũng tò mò nhìn, bọn họ cũng muốn biết tiểu hài tử chưa từng đến qua nơi này có thể phán đoán đúng phương hướng hay không.

"Đi con đường bên phải đi." Như Tiểu Lam nhìn nửa ngày, giòn tan nói.

Huyền Ngọc đáp lời, cho xe ngựa chạy tới đường nhỏ bên phải.

"Như cô nương tại sao lại chọn đường bên phải?" Thái Nghĩa Minh cưỡi ngựa từ phía sau vượt lên, tò mò hỏi.

"Ngươi có nhìn thấy cái cây kia không?" Như Tiểu Lam chỉ.

Mọi người nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy rất xa trên đường nhỏ, ở giữa sườn núi có một gốc cây nhỏ.

"Thấy được." Thái Nghĩa Minh trả lời.

"Ta ngửi được mùi thơm của trái cây, cho nên cây kia chắc chắn có quả a!" Như Tiểu Lam hưng phấn.

Thái Nghĩa Minh cái hiểu cái không: "Vậy... Cho nên, Như cô nương chọn con đường này vì..."

Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua, ở lúc mọi người còn đang lơ mơ không hiểu gì, hắn đã dự đoán trước được những gì vật nhỏ chuẩn bị nói ra.

"Ta muốn đến đó hái trái cây."

Thái Nghĩa Minh ngây người.

Chỉ có như vậy?

Đám người Huyền Ngọc tận lực giữ vững gương mặt bình tĩnh, không dám lộ ra nửa điểm tươi cười.

Dù cho bọn họ nghẹn đến vất vả, cũng không dám cười ra tiếng.

Làm sao mà cười được, thế tử đang ở phía sau nhìn chằm chằm bọn họ, ai dám cười tuyệt đối sẽ bị thế tử âm thầm làm cho đẹp mặt.

Thái Nghĩa Minh cùng những người khác triệt để bị câu nói của Như Tiểu Lam đánh bại.

"Thanh công tử, ngươi xem..." Thái Nghĩa Minh không có cách nào hình dung nội tâm phức tạp của mình.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Nếu các ngươi thấy không yên tâm, có thể chọn con đường khác." Dứt lời, xe rẽ vào con đường bên phải.

"Thanh Mặc Nhan, ta muốn đi hái trái cây." Nàng lôi kéo y phục Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan điểm nhẹ lên trán nàng: "Bình thường vẫn cho ngươi ăn uống đầy đủ, sao lại còn thèm như thế."

"Ai thèm!" Như Tiểu Lam tức giận bất bình: "Trái cây trên cây kia là dược liệu rất khó có được, chờ ta hái được trở về sẽ đưa cho ngươi ăn."

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Không nghĩ tới nàng vội vã đi hái trái cây, cư nhiên là vì hắn.

"Đã là dược liệu trân quý, vì sao sinh trưởng ở đây lại không có ai hái đi?" Thanh Mặc Nhan không hiểu hỏi.

"Bởi vì trên đó có rắn độc canh giữ, người lên đó đều sẽ bị nó cắn, hơn nữa dù hái được cũng chỉ là mấy quả đã bị nát, vì có rất ít người biết trái cây kia không thể trực tiếp dùng tay đụng vào."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu mày: "Vậy ngươi tính lên như thế nào?"

Cây kia ở giữa sườn núi, người thường rất khó leo lên, nếu nàng biến thành mèo hương may ra còn có khả năng, nhưng mà nàng đã nói qua, trên cây có rắn độc, hắn làm sao có thể yên tâm để nàng đi một mình được.

"Đương nhiên là để Ngàn Thương giúp rồi." Như Tiểu Lam cười hì hì lôi kéo tay áo hắn: "Có nàng đi theo, ngươi cũng yên tâm hơn."

Thanh Mặc Nhan không phải cảm thấy không yên tâm, hắn chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nếu không phải tại hắn không thể sử dụng nội lực, dù là vách núi chênh vênh, hắn cũng có thể mang nàng lên, mà không giống như bây giờ, chỉ có thể trơ mắt ở dưới nhìn nàng, lo lắng đề phòng.

Loại cảm giác này... Thật đúng là không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Loại dược này chuyên trị bệnh không được

Cả đoàn xe đều dừng lại trên đường nhỏ.

"Tại sao không đi?"

"Vị tiểu phu nhân kia của Thanh công tử... Muốn đi lên hái trái cây gì..."

"... Hái trái cây? Bọn họ đang dẫn đường hay là đang đùa bỡn chúng ta a!"

"Dù sao sắc trời cũng không còn sớm, lát nữa còn phải đóng trại, cứ để bọn họ nháo đi, xảy ra chuyện gì tự bọn họ chịu, nếu thấy không ổn chúng ta trốn trước là được."

Người Thanh Thủy trại khe khẽ nói nhỏ.

Thái Nghĩa Minh nghe được thực rõ ràng, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Thanh Mặc Nhan mang theo đám người Huyền Ngọc thủ ở dưới chân núi, thân hình Ngàn Thương linh hoạt, một tay ôm Như Tiểu Lam, rất nhanh đá đến giữa sườn núi.

Thanh Mặc Nhan nhăn lông mày, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào động tác của Ngàn Thương.

Thời điểm đến gần cây nhỏ kia, Ngàn Thương đột nhiên vung một tay lên.

"Tránh ra!" Thanh Mặc Nhan quát to.

Đám người Huyền Ngọc phản ứng cực nhanh, tất cả đều lui lại phía sau.

Một con rắn độc trên người là hoa văn màu đỏ sậm từ trên trời rơi xuống, vừa rơi xuống đất lập tức ngóc đầu lên đánh về phía mọi người.

Thanh Mặc Nhan nắm một thanh chủy thủ, vừa vặn phi trúng vào đầu rắn độc.

Thân thể rắn độc run rẩy, cuộn mình thành một đoàn, bất động.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục ngửa đầu lên nhìn về phía sườn núi.

Lúc này Ngàn Thương đã đặt Như Tiểu Lam lên trên cành cây.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng lấy từ bên hông ra một hộp gỗ nhỏ, rồi để cho Ngàn Thương đi hái trái cây, đem trái cây cất vào trong hộp gỗ.

"Như cô nương đây là muốn làm gì?" Rất nhanh Thái Nghĩa Minh đã ý thức được đây không đơn giản chỉ là "hái trái cây" như hắn nghĩ, nhìn bộ dáng dè dặt cẩn trọng của đối phương, rõ ràng là đang hái một loại dược liệu trân quý.

Thanh Mặc Nhan mím môi, không trả lời.

Thái Nghĩa Minh cũng không hỏi tiếp, nhưng cũng không hề rời đi, đứng ở đó nghiêm túc nhìn.

Không lâu sau, Ngàn Thương ôm Như Tiểu Lam rời khỏi cây nhỏ, hai người một lần nữa trở lại mặt đất.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam giơ hộp gỗ lên lạch cạch lạch cạch chạy về phía hắn, trên mặt mỉm cười như vừa lập được công lớn, hoặc như là đang chờ được hắn khen ngợi.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp duỗi tay cầm lấy hộp gỗ, đồng thời bế Như Tiểu Lam lên.

Thái Nghĩa Minh nhìn hai người xoay thân vào trong xe ngựa, không hề để ý đến hắn, trong lòng liền có loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Kia tuyệt đối là dược liệu quý hiếm, nhưng hắn lại chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Hắn vẫn luôn không đem những lời nói của Như Tiểu Lam để ở trong lòng, bởi vì hắn cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, nhưng khi hắn nhìn thấy con rắn độc kia từ trên trời rơi xuống, hắn liền biết mình sai rồi.

Phàm là những nơi có dược liệu trân quý sinh trưởng thì đều có độc trùng sống ở gần đó, cũng không biết trái cây nàng hái có bộ dáng gì.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, theo mặt trời lặn dần, Huyền Ngọc tìm một khu đất trống, làm nơi để mọi người đóng trại.

Thái Nghĩa Minh vẫn luôn chờ cơ hội, nghĩ muốn chờ Thanh Mặc Nhan đi ra, hỏi cặn kẽ về loại trái cây Như Tiểu Lam vừa hái.

Điều làm cho hắn thất vọng là, Như Tiểu Lam luôn ở trong xe ngựa, đến ngay cả thời điểm ăn cơm cũng không hề lộ diện.

Thật ra Thanh Mặc Nhan cũng đi ra ngoài một lần, dạo qua một vòng quanh doanh trại rồi rất nhanh đã lại trở về.

Như Tiểu Lam đếm ba quả trái cây trong hộp gỗ, cười đến lông mi run rẩy.

"Vui như thế?" Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, đem cơm chiều đặt lên trên bàn nhỏ.

Như Tiểu Lam cất hộp gỗ đi, lại gần ăn cơm.

"Đương nhiên vui vẻ rồi, đây chính là thứ tốt, chờ sau khi trở về ta chuẩn bị xong rồi sẽ đưa cho ngươi ăn." Như Tiểu Lam nhét cơm vào miệng, hai má phình lên tựa như hai quả bóng.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy có chút tò mò.

"Đây là dược liệu gì?"

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, thần thần bí bí nói: "Ăn cái này, sẽ giúp ngươi trị bệnh không được."

Đôi đũa trong tay Thanh Mặc Nhan rơi xuống...

Không được...

Cả đầu óc, chỉ còn lại hai chữ này.

Chẳng lẽ hắn có lúc nào không được sao?

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ mu bàn tay hắn, một bộ biểu cảm "ngươi không cần phải nói, ta biết".

"Ngươi đừng ngượng ngùng, chúng ta đều là người một nhà, ta sẽ không chê cười ngươi." Nàng săn sóc nói: "Ngươi là bởi vì bị cổ độc ảnh hưởng, cho nên mới không được đi?"

Cơ thể Thanh Mặc Nhan cứng lại tại chỗ.

Hắn không được lúc nào, cái nha đầu chết tiệt kia!

Như Tiểu Lam đâu biết người nào đó sắp phun lửa, nàng còn cố nói thêm một câu: "Kỳ thực ta đã sớm cảm giác được, nam nhân có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn giống như ngươi đã không còn nhiều lắm."

Cái gì mà ngồi trong lòng vẫn không loạn, hắn là cảm thấy nàng quá nhỏ, hiện tại vẫn chưa bỏ vào miệng được thôi.

Mất công mỗi buổi sáng hắn đều phải rời giường trước, sợ nàng nhìn thấy thứ gì đó sẽ hoảng sợ.

Không nghĩ tới nha đầu này cư nhiên cho rằng hắn không được...

Lần đầu tiên trong đời, Thiếu Khanh đại nhân cảm thấy muốn phát điên.

Như Tiểu Lam lại nghĩ nàng đã nói trúng tâm tư của hắn, liền lại gần lấy lòng: "Loại trái cây này rất thích hợp với ngươi, hơn nữa sau này khi ngươi sử dụng nội lực, ăn nó vào có thể giúp giảm bớt cổ độc phát tác."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người: "Còn có chuyện này?"

Mấy năm nay hắn đã nghiên cứu không ít dược liệu, nhưng lại không hề phát hiện ra thứ này.

"Bởi vì không thể trực tiếp dùng tay chạm vào nó, bằng không sẽ bị nát hết, mà Ngàn Thương chỉ là rối gỗ, cho nên nàng mới có thể chạm vào."

Có Như Tiểu Lam giải thích lúc này Thanh Mặc Nhan mới hiểu được, nguyên lai có rất nhiều dược liệu quý hiếm không phải là hắn tìm không được, mà là do mọi người không biết cách lấy cùng bảo tồn chúng, cho nên lãng phí bấy lâu nay.

"Sao ngươi lại biết những thứ này?" Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằm chằm nàng, cực lực đem những suy nghĩ không thoải mái kia ra khỏi đầu.

"Ông nội nói với ta."

"Nga... Là lão mèo hương lông trắng kia a." Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Gia gia ngươi mới là lão lông trắng!

Như Tiểu Lam nắm chắc đôi đũa trong tay, nhưng mà cũng không dám đem lửa giận phát lên trên đầu Thanh Mặc Nhan.

Bởi vì nàng không có cách nào giải thích rõ về lai lịch của mình.

Bất quá nhìn về phương diện khác, mèo hương bình thường làm sao biết được nhiều thứ như thế đây, cho nên vô luận thế nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ gia gia nàng là một lão yêu quái lông trắng trong lòng hắn được.

Ở trong xe ăn qua cơm chiều, sau đó Thanh Mặc Nhan liền một mình rời đi, bằng không hắn sẽ không nhịn được mà muốn đem nha đầu nào đó ra làm ngay tại chỗ, để chứng minh phương diện kia của hắn không có vấn đề.

Thái Nghĩa Minh ở bên ngoài chờ nửa ngày trời, thấy hắn ra liền vội vàng chạy đến.

Còn có mấy người Thanh Thủy trại, đều tụ họp bên lửa trại nói chuyện.

Bởi vì bên cạnh có quá nhiều người rảnh rỗi, cho nên Thái Nghĩa Minh không nhắc đến chuyện Như Tiểu Lam hái trái cây, chủ yếu nói về hành trình ngày mai, cùng với Loạn Thạch cốc.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan thường xuyên nhìn về phía xe ngựa bên kia.

Sắc trời không còn sớm, người Thanh Thủy trại đều rời đi trước, về lều của bọn họ nghỉ ngơi.

Lều trại của Thanh Mặc Nhan cũng đã sớm được chuẩn bị tốt, nhưng mà hắn lại thủy chung không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đi ra khỏi xe ngựa.

"Tiểu Lam đâu?" Thanh Mặc Nhan nhịn không được hỏi Huyền Ngọc.

"Tiểu phu nhân nói là mệt mỏi, ở trên xe ngủ trước." Huyền Ngọc trả lời.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan giật giật.

Chọc hắn một bụng hỏa khí mà vẫn có thể ngủ ngon, quá tiện nghi cho nàng rồi.

"Công tử, đã không còn sớm." Huyền Ngọc lên tiếng nhắc nhở.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn trời: "Ngươi dẫn người đi bắt vài con côn trùng về đây."

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, hơn nửa đêm, thế tử đây là muốn làm cái gì?

Cũng may ở đây có rất nhiều côn trùng, Huyền Ngọc dẫn người rất nhanh đã bắt được một số lượng lớn bọ cánh cứng về.

Thanh Mặc Nhan nhìn: "Thả những con có sừng cứng đi, con nào vô hại thì lưu lại."

Huyền Ngọc ngồi chọn lựa, cuối cùng chỉ chọn ra được hai mươi con.

Thanh Mặc Nhan cầm lấy túi côn trùng, tay chân nhẹ nhàng đi đến trước xe ngựa Như Tiểu Lam đang ngủ, giơ tay, đem túi đựng côn trùng ném vào bên trong...

Huyền Ngọc trợn mắt há hốc mồm.

Thế tử đây là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Rất ngứa, Ngàn Thương đẩy xe ngựa bằng vận tốc ánh sáng

Đám người Huyền Ngọc đứng ở phía xa, nhìn Thanh Mặc Nhan khoanh tay kiên nhẫn đứng tựa bên ngoài xe ngựa chờ đợi...

Một lát sau, trong xe truyền đến thanh âm rất nhỏ, ngay sau đó, tiếng thét chói tai của Như Tiểu Lam vang lên.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt cúi đầu che mặt, thế tử là người như thế nào, là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, âm thầm làm cho hoàng đế biết bao nhiêu việc, nhiều thủ đoạn, cách thức hành sự đến ngay cả ác quan ở trong triều cũng cảm thấy hổ thẹn không bằng.

Như cô nương sao có thể là đối thủ của thế tử bọn họ đây.

Thanh Mặc Nhan thong thả ung dung nhấc màn xe lên, thăm dò hỏi thử có việc gì.

Rất nhanh, đám người Huyền Ngọc nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam ra khỏi xe, thấp giọng an ủi, xoay người tiến đến lều trại.

Huyền Ngọc cùng đồng bạn đưa mắt nhìn lẫn nhau, đang định nói cái gì, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ trong lều trại đi ra.

"Huyền Ngọc, ngươi đi gọi Ngàn Thương đến, bảo nàng canh chừng trong xe ngựa, trừ ta cùng Tiểu Lam ra, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào trong xe."

"Rõ."

Thanh Mặc Nhan trở lại lều, thình lình nhìn thấy vật nhỏ quần áo hỗn độn ngồi ở trong chăn, dùng sức lôi kéo cái yếm, mùi xạ hương tỏa ra khắp nơi, tâm Thanh Mặc Nhan đột nhiên nhảy lên nửa nhịp.

"Thanh Mặc Nhan, mau tới giúp, có rất nhiều côn trùng... Tất cả đều chui vào trong y phục của ta." Trong thanh âm Như Tiểu Lam mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở.

Những côn trùng này đều không có độc, chẳng qua bởi vì da thịt nàng quá non mịn, cho nên khi chúng nó chui vào y phục nàng đã để lại chút dấu vết.

"Ai bảo ngươi ngủ ở trong xe ngựa." Thanh Mặc Nhan ngoài miệng răn dạy, động tác trên tay lại rất nhanh chóng bắt mấy con côn trùng từ trong y phục nàng ra.

"Trên người rất ngứa." Như Tiểu Lam cố với tay ra phía sau: "Thanh Mặc Nhan ngươi nhìn giúp ta xem, nơi này có bị cắn hay không."

Nhìn nàng lôi kéo cái yếm, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn hiện lên ngân quang, Thanh Mặc Nhan có chút hối hận.

Đây có phải là tự làm tự chịu không?

Nhìn vật nhỏ mang theo đôi mắt ngập nước đáng thương hề hề nhìn hắn, đáy mắt Thanh Mặc Nhan bùng phát lên một ngọn lửa nhỏ.

"Đừng lộn xộn." Duỗi tay chế trụ nàng, bàn tay trượt theo lưng nàng đi xuống.

Như Tiểu Lam vặn vẹo thân thể: "Phía trước, phía trước cũng ngứa."

Thanh Mặc Nhan cắn chặt răng, ngọn lửa càng cháy càng to, nhưng mà nha đầu vô tâm này lại không ý thức được cái gì, không ngừng trêu chọc thần kinh hắn.

Thanh Mặc Nhan kéo mạnh chăn lên bọc lấy toàn bộ cơ thể nàng.

Như Tiểu Lam giống con ấu trùng ở bên trong xoay tới xoay lui, ầm ĩ nơi này ngứa nơi đó đau, náo loạn đến nửa canh giờ mới thấy an tĩnh lại.

Thanh Mặc Nhan tìm lý do ra ngoài lấy thuốc, đứng yên để cho gió đêm thổi qua thân thể hồi lâu.

Đám người Huyền Ngọc trốn ở chỗ xa nhìn thấy, ai cũng không dám lại gần.

Vừa rồi thanh âm trong lều bọn họ đều nghe thấy hết, loại thời điểm này, vẫn là cách càng xa càng tốt, đỡ phải bị thế tử giận chó đánh mèo.

Như Tiểu Lam bị côn trùng dọa sợ, ngày hôm sau bắt đầu trở nên ngoan ngoãn, đến buổi tối lại ôm thảm nhỏ của nàng tung ta tung tăng đi theo sau lưng Thanh Mặc Nhan.

Có lúc Thanh Mặc Nhan chưa xử lý xong sự tình trong doanh trại, bảo nàng về trước nàng cũng không chịu, rất nhiều lần nàng đã ngủ quên bên ngoài, cuối cùng lại bị Thanh Mặc Nhan ôm trở về.

Sự thật bên trong chỉ có mấy người Huyền Ngọc biết, mỗi lần nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam vào trong lều, bọn hắn không khỏi thở dài liên tục.

Chủ tử bọn hắn sao lại động tâm tư với một nhóc con đây, xem ra nếu muốn được hưởng lợi ích thực tế, chủ tử bọn hắn còn phải đợi thêm một khoảng thời gian dài nữa.

Chỉ có thể nhìn không thể ăn, loại tư vị này, xem ra chỉ có Thiếu Khanh đại nhân của bọn hắn là hiểu sâu sắc nhất.

Đội ngũ lại đi thêm hai ngày đường, cây cối dần dần thưa thớt, đường cũng càng khó đi hơn, trên mặt đường toàn là đá vụn, rất nhiều lần bánh xe bị mắc kẹt, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng nhân lực nâng ra.

"Này đường cũng quá khó đi a." Thái Nghĩa Minh thở dài: "Bằng không bỏ xe ngựa lại, tốc độ chúng ta có thể nhanh hơn một chút."

Thanh Mặc Nhan nhìn sắc trời, hiển nhiên không đồng ý với đề nghị này.

Đúng lúc này, xe ngựa bọn họ đột nhiên nhoáng lên, bánh xe mắc vào hố đá vụn.

Sử Đại Thiên suýt nữa bị hoảng ngã xuống xe, hùng hùng hổ hổ nhảy xuống xem xét.

Ngàn Thương cũng đi xuống theo.

"Ngươi trở về đi." Sử Đại Thiên bày ra một tư thế oai hùng: "Loại việc cỏn con này, một mình ta làm là được rồi."

Ngàn Thương lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn Sử Đại Thiên hạ thắt lưng, dùng sức đẩy phía sau xe.

Xe ngựa không chút xê dịch.

"Giúp đỡ?" Ngàn Thương phun ra hai chữa.

"Không cần không cần, việc nhỏ này sao có thể để ngươi làm đây." Sử Đại Thiên phun một ngụm vào hai bàn tay: "Ngươi cứ đứng đó nhìn đi, những việc như thế này là đàn ông sao có thể để cho cô nương yếu đuối động vào được."

Đám người Huyền Ngọc đứng ở xung quanh, nguyên bản bọn hắn cũng muốn đi lên hỗ trợ, nhưng mà khi nghe xong những lời kia, tất cả đều đứng tại chỗ bất động.

Yếu đuối... Từ này dùng để hình dung ai?

Ngàn Thương?

Ngay cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy đồng tình với Sử Đại Thiên.

Như Tiểu Lam ở trong xe ngựa cười đến nghiêng ngả, ngã ngửa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Sử Đại Thiên lại độc đáo như thế, cư nhiên coi trọng Ngàn Thương?

Đẩy thêm vài lần, xe ngựa vẫn không động đậy, trên mặt Sử Đại Thiên có chút không nhịn được.

Đúng lúc này hắn nghe thấy từ trong xe truyền ra một thanh âm giòn tan: "Ngàn Thương, ngươi đến giúp hắn một chút đi."

Ngàn Thương đi đến phía sau xe ngựa.

Sử Đại Thiên cười hắc hắc: "Nếu không chúng ta cùng nhau..." Còn chưa dứt lời, tay hắn đột nhiên rơi vào không trung.

Đám người Huyền Ngọc chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan như mũi tên phi ra khỏi cái hố.

Có mấy người nhãn lực tốt, thậm chí ở trong nháy mắt kia bọn họ thấy được hai con ngựa kéo xe đang vắt chân lên cổ chạy, kêu to sợ hãi bị chiếc xe đẩy về phía trước...

Thân thể Sử Đại Thiên vẫn duy trì một tư thế, đứng im tại chỗ, nhưng mà chỉ trong chớp mắt xe ngựa đã chạy đi rất xa, cách nơi hắn đứng chừng năm mươi bước chân.

"Phát... Phát sinh chuyện gì..." Sử Đại Thiên lắp ba lắp bắp nói.

"Vừa rồi có một trận gió thổi tới, thổi xe ngựa chạy đi." Huyền Ngọc nghiêm túc nói dối.

"Làm sao có khả năng!" Sử Đại Thiên gân cổ lên kêu.

"Vừa rồi ta nói sai a, là hai trận gió mới đúng." Huyền Ngọc sửa chữa.

"Nga, nguyên lai là như thế."

Nhóm tử sĩ đồng loạt liếc mắt, hắn cư nhiên tin đó là sự thật.

Thời điểm Như Tiểu Lam chui ra khỏi xe, sắc mặt đã trắng bệch, ngồi xổm ở ven đường trực tiếp nôn ra.

Ngàn Thương mạnh đến mức nào nàng không biết, nàng chỉ biết trong nháy mắt kia, xe ngựa tựa như biến thân thành tàu lượn siêu tốc, tốc độ đó... Thậm chí nàng còn thấy được bóng dáng của vận tốc ánh sáng trong đó.

Khi đám người Huyền Ngọc chạy đến đã thấy Thanh Mặc Nhan đang vuốt lưng cho Như Tiểu Lam.

Sau khi nôn xong, Như Tiểu Lam mới cảm thấy đỡ hơn.

"Lần sau xe ngựa bị mắc kẹt cứ để Huyền Ngọc bọn họ đẩy đi." Như Tiểu Lam sợ hãi dặn dò Ngàn Thương.

Nhưng mà, chờ đến khi nàng cùng Thanh Mặc Nhan quay lại xe ngựa, phát hiện miệng hai con ngựa kéo xe đang sùi bọt mép, vẫn còn ở trong trạng thái say xe.

Ngay cả người kéo xe cũng say, như này làm sao mà đi!

Thương cảm đỡ trán.

Trời ạ, thật mệt tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tiểu phu nhân ra lệnh

Cuối cùng trước khi mặt trời lặn đội ngũ cũng đã đến được Loạn Thạch cốc.

Như Tiểu Lam thở phì phò: "Trời ạ, đường này quá khó đi rồi."

Thanh Mặc Nhan vỗ lên mông nàng: "Người không phải đi đường không có tư cách càu nhàu."

Như Tiểu Lam nghiêm mặt cười hắc hắc.

Một đường này nàng đều ăn vạ ở trên người Thanh Mặc Nhan, có thể nói nàng là người nhàn hạ nhất ở đây.

"Nhưng mà thở thôi cũng rất mệt a." Như Tiểu Lam giả mồm át lẽ phải.

"Vậy không thở nữa là được." Thanh Mặc Nhan ra vẻ vô tình nắm lấy mũi nàng.

Như Tiểu Lam bắt đầu giãy dụa.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc ở phía trước kêu lên: "Công tử, người xem nơi đó!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía xa trên đường xuất hiện một mảnh màu đỏ sậm, nếu nhìn kỹ còn thấy mấy thứ kia đang chậm rãi di chuyển.

Khi Như Tiểu Lam thấy rõ đó là thứ gì, liền ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, tư thế có chết cũng sẽ không buông.

"Thanh Mặc Nhan, quá nhiều bọ cạp!"

Thanh Mặc Nhan cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Những thứ màu đỏ sậm đó, tất cả đều là bọ cạp, chẳng qua đầu chúng lớn hơn so với bình thường rất nhiều, chân cũng dài hơn, đuôi nhếch lên cao, phần mũi châm cuối đuôi màu đỏ sậm khiến cho người ta muốn chùn bước.

"Ông trời của ta ơi... Đây là thứ gì..." Thái Nghĩa Minh cũng ngây dại.

Người Thanh Thủy trại vẫn được coi như là bình tĩnh nhất.

"Xem ra những người mất tích đều bị mấy thứ này chặn ở giữa đường, cho nên mới không ra khỏi cốc được."

"Phải làm sao mới cứu được họ ra?" Thái Nghĩa Minh hỏi.

"Giết sạch chúng nó."

Sử Đại Thiên ở bên cạnh hít vào một ngụm khí lạnh: "Nhiều như thế... Giết hết được sao?"

"Giết không hết cũng phải giết, mỗi năm chúng ta đều gặp phải loại tình huống này, phần lớn bọ cạp đều tụ tập ở nơi này làm tắc con đường nhỏ thông ra ngoài cốc, khiến cho những người vào cốc hái thuốc bị nhốt ở bên trong." Người Thanh Thủy trại lấy ra thùng gỗ mà bọn họ mang đến: "Trong đây là dầu hỏa, chúng ta sẽ dẫn dụ chúng tới một cái hố sâu ở gần đây, rồi phóng hỏa đốt cháy là được."

Sử Đại Thiên đi qua đi lại trước thùng dầu hỏa: "Chủ ý này đúng là không tệ, nhưng mà chân chúng đều rất dài, nếu chúng bò lên được thì phải làm sao đây?"

Người Thanh Thủy trại giải thích: "Chúng ta phái vài người canh giữ ở xung quanh, khi thấy chúng bò lên thì cản lại rồi hất bọn nó quay về."

Thái Nghĩa Minh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ta cảm thấy biện pháp này rất được."

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Người Thanh Thủy trại rất nhanh đã chọn được một cái hố sâu nhỏ, có người chuẩn bị đổ dầu hỏa xuống.

"Chờ một chút!" Một thanh âm giòn tan vang lên.

"Như cô nương còn có việc gì?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía tiểu nha đầu đang ngồi trên vai Thanh Mặc Nhan.

"Các ngươi không cảm thấy cái hố này quá nhỏ sao?" Như Tiểu Lam hỏi: "Dẫn nhiều bọ cạp tới đây như thế thì rất nhanh cái hố này sẽ bị lấp đầy, chưa đợi chúng nó bị thiêu chết thì đã chạy mất quá nửa rồi."

Đám người Thanh Thủy trại vẻ mặt bất đắc dĩ, bọn họ vốn không muốn để ý đến tiểu nha đầu này, nhưng mà có mặt Thanh Mặc Nhan ở đây nên không thể coi như không nghe thấy, chỉ đành giải thích nói: "Như cô nương, một lần chúng ta chỉ dẫn mấy con lại đây, lặp đi lặp lại vài lần như thế..."

"Chờ các ngươi xử lý xong thì trời cũng đã sáng." Như Tiểu Lam ngáp một cái.

Không phải sao, nơi này ít nhất cũng phải có đến mấy trăm con bọ cạp, nếu như dẫn mấy con một tới, thật sự đến khi trời sáng mới xong.

"... Nhưng trừ cách đó ra, chúng ta không có biện pháp nào khác." Thái Nghĩa Minh nói tiếp: "Những con bọ cạp này độc tính rất lớn, hơn nữa càng đi sâu vào trong cốc, chướng khí sẽ càng nặng, tuy rằng chúng ta đều mang theo thảo dược giải độc, nhưng mà đơn độc đánh với chúng tuyệt đối không phải là biện pháp tốt."

"Ta cũng không bảo các ngươi trực tiếp đánh với chúng." Như Tiểu Lam duỗi tay chỉ một cái hố lớn hơn ở phía xa: "Tại sao chúng ta không đưa chúng tới một lượt

cho xong, như vậy sẽ thiêu cháy nhanh hơn."

Đưa tất cả tới trong một lượt...

Ánh mắt mọi người một lần nữa dừng ở trên "hải dương" màu đỏ sậm phía xa.

Không đợi Thái Nghĩa Minh lên tiếng, mấy người Thanh Thủy trại đã trực tiếp kêu lên: "Dẫn tất cả lại đây, Như cô nương ngươi là đang nói đùa đi?"

"Đó là cách làm nhanh nhất." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói."

"Đương nhiên chúng ta biết làm vậy là nhanh nhất, nhưng mà ngươi biết bọ cạp có bao nhiêu nguy hiểm không, bên trong còn có chướng khí, không cẩn thận một chút sẽ chết!"

"Cẩn thận chút sẽ không có việc gì." Như Tiểu Lam chớp mắt to.

Mọi người lập tức cạn lời, tiểu nha đầu này thực sự hiểu rõ mình đang nói gì sao, cẩn thận chút? Nàng nghĩ đây là nơi nào, bị bọ cạp chích chỉ đơn giản là ngã xuống thôi sao?

"Thanh công tử, ngài nên quản tiểu phu nhân của mình đi, đừng để nàng đi theo phá đám."

Có người đưa ra lời kháng nghị với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn Như Tiểu Lam: "Ngươi có biện pháp?"

Như Tiểu Lam cong môi cười: "Đương nhiên."

"Có nguy hiểm không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi, gần đây nàng bị côn trùng dọa không dám ngủ, liều mạng chui vào trong lòng gia hỏa nào đó... Nàng mới không tự mình đi dẫn dụ bọ cạp đâu.

"Vậy làm theo lời ngươi nói đi." Thanh Mặc Nhan nói.

"Thanh công tử, ngươi nghiêm túc sao?"

"Ngươi cũng đừng bắt chúng ta đi dẫn dụ bọ cạp..."

"Nghe theo an bài của Tiểu Lam, Huyền Ngọc, ngươi mang theo vài người đi tìm một cái hố to làm bẫy rập đi."

Huyền Ngọc không có bất kỳ lời dị nghị nào, mang theo thủ hạ của hắn rời khỏi.

Thái Nghĩa Minh lo lắng nói: "Thanh công tử, ngươi định dùng biện pháp gì, có thể nói trước hay không, miễn cho chúng ta phải lo lắng đề phòng."

"Hết thảy nghe theo Tiểu Lam là được." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Mọi người đồng loạt cạn lời.

"Thanh công tử, ý ngươi là..." Thái Nghĩa Minh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi đến cùng.

"Các ngươi nghe theo an bài của ta là được." Như Tiểu Lam thoải mái vẫy tay với mọi người: "Các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không để các ngươi đi dẫn dụ bọ cạp."

"Ta đã biết, Như cô nương bắt đầu đi!" Sử Đại Thiên đột nhiên kêu lên.

Thanh Mặc Nhan dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn qua, Sử Đại Thiên bị dọa ngậm miệng lại: "Như... Như thế nào, ta nói không đúng sao?"

Lúc này đám người Huyền Ngọc đã chọn xong một cái hố to làm bẫy rập, cũng đem dầu hỏa sắp xếp tốt, một bên còn có vài người chuẩn bị cây đuốc, tùy thời có thể ném vào trong hố để thiêu cháy.

"Nhiệm vụ của các ngươi là khi bọ cạp trèo lên thì đánh cho chúng quai trở lại." Như Tiểu Lam phân công, nàng ngồi ở trên vai Thanh Mặc Nhan, vị trí cao hơn so với bất cứ ai, mọi người muốn nói chuyện với nàng đều phải ngửa đầu lên.

"Hảo, liền nghe theo phân phó của Như cô nương đi." Người Thanh Thủy trại ngầm tức giận, nhưng mà đối phương lại nói không bắt bọn họ đi mạo hiểm, cho nên bọn họ cũng không có lý do để phản đối.

"Để chúng ta xem tiểu phu nhân của Thanh công tử có bao nhiêu bản lĩnh."

An bài xong cạm bẫy, tất cả mọi người đều lui tán ẩn giấu đi, chỉ còn lại có Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cùng Ngàn Thương đứng ở nơi đó.

"Ngàn Thương, lát nữa khi ta dẫn dụ bọ cạp đến đây, ngươi phải giúp ta đánh cho chúng nó rơi hết vào trong cạm bẫy." Như Tiểu Lam nhỏ giọng dặn dò.

"Hiểu rõ." Ngàn Thương dùng tay nâng đấu lạp nên, thanh âm đã biến trở thành giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam biết Ngàn Thương đã thay đổi khuôn mặt, trở về với hình dạng sát thần kia.

Bởi vì có ống tay áo che đi, cho nên mọi người không nhìn thấy hai thanh kiếm trong tay Ngàn Thương là từ đâu ra, chỉ thấy hai đạo ngân quang cực nhỏ từ trong tay áo nàng vươn ra ngoài.

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ, nơi ngón trỏ nhẹ nhàng bắn ra tia sáng.

Một con chó màu đen từ trong vùng sáng nhạt nhảy ra, duỗi lưỡi ra vồ qua tựa như muốn đến liếm Như Tiểu Lam.

Nhưng khi đang bổ nhào đến gần, chó ngốc phát hiện ra tình huống có chút không đúng, Như Tiểu Lam đang ngồi trên vai người nào đó, người nọ đang dùng một loại ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào nó.

"Ngao ô!" Chó ngốc bị dọa đến run rẩy, lập tức thành thật ngồi yên một chỗ.

Miệng Như Tiểu Lam lẩm bẩm, xuất ra một lá bùa, đem nó gấp thành bộ dáng một bộ quần áo, rồi ném lên trên người chó ngốc.

"Dụ chúng nó đến đây." Như Tiểu Lam mệnh lệnh nói: "Toàn bộ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thiếu Khanh đại nhân, thuộc hạ của ngài đều không phải là người a!

Như Tiểu Lam ngồi trên vai Thanh Mặc Nhan, nhìn chó ngốc đang chạy về phía đám bọ cạp màu đỏ sậm.

Nếu không phải vì có đám người Thanh Thủy trại cùng Thái Nghĩa Minh ở đây, nàng mới không cần làm nhiều chuyện phiền phức như thế, trực tiếp để Ngàn Thương qua đó, rất nhanh sẽ giải quyết xong tất cả.

Chướng khí? Ngại ngùng, Ngàn Thương là rối gỗ, không ảnh hưởng.

Bọ cạp? Khụ, thử hỏi một người gỗ có thể trúng độc sao?

Người Thanh Thủy trại cùng Thái Nghĩa Minh đều trốn ở chỗ tối.

"Con chó kia từ đâu ra?" Có người hỏi.

Bọn họ chưa từng thấy qua nó a.

"Không lẽ nha đầu kia muốn dùng con chó đó để dẫn dụ bọ cạp tới?" Có người phát hiện ra manh mối.

"Này chẳng phải là đi tìm chết sao?"

Trong khi mọi người đang nghị luận sôi nổi, chó ngốc bên kia đã phe phẩy đuôi xông thẳng vào trong đám bọ cạp.

Nháy mắt, thân ảnh nó đã bị đàn bọ cạp nuốt sống.

"Ai, kết thúc nhanh như thế."

"Xem ra vẫn phải dùng đến biện pháp của chúng ta."

Thái Nghĩa Minh vừa định từ chỗ trốn đi ra, chợt thấy đám bọ cạp ở đối diện loạn cả lên.

"Chuyện này là sao? Chẳng lẽ con chó kia vẫn còn sống?" Có người kêu lên sợ hãi.

Nhiều bọ cạp như thế, đến ngay cả người có thân thủ tốt nhất trong nhóm bọn họ cũng không ai đủ tự tin có thể bình yên vô sự thoát thân ra khỏi đó.

Đám bọ cạp sôi trào lên, tựa như bị cái gì quấy đảo, hỗn loạn khi thì tụ lại một chỗ, khi thì phân tán ra, giống như đang đuổi theo thứ gì đó.

Thanh Mặc Nhan cũng đang nhìn đàn bọ cạp từ phía xa.

"Chó ngốc thật sự có thể dẫn chúng tới đây sao?"

"Đương nhiên." Như Tiểu Lam trả lời không chút do dự.

"Nó sẽ không bị bọ cạp chích?"

"Ta đã cho nó mặc y phục bảo hộ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nó sẽ không có việc gì."

Y phục bảo hộ?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cười khanh khách ra tiếng: "Đúng rồi, ta quên mất, ngươi sẽ không nhìn thấy."

Ngón trỏ nàng kết ấn, miệng lẩm bẩm vài câu, cúi thấp người nói nhỏ với Thanh Mặc Nhan: "Ngươi có muốn nhìn một lần không?"

"Nhìn gì?"

"Ở trong mắt ta thế giới này có bộ dáng như thế nào..."

"Ta có thể nhìn thấy sao?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan mang theo tia sáng khác thường.

Kỳ thực hắn rất có hứng thú với việc này, hắn muốn biết ở trong mắt nàng, thế giới này có bộ dáng gì.

Như Tiểu Lam duỗi tay vặn mặt hắn lại đối diện với nàng, rồi sau đó đến gần... Dùng đầu lưỡi liếm trên mí mắt hắn một chút.

Mùi xạ hương ùa đến, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, Như Tiểu Lam đã lui lại.

Hắn chớp mắt một cái.

Đan xen trên bầu trời là những dải sương mù màu đen, hình dạng chúng nhìn qua giống như những con rắn lớn đang di chuyển, cuồn cuộn, giống như có thể tùy thời ập xuống nuốt chửng hết tất cả bọn họ.

Thanh Mặc Nhan theo bản năng lùi về phía sau một bước.

"Kia chỉ là những tà khí tồn trữ trong sơn cốc, chúng nó không dám tới gần ngươi." Như Tiểu Lam thấp giọng nói.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới chú ý tới, những khí đen kia chỉ di động ở trong không trung, cũng không dám tới gần hắn.

Ánh mắt rơi xuống đối diện, lúc này đàn bọ cạp đã tụ tập lại thành hình tròn, cơ hồ dùng phương thức lăn lộn tiến về hướng bên này.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, cảnh tượng như vậy hoàn toàn có thể xưng là âm u và khủng bố.

"Bình thường ngươi nhìn thấy, là thế giới như này?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Đúng vậy." Ngữ khí Như Tiểu Lam nhẹ nhàng: "Toàn bộ cánh rừng đều là tà khí tận trời, xem ra Thái Nghĩa Minh nói không sai, ngày xưa nơi này nhất định là một bãi chiến trường, bằng không sẽ không tụ tập nhiều hắc khí như vậy."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn đại quân bọ cạp đang càng ngày càng đến gần, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh tượng như này, chẳng lẽ nàng không cảm thấy sợ hãi sao?

"Nhìn lâu, sẽ thành thói quen." Như Tiểu Lam giống như đoán được suy nghĩ của hắn, an ủi vỗ vai hắn một cái.

Kỳ thật nàng đã nhìn thành thói quen.

Hồi còn nhỏ, nàng còn có thể bị những thứ này dọa đến, thường xuyên bám lấy ông nội không chịu buông tay.

Tuy rằng ngoài miệng lão nhân thường xuyên mắng nàng vô dụng, nhưng vẫn để cho nàng ăn vạ trên người ông, sau đó khi lớn hơn một chút, nàng mới biết, những thứ nàng nhìn thấy, không phải ai cũng thấy được.

Ông nội nói nàng có thiên phú làm Âm Dương Sư, còn đem những thứ ông biết dạy hết cho nàng, nhưng mà cả ngày nàng cứ mơ mơ màng màng, cái gì cũng học không giỏi.

Nhớ tới đây, lại cảm thấy có chút thương cảm.

Như Tiểu Lam mím môi.

"Sau này cảm thấy sợ hãi cứ nói với ta." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào nơi xa.

Gia hỏa này... Rõ ràng là muốn an ủi nàng, lại bày ra một bộ biểu cảm lãnh khốc.

Thật là... Rất soái!

Như Tiểu Lam cười khanh khách ôm lấy đầu hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn mang theo bộ mặt không biểu tình, nhưng độ cong nơi khóe môi lại hơi thả lỏng xuống.

Lúc bọn họ thấy chó ngốc, thân ảnh nho nhỏ màu đen, so với đám bọ cạp phía sau lưng thì bóng dáng của nó có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng mà nó lại ngoan cường chạy nhanh về phía trước.

Đám người Thanh Thủy trại cùng với Thái Nghĩa Minh đều hóa đá tại chỗ.

"Này không phải là thật đi... Thứ đang chạy phía trước kia là con chó đó sao?"

"Không sai, ngươi cũng nghe thấy tiếng nó sủa đi?"

"Nhưng mà làm gì có giống chó nào như thế... Cường đại như thế."

Trừ bỏ Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ra, không có bất luận kẻ nào nhìn thấy được tầng lá bùa bảo hộ bám trên người chó ngốc, bạch quang nhàn nhạt, tựa như một bộ y phục, bảo hộ nó không bị bọ cạp công kích.

"Tới, thật sự đã đưa tất cả tới." Có người run giọng nói.

Trước mắt, mấy trăm con bọ cạp đang tiến về phía bên này, đến ngay cả Thái Nghĩa Minh, cũng không khỏi sinh ra loại ý niệm muốn chạy trốn.

Như vậy thật sự có thể chứ, dù cho dẫn được đến đây, nhưng mà làm sao bắt bọn chúng vào trong cạm bẫy đã thiết kế sẵn được.

"Muốn chúng ta ra tay sao?" Không biết là ai hỏi một câu.

"Không biết..."

"Như cô nương chưa gọi chúng ta qua hỗ trợ."

"Chẳng lẽ muốn trực tiếp dẫn đến chỗ hố sâu, nếu vậy con chó kia nhất định sẽ bị ngã chết a."

Lúc này chó ngốc đã chạy đến trước cái hố, thả người nhảy xuống.

"Thật sự nhảy xuống!" Có người nhịn không được kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới, ở thời điểm chó ngốc nhảy xuống, ngón trỏ Như Tiểu Lam liền kết ấn, một đạo bạch quang từ trong hố lao ra, bay đến trên đầu ngón tay nàng.

Nàng đã thu hồi chó ngốc về.

"Ngàn Thương!" Như Tiểu Lam kêu lên một tiếng.

Trừ bỏ những con bọ cạp đuổi sát theo chó ngốc, bên ngoài còn có vô số con khác đang hoạt động ở xung quanh, lúc chúng nó phát hiện ra Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan, thì liền đồng loạt nhào tới.

"Làm sao bây giờ?" Mọi người đang trốn ở một nơi bí mật gần đó sốt ruột nói.

"Làm sao ta biết được!"

"Đi hỗ trợ đi." Thái Nghĩa Minh thở dài, mặc kệ như thế nào, những thứ Như cô nương đã làm đều rất tốt rồi.

Nói cũng đúng, mắt thấy sắp thành công, không thể để cho thất bại trong gang tấc.

Mọi người đồng loạt rút vũ khí ra chuẩn bị đi ra hỗ trợ, chợt thấy những con bọ cạp kia tự động nhảy vào trong hố sâu ở một bên.

Đây là chuyện gì?

Tất cả mọi người đều sững sờ ở nơi đó, mở lớn mắt, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

"Chờ một chút... Không phải là tự chúng nhảy xuống, mà là... Là bị ném xuống đi..." Có người lắp bắp nói.

Bị ném xuống?

Phải biết rằng những con bọ cạp này đã trưởng thành không sai biệt lắm, này lực lượng phải lớn đến mức nào mới có thể ném được chúng đi.

Lại thêm hai nhóm bọ cạp bị ném vào trong hố, lúc này tầm mắt mọi người mới rõ hơn, chỉ thấy trong đám bọ cạp, lụa mỏng trên đấu lạp phiêu động trong gió, tay áo tung bay, Ngàn Thương đem Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam bảo hộ ở phía sau, xung quanh bọn họ ngang dọc đều là thi thể bọ cạp.

Giương tay, lại một nhóm bọ cạp bị ném vào trong hố.

Thanh công tử rốt cuộc là nhân vật như thế nào, những thuộc hạ đi theo bên cạnh hắn... Đều không phải là người a!

Mọi người bỗng nhiên có loại cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Người biết chuyện liên quan đến quỷ thảo, rắn đầu đàn Độc phu nhân

Bọ cạp một nhóm nối tiếp một nhóm, đều bị ném vào trong hố sâu.

Mọi người vẫn còn trừng lớn mắt đứng ở nơi đó, lúc này Huyền Ngọc đã nhanh chóng đem người của hắn chạy đến trước hố sâu, vứt cây đuốc trong tay xuống.

Lập tức, trong hố sâu lửa cháy mãnh liệt.

Bởi vì số lượng bọ cạp quá nhiều, không ít con đã bò được lên trên.

Đám người Huyền Ngọc canh giữ bên trên, ở lúc chúng bò lên liền hất chúng rơi trở lại.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía đám người Thái Nghĩa Minh đang ngốc lăng sững sờ đứng tại chỗ: "Uy, có phải các ngươi nên đến đó hỗ trợ hay không?"

Lúc này mọi người mới khôi phục lại tinh thần, một đầu mồ hôi lạnh tiến lên hỗ trợ.

Dầu hỏa thiêu đốt cực mạnh, ánh lửa đốt thấu cả nửa bầu trời.

Chờ khi lửa tắt đi, mọi người đều mệt đến y phục ướt đẫm mồ hôi.

"Xem ra trước lúc hừng đông chúng ta có thể đi vào trong cốc tìm những người hái thuốc kia trở về được rồi."

Người Thanh Thủy trại đều rất hưng phấn, đến ngay cả đám người Thái Nghĩa Minh cũng thu hoạch được không ít.

Dù cho bọ cạp đã bị thiêu chết, nhưng mà phần mũi châm ở đuôi nó có thể dùng để làm thuốc, cho nên một chuyến này bọn họ chỉ hận không mang thêm mấy chiếc xe ngựa nữa.

Trước canh hai, lửa trong hố sâu tắt hẳn.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, ủ rũ cúi đầu.

Đối với hưng phấn của mọi người, nàng không có phản ứng.

"Khi nào chúng ta có thể vào cốc?" Người Thanh Thủy trại hận không thể lập tức đem người của bọn họ tìm trở về.

"Muốn làm gì cũng phải đợi đến lúc hừng đông đã." Thái Nghĩa Minh nhìn trời, buổi tối chướng khí trong cốc quá nặng, sau khi mặt trời mọc sẽ giảm bớt đi một ít, nhưng cũng không thể biến mất toàn bộ.

"Vậy đợi đến lúc hừng đông đi." Thanh Mặc Nhan trực tiếp ôm Như Tiểu Lam đi tìm nơi nghỉ ngơi.

Bởi vì chỉ còn mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng, cho nên không có thời gian đóng lều trại, phần đông đều ngồi ở trên chiếu.

Có người đốt lửa trại lên, còn an bài người thay phiên nhau canh gác.

Như Tiểu Lam mới mặc kệ người canh gác là ai, ngủ trên người Thanh Mặc Nhan nước miếng chảy cả ra.

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ nhìn tay áo bị nước miếng làm cho ướt nhẹp, một điểm buồn ngủ cũng không có.

Cũng không biết người duy nhất biết được tin tức của quỷ thảo có còn sống hay không.

Hừng đông, mọi người vội vàng ăn qua loa vài thứ rồi chuẩn bị vào cốc.

"Không cần phiền toái như vậy, phái người vào đó đem bọn hắn ra là được." Như Tiểu Lam vẫn mang theo bộ dáng chưa tỉnh ngủ, tóc lộn xộn buông lỏng lẻo, xõa trên vai.

"Sơn cốc này rất sâu, còn có nhiều lối rẽ, rất khó để biết được bọn hắn đang ở đâu." Người Thanh Thủy trại giải thích, trải qua trận chiến tối hôm qua, bọn họ đã không dám coi thường tiểu nha đầu trước mắt này nữa.

"Để ta xem bọn hắn có còn sống không đã." Như Tiểu Lam vực dậy tinh thần: "Thanh Mặc Nhan, thứ ta muốn đâu?"

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía đám người Thanh Thủy trại: "Trước khi xuất phát, ta đã nói là muốn một thứ từ chỗ trại chủ các ngươi, các ngươi có mang đến không?"

"Đúng rồi, đúng là có việc này." Có người lấy từ trong ngực ra một bọc khăn nhỏ, đưa cho Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc đem đồ vật đưa vào trong tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng mở khăn ra, bên trong là mấy sợi tóc.

Đây là tóc của người hái thuốc bọn họ muốn tìm.

Như Tiểu Lam lấy một lá bùa ra, gấp thành hình chim nhỏ, rồi sau đó cầm mấy sợi tóc lên, nhét vào trong giấy gấp.

Một tay kết ấn: "Khởi!"

Chim nhỏ bằng giấy bay lên.

Tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng phi thường ổn định.

Mọi người nhìn chim giấy càng bay càng cao, cuối cùng bay về phía nam đường nhỏ.

"Người nọ còn sống." Như Tiểu Lam nói: "Hắn ở hướng kia." Nàng chỉ về phía nam.

"Huyền Ngọc, ngươi dẫn theo vài người đến đó tìm người trở về đi." Thanh Mặc Nhan phân phó.

"Để Ngàn Thương đi cùng đi." Như Tiểu Lam nói xong lại gấp thêm một con chim nhỏ nữa, rồi sau đó giật vài sợi tóc của chính mình, nhét vào bên trong chim giấy, giao cho Huyền Ngọc.

"Sau khi tìm được người, nếu các ngươi lạc đường, thì thả cho con chim giấy này bay lên, đi theo nó là có thể trở về."

Huyền Ngọc chắp tay nói lời cảm tạ, tiếp nhận lấy chim giấy.

Thái Nghĩa Minh nhịn không được đánh giá chim giấy trên tay Huyền Ngọc, kinh ngạc nói: "Như cô nương rốt cuộc là người như thế nào, biết nhiều dị thuật như vậy?"

Nhưng mà câu hỏi của hắn lại không nhận được đáp án.

Thanh Mặc Nhan tựa như là không nghe thấy.

Cuối cùng vẫn là Như Tiểu Lam cười cười với hắn: "Ta không nhớ rõ chuyện trước kia."

"Mất trí nhớ" quả nhiên là lời giải thích hoàn mỹ nhất trên đời này, là một đáp án tiêu chuẩn nhất đủ để vùi lấp hết thảy mọi nghi vấn.

Huyền Ngọc mang theo Ngàn Thương cùng sáu tử sĩ đi vào cốc.

Đám người Thái Nghĩa Minh hai mặt nhìn nhau.

Tiểu nha đầu kia đã sắp xếp đến mức này, nếu như bọn họ còn muốn đi theo mà nói, thì chính bọn họ cũng cảm thấy mình sẽ làm liên lụy đến đám người Huyền Ngọc.

Thân thủ Ngàn Thương bọn họ đã được chứng kiến qua, chính là dù cho bọn họ có hợp lực lại cũng không tự tin có được thân thủ như thế, cho nên lần này mọi người đều học ngoan, tất cả đều thành thật nghe theo an bài.

Chờ đến giữa trưa, mọi người mới thấy một con chim giấy đang bay lảo đảo từ trong sơn cốc ra.

"Trở lại rồi trở lại rồi!" Có người kêu lên.

Thái Nghĩa Minh đứng lên, xa xa nhìn thấy thân ảnh đám người Huyền Ngọc, bọn họ đang nâng một cái cán được làm từ dây mây đan vào hai cây gậy gỗ, phía sau còn có bốn người đeo giỏ thuốc.

Người Thanh Thủy trại đi lên đón.

Thanh Mặc Nhan đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc đỡ người hái thuốc dậy, đi về hướng hắn đang đứng.

"Vị này chính là... Ân nhân cứu mạng chúng ta sao?" Người hái thuốc thi lễ với Thanh Mặc Nhan.

Huyền Ngọc nói: "Hắn tên Phùng Toàn Sơn, người từng gặp qua quỷ thảo chính là hắn."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc, chỉ có Như Tiểu Lam chú ý thấy thân thể hắn đang khẽ thả lỏng.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng tìm được người biết rõ tin tức.

Trên đường trở về Thanh Thủy trại, Thanh Mặc Nhan mời Phùng Toàn Sơn vào trong xe ngựa, hai người nói chuyện hồi lâu.

Nghe đến Thanh Mặc Nhan muốn dùng giá cao thu mua quỷ thảo, Phùng Toàn Sơn lắc đầu liên tục: "Ta cũng biết thứ này rất đáng giá, nhưng mà nơi nó sinh trưởng là trong thâm sơn cùng cốc, chờ đến ban đêm mới có thể thấy nó phát ra ánh sáng nhạt, hơn nữa nơi đó là lãnh địa của Độc phu nhân, lần trước là do chúng ta vụng trộm đi vào mà thôi."

"Độc phu nhân là ai?" Thanh Mặc Nhan có hơi kinh ngạc.

Hắn đã phái người tới đây tìm kiếm quỷ thảo mấy lần, nhưng lại chưa nghe thấy qua cái tên này bao giờ.

Phùng Toàn Sơn nói: "Các ngươi là người ngoại lai, tự nhiên sẽ không biết, Độc phu nhân đã ở chỗ chúng ta rất nhiều năm, không ai biết rốt cuộc nàng đã bao nhiêu tuổi, chỉ nghe nói nguyên bản nàng là người trong giang hồ, có một bàn tay giỏi độc thuật, sau đó không biết tại sao lại định cư ở đây, bởi vì nàng sở hữu thế lực kinh người, nơi này chúng ta lại không có quan phủ cai quản, cho nên mỗi khi xảy ra chuyện gì, chúng ta đều đi tìm Độc phu nhân nhờ nàng chủ trì công đạo."

"Nói cách khác... Nàng là rắn đầu đàn ở chỗ các ngươi?" Như Tiểu Lam chớp mắt.

Phùng Toàn Sơn xấu hổ cười cười: "Cũng có thể nói là như thế."

"Cho nên nàng liền độc chiếm hết quỷ thảo ở đây, còn không cho các ngươi tiến vào?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng long lanh, tuy rằng lời nói của nàng có chút thẳng thắn, nhưng mà không thể không thừa nhận, đó chính là sự thật.

Phùng Toàn Sơn cúi thấp đầu: "Mười mấy năm trước, mấy người trong trại chúng ta lạc đường trong núi sâu, trong lúc vô tình đã tiến vào lãnh địa của Độc phu nhân, phát hiện ra một gốc cây quỷ thảo, kết quả trở về chưa lâu thì cả trại đã bị huyết tẩy, từ đó về sau, ta thề, sẽ không bao giờ liên quan đến quỷ thảo nữa."

Hắn nói một phen không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan lâm vào trầm mặc.

Thật vất vả mới tìm được manh mối của quỷ thảo, chẳng lẽ lại bị chặt đứt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Dạ yến Độc phu nhân

Thời điểm đám người Thanh Mặc Nhan từ Thanh Thủy trại trở về Thạch Phường trấn, đã là đêm khuya.

Thạch Phường trấn nơi này cũng không có lệnh cấm đi lại trong đêm, không ít người hái thuốc thường xuyên rời khỏi thôn trấn vào trong rừng mấy ngày mấy đêm liền, cũng không biết thời gian trở về là khi nào, vậy nên cho dù là buổi tối, trong thôn trấn vẫn thắp nhiều ánh đèn sáng choang.

Làm vậy để cho những người đi hái thuốc ở trong rừng có thể thấy được ánh đèn trong trấn, tránh bị lạc đường.

Trên đường trở về Thanh Mặc Nhan đều nói chuyện rất nhỏ, Như Tiểu Lam mẫn cảm chú ý tới cảm xúc hắn có chút hỗn loạn.

Chính là hy vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng lớn hơn.

Thật vất vả mới tìm được tin tức của quỷ thảo, không nghĩ tới cuối cùng lại gặp phải vấn đề nan giải khác.

"Thanh Mặc Nhan, không bằng chúng ta vụng trộm đi hái quỷ thảo đi." Như Tiểu Lam lại gần nhỏ giọng nói: "Dù sao chúng ta cũng có Ngàn Thương ở đây, đôi mắt ta còn có thể nhìn thấy rõ mọi vật trong đêm, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được quỷ thảo."

Thanh Mặc Nhan không phải chưa từng nghĩ qua biện pháp này, chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa biết vị Độc phu nhân kia là người như thế nào, cho nên trước tiên cần phải phái người đi tìm hiểu một chút rồi mới có thể tính tiếp.

Nếu đúng như lời Phùng Toàn Sơn nói, thủ đoạn của nữ nhân này cực kỳ tàn nhẫn và ngoan độc, hắn cần phải nghĩ ra một đối sách vẹn toàn rồi mới bắt tay vào hành động.

Trở lại tòa nhà, mọi người rửa mặt thay quần áo, chưa kịp đi nghỉ ngơi, đã thấy bên ngoài có người gõ cửa.

"Công tử!" Huyền Ngọc đứng ngoài cửa gọi nhẹ.

"Có việc gì?"

"Có người gửi thiệp mời đến, mời người cùng tiểu phu nhân đi dự tiệc." Huyền Ngọc tiến vào đưa thiếp mời lên, thần sắc có chút bất an.

Như Tiểu Lam ngáp ngủ liên tục, nhưng mà vẫn nỗ lực chống mí mắt lên nhìn.

Trễ như vậy rồi ai còn đến mời khách đi dự tiệc đây?

Khi Thanh Mặc Nhan cầm thiếp mời lên thì có chút sửng sốt.

"Độc phu nhân?"

Như Tiểu Lam giật mình, cơn buồn ngủ biến mất không thấy bóng dáng đâu.

"Ai?" Nàng không nhận biết được văn tự của Hạ Quốc, cho nên nhìn không hiểu trên thiếp mời viết cái gì.

Thanh Mặc Nhan cẩn thận nhìn tấm thiệp mời trong tay: "Đến đưa thiệp là người như thế nào?"

"Nhìn hẳn là người biết võ." Huyền Ngọc suy nghĩ nói: "Chắc hắn vẫn đang còn chờ ở bên ngoài đi, phu nhân nhà hắn nói nhất định phải mời người qua đó bằng được."

Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt.

Hắn còn chưa kịp phái người đi điều tra nàng, vậy mà nàng đã tự tìm tới cửa trước.

Này có tính là thất sách hay không? Hay là do bọn họ không cẩn thận để lộ ra tin tức gì đó...

"Công tử?" Huyền Ngọc thấy Thanh Mặc Nhan nhìn thiệp mời đến xuất thần, liền cúi đầu gọi: "Người thật sự muốn đi?"

"Đương nhiên muốn đi." Thanh Mặc Nhan đứng lên.

"Ta cũng phải đi cùng!" Như Tiểu Lam vội vàng nhảy từ trên giường xuống.

Nếu nói thật lòng, nàng cũng không hẳn là muốn đi, giờ phút này ở trên giường ngủ mốt giấc ngon lành mới là lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng mà Độc phu nhân lại chỉ tên muốn nàng đến, nếu như không đi... Nàng cũng không muốn giống như Thanh Thủy trại, bị độc phụ kia huyết tẩy.

Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, trong tươi cười mang theo chút vui mừng.

Một lần nữa thay y phục, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra xe ngựa, đi theo tên đưa thiếp mời kia đến chỗ Độc phu nhân.

Từ cửa sổ xe có thể nhìn thấy cảnh đêm ở bên ngoài.

Hai bên đường Thạch Phường trấn treo vô số đèn lồng không đếm được, trên đường có một số ít người còn đang mua bán.

Chính là buổi đêm vẫn còn có vài thương nhân đi tới đi lui mua dược liệu, một ít người hái thuốc trở về trong đêm khuya, bởi vì số lượng không nhiều lắm, cho nên bọn họ dứt khoát trực tiếp mua bán dược liệu ở đây luôn.

Xe ngựa đi qua giữa trấn, tiếp tục hướng về phía trước.

Cảnh sắc bận rộn bắt đầu trở nên vắng vẻ.

Ngay cả hai hàng đèn lồng bên đường cũng dần thưa thớt đi, màn đêm như một tấm vải màu đen, bao vây hết thảy vào bên trong.

Trong bóng đêm, mắt mèo của Như Tiểu Lam sáng lấp lánh lên, nàng lui đến bên người Thanh Mặc Nhan.

"Nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Từ sau ngày đó hắn nhìn thấy thế giới trong mắt nàng, hắn không khỏi chú ý hơn đến mỗi hành động khác thường của nàng.

"Quá nhiều oán khí." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói thầm: "Có chút lạnh."

Cuối mùa thu, ban đêm vốn là có chút hơi lạnh.

Thanh Mặc Nhan kéo áo lông cừu bao lấy người nàng.

Xe ngựa rẽ vào một con đường nhỏ trong rừng, lá cây trên đỉnh đầu bị gió đêm thổi kêu sàn sạt.

"Khách nhân tới rồi." Phía trước truyền đến thanh âm nói chuyện.

Xe ngựa ngừng lại.

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan bước xuống xe, chợt thấy một trận gió lạnh thổi qua, trong gió mang theo dày đặc mùi vị rỉ sắt.

Nhích lại gần người Thanh Mặc Nhan, loại âm lãnh này vẫn tốt hơn.

Quả nhiên các loại tà vật vẫn luôn sợ những thứ tà ác hơn cả chúng nó.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ôm lấy vai nàng, nàng không biết là, đồng dạng, hắn cũng thích nàng tới gần.

Bàn tay dính qua quá nhiều máu, có đôi khi đến ngay cả hắn cũng cảm thấy chết lặng, nhưng mà mỗi khi có vật nhỏ ở bên cạnh hắn, hắn sẽ quên đi bản chất của chính mình.

Cửa phủ nặng nề mở ra hai bên, lộ ra một con đường rõ ràng.

Như Tiểu Lam bất an nhìn về phía sau.

Lần này bọn họ chỉ dẫn theo ba người, Huyền Ngọc, còn có hai tên tử sĩ khác cải trang thành gia đinh.

Bởi vì không rõ thân phận của đối phương, cho nên bọn họ cũng không dám làm quá mức rõ ràng.

Vào phủ, hai tên nam tử trẻ tuổi ăn mặc như gã sai vặt dẫn đường ở phía trước.

Bọn họ cũng không trực tiếp đi vào sảnh chính, ngược lại dẫn người đến hậu viện.

Đèn lồng u ám lay động trong gió đêm, khi đám người Thanh Mặc Nhan đi tới cuối đường, lại nhìn thấy một cánh cửa khác.

Đồng dạng có hai gã nam tử ăn mặc như hộ vệ đang đứng chờ ở đó.

"Thanh công tử, thỉnh vào trong." Hai người tiếp nhận từ hai gã sai vặt, tiếp tục dẫn bọn họ đi vào sâu trong sân.

Căn phòng phía trước sáng trưng, sáng đến mức có chút chói mắt.

Trong không khí tràn ngập hương rượu tinh khiết cùng với tiếng cười duyên dáng của nữ tử.

Hộ vệ mở cửa ra.

Thứ đầu tiên ánh vào mi mắt là một căn phòng rộng rãi, trên sàn là vài chiếc bàn ngồi bệt, trên bàn bày đầy các loại thức ăn nhiều màu sắc.

Ngồi chính giữa gian phòng là một nữ tử thành thục, nhìn qua ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, yêu diễm say lòng người, đuôi mắt hẹp dài mang theo phong tình vạn chủng.

Ở bên cạnh nàng, có bốn gã nam tử trẻ tuổi đang hầu hạ xung quanh, tuy rằng trên người đều mặc cẩm y hoa phục, nhưng mà trên khuôn mặt bọn họ lại không mang theo một tia biểu cảm nào.

Tất cả bọn họ đều đờ đẫn ngồi ở chỗ kia, tùy ý để cho vị nữ tử thành thục chơi đùa.

"Thanh công tử đến quá chậm đi." Buông chén rượu xuống, nữ tử nghiêng mắt đánh giá bọn họ.

Thanh Mặc Nhan đứng yên không nói gì.

"Ngồi đi." Nữ tử chỉ vào chỗ trống ở một bên.

Thanh Mặc Nhan hất góc áo ngồi xuống, Như Tiểu Lam bám sát ở bên người hắn.

Ở cái nơi quỷ quái này, nàng thật sự không dám rời khỏi Thanh Mặc Nhan quá xa, trong mắt người khác, đây là một nơi tửu sắc sinh hương, nhưng mà ở trong mắt nàng, nơi này so với địa ngục còn muốn hắc ám hơn.

Oán khí bay ra dây dưa ở một chỗ, thường thường bay tới, ghé sát vào mặt nàng.

Đám người Huyền Ngọc âm thầm nhíu mày.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy những thứ trong mắt Như Tiểu Lam, nhưng mà gian phòng này lại mang đến cho bọn họ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, âm lãnh giống hệt với nhà lao ở Đại Lý Tự.

"Chẳng lẽ Thanh công tử không muốn biết tại sao đã nửa đêm mà ta còn mời ngươi đến đây sao?" Nữ tử cười rộ lên, môi đỏ mọng mang theo mị hoặc.

"Ngươi là ai?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Như Tiểu Lam co rút miệng, khẽ buông tiếng thở dài.

"Câm miệng! Không được nói chuyện như thế trước mặt phu nhân chúng ta!" Không đợi nữ tử đối diện mở miệng, hộ vệ đứng phía sau bọn họ đã cả giận nói.

"Ngươi là Độc phu nhân?" Thanh Mặc Nhan kéo khóe miệng lạnh như băng.

Độc phu nhân hơi mỉm cười, đồng thời giơ tay lên.

Một trận tiếng kêu thảm thiết từ sau lưng vang lên.

"Chư vị đừng để ý, chỉ là ta chán ghét những tên hạ nhân lắm miệng mà thôi." Độc phu nhân cười nói như chưa từng có chuyện gì, vô cùng mị hoặc

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Dùng tiểu phu nhân đổi lấy quỷ thảo

Độc phu nhân mỉm cười, sườn mặt yêu dã ở dưới ánh nến vặn vẹo giống như quỷ mị.

Tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa dần dần thấp xuống.

"Hoan nghênh các vị khách quý đại giá quang lâm." Độc phu nhân giơ chén rượu lên.

Hai gã nam tử diện mạo anh tuấn tiến lên rót rượu cho Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan vươn tay tới, nhìn cũng không thèm nhìn, trước tiên cầm chén rượu trước mặt Như Tiểu Lam đi.

Như Tiểu Lam bĩu môi.

Dù cho nàng có thèm, cũng tuyệt đối không được động đến thức ăn ở nơi này, điểm này trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Chẳng qua Thanh Mặc Nhan vẫn không yên tâm về nàng.

Độc phu nhân ngửa đầu, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

"Thanh công tử không cần lo lắng, trong rượu này không có độc."

"Nàng còn nhỏ tuổi, vẫn không nên đụng vào mấy thứ này sẽ tốt hơn." Thanh Mặc Nhan ngữ khí lãnh đạm.

"Còn nhỏ tuổi sao?" Độc phu nhân mỉm cười ánh mắt cong lên nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Đáy mắt hiện lên ánh sáng nhạt tựa như rắn đang phun độc, khiến toàn thân người ta run lên.

Nàng đang... Thăm dò ta?

Như Tiểu Lam không dùng toàn lực chống đỡ loại cảm xúc sợ hãi này, mà lại duỗi tay lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan, không chút khách khí bổ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn.

Độc phu nhân sửng sốt.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay vuốt ve đỉnh đầu Như Tiểu Lam: "Độc phu nhân có gì cứ việc nói thẳng ra, hù dọa hài tử là có ý gì."

"Nàng thật sự chỉ có mười tuổi?" Độc phu nhân xuy xuy cười: "Nghe nói nàng có không ít bản lĩnh, nhìn như thế nào cũng không giống với đứa trẻ mười tuổi đi."

Như Tiểu Lam túm lấy y phục Thanh Mặc Nhan che khuất khuôn mặt chính mình.

Dù sao bộ dáng hiện tại của nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, có lúng túng cũng sẽ không bị ai chê cười.

"Phu nhân rốt cuộc muốn nói cái gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh lùng.

"Các ngươi đều là người ở nơi khác đến, nếu đã tới Thạch Phường trấn thì cũng phải làm theo quy củ ở nơi này, ngươi giết chết nữ nhân của chưởng quầy hiệu thuốc Từ, chẳng lẽ đến một câu giải thích cũng không có?"

Nhắc tới chuyện hiệu thuốc Từ, khóe môi Thanh Mặc Nhan liền bật ra một tia cười lạnh.

"Phu nhân muốn đòi lại công đạo cho Hùng chưởng quầy?"

"Ở Thạch Phường trấn này ta chính là công đạo."

Như Tiểu Lam nhìn trộm Độc phu nhân, không thể không nói, nữ nhân ngày vô cùng tự tin, hơn nữa tà khí trên người nàng cũng rất dày đặc, có chút tương tự với con rối đứng đầu ngày trước trốn thoát.

Tay phải Thanh Mặc Nhan tự nhiên ôm lấy eo Như Tiểu Lam: "Vậy phu nhân nghĩ phải giải quyết việc này thế nào?"

"Thanh công tử không cần khẩn trương, ta bất quá là đang muốn hòa giải tranh chấp cho hai nhà các ngươi mà thôi." Độc phu nhân lại nhìn về phía Như Tiểu Lam một lần nữa: "Nếu ngươi đã giết nữ nhân của Hùng chưởng quầy, liền bồi thường cho hắn một thứ gì đó là được, tiểu phu nhân này của ngươi vừa vặn rất hợp ý hắn, không bằng liền đem nàng đưa qua đi."

Nghe xong lời này đầu tóc Như Tiểu Lam đều dựng thẳng lên.

Đây đâu phải là hòa giải tranh chấp, này rõ ràng là quạt gió nhóm lửa châm ngòi ly gián đi!

"Phu nhân không cảm thấy mình có chút quá phận sao?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Việc này là do Thanh công tử ngươi khơi mào trước, ta có lòng tốt giúp các ngươi hòa giải, ngươi thế nhưng còn không biết cảm kích." Độc phu nhân trầm sắc mặt, đặt mạnh chén rượu xuống bàn.

Thanh Mặc Nhan lôi kéo Như Tiểu Lam đứng lên: "Việc này ta sẽ tự cho Hùng chưởng quầy một cái công đạo, không nhọc phu nhân ở bên trong hòa giải." Nói xong xoay người rời đi.

"Nghe nói Thanh công tử ra giá cao muốn thu mua quỷ thảo..." Sau lưng vang lên thanh âm từ tốn của Độc phu nhân.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Độc phu nhân thưởng thức chén rượu trên bàn, tựa như là đang lẩm bẩm lầu bầu: "Mỗi năm quỷ thảo đều sinh trưởng vào mùa này, nếu bỏ lỡ thì phải chờ thêm một năm nữa, hơn hết số lượng chúng cũng không nhiều, đến ngay cả ta cũng rất khó tìm thấy, chẳng lẽ Thanh công tử thật sự không vội?"

"Ngươi muốn nói gì." Thanh Mặc Nhan xoay người lại, nhìn thẳng vào Độc phu nhân.

"Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch như thế nào?" Độc phu nhân vươn tay ra, chỉ thẳng hướng Như Tiểu Lam: "Giao đứa nhỏ này cho ta, ta sẽ cho phép ngươi tiến vào lãnh địa của ta tìm quỷ thảo, bất quá ngươi có thể tìm được hay không... Thì phải xem vận khí của ngươi."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tay áo đột nhiên bị người kéo lại.

Hắn cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang mở to đôi mắt màu xanh biếc đầy trông mong nhìn vào hắn.

"Trở về." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Như Tiểu Lam lại kéo thêm một chút, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn.

Thanh Mặc Nhan tựa hồ có chút không kiên nhẫn, trực tiếp bế nàng từ trên đất lên, đi nhanh ra phía cửa.

Độc phu nhân cũng không có ý muốn ngăn cản, chỉ mỉm cười ngồi ở chỗ kia nhìn bọn họ.

Ra đến cửa, một cỗ mùi vị máu tươi đập thẳng vào mặt, không đợi nàng nhìn rõ xem đã phát sinh chuyện gì, cảnh vật trước mắt đã bị Thanh Mặc Nhan che khuất.

Nàng hoảng hốt muốn tránh khỏi che khuất của hắn.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Cảm giác không khí xung quanh có chút không thích hợp, mang đến một loại áp lực không tên.

Như Tiểu Lam đành phải yên tĩnh lại.

Bậc thang ngoài cửa, trên mặt đất, trên tường, còn có hai bên hàng hành lang, tất cả đều dính đầy những điểm lấm tấm màu đỏ.

Tên hộ vệ vừa rồi bị người kéo ra ngoài đang nằm trên mặt đất, hay nói chính xác hơn thứ đang nằm trên mặt đất là một khối thân thể vỡ nát.

Chỉ có phần đầu còn miễn cưỡng nhìn ra được hình dạng, tất cả các bộ phận khác đều bị biến thành một bãi máu đen, xen lẫn vào trong gió đêm, mang theo dày đặc mùi vị rỉ sắt.

Hai gã hộ vệ đứng ở cửa, trên người dính đầy vết máu.

Nhưng mà, biểu cảm trên mặt họ lại giống như tượng gỗ, không hề để tâm tới thảm trạng trước mắt.

Thẳng đến khi Thanh Mặc Nhan trở lại xe ngựa, mới buông Như Tiểu Lam ra.

"Vì sao ngươi không đáp ứng!" Như Tiểu Lam vội vàng hỏi.

"Ngươi muốn ta đáp ứng cái gì?" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan không tốt.

"Mặc kệ ra sao, trước cứ đáp ứng nàng ta, chỉ cần ngươi có thể tìm được quỷ thảo, ta tùy tùy tiện tiện cũng có thể chạy thoát được." Như Tiểu Lam đối với kỹ năng chạy trốn của mình có thể nói là tràn đầy tự tin.

Sẽ không ai ngờ đến việc nàng có thể biến thành một con mèo hương, cho nên từ dưới mí mắt địch nhân chạy thoát hẳn là một chuyện rất dễ dàng.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Thanh Mặc Nhan quay mặt qua chỗ khác không để ý đến nàng.

Như Tiểu Lam khẩn trương, thời điểm nào rồi mà còn giở tính khí ra a.

"Ta cảm thấy việc này có thể làm được, chẳng lẽ ngươi không muốn thử một lần?"

"Không thử." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

"Nếu như bỏ lỡ, ngươi lại phải chờ thêm một năm nữa." Như Tiểu Lam vội kêu lên: "Hiện tại chúng ta chỉ thiếu một bước nữa thôi là tìm được quỷ thảo, nếu bây giờ mà từ bỏ chẳng phải là đáng tiếc lắm sao."

Còn không biết cổ độc trên người hắn có thể chống đỡ đến bao lâu, thời gian càng lâu sẽ càng bất lợi cho hắn.

"Ai nói ta muốn từ bỏ." Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Rốt cuộc trong đầu ngươi đang chứa cái suy nghĩ ngu ngốc gì, đừng nói là một gốc cây quỷ thảo, cho dù là một trăm gốc cũng không xứng để đổi lấy ngươi."

Như Tiểu Lam đột nhiên che miệng lại.

Làm sao đây... Vì sao lời này nghe qua như tri kỷ... Không tốt, nàng muốn cười ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn vật nhỏ đột nhiên gục đầu xuống bục ngồi của xe.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đừng động vào ta... Để ta chết đi..." Dù cho che miệng, cũng không thể kiềm chế được ý cười của nàng.

Nguyên lai ở trong mắt hắn, nàng quan trọng đến thế, trời ạ, không ngừng loại cảm xúc đắc ý này lại được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Bảo bảo muốn được hôn, ai đang uy hiếp ai?

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ không chịu ngẩng đầu lên, qua nửa ngày trời, nàng vẫn không nhúc nhích gục đầu ở nơi đó giống như là đã ngủ quên.

"Đừng nằm bò ngủ." Hắn nói.

Như Tiểu Lam vẫn không nhúc nhích.

"Đứng lên." Hắn duỗi tay qua ý định kéo nàng lên.

"Đã chết rồi làm sao đứng dậy được..." Như Tiểu Lam nhịn cười.

"Nói bậy, cái gì mà chết với chóc, đứng lên cho ta!" Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

"Bảo bảo không dậy nổi, bảo bảo muốn được ôm một cái, hôn một cái, bế lên cao..." Cũng không biết tại sao, đột nhiên nàng nhớ đến câu nói này, lại còn buột miệng nói ra.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan mấp máy hai cái.

Đột nhiên Như Tiểu Lam ý thức được lời này quá mức ái muội, này chẳng khác nào là cầu được sủng đi, nàng không khỏi nổi hết cả da gà lên.

"Bế lên cao là sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Cái gì cũng không phải, là ta thuận miệng nói lung tung thôi." Như Tiểu Lam bụm mặt không chịu buông tay, quá mất mặt, vừa rồi nàng đã nói cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang bụm mặt lăn qua lăn lại trên bục xe, khóe miệng liền kéo ra một độ cung đẹp mắt.

"Câu hôn một cái kia, ta còn có thể hiểu được." Không chút tốn sức xách vật nhỏ lên, đặt ở trên đùi hắn.

Như Tiểu Lam liều mạng vung tay nhỏ bé ra bịt lấy miệng hắn.

"Là ta nói lung tung, ngươi đừng coi là thật!"

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia tinh quang, trên mặt lại lạnh lùng như mang theo sương lạnh.

"Là một sủng vật, lại dám trêu đùa chủ nhân?"

"Ta không có ý đó..." Như Tiểu Lam gấp gáp không giải thích rõ được, vừa rồi thật sự nàng không suy nghĩ quá nhiều, ai biết hắn sẽ mang cái danh "sủng vật" mà cả đời này nàng khó quên ra để nói.

"Vật nhỏ, ngươi phải nhớ rõ bản thân thuộc về ai." Thanh Mặc Nhan lại gần, tựa đầu vào trán nàng, hô hấp nóng rực.

Xe ngựa đột nhiên nhoáng lên, thân mình Như Tiểu Lam không vững, bổ nhào về phía trước.

Thanh Mặc Nhan thừa cơ giữ đầu nàng lại, trực tiếp áp lên môi nàng.

Vừa mới bắt đầu Như Tiểu Lam còn cho rằng hắn chỉ hôn qua một chút rồi sẽ rời đi, ai ngờ hắn lại không ngừng xâm nhập vào bên trong.

Khiến nàng kinh hãi đến kêu ra tiếng.

Nàng cũng không biết hôn môi còn có thể bạo lực đến thế, Thanh Mặc Nhan tựa như cuồng phong thổi quét tới, điên cuồng chiếm đoạt.

Khi ở hiện đại nàng chưa từng có bạn trai qua, càng đừng nói đến nụ hôn đầu tiên.

Nàng liều mạng hồi tưởng, muốn nhớ lại một vài phương pháp đối phó với loại tình huống này.

Nhưng mà, đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, thân thể không nghe theo khống chế nóng lên, đáy mắt long lanh hơi nước, vừa ủy khuất vừa khẩn trương.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cảm thấy mỹ mãn buông nàng ra, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Đôi mắt xanh biếc của Như Tiểu Lam đựng đầy những giọt nước nhỏ vụn, gò má ửng đỏ, mùi xạ hương hết sức nồng đậm, nàng đang trợn tròn mắt nhìn hắn, miệng nhỏ sưng đỏ lên, bộ dáng ủy khuất đáng thương, lại càng làm cho người ta sinh ra ý nghĩ muốn chinh phục một lần nữa.

Hít vào một hơi thật sâu, Thanh Mặc Nhan quyết định tạm thời buông tha cho cái miệng thơm ngọt kia.

Một lần là được rồi, không thể bức vật nhỏ nhanh quá.

Như Tiểu Lam che miệng lại, đến ngay cả tai cũng đỏ cả lên.

"Ngươi chơi xấu!" Nàng lên án nói.

Thanh Mặc Nhan nhướng mày, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng tựa như đá hắc diệu, lập lòe nhiều điểm ánh sáng, sâu nơi đáy mắt tựa như có thể hút nàng vào trong.

"Ta chơi xấu thế nào?"

"Hôn môi đâu... Đâu phải như thế."

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt liếc nàng: "Vậy ngươi nghĩ nó có dạng gì?"

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đỏ hết cả lên, vừa thẹn vừa giận, nhưng nàng lại không trả lời được vấn đề này.

Bởi vì nàng không biết hôn môi chân chính là như thế nào.

Niệm đi niệm lại một trăm lần tĩnh tâm chú ở trong lòng, thẳng đến khi xuống xe, nàng mới phát hiện miệng mình bị sưng, dọc theo đường đi đều dùng tay áo che lại, khiến cho đám người Huyền Ngọc tò mò nhìn liên tục.

Cầm thú!

Như Tiểu Lam căm giận tựa như động vật xù lông, sau khi trở về chỗ ở liền thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể biến trở lại hình dạng mèo hương.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Thanh Mặc Nhan nàng sẽ nhớ tới nụ hôn trên xe kia, khiến tâm nàng bực bội bất an, nên mới trực tiếp biến trở về hình dạng động vật, tuy rằng như vậy có chút bất tiện, nhưng mà cuối cùng cũng không phải cảm thấy ngại ngùng nữa.

Khiến nàng ngoài ý muốn chính là, Thanh Mặc Nhan không hề ép nàng biến trở lại.

Đêm đó, hai người vẫn an tường ngủ như lúc trước.

Sáng sớm hôm sau, khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã không thấy Thanh Mặc Nhan đâu.

Thạch Phường trấn, đối diện hiệu thuốc Từ, trà lâu.

Thanh Mặc Nhan thong thả ung dung thưởng thức chén trà trong tay, thường xuyên liếc mắt nhìn hướng đối diện trên đường một cái.

Huyền Ngọc vội vàng chạy vào cửa, thấp giọng nói: "Tất cả đều đã an bài xong, thuộc hạ đã tìm Sử Đại Thiên, bảo hắn đi tìm hiểu tin tức về Độc phu nhân, bên này cũng đã an bài người theo dõi Hùng chưởng quầy, hắn rất nhanh sẽ trở lại."

Đang nói chuyện, chợt thấy phía đối diện trên đường có một chiếc xe ngựa chạy tới, từ trên xe đi xuống một nam tử trung niên mập mạp.

Thanh Mặc Nhan buông chén trà trong tay: "Ngươi phái người truyền lời tới Hùng chưởng quầy, bảo ta muốn tới cửa tạ lỗi."

Huyền Ngọc không rõ nguyên nhân: "Công tử, người thật sự muốn đến đó xin lỗi hắn sao?"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, hỏi lại hắn: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy công tử không phải là người như thế." Huyền Ngọc gãi đầu.

"Vậy ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?"

"Công tử sẽ giết chết Hùng chưởng quầy, sẽ không làm mấy cái việc xin lỗi linh tinh gì đó..."

Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu cười ra tiếng: "Nếu đã biết, vậy nhanh đi đi."

"Rõ!"

Huyền Ngọc không dám nói quá nhiều, xoay người ra khỏi phòng trà.

Hắn là dạng người gì? Tin tưởng rất nhanh những người đó sẽ biết.

Nghĩ muốn ép hắn chịu thua?

Nắm chặt chén trà, lắng nghe thanh âm vỡ vụn rất nhỏ, ý cười Thanh Mặc Nhanh lạnh lẽo.

Nghĩ ép hắn mang vật nhỏ ra trao đổi?

Cho rằng như vậy là có thể uy hiếp được hắn sao, có ý tứ.

Nếu thật sự ép hắn đến bước cuối cùng, hắn sẽ phái Ngàn Thương đi, giết sạch người trong Thạch Phường trấn, rồi cho một mồi lửa đốt trụi nơi này.

Xem ai còn dám mơ tưởng đến vật nhỏ của hắn...

Hiệu thuốc Từ.

Hùng chưởng quầy nghe nói Thanh công tử muốn đến cửa tạ lỗi, hưng phấn dị thường.

Bên người Thanh Mặc Nhan chỉ dẫn theo Huyền Ngọc, Hùng chưởng quầy nhìn sau lưng bọn họ, không nhìn thấy tiểu phu nhân của Thanh công tử, trong lòng bất giác có chút kinh ngạc.

Hắn đến cửa tạ lỗi, nhất định là do tác động của Độc phu nhân.

Trong Thạch Phường trấn này, có ai mà không e ngại Độc phu nhân, nàng vừa ra mặt, thì không có việc gì là không thể giải quyết.

"Thanh công tử... Tiểu phu nhân ngài..." Hùng chưởng quầy ngoài cười trong không cười đặt câu hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn đám hạ nhân đứng xung quanh: "Có thể nói chuyện riêng không?"

"Có thể có thể." Hùng chưởng quầy phất tay, đuổi hết người của hắn ra ngoài.

Hắn càng thêm xác định Thanh Mặc Nhan là đến để chịu thua.

Huyền Ngọc chậm rãi lui tới cửa, đóng cửa lại.

Hùng chưởng quầy nghe được thanh âm đóng cửa, liền kinh ngạc nhìn qua.

Kết quả vừa thấy rõ, hắn lập tức hít vào một ngụm lãnh khí.

Lúc này Thanh Mặc Nhan đã tiến đến gần hắn, mâu quang lăng liệt, khóe môi mang theo ý cười như ẩn như hiện, duỗi tay bóp chặt yết hầu hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Hùng chưởng quầy, ngươi không ngoan nga

Hùng chưởng quầy há mồm kêu lên sợ hãi.

Nhưng mà yết hầu hắn lại bị Thanh Mặc Nhan bóp chặt, hắn chỉ có thể phát ra thanh âm cạc cạc.

"Muốn ta bồi thường cho ngươi?" Thanh Mặc Nhan đem thân thể to lớn của Hùng chưởng quầy ấn lên ghế tựa, trên tay không ngừng dùng sức, bóp đến Hùng chưởng quầy trợn trắng mắt lên: "Còn muốn tiểu phu nhân của ta?"

Hùng chưởng quầy liều mạng túm lấy tay Thanh Mặc Nhan, thời điểm bắt đầu hắn còn có ý định tránh thoát khỏi tay đối phương, nhưng mà khi nắm được hắn mới phát hiện, tay đối phương tựa như kìm sắt, hắn căn bản không thể nào lay động dù chỉ là một chút.

"Ngươi đi tìm Độc phu nhân, cho rằng nàng có thể giúp ngươi? Ngươi tin hay không hiện tại ta có thể bóp chết ngươi..." Tươi cười trên mặt Thanh Mặc Nhan tựa như lưỡi dao sắc bén, khiến cho tâm hồn người ta lâm vào sợ hãi.

Hùng chưởng quầy phát ra thanh âm ô ô, nước mắt nước mũi đều chảy hết ra.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan thả lỏng, lúc này Hùng chưởng quầy mới hít vào được một hơi.

"Không... Không..." Hắn bị dọa đến mức giọng nói thay đổi âm điệu: "Ta không dám nữa, không bao giờ tìm Độc phu nhân nữa, ngài đại nhân đừng trách kẻ tiểu nhân..."

"Để tay lên bàn." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Ngài... Ngài muốn làm cái gì..."

Trên tay Thanh Mặc Nhan dùng sức, Hùng chưởng quầy lập tức bị dọa sợ, đưa tay đặt lên trên bàn.

Mười ngón tay bụ bẫm tựa như củ cà rốt, mặt trên còn mang theo nhẫn ngọc.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra khỏi cổ hắn, bắt lấy ngón giữa hắn, vặn mạnh một cái.

Một trận đau nhức truyền đến, Hùng chưởng quầy mở rộng miệng chuẩn bị kêu thảm thiết ra tiếng, Thanh Mặc Nhan bỗng cầm thanh kiếm lên, dùng chuôi kiếm đánh vào sau gáy đối phương.

Một tiếng Hùng chưởng quầy mắc lại nơi cổ họng, thân thể trực tiếp xụi lơ xuống.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, tiếp nhận khăn Huyền Ngọc đưa qua, vẻ mặt ghét bỏ xoa xoa tay.

"Đi thôi." Hai người đẩy cửa ra, nghênh ngang mà đi.

Hùng chưởng quầy được tôi tớ của hắn tạt nước lạnh tỉnh lại.

Ngón giữa bên tay phải đau nhức vô cùng.

"Tay của ta... Tay..."

Cúi đầu, chỉ thấy ngón giữa của hắn đã bị bẻ gãy tận gốc, chỉ còn thịt với gân nối liền với nhau.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền đau đến tan lòng nát dạ.

Đám tôi tớ muốn đi lên dò hỏi, nhưng mà Hùng chưởng quầy lại ngậm miệng không đề cập tới việc này, mọi người cũng không dám lắm miệng, đành vội vàng đi tìm đại phu đến trị liệu, vội đến khi sắc trời đã tối.

Sau khi uống xong chén thuốc giảm đau lúc này Hùng chưởng quầy mới khôi phục lại tinh thần, ngón tay hắn bị kẹp giữa hai que gỗ, dùng vải bố thật dày bó chặt lấy, ngồi ở chỗ kia thở dốc không ngừng.

Trầm mặc hồi lâu hắn quát khẽ nói: "Người tới, chuẩn bị xe."

"Lão gia, người đây là muốn đi đâu? Ngoài trời cũng đã khuya lắm rồi."

Hùng chưởng quầy không rên một tiếng, hôm nay hắn đã phải ăn mệt, hơn nữa đời này hắn chưa từng chật vật như thế bao giờ.

Ở Thạch Phường trấn hắn cũng coi như là một nhân vật có uy tín và danh dự, cư nhiên lại bị một tên tiểu tử từ nơi khác đến biến thành bộ dáng như thế này, cơn tức này hắn nuốt không trôi, uy danh của hắn ở Thạch Phường trấn còn đâu nữa, hắn phải đi tìm Độc phu nhân, lúc này đây hắn muốn giết chết tiểu tử kia!

"Không cần mang theo nhiều người, chỉ cần một mã phu là được." Hùng chưởng quầy trầm mặt nói.

Hạ nhân không dám cãi lệnh, nâng đỡ hắn rời khỏi hiệu thuốc, lên xe ngựa.

Phía đối diện hiệu thuốc Từ, một bóng người hiện lên, đảo mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Hùng chưởng quầy lên xe ngựa rời khỏi hiệu thuốc, đi về hướng trấn giữa Thạch Phường trấn.

Trải qua con đường giao dịch náo nhiệt giữa trấn, ngoài cửa sổ xe vèo qua một bóng người, động tác nhanh nhẹn nhẹ nhàng, luồn lách vào trong xe mà cũng không có ai cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Lưỡi dao sắc bén sáng như tuyết đặt ở trên cổ Hùng chưởng quầy.

Hùng chưởng quầy kinh hãi trừng lớn hai mắt, người tới mặc một thân hắc y, đầu trùm khăn đen, căn bản không thể nhìn tới khuôn mặt đối phương.

"Dừng xe." Người nọ phun ra thanh âm cứng ngắc.

Thân thể Hùng chưởng quầy run rẩy, lưỡi dao sắc bén ở một bên, trượt dần xuống dưới, dừng ở trên ngón tay đã được băng bó kỹ lưỡng của hắn.

Hắn chỉ cảm nhận được một tia lạnh buốt, cúi đầu nhìn, thấy ngón tay hắn đang nằm xuống nền xe, mặt trên vẫn được bọc bằng vải bố màu trắng.

"Dừng xe." Người nọ lặp lại một lần nữa.

"Dừng xe! Dừng xe!" Hùng chưởng quầy cả người chảy đầy mồ hôi lạnh, đến ngay cả đau đớn nơi ngón tay hắn cũng không cảm giác được.

"Kêu người đánh xe trở về." Người bịt mặt thấp giọng nói.

Hùng chưởng quầy ngoan ngoãn, lập tức làm theo.

Người đánh xe bên ngoài không hiểu ra sao, thăm dò hỏi vài câu, ai ngờ Hùng chưởng quầy lại chửi ầm lên, đánh xe tự thấy mất mặt, đành phải bỏ lại xe ngựa một bên quay về.

Hùng chưởng quầy ngồi ở trong xe thở dốc từng ngụm.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, hắn không biết giờ phút này người đánh xe bên ngoài là ai, hắn cũng không biết hiện tại bản thân đang ở đâu.

Người bịt mặt an tĩnh ngồi ở trước mặt hắn.

Yên tĩnh.

Đúng vậy, thậm chí hắn còn không cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Yên tĩnh như đã chết.

Gió đêm thổi qua khiến lá cây kêu xào xạc.

Dựa vào thanh âm phán đoán, xe ngựa hẳn là đã ra khỏi Thạch Phường trấn.

"Ngươi... Là ai phái ngươi tới?" Hùng chưởng quầy lấy hết can đảm thử mở miệng hỏi.

Đối phương trầm mặc, không trả lời.

"Bọn họ trả ngươi bao nhiêu tiền, ta ra giá gấp đôi!" Hùng chưởng quầy nghẹn ngào nói

Vẫn không có trả lời.

"Gấp ba thì sao... Gấp năm!" Đối phương càng trầm mặc càng khiến cho Hùng chưởng quầy sợ đến mức nổi cả da gà.

"Cho ta tiền làm cái gì?" Cuối cùng, người nọ cũng nói ra một câu.

Hùng chưởng quầy không khỏi thả lỏng, chỉ cần đối phương mở miệng thì sẽ dễ giải quyết hơn.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn tiền sao? Có tiền ngươi sẽ có được mọi thứ, quyền thế, nữ nhân... Chỉ cần ngươi thả ta ra, chúng ta có thể bàn đến điều kiện."

Hắn đang nói chuyện, đột nhiên xe ngựa dừng lại.

Người bịt mặt trực tiếp xoay người xuống xe ngựa, khi hắn nhảy xuống, khăn trùm trên đầu bị gió đêm thổi lên, lộ ra cái đầu trơn bóng, đôi mắt hẹp dài không chút biểu tình.

Hùng chưởng quầy trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn không biết từ nơi nào lấy ra một cái đấu lạp, đội lên đầu.

Thoáng chốc, tay người nọ lộ ra trước mặt hắn.

Là gỗ!

Là tay giả sao? Không... Thật giống như cả thân thể đều được chế tạo từ gỗ...

Đúng rồi, cho nên hắn mới không có hô hấp!

Hùng chưởng quầy xụi lơ ở trong xe.

"Vốn dĩ đã cho ngươi một cơ hội, đáng tiếc, ngươi không biết quý trọng." Bên ngoài xe ngựa truyền đến giọng nam quen thuộc, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Giọng nói giống như thanh âm đòi mạng từ địa ngục.

"Thanh công tử, ngài... Rốt cuộc ngài muốn như thế nào." Hùng chưởng quầy nước mắt giàn giụa, chật vật không chịu nổi.

Màn xe bị người từ bên ngoài xốc lên.

Thanh Mặc Nhan một thân y phục trắng muốt, khoanh tay đứng đó.

"Ta đã cho ngươi cơ hội, bất quá xem ra ngươi thật sự rất không ngoan, hơn nửa đêm còn xuất môn, muốn đến chỗ Độc phu nhân cáo trạng? Hửm?"

Hùng chưởng quầy gian nan co rút khóe miệng, nghĩ nói ra mấy câu lấy lòng.

"Không... Không có, ta làm sao dám..."

"Không dám sao?" Thanh Mặc Nhan thấp giọng cười, tiếng cười lạnh lẽo tựa như dao nhỏ cắt qua mặt băng, hắn phất tay, liền có mấy người tiến lên, kéo Hùng chưởng quầy từ trong xe ngựa ra.

Hai vò rượu đổ ập xuống, thấm ướt cả người hắn.

"Đưa hắn vào trong động đi, khao đám dã vật kia một bữa." Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, duỗi tay qua, trực tiếp vặn gãy hàm dưới Hùng chưởng quầy.

Hùng chưởng quầy kêu không ra tiếng, bị người ta ném vào trong động lợn rừng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Xin miễn ý tốt, Thanh Thủy trại mời

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở lại Thạch Phường trấn đã là sau nửa đêm.

Trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Thay y phục, vào nội thất.

Như Tiểu Lam cuộn tròn người ở trên giường, chăn sớm đã bị ném đến nơi đâu.

Khi Thanh Mặc Nhan nằm xuống, Như Tiểu Lam phảng phất như cảm nhận được nhiệt lượng ở bên cạnh, liền nằm xịch về phía hắn, chui vào trong lòng hắn.

Kéo chăn lên che khuất hai người, Thanh Mặc Nhan nhắm mắt lại, cảm thụ vật nhỏ ấm áp trong lòng.

Ngày hôm sau, thời điểm đang dùng bữa sáng bỗng thấy Sử Đại Thiên kích động chạy đến đây.

"Đêm qua Hùng chưởng quầy của hiệu thuốc Từ đã xảy ra chuyện, tên này không biết tại sao lại uống nhiều rượu rồi tự mình đánh xe ra khỏi trấn, kết quả là bị dã thú cắn chết."

Như Tiểu Lam và cơm vào miệng, ngẩng đầu lên tò mò nhìn Sử Đại Thiên.

"Công tử đang dùng cơm, ngươi không thể nói chuyện khác sao?" Huyền Ngọc tức giận nói.

Sử Đại Thiên giật mình, cười hắc hắc: "Chuyện khác ta đã hỏi thăm qua, chỉ sợ là phải làm công tử thất vọng rồi."

Thanh Mặc Nhan buông đũa, liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam còn đang hăng hái chiến đấu với bát cơm.

"Ra ngoài nói."

Sử Đại Thiên vui vẻ đi theo Thanh Mặc Nhan ra bên ngoài.

"Rất khó hỏi ra được những tin tức liên quan đến Độc phu nhân." Sử Đại Thiên tiếc nuối nói: "Nàng đã ở Thạch Phường trấn rất nhiều năm, nhưng lại rất ít khi xuất đầu lộ diện, có người nói năm nay nàng đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng nàng nhìn qua lại giống như thiếu phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia... Dáng người kia..."

Sử Đại Thiên nói đến nước miếng tung bay, hai tay còn không ngừng múa may miêu tả.

Huyền Ngọc ho khan.

Lúc này Sử Đại Thiên mới bừng tỉnh lại, cuống quýt bày ra bộ dáng đứng đắn: "Cho nên không hỏi được chuyện liên quan đến nàng ở Thạch Phường trấn, công tử nếu muốn biết chuyện của nàng thì nên đến hỏi người Thanh Thủy trại, hoặc là những sơn trại khác xung quanh biết đâu họ lại biết cũng nên."

"Những sơn trại kia có trước cả Thạch Phường trấn đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Vâng, sau đó Độc phu nhân mới xuất hiện, từ khi có nàng Thạch Phường trấn mới trở nên thịnh vượng, có nàng bảo hộ, thị trấn mới không bị dã thú xâm hại... Chẳng qua có chút chuyện kỳ quái..." Sử Đại Thiên gãi đầu.

"Có gì kỳ quái?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía hắn.

"Những nữ hài tử gần mười tuổi ở trong trấn đặc biệt dễ xảy ra chuyện không may, thường xuyên kỳ kỳ quái quái không thấy tăm hơi đâu, nhiều năm trôi qua, các hộ gia đình trong trấn đều nghĩ cách dọn đi, nữ tử sót lại càng ngày càng ít, đây còn là nơi núi cao thâm sâu, có nhiều nam tử thậm chí không lấy được nương tử, cho nên khi mọi người nhìn thấy nữ tử từ nơi khác đến nếu có thể cướp liền cướp... Đương nhiên, người của Thanh công tử, cho thêm lá gan chúng ta cũng không dám..."

Sử Đại Thiên cười hắc hắc, sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại trở nên ngưng trọng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm giòn tan của Như Tiểu Lam, nghe như là đang nói chuyện với ai đó.

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc lập tức đẩy cửa đi ra, chỉ thấy Thái Nghĩa Minh mang theo một gã sai vặt đang đứng ở trong sân, khóe miệng mỉm cười cúi đầu nói chuyện cùng với Như Tiểu Lam.

"Đây là tặng ta?" Như Tiểu Lam cầm một cái hộp gấm trong tay, tò mò đánh giá.

Trong hộp gấm là một đôi trâm ngọc, cây trâm được chạm khắc hình bươm bướm, tuy không thể nói là giá trị liên thành, nhưng thủ công tinh xảo, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Như Tiểu Lam vuốt trâm cài, trên mặt lại không vui sướng như Thái Nghĩa Minh tưởng tượng

"Như cô nương không thích sao?" Thái Nghĩa Minh kinh ngạc nói.

Ở trong ấn tượng của hắn, phàm là nữ tử, thì đều thích đồ trang sức.

Mỗi lần hắn trở về, muội muội trong phủ cùng với mấy thiếp thất sau hậu viện của hắn, bất luận hắn mang đến trang sức gì các nàng đều sẽ lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Cúi đầu đánh giá biểu tình trên mặt Như Tiểu Lam, bỗng có một cỗ xạ hương lướt qua trước mặt hắn.

Hắn ngẩn người.

Từ trên mặt đối phương, hắn có thể nhìn ra được nàng không hề dùng qua son phấn, hơn nữa trên người nàng cũng không đeo túi thơm.

Hắn không nghĩ ra được mùi hương này xuất phát từ đâu ra, đến lại gần thêm chút, phảng phất như mùi hương này phát ra từ chính cơ thể nàng, từ trên tóc trên mặt, từ trên làn da, ngay cả trong hơi thở... Tất cả đều bí mật mang theo loại mùi hương này.

Trong nháy mắt, Thái Nghĩa Minh không khỏi lâm vào trong hoảng hốt.

"Thái Nghĩa Minh?" Thanh âm giòn tan kéo hắn quay lại hiện thực.

Đây là lần đầu tiên hắn bị một nha đầu hơn mười tuổi hô thẳng tục danh.

"Ngươi xảy ra chuyện gì?" Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Ngươi nhìn chằm chằm vào ta như vậy là thất lễ a." Nàng oán giận, thái độ thành thật.

Thái Nghĩa Minh nhịn không được cười ra tiếng: "Như cô nương nói đúng, là ta thất lễ."

Như Tiểu Lam nâng hộp gấm đưa qua.

"Sao vậy, ngươi không thích?" Thái Nghĩa Minh khó hiểu hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Không phải, ta rất thích, nhưng mà ta không thể nhận đồ của ngươi." Nàng mạnh mẽ nhét hộp gỗ vào trong lòng Thái Nghĩa Minh.

"Kia vì sao..."

"Thanh Mặc Nhan không thích ta nhận đồ của người khác." Như Tiểu Lam thè lưỡi với hắn, xoay người chạy đi.

Thái Nghĩa Minh cầm hộp gấm đứng ở nơi đó, mùi xạ hương tỏa ra khắp nơi, theo nàng rời xa mà dần dần phai nhạt, giống như muốn lôi cả tâm hắn theo.

Khi hắn còn đang ngẩn người, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Công tử nhà ta mời Thái công tử vào trong nói chuyện."

Thái Nghĩa Minh vội thu lại suy nghĩ, đi theo Huyền Ngọc vào phòng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên hộp gấm trong lòng Thái Nghĩa Minh đầu tiên.

"Thái công tử tới để tặng quà?"

Thái Nghĩa Minh mỉm cười: "Bất quá chỉ là vài món đồ nho nhỏ, vốn tưởng rằng Như cô nương sẽ thích, ai ngờ nàng lại nói là ngươi không cho nàng nhận."

"Không sai." Thanh Mặc Nhan cong môi, không chút nào che giấu thừa nhận: "Trừ bỏ những thứ ta đưa cho nàng ra, ta không cho phép nàng nhận quà của người khác."

"Vì sao?" Vẻ mặt Thái Nghĩa Minh kinh ngạc: "Ta cũng không có ý gì khác."

"Nha đầu kia tâm tư đơn thuần, rất dễ dàng vì một chút ơn huệ mà bị người ta lừa gạt, cho nên ta phải phòng bị từ sớm."

Lời này đúng lý hợp tình, không chỉ Thái Nghĩa Minh, ngay cả Sử Đại Thiên còn chưa rời đi cũng tỏ ra kinh sợ.

Rõ ràng chính là bá đạo, nhưng khi những lời này được nói ra từ trong miệng Thanh Mặc Nhan, lại làm cho người ta phải tiếp nhận một cách tự nhiên.

Thái Nghĩa Minh xấu hổ cười cười, đặt hộp gấm lên bàn.

Đối phương đã nói đến thế, nếu hắn còn cố tình tặng sẽ thành ra là có tâm ý khác.

"Không biết Thái công tử tới đây là có việc gì?" Thanh Mặc Nhan thẳng thắn hỏi.

Thái Nghĩa Minh lấy ra một thẻ bài gỗ nhỏ, để lên trên bàn: "Đây là thiệp mời của Thanh Thủy trại, lần trước ngươi cứu người của bọn họ, trại chủ muốn mời ngươi đến tham gia lễ tế thần dược."

Thanh Mặc Nhan cầm thẻ gỗ lên nhìn nhìn: "Tế thần dược vào ngày nào?"

"Ngày mai." Thái Nghĩa Minh vừa đứng lên vừa nói: "Hôm đó ta cũng sẽ đi, nếu Thanh công tử cũng có ý định đến đó, vậy chúng ta sẽ cùng đồng hành."

Thanh Mặc Nhan gật đầu, này xem như là đồng ý.

Thái Nghĩa Minh liền chắp tay cáo từ.

Sau khi rời khỏi sân, Thái Nghĩa Minh nghe thấy tiếng chó sủa phía xa, ở giữa, còn kèm theo tiếng cười thanh thúy của nữ hài tử, ngân vang giống như chuông bạc, theo gió thu truyền đi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 150: Bùa hóa rượu, bị bắn một tên

Thanh Thủy trại.

Trước khi Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đến nơi, trại chủ đã sớm dẫn người chờ bọn họ ở ngoài cửa.

"Thanh công tử là khách quý của chúng ta, người đến, mang rượu tới!"

Trại chủ vừa dứt lời, đã có người nâng đến hai cái bình lớn.

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thái Nghĩa Minh đứng ở một bên bỗng nhăn lông mày lại, hơi có hàm xúc bất đắc dĩ.

Rượu này... Có gì không ổn sao?

Như Tiểu Lam đưa mũi lại gần.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra chặn nàng lại.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén nhìn chằm chằm vào nàng.

Nhất thời nàng bị giật mình: "Ngươi cho là ta muốn uống rượu này?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Không đúng hay sao?" Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng.

Dù cho khinh thường người cũng không thể quang minh chính đại như thế đi, tâm hồn nho nhỏ phải chịu cả ngàn điểm thương tổn.

Như Tiểu Lam bẹp miệng.

Trại chủ tự mình lấy bát rượu qua, có người mở bình ra rót rượu vào trong bát.

Mùi rượu nồng đậm phiêu tán tỏa ra, mang theo hương thơm say lòng người.

Như Tiểu Lam chú ý thấy Thái Nghĩa Minh vụng trộm nhét một phiến lá cây dược liệu vào miệng.

Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh lần lượt nhận lấy bát rượu, dựa theo quy củ địa phương, khách quý đến trại, mỗi người bắt buộc phải uống bốn bát lớn.

Sau khi Thanh Mặc Nhan uống xong bát đầu tiên, Như Tiểu Lam liền lại gần nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ ta cũng phải uống sao?"

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Nghĩ cũng đừng nghĩ." Nói xong hắn buông bát xuống, cầm bát tiếp theo lên.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới ở trước mặt Thanh Mặc Nhan có những tám bát rượu.

Nàng cả kinh, chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan định uống thay nàng?

Quay đầu lại nhìn Thái Nghĩa Minh bên kia, trước khi uống rượu, hắn đều lặng lẽ nhét thứ gì đó vào trong miệng.

Như Tiểu Lam lùi về phía sau gọi hỏi Sử Đại Thiên: "Rượu này mạnh lắm sao?"

Sử Đại Thiên gật đầu: "Rượu Thanh Thủy trại có tiếng ở chỗ chúng ta, chúng được ủ dưới đất nhiều năm, chỉ khi có khách nhân tôn quý nhất đến tham gia lễ tế dược thần thì chúng mới được mang ra, người nào uống xong không say mới là nam nhân chân chính..."

Sau đó Sử Đại Thiên nói những gì Như Tiểu Lam cũng không nghe được nữa, nàng lấy một lá bùa ra, lặng lẽ kết ấn: "Hóa!"

Lập tức lá bùa hóa thành tro tàn.

Như Tiểu Lam trở lại bên người Thanh Mặc Nhan, lúc hắn chuẩn bị cầm bát rượu thứ ba lên, nàng liền đến trước một bước cầm lấy cái bát kia.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Như Tiểu Lam cười tủm tỉm nói: "Ta bưng lên giúp ngươi, dù sao ngươi cũng đã uống thay ta."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, coi như là việc bình thường, nên không quá để ý, tiếp nhận bát rượu trong tay nàng.

Khi hắn uống xong ngụm thứ nhất, liền ngây ngẩn cả người.

Đây đâu phải là rượu mạnh, này rõ ràng chính là nước mới đúng.

Hắn hướng ánh mắt kinh ngạc về phía nàng.

Như Tiểu Lam vẫn luôn cười hì hì, trên trán vô hình hiện ra mấy chữ "cầu khen ngợi".

Thanh Mặc Nhan híp mắt, đem số rượu còn sót lại trong bát uống một hơi cạn sạch.

Mấy chén kế tiếp đều qua tay Như Tiểu Lam, cho nên khi rượu mạnh đến tay Thanh Mặc Nhan, tất cả đều đã được chuyển hóa thành nước.

Một phen kính rượu xong, Thanh Mặc Nhan ở bên này vẫn khí định thần nhàn, Thái Nghĩa Minh thì ngược lại mới uống xong bốn bát mặt đã đỏ cả lên, liên tục than thở rượu mạnh.

Trại chủ mời mọi người vào trong trại, tôn sùng như thượng khách.

Tế dược thần là ngày hội của dân bản xứ ở đây, không gì khác hơn là để cầu xin cho dược liệu năm sau được phong phú, cũng là dịp để nhóm nam tử trong trại thể hiện thân thủ.

Số lượng nữ tử trong trại rất ít, cho nên nhóm thanh niên đều phải cố hết sức bô bày ra thực lực của chính mình.

Như Tiểu Lam ngồi ở vị trí cao trên đài, thò đầu tò mò nhìn xuống dưới.

Nữ tử ở đây nhiều nhất chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, có mấy người còn ăn mặc như phụ nhân.

Sử Đại Thiên làm tùy tùng cho Thanh Mặc Nhan bên này, thường xuyên chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cho đám người Huyền Ngọc nghe về tập tục dân bản xứ ở đây.

"Các nàng phần lớn đều là quả phụ, nữ tử ở đây muộn nhất là mười lăm tuổi đã có hôn phối, hơn nữa trước mười lăm tuổi họ đều sẽ mặc trang phục của nam tử, để cầu bình an lớn lên."

"Là để phòng ngừa việc mất tích ly kỳ mà ngươi đã nói sao?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi.

"Không sai! Thanh công tử quả là anh minh, một lần đã đoán trúng!" Sử Đại Thiên không coi ai ra gì vuốt mông ngựa.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt liếc mắt.

Như Tiểu Lam mở to mắt tò mò nhìn cả trai lẫn gái đang cao hứng phấn trấn ở phía dưới, trong một góc khuất, có một thiếu niên thanh tú đang nắm trên tay một cây cung nhỏ.

Ở trong hoạt động hiến tế bọn hắn phải bắn tên lên cây dược liệu, cho nên đầu mũi tên không phải thứ gì quá sắc bén, mà chỉ là mũi tên gỗ được vót nhọn ở đầu.

Ánh mắt thiếu niên dừng ở trên người Thanh Mặc Nhan, hồi lâu vẫn không hề rời đi.

"A Nhiễm, ngươi đang nhìn cái gì?" Một thiếu niên khác lại gần, nhìn qua bọn họ cùng lắm mới chỉ mười hai, mười ba tuổi là cùng, hoạt động hiến tế ở đây căn bản là không đến lượt bọn họ lên sân khấu.

"Người kia... Chính là quý nhân cứu Phùng Toàn Sơn từ trong Loạn Thạch cốc ra?" A Nhiễm nâng tay chỉ về phía Thanh Mặc Nhan.

"Đúng vậy, nghe nói dọc theo đường đi bọn họ giỏi vô cùng, người dẫn đường chính là nữ hài tử kia."

Ánh mắt A Nhiễm dừng trên người Như Tiểu Lam.

"Nhìn qua nàng hẳn là còn nhỏ hơn chúng ta đi, Thanh công tử gan cũng thật lớn, dám mang theo nàng đến nơi này, cũng không sợ gặp phải chuyện không may sao." Thiếu niên bên cạnh thở dài: "Vẫn là do hắn có bản lĩnh, có thể bảo hộ tốt tiểu phu nhân của mình."

"Tiểu phu nhân?" A Nhiễm khinh thường cười nhạo: "Nhỏ như thế..."

"Ngươi đừng thấy nàng còn nhỏ tuổi, Thanh công tử thế nhưng rất sủng nàng, nghe nói vì nàng Thanh công tử đã đắc tội với cả Hùng chưởng quầy trong Thạch Phường trấn, còn nháo đến tận chỗ Độc phu nhân a."

Sắc mặt A Nhiễm đại biến: "Cái gì? Độc phu nhân đi tìm Thanh công tử?"

"Đúng vậy, A Nhiễm ngươi mỗi ngày đều không ra khỏi trại, cho nên cái gì cũng không biết, mấy hôm trước khi Hùng chưởng quầy ra ngoài, đã không may bị roi vào động lợn rừng, đến sương cốt cũng không còn..."

A Nhiễm nhấp môi, ánh mắt nhìn về phía Thanh Mặc Nhan mang theo tia nóng bỏng không rõ.

Thiếu niên bên cạnh không nhận ra sự khác thường của hắn, tiếp tục nói chuyện: "Thanh công tử cũng thật lợi hại, trước kia những người từng gặp qua Độc phu nhân không bị dọa đến phát điên thì cũng chạy cả đêm để thoát thân, nào có thể ở Thạch Phường trấn sống an ổn như thế, xem ra hắn cũng có chút thủ đoạn, bằng không cũng không có khả năng bảo hộ được tiểu phu nhân của hắn."

A Nhiễm nhìn Như Tiểu Lam, chậm rãi nâng cung tên lên.

Như Tiểu Lam đang chuyên chú xem biểu diễn, chợt cảm nhận được một đạo gió mạnh đang lao đến.

Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc cơ hồ đều đồng loạt ra tay.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam, Huyền Ngọc trực tiếp sử dụng kiếm đánh bay mũi tên gỗ kia.

Hết thảy sự việc phát sinh quá đột ngột, chờ đến khi mọi người hồi phục tinh thần, trại chủ đã nhìn về phía dưới đài quát to một tiếng: "Là ai bắn tên!"

Vừa rứt lời, từ trong đám người đi ra một thiếu niên thanh tú, quỳ xuống đất nhận lỗi: "Phụ thân, là lỗi của hài nhi, vừa rồi chỉ thử bắn tên gỗ, không ngờ lại trượt tay, suýt nữa làm khách quý bị thương, thỉnh phụ thân trách phạt."

Khi mọi người nhìn thấy thiếu niên này tất cả đều lắp bắp kinh hãi.

"A Nhiễm, sao lại là ngươi..."

Theo sát phía sau A Nhiễm, là thiếu niên vừa rồi, thần sắc kinh hoảng quỳ xuống đất nói: "Trại chủ, vừa rồi đều là lỗi của ta, khiến A Nhiễm thất thần, suýt nữa làm khách quý bị thương."

Trại chủ hung hăng trừng mắt nhìn hai thiếu niên, cúi đầu với Thanh Mặc Nhan áy náy nói: "A Nhiễm bướng bỉnh, xin nhận lỗi với Thanh công tử."

"Hắn là con ngươi?" Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên trên đùi, chậm rãi vuốt ve tóc của nàng, giống như đang trấn an động vật nhỏ.

"Là... Là hài tử của ta." Ngữ khí trại chủ dừng một chút, gật đầu thừa nhận: "Theo quy củ chỗ chúng ta, mạo phạm khách quý, thì hắn phải đích thân đi đến quỳ xuống rồi kính rượu với ngài."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Không cho phép nhúc nhích, đó là Thiếu Khanh của ta!

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn A Nhiễm bưng bát rượu lớn đi đến, quỳ gối trên bậc thang.

Bát rượu kia hắn là to bằng cả mặt nàng đi.

"Này... Thật sự phải uống sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan hơi mím, chau mày lại.

Trại chủ áy náy nói: "Đây là quy củ chỗ chúng ta, rượu bồi tội không được để người khác uống thay."

Như Tiểu Lam nhìn bát rượu to, nếu thật sự phải uống, sợ là trực tiếp say đến chết đi.

Đây là cái quy củ chó má gì, là cố ý hại người thì có!

Thái Nghĩa Minh lặng lẽ lại gần, đưa cho Thanh Mặc Nhan vài miếng lá cây dược liệu.

"Thật sự không được, bảo Như cô nương ăn thứ này đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn vài miếng lá cây kia, không nói tiếp.

Như Tiểu Lam muốn dùng biện pháp của nàng hóa rượu thành nước, chẳng qua bây giờ có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào nàng, cho nên nàng mới không có cách nào thực hiện được.

Duỗi tay kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, Thanh Mặc Nhan quay đầu nói với trại chủ: "Mũi tên vừa rồi cũng không gây thương tổn đến nàng, vậy nên rượu bồi tội này cứ miễn đi, tửu lượng của Tiểu Lam không tốt, nếu thật sự để nàng uống chỉ sợ sẽ náo loạn cả nơi này lên."

Trại chủ khó xử nhìn A Nhiễm đang quỳ chỗ bậc thang.

Vẻ mặt A Nhiễm nghiêm túc: "Thanh công tử, đây là lỗi của ta, ta sẽ không thoái thác trách nhiệm, ở trong trại chúng ta, dù cho là nữ tử bình thường, cũng hiểu được lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan nhíu mày liên tục.

Hắn cảm thấy như đối phương đang cố ý gây khó dễ cho Như Tiểu Lam.

Ở lúc hắn cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mặt này, thì thiếu niên kia đồng thời cũng đang đánh giá hắn.

Ánh mắt trong trẻo không chút nào lùi bước nhìn chằm chằm vào hắn, đáy mắt còn mang theo một tia nóng bỏng khó hiểu.

Ánh mắt như vậy... Khiến hắn cảm thấy không vui.

Hắn có thể kết luận, thiếu niên này đang dự mưu, tuy rằng hiện tại hắn vẫn chưa biết tâm tư của đối phương, nhưng mà rất rõ ràng, hắn đang cố ý muốn ép Như Tiểu Lam phải uống bát rượu lớn kia.

Như Tiểu Lam bị hắn ôm ở trong lòng, nhân cơ hội lấy lá bùa ra, ở sau sự che lấp của ống tay áo hắn âm thầm kết ấn.

"Hóa!" Lá bùa biến mất ở trong tay nàng.

"Nếu đã là quy củ, chúng ta cũng không thể là ngoại lệ." Nàng ngẩu đầu lên cười xinh đẹp với Thanh Mặc Nhan, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng tinh.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đã chuẩn bị tốt, liền buông nàng ra.

Như Tiểu Lam đi đến trước mặt A Nhiễm, duỗi tay tiếp nhận bát rượu.

"Khách quý cẩn thận, nếu để rượu này đổ ra ngoài thì sẽ không may mắn." A Nhiễm khẽ nhắc nhở.

Cái gì mà không may mắn, rõ ràng là ngươi sợ ta đổ bát rượu này đi để quỵt nợ thì có.

Hai tay nhỏ bé Như Tiểu Lam nâng bát rượu lớn lên, cố ý nhăn mặt lại: "Ta sẽ uống, ngươi cũng đừng quỳ nữa, kỹ thuật bắn tên không bằng người ta cũng không phải chuyện gì quá mất mặt, sau này chăm chỉ luyện tập là được."

Nàng ngược lại còn an ủi đối phương.

Không riêng gì trại chủ, đến ngay cả người trong Thanh Thủy trại cũng đều thay đổi sắc mặt, không ít người thậm chí còn cúi đầu xuống, như là đang nhịn cười.

Khuôn mặt A Nhiễm trắng bệch như mất máu.

"Tài bắn cung của A Nhiễm rất lợi hại, ngươi đừng có mà nói bậy!" Đột nhiên có một thiếu niên lao ra, căm giận bất bình thay A Nhiễm.

Như Tiểu Lam chớp mắt, nghiêm túc nói: "Nguyên lại ở nơi này của các ngươi, tài bắn cung như vậy đã được tính là lợi hại nhất... Thật có lỗi, ta không biết... Nguyên lai là như vậy..."

Thiếu niên kia trắng mặt, còn muốn đi giải thích thêm, đã bị người lớn bên cạnh kéo ra

Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại, đáy mắt ẩn giấu ý cười.

Vật nhỏ tuy rằng nhìn qua dễ bắt nạt, nhưng lại không hề yếu đuối.

Những người muốn chỉnh nàng chắc cũng không biết trong người tiểu nha đầu nhỏ bé kia là một con quỷ nghịch ngợm.

Hắn tựa hồ thấy được một con mèo hương đang giương nanh múa vuốt, dựng lông, trong đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy giảo hoạt.

Trại chủ xấu hổ: "Đều do tiểu nhi vô tri vô ngữ, Thanh công tử đừng trách, rượu này..."

Như Tiểu Lam mỉm cười với trại chủ: "Ta sẽ uống, ngươi yên tâm."

Nói xong cúi đầu bắt đầu uống rượu.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn, Thái Nghĩa Minh bất tri bất giác đứng dậy, trong tay vẫn đang nắm mấy phiến lá cây dược liệu.

Rượu mạnh như thế, đến ngay cả hắn uống vào còn choáng váng cả một buổi sáng, Như Tiểu Lam còn nhỏ như vậy... Thật không biết khi uống xong nàng sẽ như thế nào.

Uống hết bát rượu, Như Tiểu Lam che bụng tròn vo ợ một cái no nê.

Thanh Mặc Nhan kéo nàng đến gần, dùng tay giúp nàng xoa xoa bụng.

"Không chống đỡ được..." Như Tiểu Lam nhăn mặt: "Giả trang rồi rút lui."

Thanh Mặc Nhan biết bát rượu kia đã bị nàng biến thành nước, cho nên mới không lo lắng, nhưng vẫn phải có đủ mặt mũi, tức thì hỏi trại chủ xem nơi nghỉ ở đâu, rồi

mang Theo Như Tiểu Lam thối lui.

Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan nắm tay đi xuống bậc thang.

Dưới bậc thang tụ họp không ít người, đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá Như Tiểu Lam, uống rượu mạnh như thế, bọn họ vốn tưởng nàng sẽ say ngay lập tức, không nghĩ tới nhìn nàng vẫn rất ổn, căn bản là không giống với người say rượu.

"Như cô nương quả nhiên là có bản lĩnh."

"Nếu không có bản lĩnh nàng dám dẫn đường đi đến Loạn Thạch cốc sao..."

Mọi người thấp giọng nghị luận.

A Nhiễm gắt gao nắm chặt nắm tay.

Thiếu niên sau lưng liền nói với hắn: "A Nhiễm ngươi đừng buồn, Như cô nương toàn nói lung tung, nàng còn nhỏ tuổi, căn bản không biết thế nào mới là tài bắn cung lợi hại nhất."

Khóe môi A Nhiễm run lên: "Lợi hại thì cũng đâu làm được gì, ta cũng chỉ là nữ tử..."

"Nữ tử thì sao, ngươi là người có thân thủ tốt nhất trong trại, chờ đến khi ngươi trưởng thành nhất định có rất nhiều người muốn cướp cưới ngươi." Thiếu niên hưng phấn nói: "Đến ngay cả ta cũng rất thích A Nhiễm... Tuy rằng ta biết ta không có bản lĩnh lấy được ngươi..."

Cướp cưới nàng?

Trong lòng A Nhiễm cười lạnh.

Ở Thạch Phường trấn này, chỉ cần là nữ nhân đủ tuổi gả ra ngoài, sẽ có người đến tranh đoạt.

Nàng mới không muốn đợi ở đây đâu, nàng muốn rời khỏi đây, đi xa, tự do tự tại.

Bất quá phụ thân sẽ không cho phép nàng rời đi, nếu nàng muốn rời khỏi Thạch Phường trấn, chỉ có thể gả cho người xứ khác.

Nhưng bình thường những người từ nơi khác đến đây nàng lại không nhìn trúng một ai cả.

Hiện tại, cuối cùng cũng xuất hiện một người khiến nàng cảm thấy có hứng thú, hơn nữa nhìn ra được hắn cũng có đủ thực lực, bộ dáng lớn lên cũng không tệ.

Chỉ là... Nữ hài tử ở bên người hắn kia thật vướng víu.

Tiểu phu nhân?

Còn nhỏ tuổi như thế, nàng có thể hiểu được cái gì.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi, A Nhiễm đột nhiên "ai nha" một tiếng, người ngoài nhìn vào, sẽ nghĩ nàng bị thiếu niên phía sau đẩy.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam lại.

Mắt thấy A Nhiễm sắp té ngã, trong lúc vô ý còn duỗi tay về phía Thanh Mặc Nhan...

Trong nháy mắt này, Như Tiểu Lam thấy được điểm nóng trong mắt A Nhiễm.

Trong đầu nàng đột nhiên xẹt qua một cái ý niệm: Người này... Hình như là nữ tử.

Không biết có phải do động vật trời sinh nhạy bén hay không, nàng ý thức được người này muốn kéo lên quan hệ với Thanh Mặc Nhan.

Nàng không biết nguyên nhân là gì, chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu sao lại không được thoải mái.

Thanh Mặc Nhan là của nàng, nàng mới không để cho người khác chạm vào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Vật nhỏ ghen tuông, A Nhiễm ra điều kiện

Mắt thấy A Nhiễm sắp ngã xuống bậc thang, góc áo Thanh Mặc Nhan cơ hồi đều quét qua mặt đối phương.

A Nhiễm theo bản năng vươn tay ra, giống như muốn nắm lấy thứ gì đó...

Như Tiểu Lam không vui bĩu môi, xoay người đến ôm chặt eo Thanh Mặc Nhan, làm trung gian chặn giữa hai người.

"Thanh Mặc Nhan, đầu ta choáng váng."

Ai mà chẳng biết giở trò xấu a, muốn giả bộ, ai có thể so được với ta?

Như Tiểu Lam nheo mắt, đôi mắt mê ly tựa như có một tầng sa mỏng, Thanh Mặc Nhan chỉ nhìn thấy một chút chập chờn trong đó.

Vật nhỏ... Lại muốn đùa bỡn cái gì đây.

Nhưng cho dù biết rõ nàng đang diễn kịch, Thanh Mặc Nhan vẫn rất nể tình cúi người xuống.

Như Tiểu Lam không chút do dự vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Đây là của ta, ta, ta... Ai cũng đừng mơ đoạt đi!

Thân mình mềm mại lại gần, dính ở trên người Thanh Mặc Nhan.

"Hình như ta say rồi..." Như Tiểu Lam lầu bầu: "Ngươi ôm ta được không?"

Ngữ khí làm nũng ngọt lịm tựa như hũ mật ong.

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, trực tiếp bế nàng lên, ôm đúng kiểu công chúa.

Như Tiểu Lam cực kỳ đắc ý, đầu nhỏ dương lên, nghiêng đầu chống lại ánh mắt của A Nhiễm đang nằm trên mặt đất.

Đáy mắt A Nhiễm thoáng qua một tia oán độc.

"Thanh Mặc Nhan là tốt nhất." Thanh âm mềm nhẹ của Như Tiểu Lam như không ngừng cọ xát vào lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng.

Bộ dáng làm nũng của vật nhỏ phải nói là thiên hạ vô địch, đến ngay cả hắn còn không kháng cự được, chứ đừng nói đến những người khác.

Đám người trại chủ thấy tình huống này liền ào ào khuyên Thanh Mặc Nhan mau chút mang Như Tiểu Lam đi nghỉ ngơi, mọi người ngược lại đã quên mất cả A Nhiễm.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đám người, khi đã đi cách xa, Như Tiểu Lam mới che miệng cúi đầu cười: "A Nhiễm kia hẳn là có ý đồ cả đi."

"Có sao?" Ngữ khí Thanh Mặc Nhan bình thản.

"Tại sao lại không có!" Như Tiểu Lam tức giận: "Ngươi không phát hiện sao, A Nhiễm luôn nhìn chằm chằm vào ngươi, thật giống như... Giống như ngươi là khối thịt béo vậy!"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút vài cái.

Thịt béo... Loại hình dung kiểu này đúng là chỉ có vật nhỏ của hắn mới dám nói ra khỏi miệng.

"Sao ngươi lại biết hắn luôn nhìn chằm chằm vào ta, không phải là ngươi cũng luôn nhìn chằm chằm vào hắn chứ?"

"Mới không phải đâu!" Như Tiểu Lam tức giận, giơ tay muốn cào Thanh Mặc Nhan, nhưng lại đột nhiên nhớ ra người này không thể trêu vào, cuối cùng đành phải tự mình sinh hờn dỗi.

"Ta không hề nhìn A Nhiễm kia, ta chỉ nhìn thấy có con mèo hương nào đó dương khóe miệng ra oai thôi." Thanh âm cười khẽ vang lên trên đầu nàng.

Nơi nghỉ ngơi của Thanh Thủy trại đều là dùng gỗ dựng thành căn phòng nhỏ, tuy rằng không thoải mái bằng Thạch Phường trấn, nhưng cũng khá thú vị.

Như Tiểu Lam lập tức ngủ trưa ở đây, thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống Thanh Mặc Nhan mới đánh thức nàng dậy.

"Khi nào chúng ta trở về?" Nàng hỏi.

"Không trở về." Thanh Mặc Nhan đáp.

"Vì sao?"

"Hoạt động hiến tế của Thanh Thủy trại phải cử hành trong ba ngày, chúng ta phải đợi qua ba ngày mới về được."

Như Tiểu Lam nhớ tới A Nhiễm kia, trong lòng có chút không thoải mái.

Bất quá lời nói kế tiếp của Thanh Mặc Nhan lại khiến cho nàng phải chấp nhận.

"Liên quan tới chuyện của Độc phu nhân, vừa vặn có thể mượn cơ hội này để hỏi thăm."

Nếu là vì Thanh Mặc Nhan, việc kia nàng liền cố mà nhịn đi.

Sắc trời bên ngoài tối dần, ngoài cửa sổ thường xuyên truyền tới tiếng trống hiến tế.

Trại chủ vài lần phái người đến đây, mời bọn họ qua đó, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan dùng lý do Như Tiểu Lam say rượu chưa tỉnh để từ chối.

"Không phải ngươi muốn nghe chuyện về Độc phu nhân sao?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Ta đã thả tin tức ra." Thanh Mặc Nhan không ngẩng đầu lên nói: "Ta đưa ra giá cao, tự nhiên sẽ có người chủ động tìm tới cửa."

Vừa rứt lời, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Công tử chúng ta đang nghỉ ngơi, không tiếp khách."

"Phiền ngươi truyền lời với Thanh công tử... Là ta biết chuyện liên quan đến Độc phu nhân, muốn thương nghị cùng công tử."

Trong phòng, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đồng thời nhìn về phía cửa.

Cái thanh âm kia Như Tiểu Lam tuyệt đối sẽ không nghe lầm.

A Nhiễm!

Như Tiểu Lam yên lặng nhảy xuống giường, lạch cạch lạch cạch chạy ra cửa.

Thanh Mặc Nhan gọi nàng một tiếng nhưng cũng không thấy nàng quay đầu lại.

Cửa mở, chỉ chốc lát A Nhiễm đã bước đến, thoải mái hào phóng chào hỏi với hắn.

"Tiểu Lam đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa.

"Đang nói chuyện cùng Sử Đại Thiên đi." Huyền Ngọc cũng cảm nhận được khác thường trong giọng nói Thanh Mặc Nhan.

"Trong trại chúng ta rất an toàn." A Nhiễm nói: "Thanh công tử không cần lo lắng Như cô nương sẽ xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái: "Ngươi biết chuyện liên quan đến Độc phu nhân?"

Đối phương vẫn chỉ là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, tự nhiên không hoàn toàn lấy được tín nhiệm của hắn.

A Nhiễm mỉm cười: "Ta rất quen thuộc với Toàn Sơn thúc, là hắn nói cho ta nghe, hơn nữa ta còn biết lúc trước bọn họ đã từng tiến vào lãnh địa của Độc phu nhân."

Con ngươi Thanh Mặc Nhan co rụt lại, nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu tình nào.

"Nếu Phùng Toàn Sơn cũng biết, vì sao hắn lại không đến nói với ta?"

"Từ sau sự việc trại chúng ta bị huyết tẩy, bọn họ đều tận lực tránh nhắc tới chuyện này, bọn họ chỉ cung cấp tin tức, nhưng sẽ không làm người dẫn đường."A Nhiễm mắt sáng quắc ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan: "Nhưng ta lại biết nơi kia ở đâu, ta có thể dẫn các ngươi đi."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn thiếu niên trước mặt, ở trong mắt đối phương, hắn thấy được ngọn lửa tha thiết đang sắp sửa cháy lên.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết ngọn lửa này đại biểu cho cái gì.

Hi vọng, chờ mong, còn có... Dã tâm.

"Ngươi ra giá đi." Thanh Mặc Nhan mở miệng nói.

A Nhiễm ngồi thẳng tắp: "Ta không cần tiền."

"Nga? Vậy ngươi muốn cái gì?"

"Mang ta rời khỏi đây." A Nhiễm gằn từng chữ một.

Thanh Mặc Nhan không lập tức trả lời đối phương, mà lại nhìn kỹ thiếu niên này hơn một chút.

Cổ tay có chút tinh tế, xương cốt không cường tráng giống như những nam hài tử bình thường, ngược lại khiến cho người ta có một loại cảm giác mảnh khảnh.

Giống như nữ hài tử...

Trong lòng hắn đột nhiên khẽ động.

Đúng rồi, nếu nói hắn là nữ hài tử, như vậy có thể giải thích được hành động khác thường của vật nhỏ.

Ở trong ấn tượng của hắn, vật nhỏ không bao giờ vô duyên vô cớ sinh ra địch ý với người khác.

Khả năng nàng đã sớm phát hiện ra thân phận đối phương, cho nên mới sinh ra ghen tuông với A Nhiễm.

Vật nhỏ cư nhiên cũng sẽ ghen? Có ý tứ.

Trong lúc bất tri bất giác, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

A Nhiễm ở phía đối diện lại hiểu lầm, nàng nghĩ rằng hắn mỉm cười là vì nàng.

"Ta muốn rời khỏi Thạch Phường trấn, nhưng phụ thân sẽ không cho phép, nếu Thanh công tử chịu mang ta theo mà nói... Ta nghĩ phụ thân nhất định sẽ đồng ý."

"Sau khi rời khỏi Thạch Phường trấn ngươi định đi đâu?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi một câu.

"Tất nhiên là đi theo Thanh công tử..." A Nhiễm khẩn thiết nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Đi theo ta làm gì?" Thanh Mặc Nhan khó hiểu.

"Ta có tài bắn cung, còn có hiểu biết về các loại dược liệu, công tử giữ ta lại bên người, nhất định sẽ có tác dụng!"

Thanh Mặc Nhan nhìn cung nhỏ đeo sau lưng A Nhiễm, duỗi tay qua.

A Nhiễm lập tức lấy cung xuống đưa đến tận tay hắn.

Thanh Mặc Nhan đùa nghịch vài cái, bắn ra một mũi tên vào vách tường, mũi tên cắm sâu vào trong bức tường bằng gỗ.

Tiếp theo hắn lại lấy một mũi tên khác, nhìn cũng không thèn nhìn, trực tiếp bắn ra.

Mũi tên kia thế nhưng đâm thẳng chẻ mũi tên vừa rồi ra làm đôi.

Thanh Mặc Nhan ném cung lại cho A Nhiễm còn đang kinh ngạc: "Nói đến tài bắn cung, những thủ hạ đó của ta đều giỏi cả, những thứ dược liệu kia ta cũng có thể tìm người khác tới để phân biệt, trừ bỏ những thứ này, ngươi còn có thể làm được gì nữa?"

Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan, lần đầu tiên A Nhiễm sinh ra nghi ngờ với chính mình.

Những thứ đó của nàng, hắn đều không xem vào mắt, như vậy nàng dựa vào cái gì để ở lại bên cạnh hắn?

Lặng lẽ vươn tay, nàng sờ đến cái túi tiền có hình dạng kỳ quái ở bên hông.

Chẳng lẽ thật sự phải dùng đến nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Đột nhiên phát hiện ra, các ngươi lớn lên đều rất đẹp mắt

A Nhiễm duỗi tay sờ đến bên hông.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam bỗng nhiên chạy từ ngoài cửa vào, phía sau còn có Sử Đại Thiên cùng Huyền Ngọc và vài tên tử sĩ đi theo, trên tay bọn họ bưng mấy cái khay, trong khay là mấy món cơm canh các thứ.

"Trại chủ phái người đưa cơm chiều đến cho chúng ta." Như Tiểu Lam vui vẻ nói.

Huyền Ngọc bảo mấy người đặt khay lên trên bàn.

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi lại gần: "Di, đây là mùi vị gì, thơm quá."

Thanh Mặc Nhan cho rằng nàng đang nói đến đồ ăn, nhưng lại thấy nàng quay đầu nhìn về phía A Nhiễm.

"Bên hông ngươi là thứ gì?" Như Tiểu Lam duỗi tay nhỏ bé ra, không đợi đối phương kịp phản ứng, túi tiền bên hông đã bị lấy đi.

Sắc mặt A Nhiễm đại biến, muốn cướp lại, nhưng Như Tiểu Lam đã cầm túi tiền chạy đến chỗ đám người Sử Đại Thiên.

"Đây là thứ nữ tử Thanh Thủy trại dùng để phòng thân." Sử Đại Thiên bày ra bộ dáng cái gì cũng biết.

"Dùng để phòng thân?" Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Nữ tử dùng để phòng thân sao hắn lại mang theo bên người."

Sử Đại Thiên nhìn A Nhiễm, đắc ý nói: "Trong Thanh Thủy trại, tất cả nữ tử dưới mười lăm tuổi đều phải ăn mặc như nam hài tử, nàng kỳ thực chính là nữ nhi, tất nhiên phải mang theo thứ này để phòng thân rồi."

Tròng mắt Như Tiểu Lam loạn chuyển "nga" lên một tiếng, tiếp tục đùa nghịch túi tiền trong tay.

"Trong này có thứ gì?"

"Là một loại thuốc bột, khi gặp phải người xấu thì bóp chặt nó, thuốc bột bên trong sẽ tràn ra, mê đảo đối phương." Sử Đại Thiên giải thích.

"Ngươi biết nhiều thật." Như Tiểu Lam khen ngợi.

Sử Đại Thiên càng thêm đắc ý: "Ta lớn lên ở Thạch Phường trấn, tất nhiên là phải biết hết... Di, mùi vị của thuốc bột này hình như có chút không đúng..."

Nghe thấy lời này, Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ đều trở nên cảnh giác.

Tất cả mọi người đều đến gần.

Sử Đại Thiên tiếp nhận túi tiền trong tay Như Tiểu Lam.

A Nhiễm nóng nảy: "Mau trả lại cho ta!"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, biểu cảm trên mặt A Nhiễm quá sốt ruột, lại còn mang theo chút kinh hoảng.

Vì thế hắn bảo trì trầm mặc, coi như đồng ý để đám người Huyền Ngọc xem xét túi tiền.

"Mùi vị của loại thuốc bột này không đúng a." Sử Đại Thiên tấm tắc nói, đã là người sinh ra ở Thạch Phường trấn, không có ai là không hiểu về dược liệu, rất nhiều người bọn họ từ nhỏ đã đi theo người lớn vào trong rừng hái thuốc, cho nên đối với dược liệu bọn họ đều đặc biệt mẫn cảm.

"Này không giống như dược dùng để mê đảo người..." Sử Đại Thiên ngửi ngửi túi tiền.

Như Tiểu Lam cũng lại gần, thuận miệng hỏi một câu: "Bóp nó thuốc bột sẽ tràn ra sao?"

"Đương nhiên, không tin ngươi thử xem..." Sử Đại Thiên tự hào lấy tay bóp túi tiền.

"Phác" một tiếng, trong nháy mắt túi tiền như bị nổ tung, bung ra một cỗ khói trắng thuốc bột, bao phủ Như Tiểu Lam cùng đám người Huyền Ngọc ở bên trong.

Đám người Huyền Ngọc đều ngây người: "Sử Đại Thiên, ngươi bị ngốc sao!"

Như Tiểu Lam hiển nhiên cũng bị sự việc bất thình lình này dọa sợ ngây người, đứng ở nơi đó nửa ngày không nói ra được một câu.

A Nhiễm trắng mặt, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Sử Đại Thiên hắt xì một cái, lấy tay xoa xoa mũi: "Nhìn đi, ta nói đâu có sai, thuốc bột này quả nhiên sẽ không làm người ta mê đảo."

Huyền Ngọc khẩn trương nói: "Không có độc chứ?"

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng bị thuốc bột phun đầy người, nếu như thật sự có độc thì bọn họ làm sao giao phó với thế tử được đây.

Thanh Mặc Nhan đứng lên.

"Ngươi đừng tới đây!" Như Tiểu Lam đột nhiên quát lên bảo hắn dừng lại.

Thanh Mặc Nhan nhăn mày: "Có chuyện gì sao?"

"Trước tiên ngươi đừng tới đây..." Như Tiểu Lam đưa tay sờ lên trái tim mình, vì sao tim lại đập nhanh như thế, hơn nữa trong cơ thể còn có một cỗ nhiệt lưu... Dần dần nảy lên.

Sử Đại Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Ngọc: "Trước kia tại sao lại không phát hiện ra, người này lớn lên cũng rất đẹp mắt."

Huyền Ngọc thiếu chút nữa phun ra hai chữ "cút đi!"

"Các ngươi cũng không tồi..." Sử Đại Thiên nhìn tiếp về phía mấy người tử sĩ kia, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Mấy người tử sĩ lùi lại vài bước: "Ngươi... Ngươi đừng tới đây."

"Chuyện này là sao, vì sao đột nhiên lại cảm thấy các ngươi đều thuận mắt hơn đây?"

Đáy mắt Sử Đại Thiên ửa ra tơ máu, tựa như lang sói muốn nhào đến.

Đám người Huyền Ngọc đều biết võ công, lúc này bọn họ cảm nhận được, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể đang không nghe theo khống chế mà bùng phát lên.

"Công tử mau mang Như cô nương đi..." Chưa đợi Huyền Ngọc nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã phi thân qua, dùng một tay ôm Như Tiểu Lam lên, bước nhanh ra khỏi cửa.

"Tất cả các ngươi đều về phòng tắm nước lạnh đi." Âm thanh Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa truyền vào: "Ai cũng không được đi lại lung tung trong trại."

Lúc này mọi người đã rõ hết, loại thuốc bột kia sợ là không phải thứ tốt đẹp gì, dính vào trên người tựa như bị liệt hỏa thiêu đốt không tự thoát ra được.

Nhìn bộ dáng đói bụng ăn quàng của Sử Đại Thiên thì sẽ biết.

Thanh Mặc Nhan vội vàng ôm Như Tiểu Lam ra khỏi trại, bên ngoài cách đó không xa có một dòng suối nhỏ.

Vài tên tử sĩ đi theo phía sau bọn họ, nhưng không dám đến gần quá.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam vào trong dòng suối, nhưng mà vật nhỏ lại gắt gao túm chặt lấy hắn không chịu buông tay.

"Nóng quá... Thanh Mặc Nhan, làm sao đây, nóng quá..."

Gân xanh nơi thái dương Thanh Mặc Nhan nổi hết cả lên.

Hắn cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra loại sự tình này, nếu lúc này Sử Đại Thiên đang đứng ở trước mặt hắn, hắn sẽ giết tên kia ngay lập tức.

Chính là dù cho ngâm mình trong suối nước Như Tiểu Lam vẫn không ngừng lôi kéo y phục của hắn.

Bởi vì đang ở gần trại, cho nên Thanh Mặc Nhan cũng không dám cởi y phục của nàng ra, hắn không ngừng bị đôi tay nhỏ bé của nàng dây dưa, làm cho hắn mệt đến đầu chảy đầy mồ hôi.

"... Nếu không ta biến thành mèo hương đi." Đôi mắt ngập nước nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy vô tội cùng chờ mong khiến trong lòng Thanh Mặc Nhan loạn thành một đoàn.

Biến thành mèo hương nàng sẽ không cần y phục nữa.

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn mấy tên tử sĩ, bọn họ đứng rất xa, ai cũng không dám nhìn về phía bên này.

"Được rồi." Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, thân thể dần dần tản mát ra tia bạch quang.

Thanh Mặc Nhan nhìn y phục nàng rớt xuống, mèo hương màu đen lăn lộn ở trong nước, bộ lông sáng bóng đều ướt đẫm, dán ở trên người nhìn có chút buồn cười.

"Đỡ không?" Thanh Mặc Nhan quan tâm hỏi.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên, thân thể khô nóng không hề dễ chịu, cũng may số thuốc bột kia bị đám người Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên chia đều, cho nên số lượng nàng hít vào cũng không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng an tĩnh lại, liền xoay người phân phó người của hắn về quan sát đám người Huyền Ngọc.

Đám người Huyền Ngọc rất giỏi tự chủ, nhưng mà Sử Đại Thiên thì khó mà nói được, tuyệt đối không thể để hắn chạy đi "phát tiết".

"Phái người mang A Nhiễm về, thuận tiện đem túi tiền kia giao cho trại chủ." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén, bình sinh hắn ghét nhất là những người dùng thủ đoạn muốn dựa vào hắn, rồi còn tùy thời tính kế người của hắn.

Hắn vừa mới phân phó xong, chợt có một tên tử sĩ chỉ về hướng sau lưng hắn: "Công tử, người xem đó là cái gì?"

Quay đầu lại, Thanh Mặc Nhan kinh hoảng khi thấy trong rừng rậm tối đen hiện ra nhiều điểm u quang, một cặp đi đôi với một cặp, tựa như ánh mắt của dã thú...

"Meo ô..." Trong rừng truyền đến tiếng mèo tru lên khàn đặc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 154: Thú ngữ mèo hoang, tiểu nhóc con đừng chạy

Như Tiểu Lam đang ủ rũ ghé vào bên bờ, chợt nhe thấy xung quanh truyền đến tiếng kêu bén nhọn: "Meo ô..."

Mở to mắt, lông toàn thân Như Tiểu Lam đều dựng hết cả lên.

Trong bóng đêm, có rất nhiều đôi mắt mèo xuất hiện.

Thanh Mặc Nhan đứng ở bên bờ, cách nàng khoảng một đoạn.

Móng vuốt nhỏ liều mạng vùng vẫy, nàng liều mạng trèo lên muốn chạy đến chỗ Thanh Mặc Nhan.

Nhưng mà, mèo hoang động tác còn nhanh hơn so với nàng, vèo một cái đánh về phía nàng.

Ai tới nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra a, mụ nội nó, đám mèo hoang này rốt cuộc muốn làm cái gì..

Trong lúc hoảng loạn, nàng nghe được thú ngữ của đám mèo hoang.

"Đứng lại! Cô nương này là của ta!"

"Cút ngay, nàng là của ta mới đúng!"

"Bổn đại gia vui lòng nhận lấy..."

"Tiểu nhóc con đừng chạy..."

Đám mèo hoang huyên náo ầm ĩ nhào về phía nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa bốn chân đều mềm nhũn.

Trời xanh ơi, chúng nó đây là muốn tới ăn nàng.

Thanh Mặc Nhan cùng mấy tên tử sĩ cũng bị một màn này làm cho kinh sợ.

Thanh Mặc Nhan phản ứng đầu tiên, tiến về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngao ngao kêu nhào vào trong lòng hắn.

Nhóm tử sĩ thấy thế vội vàng đi qua bảo hộ chủ tử bọn họ.

Cả đám mèo hoang nhảy lên, kêu la ầm ĩ.

Như Tiểu Lam bị dọa cuộn tròn thành một đoàn, trốn cả người vào trong y phục Thanh Mặc Nhan đầu cũng không dám ngẩng.

Đám người Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới lui trở về trại được, trên mặt và trên cánh tay của mọi người đều là vết thương do bị mèo cào.

Hoạt động hiến tế vẫn chưa kết thúc, bọn họ nương theo dòng người ầm ĩ trở về nhà gỗ.

"Nhanh biến trở về đi!" Mới vừa đóng cửa phòng lại Thanh Mặc Nhan đã vội quát.

Như Tiểu Lam bị dọa, nửa ngày không có phản ứng.

"Nhanh biến trở về đi, ngươi muốn trở thành đối tượng để đám mèo hoang kia theo đuổi sao!" Thanh Mặc Nhan kéo nàng ra khỏi y phục.

"Meo ô!" Một con mèo đực nhảy lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan "ba" một tiếng đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa, ngoài cửa sổ, thường xuyên truyền đến tiếng mèo kêu, cao thấp nối tiếp.

"Nhanh lên!" Thanh Mặc Nhan thúc giục nói.

Như Tiểu Lam run rẩy, thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể, biến trở lại hình người.

Cơ hồ là cùng một lúc, đàn mèo bên ngoài đình chỉ công kích.

Đám mèo đực tựa như bỗng nhiên mất đi mục tiêu, xung quanh mờ mịt, du đãng một hồi rồi biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới vật nhỏ trong lòng vẫn chưa mặc quần áo, đang chuẩn bị đặt nàng lên trên giường, ai biết nàng lại oa một tiếng khóc lớn.

Không thể không thừa nhận, lúc này đây Như Tiểu Lam đã thật sự bị dọa cho sợ hãi.

Này không giống với những tình huống khủng bố khi làm bạn với nghề nghiệp Âm Dương sư trong nhiều năm, ngay lúc vừa rồi, nàng suýt nữa xảy ra quan hệ ái muội với một đám mèo đực, tình huống quá đáng sợ.

Trời ạ, càng nghĩ càng khiến cho nàng không thể bình tĩnh được.

Trong phòng tràn ngập hơi thở xạ hương nồng đậm.

Đến ngay cả chính nàng cũng không nhận ra, loại mùi hương từ trên người nàng càng ngày càng dày đặc.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở trên giường, ánh mắt thâm thúy.

Một màn vừa rồi đến ngay cả hắn cũng bị dọa sợ không hề nhẹ, thật không nghĩ tới nàng chỉ trúng phải một ít thuốc bột, mà đã dẫn đến nhiều mèo hoang như thế, nếu có một ngày thân thể nàng trưởng thành thật sự, đến lúc đó chẳng phải càng nhiều phiền toái hơn sao.

Lúc ấy nhất định hắn phải nhìn chằm chằm vào nàng, phòng ngừa việc nàng tùy ý biến thành mèo hương.

Hắn cũng không muốn người khác động vào vật nhỏ của hắn.

Đêm đó, sau khi khóc xong Như Tiểu Lam liền cuộn tròn lại ngủ, đến cơm tối cũng không ăn.

Sáng hôm sau, nàng bị cơn đói làm cho tỉnh giấc.

Nhưng mà dù có thấy những món ăn thơm ngào ngạt cũng không lấy lại tinh thần được, sau khi ăn qua loa xong chút cơm lại lui về bên giường ngồi ngẩn người.

Thanh Mặc Nhan cố ý bắt chuyện với nàng, cho nàng xem mu bàn tay hôm qua bị mèo hoang làm cho bị thương.

Lúc này lực chú ý của vật nhỏ mới rời qua, áy náy giúp hắn xem xét vết thương.

"Công tử, trại chủ đến." Huyền Ngọc tiến vào thông bẩm.

Như Tiểu Lam nhìn trộm đánh giá Huyền Ngọc, thấy thần sắc hắn vẫn như thường, đến ngay cả những tử sĩ hôm qua bị thuốc bột phun lên người, nhìn qua cũng không có gì khác thường.

Người duy nhất có biến hóa lớn là Sử Đại Thiên.

Cả khuôn mặt hắn đều sưng hết lên, hai con mắt mang theo vết bầm màu đỏ tím, cực kỳ chật vật.

"Mặt Sử Đại Thiên sao vậy?" Nàng nhỏ giọng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút: "Ngươi không nên biết sẽ tốt hơn."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nàng không nghĩ ra được đáp án, hắn lại không chịu nói cho nàng nghe, nàng đành phải giữ nghi hoặc trong lòng.

Không lâu sau, trại chủ mang theo A Nhiễm tiến vào.

Vừa bước vào trại chủ đã bắt A Nhiễm quỳ xuống.

"Đều là do lỗi của đứa nhỏ này, thế nhưng lại bỏ nhầm loại thuốc bột vào trong túi tiền, suýt nữa gây ra họa lớn, mong rằng Thanh công tử không lấy làm phiền lòng."

Như Tiểu Lam ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, đôi tay nhỏ bé gắt gao túm lấy y phục hắn, đôi mắt to chuyển động qua lại, không ngừng đánh giá trại chủ cùng A Nhiễm.

Nàng mới không tin là vô tình bỏ sai thuốc bột đâu, A Nhiễm kia rõ ràng là đang cố ý!

Trại chủ đầy mặt áy náy, quát lớn bắt A Nhiễm nhận lỗi với Thanh Mặc Nhan.

Thái độ của Thanh Mặc Nhan vẫn không nóng không lạnh, những việc như vậy hắn đã thấy rất nhiều ở trong cung, chân tướng sự việc thường vĩnh viễn không có khả năng nổi lên trên mặt nước, cho nên hắn cũng không muốn tốn quá nhiều miệng lưỡi vào việc này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nhiễm trắng bệch, một bên mặt vẫn còn in nguyên dấu tay, hình như là bị đánh.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu, nàng rõ ràng thấy được tiểu oa nhi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm, đang nhe răng về phía nàng, không ngừng làm mặt quỷ.

Ngao ô ngao ô! Cào chết ngươi, cào chết ngươi!

Như Tiểu Lam không tiếng động rít gào.

Nàng mới không phải làm mặt quỷ, nàng chỉ đang dùng thú ngữ mắng nàng ta.

A Nhiễm nhíu mày, trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ nghe thấy được thanh âm rít gào của tiểu oa nhi: Cào chết ngươi, tiểu tạp chủng, cào chết ngươi, tiểu tạp chủng...

Lại ngẩng đầu cẩn thận nhìn Như Tiểu Lam.

Nàng cũng không hề phát ra thanh âm gì, chỉ ở đó nhe răng như một con thú nhỏ.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan mới biết vật nhỏ trong lòng hắn đang thật sự bực tức, nếu không phải bị hắn ôm, thì cơ hồ nàng đã nhào qua bên kia rồi đi.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, vật nhỏ dần dần an tĩnh lại.

Mặc kệ nàng là động vật hay là hình người, phương thức này đều sẽ có tác dụng.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được tiểu nhân nhi trong lòng dần thả lỏng, lười biếng tựa vào trên người hắn, ở dưới sự vuốt ve của hắn, thoải mái đến hai mắt lim dim.

Trại chủ hồn nhiên không nhận ra, vẫn cứ ngồi đó nói mấy lời khách sáo.

A Nhiễm nhận tội xong liền bị trại chủ đuổi ra ngoài.

Đi ở trong trại, thường xuyên có người nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường.

"Tại sao A Nhiễm lại bị trại chủ đánh?" Ẩn ẩn, nàng nghe thấy có người nghị luận.

"Nàng là nữ nhi của trại chủ a, tâm cao khí ngạo, chướng mắt nam nhi trong trại chúng ta, muốn trèo nên cành cao..."

"Người như Thanh công tử sao có thể coi trọng nàng."

"Nhất định là thấy tiểu phu nhân bên cạnh Thanh công tử còn nhỏ tuổi, cho rằng dễ bắt nạt."

"Ngươi nhìn Như cô nương a, nàng lớn lên thật đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy nàng đều rất muốn đến ôm một cái." Giọng một nữ nhân thành thục chen vào.

"Thật sự rất đáng yêu..."

A Nhiễm căng chặt sống lưng ngạo nghễ đi qua đám người.

"A Nhiễm, ngươi chờ một chút!" Từ phía sau chạy đến một thiếu liên, hắn là bạn từ nhỏ của A Nhiễm: "A Nhiễm, ngươi thật sự đánh chủ ý lên người Thanh công tử?" Thiếu niên khẩn trương hỏi.

Cuối cùng A Nhiễm cũng bực bội: "Ngươi đi đi, chuyện này không liên quan đến ngươi!"

"A Nhiễm, sao ngươi có thể nói như thế, ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi..." Thiếu niên lắp ba lắp bắp giải thích.

"Các ngươi đều nói Như cô nương đáng yêu... Bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng phải lo lắng cho cuộc sống của chính mình, còn ta từ nhỏ đã phải giả trang làm nam tử." Nhìn trang phục trên người mình, A Nhiễm cả giận nói: "Ăn mặc như thế này, đương nhiên không thể so sánh với nàng rồi!"

"Nhưng mà thân thủ A Nhiễm giỏi hơn nàng rất nhiều a." Thiếu niên ra sức an ủi: "Hoạt động hôm nay có săn gấu đi, ngươi có thể bày ra thân thủ, đến lúc đó Thanh công tử nhất định sẽ phát hiện ra ngươi rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thanh Mặc Nhan, ta cho ngươi một tấm da gấu nha

Hoạt động săn gấu được tổ chức ở dãy núi sau Thanh Thủy trại.

Thanh Mặc Nhan vì phòng ngừa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên cố ý dẫn Ngàn Thương theo, đi theo Như Tiểu Lam một tấc cũng không rời.

Người Thanh Thủy trại dựng lều ở dưới chân núi, mang lên bàn ghế.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế cao, hai chân không chạm tới đất, chỉ có thể đong đưa ở giữa không trung.

"Ngươi cũng phải đi săn gấu sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Đây là quy củ trong trại." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng ta cũng sẽ không mang ngươi đi theo."

"Vì sao?" Nàng giật mình: "Ngồi ở đây rất nhàm chán."

"Đại khái đến trưa sẽ đuổi hết gấu xuống núi rồi bắt chúng lại, đến lúc đó nướng thịt ngươi có một phần là được." Thanh Mặc Nhan trấn an nói, cũng không có mềm lòng thay đổi chủ ý.

Thái Nghĩa Minh bên kia cũng bắt đầu bắt tay vào thu thập đồ dùng, chuẩn bị đi theo đội ngũ vào trong núi.

"Thái Nghĩa Minh cũng phải đi sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Khách quý đều phải vào núi, bất quá chỉ là đi cùng mà thôi." Thanh Mặc Nhan muốn lưu Huyền Ngọc lại, Như Tiểu Lam lại không đồng ý.

"Có Ngàn Thương ở đây là đủ rồi." Lý do của Như Tiểu Lam rất đầy đủ.

"Nhưng mà Sử Đại Thiên cũng ở lại đây." Ánh mắt âm trầm của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Sử Đại Thiên.

Có người kia ở đây, đủ để kéo thấp chỉ số thông minh của mọi người xuống, cùng với uy lực cũng giảm hết mức theo.

Mặt mày Sử Đại Thiên vẫn còn sưng to, lui ở một bên ngơ ngác nhìn chằm chằm Ngàn Thương.

Mà Ngàn Thương lại hồn nhiên không phát hiện ra, lụa mỏng trên đầu lạp bị gió thổi qua, lên lên xuống xuống.

Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đi theo đội ngũ vào trong núi, đi cùng bọn họ còn có một đội ngũ khác hiểu rõ về cách thức săn bắt gấu.

"Mùa thu trên núi này có rất nhiều gấu ngựa (*), lễ tế dược thần hàng năm bọn họ đều tìm gấu ngựa để săn bắt, buổi tối là sẽ có lộc để ăn." Sử Đại Thiên lại gần nói.

(*) Gấu ngựa: Còn được biết đến với tên gọi Gấu đen Tây Tạng, Gấu đen Himalaya, hay gấu đen châu Á, là loài gấu kích thước trung bình, vuốt sắc, màu đen với hình chữ "V" đặc trưng màu trắng hay kem trên ngực.

"Thịt gấu ăn ngon lắm sao?" Nhắc tới ăn uống, hai mắt Như Tiểu Lam lại sáng trưng lên.

"Đương nhiên rồi." Sử Đại Thiên đắc ý nói.

Lưu lại dưới chân núi đều là vài lão nhân già yếu cùng với trẻ nhỏ trong trại, thời gian qua lâu, khó tránh khỏi cảm thấy nhàm chán, Như Tiểu Lam ngồi lâu đến mông ê ẩm, vì thế nhảy xuống ghế ý muốn tản bộ một lúc.

Đúng lúc này, Sử Đại Thiên đột nhiên trở nên khẩn trương, chỉ về phía xa nói: "Như cô nương, ngươi xem đó là cái gì?"

Như Tiểu Lam thuận thế nhìn qua, chỉ thấy bóng cây dưới chân núi lay động, tựa như có thứ gì đang trốn ở nơi đó.

"Là gấu!" Trong đám người không biết là ai hô lên một câu.

Như Tiểu Lam lập tức nhảy lên trên ghế, kiễng chân nhìn về phía trong rừng.

Không hoảng sợ như mọi người, lúc này trong lòng nàng chỉ toàn là hưng phấn.

Có Ngàn Thương bên cạnh, sợ gì a?

Có gấu? Không quan hệ, tới bao nhiêu, bắt hết bấy nhiêu!

Đám người loạn cả lên, bởi vì không có đội ngũ săn gấu ở đây, mà gấu lại ở ngay trước mắt, tình huống như vậy đối với bọn họ mà nói là cực kì không may.

Mọi người bắt đầu lui tán, còn có người lại đây khuyên Như Tiểu Lam nên tránh đi trước.

"Không cần, ta ở đây là được rồi." Như Tiểu Lam cười hì hì: "Chẳng qua chỉ là gấu thôi, có gì đáng sợ đâu."

Phía chân núi, A Nhiễm trốn ở sau cây, nhìn thân ảnh nho nhỏ phía xa kia, hung hăng cắn môi một cái.

"A Nhiễm, Như cô nương thế nhưng lại không chạy trốn... Chúng ta phải làm sao đây?" Hai thiếu niên khoác da gấu trên người, giả trang thành bộ dáng con gấu lay động mấy cành cây xung quanh.

"Không vội, dọa những người khác đi rồi tính sau." A Nhiễm suy tư nói, lớp da gấu này nàng phải rất vất vả mới trộm được từ chỗ phụ thân ra.

"Dù sao cũng có nhiều người nhìn thấy gấu như thế, lát nữa dù có người bị gấu cào cho mặt bị thương, cũng sẽ không có ai hoài nghi." A Nhiễm gắt gao nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam đang đứng trên ghế.

Hai tên thiếu niên giả làm gấu đi qua đi lại trong rừng, từ phía xa mọi người chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh của một con gấu, nhưng lại không dám tới gần, cho nên A Nhiễm càng thêm tự tin không sợ.

Nàng đeo bao tay đặc chế vào, bao tay kia được chế từ móng vuốt gấu, chỉ cần lát nữa nàng thừa dịp cào lên mặt Như Tiểu Lam, sau này tiểu nha đầu kia đừng có mơ được Thanh công tử sủng ái nữa.

Nàng quan sát hết sức chăm chú, đột nhiên nghe thấy thanh âm hỗn độn từ phía sau truyền đến, cây cối ào ào bị giẫm gãy, thật giống như có một tảng đá to lăn từ trên núi xuống, thế như chẻ tre. (Linh: Hàng Fake gặp hàng Auth các cậu ạ:v)

"A... A Nhiễm, có gấu!" Hai gã thiếu niên đột nhiên kêu to lên.

A Nhiễm quay đầu lại, một trận gió tanh đập vào trước mặt.

Chỗ sườn núi, có một con gấu ngựa đang chạy như bay về phía bọn họ.

"A Nhiễm, chạy mau!" Hai tên thiếu niên ở bên trong lớp da gấu, không ra được, bọn họ chỉ có thể cúi người, dùng chân sau và cánh tay chạy như điên trên mặt đất.

Từ phía xa nhìn lại, tựa như một con gấu đang chạy vội.

"Như... Như cô nương, gấu... Gấu tới..."Sử Đại Thiên lắp ba lắp bắp.

"Nga nga, đến mới tốt." Như Tiểu Lam nhảy lên nhảy xuống trên ghế tựa: "Dĩ? Không đúng... Phía sau sao lại có thêm một con?"

Sử Đại Thiên hét lớn một tiếng, suýt nữa dọa Như Tiểu Lam rơi từ trên ghế xuống.

"Như cô nương, chúng ta mau chạy đi, con gấu ngựa phía sau rất lớn a!"

Như Tiểu Lam nhìn con gấu ngựa phía sau đang lấy vận tốc cực nhanh lao xuống triền núi, đuổi theo con gấu phía trước.

Chờ một chút, tư thế chạy của con gấu phía trước tại sao lại khó coi như vậy?

"Ngàn Thương." Như Tiểu Lam gọi: "Ra tay gọn gàng, đừng làm hỏng da gấu."

Nàng đã sớm tính toán, mắt thấy thời tiết sắp chuyển lạnh, sau này đi đường nếu có một tấm da gấu như vậy, nhất định sẽ rất ấm áp.

Ngàn Thương đi đến bên người nàng, dùng tay nâng đầu lạp lên.

Sử Đại Thiên ôm cây cột lều, hận không thể trèo lên trên.

Ở thời điểm thấy gấu ngựa lao xuống hành động đầu tiên của A Nhiễm là chạy trốn!

Nàng quên hết sạch những gì đã được học, thời điểm đơn độc đối mặt với dã thú, nàng mới ý thức được, cái gọi là cường đại cùng thân thể tốt, cũng chỉ là lời khen tặng của mọi người dành cho nàng.

Gấu ngựa như cuồng phong xẹt qua bên người nàng, huy móng vuốt thật mạnh, thân mình A Nhiễm liền bắn ra xa...

Khi trại chủ dẫn người đuổi xuống núi, liền nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta sợ hãi.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế nhàn nhã uống nước trà, Sử Đại Thiên chân chó đứng hầu hạ ở một bên.

Một con gấu lớn duỗi bốn chân ra, xụi lơ trên mặt đất, trên đầu cắm một thanh kiếm cực kỳ nhỏ.

Ở bên cạnh nó, có một con gấu khác đang cuộn mình lại, chẳng qua hình dạng con gấu này nhìn qua rất quái dị, tứ chi vặn vẹo thân thể cũng giống như bị cắt thành hai đoạn.

Ngàn Thương chăm chú nhìn con gấu kia, giống như đang tìm chỗ để xuống tay.

"Này... Đây là chuyện gì?" Trại chủ cả kinh nói.

Như Tiểu Lam không để ý đến câu hỏi của trại chủ, nhảy xuống ghế, chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan, ta tìm được cho ngươi một tấm da gấu lớn." Nàng gieo lên giòn tan: "Ngươi mau đến xem có hợp ý hay không."

Thanh Mặc Nhan bước nhanh tới, cúi người bế nàng lên: "Có bị thương không?"

Như Tiểu Lam phe phẩy đầu nhỏ: "Nhanh lên nhanh lên, ta dẫn ngươi đi xem, Ngàn Thương còn bắt sống được một con gấu nữa, nhưng mà cũng rất kỳ quái a, con gấu kia bị đâm trúng đầu nhưng lại không chết."

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan xẹt qua một đạo tinh quang, đi đến chỗ Ngàn Thương.

"Đưa kiếm đây." Một tay Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam, một tay tiếp nhận kiếm Huyền Ngọc đưa tới.

Hắn huy kiếm về phía con gấu còn sống kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Ta có thói quen ngủ cùng ngươi, mất tích

Thanh Mặc Nhan chém một kiếm xuống, trong thân thể gấu bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thê thảm: "Không cần!"

Da gấu rộng mở, lộ ra hai cái thiếu niên.

Trại chủ lập tức đen mặt, người của trại hắn sao hắn có thể không nhận ra.

"Các ngươi ở chỗ này làm gì?"

Hai thiếu niên nơm nớp lo sợ bò từ trong da gấu ra, quanh co nửa ngày không nói ra lời.

"Các ngươi cảm thấy loại trò chơi này rất vui sao?" Trại chủ hiển nhiên đã tức giận: "Trong trại chúng ta cũng không muốn lưu lại người như vậy, từ hôm nay trở đi, các ngươi không còn là người của Thanh Thủy trại nữa..."

"Trại chủ tha mạng!"

"Ta... Chúng ta nói, trại chủ đừng đuổi chúng ta."

Hai thiếu niên sợ hãi, nếu thật sự bị đuổi ra khỏi trại, làm sao bọn họ sống được a.

"Là... Là A Nhiễm, nàng bảo chúng ta giả làm gấu, nói là... Muốn hù dọa mọi người một chút."

"A Nhiễm?" Trại chủ tức đến phát run: "Nàng ở đâu?"

"Không, không biết chúng ta vừa nhìn thấy gấu đã chạy ngay đi, sau đó lại liều mạng trốn, không có nhìn thấy nàng."

Lúc này mọi người mới chú ý tới, trong đám người không có thân ảnh của A Nhiễm.

"Chẳng lẽ nàng vẫn đang ở trong phiến rừng kia?" Một thiếu niên yếu ớt nói.

Trại chủ lập tức phái người đến đó, không bao lâu liền phát hiện A Nhiễm đang hấp hối.

Nàng bị móng vuốt của gấu ngựa cào qua, từ phía bên trái mặt, đến đầu vai, toàn bộ bên trái thân thể đều là máu chảy đầm đìa.

Như Tiểu Lam ôm cổ Thanh Mặc Nhan nhìn mọi người nâng A Nhiễm từ trong vũng máu ra, đưa về trại chữa trị.

"Nàng sẽ chết sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"... Còn không bằng chết." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Đối với A Nhiễm này, một chút hảo cảm Như Tiểu Lam cũng không có, cho nên dù có tận mắt nhìn thấy nàng bị trọng thương như thế, ở trong hoạt động hiến tế tiếp theo, nhiệt tình của nàng đối với thịt gấu nướng vẫn không giảm dù chỉ là một chút.

Trại chủ tìm đại phu tốt nhất trong trại đến chữa trị cho nữ nhi của hắn.

Đại phu đeo hòm thuốc đi ra lắc đầu liên tục.

Bị trọng thương như thế, dù cho bảo vệ được tính mạng, khuôn mặt kia của A Nhiễm sau này cũng không thể gặp người được nữa.

Bị gấu tấn công, huyết nhục mơ hồ, dạng thần dược gì cũng không chữa trị được vết sẹo trên mặt nàng.

Tin tức A Nhiễm bị trọng thương rất nhanh đã truyền ra khắp trại, khi ngồi bên nửa trại, Như Tiểu Lam vừa ăn thịt, vừa nghe đám người bên cạnh khe khẽ nói nhỏ.

"... A Nhiễm thế nhưng tìm người giả làm gấu... Này cũng quá mức đi."

"Ai nói không phải, đều là do trước kia trại chủ quá sủng nàng."

"Đáng tiếc a, khuôn mặt đang êm đẹp, cứ như thế mà bị phá hủy."

"Sợ cái gì, ở Thạch Phường trấn, còn có cô nương không gả được?"

"Nói cũng đúng."

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, hắn cũng nghe thấy thanh âm nghị luận kia.

Nhưng mà ở trên mặt hắn, nàng không nhìn thấy bất cứ cảm tình dao động nào.

"Ngươi không cảm thấy có chút đáng tiếc sao?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Đáng tiếc cái gì?"

"Nữ hài tử kia a." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn thận nhìn Thanh Mặc Nhan: "Ta cảm thấy... Nàng giống như rất thích ngươi..."

Thanh Mặc Nhan liếc nhìn nàng một cái: "Thích thì sao?"

Như Tiểu Lam tự biết mất mặt, có chút không xuống đài được: "Không sao... Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi."

"Có người thích ta, ngươi cảm thấy không thoải mái?" Đột nhiên Thanh Mặc Nhan hỏi một câu.

"Mới không phải!" Như Tiểu Lam tựa như bị phỏng nhảy dựng lên.

Nàng càng phản ứng kịch liệt như vậy, ý cười nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan càng sâu, chẳng qua trên mặt hắn vẫn giấu diếm rất tốt.

"Ta còn tưởng rằng ngươi không thích nàng tiếp cận ta đâu." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

Như Tiểu Lam há miệng, kỳ thực đến ngay cả nàng cũng không biết rõ rốt cuộc bản thân mình bị làm sao, chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này sẽ có người khác ngồi lên trên đùi Thanh Mặc Nhan, cả người nàng liền không thoải mái.

Có thể là do thói quen đi, nàng ở trong lòng an ủi chính mình như thế.

"Mới không phải... Chỉ là ta có thói quen ngủ cùng ngươi thôi." Nàng lẩm bẩm.

Nàng cảm thấy, này giống như là quen giường, ngủ thời gian lâu, sẽ hình thành thói quen với cái giường này, nếu cái giường này bị người khác cướp đi, kia nàng sẽ không ngủ ngon giấc được.

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Đám người Huyền Ngọc nghe xong lời này, đều trợn mắt há hốc mồm.

Như cô nương lúc này mới lớn được bao nhiêu, cư nhiên có thể nói ra được những câu kinh thế như vậy.

Nguyên lai chân tướng là thế tử và tiểu phu nhân đã ngủ?

Như Tiểu Lam vui vẻ nhẹ nhàng cầm lấy xiên gỗ, ngồi nướng thịt gấu, hoàn toàn không chú ý tới Thanh Mặc Nhan sắp biến thành hóa thạch, khuôn mặt như bị hong khô ở trong gió đêm.

Hoạt động săn gấu cuối cùng cũng kết thúc, Như Tiểu Lam vuốt bụng nhỏ căng tròn, cảm thấy mỹ mãn đi theo Thanh Mặc Nhan trở về nhà gỗ.

"Ngày mai trong trại có săn cái gì nữa không?" Nàng hỏi Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc xấu hổ, cô nãi nãi, ngươi xem hoạt động săn bắt là đi cắm trại dã ngoại sao?

Như Tiểu Lam ngã xuống giường gỗ động cũng không muốn động, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nói chuyện của Thanh Mặc Nhan.

Muộn như thế, Thanh Mặc Nhan hắn còn đang nói chuyện với ai?

Như Tiểu Lam tò mò ngồi dậy nhìn ra phía cửa sổ, chỉ thấy một trung niên nam tử đang đứng đó thấp giọng nói chuyện với Thanh Mặc Nhan.

Nàng nhận ra, hắn chính là người được cứu ra khỏi Loạn Thạch cốc Phùng Toàn Sơn.

Đái khái Thanh Mặc Nhan đang hỏi đối phương về những chuyện liên quan đến Độc phu nhân.

Nàng đang nghĩ, cơn buồn ngủ lại kéo đến, mơ mơ màng màng muốn nhắm mắt.

Vừa định ngủ, nàng bị tiếng ồn ào ngoài cửa sổ làm cho bừng tỉnh.

Khắp nơi trong trại đều là cây đuốc, mam tử trưởng thành cầm theo trường đao chạy tới chạy lui, trong nháy mắt, toàn bộ trại đều rơi vào trạng thái giới nghiêm.

Như Tiểu Lam bị dọa bay luôn cả cơn buồn ngủ: "Phát sinh chuyện gì?"

Nhìn nàng vội vội vàng vàng xuống giường đi giày, Thanh Mặc Nhan đi vào trấn an nói: "Không cần hoảng, trong trại có người mất tích, bọn họ là đang tìm người."

"Ai mất tích?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Nữ nhi trại chủ, A Nhiễm."

Như Tiểu Lam sững sờ ở nơi đó, nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần được: "Làm sao có khả năng, nàng bị trọng thương như vậy..."

"Cho nên hiện tại đang lục soát trong trại."

Hai người đang nói chuyện, đã thấy có mấy vị nam tử cầm cây đuốc trong tay bước vào: "Thanh công tử, trại chủ chúng ta cho mời."

Như Tiểu Lam không nói gì, ôm chặt lấy eo hắn.

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, nàng cũng muốn đi theo.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng đi giày, dắt tay nàng ra khỏi cửa, Huyền Ngọc dẫn theo người gắt gao đi theo phía sau.

Mấy nam tử dẫn đường đưa bọn họ tới trước một căn nhà gỗ, cửa nhà gỗ rộng mở, trại chủ đang đứng ở cửa nói chuyện cùng với một nam tử ăn mặc như đại phu.

"Thanh công tử tới." Có người thông bẩm.

Trại chủ quay đầu nhìn về phía bọn họ, thần sắc ngưng trọng: "Thanh công tử, ngươi đến xem cái này."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào cửa, chỉ thấy trong phòng bày một cái giường gỗ.

"Trước khi mất tích A Nhiễm đang nghỉ ngơi ở căn phòng này." Trại chủ nói, đồng thời chỉ về phía tấm vải bố mày trắng trên giường, trên vải bố màu trắng là một chữ "Độc" màu đỏ.

Như Tiểu Lam không hiểu rõ về chữ ở Hạ Quốc, nhưng mà chữ màu đỏ trên vải bố nàng lại biết: Đó là máu.

Tươi mới, vết máu vẫn còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Độc phu nhân trò chơi bắt đầu

Trại chủ thần sắc buồn bã: "A Nhiễm bị người của Độc phu nhân bắt đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn vết máu trên vải bố màu trắng: "Sao người của nàng lại đi vào trong trại được?"

Trại chủ uể oải nói: "Kỳ thực không chỉ riêng nơi này của ta, mà ở trong cả Thạch Phường trấn, nơi nơi đều có cơ sở ngầm của nàng."

Thanh Mặc Nhan cầm tấm vải bố lên.

Phía dưới vải bố thình lình lộ ra một phong thư.

Trại chủ xông về phía trước cầm lấy lá thư, sau khi xem qua mặt liền trắng bệch không còn chút máu: "Thanh công tử, thư này là Độc phu nhân gửi cho ngài..."

Thanh Mặc Nhan thong dong tiếp nhận lá thư.

Trên thư chỉ có một dòng chữ, đại ý là muốn

mời hắn đến dự tiệc một lần nữa, mặc khác còn nói nếu như hắn không đến, thì tánh mạng A Nhiễm khó mà giữ được.

"Thanh công tử..." Trại chủ khẩn trương nhìn hắn, miệng mấp máy, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn đương nhiên hy vọng có thể cứu được nữ nhi của mình về, nhưng mà độc phu nhân là nhân vật như thế nào hắn cũng hiểu rất rõ, nếu để Thanh công tử đi dự tiệc, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Thanh Mặc Nhan nhìn lá thư trong tay, cười lạnh.

"Huyền Ngọc, chuẩn bị xe." Hắn phân phó nói.

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi chuẩn bị.

Trại chủ vừa mừng vừa sợ: "Thanh công tử, ngươi thật sự muốn đi sao?"

"Độc phu nhân đã thịnh tình như thế, sao có thể không đi." Thanh Mặc Nhan cười khẽ một tiếng.

Chợt thấy góc áo bị người kéo động, cúi đầu, chống lại với đôi mắt đẹp như phỉ thúy.

Như Tiểu Lam không nói một tiếng nắm lấy góc áo hắn.

"Ngươi..." Hắn do dự mở miệng.

Lúc này đi gặp Độc phu nhân còn nguy hiểm hơn lần trước nhiều, hắn không muốn mang nàng theo.

Nhưng mà khi hắn chưa nói hết câu, Như Tiểu Lam đã hoàn toàn phủ định ý nghĩ của hắn.

"Ta cũng đi!"

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lát, đột nhiên lộ ra mỉm cười.

"Hảo."

Quả nhiên giống như nàng nói, mặc kệ hắn ở đâu, nàng cũng sẽ đi theo hắn.

"Thanh công tử, có thể mang theo ta không?" Trại chủ thăm dò hỏi.

Là phụ thân, hắn đương nhiên không muốn bị bài xích ở bên ngoài.

Thanh Mặc Nhan cũng không cự tuyệt, mang theo Như Tiểu Lam trở về nhà gỗ thu thập đồ đạc, rồi sau đó rời khỏi Thanh Thủy trại.

Thái Nghĩa Minh cũng nghe được tin tức, hắn lo lắng đứng nơi đó nhìn Như Tiểu Lam, hắn không hiểu, chuyện nguy hiểm như thế, tại sao Thanh công tử lại muốn mang nàng theo.

Trại chủ sau khi an bài tốt mọi chuyện trong trại liền đi theo đám người Thanh Mặc Nhan rời đi, trước lúc hừng đông mọi người đã trở lại đến Thạch Phường trấn.

Thanh Mặc Nhan để Sử Đại Thiên quay về trước, sau đó bọn họ trực tiếp đi đến chỗ ở của Độc phu nhân.

Bất đồng với sự quỷ dị lần trước, lúc này đây Độc phu nhân đã sớm ngồi trong phòng khách chờ bọn họ.

Cùng với đó, còn có điểm tâm phong phú.

"Nếu chư vị không chê, liền cùng ta dùng bữa sáng đi." Độc phu nhân ưu nhã ngồi sau bàn, mỉm cười với mọi người.

Tuy là nói như thế, nhưng cũng không có ai muốn cùng dùng bữa với vị phu nhân trước mặt này, ngay cả ngày thường miệng tham ăn Như Tiểu Lam cũng không muốn động đến đồ ăn ở nơi đây.

Nữ nhân này tạo cho nàng cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nàng cũng không muốn lấy thân thử độc.

"Ta biết Thanh công tử đang đi khắp nơi tìm kiếm quỷ thảo, hiện tại ở nơi này của ta vừa vặn có một cơ hội có thể cung cấp cho ngươi, không biết Thanh công tử có hứng thú hay không?"

Thanh Mặc Nhan ngồi im không nhúc nhích, trại chủ ở một bên lại run run mở miệng nói: "Nữ nhi của ta, nàng ở đâu?"

Độc phu nhân khinh thường nghiêng đầu nhìn lướt qua trại chủ: "Nha đầu kia cả khuôn mặt đều đã bị hủy, ngươi giữ nàng lại cũng không có tác dụng gì, không bằng tặng cho ta đi."

Trại chủ trắng mặt, vị Độc phu nhân này là nhân vật hắn không thể trêu vào, mỗi câu hắn nói ra đều dè dặt cẩn thận, hắn sợ nếu như chọc giận đối phương, rất có khả năng cả trại của hắn đều sẽ gặp tai ương.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra trại chủ không ổn, liền mở miệng chuyển hướng câu chuyện: "Ngươi nói xem, là cơ hội gì."

Độc phu nhân cười khanh khách, đáy mắt hiện lên tia mị sắc: "Không bằng chúng ta cùng chơi một trò chơi đi, nếu ngươi thắng ta sẽ đáp ứng một điều kiện của ngươi, định đổi lấy nha đầu bị hủy mặt kia, hay là một gốc cây quỷ thảo... Đều tùy ngươi chọn."

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhíu lại.

Hắn không tin trên đời này có chuyện tốt như vậy.

"Là trò chơi gì?"

Độc phu nhân cho ngón trỏ vào trong chén rượu, rồi sau đó dùng ngón tay thấm đẫm rượu vẽ lên trên mặt bàn.

"Có người trộm đi một gốc quỷ thảo của ta, hắn là người hái thuốc ta thuê nhiều năm, cho nên rất quen thuộc với lãnh địa của ta, nhưng ta lại không cẩn thận để cho hắn chạy mất, nếu ngươi có thể giúp ta giết hắn, tìm quỷ thảo về đây, liền tính ngươi đã thắng trong trò chơi này."

Ngón tay Độc phu nhân vẫn tiếp tục vẽ ở trên bàn, Như Tiểu Lam vụng trộm duỗi dài cổ xem nàng đang vẽ cái gì, kết quả thứ nàng đang vẽ là một đóa hoa đáng yêu cùng những con bươm bướm.

Như Tiểu Lam khẽ rùng mình.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua, phàm là người như vậy, tâm lý đều không bình thường.

Nghĩ đến cũng là một nữ nhân huyết tinh ngoan độc, đang ở đây đàm luận chuyện giết người cùng bọn họ, mà trong tay lại vẽ ra được một bức tranh mỹ lệ vô tội... Cũng chỉ có kẻ điên mới làm ra được chuyện như vậy.

"Bảo ta đi tìm quỷ thảo về giúp ngươi?" Thanh Mặc Nhan cười khẽ khinh thường: "Ngươi không sợ ta chiếm nó làm của riêng?"

Độc phu nhân mỉm cười nheo mắt lại: "Ngươi sẽ không, bởi vì yêu cầu của ngươi là quỷ thảo còn tươi mới, mà thứ người kia trộm đi là gốc quỷ thảo đã bị phơi khô, tuy rằng đều trân quý như nhau, nhưng nó đối với ngươi lại không có tác dụng gì."

"Nga? Sao phu nhân biết được thứ ta cần là quỷ thảo còn tươi mới?" Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan ẩn hiện ra tia tàn khốc.

Việc hắn tìm kiếm quỷ thảo làm thuốc dẫn cũng không có bao nhiêu người biết.

Độc phụ nhân cười rộ lên: "Ở Thạch Phường trấn này, cái gì ta cũng biết."

Trại chủ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, ánh mắt phức tạp.

Hắn muốn cứu nữ nhi, nhưng mà hắn cũng biết, thứ đối phương cần là quỷ thảo còn tươi mới.

Nếu thật sự giúp Độc phu nhân giết chết người hái thuốc, tìm thứ kia về giúp nàng, nỡ khi đó Thanh công tử không chọn cứu nữ nhi của hắn... Thì hắn phải làm sao bây giờ?

Không đợi hắn sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Thanh Mặc Nhan bên kia đã đứng dậy: "Nói đi, người hái thuốc đã chạy trốn kia đang ở đâu?"

Rừng sâu u ám, theo sắc trời dần sáng lên, chướng khí cũng dần dần tản ra, chẳng qua nếu so sánh với rừng cây bình thường, nơi này thiếu nhiều sinh cơ, cánh rừng to như vậy mà không nghe được dù chỉ là một tiếng chim hót.

"Nơi này chính là lãnh địa của Độc phu nhân." Dẫn đường cho đám người Thanh Mặc Nhan là một gã sai vặt, hắn đưa bọn họ đi tới một khu đất trống bên ngoài cánh rừng, xung quanh cánh rừng là lưới chắn, để cho người bên ngoài biết nó đã có chủ nhân.

"Hôm qua người hái thuốc kia đã bỏ chạy vào trong khu rừng này." Gã sai vặt giải thích.

"Có khả năng hắn đã chết ở nơi nào đó trong kia rồi không?" Như Tiểu Lam hỏi một câu.

Bởi vì đây là một khu rừng rất sâu và nguy hiểm, hơn nữa xung quanh đều tràn ngập tử khí cùng với hơi thở không rõ.

Gã sai vặt mặt không biểu tình: "Các ngươi chỉ cần mang đầu của hắn về, còn có đồ vật mà hắn trộm đi là được."

Nói cách khác, Độc phu nhân chỉ quan tâm đến hai việc đó, còn quá trình ra sao, nàng không hề quan tâm.

Như Tiểu Lam nhìn rừng sâu, tròng mắt chuyển động, đi đến bên cạnh lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi người xuống, Như Tiểu Lam ghé vào lỗ tai nói nhỏ với hắn một trận.

Trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia tinh quang.

"Ngươi có thể để lại vài thứ của người đã chạy trốn kia không, quần áo hay cái gì cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tìm kiếm người trộm dược, giết hay lưu?

Gã sai vặt dẫn đường rời khỏi.

Trước khu rừng chỉ còn lại Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cùng với Huyền Ngọc ba người bọn họ.

Những người khác đều đã bị Thanh Mặc Nhan đuổi quay về.

Tìm kiếm người ở một nơi chứa đầy oán khí như thế này, không phải cứ có nhiều người là tốt.

Thanh Mặc Nhan cũng không muốn làm thiệt hại người của hắn ở đây.

Như Tiểu Lam lên tiếng, gọi chó ngốc ra.

Huyền Ngọc cầm một cái giỏ thuốc đi tới: "Đây là thứ người hái thuốc kia đã từng dùng qua."

Như Tiểu Lam để cho chó ngốc ngửi giỏ thuốc: "Mang chúng ta đến chỗ người hái thuốc kia." Nàng mệnh lệnh nói.

Chó ngốc hưng phấn phe phẩy đuôi chạy đi.

Ba người gắt gao đuổi theo.

Trong rừng sâu nơi nơi đều có những nguy hiểm ngầm, bất quá có Như Tiểu Lam ở đây, nàng có thể phát hiện ra chỗ không ổn, dẫn bọn họ tránh khỏi những cạm bẫy.

Rất xa, trong rừng lộ ra mấy gian nhà cỏ.

Chó ngốc dừng bước chân, ngửi ngửi xung quanh.

Như Tiểu Lam sợ chó ngốc phát ra tiếng kêu làm kinh động đến người trong nhà, liền triệu hồi nó về.

Ba người dè dặt cẩn thận đến gần nhà cỏ, mới phát hiện nơi này cư nhiên là chỗ ở của những người hái thuốc.

Có thể sống ở loại địa phương này, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không khỏi thầm than cho sự vất vả của họ.

Hàng năm phải sống ở nơi tràn đầy tử khí, đến ngay cả Âm Dương sư cũng không thể bình yên sống đến già được, càng đừng nói đến người thường.

Một người hái thuốc đi từ trong nhà cỏ ra, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bọn họ.

Nhưng mà khiến cho bọn hắn ngoài ý muốn chính là, trên mặt người nọ không hề lộ ra chút tia kinh hoảng nào.

"Các ngươi đến đây tìm Tuyên Hàn đi, hắn không còn ở đây nữa." Người hái thuốc dùng thái độ lạnh băng nói chuyện với bọn họ.

Tuyên Hàn đúng là tên của người hái thuốc mà Độc phu nhân muốn bọn họ truy giết.

"Ngươi có biết hắn ở đâu không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thời điểm người hái thuốc nhìn đến Như Tiểu Lam ánh mắt liền có chút hoảng hốt.

Kỳ thật ngày thường khi đi ở trên phố, những người lần đầu nhìn thấy Như Tiểu Lam đều sẽ bị bộ dáng đáng yêu của nàng hấp dẫn, đặt biệt là đôi mắt kia, tựa như phi thúy đẹp nhất, khiến người ta sau khi nhìn thấy liền nuối tiếc rời đi.

"Tuyên Hàn ở đâu?" Thanh Mặc Nhan tiến lên chặn lại tầm mắt của người hái thuốc: "Hắn lấy trộm đồ của Độc phu nhân, chắc ngươi cũng biết kết cục hắn sắp gặp phải đi?"

Người hái thuốc lâm vào trầm mặc.

"Hắn chạy trốn rồi sao?" Như Tiểu Lam vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra hỏi.

Rất rõ ràng, thời điểm Như Tiểu Lam hỏi chuyện, người hái thuốc cũng không bài xích nàng.

"Đúng vậy, hắn đã rời khỏi đây từ đêm qua."

"Ngươi có biết hắn đi đâu không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Người hái thuốc nhíu mày: "Các ngươi muốn giết hắn sao?"

"Chưa nói trước được." Thanh Mặc Nhan chen vào một câu.

Như Tiểu Lam ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn hắn, bọn họ cũng đã đáp ứng điều kiện của Độc phu nhân, chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan còn có tính toán khác?

Người hái thuốc cười khổ: "Nếu các ngươi có thể tìm được hắn, thì nên giết hắn đi, đối với người phản bội Độc phu nhân mà nói, đây là phương thức chết hạnh phúc nhất."

Độc phu nhân, người cũng như tên, nếu những người phản bội mà rơi vào trong tay nàng, không cần nghĩ, cũng biết sẽ phải chịu những loại cực hình gì.

"Được, chúng ta sẽ tận lực khiến hắn chết mà không hề hay biết." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình nói.

Như Tiểu Lam biết những lời này của Thanh Mặc Nhan không phải là nói đùa, chẳng qua là nghe qua có chút vô tình.

"Tuyên Hàn đi tìm phụ nhân kia." Người hái thuốc lẩm bẩm: "Hắn vì nàng nên mới trộm dược."

"Phụ nhân?" Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đồng loạt vểnh tai lên, chuyện này chắc là có nội tình đi?

"Phụ nhân kia bị Độc phu nhân vứt bỏ ở trong rừng, từ trước đến giờ nàng luôn đem những thứ rác rưởi hết tác dụng ném đến đây, còn nói là vùng đất này rất màu mỡ, sinh trưởng rất nhiều dược liệu quý hiếm..." Người hái thuốc như đang tự nói với chính mình: "Bởi vì phụ nhân kia máu đã bị ô uế, cho nên đối với Độc phu nhân mà nói nàng tựa như rác rưởi không còn tác dụng, muốn giết thì giết, trực tiếp ném vào trong rừng."

"Nàng được Tuyên Hàn cứu về, nếu không phải nhờ Tuyên Hàn dùng rất nhiều dược liệu điều dưỡng, thì nàng sớm đã chết, nhưng mà máu của nàng vẫn còn rất bẩn, chỉ có cách dùng quỷ thảo lâu năm làm dược vật điều hòa may ra mới có thể cứu khỏi..."

"Cho nên vì phụ nhân kia nên Tuyên Hàn mới đi trộm đồ của Độc phu nhân?" Như Tiểu Lam hỏi.

Người hái thuốc cười khổ nói: "Dù sao đây cũng là lựa chọn của hắn, chẳng oán được ai."

Dù cho có cứu được phụ nhân kia thì sao, Thạch Phường trấn là thiên hạ của Độc phu nhân, mặc kệ bọn họ chạy đến đâu cũng không tránh khỏi một chữ "chết".

Tin tưởng đến ngay cả người hái thuốc này cũng hiểu rất rõ vận mệnh sau này của mình.

Đã làm người hái thuốc của Độc phu nhân, cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện đi ra khỏi đây, thẳng cho đến khi chết mới thôi... Rồi sau đó xác họ sẽ biến thành bùn đất, trở thành chất dinh dưỡng cho những cây dược liệu.

Thanh Mặc Nhan mang Như Tiểu Lam đi đến chỗ phụ nhân ẩn thân.

"Tổng cảm thấy, có chút đáng thương a." Như Tiểu Lam thở dài.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, người đáng thương trên đời này thật sự rất nhiều, nếu hắn vì điều này mà mềm lòng, như vậy vĩnh viễn hắn sẽ không làm được việc gì cả.

Dựa theo lời người hái thuốc, phụ nhân kia đang ở trong rừng sâu phía bên trái lưng núi, nơi đó địa thế cao, có một gian nhà cỏ đơn sơ.

Thời điểm mọi người đi về phía nhà cỏ, Như Tiểu Lam lặng lẽ kéo ống tay áo Thanh Mặc Nhan: "Ngươi thật sự muốn giết tên Tuyên Hàn kia sao?"

Thanh Mặc Nhan cũng không trả lời vấn đề của nàng, mà chỉ đặt tay lên trên đầu nàng.

Ba người bước tới phòng ngoài, Như Tiểu Lam nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

Thăm dò nhìn vào trong.

Một phụ nhân trên mặt trải rộng toàn vết thương đang quỳ gối trên mặt đất, bụm mặt cúi đầu khóc thút thít.

"Đừng như vậy... Ngươi nghe ta nói..." Ở phía đối diện phụ nhân là một nam tử chừng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc như người hái thuốc: "Chỉ cần uống vào thuốc được nấu từ quỷ thảo, máu của ngươi sẽ sạch sẽ trở lại."

Hắn lấy ra một hộp gỗ nhỏ, cúi người đặt xuống trước mặt phụ nhân kia: "Ngươi xem... Cuối cùng ta cũng lấy được nó, chỉ cần nấu nó thành thuốc ngươi sẽ không sao nữa."

Phụ nhân mở to mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ trong tay, vươn tay lên muốn chạm vào nó, nhưng mà ở thời điểm gần chạm đến nàng lại rút tay về.

"Ngươi trộm đồ của Độc phu nhân, ngươi điên rồi, nàng sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Phụ nhân khóc nói.

"Không sao, đợi ngươi khôi phục, ta đem ngươi rời khỏi đây." Khuôn mặt lạnh lùng của Tuyên Hàn tràn đầy biểu cảm vui sướng: "Ta làm người hái thuốc ở đây đã hơn ba mươi năm, cho nên cực kỳ quen thuộc với địa hình nơi này, ta sẽ dẫn ngươi chạy đi, đến lúc đó chúng ta rời khỏi Thạch Phường trấn, ngươi muốn đi đến đâu cũng được..."

Phụ nhân ngừng khóc, trong ánh mắt lóe lên hy vọng, nhưng mà rất nhanh đã bị sợ hãi trên mặt nàng thay thế.

"Ngươi mang đồ trở về đi." Phụ nhân khóc khuyên nhủ: "Bây giờ về vẫn còn kịp đi? Còn cấp Độc phu nhân... Bằng không nàng sẽ không bỏ qua cho chúng ta!"

Bên ngoài nhà cỏ, Như Tiểu Lam nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan, hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó nghe cuộc đối thoại của hai người trong phòng, hoàn toàn không có ý tứ động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng (*)

(*) Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái hoạ ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế nguy hiểm.

Tuyên Hàn ôm phụ nhân kia vào trong lòng, không ngừng an ủi nàng.

Nhưng mà phụ nhân kia lại hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi cùng tuyệt vọng, không ngừng khóc thút thít.

"Sao ngươi lại dám đi trộm đồ của Độc phu nhân... Nàng là người thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết?"

"Ta biết."

"Nếu rơi vào tay nàng... Nàng sẽ không để chúng ta chết dễ dàng, nàng sẽ nghĩ ra vô số biện pháp để tra tấn chúng ta." Phụ nhân bưng mặt, run rẩy không ngừng.

"Dù sao sống như trong địa ngục như thế này cũng không khác gì so với chết." Tuyên Hàn vươn ngón tay ra tinh tế vuốt mặt nàng: "Chờ thân thể ngươi tốt lên, chúng ta sẽ thành thân, không phải ngươi vẫn luôn muốn có hài tử sao..."

Phụ nhân không ngừng lắc đầu, mặt trắng không còn chút máu: "Không không không, nàng sẽ giết chúng ta, mặc kệ chúng ta chạy trốn đến đâu, ngay cả con chúng ta cũng sẽ bị nàng giết chết, nàng sẽ nướng chúng ta ở trên lửa, chiên chúng ta trong chảo dầu... Tựa như cách nàng đã làm với những người khác..."

"Không sao, chỉ cần chúng ta trốn đi xa là được." Tuyên Hàn đỡ lấy tay phụ nhân, muốn kéo nàng từ trên mặt đất lên.

"Không!" Phụ nhân hét to một tiếng vùng thoát khỏi tay hắn, xoay người bỏ chạy ra ngoài cửa.

"Ngươi muốn đi đâu!" Tuyên Hàn bước nhanh theo ôm lấy nàng từ phía sau.

"Không không... Ta không muốn chết, thật vất vả ta mới sống sót được... Ta không muốn bị bắt trở về, nàng nhất định sẽ rút hết máu của ta, dù cho máu ta đã bị ô uế... Nàng nhất định sẽ làm như thế..."

Phụ Nhân run rẩy cuộn người thành một đoàn.

"Sẽ không, nếu ngươi lo lắng, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, ta biết một chỗ có thể chạy ra khỏi cánh rừng này, không cần đi qua tòa nhà của Độc phu nhân..."

Tuyên Hàn đột nhiên im lặng.

Hắn nghi hoặc cúi đầu nhìn về phía phụ nhân ở trong lòng, phụ nhân vẫn còn khóc, nhưng trong tay nàng lại cầm một thanh chủy thủ mà người hái thuốc thường mang theo để phòng thân.

Chủy thủ sáng long lanh đối diện với ngực hắn, vài giọt máu chảy theo khe lõm của chủy thủ nhỏ giọt xuống mặt đất.

"Ngươi..." Trên mặt Tuyên Hàn hoàn toàn là biểu cảm không thể tin nổi: "Ngươi muốn... Giết ta?"

Chủy thủ run rẩy trong tay phụ nhân: "Thực xin lỗi thực xin lỗi... Nhưng mà ta không có biện pháp nào khác, chỉ khi ngươi chết đi mới đánh tan được oán hận trong lòng Độc phu nhân, chỉ cần trả được này về... Nàng sẽ tha thứ cho ta, sẽ đi..."

Ngoài phòng, cuối cùng Như Tiểu Lam cũng hiểu rõ tại sao Thanh Mặc Nhan vẫn luôn không động thủ.

Tình hình như vậy, căn bản là không cần bọn họ phải ra tay.

Nếu vừa rồi bọn họ xuất hiện, có khả năng hai người ở bên trong sẽ vì phải đối mặt với địch nhân mà chạy đi, hoặc là ra sức phản kháng.

Nhưng mà hiện tại, nỗi sợ hãi đối với cái chết đã hoàn toàn đánh bại phụ nhân kia.

Thậm chí Như Tiểu Lam có thể nhìn thấy được tử khí ở xung quanh đang bắt đầu hội tụ về trên người phụ nhân kia, chiếu cố nàng.

Nàng muốn nhìn xem trên người nam nhân kia có tử khí vờn quanh hay không, đột nhiên cảnh vật trước mắt bị người chặn lại.

Thanh Mặc Nhan lấy tay bịt kín mắt nàng lại.

Trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai của nữ tử, âm thanh bén nhọn tựa như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc bước vào, hết thảy đã khôi phục lại yên tĩnh.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan che chở phía sau, nàng lặng lẽ vươn đầu ra nhìn xung quanh.

Máu tươi chảy đầm đìa trên mặt đất, giống như những cánh hoa màu đỏ tràn ra, một phụ nhân ngã vào trong vũng máu, ngực bị thanh chủy thủ đâm trúng.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng tiến lên thăm dò mạch đập đối phương, rồi sau đó lại lắc đầu với Thanh Mặc Nhan.

"Xen ra đến ngươi cũng muốn kết thúc chuyện này thật nhanh." Thanh âm lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan vang lên.

Tuyên Hàn quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Thanh Mặc Nhan nhìn hộp gỗ rơi ở cách đó không xa.

Huyền Ngọc đi qua nhặt hộp gỗ lên, giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan mở hộp ra nhìn, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Như Tiểu Lam lại gần muốn nhìn rõ đồ vật trong hộp.

Thanh Mặc Nhan lại trực tiếp ném cái hộp xuống đất: "Quả nhiên tất cả đều là tính toán của nữ nhân kia, tất cả đều là một âm mưu."

"Cái gì?" Như Tiểu Lam nhất thời không kịp phản ứng.

Vì sao Thanh Mặc Nhan lại ném cái hộp kia đi? Đó là thứ quan trọng mà Độc phu nhân muốn tìm a.

"Trong đó căn bản không phải là quỷ thảo." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

"Ngươi nói cái gì?" Lần này người kinh ngạc không chỉ có mình Như Tiểu Lam, đến ngay cả Tuyên Hàn cũng ngẩng đầu lên.

"Tuy rằng nó rất giống, nhưng thứ trong hộp cũng không phải là quỷ thảo chân chính."

"Ngươi... Làm sao ngươi biết..." Tuyên Hàn cầm hộp lên, run rẩy mở ra.

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhìn thấy, trong hộp là một bình sứ.

Tuyên Hàn vừa cầm bình sứ lên, trong hộp liền bay ra một tờ giấy nhỏ.

Nhìn tờ giấy kia, ngũ quan Tuyên Hàn vặn vẹo, tựa như sắp sửa bị hỏng đến nơi.

"Trên đó viết cái gì?" Như Tiểu Lam hỏi, nàng không biết chữ Hạ Quốc.

"Các ngươi bị lừa, một đám ngu xuẩn." Thanh Mặc Nhan đọc chữ trên tờ giấy.

Như Tiểu Lam ngây người.

Độc phu nhân này... Đầu óc nàng quả là không bình thường, cư nhiên để lại tờ giấy như thế.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Như Tiểu Lam cảm thấy mình có chút theo không kịp sự phát triển của tình thế trước mắt.

"Trốn." Thanh Mặc Nhan phun ra một chữ.

Vừa rứt lời, chó ngốc đột nhiên lớn tiếng kêu lên, lao thẳng ra phía bên ngoài phòng.

Mấy mũi tên nhọn từ ngoài cửa sổ bắn vào, đóng trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thắt lưng Như Tiểu Lam, mang theo nàng nhảy qua cửa sổ phía sau nhà cỏ.

Huyền Ngọc theo sát phía sau.

Như Tiểu Lam không hiểu chuyện gì, nàng chỉ nghe thấy tiếng sủa của chó ngốc từ phía xa, đồng thời còn có tiếng kêu thảm thiết xa lạ truyền đến.

Trong nhà cỏ toát ra cuồn cuộn khói đặc.

Thanh Mặc Nhan không hề quay đầu lại mang nàng đến khu rừng ở gần đó.

"Chuyện này là sao... Chúng ta đi đâu đây?" Như Tiểu Lam liên tục đưa ra câu hỏi: "Người hái thuốc kia phải làm sao bây giờ?"

"Hắn đã chết, không cần để ý đến hắn." Bởi vì không thể sử dụng nội lực, Thanh Mặc Nhan mang nàng cấp tốc chạy một lúc đã thấy không ổn.

"Đã chết?"

"Hắn đã bị thiêu chết cùng với căn nhà cỏ kia, nhưng mà được ở chung một chỗ với thi thể phụ nhân, hẳn là hắn sẽ cảm thấy vừa lòng với kết cục này."

Như Tiểu Lam lơ mơ trừng mắt: "Tại sao nhà cỏ lại bị cháy? Vừa rồi bắn tên về phía chúng ta là ai?"

Thanh Mặc Nhan mang nàng trốn vào trong rừng sâu, lúc này mới thả chậm bước chân.

"Này hết thảy đều là trò chơi của Độc phu nhân, mặc kệ chúng ta có giết được Tuyên Hàn hay không, cuối cùng chúng ta cũng sẽ bị biến thành mục tiêu của người khác, có khả năng nàng cũng nói với những người đó, quỷ thảo là do chúng ta trộm đi, dù sao hiện tại chúng ta đã thành mục tiêu để bọn họ săn giết."

Vẻ mặt Như Tiểu Lam như đưa đám: "Sao lại thành ra như vậy."

So với vẻ uể oải của nàng, Thanh Mặc Nhan ngược lại trấn định đến dị thường: "Ngay từ đầu ta đã không quá tin tưởng nữ nhân kia, hơn nữa hiện tại chúng ta đã có cơ hội để đi tìm quỷ thảo, đúng là rất hợp với tâm ý của ta."

"Đúng vậy!" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Chúng ta đi tìm quỷ thảo thôi!"

Nếu như Độc phu nhân đã thả cho bọn họ quang minh chính đại bước vào lãnh địa của nàng, vậy thì bọn họ sẽ không khách khí với nàng nữa.

"Yên tâm đi, chuyện tìm quỷ thảo cứ việc giao cho ta!" Như Tiểu Lam lập tức lên tinh thần gấp trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Bữa tối, chỉ có một bọc bánh vừng

Độc phu nhân đi vào nội thất, liền có hai tên nam tử trẻ tuổi tiến lên hầu hạ nàng thay y phục.

"Thanh công tử bọn họ đã tiến vào trong rừng hai canh giờ rồi đi?" Nàng lười nhác hỏi một câu.

"Vâng."

"Phái bao nhiêu đội ngũ vào đó đuổi giết bọn họ?" Độc phu nhân cười hỏi.

"Phái sáu đội đi vào, tất cả khoảng hơn năm mươi người không sai biệt lắm."

"Có tin tức lập tức báo cho ta." Độc phu nhân phân phó nói, đồng thời trút bỏ trung y.

Sau màn che lộ ra một cái chân ngọc tuyết trắng, tiếp theo lại có một cái chân khác hạ xuống, thế nhưng lại là chân giả bằng gỗ.

Hai tên nam tử hầu hạ nàng đều cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất.

Độc phu nhân đi qua trước mặt bọn họ, bước vào trong bồn tắm.

Một tầng hơi nước bốc lên, giống như lớp lụa mỏng bao phủ thân thể của nàng.

"Phu nhân, kinh thành dùng bồ câu đưa tin đến." Ngoài màn che vang lên thanh âm cúi thấp đầu của một nam tử.

"Cầm vào đi." Độc phu nhân mở miệng nói.

Có người cầm trên tay con bồ câu đưa tin đi vào, nam tử hầu hạ ở một bên tiến lên lấy thư từ trên đùi bồ câu, giao đến trên tay Độc phu nhân.

Độc phu nhân nâng tay lên, ẩn ẩn lộ ra một bên đầu vai của nàng: Mang theo hoa văn bằng gỗ, hoàn toàn không giống với da thịt trắng nõn của nàng.

Thân thể ngâm trong nước ấm, nhìn qua thật giống như được ghép từ nhiều khối nguyên liệu gỗ với nhau.

"Cấp kinh thành bên kia hồi tin." Độc phu nhân chậm rãi nói: "Nói là Thanh công tử đã bị ta vây lại ở trong lãnh địa, bảo bọn họ cứ việc yên tâm, lúc này đây hắn nhất định có đi mà không có về."

"Vâng, kinh thành bên kia còn nhắc tới quỷ thảo, tựa hồ là muốn phu nhân đưa đến đó một chút..."

Độc phu nhân rào rào một tiếng ngồi thẳng thân thể lên, nâng tay bắt được cổ áo nam tử, kéo hắn đến trước mặt mình.

Người nọ không màng tới chuyện y phục bị nước làm ướt, không dám cử động.

"Muốn quỷ thảo của ta? Lòng tham bọn họ đúng là càng ngày càng lớn... Năm nay quỷ thảo còn chưa đến ngày hái được, vậy mà bọn họ đã muốn có nó, hàng năm cùng lắm có bốn gốc cây là cùng, bọn họ còn muốn ta đưa đến đó bao nhiêu nữa?"

"Trong thư nói... Hình như là muốn hai gốc cây..." Nam tử nhắm mắt run giọng trả lời.

Độc phu nhân cười khanh khách, khuôn mặt vừa rồi còn thịnh nộ bây giờ đã biến thành mỉm cười quyến rũ: "Hai cây? Bọn họ đúng là không biết xấu hổ."

Nam tử trẻ tuổi không dám nói tiếp.

Dần dần, mỉm cười trên mặt Độc phu nhân rút đi, nàng buông cổ áo nam tử ra, ôn nhu giúp hắn vuốt thẳng nếp nhăn trên y phục.

"Nếu bọn họ muốn, vậy thì phải kiên nhẫn chờ thêm một chút, đợi đến khi ta thu phục Thanh công tử xong sẽ phái người vào trong lãnh địa hái thuốc."

"Đã biết." Nam tử trẻ tuổi đáp.

Ngay tại thời điểm hắn vừa xoay người, Độc phu nhân ở phía sau liền vươn tay ra, xuất ra một chưởng mạnh như đao, lập tức đâm thẳng vào trong tim người nọ.

Máu đỏ tươi bắn vào trong nước, nhiễm đỏ thân thể Độc phu nhân.

"Thu dọn đi, thật chướng mắt." Vung ngón tay dính máu, Độc phu nhân một lần nữa ngồi vào trong bồn tắm, hoàn toàn không để ý đến nước trong bồn đã hóa màu đỏ tươi.

Cùng lúc đó, trong lãnh địa của nàng.

Như Tiểu Lam từ trên cây nhảy xuống, Thanh Mặc Nhan ở phía dưới tiếp được nàng.

"Đi về hướng kia đi." Nàng chỉ đến một phương hướng: "Tử khí nơi đó nặng nhất, có khả năng cao sẽ tìm được quỷ thảo."

Thanh Mặc Nhan phân biệt phương hướng một chút: "Ngươi có thể tìm được chó ngốc về không?"

Thời điểm bọn họ chạy trốn chó ngốc đã yểm hộ từ phía sau, lúc ấy nó không hề theo kịp.

"Đương nhiên là có thể." Như Tiểu Lam tự hào: "Mặc kệ xa đến đâu ta cũng sẽ cảm ứng được, ngay cả Ngàn Thương cũng vậy, muốn ta triệu hoán nàng đến đây sao?"

"Bây giờ thì chưa cần." Thanh Mặc Nhan nói: "Khả năng là chúng ta phải nghỉ ngơi ở đây vài ngày, chỉ cần tránh thoát được những người đuổi giết chúng ta, rồi đi tới nơi có chướng khí thì tự khắc bọn họ sẽ lùi bước."

Trên người bọn họ đều mang theo bùa hộ mệnh Như Tiểu Lam chế tạo ra, nên không sợ bị chướng khí xâm hại.

Ba người đi lại trong rừng cho đến khi hoàng hôn buông xuống, chó ngốc không biết chui từ đâu ra, nhiệt tình cọ vào chân Như Tiểu Lam.

Có chó ngốc ở đây, cuối cùng áp lực của Huyền Ngọc mới giảm bớt được một ít.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tìm kiếm quỷ thảo ở xung quanh những nơi có địa thế cao.

Trong bóng đêm, khu rừng an tĩnh đến dị thường, đến ngay cả động tĩnh của dã thú cũng không nghe thấy, một mảnh không khí trầm lặng.

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng có thể nhìn rõ trong bóng đêm, nhưng mà nàng đã nhìn tất cả xung quanh mà vẫn không thấy bóng dáng quỷ thảo đâu.

"Có lẽ phải đi về phía trước một đoạn nữa." Ngẩng đầu nhìn phiến u ám dày đặc nơi xa kia, Như Tiểu Lam theo bản năng sờ vào lá bùa giấu bên hông, bản năng của Âm Dương sư khiến cho nàng cảm thấy nơi này tràn ngập cảm giác không rõ.

Nhưng mà trong cái không rõ đó, nàng lại cảm nhận được một loại khác thường quen thuộc.

Thật giống như... Nàng đã từng đi qua nơi này.

"Nghĩ cái gì?" Thanh Mặc Nhan đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Phía trước hẳn là chiến trường cổ trong truyền thuyết đi." Như Tiểu Lam nhảy từ trên cây xuống: "Có quá nhiều oán khí."

Xem ra trước kia đã có không ít người chết ở nơi này, hơn nữa còn có nhiều oán khí không tiêu tan như thế, hẳn là ở đâu đó còn có mấy ngôi mộ cổ nữa.

Nàng đang suy nghĩ đến xuất thần, bụng liền kêu "ọc ọc" một tiếng, trong bóng đêm, thanh âm này có vẻ đặc biệt chói tai.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi.

Bình thường vật nhỏ có thể ăn nhiều đến đâu hắn là người hiểu rõ nhất, sau khi tiến vào trong rừng bọn họ phải liên tục trốn thoát khỏi sự đuổi giết của đám người phía sau, còn phải nhờ đến nàng để phân biệt phương hướng tránh đi vào khu vực nguy hiểm trong rừng.

Bụng của nàng đại khái đã đói từ lâu, chẳng qua nàng không tiện nói ra mà thôi.

Nhớ tới nàng đã từng hỏi qua hắn, đi theo hắn có phải chịu đói hay không...

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi dâng lên một tia áy náy.

"Nếu ở đây đã không có quỷ thảo thì đợi đến đêm mai tìm tiếp đi, ta tin tưởng nhất định sẽ tìm được." Hắn mang nàng đi tìm một tảng đá sạch sẽ, để nàng ngồi lên trên đó.

Như Tiểu Lam thấy hắn móc từ trong lòng ra một bọc giấy dầu, mùi thơm nhè nhẹ bay ra ngoài.

"Đây là cái gì?" Nàng chớp mắt.

Thanh Mặc Nhan mở giấy dầu ra đặt lên đùi nàng.

Trong giấy dầu thế nhưng có vài chiếc bánh vừng, bên ngoài bánh là lớp vừng thật dày, tỏa ra một mùi hương ngào ngạt.

"Đêm nay chỉ có thể ăn tạm thứ này, chờ ngày mai sẽ có thứ khác." Thanh Mặc Nhan an ủi nói.

Như Tiểu Lam cầm một cái lên bỏ vào trong miệng, vừa giòn vừa thơm.

Nàng không biết vì sao hắn lại khẳng định ngày mai sẽ có đồ ăn, bởi vì liên quan đến việc bị chướng khí bao phủ nhiều năm, cho nên những thứ trong rừng cơ hồ đều có độc, trừ bỏ những dược liệu kia ra, đến ngay cả rau dại sinh trưởng trên mặt đất cũng không được tùy tiện ăn vào.

Chẳng lẽ ngày mai đồ ăn sẽ từ trên trời rơi xuống?

Bất quá không cần quá lo lắng đến vấn đề này, hắn đã nói là có, thì nhất định sẽ có, đến ngay cả nàng cũng không hiểu được, loại tín nhiệm mù quáng này bắt nguồn từ đâu.

Như Tiểu Lam ăn bánh vừng một mình, sau khi ăn xong hai cái mới ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng đang tựa vào tảng đá nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cầm một cái bánh nhẹ nhàng khiêu khích lên bờ môi của hắn.

Thanh Mặc Nhan mở to mắt, đối diện với cặp mắt xanh biếc của Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng ăn đi." Nàng đem bánh vừng nhét vào trong miệng hắn.

Thanh Mặc Nhan há mồm, ngậm chặt luôn cả ngón tay nàng, ánh mắt sáng lấp lánh, bên trong chứa đầy tia phức tạp mà nàng nhìn không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Thiếu Khanh nếm ngon ngọt, mộ cổ khiến người ta quen thuộc

Thanh Mặc Nhan há miệng ngậm chặt lấy ngón tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cảm thấy đầu ngón tay rất ngứa, nhịn không được cười rộ lên: "Thanh Mặc Nhan ngươi mau buông ra, ta là muốn cho ngươi ăn bánh vừng, ngươi cắn tay ta làm gì?"

Nhìn nàng cong mắt cười, trên miệng đỏ hồng còn dính mấy hạt vừng, Thanh Mặc Nhan chậm rãi thả lỏng miệng, lửa nóng ẩn giấu nơi đáy mắt.

"Ta không thích ăn bánh vừng." Hắn duỗi tay lau những hạt vừng trên miệng nàng đi.

"Ngươi không đói bụng sao?" Như Tiểu Lam đưa một cái bánh đến trước mặt hắn: "Ăn tạm vài thứ bổ sung thêm năng lượng, âm khí nơi này rất nặng, nếu không cẩn thận chiếu cố chính mình sẽ rất dễ sinh bệnh."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Ngươi cũng quá coi thường ta đi."

"Không nhất định nga, trong cơ thể ngươi có cổ độc, hơn nữa đêm mai chính là ngày cổ độc phát tác, thể chất của ngươi rất dễ dẫn tử khí tới, cho nên ngươi phải ăn vài thứ mới tốt." Nàng lại đem bánh qua một lần nữa.

"Không ăn."

"Phải ăn."

"Vậy ngươi đút cho ta đi."

Như Tiểu Lam trừng mắt, chẳng lẽ đây không phải là đang đút cho hắn sao?

"Phải dùng nơi này để đút." Thanh Mặc Nhan chỉ vào môi mình, con ngươi đen láy giống như nam châm, cơ hồ muốn hút cả nàng vào trong.

Như Tiểu Lam rụt về phía sau.

Vô sỉ!

Cư nhiên đưa ra yêu cầu phạm tội như thế! Ta đây vẫn là hài tử, Thiếu Khanh, ngươi như vậy sẽ dọa đến bảo bảo.

"Không biết sao, vậy để ta dạy cho ngươi." Thanh Mặc Nhan nắm lấy tay nàng, cúi đầu đem bánh vừng đặt ở ngoài miệng, chậm rãi dựa vào gần nàng.

Như Tiểu Lam rụt bả vai trốn ra sau.

Nhưng mà diện tích tảng đá không lớn, cho nên miệng Thanh Mặc Nhan ngậm bánh vừng chẳng mấy chốc đã đụng phải miệng nàng.

"Ta... Để ta tự mình ăn..." Nàng ấp úng muốn trốn tránh, nhưng mà một phần của bánh vừng đã chui vào trong miệng nàng.

"Ăn." Thanh Mặc Nhan chậm rãi cắn một phần vào trong miệng.

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ, đành phải cắn một phần khác.

Sau tảng đá, chó ngốc vui vẻ chạy tới, chuẩn bị ngậm lấy một cái.

Kết quả chưa đợi nó chạy đến nơi, Huyền Ngọc đã duỗi tay túm lấy đuôi nó.

Chó ngốc theo bản năng quay đầu lại định cắn người.

Huyền Ngọc trực tiếp dùng bàn tay bóp lấy cổ nó.

Chó ngốc giãy giụa, nhưng không tài nào phát ra tiếng được.

Huyền Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua hai người đang ngồi trên tảng đá, kéo chó ngốc ra phía xa, đồng thời nhỏ giọng nói thầm: "Thật đúng là chó ngốc, ta đây là đang cứu ngươi."

Bánh vừng bị hai người cắn vào trong miệng, thẳng đến khi hai đôi môi không cẩn thận chạm vào nhau.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn kia, hương vị ngọt lịm lan tỏa ở trong miệng, càng khiến người ta say mê.

Không giống với lúc trước, Thanh Mặc Nhan không ngừng cướp đoạt lấy tươi ngọt trong miệng nàng.

Như Tiểu Lam bị hắn áp ngã trên tảng đá, trong đầu tựa như có vô số pháo hoa đang nở rộ, làm nàng kinh hoảng đến đầu váng mắt hoa, đôi tay nhỏ bé theo bản năng đặt ở trên ngực Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan giống như bị tư thế này của nàng kích thích, ghìm chặt vòng eo của nàng hơn, dường như muốn khảm cả cơ thể nàng vào trong thân thể hắn.

Thẳng đến khi vật nhỏ trong lòng hắn bắt đầu giãy dụa, hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

"Tư vị không tệ." Thanh Mặc Nhan liếm môi: "Hay là ăn thêm một cái nữa?".

Đủ rồi!

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, gắt gao che miệng lại.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười, trong ánh mắt toàn là vui sướng.

Tuy rằng hắn không thích ăn đồ ngọt, nhưng mà lại không thể phủ nhận, tư vị hắn vừa được nếm qua, là thứ đồ ngọt mỹ vị nhất.

Xem ra thỉnh thoảng được nếm qua một ít, cũng không phải chuyện tồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy phát hiện áo choàng Thanh Mặc Nhan đang đắp trên người mình, chó ngốc đang cuộn mình ngủ ở bên cạnh, rất nóng, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Như Tiểu Lam xoa mắt ngồi dậy, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện cùng với Huyền Ngọc.

"Bọn họ có bao nhiêu người?"

"Mười một người."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát: "Ta cũng đi."

"Người không thể sử dụng nội lực, chuyện này rất nguy hiểm!" Huyền Ngọc cả kinh nói.

"Dù không sử dụng nội lực cũng thừa sức đối phó được đám người đó." Rõ ràng chủ ý Thanh Mặc Nhan đã định.

Như Tiểu Lam ôm áo choàng của hắn đi qua: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Có mấy người đuổi theo, ta cùng Huyền Ngọc sẽ đi xử lý, ngươi với chó ngốc cứ đợi ở đây, nhớ là không được phép đi lại lung tung." Thanh Mặc Nhan duỗi tay cầm lấy áo choàng của hắn, mặc lên trên người.

Như Tiểu Lam lấy túi tiền nhỏ từ bên hông xuống: "Đúng rồi, thứ này... Ngươi mang theo bên người đi."

Nàng lấy ba viên thuốc màu đỏ sậm từ trong túi tiền ra.

Thanh Mặc Nhan tiếp nhận lấy: "Đây là cái gì?"

Như Tiểu Lam thò lại gần, thần thần bí bí hạ giọng nói: "Chính là... Thuốc để trị bệnh không được a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút vài cái.

Hắn nhớ tới, đây là loại trái cây mà nàng hái được trên đường đến Loạn Thạch cốc.

"Đáng tiếc chỉ có ba viên, bất quá nếu ngươi dùng nó, ngươi có thể sử dụng nội lực trong một khoảng thời gian." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Nhưng mà thời gian rất ngắn, khoảng chừng một nén hương là cùng."

Nhìn ra được, cũng chỉ có cái này mới khiến cho lòng hắn được an ủi, thuốc này cuối cùng cũng có chút tác dụng.

"Bất quá ngươi phải chú ý." Như Tiểu Lam nghiêm túc nhắc nhở hắn: "Dù cho ăn xong một viên có thể tạm thời ngăn cản cổ độc, giúp ngươi tự do sử dụng nội lực, nhưng nếu vượt qua khoảng thời gian quy định, ngược lại cổ độc sẽ càng phát tác lợi hại hơn, đến lúc đó cho dù ta có dùng bùa chú cũng không thể áp chế được nó."

"Một lần chỉ được ăn một viên?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cẩn thận cất thuốc vào, hiện tại hắn chưa cần dùng đến nó.

Như Tiểu Lam và chó ngốc trốn vào sâu trong rừng, Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc rời khỏi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Như Tiểu Lam thấy chó ngốc nhìn về một hướng vẫy đuôi liên tục.

Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc trở lại, trên tay mỗi người cầm một cái tay nải.

"Có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan hô lên.

Như Tiểu Lam đã sớm đói bụng, mang theo chó ngốc chạy đến.

Thanh Mặc Nhan ném tay nải xuống đất, chó ngốc đưa mũi đến ngửi ngửi.

"Nhiều đồ ăn như thế... Ngươi lấy ở đâu ra?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn thức ăn trong tay nải, tuy rằng không thể so sánh với mỹ thực ngày thường, nhưng mà ở một nơi hoang dã như này được như thế đã là rất tốt rồi.

"Có người đưa tới cửa, tự nhiên chúng ta phải vui lòng nhận thôi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, đồng thời ném cho chó ngốc nửa khối bánh nhân thịt.

Chó ngốc hưng phấn vẫy đuôi liên tục, ngậm bánh chạy đến một bên cắn ăn.

Lúc này Huyền Ngọc đã tìm củi về đây, nhóm lửa lên, còn treo bốn cái bình sứ lên trên ngọn lửa, nấu chút nước ấm.

Cuối cùng cũng được ăn đồ ăn nóng hổi, Như Tiểu Lam cảm thấy mỹ mãn xoa cái bụng căng tròn.

Sau khi ăn no không đợi nàng kịp nghỉ ngơi, Thanh Mặc Nhan đã vội vàng kéo nàng đi.

"Trước khi trời tối, chúng ta phải đến nơi mà ngươi đã nói." Thanh Mặc Nhan nhìn về phía xa.

Tuy hắn không nhìn thấy tử khí cùng oán khí mà Như Tiểu Lam nói, nhưng hắn có thể cảm nhận được càng đi về phía trước, độ ấm trong không khí cũng càng ngày càng thấp, thật giống như đột nhiên biến thành mùa đông, đến ngay cả những cành cây xung quanh cũng có một tầng sương lạnh kết lên trên.

Mặt trời dần lặn xuống, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Buổi tối hôm nay, nàng không được rời khỏi hắn nửa bước, cho nên đến ngay cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Bọn họ càng ngày càng đến gần nơi kia, kinh ngạc trong mắt Như Tiểu Lam cũng càng hiện lên rõ ràng.

"Ngươi phát hiện cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn tòa mộ cổ xuất hiện phía trước, há miệng, nói không ra lời.

Hình dạng tòa mộ cổ này rất quen thuộc, dù cho nhắm mắt lại nàng vẫn có thể nhớ ra rõ rành mạch.

Bởi vì ở nơi cư trú của ông nội trong rừng sâu, cũng có một tòa mộ cổ như thế, tương truyền là do nhiều đời gia tộc bọn họ bảo hộ.

Sao ở đây lại xuất hiện một tòa mộ cổ giống y hệt?

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Quỷ thảo tới tay, pháp trận mộ cổ

Như Tiểu Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn tòa mộ cổ phía trước.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi đến bên kia đi." Nàng chỉ về một hướng.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng đi qua đó.

Như Tiểu Lam duỗi thẳng cẳng chân, muốn Thanh Mặc Nhan đặt nàng xuống.

Bởi vì đang là thời điểm cổ độc phát tác, Thanh Mặc Nhan không dám buông tay, gắt gao nắm chặt lấy tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống, nhổ hết cỏ dại xung quanh tảng đá trước mặt, chỉ thấy trên tảng đá lộ ra một ký hiệu kỳ quái.

"Đây là cái gì?" Thanh Mặc Nhan kỳ quái hỏi.

"Pháp trận." Như Tiểu Lam cẩn thận xem xét xung quanh, ở cách đó không xa, nàng phát hiện ra một khối đá giống hệt với khối đá kia, rồi xa thêm chút nữa, nàng nhìn thấy khối đá thứ ba, nhưng mà khối đá này đã bị vỡ mất một nửa, ký hiệu khắc ở trên cũng mơ hồ không rõ.

Như Tiểu Lam thở dài: "Khó trách tử khí cùng oán khí nơi này nặng như thế, tòa mộ cổ này nguyên bản nằm ở trung tâm của pháp trận, trấn áp tử khí nơi đây, nhưng mà hiện tại pháp trận thiếu hụt mất một nửa, cho nên tất cả oán khí trong mộ cổ mới chạy ra hết."

"Ngươi có thể sửa được không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu: "Bất quá sau khi sửa xong trận pháp quỷ thảo sẽ không bao giờ sinh trưởng ở đây được nữa."

Quỷ thảo sinh trưởng nhờ vào mấy thứ này, nếu trấn áp tử khí cùng oán khí xuống, tự nhiên nơi này sẽ không còn là nơi thích hợp cho quỷ thảo sinh sống nữa.

"Ta cảm thấy có người đã cố ý phá hỏng pháp trận." Như Tiểu Lam nói: "Vì hoàn cảnh nơi này thích hợp để quỷ thảo sinh trưởng, nhưng mà như vậy, sẽ làm khổ đến dân chúng ở gần đây."

Thanh Mặc Nhan mím môi không nói gì

Như Tiểu Lam di chuyển không ngừng, Thanh Mặc Nhan vẫn luôn nắm lấy tay nàng.

Đi tới phía sau mộ cổ, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu to lên: "Thanh Mặc Nhan, ngươi nhìn nơi đó!"

Trong bóng đêm, tựa hồ như có thứ gì đó đang sáng lên.

Tuy ánh sáng rất ảm đạm, nhưng quả thực là nó đang sáng lên.

"Là quỷ thảo!" Như Tiểu Lam gấp gáp, nhưng mà chân nàng quá ngắn, chạy nửa ngày còn không bằng Thanh Mặc Nhan bước hai bước chân.

Dưới loại tình huống này Thanh Mặc Nhan lại tỏ ra rất trấn định, cúi người bế nàng lên, mọi người cùng đi đến chỗ cây thực vật đang phát sáng kia.

"Không sai, đúng là quỷ thảo." Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

"Nhanh, nhanh đào ra." Như Tiểu Lam vội vàng thúc giục.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng đào lên được quỷ thảo cùng lớp đất ở xung quanh nó.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng bao vây gốc quỷ thảo lại.

Như Tiểu Lam tiếp tục lôi kéo Thanh Mặc Nhan đi đến khu vực gần đó.

Rất nhanh, Như Tiểu Lam lại phát hiện thêm hai gốc cây quỷ thảo nữa, Huyền Ngọc theo sau liền đào hết lên.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, thật giống như vừa tìm được bảo bối: "Thanh Mặc Nhan, chúng ta nhất định có thể tìm được hết mấy món dược liệu còn lại, đến lúc đó ngươi không cần phải sợ cổ độc phát tác nữa."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, trên mặt còn dính chút bùn, Thanh Mặc Nhan kìm lòng không được cũng cười lên theo.

"Sẽ, nhất định có thể tìm được."

Không biết vì sao, đột nhiên hắn cảm thấy hết thảy giường như đang trở nên dễ dàng hơn.

Chỉ cần có vật nhỏ ở bên cạnh hắn, những phiền toái không khiến hắn cảm thấy bực bội nữa, thất bại thì sao, cùng lắm thì lần sau lại đến là được.

Thu xong quỷ thảo, Như Tiểu Lam lại đi đến chỗ pháp trận vỡ vụn, trầm tư một lúc, nàng lấy kiếm gỗ nhỏ từ bên hông ra, đồ vật kia nhìn giống món đồ chơi của tiểu hài tử, nhưng mà thời điểm nàng cầm nó, biểu cảm lại trở nên vô cùng nghiêm túc.

Bất kể là ai nhìn thấy cũng không thể sinh ra ý coi thường.

Miệng Như Tiểu Lam hì thầm không biết là đang nói cái gì, chĩa kiếm gỗ đào về phía tảng đá.

Huyền Ngọc dụi mắt, hắn không nhìn lầm, thanh kiếm gỗ kia đang to dần, giống như là một thanh bội kiếm chân chính, mũi nhọn hiện ra.

Huyền Ngọc há miệng thở dốc, hắn vốn định mở miệng hỏi, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Thanh Mặc Nhan, hắn liền vội vã ngậm miệng lại.

Ở thời điểm này, vẫn là bảo trì yên tĩnh sẽ tốt hơn.

Không lâu sau, kiếm gỗ đào của Như Tiểu Lam một lần nữa biến trở về hình dáng cũ, giống như món đồ chơi, chỉ trong nháy mắt.

Ký hiệu kỳ quái trên tảng đá kia cũng đã hoàn chỉnh.

"Hoàn thành?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Vẫn chưa, muốn khởi động pháp trận một lần nữa thì phải vào trong mộ cổ." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn tòa mộ cổ, nếu tòa mộ cổ này giống với tòa mộ cổ mà nàng quen thuộc kia... Thì nơi ra vào hắn là ở chỗ đó.

Nắm tay Thanh Mặc Nhan, hai người đi đến trước tấm bia mộ.

Như Tiểu Lam duỗi tay ấn xuống chỗ nào đó trên bia mộ.

Thanh Mặc Nhan không rời mắt khỏi động tác của nàng, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Phía sau mộ cổ ẩn ẩn truyền đến chấn động rất nhỏ, quay đầu lại, chỉ thấy chỗ mộ cổ thật sự có một cái cửa đá đang mở ra.

"Sao ngươi lại biết nơi ra vào chỗ này?" Thanh Mặc Nhan nắm chặt tay, kéo Như Tiểu Lam đến bên người: "Trước kia ngươi đã từng tới đây? Ở đây có những gì, người đã biết từ lâu?"

Nghi vấn liên tiếp, mang theo kinh hoảng khó hiểu.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm nhận được lỗi bất an của hắn.

"Ta không biết... Hiện tại ta cũng không thể xác định được." Như Tiểu Lam ậm ừ nói, kỳ thực nàng cũng cảm thấy vô cùng bất an.

Nếu đây đúng là tòa mộ cổ ở hiện đại, cùng là một tòa với tòa ông nội bảo hộ... Có phải hay không đại biểu nàng có thể quay về?

Nhưng mà vì sao hy vọng đang ở trước mắt, nàng lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Nhìn tia bất an trong mắt Thanh Mặc Nhan, trong lòng nàng vô cùng rối rắm.

Nếu nàng cứ thế trở về, cổ độc trong cơ thể hắn sẽ lập tức phát tác, mà nơi này còn tràn đầy tử khí, làm không tốt hắn sẽ trực tiếp chết ở đây cũng không chừng.

Không được, hiện tại nàng không thể trở về.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này nàng còn có thể trở về sao?

Nàng đang suy nghĩ miên man, chợt thấy bên hông căng thẳng, Thanh Mặc Nhan ôm nàng lên, xoay người đi về hướng ngược lại với tòa mộ cổ.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn đi đâu?"

"Trở về." Hắn cảm giác chỉ cần để nàng đi vào tòa mộ cổ kia, sẽ phát sinh chuyện khiến hắn sợ hãi.

"Chúng ta không thể mặc kệ nơi này được a." Như Tiểu Lam vội kêu lên: "Có người cố ý phá hư nơi này, chính là vì muốn có được quỷ thảo, ngươi cảm thấy việc này là do ai làm? Còn có Độc phu nhân kia nữa... Nàng độc chiếm nơi này, chẳng lẽ chỉ vì muốn dựa vào quỷ thảo để kiếm tiền sao? Ngươi có nghe nói qua chuyện nàng buôn bán quỷ thảo sao... Ai, Thanh Mặc Nhan?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng bước chân.

Như Tiểu Lam khó hiểu nhìn hắn.

"Lời vừa rồi... Ngươi nói lại lần nữa."

"Lời gì?" Vừa rồi nàng nói nhiều như vậy, nào biết hắn muốn nghe là câu nào.

"Câu ngươi nói đến Độc phu nhân."

"Nàng độc chiếm nơi này, cũng không thấy nàng bán quỷ thảo ra để kiếm tiền..."

Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia sắc bén: "Đúng là cái này, tuy rằng quỷ thảo trân quý, nhưng cũng không thể tùy ý dùng nó làm thuốc được, bản thân nó có kịch độc, duy chỉ có thể dùng để giải cổ độc, người thường sẽ không đưa ra giá cao để mua nó."

Như Tiểu Lam ngốc lăng một lát, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm: "Ý của ngươi là... Độc phu nhân lấy quỷ thảo, là để cho chính nàng dùng?"

"Rất có khả năng." Thanh Mặc Nhan do dự một lát, quay đầu nhìn về phía cửa đá mở rộng: "Vật nhỏ, ngươi phải đáp ứng ta một việc, lát nữa đi vào bên trong, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không được phép rời khỏi người ta."

Như Tiểu Lam mấp máy miệng vài cái, chột dạ nói thầm: "Đương nhiên không thể rời khỏi ngươi, hiện tại cổ độc trên người ngươi đang phát tác..."

Thanh Mặc Nhan gắt gao bóp vào thắt lưng nàng, khiến nàng đau kêu ra tiếng: "Ngươi biết lời ta nói không phải là ý này."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Nói rõ ngọn ngành với Thiếu Khanh, năng lực đặc thù của Độc phu nhân

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan đi vào bên trong mộ cổ.

Vừa mới bắt đầu đường đi vẫn còn rất hẹp, chỉ có thể vừa cho một người đi qua, càng đi sâu vào bên trong, đường đi càng thêm rộng mở.

Thanh Mặc Nhan lấy dụng cụ mồi lửa ra chiếu sáng ở phía trước.

Như Tiểu Lam đặc biệt quen thuộc với lối đi phức tạp của mộ cổ, dù cho xuất hiện nhiều lối rẽ nàng cũng không nhận sai.

Nơi này quả nhiên giống hệt với tòa mộ cổ mà ông nội bảo hộ kia.

Thẳng đến khi phía trước bị một cái cửa đá chặn ngang, nàng mới dừng lại.

"Chính là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ta không biết, từ trước đến giờ ta chưa tiến vào nơi này qua." Như Tiểu Lam không suy nghĩ gì, buột miệng nói ra.

"Quả nhiên ngươi có chuyện gạt ta." Thanh Mặc Nhan dừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng: "Nói đi, ngươi đã biết những gì?"

Hắn ép nàng đến bên tường, toàn bộ thân thể đều áp ở trên người nàng, phảng phất như chỉ làm như vậy mới khiến nàng không thể rời khỏi người hắn.

"Ta thật sự không biết nên giải thích với ngươi thế nào." Như Tiểu Lam vội la lên: "Ta chưa từng tới qua nơi này, nhưng mà ông nội ta có bảo hộ một tòa mộ cổ, nó giống hệt với nơi này."

"Ông nội ngươi? Chính là lão yêu quái lông trắng kia?"

"Ta đã nói rất nhiều lần, hắn không phải yêu quái, hắn là Âm Dương sư!" Lúc này đây Như Tiểu Lam thực sự bực bội, tốt xấu gì ông nội cũng đã nuôi lớn nàng, nàng không thể để Thanh Mặc Nhan tiếp tục hiểu lầm như thế được.

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người: "Ông nội ngươi... Là người?"

"Hắn đương nhiên là người rồi." Như Tiểu Lam oán hận cắn răng nhỏ, nàng chưa từng nói qua ông nội là yêu quái, là do hắn tự hiểu lầm.

"Chờ một chút..." Thanh Mặc Nhan đỡ trán: "Nói như vậy những thứ ngươi biết, đều là do con người dạy cho ngươi?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Là hắn nhận nuôi ngươi?"

"Hắn nhặt được ta ở trong núi."

Thanh Mặc Nhan nheo mắt: "Nếu nói như thế chỉ trong vòng mấy ngày ngươi đã học được hết bản lĩnh của hắn?"

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người, ai có thể vừa sinh ra đã học được mấy thứ này a.

"Chẳng lẽ không đúng?" Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng: "Từ Tề Quốc đến đây nhanh nhất cũng phải mất một tháng, lần đầu tiên ta thấy ngươi, ngươi còn chưa đến ba tháng tuổi..."

Những lời sau hắn không cần nói nữa, Như Tiểu Lam đã hiểu rõ nghi hoặc trong lòng hắn.

Dù có là thiên tài thì khi mới sinh ra cũng không thể biết nhiều thứ như thế được.

"Những thứ thuật pháp đó... Ta học được trước khi bị biến thành mèo hương..." Như Tiểu Lam ấp úng.

"Ngươi nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan ép sát từng bước.

Như Tiểu Lam phiền muộn cắn móng tay, nàng nên giải thích với hắn như thế nào đây.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm nàng, làm nàng phải buông ngón tay chính mình ra.

"Nói đi, ta nghe."

"Ta muốn nói... Kỳ thực ta cũng là con người, ngươi sẽ tin sao?" Nàng dùng ánh mắt trông mong nhìn hắn.

Dụng cụ mồi lửa sắp cháy hết, khuôn mặt Thanh Mặc Nhan lúc sáng lúc tối, khiến cho người ta nhìn không rõ vui buồn trên mặt hắn.

Như Tiểu Lam nuốt vào một ngụm nước bọt, cúi đầu thở dài: "Đã nói... Ngươi sẽ không tin..."

"Ai nói?" Thanh Mặc Nhan hơi mở miệng: "Nói tiếp đi."

"Ta cũng không biết chuyện này là sao, ta chỉ động vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội để lại thôi, kết quả chờ đến khi mở mắt ra liền phát hiện mình đã bị biến thành động vật."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cầm lấy vòng cổ của nàng.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, vì sao nàng lại để ý đến mấy khối đá ngũ sắc này như vậy, còn muốn kết giao với bát điện hạ.

"Cho nên ngươi đang thu thập đá ngũ sắc?"

Như Tiểu Lam càng thêm chột dạ: "Chỉ cần tìm đủ bốn khối đá ngũ sắc, ta có thể trở về."

Thanh âm nàng càng ngày càng thấp trước ánh mắt lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan, cuối cùng quả thực nhỏ giống như là muỗi kêu.

Hai tay nàng gắt gao che đá ngũ sắc ở trên cổ lại, nàng đã hạ quyết tâm, dù cho có chọc giận Thanh Mặc Nhan cũng sẽ không giao hai viên đá này ra.

Nhưng mà, lửa giận của Thanh Mặc Nhan lại không hề xuất hiện.

Trầm mặc nửa ngày, Thanh Mặc Nhan nâng dụng cụ mồi lửa lên: "Cửa này, làm sao mới mở được ra?"

Như Tiểu Lam chỉ vào khối đá vuông bên cạnh cửa đá.

Thanh Mặc Nhan ấn xuống, cửa đá từ từ mở ra.

Sau cửa lộ ra một mảnh ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam một tay mồi lửa lên một lần nữa.

Ở giữa mộ thất, có một đài ngọc thạch hình tròn, bốn phía đài ngọc thạch đều được khắc những ký hiệu kỳ quái.

"Chính là nơi này." Như Tiểu Lam chỉ vào đài ngọc thạch: "Chỉ cần khởi động pháp trận, tòa mộ cổ này sẽ trấn áp tử khí ở đây."

Thanh Mặc Nhan nắm chặt tay lại, trầm giọng nói: "Ta mang ngươi qua đó."

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn: "Ngươi không sợ ta sẽ đột nhiên trở về sao?"

Thanh Mặc Nhan cười khẽ khinh thường: "Chủ nhân còn ở đây, là một sủng vật, ngươi dám chạy đi một mình?"

Như Tiểu Lam buồn rầu cắn môi: "Ta đã nói, ta không phải động vật."

"Mặc kệ trước kia ngươi là cái gì, dù sao hiện tại ngươi cũng là sủng vật của ta, là ta nuôi ngươi, không có sự đồng ý của ta, ngươi không được phép đi đâu hết, nếu ngươi dám tự tiện chạy đi, mặc kệ ra sao ta cũng sẽ bắt được ngươi trở về, nấu lên rồi ăn thịt."

Bản năng động vật khiến nàng run lên một cái.

Cái gì mà ngươi nuôi, tại sao lời này nghe qua lại có chút kỳ quái đây?

Vẻ mặt Như Tiểu Lam đau khổ, bị Thanh Mặc Nhan đặt ở trước đài ngọc thạch.

Thoáng tập trung tinh thần, nàng bắt đầu khởi động trận pháp.

Huyền Ngọc cùng chó ngốc chờ ở bên ngoài, đột nhiên cảm giác được mặt đất chấn động.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi mộ cổ.

"Trở về." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, đồng thời quay đầu nhìn thật sâu vào tòa mộ cổ kia, nắm chặt lấy tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam.

Tựa như hắn nói, mặc kệ nàng là ai, là người như thế nào, nếu hiện tại nàng đã thuộc về hắn, chỉ cần hắn không buông tay, bất luận kẻ nào cũng không được phép mang nàng đi.

Trong trạch viện của Độc phu nhân.

Hai tên nam tử trẻ tuổi áp giải A Nhiễm vào cửa: "Phu nhân, chúng ta đã mang nàng đến."

Độc phu nhân lười biếng tựa vào ghế trúc, nâng mí mắt lên đánh giá A Nhiễm.

"Tiểu nha đầu lớn lên không tệ, đáng tiếc."

A Nhiễm đứng ở nơi đó, cả người không ngừng run rẩy.

Nàng không biết tại sao mình lại tới đây, tuy nàng chưa từng gặp qua Độc phu nhân, nhưng mà ở Thạch Phường trấn, không có ai là không sợ nữ nhân này, đặc biệt là những nữ hài tử như nàng.

Trong Thạch Phường trấn nổi lên tin đồn Độc phu nhân có sở thích yêu thương những nữ hài tử từ mười đến mười năm tuổi, cho nên trấn trên mới xuất hiện nhiều vụ án mất tích như thế.

"Ngươi sợ ta?" Độc phu nhân mỉm cười vươn tay về phía nàng: "Đến chỗ ta, hài tử."

Thân mình A Nhiễm lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

"Bộ dạng này rất không tốt, ta không thích những hài tử không biết nghe lời." Ánh mắt Độc phu nhân xẹt qua trên người A Nhiễm, chậm rãi ngồi thẳng thân thể.

Trên người A Nhiễm quấn không ít băng vải, những nơi bị gấu tấn công vừa hồng vừa sưng, nàng có thể đứng ở đây đã là quá miễn cưỡng rồi.

"Ngươi muốn về nhà không?" Độc phu nhân thăm dò hỏi.

Thân mình A Nhiễm co rúm lại một chút.

"Nga? Không nghĩ tới ngươi lại nhát gan như vậy..." Độc phu nhân quay đầu nói với hai nam tử trẻ tuổi: "Lại đây đỡ ta."

Hai người cúi đầu tiến lên, một tả một hữu đỡ lấy bờ vai nàng.

Bất quá nhìn như vậy, lại giống như họ đang bắt nàng hơn.

A Nhiễm còn đang nghi hoặc, chợt thấy đôi mắt Độc phu nhân lóe lên, tựa như đang muốn hút nàng vào trong.

Cảm thấy hoa mắt, thân thể A Nhiễm cứng lại tại chỗ.

Một lát sau, A Nhiễm chậm rãi đứng thẳng dậy, sợ hãi trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười nhạt mị hoặc.

"Nguyên lai nha đầu này muốn leo lên cành cao, nghĩ đi theo Thanh công tử rời khỏi Thạch Phường trấn." A Nhiễm xuy một tiếng cười nhạo, thần thái giống hệt với Độc phu nhân.

Mà Độc phu nhân ngồi trên ghế trúc ánh mắt lại dại ra, ở dưới sự kiềm chế của hai tên nam tử trẻ tuổi, không thể động đậy...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Bai bên xé rách mặt nhau, bình luận cuộc chiến

"Phu nhân, Thanh công tử dẫn người xông vào đây!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm hô quát của hộ vệ, tựa hồ ở ngoài đã có người sử dụng đến vũ lực.

Độc phu nhân trên ghế trúc vẫn bị hai tên nam tử kìm kẹp, bộ dạng mờ mịt.

A Nhiễm đứng ở nơi kia lại trầm sắc mặt xuống.

Cửa phòng phịch một tiếng nổ lớn, ván cửa hoàn toàn bị đánh vỡ, biến thành hai phiến cao thấp.

Huyền Ngọc đẩy cánh cửa đã bị hỏng ra, đám người Thanh Mặc Nhan đi vào trong.

"A Nhiễm!" Trại chủ Thanh Thủy trại vội vàng lao vào cửa, không màng tất cả tiến lên ôm lấy nữ nhi của hắn.

Biểu cảm trên mặt A Nhiễm biến đổi, rũ mắt xuống, ẩn giấu tinh quang nơi đáy mắt.

"A Nhiễm, cuối cùng cũng không có việc gì nữa rồi, phụ thân sẽ lập tức mang ngươi về nhà." Trại chủ thở phào nhẹ nhõm: "Lần này cũng may là có Thanh công tử, bằng không phụ thân thật không biết làm sao mới cứu được ngươi trở về..."

Sắc trời lúc này đã hơi sáng lên, bầu trời dần dần biến thành ánh sáng màu lam nhạt.

Như Tiểu Lam cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng trời cũng đã sáng, nàng không cần phải lo lắng cổ độc trên người Thanh Mặc Nhan nữa.

"Độc phu nhân, ta đã mang thứ ngươi muốn về đây." Thanh Mặc Nhan giơ gỗ trong tay lên, nhìn Độc phu nhân ngồi ở ghế trúc đối diện nói: "Lựa chọn của ta là muốn dẫn A Nhiễm đi."

Như Tiểu Lam gắt gao lui đến phía sau Thanh Mặc Nhan.

Nàng biết hộp gỗ kia là giả, trong lòng Độc phu nhân cũng rất rõ ràng, vì hết thảy mọi chuyện đều do nàng an bài, nhưng bây giờ chuyện thật giả không còn quan trọng nữa, ai may mắn tồn tại đến cuối cùng, mới là người chiến thắng thật sự.

Độc phu nhân ngồi trên ghế trúc dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về phía bọn họ.

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày.

Ngoài cửa tụ không ít thuộc hạ của Độc phu nhân, phu nhân chưa hạ lệnh, bọn họ cũng không dám tự tiện ra tay, cho nên tất cả mọi người đều ở trong thế giằng co.

Trại chủ Thanh Thủy trại lôi kéo A Nhiễm lui về phía Thanh Mặc Nhan bọn họ bên này.

A Nhiễm vẫn đứng một chỗ không hề nhúc nhích.

"A Nhiễm?" Trại chủ không hiểu quay đầu lại, chợt thấy chủy thủ bên hông bị rút đi: "A Nhiễm, ngươi làm cái gì?"

A Nhiễm mỉm cười rút chủy thủ ra.

"Các ngươi đoán xem ta muốn làm cái gì?" Vừa rút lời, chủy thủ trên tay A Nhiễm đã đâm vào trong thân thể trại chủ.

Biến hóa này quá mức đột ngột, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

"A Nhiễm, ngươi điên rồi!" Trại chủ giãy dụa nói.

A Nhiễm mỉm cười, nhìn máu tươi tràn ra từ khóe miệng trại chủ.

Thân thể Như Tiểu Lam giật giật, tựa hồ muốn đi lên để giúp trại chủ, lại bị Thanh Mặc Nhan kéo lại.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan, thấy hắn lắc đầu với nàng.

Thân thể trại chủ ngã xuống, tay hắn vẫn gắt gao lôi kéo A Nhiễm, thân mình A Nhiễm cũng ngã xuống theo.

"Chậc chậc, thật sự quá đáng tiếc, xem ra A Nhiễm cô nương không muốn đi cùng với các ngươi rồi." Ghế trúc, Độc phu nhân đã khôi phục mị thái ngày xưa, ý cười

trong suốt nhìn bọn họ.

Như Tiểu Lam túm lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan, nhìn A Nhiễm chậm rãi ngồi dậy, khi nàng nhìn thấy máu tươi trên tay chính mình, liền thất kinh hét to lên.

"Phụ thân, phụ thân..." A Nhiễm bổ nhào qua nâng trại chủ lên.

Nhưng mà trại chủ vẫn không hề nhúc nhích, máu chảy trên đất càng ngày càng nhiều...

"Không cứu được nữa." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, ánh mắt chỉ dừng một lúc ở trên người trại chủ, không hề liếc mắt nhìn A Nhiễm lấy một cái.

"Phu nhân, phu nhân không tốt!" Đúng lúc này, một gã sai vặt vội vã chạy từ bên ngoài vào: "Lãnh... Lãnh địa đã xảy ra chuyện!"

Độc phu nhân đột nhiên đứng dậy, vài bước đi đến chỗ cửa sổ, phanh một tiếng đẩy cửa sổ ra.

Trên lãnh địa, mặt trời đang dần dần lộ ra sau những tầng mây.

"Là chuyện tốt do các ngươi làm!" Độc phu nhân rít gào, bộ mặt dữ tợn đôi mắt như muốn phun lửa.

Nhìn sau tầng mây lộ ra ánh sáng mặt trời, Như Tiểu Lam lộ ra mỉm cười.

Pháp trận mộ cổ phát huy tác dụng, tử khí cùng oán khí đều bị trấn áp xuống dưới, cho nên ánh mặt trời mới có thể lộ ra, chiếu sáng vào trong rừng.

Hơn nữa chỉ cần pháp trận không bị phá hư, thì quỷ thảo cũng không bao giờ sinh trưởng ở đây được nữa, ba gốc cây quỷ thảo mà bọn họ tìm được, chính là cuối cùng...

"Nhìn xem các ngươi đã làm cái gì!" Độc phu nhân phát cuồng lôi kéo đầu tóc chính mình: "Giết bọn họ! Giết bọn họ!"

Hộ vệ ngoài cửa đồng loạt ùa vào.

Huyền Ngọc rút kiếm ra, bảo hộ trước người Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

Nhưng mà, hộ vệ ngoài cửa còn chưa kịp đến gần, đã kêu thảm ầm ầm bay lên trời.

"Oa, Ngàn Thương, ngươi thật lợi hại!" Ngoài cửa vang lên thanh âm quen thuộc của Sử Đại Thiên.

Cả nhóm hộ vệ đều bị văng ra, thân thể rơi mạnh xuống đất, phần lớn ngã đến không dậy nổi.

Ngàn Thương không nói một lời, lụa mỏng trên đấu lạp phiêu động trong gió.

Như Tiểu Lam cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên: "Ngàn Thương tuyệt quá!"

Không thể không thừa nhận, uy lực của đại sát thần là không thể khinh thường.

Nghe được lời khen của Như Tiểu Lam, Ngàn Thương dùng tay đè ép đằng trước đấu lạp xuống, xem như là đáp lại.

Sử Đại Thiên vươn đầu từ sau lưng Ngàn Thương ra: "Như cô nương, các ngươi không có việc gì đi, các ngươi đi lâu không trở về khiến chúng ta rất lo lắng a."

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Sử Đại Thiên, nhíu mày.

Hắn đã bảo Sử Đại Thiên quay về, sao hắn còn theo tới đây.

Trừ bỏ Ngàn Thương ra, đi cùng còn có hơn hai mươi tử sĩ nữa, tất cả bọn họ đều xông vào, bảo hộ đám người Thanh Mặc Nhan ở giữa.

Độc phu nhân bên này chỉ còn có hai mỹ nam tử trẻ tuổi ở bên cạnh, nhưng trên mặt nàng vẫn không lộ ra dù chỉ là một tia kinh hoảng.

"Thanh công tử, các ngươi cũng quá mức, thế nhưng dám hủy hoại đồ vật của ta."

"Kia không phải của ngươi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Ngươi độc chiếm lấy nó, từ trước đến nay nó đều không thuộc về ai cả, nhưng ngươi lại phá hủy pháp trận trong mộ cổ, thả tử khí cùng oán khí ra, hủy hoại không biết bao nhiêu tánh mạng người dân vô tội, chỉ vì để ngươi có thể độc chiếm quỷ thảo."

Nghe xong lời này, Độc phu nhân ngửa đầu phát ra một trận tiếng cười bén nhọn: "Dù cho như vậy các ngươi có thể làm gì được ta? Giết ta? Đến đây... Có bản lĩnh liền thử xem."

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng, nữ nhân này đúng là quá kiêu ngạo a.

Nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, nàng không nhìn thấy chút cảm xúc biến hóa nào từ trên mặt hắn.

"Huyền Ngọc, giết nàng." Thanh Mặc Nhan phun ra một câu, đồng thời lôi kéo Như Tiểu Lam lui về phía sau.

Huyền Ngọc tuân lệnh, mang theo hơn mười tử sĩ tiến lên.

Hai gã nam tử trẻ tuổi bên cạnh Độc phu nhân cũng đồng thời ra tay, bảo vệ nàng.

Trong lúc nhất thời hai bên thế nhưng bất phân thắng bại.

Vóc dáng Như Tiểu Lam lùn, lại bị đám tử sĩ bảo hộ ở phía sau, căn bản nhìn không thấy tình huống trong phòng, nhưng mà nàng có thể bắt sóng nghe được tình hình thực tế qua miệng Sử Đại Thiên.

"Ta phi, nữ nhân này lợi hại như thế, ta phi phi phi nguyên lai hai nam nhân kia không phải tiểu bạch kiểm của nàng, ta còn tưởng bọn hắn là trai lơ (*) của nàng đâu..."

(*) Trai lơ: Có tính trai lơ, có vẻ lẳng lơ, tỏ ra dễ dãi trong quan hệ nam nữ.

Như Tiểu Lam hoàn toàn từ bỏ tình hình chiến đấu trong phòng, trực tiếp nhìn chằm chằm Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên nước miếng tung bay, Như Tiểu Lam nghe đến mê mẩn, Thanh Mặc Nhan đứng ở một bên gân xanh ẩn ẩn nhô lên.

Có trời mới biết hắn muốn đem cái miệng của tên kia ném ra ngoài đến mức nào.

"Huyền Ngọc đại nhân đúng là dũng mãnh phi thường, khó trách ta từng sinh ra hảo cảm với hắn..." Sử Đại Thiên đột nhiên gân cổ lên nói.

Thân thể Huyền Ngọc nổi lên một trận da gà, suýt nữa bị Độc phu nhân đánh trúng.

Lật tay huy kiếm, nguy hiểm tránh thoát một chưởng của Độc phu nhân, một kiếm hắn đâm vào cơ thể nàng.

Thời điểm Độc phu nhân ngã xuống, còn âm thầm cười với hắn, ánh mắt quyến rũ tựa như sinh ra lực hút, giống như muốn đem cả người hắn hút vào bên trong...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Bình luận cuộc chiến, đại pháp nhập người của Độc phu nhân

Thân thể Độc phu nhân bị kiếm của Huyền Ngọc đâm trúng, ngã xuống.

Hai tên nam tử trẻ tuổi giống như bị dọa sợ, nâng Độc phu nhân dậy lui về phía sau, trên người bọn họ cũng trúng vô số mũi kiếm, nhưng lại không chút nào gây trở ngại đến hành động của bọn họ, thật giống như bọn họ không hề biết đau là gì.

Đến ngay cả những tử sĩ kia cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc cảm thán, hai người này cũng quá trâu bò đi, bị đâm nhiều kiếm như thế mà vẫn không hề ngã xuống.

Thân mình Huyền Ngọc cứng đờ, đột nhiên xoay người thối lui, đi về phía ngoài cửa.

"Công tử, ta cảm thấy có chút không đúng..." Huyền Ngọc vừa nói xong liền đi về phía Thanh Mặc Nhan.

Tử sĩ bảo hộ xung quanh thấy hắn đi lại đây, liền thối lui ra hai bên, Huyền Ngọc cứ thế đi đến trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Tay phải Huyền Ngọc nắm kiếm, hơi hơi cúi người xuống: "Ta phát hiện Độc phu nhân có chút vấn đề."

Như Tiểu Lam đứng ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, trong một giây thoáng qua, nàng nhìn thấy trên khóe miệng Huyền Ngọc chợt lộ ra ý cười quỷ dị.

Trong chớp nhoáng, nàng phảng phất như thấy được một luồng hắc khí bám vào trong thân thể Huyền Ngọc.

"Thanh Mặc Nhan cẩn thận!" Nàng bổ nhào qua dùng thân thể che chắn ở giữa Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc.

Trường kiếm trong tay Huyền Ngọc đâm tới, bởi vì có Như Tiểu Lam nhảy vào, nên mũi kiếm bị chật một chút, chỉ đâm trúng cánh tay Thanh Mặt Nhan.

Thanh Mặc Nhan đưa tay ra nắm lấy mũi kiếm của Huyền Ngọc, mũi kiếm sắc bén nháy mắt cắt đứt bàn tay hắn.

"Công tử!"

"Huyền Ngọc, ngươi làm cái gì!" Đám tử sĩ đều bị kinh sợ đến, tụ lại đây những vẫn do dự không dám sử dụng kiếm tấn công Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc là tâm phúc bên cạnh Thanh Mặc Nhan, hắn vì sao lại sử dụng đao kiếm hướng tới chủ tử của mình.

Ngay tại lúc bọn họ đang bị mê hoặc, chợt nghe thấy giọng trẻ con thanh thúy vang lên: "Là Độc phu nhân! Nàng nhập vào trong cơ thể Huyền Ngọc!"

Mọi người kinh hãi, rút kiếm ra khỏi vỏ chống lại Huyền Ngọc, lại không biết nên ứng đối với cục diện này như thế nào.

Chẳng lẽ bọn họ phải giết chết Huyền Ngọc?

Tay trái Thanh Mặc Nhan nắm mũi kiếm, máu theo mũi kiếm nhỏ giọt rơi xuống, khiến Như Tiểu Lam nhìn thấy ghê người.

Trên mặt Huyền Ngọc lộ ra tươi cười quỷ dị: "Thế nào? Có bản lĩnh các ngươi cứ xuống tay đi, giết ta? Ha ha, có chết cũng là khối thân thể này, không thể mảy may làm bị thương đến ta."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên đá một cước ra, đồng thời thân thủ mang theo Như Tiểu Lam thối lui về phía sau, hô to lên: "Bắt lấy!"

Mọi người nghe lệnh, vây quanh Huyền Ngọc lại.

Nhưng mà thân thủ Huyền Ngọc không phải tầm thường, nếu cứ thủ hạ lưu tình, những người này rất khó bắt sống được hắn.

"Độc phu nhân ở trong cơ thể Huyền Ngọc?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu hỏi tiểu nhân nhi trong lòng.

Như Tiểu Lam bị vết thương trên tay hắn làm cho kinh sợ, tìm khăn muốn băng bó lại giúp hắn, nhưng chân tay lại trở nên vụng về, máu càng lúc chảy càng nhiều, tựa như sắp chảy ra hết đến nơi.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Nhìn vật nhỏ gấp gáp loay hoay, Thanh Mặc Nhan ngược lại trấn tĩnh đến dị thường.

"Yên tâm, chút thương tích này không chết người được." Thanh Mặc Nhan cúi người, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt nàng: "Nói cho ta biết, phải làm sao mới đuổi được Độc phu nhân ra khỏi cơ thể Huyền Ngọc?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ một lát, lấy một lá bùa bên hông ra, dùng ngón tay dính máu của Thanh Mặc Nhan, vẽ vài nét lên trên: "Dán cái này lên người Huyền Ngọc."

"Đơn giản như thế?"

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh.

"Đã biết, ngươi lùi lại chút." Thanh Mặc Nhan cầm lá bùa, lấy ra một viên thuốc màu đỏ từ trong túi tiền bên hông, nhét vào miệng.

Đó là thuốc viên do Như Tiểu Lam đặc chế, ăn một viên sẽ giúp hắn tự do sử dụng nội lực trong thời gian một nén hương.

Như Tiểu Lam thối lui, ánh mắt lo lắng nhìn Thanh Mặc Nhan.

Mọi người vẫn đang dây dưa đánh nhau với Huyền Ngọc, thân thể Độc phu nhân được hai nam tử một tả một hữu đỡ lấy, tựa như bị trọng thương, ở nơi đó không thể động đậy.

Thanh Mặc Nhan xuyên qua đám tử sĩ đi vào, thời điểm Huyền Ngọc nhìn thấy hắn cũng không khỏi trở nên sửng sốt.

"Nguyên lai Thanh công tử thân mang cổ độc, không thể sử dụng nội lực." Huyền Ngọc mở miệng cười lạnh, biểu cảm giống y như đúc với Độc phu nhân: "Ngươi lại đây chẳng lẽ là để chịu chết?"

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, ánh mắt sắc bén khiến cho ai nhìn thấy cũng phải cảm thấy rét run.

Ngay cả Độc phu nhân đang bám vào người Huyền Ngọc cũng bị ánh mắt này làm cho khiếp sợ, phân tâm trong chớp mắt.

Mọi người chỉ cảm thấy có một trận kình phong thổi qua, Thanh Mặc Nhan y bào tung bay tham gia vào cuộc chiến, từng đợt sát khí tỏa ra, nhanh đến kinh người.

Như Tiểu Lam vội vàng chen từ sau vào, chờ đến khi nàng chui vào được, đã nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đánh bay trường kiếm trong tay Huyền Ngọc, một tay chế trụ yết hầu đối phương, tay kia đem lá bùa dán lên người hắn.

"Thành!" Như Tiểu Lam nhịn không được kêu ra một tiếng.

Thân thể Huyền Ngọc suy sụp ngã xuống.

Thanh Mặc Nhan buông Huyền Ngọc ra, nhấc chân đá thanh kiếm dưới chân lên, bước vào phòng trong.

Mọi người kinh hãi, đồng loạt tiến lên chuẩn bị bảo hộ chủ tử.

Sử Đại Thiên nói: "Ngàn Thương cô nương lợi hại như thế, vì sao không để nàng đi?"

"Không được!" Như Tiểu Lam kêu lên, nếu như Ngàn Thương bị Độc phu nhân nhập vào, kia sẽ chẳng khác nào rơi vào địa ngục.

Sử Đại Thiên không hiểu: "Vì sao không được?" Hắn không biết Độc phu nhân có thể nhập vào cơ thể người khác, vừa rồi tuy hắn có nhìn thấy tình huống của Huyền Ngọc, nhưng mà lấy suy nghĩ của người bình thường, căn bản không có khả năng sẽ nghĩ đến điểm này.

Lúc này Thanh Mặc Nhan đã ở trong phòng giao thủ với Độc phu nhân một lần nữa.

Như Tiểu Lam vô cùng khẩn trương, nhắc đi nhắc lại thời gian ở trong lòng.

Chỉ có thời gian một nén hương, viên thuốc Thanh Mặc Nhan nuốt vào sẽ hết hiệu lực, nếu hắn không thể đánh thắng trong khoảng thời gian này, hoặc là lui khỏi cuộc chiến...

Nhớ tới vừa rồi hắn bị mũi kiếm làm cho bị thương, Như Tiểu Lam liền rùng mình một cái.

Nếu thuốc hết hiệu lực mà hắn không kịp thối lui, kia việc không thể áp chế cổ độc không còn là vấn đề quan trọng nữa.

Có lẽ sẽ bị Độc phu nhân trực tiếp giết chết cũng không chừng.

Chẳng lẽ phải để Ngàn Thương đến cứu hắn?

Không được, nếu như nàng bị Độc phu nhân nhập vào, tất cả sẽ phải chết.

Lại móc một lá bùa bên hông ra, Như Tiểu Lam dùng vết máu vẫn chưa khô trên ngón tay vẽ lên lá bùa.

Trong phòng vẫn tiếp tục đánh nhau, Như Tiểu Lam bị chặn ở ngoài không nhìn thấy cái gì.

"Uy, Sử Đại Thiên, ngươi tiếp tục đi!" Như Tiểu Lam reo lên.

"Cái... Cái gì?"

"Bình luận cuộc chiến!" Như Tiểu Lam gấp gáp hận không thể tìm cái cây trèo lên nhìn cho rõ ràng, nhưng mà ở đây căn bản là không có cây.

Nàng đành phải lôi kéo Sử Đại Thiên, bảo hắn giúp đỡ theo dõi tình huống trong phòng

Cửa sổ đột nhiên nổ tung, trước sau có hai người bị bắn ra ngoài, ngã ở trước mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nhanh chóng trốn đến sau lưng Sử Đại Thiên.

Tử sĩ bảo hộ trong viện tiến lên, dùng kiếm khống chế hai người kia.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thấy rõ, kia là hai nam tử anh tuấn hầu hạ bên người Độc phu nhân, lúc này y phục trên người họ đều đã bị mũi kiếm chém rách, thật nhiều chỗ đã lộ cả làn da ra ngoài.

Chờ một chút, vì sao làn da trên người bọn họ đều có hoa văn bằng gỗ?

Như Tiểu Lam sắc mắt, mới nhìn đã phát hiện ra chỗ không đúng.

"Mau cởi hết y phục bọn họ ra." Nàng kêu lên.

Sử Đại Thiên hoảng sợ: "Cô nãi nãi của ta ơi, ngươi đang nói cái gì a, ban ngày ban mặt mà đòi thoát y người ta..."

"Nhanh lên... Trên người bọn họ có vấn đề, phải cởi y phục ra mới xác định được..." Như Tiểu Lam thúc giục nói.

Tử sĩ dùng kiếm mở tung y phục một tên trong đó.

Thời điểm nhìn thấy thân thể người nọ, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Xuất hiện trước mắt, căn bản không phải thân thể của người bình thường, mà giống với món đồ chơi hơn, cả thân thể đều dùng linh kiện bằng gỗ lắp ráp mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Kết cục khiến người ta ngoài ý muốn, đúng không Huyền Ngọc?

Như Tiểu Lam sau khi nhìn thấy thân thể hai tên nam tử kia trong đầu liền "ong" lên một tiếng.

Thân thể như vậy, giống hệt với rối gỗ!

Khó trách nàng lại cảm nhận được hơi thở giống với con rối đứng đầu ở đây.

Bất quá không giống với việc con rối đứng đầu thao túng rối gỗ, những người này rõ ràng còn sống sờ sờ, chỉ là thân thể bọn hắn bị cải tạo thành bộ dáng rối gỗ mà thôi.

"Trái tim, nhược điểm của họ chính là trái tim!" Như Tiểu Lam nhắc nhở đám tử sĩ.

Bọn họ không phải đang đi phá án, tự nhiên cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, lập tức có người không lưu tình dùng kiếm đâm vào trái tim hai người kia.

Như Tiểu Lam trốn sau lưng Sử Đại Thiên, nhìn thân thể hai người co rút vài cái, rồi ngừng động đậy.

Xem ra nàng đã đoán đúng.

Nếu hai người kia như thế này, như vậy Độc phu nhân có phải hay không cũng là...

Nàng vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy có người hô gấp: "Công tử cẩn thận!"

Nàng cùng Sử Đại Thiên đồng thời quay đầu lại, khinh sợ nhìn Thanh Mặc Nhan cùng Độc phu nhân đang song song nhảy vào trong viện.

Đã qua bao nhiêu thời gian? Như Tiểu Lam chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Hỏng bét, nàng không nhớ rõ.

Thanh Mặc Nhan đưa lưng về phía nàng, nàng không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn, có phải hắn cũng có chút sốt ruột hay không, hay là nhắc nhở để hắn rút lui kịp thời?

Như Tiểu Lam nhìn về phía Ngàn Thương một lần nữa.

Nếu nói ai có khả năng thắng trong một kích, cũng chỉ có Ngàn Thương.

Nhưng mà nếu một kích không thành, thân thể Ngàn Thương sẽ bị Độc phu nhân chiếm lấy...

Không được, không thể mạo hiểm được.

Như Tiểu Lam nắm chặt lá bùa trong tay.

Kiếm trong tay Thanh Mặc Nhan đâm trúng thân thể Độc phu nhân, nhưng Độc phu nhân lại giống như không cảm nhận được đau đớn lộ ra mỉm cười.

Không tốt! Nàng muốn nhập vào Thanh Mặc Nhan!

Như Tiểu Lam lập tức ý thức được điều này.

"Mau dẫn ta qua đó!" Nàng quát với Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên không hiểu chuyện gì, nhưng cũng đành mang theo nàng đi đến phía trước.

Phía trước đều là tử sĩ, chỉ bằng lực lượng một mình nàng thì không thể đến gần bên người Thanh Mặc Nhan được.

Thân thể Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Như Tiểu Lam đuổi tới kịp thời, giơ lá bùa trên tay lên, "ba" một cái dán ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan lảo đảo vài bước, thân thể ngã về phía sau.

Lập tức có tử sĩ chạy lại đỡ lấy hắn.

Thân thể Độc phu nhân cũng không vững, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Tiểu gia hỏa vướng tay vướng chân nhà ngươi mau đi tìm chết đi!"

Như Tiểu Lam kéo lấy y phục Sử Đại Thiên, liều mạng trốn ra phía sau hắn.

Nàng cảm nhận được thân thể Sử Đại Thiên đột nhiên cứng đờ... Thân thể Độc phu nhân ở đối diện cũng cứng lại theo.

Có cơ hội!

Trong nháy mắt, một ý niệm xẹt qua trong đầu Như Tiểu Lam.

Nàng bổ nhào đến chỗ Thanh Mặc Nhan túm lấy lá bùa kia, rồi trực tiếp chạy về phía Độc phu nhân ở đối diện.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Thanh Mặc Nhan lúc này mới tỉnh lại sau trạng thái bị nhập, thân thể vẫn có chút không thể thích ứng, trợn mắt liền thấy một màn như vậy.

Hắn vươn tay tựa như muốn kéo nàng về, nhưng mà Như Tiểu Lam đã đến trước người Độc phu nhân, không hề trì hoãn nâng tay nhỏ bé lên...

Lá bùa "ba" một cái dán ở trên đầu Độc phu nhân.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Chuyện này là sao?

Thanh Mặc Nhan giơ tay lên chưa kịp hạ xuống, chỉ thấy Như Tiểu Lam chỉ hướng Sử Đại Thiên, giòn tan nói: "Bắt lấy hắn, Độc phu nhân hiện tại đã nhập vào người hắn, đừng ai nhìn vào ánh mắt của hắn!"

Thân thể Sử Đại Thiên vốn không biết võ công, Độc phu nhân nhập vào trong thân thể hắn, thậm chí đến cơ hội phản kháng cũng không có đã bị người ta vặn trụ cánh tay áp xuống mặt đất.

Huyền Ngọc đến gần đè sau đầu Sử Đại Thiên lại, đem toàn bộ mặt hắn áp lên trên mặt đất, không cho hắn ngẩng đầu.

"Này... Đây là chuyện gì..." Độc phu nhân ở đối diện đột nhiên thay đổi phong cách, lấy miệng lưỡi giống hệt Sử Đại Thiên nói: "Sao ngực ta lại nặng như thế?"

"Không được bỏ lá bùa kia ra." Như Tiểu Lam nói với Sử Đại Thiên đang ở trong thân thể Độc phu nhân.

"Nga..." Sử Đại Thiên thành thật đáp lời, hiển nhiên vẫn chưa ý thức được thân thể này không phải là thân thể của hắn.

Nhưng mà Như Tiểu Lam lại lấy một lá bùa khác ra, ngón tay tùy tiện quệt một ít máu, vẽ lên trên lá bùa vài đường, rồi sau đó nghênh ngang đi đến bên người Sử Đại Thiên đang bị áp trên mặt đất.

"Ba" dán lá bùa lên.

Thân thể Sử Đại Thiên run rẩy, đầu ngả sang một bên, bất động.

"Buông hắn ra được rồi." Như Tiểu Lam nói với Huyền Ngọc.

"Sao hắn lại bất động?" Huyền Ngọc hỏi.

"Độc phu nhân không còn ở trong thân thể hắn." Như Tiểu Lam nói: "Nàng đã bị bùa đuổi ra ngoài."

"Nàng đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan chau mày, từ trước đến giờ chưa từng sử dụng nội lực lâu như thế, đột nhiên tan đi lại có loại cảm giác thoát lực.

"Đương nhiên là bay vất vưởng ở gần đây rồi." Như Tiểu Lam cười hì hì: "Hiện giờ nàng đã không thể quay về thân thể của chính mình, cũng không tiến vào trong thân thể người khác được nữa, đành phải bay vất vưởng ở gần đây."

Chỉ có nàng mới nhìn thấy một đạo hắc khí đang điên cuồng xoay quanh bọn họ, mấy lần muốn chui vào trong thân thể một người, nhưng mà lại bị bắn ra ngoài.

Mười ngón tay Như Tiểu Lam kết ấn, hắc khí kia bỗng giãy dụa ở giữa không trung.

Sử Đại Thiên ở trong thân thể Độc phu nhân mờ mịt mở to mắt nhìn, hắn rõ ràng nhìn thấy thân thể chính mình chật vật ngã ở trên đất.

"Ta đây là xảy ra chuyện gì?" Hắn duỗi tay sờ ngực chính mình: "Vừa rồi ai đánh ta, tại sao nơi này lại sưng to như thế!" (Linh: Ta cũng cạn lời rồi:")))))

Sưng... Sưng cái muội muội ngươi a, đó là bộ ngực có được không!

Như Tiểu Lam suýt nữa kết sai ấn.

"Ngươi đang làm cái gì?" Nàng nhìn Sử Đại Thiên đang kéo mở y phục chính mình, nhìn vào bên trong.

"Tại sao ta lại biến thành nữ nhân? Dáng người cư nhiên còn như thế..." Hắn vừa nói, vừa nghĩ muốn tiếp tục cởi y phục ra.

"Dừng tay!" Như Tiểu Lam kêu lên: "Ngươi đừng có mà lộn xộn, bằng không Độc phu nhân sẽ đoạt luôn thân thể của ngươi."

"Độc phu nhân? Nàng... Nàng ở đâu?" Sử Đại Thiên thất kinh nhìn xung quanh.

"Đang ở bên cạnh ngươi a." Như Tiểu Lam lại rút kiếm gỗ nhỏ của nàng ra, chỉ ra giữa không trung.

"Phanh" một tiếng, đột nhiên có một ngọn lửa màu đen hiện ra, nó nổi lơ lửng ở giữa không trung, hình dạng quỷ dị.

"Oa, tại sao nàng lại quấn quýt lấy ta, nàng muốn mượn xác hoàn hồn sao?"

"Mượn xác cái rắm, đây vốn đĩ là thân thể của ta!" Độc phu nhân hóa thành ngọn lửa ở giữa không trung rít gào nói: "Ngươi cút ra ngoài cho ta!"

Sử Đại Thiên kinh sợ: "Ngươi bảo ta cút đi đâu?"

"Cút ra khỏi thân thể ta!"

"Ta ở trong thân thể ngươi?" Lúc này Sử Đại Thiên mới bất tri bất giác ra: "Tuy rằng biến thành nữ nhân, nhưng mà dáng người này đúng là không tệ a, Huyền Ngọc ngươi thấy sao?"

"Cút đi, đừng nói chuyện với ta." Huyền Ngọc hầm hổ, gân xanh nổi hết lên.

Từ cái đêm bọn họ trúng "thuốc bột" của A Nhiễm, hắn liền đối với Sử Đại Thiên kính nhi viễn chi (*).

(*) Kính nhi viễn chi: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.

Lửa đen không ngừng bay tới bay lui ở trên đầu Sử Đại Thiên: "Ngươi cút ra cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Sử Đại Thiên vẻ mặt đau khổ, nói với lửa đen: "Ngươi đừng gây khó dễ cho ta, cùng lắm là ngươi đi đầu thai chuyển thế là được, còn ta lại phải nhẫn nhịn sống trong thân thể này, không thể cưới lão bà được nữa." Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Ngàn Thương ở trong đám người, tiếc nuối thở dài.

"Quên đi, nếu thật sự không được thì vẫn lập gia đình được, thân thể như vậy không gả đi thì rất phí, ngươi nói đúng không, Huyền Ngọc."

"Ngươi còn dám nói thêm một câu với ta có tin hay không ta sẽ giết ngươi!" Huyền Ngọc tức giận quát, chui thẳng vào tai Như Tiểu Lam khiến đầu nàng ong ong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Kết thúc công việc ở Thạch Phường trấn, Sự Đại Thiên uy lực

Thạch Phường trấn.

Từ sau khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi Thanh Thủy trại Thái Nghĩa Minh cũng về lại Thạch Phường trấn.

"Công tử, tòa nhà của Độc phu nhân bốc cháy." Gã sai vặt vội vàng chạy vào báo tin.

Thái Nghĩa Minh ra khỏi nhà trọ, lúc này trên đường đã tụ tập khá nhiều cư dân, tất cả mọi người đều duỗi dài cổ ra, nhìn về một phương hướng.

Nơi nào đó trong trấn, bốc lên khói đặc cuồn cuộn.

"Nơi đó là chỗ ở của Độc phu nhân?" Thái Nghĩa Minh hỏi gã sai vặt bên người.

"Đúng vậy, không biết chuyện này là sao..."

Mọi người đang ở trên đường quan sát trận lửa, chợt thấy có một chiếc xe ngựa từ phía đối diện chạy tới.

Thái Nghĩa Minh liếc mắt một cái đã nhận ra người đang bảo hộ bên ngoài xe ngựa kia: "Huyền Ngọc!"

Xe ngựa dừng lại ở ven đường.

"Thái công tử." Huyền Ngọc chắp tay thi lễ: "Công tử nhà ta mời ngài vào trong xe một chút."

Thái Nghĩa Minh không chút do dự, lập tức xốc màn xe đi vào bên trong.

Nháy mắt khi nhấc màn xe lên, Thái Nghĩa Minh ngẩn người.

Trong xe ngựa, Thanh Mặc Nhan thắt lưng thẳng tắp ngồi ở chỗ kia, vết máu loang lổ trên y phục, một bên cánh tay đang được lau nhẹ bằng khăn tay, khăn tay đã bị máu thấm ướt hết, Như Tiểu Lam ngồi ở bên người hắn, cầm trong tay lọ thuốc bằng sứ, rắc thuốc bột lên vết thương.

Thái Nghĩa Minh định tâm lại, ngồi xuống phía đối diện Thanh Mặc Nhan.

"Ta muốn nhờ Thái công tử giúp một chút." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng nói.

Ánh mắt Thái Nghĩa Minh dừng ở trên người Như Tiểu Lam đang luống cuống tay chân: "Thanh công tử là muốn mời đại phu đến đây?"

Đến ngay cả hắn cũng nhận ra việc Như Tiểu Lam không biết băng bó, khiến cho Thanh Mặc Nhan vẫn phải cố ngồi vững chắc ở nơi này, giống như không có việc gì.

"Ngươi nói cái này?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn tay chính mình, vật nhỏ bận bịu đến cả đầu đầy mồ hôi, tóc mai đều bị mồ hôi dính ướt.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng: "Chỉ là vết thương nhỏ, không cần tìm đại phu, ta tìm ngươi là vì chuyện khác."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền ngẩng đầu lên, tựa hồ muốn nói chen vào một câu, nhưng tay còn lại của Thanh Mặc Nhan lại sờ lên đầu nàng, xoa xoa: "Ngươi trước đừng nháo, để chúng ta bàn chính sự."

Ai nháo, trước tìm đại phu đến mới là chính sự a.

Trong lòng Như Tiểu Lam sốt ruột nhưng cũng không dám đánh gãy chính sự của hắn.

Thanh Mặc Nhan đem chuyện của Độc phu nhân đơn giản nói qua, tuy rằng hắn đã lược bỏ đi không ít chi tiết, nhưng mà vẫn dọa Thái Nghĩa Minh đến trợn mắt há hốc mồm.

"Thi thể trại chủ Thanh Thủy trại đã mang về đến nơi, còn có nữ nhi của hắn A Nhiễm... Bất quá tự tay nàng đã giết chết phụ thân mình, ta nghĩ rất nhiều người sẽ có dị nghị, việc này liền phiền toái Thái công tử..."

Thái Nghĩa Minh nghiêm túc lắng nghe, rất nhanh đã hiểu rõ ý đồ của Thanh Mặc Nhan.

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, không có Độc phu nhân, thế lực ở khắp Thạch Phường trấn sẽ bị bài tẩy một lần nữa, ngay lúc này hắn mà cắm một chân vào, tương lai đối với sự phát triển của gia tộc bọn hắn chỉ có lợi không có hại.

Cơ hội tốt như thế, đối phương cứ thế tặng cho hắn?

Thái Nghĩa Minh thậm chí còn không tin được lỗ tai chính mình.

Thanh Mặc Nhan lại không chút nào để ý, giao đãi sự tình xong liền phái người đem xe ngựa có chứa thi thể trại chủ giao cho Thái Nghĩa Minh, còn hắn thì mang theo Như Tiểu Lam trở về tòa nhà mà bọn họ đã thuê.

Sử Đại Thiên cùng Độc phu nhân cũng bị bọn họ mang về theo.

Thân thể Sử Đại Thiên được an trí ở trong phòng, trên người vẫn còn dính lá bùa.

Mà bản thân Sử Đại Thiên lại chỉ có thể chờ ở trong thân thể Độc phu nhân, Độc phu nhân mất đi thân thể, cũng liên quan đến việc Như Tiểu Lam kết bùa chú với nàng, khiến nàng biến thành lửa đen không thể không đi theo thân thể chính mình, dù cho muốn chạy trốn cũng trốn không được.

"Ngươi tính xử trí Độc phu nhân thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Bọn họ không thể để nàng quay lại với thân thể, nhưng mà nếu cứ để như vậy bọn họ cũng không giết chết được nàng.

Như Tiểu Lam quỳ gối trên ghế cao, ở trên bàn chất đầy trang giấy, mặt trên vẽ đủ loại ký hiệu kỳ quái.

"Ta nhớ rõ có một loại phương pháp có thể đem hồn phách đã thoát ly khỏi thân thể hấp thụ vào lá bùa, nhưng mà lúc trước ta không chú ý đến học hành, không nhớ ra cách vẽ..."

"Không vội, ngươi có thể từ từ nghĩ." Thanh Mặc Nhan trấn an nói.

"Không được a." Như Tiểu Lam bực bội cắn móng tay: "Thân thể Sử Đại Thiên không có linh hồn, chỉ chống đỡ được trong ba ngày là cùng, nếu đến lúc đó hắn không kịp quay về thân thể của mình, thân thể kia của hắn sẽ hoàn toàn chết đi, sau này hắn chỉ có thể sống tiếp trong bộ dáng Độc phu nhân."

"Cút ra khỏi thân thể ta, có nghe thấy không!" Trong viện ẩn ẩn truyền đến thanh âm uy hiếp ác độc của Độc phu nhân.

Dù cho không có hình thể, Độc phu nhân vẫn cường thế trước sau như một, tiếng gầm gừ phẫn nộ khiến Sử Đại Thiên phải bịt cả lỗ tai lại.

"Ngươi ở đây rống giận với ta làm gì, ngươi sớm đi đầu thai chuyển thế không phải là được rồi sao." Sử Đại Thiên tràn đầy ủy khuất: "Cũng không phải là ta nguyện ý ở lại trong thân thể ngươi, là ngươi cường... Ta..."

Đám tử sĩ trong viện đồng loạt ghé mắt.

"Cút đi, bằng không ta sẽ giết ngươi!" Lửa đen điên cuồng bay tới bay lui ở trên đầu Sử Đại Thiên, còn không ngừng đụng vào trên mặt hắn.

Thời điểm bắt đầu, Sử Đại Thiên vẫn còn e ngại bởi uy danh của Độc phu nhân, cho nên lời nói vẫn còn rất khách khí.

Nhưng mà dần dần, hắn phát hiện Độc phu nhân không thể xâm phạm tới hắn, cho nên khí thế hắn cũng tăng vọt lên theo.

"Ồn ào muốn chết, ngươi có di ngôn gì, ta sẽ làm giúp ngươi." Sử Đại Thiên không kiên nhẫn ngoái ngoái lỗ tai.

"Cút ra khỏi thân thể ta!"

"Ngươi nói cả ngày đều là những lời này, có thể đổi câu khác hay không?"

"Ngươi..."

"Ngươi nên đi đầu thai đi, đời này của ngươi đã làm quá nhiều chuyện xấu, phỏng chừng đầu thai cũng sẽ không được đầu thai làm người đi."

"Ngươi có tin ta..."

"Đã biết, đã biết, ngươi lại muốn giết ta, đúng không? Ta sợ quá đi..." Sử Đại Thiên làm động tác sợ hãi cho có lệ.

Cánh tay run run ôm lấy chính mình.

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan ở trong phòng lẳng lặng nhìn một màn này.

Thiên a, ai tới nói cho nàng biết bùa kia phải vẽ như nào mới đúng đi, có một Sử Đại Thiên đã đủ ầm ĩ rồi, bây giờ còn thêm một Độc phu nhân suốt ngày cãi nhau với hắn nữa.

Đám tử sĩ trong viện đều có dấu hiệu sắp hỏng đến nơi.

Không được, nhất định phải nhớ ra, bằng không đến ngay cả nàng cũng bị bức đến điên mất.

Nhìn vật nhỏ cắm cúi vào đống giấy, tư thế liều mạng kia không khỏi làm hắn nhớ tới việc nàng bất chấp an nguy bổ nhào đến ngăn cản kiếm trong tay Huyền Ngọc...

"Đi ăn cơm trước." Thanh Mặc Nhan trực tiếp xách nàng từ trên ghế lên.

Như Tiểu Lam vùng vẫy đôi chân ở giữa không trung: "Không được, không có thời gian, ta nhất định phải nhớ ra cách vẽ lá bùa kia..."

"Không cần phải nóng vội." Thanh Mặc Nhan không cho nàng phản kháng, trực tiếp kéo nàng ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn muốn giãy giụa, Thanh Mặc Nhan đột nhiên hít vào một hơi: "Đừng nhúc nhích, đụng vào miệng vết thương."

Lập tức Như Tiểu Lam liền trở nên thành thật, không dám cử động dù chỉ là một chút, trực tiếp bị hắn kéo đi ra khỏi cửa.

Thời điểm dùng cơm trưa, mí mắt Như Tiểu Lam thật sự không chống đỡ được nữa, Thanh Mặc Nhan nhìn nàng không ngừng ngủ gà ngủ gật trên bàn ăn, cũng không lên tiếng nhắc nhở nàng.

Cuối cùng đầu Như Tiểu Lam cũng trực tiếp gục xuống, Thanh Mặc Nhan thong dong đưa tay ra đỡ nàng, lúc này mới cản không cho nàng gục cả mặt vào bát cơm.

"Công tử, kinh thành bên kia gửi thư tới." Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa: "Thánh thượng triệu người trở về gấp."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Không phải chỉ là lớn một chút thôi sao, ta cũng có

Ban đêm, Thanh Mặc Nhan bị một cước của Như Tiểu Lam đá tỉnh.

Trong chăn, hai chân vật nhỏ không ngừng quơ đá lung tung, thật giống như đang liều mạng chạy nhanh.

"Lại sai rồi, lại sai rồi!" Trong mộng, ông nội dùng kiếm gỗ đào đánh lên mông Như Tiểu Lam: "Nha đầu ngốc, ta đã dạy bao nhiêu lần rồi, sao ngươi vẫn không vẽ đúng!"

Như Tiểu Lam che mông liều mạng trốn tránh.

Ông nội lại một lần nữa đuổi theo: "Để ta xem lần sau ngươi còn dám vẽ sai nữa không, chỉ là một lá bùa thôi mà cũng không vẽ được, đến khi ta chết rồi ngươi vẫn chưa học được đi!"

Như Tiểu Lam "a" một tiếng thét chói tai tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, kết quả Như Tiểu Lam đột nhiên ngồi dậy, vừa vặn đụng phải cằm hắn.

Như Tiểu Lam chưa định hồn che lấy trán đau nhức kêu la: "Gia gia đừng đánh, ta nhớ rõ, lần sau sẽ không vẽ sai nữa..."

"Vật nhỏ?"

Thanh âm quen thuộc vang lên, Như Tiểu Lam hoảng hốt mở to mắt.

"Nằm mơ?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lúc này nàng mới phát hiện ra bản thân đang bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, nơi nào còn có bóng dáng ông nội nữa.

Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng, thở dài nói: "Ngủ một giấc cũng không yên, hai chân đá loạn, ngươi còn muốn đá chủ nhân xuống đất luôn đi?"

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia, sờ vùng trán vừa bị đụng đau: "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi!" Nhấc chân lên như muốn nhảy xuống đất.

Thanh Mặc Nhan lập tức vòng tay ôm lấy eo nàng: "Đi giày trước đã."

Như Tiểu Lam gấp gáp: "Nhanh, nhanh... Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra cách vẽ lá bùa kia rồi."

"Nhớ ra rồi thì sẽ không quên nữa, dù gấp cũng phải đi giày cẩn thận vào." Thanh Mặc Nhan xuống giường trước.

Đã là đầu mùa đông, buổi tối bên ngoài rất lạnh.

Như Tiểu Lam nhìn một bàn tay của Thanh Mặc Nhan đang còn quấn băng vải, ngượng ngùng vì để hắn phải giúp, vì thế liền kéo một chiếc áo lông cừu lại đây, chân tay vụng về giúp hắn khoác lên trên người.

Thanh Mặc Nhan nhướng mày: "Là ngươi muốn đến thư phòng, khoác ở trên người ta làm gì?... Nguyên lai là muốn ta đi cùng ngươi qua đó sao?"

Hảo xấu hổ a.

Bởi vì thói quen cái gì cũng làm cùng hắn, nên mới tự nhiên cho rằng lúc này hắn sẽ đi cùng với nàng.

"Kia... Ta sẽ đi một mình." Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ nghĩ muốn nhảy xuống đất.

Động tác Thanh Mặc Nhan còn nhanh hơn so với nàng, giây lát đã tiếp được nàng: "Nếu như ngươi đã luyến tiếc ta, vậy thì ta sẽ cố gắng đi cùng ngươi một chuyến."

Rõ ràng là do ngươi nguyện ý, lại còn làm ra bộ dáng bị miễn cưỡng như thế, Thiếu Khanh a, không kiêu ngạo sẽ chết sao!

Như Tiểu Lam chỉ có thể để yên cho hắn ôm, hai người ra khỏi cửa đi đến thư phòng.

Gió Bắc thổi qua, Như Tiểu Lam rụt người vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, đột nhiên nhớ tới cánh tay hắn đang bị thương, nên không dám động.

Thanh Mặc Nhan kéo mở áo lông ra bao lấy nàng: "Gần đây lại nặng thêm rồi, nếu cứ ăn uống như thế đến lúc mập sẽ không có ai ôm nổi ngươi nữa đâu."

"Mới không phải." Như Tiểu Lam bĩu môi: "Dù cho ta lớn nhanh, cũng sẽ không nặng hơn ngươi, hơn nữa tuổi thọ của ta cũng chỉ có mười ba, mười bốn năm, không đợi ngươi già thì ta đã quải (chết) rồi, làm sao có chuyện không ôm được?"

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Vừa rồi Như Tiểu Lam bất quá chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới đã đánh trúng chỗ sâu nhất trong lòng người nào đó.

Tuy rằng hắn không hiểu "quải" là gì, nhưng mà hắn ở chung với nha đầu này không phải mới chỉ một hai ngày, theo lời nói của nàng cũng có thể đại khái đoán ra được ý mà nàng muốn nói.

Tuổi thọ của nàng luôn là vấn đề hắn không muốn chạm đến nhất.

Ban đầu, hắn chỉ cảm thấy có nàng là tốt rồi, sau này khi thấy nàng biến thành hình người lại hy vọng xa vời muốn nhìn nàng lớn lên, dần dần không cẩn thận đánh mất luôn trái tim, vọng tưởng chờ đến ngày hái được quả ăn luôn nàng.

Hắn có thể hy vọng xa vời sở hữu hết thảy, nhưng duy nhất không dám tìm tòi nghiên cứu kết quả cuối cùng của bọn họ.

Mười ba, mười bốn năm tuổi thọ... Quá ngắn quá ngắn.

Chút thời gian đó không thỏa mãn được hắn.

Hắn càng ngày càng có nhiều hy vọng xa vời, càng ngày càng không thỏa mãn với hiện tại.

Như Tiểu Lam một lòng muốn đi vẽ bùa bắt hồn, cho nên căn bản không để ý tới biến hóa trên mặt Thanh Mặc Nhan.

Vào thư phòng, Như Tiểu Lam trực tiếp bổ nhào đến ghế tựa, chuẩn bị tốt chu sa rồi bắt đầu hết sức chuyên chú vào việc vẽ bùa.

Bất tri bất giác, trời đã sáng.

Trong viện vang lên thanh âm của tử sĩ, kia là những người gác đêm đang đổi gác.

Cuối cùng cũng vẽ xong bùa bắt hồn, Như Tiểu Lam cẩn thận thổi khô nét chu sa trên lá bùa.

"Thanh Mặc Nhan, ta vẽ xong rồi." Trong phòng thế nhưng lại không có ai đáp lại nàng.

Quay đầu, phát hiện trong thư phòng chỉ còn lại một mình nàng, Thanh Mặc Nhan không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào, đứng ở bên ngoài hành lang, lẳng lặng nhìn bầu trời đang dần dần sáng lên.

Như Tiểu Lam cầm lá bùa nhảy xuống ghế, rón rén đi ra ngoài.

Vốn định bất ngờ bổ nhào qua để dọa hắn một phen, nhưng mà đi đến nửa đường thì nàng bỗng dừng lại.

Sườn mặt Thanh Mặc Nhan nhìn qua nghiêm túc khác thường, lạnh băng làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa... Hắn so với khi ở kinh thành đã gầy hơn rất nhiều.

Kéo kéo khuôn mặt nhỏ nhắn chính mình, một đường xóc nảy, nàng chẳng những không gầy đi, hình như còn béo lên không ít.

Chẳng lẽ thật sự giống như lời hắn nói, qua không bao lâu, chính mình sẽ mập đến mức hắn ôm không được?

Đúng lúc này, một danh tử sĩ đi đến dãy hành lang, đem thư trong tay giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn bức thư, trong mắt lộ ra hàn ý nhàn nhạt, hắn thấp giọng giao phó vài câu, tử sĩ liền vội vàng rời đi.

Như Tiểu Lam lặng lẽ đi đến sau lưng Thanh Mặc Nhan, đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã thả lỏng ra, không quay đầu lại chỉ hỏi: "Đói bụng rồi sao, muốn ăn sáng luôn không?"

Như Tiểu Lam duỗi dài cổ muốn nhìn thư trong tay hắn: "Đây là cái gì?"

"Không có gì, kinh thành bên kia xảy ra vài chuyện nhỏ."

Chuyện nhỏ? Lừa quỷ đi, chuyện nhỏ sẽ khiến khuôn mặt ngươi lạnh băng lại như thế sao?

Trong lòng Như Tiểu Lam oán thầm, ngoài miệng lại không dám hỏi lại, chỉ có thể gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn.

Thanh Mặc Nhan thong dong đem thư cất vào trong lòng ngực: "Đi thôi, cùng đi ăn sáng."

Như Tiểu Lam không nhúc nhích: "Thanh Mặc Nhan, ta vẽ xong bùa bắt hồn rồi, chúng ta đi cứu Sử Đại Thiên trước đi."

Đã là buổi sáng ngày thứ ba, nàng phải nhanh một chút giúp Sử Đại Thiên trở về với thân thể của chính hắn.

Mọi người đều bận bịu lên, đem thân thể Sử Đại Thiên nâng vào trong viện, Sử Đại Thiên đang ở trong thân thể Độc phu nhân cũng ngáp ngắn ngáp dài đi đến, y phục không chỉnh tề, lộ ra mảnh mênh mông mãnh liệt bên trong.

Thanh Mặc Nhan không chút khách khí kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, che khuất mặt nàng.

"Mặc y phục đàng hoàng vào." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Sử Đại Thiên giật mình tỉnh ngủ hẳn, vội vàng kéo chỉnh tề y phục.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông Như Tiểu Lam ra.

Như Tiểu Lam nhìn thân thể đầy đặn của Độc phu nhân, miệng nói thầm một câu: "Có gì đâu, không phải chỉ là lớn một chút thôi sao, ta cũng có."

"Ngươi xác định?" Thanh Mặc Nhan không chút khách khí hỏi lại.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn ngực chính mình, chờ khi nàng ngẩng đầu lên, mới phát hiện tầm mắt của tất cả mọi người trong viện đều đang dừng ở trên người nàng.

Mặt nàng lập tức đỏ đến tận mang tai.

"Đều không cần mắt nữa hả?" Thanh Mặc Nhan liếc mắt đảo qua một lượt, mọi người lập tức nín thở nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Như Tiểu Lam vừa thẹn vừa bực, hầm hừ lấy bùa bắt hồn ra, giơ lên hướng về phía ngọn lửa đen ở trên không trung, hô lên: "Thu!"

Thế là, linh hồn Độc phu nhân điên cuồng tức giận, thét chói tai bị hút vào trong bùa bắt hồn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thiếu Khanh phúc hắc cùng thùng cơm nhỏ vô tâm

Lửa đen thét chói tai bị lá bùa trong tay Như Tiểu Lam hút vào.

Sử Đại Thiên ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Oa, Độc phu nhân thật sự đi đầu thai!"

Huyền Ngọc lặng lẽ không tiếng động, tiến lên xé lá bùa trên đầu hắn ra.

Sử Đại Thiên chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hưu một cái liền bay ra khỏi thân thể Độc phu nhân.

"Uy uy, đây là xảy ra chuyện gì, ta còn chưa có chết đâu, đừng bắt ta đi đầu thai a!" Hồn phách Sử Đại Thiên bay loạn trên không trung, liều mạng nghĩ cách trở lại trong thân thể hắn.

Nhưng chỉ có Như Tiểu Lam mới nhìn thấy sự tồn tại của hắn, đám người Huyền Ngọc đều thở ra nhẹ nhàng.

"Nếu Như cô nương có thể thu luôn Sử Đại Thiên thì quá tốt rồi." Huyền Ngọc nói thầm một câu, hoàn toàn không nhìn thấy Sử Đại Thiên đang gương nanh múa vuốt với hắn.

Như Tiểu Lam nhịn cười, bảo người bóc lá bùa trên thân thể Sử Đại Thiên xuống.

Lúc này hồn phách Sử Đại Thiên mới được về với thân thể chính mình.

Thanh Mặc Nhan nhìn lá bùa bắt hồn trong tay Như Tiểu Lam: "Độc phu nhân đã bị phong ấn ở trong này?"

"Đúng vậy." Như Tiểu Lam đắc ý nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Kỳ thực không ít Âm Dương sư có thể thu hồn phách về rồi biến trúng thành âm binh cho họ sử

dụng."

"Tựa như Ngàn Thương sao?" Thanh Mặc Nhan không biết Âm Dương sư là gì, nhưng hắn lại có thể suy đoán ra như thế, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không thừa nhận, năng lực tiếp thu của hắn rất mạnh.

"Đúng vậy, chẳng qua Ngàn Thương là âm binh đã được thuần hóa qua, còn Độc phu nhân lại là một tồn tại vô cùng nguy hiểm!"

"Kia phải làm sao mới tiêu diệt nàng triệt để được?"

"Đốt lá bùa này là xong... Ai, ngươi làm cái gì?" Như Tiểu Lam vừa rứt lời, đã thấy Thanh Mặc Nhan lấy đi lá bùa trong tay nàng, một bên có người mang chậu lửa tới, Thanh Mặc Nhan không chút do dự ném bùa bắt hồn vào trong chậu lửa.

Ngọn lửa "phanh" một tiếng bùng lên thật to, rồi sau đó hóa thành một đống tro tàn.

Như Tiểu Lam ngây người: "Ngươi... Ngươi cứ như thế đốt nàng đi?"

Thiên a, hắn có biết bản thân vừa làm gì hay không, "âm binh" khó có được như thế, nếu có thể thu phục, sau này còn có thể trở thành sự trợ giúp đắc lực.

"Độc phu nhân quá nguy hiểm, không thích hợp với ngươi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

"Ngàn Thương cũng rất nguy hiểm a, không phải đều giống nhau sao." Như Tiểu Lam không phục.

"Sở dĩ Ngàn Thương thần phục là vì nhìn ngươi rất giống với hài tử trước đây của nàng, nàng coi ngươi là hài tử chính mình, tự nhiên sẽ sinh ra ý niệm muốn bảo vệ ngươi thật tốt, không giống với Độc phu nhân, nàng là nữ nhân nguy hiểm cùng ngoan độc, nếu không thập phần nắm chắc, thứ vũ khí sắc bén như vậy vẫn là không nên cầm ở trong tay."

"Đã biết." Tuy rằng Như Tiểu Lam cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng mà nàng cũng phải thừa nhận Thanh Mặc Nhan nói rất có lý.

Hiện tại lực lượng của nàng vẫn chưa đủ để ngăn cản Độc phu nhân, nếu vạn nhất không cẩn thận để nàng chạy ra ngoài, chiếm được thân thể một lần nữa, đến lúc đó phiền toái sẽ rất lớn.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi ăn sáng.

Huyền Ngọc tiến vào dò hỏi: "Công tử thân thể Độc phu nhân xử lý sao đây?"

Không có hồn phách Sử Đại Thiên, thân thể Độc phu nhân đã thành một cái vỏ rỗng.

"Nhược điểm của nàng là trái tim." Như Tiểu Lam mở miệng nói: "Mang thi thể nàng đi thiêu đi."

Thanh Mặc Nhan chờ Huyền Ngọc đi ra ngoài, thấp giọng hỏi: "Ngươi từng nhìn thấy qua thân thể của nàng?"

Thân thể nửa người nửa rối gỗ.

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Chẳng lẽ nàng là con rối đứng đầu?" Lúc trước thời điểm con rối đứng đầu đào tẩu, Thanh Mặc Nhan đã cảm thấy sau này rất có thể hắn sẽ lại xuất hiện.

"Tuy rằng rất giống, đến ngay cả hơi thở trên người bọn họ cũng giống nhau, nhưng thật đáng tiếc, Độc phu nhân không phải con rối đứng đầu."

"Vậy nàng là cái gì?"

"Là thao hồn sư, có thể cướp đi thân thể người khác." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ta từng nghe ông nội nói qua, có loại người điên cuồng mưu cầu trường thọ, sẽ tự cải tạo thân thể chính mình, lợi dụng ít thủ đoạn, đem chính mình biến thành bộ dáng kia... Bất quá để duy trì thế cân bằng giữa thân thể cùng thân thể rối gỗ, bọn họ phải dùng đến một loại dược vật, bằng không sẽ già dần qua từng năm."

"Dược vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, dù sao phương thuốc của bọn họ cũng đều là tuyệt mật không truyền ra ngoài, có loại thậm chí còn phải dùng đến bộ phận nào đó trên cơ thể người để kê đơn, như là tròng mắt chẳng hạn, khả năng Độc phu nhân chiếm cứ ở Thạch Phường trấn là để lấy quỷ thảo làm thuốc đi."

Thanh Mặc Nhan mân môi, một ý niệm xẹt qua trong đầu.

"Nếu người thường uống loại thuốc này vào, có phải cũng sẽ được sống lâu giống như Độc phu nhân, hoặc là vĩnh viễn bảo trì dung mạo không?" Không biết hắn nghĩ tới cái gì, đáy mắt hiện lên tia u ám.

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi: "Loại sự tình này tốt nhất ngươi đừng nghĩ đến, ông nội ta từng nói qua, làm người không thể quá tham lam, nếu không một khi để cho lòng tham vượt qua lý trí, sẽ biến thành ma quỷ."

Thanh Mặc Nhan không truy vấn nữa, hai người im lặng dùng xong bữa sáng.

Sẽ biến thành ma quỷ?

Thanh Mặc Nhan liên tục nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Như Tiểu Lam, trong nắng sớm, đôi môi nàng sáng bóng như hạt châu, không khỏi khiến hắn nhớ lại nụ

hôn ngọt ngào mà mất hồn trong rừng sâu kia.

Nếu là vì nàng, dù có phải biến thành ma quỷ cũng không sao.

"Ngươi đang nhìn cái gì?" Cảm nhận được ánh mắt xâm lược của người nào đó, Như Tiểu Lam theo bản năng rụt cổ lại.

Luôn có loại cảm giác bị sói đói nhìn chằm chằm vào, sau lưng lạnh lẽo.

"Đang nhìn ngươi." Thanh Mặc Nhan gằn từng chữ một.

"Nhìn ta làm cái gì?"

"Nhìn xem ngươi giấu tim ta đi đâu rồi."

Như Tiểu Lam không hiểu nói: "Tim ngươi đương nhiên vẫn ở trong người ngươi, trái tim bị trúng cổ độc như thế... Ai dám lấy a." Cuối cùng còn lẩm bẩm bổ sung thêm một câu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Ngươi không cần nó?"

Như Tiểu Lam rút rút miệng, người này lại thần kinh cái gì, "không cần".

"Kinh thành gửi thư đến, thánh thượng triệu ta về gấp, phòng chừng là có vụ án cần phải xử lý, khả năng sau khi trở về sẽ bận đến không thể để ý tới ngươi, ở trong phủ ngươi phải cẩn thận một chút, nếu tiến cung không để ý có thể sẽ bị Thái tử bắt đi, còn có nhị đệ ta bên kia, ngươi cũng nên lưu tâm..."

Như Tiểu Lam run lên.

Báo ứng đến cũng quá nhanh đi.

"Ta... Hiện tại chúng ta phải trở về sao?"

Thanh Mặt Nhan xụ mặt gật đầu: "Ngày mai sẽ đi."

Như Tiểu Lam do dự nửa ngày: "Ta có thể ở lại điền trang ngoài thành không?"

"Có thể." Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Bất quá nơi đó cũng không hẳn là an toàn, ta phải về Đại Lý Tự, bận rộn không thể đi ra khỏi thành, tự nhiên cũng không thể đến điền trang nhìn ngươi mỗi ngày, thế lực của Thái tử ở kinh thành lại vô cùng cường đại, nếu mà nửa đêm thiêu cháy điền trang, dù cho có người mất tích hoặc là bị thiêu chết, thì cũng sẽ không có ai cảm thấy nghi ngờ..."

Nghe xong lời nói của Thanh Mặc Nhan lông tóc Như Tiểu Lam liền dựng hết lên, thiên a, nàng phải ôm chặt lấy chủ nhân mới được.

Cắn chặt răng, âm thầm hạ quyết tâm, đột nhiên bổ nhào qua ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không cần ta nữa sao? Nếu ngươi thật sự không cần ta, ta sẽ rất thương tâm."

"Nga? Ngươi sẽ thương tâm?" Thanh Mặc Nhan cố nén ý cười trên miệng.

"Ân, ta sẽ thương tâm đến mức ăn không thấy ngon miệng nữa."

"... Trừ bỏ cái này ra, chẳng lẽ không còn cái khác?" Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy mình tỉ mỉ chăn nuôi lâu như thế, cuối cùng chỉ nuôi ra được một cái thùng cơm nhỏ, vẫn luôn vô tâm vô phế như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Hầu phủ không có gì ăn?

Xử lý xong chuyện ở Thạch Phường trấn, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời đi, chuẩn bị trở về kinh thành.

Thái Nghĩa Minh cố ý đến đưa tiễn, còn thịnh tình tặng cho Như Tiểu Lam không ít đồ, chẳng qua lần này hắn đã biết điều hơn, không đem đồ giao cho Như Tiểu Lam, mà là trực tiếp đưa đến tay Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không từ chối, trực tiếp nhận lấy.

Bất quá khiến cho mọi người kinh ngạc là, bọn họ gặp Sử Đại Thiên chặn trước xe, hắn gắt gao ôm bánh xe không chịu buông tay, khẩn cầu Thanh Mặc Nhan mang hắn theo, dù phải làm chân chạy vặt hắn cũng chịu.

Huyền Ngọc kéo Sử Đại Thiên ra khỏi bánh xe, ném hắn vào bụi cỏ ven đường.

Như Tiểu Lam ở trong xe nói thầm một trận với Thanh Mặc Nhan, cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng gật đầu, đồng ý cho Sử Đại Thiên đi theo.

Sử Đại Thiên cười không ngậm được mồm, đám người Huyền Ngọc cảm giác như trên đỉnh đầu bị một luồng u ám áp chế.

Trên đường về kinh, bên tai bọn họ nhất định sẽ không được thanh tĩnh.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, khi trở lại kinh thành, Như Tiểu Lam đã mặc áo bông vào, trong xe ngựa có chậu than, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, trên người mặc bộ y phục gấm màu đỏ, nhìn giống như là oa nhi mừng năm mới.

Khi trở lại Hầu phủ, đã là chạng vạng tối.

Thanh Mặc Nhan vừa bước xuống xe ngựa, xoay người chuẩn bị bế Như Tiểu Lam xuống, quản gia trong phủ không biết từ nơi nào đi ra đón.

"Hầu gia chuẩn bị cơm chiều ở trong viện, nghe nói thế tử đã trở về, đang chờ người đến đó."

Như Tiểu Lam chui ra khỏi xe, cùng Thanh Mặc Nhan nhìn nhau.

Đối với việc mới về phủ mà nói, đây thật sự là một tin tức khiến người ta mất hứng nhất.

Vốn tưởng rằng trở về sẽ được hảo hảo tắm nước ấm, thoải mái dễ chịu nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại phải đến chỗ lão Hầu gia ăn cơm chiều.

Nhìn khuôn mặt già nua kia, thật là làm cho người ta mất hết khẩu vị.

"Đành chấp nhận đến đó trước vậy." Như Tiểu Lam nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan lạnh giọng phân phó những người khác về sân trước, chỉ chừa lại một mình Huyền Ngọc, mang theo Như Tiểu Lam đi đến trong viện.

Trong viện, tiểu sảnh.

Nhị thiếu gia cùng thiếp thất Ngũ thị của hắn đã đến từ sớm, Ngũ thị đang cúi đầu châm trà.

Lão Hầu gia đang nói chuyện cùng với nhị thiếu gia, nhị thiếu gia thường xuyên khom người gật đầu, thái độ cung kính.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào, mọi âm thanh trong tiểu sảnh lập tức im bặt lại.

Ngũ thị ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

Thấy Thanh Mặc Nhan phong trần mệt mỏi tiến đến, nắm tay tiểu oa nhi hai gò má đỏ ửng.

Tiểu yêu quái kia... Cư nhiên lại lớn thêm một chút.

Nắm chặt ấm trà trong tay, Ngũ thị nỗ lực ngăn chặn ghen tuông trong lòng.

Nàng không hiểu, yêu quái kia có cái gì tốt, vì sao Thiếu Khanh lại che chở nàng như thế, chẳng lẽ hắn không sợ có một ngày nàng ta sẽ ăn luôn cả hắn?

"Mặc Nhan tới, ngồi xuống đi." Lão Hầu gia ho khan, phân phó quản gia bên người.

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn, khó có dịp lão Hầu gia không chủ động kiếm chuyện, đây là mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Nàng quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Thanh Mặc Nhan cũng hiểu ý nghĩ của nàng, hơi mỉm cười.

Chứng kiến cảnh đôi bích nhân ở đối diện vô cùng ăn ý nhìn nhau cười, Ngũ thị cố ý đặt thật mạnh ấm trà lên bàn.

"Đông" một tiếng vang lên, Thanh Mặc Nhan bên kia không có phản ứng gì, ngược lại khiến cho nhị thiếu gia phát hoảng.

Hắn bực mình quát: "Mắt ngươi bị mù sao, đại ca đã ngồi xuống, sao còn không đi châm trà?"

Ngũ thị cắn môi, mới trôi qua có một tháng, nhị thiếu gia đã từ dịu dàng thắm thiết biến thành một phu quân độc đoán chanh chua.

Tuy rằng hắn đã từng mê luyến qua thân thể của nàng, bất quá rất nhanh hắn đã bị áp lực từ phụ thân bắt ép, mỗi ngày nhìn thấy nàng đều nói về việc muốn nàng dùng đồ cưới của mình trợ giúp hắn, để hắn tìm được một chức quan tốt, mở rộng tiền đồ.

Công việc quản lý chi tiêu trong phủ cuối cùng cũng về trên tay nàng, nhưng lại không được tốt đẹp như nàng đã nghĩ.

Tiền bạc trong phủ ít đến đáng thương, chỉ có thể dựa vào bổng lộc của cha chồng, cha chồng nàng lại là một người cực kỳ keo kiệt, sau hậu trạch không có lấy một phu nhân hay tiểu thiếp, chỉ có hai nha đầu thông phòng, bình thường tiểu tiêu hàng tháng đều là do đại a đầu phân phát.

Nhị thiếu gia không có việc làm, mỗi tháng bạc trong tay hắn chỉ có ra không có vào, tiền tiêu hàng tháng phân tới chưa đến mười ngày hắn đã tiêu hết sạch, làm hại nàng muốn mua thứ gì đều phải tự bỏ tiền túi ra, cho nên tuyệt đối nàng sẽ không dùng đồ cưới để trợ giúp hắn.

Hiện tại nhị thiếu gia lại làm trò trước mặt mọi người quát mắng nàng, nàng càng hận muốn dùng ấm trà trong tay đập lên đầu hắn.

Lúc trước là do mắt nàng bị mù, còn tưởng Hầu phủ là một nơi phú quý, không nghĩ tới hiện tại nàng còn không bằng cả tiểu thiếp ở gia đình bình thường.

"Không cần châm trà." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Trước khi đến đây chúng ta đã uống rồi."

Lão Hầu gia liếc mắt nhìn Ngũ thị một cái, trong ánh mắt rõ ràng mang theo bất mãn.

Nha hoàn bê đồ ăn lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy mấy món ăn trên bàn thì không khỏi ngẩn người.

Dạng đồ ăn như vậy, quả thực so với thức ăn bọn họ ăn trên đường còn kém hơn.

Bọn họ mới đi có một tháng, đồ ăn Hầu phủ đã giảm sút tới bậc này sao.

Nàng nhớ lần trước dùng cơm ở đây, lúc ấy những món mặn vẫn chiếm đa số, hôm nay sao lại biến thành toàn rau cỏ, đây là muốn làm hòa thượng sao?

Thanh Mặc Nhan cũng thấy được thức ăn trên bàn, bất động thanh sắc nhéo vào tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan nói nhỏ: "Nhẫn lại một lúc, ta đã phái người đến Bạch Ngọc lâu mua đồ ăn, chờ khi trở về sẽ cho ngươi ăn no."

Như Tiểu Lam nhịn không được che miệng cười.

Ngũ thị đứng phía sau nhị thiếu gia nhìn thấy một màn này, đôi mắt tựa như bị đâm trúng, sinh đau.

Nàng cùng nhị thiếu gia ở trước mặt lão Hầu gia luôn phải nơm nớp lo sợ, nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại không chút để ý, cho nên, tiểu yêu quái kia cũng không cần sợ sệt gì cả.

Trong lòng một trận hờn dỗi, trên mặt lại vẫn treo nụ cười, nàng cố ý mở miệng nói: "Thế tử cùng Như cô nương đang nói cái gì, vui vẻ như thế?"

Thanh Mặc Nhan không tiếp lời, Như Tiểu Lam lại cười hì hì: "Thanh Mặc Nhan sai người đi mua đồ ăn ở Bạch Ngọc lâu, lâu rồi không được ăn điểm tâm ở đó."

Lời vừa nói ra, đến ngay cả lão Hầu gia cũng trầm sắc mặt.

"Ở chỗ này ăn là được rồi, cần gì phải đặt mua đồ ăn ở Bạch Ngọc lâu, ngươi không sợ quá mức phô trương sẽ khiến những tên quan văn lắm miệng kia buộc tội ngươi?"

"Bất quá chỉ là vài món ăn mà thôi, cũng không phải ăn lá vàng uống quỳnh tương (rượu quý), đám quan văn đó sợ là cũng không quản trên đầu ta được." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói: "Tiểu Lam đang trong giai đoạn phát triển, không thể ăn rau xanh với cơm mỗi ngày được, ta mới rời khỏi phủ một tháng, không nghĩ tới trong phủ thế nhưng sắp không có gì để ăn."

Ngũ thị cùng nhị thiếu gia đều cúi thấp đầu, sắc mặt xấu hổ, hai bên quay hàm lão Hầu gia giun giẩy, giống như đã bị chọc tức không nhẹ.

Như Tiểu Lam yên lặng đếm số, vốn tưởng rằng rất nhanh đối phương sẽ giận dữ, rồi sau đó bọn họ có thể tìm cơ hội trở về, không nghĩ tới ngoài dự đoán của mọi người lão Hầu gia lại cố gắng nhịn cơn giận xuống.

Đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng nhận ra khác thường, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân hắn.

"Nghe nói gần đây trong cung có một vụ án lớn." Lão Hầu gia mở miệng nói: "Tứ hoàng tử phụng mệnh đến biên cảnh, thay Nhị hoàng tử thống lĩnh đại quân, trước khi rời cung Thái hậu cố ý đem con hắn tiến cung, nói là muốn kéo gần tình cảm giữa Hoàng thượng cùng hoàng tôn, ai biết được vị hoàng tôn này bị người ám toán ngay tại trong cung, còn suýt nữa bị độc chết, Hoàng thượng giận dữ, sai người tra rõ án này."

Lão Hầu gia liếc mắt nhìn con trai thứ hai của mình, tiếp tục nói với Thanh Mặc Nhan: "Ngươi nghĩ cách đưa nhị đệ ngươi vào Hình bộ, trước để hắn ở phía dưới ít ngày, sớm hay muộn ngươi cũng tiến cung tiếp nhận vụ án, khi phá án mang theo hắn lộ diện, chờ đến khi án được phá, tự nhiên hắn cũng sẽ được thăng chức theo."

Lão Hầu gia dùng một loại ngữ khí "việc này cứ quyết định như thế" nói cho hết lời, trong đầu Như Tiểu Lam chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: Lão Hầu gia, ngươi có thể không biết xấu hổ đến mức này sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Đáp ứng ba điều kiện của ta, bọn họ không đáng giá để ta thương tâm

Lúc trước lão Hầu gia cũng đã mấy lần đề cập tới việc muốn Thanh Mặc Nhan tìm một chức quan cho nhị thiếu gia, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan cự tuyệt.

Không phải hắn không muốn giúp nhị đệ, mà do nhị thiếu gia lần lượt đòi hỏi này nọ, cứ thế khiến trái tim Thanh Mặc Nhan cũng nguội lạnh đi.

"Muốn để nhị đệ đến Hình bộ?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu liếc nhìn nhị thiếu gia.

Trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Ngay cả lão Hầu gia cũng không nhìn tiếp được nữa: "Hắn là nhị đệ ngươi!"

"Ta biết, phụ thân không cần lớn tiếng như thế, ta nghe được." Thanh Mặc Nhan suy tư một lát: "Nếu như phụ thân đã có ý định muốn cho nhị đệ tiến vào Hình bộ, ta đây cũng đành nghe lệnh làm theo."

Lời vừa nói ra, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng sửng sốt.

Thanh Mặc Nhan cư nhiên đáp ứng rồi?

"Công việc Ti nghi thự không thiếu, phẩm chính cửu, quản lý dụng cụ tra tấn."

Nhị thiếu gia vừa nghe thấy là phẩm chính cửu, định mở miệng nói, lão Hầu gia liền hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, dọa hắn ngậm miệng lại.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Tuy rằng chức quan có hơi thấp, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ được về Đại Lý Tự chưởng quản, ta còn có thể nói chuyện được, chỉ cần nhị đệ chú tâm làm việc, chờ đến vụ án kế tiếp, thẩm tra xong, tự nhiên sẽ có một phần công lao của hắn."

Nhị thiếu gia âm thầm nuốt nước bọt: "Thoải mái giống công việc ở Công bộ lần trước sao?"

Tiếp nhận chức quan kia là bằng hữu của hắn, không nghĩ tới sau khi có chức quan đó đối phương lại lắc mình biến hóa, từ một đứa con vợ lẽ biến thành một công tử đi đến đâu cũng ra tay rộng rãi.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng cười: "Chuyện tốt như vậy cũng không dễ tìm."

"Chính là... Quản lý dụng cụ tra tấn... Cũng quá không may mắn đi?" Nhị thiếu gia lẩm bẩm.

Thanh Mặc Nhan thở dài: "Trước mắt muốn tiến nhập Hình bộ chỉ có thể đi vào từ nơi này, ai bảo phụ thân muốn cho ngươi theo ta để hưởng thơm lây đây."

Lão Hầu gia trầm ngâm một lúc, hắn đã không còn chông cậy vào việc con thứ hai sẽ có tiền đồ to lớn gì, chỉ muốn cho hắn đi theo Thanh Mặc Nhan để dính chút vinh quang.

"Đừng có ăn nói bậy bạ, cái gì mà không may mắn!" Lão Hầu gia quát lớn: "Ta cảm thấy việc này không tồi, ngày mai ngươi đi theo đại ca đến Đại Lý Tự đi."

Nhị thiếu gia há miệng thở dốc, hắn còn một bụng những lời muốn nói đây, vậy mà phụ thân lại trực tiếp quyết định thay hắn.

Thanh Mặc Nhan híp mắt: "Nếu phụ thân đã đồng ý, có mấy lời ta phải nói trước, nếu nhị đệ muốn đến Ti nghi thự, thì phải đáp ứng ba điều kiện của ta."

"Đại ca cứ nói." Nhị thiếu gia có chút khẩn trương.

Thanh Mặc Nhan thưởng thức chén trà trong tay, không chút để ý nói: "Thứ nhất, chưa được sự cho phép của ta, ngươi không được tự tiện tham gia vào những chuyện liên quan đến vụ án, thứ hai, khi phá án ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của ta, thứ ba, nếu trong quá trình phá án nhìn thấy những cảnh đáng sợ dẫn đến phát điên... Tự chịu."

Tiểu sảnh một mảnh yên tĩnh.

Hai cái điều kiện trước nghe còn được, cái thứ ba... Đây là có ý gì? Phát điên? Đây là đi làm hay là đi nộp mạng a!

Hai chân nhị thiếu gia nhịn không được run rẩy, nhìn phụ thân xin giúp đỡ.

Sắc mặt lão Hầu gia cũng không tốt: "Mặc Nhan, ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Ta chỉ đang ăn ngay nói thật mà thôi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhóm cai ngục ở Đại Lý Tự thường xuyên dùng đến những chiêu thuật mới lạ, Ti nghi thự lại là người chủ quản dụng cụ tra tấn, không tránh được sẽ chứng kiến cảnh máu tươi, ta sợ hắn không chịu được."

Con ngươi lão Hầu gia loạn chuyển: "Nếu ngươi đã chịu được, hắn nhất định cũng sẽ chịu được!"

"Lời này chính là người nói." Thanh Mặc Nhan buông chén trà trong tay: "Nếu như vậy trước hết mời phụ thân lập một bản chứng từ, miễn cho đến lúc đó nhị đệ xảy ra chuyện gì phụ thân lại đổ hết lên đầu ta, ta một bên phải phụng chỉ phá án, một bên lại phải chiếu cố nhị đệ, thực đúng là ốc không mang nổi mình ốc, còn thỉnh phụ thân thông cảm chút."

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế, tròng mắt đảo loạn, một hồi nhìn Thanh Mặc Nhan, một hồi lại nhìn về phía lão Hầu gia, biểu cảm trên mặt mỗi người đều vô cùng đặc sắc.

Quả nhiên là thời điểm đua xem ai tàn nhẫn hơn, phải vô cùng tàn nhẫn mới có thể trụ vững trong phủ này, bằng không sẽ bị người khác đạp xuống phía dưới.

Lão Hầu gia đầy một bụng lửa giận, nhưng lại không thể bộc phát ra được.

Bởi vì hắn thật sự không muốn đứa con thứ hai này ăn không uống không ở trong phủ nữa.

Nếu không tìm cho hắn một công việc, trong phủ rất nhanh sẽ phải uống gió Tây Bắc (*), gần đây đến ngay cả chi tiêu hàng tháng của người làm cũng bị giảm bớt đi, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ phải đuổi bớt người ra khỏi phủ.

(*) Uống gió Tây Bắc: Dùng để ví von với việc không có tiền để mua đồ ăn, phải chịu đói chịu khát.

Nghĩ tới nghĩ lui, lão Hầu gia hạ quyết tâm: "Được, nhị đệ ngươi sẽ tuân thủ ba điều này, nếu xảy ra chuyện hắn sẽ tự chịu trách nhiệm."

Nhị thiếu gia suýt nữa cắn rớt đầu lưỡi, vì sao hắn phải chịu trách nhiệm, không phải người chịu trách nhiệm thay ta sao?

Như Tiểu Lam che miệng xoay nhanh mặt đi, nàng thật sự không nhịn được cười.

Dám nói điều kiện với Thanh Mặc Nhan, trước kia Thanh Mặc Nhan cảm thấy cùng là người trong nhà, cho nên mới cố ý nhường các ngươi, nếu các ngươi đã không đối đãi tốt với hắn, kia đương nhiên hắn cũng sẽ không khách khí với các ngươi nữa.

Cảm giác được vật nhỏ cố nén cười, Thanh Mặc Nhan cố ý duỗi tay ra khảy nhẹ tóc nàng.

Trong lòng hắn nghĩ cái gì, nàng đều có thể cảm nhận được đi.

Dù cho trước kia bọn họ đối xử vô tình với hắn, hắn vẫn sẽ thoái nhường vài phần, ở trong lòng hắn, tốt xấu gì cũng có thể tự nói với chính mình, hắn có gia đình.

Nhưng mà hiện tại đối với những thứ này hắn tuyệt không để bụng.

Có vật nhỏ bồi bên người hắn, tất cả những khuyết thiếu của hắn đều được nàng lấp đầy, cho dù có một ngày phải tuyệt giao với Hầu phủ, hắn cũng sẽ không hối hận.

Lão Hầu gia chính miệng hứa hẹn, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không lập tức đáp ứng.

"Còn một chuyện cuối cùng, Thanh Mặc Nhan nắm nắn tay Như Tiểu Lam đứng dậy: "Hy vọng phụ thân nói cho ta biết, đến tột cùng mẫu thân ta được chôn cất ở đâu, nhiều năm như thế, nhi tử bất hiếu ta đây cũng muốn đốt cho nàng một ít tiền giấy."

Mặt lão Hầu gia lập tức biến thành hai màu đỏ tím.

"Phụ thân không cần vội vã trả lời, chúng ta về trước, nếu phụ thân nghĩ kỹ thì hãy sai người đến nói với ta một tiếng, ngày mai ta sẽ an bài cho nhị đệ đến Đại Lý Tự." Nói xong, cũng không quản tư thế muốn té xỉu của lão Hầu gia, mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi viện.

Ra đến bên ngoài, Như Tiểu Lam chỉ cần nhớ tới sắc mặt xanh mét của lão Hầu gia, liền nhịn không được muốn cười ra tiếng.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão Hầu gia tức giận như vậy, còn không có biện pháp cãi lại.

Nàng cười trộm trong lòng, chợt thấy trên tay tê dần.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ nắm chặt bàn tay, gắt gao nắm lấy tay nhỏ bé của nàng.

"Đau!" Như Tiểu Lam nào chịu được sức mạnh của hắn, lúc ấy đã kêu lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan bừng tỉnh, vội vàng thả lỏng tay.

Như Tiểu Lam đau đến nhe răng, muốn rút tay về.

Thanh Mặc Nhan lại nắm lấy cổ tay nàng, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét: "Đau nhiều không?"

Tay mập mạp nhỏ bé tựa như ngó sen, bị hắn xiết có chút đỏ lên.

"Đỡ hơn rồi... Thanh Mặc Nhan, ngươi không vui?" Nàng chú ý tới thần sắc hắn không còn thong dong nhàn nhã như lúc ở trong phòng nữa.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Không có, không ai có thể khiến ta không vui."

Như Tiểu Lam đột nhiên vươn đôi tay ra, đặt ở trên mặt hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng thương tâm, thương tâm vì bọn họ không đáng."

Dù cho là phụ tử thì sao, tình huynh đệ thì như thế nào, bọn họ đối xử với hắn ra sao, nàng đã đều chứng kiến qua.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, giọng khàn khàn nói: "Ta không thương tâm, trên đời này trừ bỏ một việc ra, không có bất cứ việc nào khác có thể khiến ta thương tâm."

"Việc gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan tiến đến gần tai nàng nói từng chữ một: "Nếu không thấy ngươi, ta sẽ thương tâm."

Hơi thở hắn phả vào tai nàng, xúc cảm mềm mại xen lẫn độ ấm nóng bỏng.

Nàng nhìn sâu vào mắt hắn, chớp mắt, thâm thúy như biển.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Nha đầu này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, tìm kiếm huyệt mộ của mẫu thân

Như Tiểu Lam bị lời nói của Thanh Mặc Nhan làm cho chấn động tim đập loạn.

Này... Đây là tình huống gì?

Đôi mắt thâm tình này là sao, chẳng lẽ chuyện lúc trước hắn nói muốn kết hôn với nàng, là nói thật?

Hắn sẽ không thật sự có ý tứ với nàng chứ?

Như Tiểu Lam theo bản năng đưa tay sờ lên ngực chính mình.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra trong lòng nàng hoảng loạn, trên mặt lại thập phần trấn định nói: "Như thế nào? Ngươi không tin?"

"Tin tin tin... Ta làm sao dám không tin..." Như Tiểu Lam liên tục xua tay.

Có giáo huấn lần trước, nàng cũng không dám ở lúc này nói ra nửa chữ "không".

"Nếu không thấy ta, chẳng lẽ ngươi không sốt ruột, không thương tâm sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Nếu nói như thế, lời hắn nói giống như cũng có lý nga, lần trước thời điểm hắn tranh đấu cùng con rối đứng đầu, nàng lo lắng muốn chết.

Chẳng lẽ đây là cảm giác động tâm? Nàng... Thích Thanh Mặc Nhan?

Như Tiểu Lam kinh sợ, sống ở hiện đại lâu như vậy, nàng chỉ thích qua một người, hơn nữa còn là tình đơn phương, nguyên tưởng rằng đó chỉ là cảm giác động tâm nhất thời, nhưng hiện tại xem ra.

Quả nhiên vẫn là nàng quá ngây thơ rồi!

Loại cảm giác động tâm này sao có thể làm nàng thở gấp tim đập loạn?

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam đỏ ửng tới tận mang tai.

"Trả lời ta." Hắn dùng tiếng nói trầm thấp ra lệnh: "Nếu không thấy ta, ngươi sẽ..."

Không đợi hắn nói hết câu, chợt thấy Như Tiểu Lam ở đối diện vươn người lại gần, hắn nửa mở miệng, còn mấy chữ cuối cũng vẫn chưa nói xong, đã thấy vật mềm ướt thơm tho hôn lên má hắn.

Đứng ở cách đó không xa Huyền Ngọc quyết đoán thối lui đi chỗ khác.

Giờ phút này, hắn hận không thể tự mình biến mất mới tốt.

Thanh Mặc Nhan sững sờ ở nơi đó, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại.

Chẳng lẽ cuối cùng nha đầu này cũng nghĩ thông suốt?

"Chỉ hôn một bên tính cái gì." Hắn cưỡng chế lại nội tâm vui sướng, cố ý xụ mặt nói: "Còn bên này đâu?"

Hắn đưa mặt qua, chỉ chỉ một bên má.

Như Tiểu Lam nhìn khuôn mặt hắn, mân miệng nhỏ.

Vừa rồi đến ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao lại hôn hắn.

Nghiêm túc suy nghĩ, nàng cảm thấy, kỳ thực Thanh Mặc Nhan đúng là một người không tệ, từ sau khi nàng đến thế giới này, hoàn toàn dựa vào hắn mới có thể sống tốt đến bây giờ, đối với nàng mà nói, hắn mới là thứ quan trọng nhất của nàng.

Giống như một mảnh đất để nàng cắm rễ sinh tồn, nếu một ngày không thấy mảnh đất đó đâu, cây nhỏ như nàng còn có thể sống tiếp sao?

Suy nghĩ của nàng vô cùng đơn giản, cho nên rất nhanh nàng đã thông suốt, nguyên bản do dự cùng bất an đều không thấy đâu nữa.

Nàng lại gần hôn lên sườn mặt kia của hắn.

Không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt lại.

Môi nàng liền cọ qua khóe miệng hắn.

"Nhỡ kỹ lấy ai mới là người quan trọng nhất với muội." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nói.

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục: "Huynh là người quan trọng nhất."

Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười vừa lòng, trực tiếp ôm lấy nàng, hai người trở về sân.

Huyền Ngọc đi cách xa một đoạn, trong lòng lại là một mảnh sóng to gió lớn.

Hắn chưa thấy một mặt "vô lại" này của thế tử bao giờ, lừa tiểu cô nương hôn hắn không nói, còn trộm luôn tâm của đối phương đi.

Chẳng lẽ thế tử thật sự muốn cưới Như cô nương?

Nhớ tới ánh mắt nhiệt tình khi Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam, Huyền Ngọc nhịn không được rùng mình một cái.

Năng lực nhẫn lại của thế tử đúng là quá mạnh, chỉ nhìn mà không được ăn e rằng cũng chẳng dễ chịu gì.

Một đường về sân, rất nhanh Huyền Ngọc đã nghĩ thông suốt: Dù cho thế tử thật sự muốn kết hôn cùng Như cô nương thì cũng đâu có gì không tốt, ít ra Như cô nương còn tốt hơn nhiều so với mấy vị thiên kim tiểu thư mảnh mai kia, điều quan trọng nhất là nàng còn có thể khắc chế cổ độc trong người thế tử.

Trở lại sân, đã có người mang đồ ăn Bạch Ngọc lâu đưa đến.

Hai người đơn giản rửa mặt một phen rồi ngồi xuống dùng cơm.

Mới ăn được một nửa, đã thấy quản gia trong phủ đi đến, giao cho Thanh Mặc Nhan một phong thư.

"Đây là thứ Hầu gia bảo tiểu nhân giao cho ngài, ngài ấy còn nói... Chuyện của nhị gia, ngài chớ quên."

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, mở thư ra nhìn qua một lần.

Như Tiểu Lam chớp mắt nhìn.

Tuy rằng nàng nhìn không hiểu trên đó viết cái gì, nhưng mà có thể đoán được lão Hầu gia nhất định đã đáp ứng ba điều kiện của Thanh Mặc Nhan.

Xem xong thư, sắc mặt Thanh Mặc Nhan ngược lại càng kém đi.

"Đã biết, sáng mai ta sẽ mang nhị đệ đến Đại Lý Tự, ngươi đi thông báo đi, đừng để hắn phải chờ."

Quản gia đáp lời lui ra.

Hai người tiếp tục dùng cơm.

Như Tiểu Lam chú ý tới Thanh Mặc Nhan rõ ràng đang thất thần, cầm đôi đũa trong tay ngẩn người nhìn mâm cơm.

Thế là nàng vươn tay nhỏ bé ra gắp thức ăn cho hắn.

Chờ đến khi Thanh Mặc Nhan lấy lại tinh thần, đã phát hiện trong bát mình có cả một núi nhỏ thức ăn.

"Đêm nay ta có việc phải đi ra ngoài." Dùng cơm xong Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Huyền Ngọc cùng Ngàn Thương đều ở trong sân, sẽ không có chuyện gì, muội tự đi tắm, rồi ngoan ngoãn lên giường ngủ đi."

"Huynh muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam lập tức nhảy dựng lên.

"Ta có việc phải ra ngoài."

"Ta cũng muốn đi." Thấy hắn khoác áo choàng vào, Như Tiểu Lam gấp gáp nhảy xuống ghế chạy theo.

Chạy tới cửa, nàng ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan từ phía sau, đôi mắt xanh biếc mở to, gắt gao ôm lấy hắn không chịu buông tay.

"Ta phải đi làm việc..."

"Gạt người, huynh là muốn đi tìm phần mộ của sinh mẫu (mẹ ruột) đi?" Như Tiểu Lam một lời nói toạc ra tâm sự của hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

Không sai, hắn vội vã muốn đi tìm xem mẫu thân được mai táng ở đâu, nhiều năm như thế phụ thân không chịu nói với hắn, hiện tại cuối cùng cũng chiếm được một chút tin tức làm sao có thể không vội.

Trầm mặc một lúc, Thanh Mặc Nhan khàn giọng nói: "Chuyến này ta phải ra khỏi thành..."

Lúc này cửa thành đã đóng, bất quá hắn có lệnh bài Hoàng thượng ban cho, có thể ra khỏi thành vào ban đêm, nhưng mà nếu bên người mang theo hài tử tránh không khỏi quá mức dễ thấy.

Như Tiểu Lam lập tức hiểu rõ, nàng nhỏ giọng nói: "Ta có thể biến thành mèo hương."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng.

Tay nhỏ bé ôm ở bên hông hắn buông ra, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, y phục đỏ thẫm trượt hết xuống đất, từ trong đống y phục bò ra một con mèo hương màu đen.

Thanh Mặc Nhan vươn tay, mèo hương linh hoạt nhảy lên, theo cánh tay bò lên đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn y phục nàng rơi trên mặt đất, nhặt lên để vào trong phòng.

Như Tiểu Lam tưởng rằng hắn sẽ giúp nàng cầm bộ y phục kia theo, nhưng Thanh Mặc Nhan lại chỉ lấy mộc kiện áo lông cừu ra, khoác ở trên người.

Không giúp nàng mang y phục theo, ra khỏi thành nàng làm sao biến về hình người được đây, hơn nữa bên ngoài còn lạnh như thế...

"Chít chít!" Sau khi biến thành mèo hương nàng không nói được tiếng người, chỉ có thể chỉ vào kiện y phục nhắc nhở hắn.

"Thời tiết lạnh lẽo, muội còn muốn thay quần áo ở bên ngoài?" Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam như cũ duy trì nguyên tắc của nàng.

"Không cần, đến lúc đó muội mặc y phục của ta là được." Không cho giải bày, Thanh Mặc Nhan trực tiếp túm lấy gáy nàng, đem nàng nhét vào trong y phục.

Thẳng đến khi Thanh Mặc Nhan cưỡi ngựa mang nàng ra khỏi phủ, nàng mới đột nhiên ý thức được, hắn chính là cố ý không mang y phục nàng theo, gia hỏa này... Mất công nàng còn sợ hắn đi tìm phần mộ của sinh mẫu sẽ thương tâm, vậy mà hắn lại...

A a a a đây chính là lần đầu tiên gặp mặt gia trưởng a, như vậy thật sự tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Phần mộ trống không, ngươi thích ôm ta sao?

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi thành.

Gió đêm đông lạnh thấu xương, Như Tiểu Lam chỉ có thể cuộn tròn người ở trong y phục hắn.

Cũng không biết Thanh Mặc Nhan đã giục ngựa chạy được bao lâu, nàng cảm thấy tiếng gió bên tai đã nhỏ dần, lúc này mới vươn đầu ra.

Núi hoang, chỉ có gió Bắc thổi qua đỉnh đầu, ở giữa những nhánh cây phát ra tiếng kêu nhỏ bén nhọn.

Thanh Mặc Nhan bỏ lại ngựa ở dưới chân núi, đi đến giữa sườn núi thì dừng lại.

"Chít chít?" Như Tiểu Lam hướng hắn kêu vài tiếng.

Chính là nơi này sao?

Thanh Mặc Nhan cởi bỏ áo lông cừu dày, Như Tiểu Lam thuận thế rơi xuống mặt đất.

Gió thổi qua, nàng đánh cái rùng mình.

May mắn trên người còn có tầng da lông, bằng không thật đúng là lạnh muốn chết a.

Thanh Mặc Nhan dẫm cành khô đi về phía trước, một bên lấy dụng cụ mồi lửa từ trong lòng ra.

Như Tiểu Lam theo sát phía sau hắn.

Giữa đám cây khô ẩn ẩn lộ ra một ngôi mộ, nhìn qua hình như đã có từ rất lâu, cỏ hồ đã bị những nhánh cây sinh trưởng xung quanh bao trùm lấy.

Thanh Mặc Nhan rút kiếm, chém một trận, lúc này mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam ngồi dưới đất, nhìn Thanh Mặc Nhan đi đến trước bia mộ rồi ngồi xổm xuống, dùng tay phủi mặt bia.

Mượn ánh sáng của dụng cụ mồi lửa, mơ hồ có thể thấy rõ được chữ viết trên bia mộ: Thanh Hầu phủ, chính thê, người vô danh.

Như Tiểu Lam nhìn không hiểu mặt trên viết cái gì, chỉ cảm thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không tốt lắm, quanh thân tản mát ra từng trận lệ khí.

"Chít chít?" Giơ đầu nhỏ lên, nàng phát ra tiếng kêu ý muốn hỏi hắn.

"Không sai, là nơi này." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói.

Nhưng ba chữ "người vô danh" này là sao?

Vì sao mẫu thân hắn không được lưu tên họ lại, lại còn bị chôn cất ở loại địa phương này, thật giống như là... Không muốn người khác biết.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở nơi đó nhìn chằm chằm vào bia mộ, như muốn nhìn thấu nó.

Vì sao? Rõ ràng mẫu thân hắn là chính thê Hầu phủ, lại phải chết vô thanh vô tức như vậy, ngay cả từ đường trong phủ cũng không có bài vị của người.

Hắn gắt gao nắm lấy bia mộ, bất tri bất giác trên tay dùng sức, thế nhưng bóp nát cả một góc bia.

"Chít chít!" Dưới chân đột nhiên truyền tới tiếng kêu của mèo hương.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn, trong con ngươi đen trắng rõ ràng hiện lên ảnh ngược đôi mắt ướt đẫm của vật nhỏ.

Duỗi tay sờ đầu nàng: "Ngươi không cần lo lắng... Ta không sao."

Hắn có quá nhiều nghi vấn, thậm chí đến ngay cả nguyên nhân bản thân trúng cổ độc cũng không điều tra được.

"Chít chít!" Mèo hương vẫn không ngừng kêu to, móng vuốt nhỏ chỉ lên bia mộ, dùng sức lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan hơi nhăn mày lại, hắn không hiểu ý nàng muốn biểu đạt.

"Biến trở lại đi." Hắn mệnh lệnh nói.

Lông trên cổ mèo hương lập tức dựng đứng lên.

Biến cái gì mà biến, đến một kiện y phục cũng không có, này đêm đen gió lạnh...

"Chít chít!" Như Tiểu Lam kêu càng vang hơn.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan tựa hồ có chút không kiên nhẫn, hắn trực tiếp túm lấy gáy bỏ nàng vào trong lòng, rồi mới kéo lấy áo lông cừu, bọc nàng ở trước ngực.

"Hiện tại có thể biến được rồi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Mèo hương ngốc lăng tại chỗ.

Cái dạng này... Nếu nàng biến trở về, chẳng phải là...

"Nhanh lên!" Thanh Mặc Nhan thúc giục.

Cắn chặt răng, Như Tiểu Lam thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được trong lòng đột nhiên trầm xuống, vội vàng dùng sức ôm lấy.

Mềm mại, xúc cảm da thịt thật tốt.

"Nói đi, có chuyện gì." Thay Mặc Nhan lôi kéo áo lông cừu, che khuất bả vai trơn bóng của nàng lại.

"Ngôi mộ này trống không!" Thanh âm giòn tan vang lên.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ: "Trống không? Làm sao ngươi biết!"

"Bởi vì ta có thể nhìn thấy tử khí a." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Phàm là nơi có người chết, xung quanh đều sẽ có tử khí, nhưng mà nơi này không có, sạch sẽ thanh tịnh."

Thấy Thanh Mặc Nhan hình như không tin, Như Tiểu Lam vươn tay từ trong áo lông cừu ra, hai tay kết ấn, rồi sau đó ôm lấy cổ hắn, dùng đầu lưỡi liếm lên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan chớp mắt.

"Ngươi nhìn bên kia." Như Tiểu Lam chỉ một bên: "Nơi đó có tử khí, ở nơi đó nhất định có phần mộ hoặc là người chết..."

Lời còn chưa nói hết, Thanh Mặc Nhan đã bước qua.

Quả nhiên, thấp thoáng sau bụi cỏ khô, lộ ra góc một ngôi mộ.

"Nơi đó cũng có." Như Tiểu Lam liên tục chỉ ra mấy chỗ, đều là nơi có tử khí, đều tồn tại những ngôi mộ hoang phế.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa trở về trước phần mộ mẫu thân hắn, ở nơi đó, hắn không nhìn thấy cái gì cả.

Trống không?

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng, đem tất cả chúng quấn lên người Như Tiểu Lam, rồi tìm một nơi sạch sẽ, đặt nàng ở nơi đó.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

"Đào lên." Thanh Mặc Nhan rút chùy thủ từ trên thắt lưng ra, ngồi xổm xuống, cư nhiên thật sự bắt đầu đào bới lớp đất lên.

Như Tiểu Lam biết hiện tại dù nàng có khuyên can cũng vô ích, chỉ khi nhìn thấy tận mắt Thanh Mặc Nhan mới tin tưởng được.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu đào suốt một canh giờ, rốt cuộc đào phần mộ thành một cái hố to, lộ ra quan tài bên trong.

Bởi vì đã qua nhiều năm, quan tài lại là đồ giá rẻ, nên sớm đã mục nát gần hết

Thanh Mặc Nhan mới đưa tay đến, quan tài đã nứt ra rồi.

Như Tiểu Lam bởi vì chân trần, những cành cây khô trên đất rất dễ cắm vào chân, nàng hoạt động nửa ngày mới đến chỗ phần mộ được.

Trong quan tài quả nhiên trống không.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu ngồi ở nơi đó thật lâu không nói gì.

Như Tiểu Lam bị loại áp lực vô hình này đè nén làm cho cả người không thoải mái, muốn mở miệng lại không biết nên nói cái gì.

Lại qua một lúc lâu, một trận gió Bắc thổi qua, Như Tiểu Lam ngứa mũi "Hắt xì" một cái.

Thân thể Thanh Mặc Nhan run rẩy, có thể là do đã ngồi quá lâu, lúc đứng dậy thân mình có chút lảo đảo.

Như Tiểu Lam nhân cơ hội mở miệng nói: "Liệu có phải do phụ thân ngươi nhớ nhầm hay không?"

Thanh Mặc Nhan lắc đầu, trên bia mộ đã ghi như thế, làm sao có thể là nhớ nhầm được.

"Như vậy... Là hắn cố ý lừa gạt ngươi?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan khàn giọng nói: "Nhiều năm như thế hắn không chịu nói cho ta biết, nhất định là có chuyện muốn gạt ta, lần này nếu không phải vì công việc của nhị đệ, hắn cũng sẽ không nói với ta, trong thời gian ngắn như thế, hắn không thể kịp làm ra một ngôi mộ giả để lừa ta được."

"Vậy tại sao bên trong lại trống không?" Như Tiểu Lam không hiểu nói: "Có phải hay không mẫu thân ngươi căn bản là vẫn chưa chết... Hoặc là lúc nàng qua đời đến ngay cả phụ thân ngươi cũng không tìm thấy thi thể của nàng, hắn lại sợ ngươi sẽ phát hiện ra chuyện này, cho nên mới không muốn nói cho ngươi..."

Thanh Mặc Nhan ngẩng mạnh đầu lên: "Ngươi nói cái gì?"

"Có phải hay không do không tìm thấy thi thể..."

"Không phải, là câu phía trước."

"Mẫu thân ngươi có khả năng vẫn chưa chết..."

Thanh Mặc Nhan nhảy ra khỏi hố, ánh mắt sáng lên tựa như những ngôi sao trên bầu trời đêm: "Đúng, chính là câu này, ngươi nói có khả năng nàng vẫn còn sống hay không!"

"Đương nhiên, cũng có khả năng này." Như Tiểu Lam vốn định nói đây chỉ là giả thiết mà thôi, nhưng nhìn thấy hắn hưng phấn như thế, nàng đành nuốt lời kia vào.

Một lần nữa lấp phần mộ lại, cảm xúc Thanh Mặc Nhan rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam vặn mình, trần truồng ở trong áo của hắn như thế, vẫn làm nàng thấy chút kỳ quái.

"Ta biến trở về mèo hương được chưa?" Nàng hỏi.

"Không cần, đợi đến cửa thành rồi nói."

"Nhưng mà như vậy ta rất lạnh."

"Ôm chặt một chút sẽ không lạnh."

Như Tiểu Lam không tin được trừng mắt nhìn hắn.

Lời vô sỉ như thế, cư nhiên cói nói ra được đúng lý hợp tình!

Ma xui quỷ khiến, đột nhiên nàng nói ra một câu: "Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ ngươi thích ôm ta sao?"

"Đương nhiên."

"Thích từ lúc nào?" Nàng ngơ ngác hỏi.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy hai tay nàng, đem cằm đặt lên đỉnh đầu nàng, lẩm bẩm nói: "Ta cũng không biết."

Kỳ thực hắn thật sự không biết, có lẽ ở lúc nàng vẫn còn là mèo hương, vào ngày nào đó, khi hắn ôm nàng, bỗng nhiên phát hiện, bản thân lại luyến tiếc buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Đưa Sử Đại Thiên tới nơi xa hoa trụy lạc khủng bố, nhị thiếu gia làm việc

Ngày hôm sau, Như Tiểu Lam còn trong giấc mộng đã bị Thanh Mặc Nhan gọi dậy.

"Đi đâu?" Không biết có phải do hôm qua biến thành mèo hay không, Như Tiểu Lam đặc biệt buồn ngủ, mở một con mắt, thấy ngoài trời vẫn chưa sáng.

"Ta phải đến Đại Lý Tự." Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã tự chuẩn bị xong: "Sau đó còn phải vào cung, ngươi không muốn đi cùng ta sao?"

Như Tiểu Lam còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ mơ hồ hồ, bất quá trong tiềm thức, nàng vẫn biết bản thân phải gắt gao bám lấy Thanh Mặc Nhan, trong phủ còn có lão Hầu gia cùng Ngũ tiểu thư kia, nàng cũng không muốn cùng hai người đó giao tiếp.

"Hảo, ta đi cùng ngươi." Quyết tâm, nàng giãy giụa bò dậy.

Hai người chuẩn bị xong xuôi, đi ra ngoài cửa phủ.

"Nhị thiếu gia đâu?" Thanh Mặc Nhan nhìn xe ngựa ở ngoài cửa, căn bản không hề thấy bóng dáng nhị thiếu gia.

Hạ nhân trong phủ vội vàng chạy đến viện nhị thiếu gia tìm người, trở về nói: "Nhị thiếu gia dậy muộn, còn chưa kịp ăn sáng."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan chìm dần, nói với tên hạ nhân kia: "Ngươi đi nói với nhị thiếu gia, nếu trong thời gian một chén trà nhỏ nữa mà hắn chưa tới đây, thì hôm nay không cần đến Đại Lý Tự nữa."

Nói xong hắn xoay người mang Như Tiểu Lam bước lên xe ngựa.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, ủ rũ ngồi ngủ gật ở một bên.

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng ra đắp lên trên người nàng.

Hạ nhân đi truyền lời, rất nhanh, nhị thiếu gia đã vội vàng chạy tới, đến ngay cả nút thắt trên y phục cũng chưa kịp buộc vào.

Thanh Mặc Nhan chỉ nhìn thoáng qua liền hạ màn xe xuống, mệnh lệnh Huyền Ngọc: "Đi thôi."

Nhị thiếu gia chạy thở hổn hển, lên xe ngựa của hắn, gã sai vặt tùy thân vụng trộm đưa cho hắn hai cái bánh bao được bọc trong khăn tay.

Trên đường đến Đại Lý Tự, xe ngựa đi đến Hồng phố trước.

Thanh Mặc Nhan lệnh người cho dừng xe ngựa ở ven đường, bảo Huyền Ngọc mang Sử Đại Thiên lại đây.

Sử Đại Thiên thụ sủng nhược kinh, hắn vốn tưởng rằng được làm chân chạy vặt cho vị Thanh công tử này thôi đã là tốt lắm rồi, không nghĩ tới sau khi đến kinh thành hắn mới biết được, Thanh công tử thế nhưng lại là thế tử Thanh Hầu phủ, còn là quan tứ phẩm Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Được làm chân chạy vặt cho quan viên tứ phẩm, kia quả giống như là một giấc mơ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Sử Đại Thiên, nói với Huyền Ngọc: "Ngươi tìm người đưa hắn đến Thiên Nhạc phường giao cho lão bản nương ở nơi đó, cho hắn một trăm lượng bạc, nội trong thời gian năm ngày, bảo Nhuận Nhi tỷ dạy dỗ hắn thật tốt."

"Rõ." Huyền Ngọc lĩnh mệnh, tìm một người bên cạnh rồi phân phó hắn đem Sử Đại Thiên đến Thiên Nhạc phường.

Như Tiểu Lam mới vừa tỉnh ngủ, nghe thấy lời này liền tò mò mở to mắt.

"Ngươi để Sử Đại Thiên đến Thiên Nhạc phường làm cái gì?" Sẽ không phải là để hắn đi tiêu khiển đi.

"Hắn chưa từng tới kinh thành, cho nên đối với hắn mà nói dụ hoặc ở nơi này quá lớn." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Muốn làm người của ta, không được phép có bất kỳ hành vi phản bội nào, cho nên ta muốn cho hắn biết cái gì có thể làm, cái gì không thể phạm phải... Ngươi có biết ở kinh thành, nơi nào khủng bố nhất không?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ: "Đại lao Đại Lý Tự."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng lắc đầu: "Hồng phấn khô lâu... Nơi đáng sợ nhất ở kinh thành không phải Đại Lý Tự, mà là Thiên Nhạc phường."

"Thiên Nhạc phường?" Như Tiểu Lam cho rằng mình đã nghe lầm.

Thiên Nhạc phường là nơi đám nam nhân tới tìm niềm vui, sao có thể là nơi khủng bố nhất?

Thanh Mặc Nhan mỉm cười: "Này... Trò Sử Đại Thiên trở về, ngươi có thể đi hỏi hắn."

Xe ngựa lại tiếp tục di chuyển, lúc này đây, trực tiếp đến Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống xe, nhị thiếu gia cũng chui từ trong xe ngựa của hắn ra, sửa sang lại y phục, theo sát phía sau.

Thanh Mặc Nhan đi đến Ti nghi thự, nói sự tình của nhị thiếu gia cho họ biết.

Đám người Ti nghi thự nhìn nhị thiếu gia, cười nói: "Thiếu Khanh cứ yên tâm, nhị thiếu gia đã có chúng ta chiếu cố, tuyệt đối sẽ không phải làm quá nhiều việc."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan đến nửa điểm tươi cười cũng không có.

Một số người Ti nghi thự là lão nhân trên quan trường, rất nhanh đã nhìn ra được khác thường trong đó, một lần nữa nhìn trộm đánh giá nhị thiếu gia cùng Thanh Mặc Nhan.

Vô luận nhìn bao nhiêu lần, đều không giống như là Thiếu Khanh đang muốn phó thác nhị thiếu gia Hầu phủ cho bọn họ.

Cho nên thời điểm bọn họ nhìn về phía nhị thiếu gia một lần nữa, trong mắt đã ít đi vài phần cung kính, Như Tiểu Lam chú ý tới, lực chú ý của nhị thiếu gia đều dừng trên mấy thứ bày biện trong phòng những người Ti nghi thự, căn bản không phát hiện ra vừa rồi hắn đã bỏ lỡ cái gì.

Vừa rồi nếu hắn làm ra một chút hành động thân cận với Thanh Mặc Nhan thì sẽ không khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy nghi ngờ.

Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện với đám người Ti nghi thự, đã thấy lục sự Cố tiên sinh tìm đến đây.

"Thiếu Khanh, Chính Khanh đại nhân mời ngài qua đó."

Thanh Mặc Nhan vội vàng giao đãi vài câu, không để ý đến nhị đệ hắn, mang Như Tiểu Lam rời khỏi Ti nghi thự.

Nhị thiếu gia há miệng thở dốc, nhưng Thanh Mặc Nhan đã đi xa không thấy thân ảnh đâu.

Đám người Ti nghi thự ngoài cười nhưng trong không cười đi đến: "Ai u, nhị gia, chúng ta trước mang ngươi đi dạo ở xung quanh, công việc ở đây rất nhẹ nhàng..."

Có người tiến lên, nhiệt tình ôm lấy bả vai nhị thiếu gia, dẫn hắn đi vào phòng.

Nửa canh giờ sau, nhị thiếu gia đã làm quen qua một lượt với người Ti nghi thự, mọi người mời hắn dùng trà, tất cả ngồi trong phòng tán gẫu nhàn hạ.

Nhìn đám người ngồi xung quanh mình, trái tim nhị thiếu gia mới dần dần thả xuống.

Xem ra công việc này cũng rất thoải mái a, chỉ tiếc đây chỉ là chức quan cửu phẩm... Tạm thời cứ nhịn một chút, chờ có vụ án lớn, Thanh Mặc Nhan tự nhiên sẽ mang theo hắn thăng chức.

Trong lòng nhị thiếu gia không ngừng ảo tưởng, ngoài cửa đột nhiên có người tiến vào, vội vàng nói: "Đại lao bên kia lại muốn nâng người, các ngươi cử vài người đi qua đó đi."

Lúc này mọi người mới ném hạt dưa trong tay đi, lười biếng đứng dậy từng người tản ra.

Nhị thiếu gia ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, nhìn mọi người bận việc.

"Nha, nhị gia ngài đừng có nhàn tản ngồi ở chỗ này a, đi cùng chúng ta một chuyến, vừa vặn làm quen với đại lao bên kia." Có người lại gần kéo hắn lên.

"Cái... Cái gì? Đại lao?" Vẻ mặt nhị thiếu gia mờ mịt.

Người nọ vừa kéo hắn đi ra ngoài vừa nói: "Đại lao bên kia luôn có phạm nhân không chịu nổi tra tấn, nếu mà có người nhà tới nhận xác thì tốt, chúng ta còn có thể kiếm ít bạc, nếu như không có, chúng ta chỉ có thể khâm liệm trước, chờ thêm vài ngày rồi cùng nhau xử trí..."

Người nọ liên miên lải nhải xong, nhị thiếu gia vừa vặn quay đầu lại, chỉ thấy bốn gã tạp dịch Ti nghi thự đang khênh hai cỗ quan tài theo phía sau.

Quanh co lòng vòng, mọi người đi đến nhà lao Đại Lý Tự.

Nhị thiếu gia vừa liếc mắt một cái đã thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở bậc thang bên ngoài.

Lại là tiểu yêu quái kia!

Đáy mắt nhị thiếu gia xẹt qua một mảnh âm u.

Ở trong lòng hắn, đã sớm đem tất cả những sai lầm trước đây đổ hết lên đầu tiểu yêu quái kia.

Đều do nàng đã mê hoặc đại ca khiến huynh đệ họ bất hòa, nếu không phải nàng, hắn đã sớm mượn được sức của Trăm Tài công tử để đổi lấy một chức quan rồi.

Hắn vừa định qua đó, đột nhiên thấy Huyền Ngọc hiện thân đi ra, đứng ở phía sau Như Tiểu Lam lạnh lùng nhìn hắn.

Nhị thiếu gia khẽ giật mình.

Lúc này có một đồng liêu Ti nghi thự đến ôm lấy bả vai hắn, trực tiếp đi qua bên người Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc tựa như không nhìn thấy nhị thiếu gia, lẳng lặng canh giữ bên người Như Tiểu Lam.

Vào nhà lao, nhị thiếu gia bị người lôi kéo đi trên bậc thang đá đen như mực, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, làm người ta buồn nôn.

"Chúng ta... Đây là muốn đi đâu?" Nhị thiếu gia bất an hỏi.

"Đến phòng giam, đem những người không chịu được tra tấn lôi đi."

Phảng phất như xác minh cho lời nói này, từ phía nhà giam truyền đến tiếng kêu thảm thiết, dọa hai chân nhị thiếu gia mềm nhũn, suýt nữa ngã từ trên bậc thang xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Thiếu Khanh thẩm tra phạm nhân, dọa nhị thiếu gia khiếp đảm

Nhị thiếu gia theo người Ti nghi thự đi về phía phòng giam.

Thanh âm thảm thiết phía trước kêu càng lúc càng vang.

Hai tên ngục tốt cầm cây đuốc trên tay mặt không biểu cảm mở cửa lao ra.

Nhị thiếu gia ngốc lăng tại chỗ, vẫn là bị đồng liêu đẩy một cái, lúc này mới cất bước vào phòng giam.

Vừa mới tiến vào cửa hắn đã phải dùng tay áo che miệng mũi lại.

"Lần này là mấy người?" Người Ti nghi thự hỏi.

"Hai người, nhưng mà lát nữa khả năng sẽ có thêm một người nữa." Đứng bên trong là một ngục tốt phụ trách tra tấn, cao lớn vạm vỡ, vai trần, bọn họ liếc mắt nhìn về một phía phòng giam.

Góc giữa phòng giam có hai phạm nhân đang bị khóa ở trên tường, một ngục tốt tra tấn khác đang dùng chân đá mạnh vào tên phạm nhân té ở trên mặt đất.

"Nếu người này không chịu được, rất nhanh cũng sẽ bị nâng ra ngoài." Ngục tốt bất đắc dĩ nói.

Người Ti nghi thự gãi đầu: "Nói như thế hai người kia cũng sẽ bị xử trí rất nhanh?" Hắn chỉ thấy có hai phạm nhân bị khóa trên vách tường.

Ngục tốt bĩu môi: "Đương nhiên, hoặc chết, hoặc khai ra, Thiếu khanh đã không còn nhẫn lại được nữa."

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới, ở góc tối phòng giam có một cái bàn gỗ, ngồi sau bàn gỗ là Lục sự Cố tiên sinh, Chính khanh đại nhân, cùng với đại ca hắn Thanh Mặc Nhan.

Phạm nhân ngã trên mặt đất kêu gào thảm thiết, quả thực đã không ra tiếng người.

Ngục tốt tra tấn đá đến mệt, đứng ở nơi đó thở hổn hển.

Khuôn mặt Chính khanh trầm xuống, hiển nhiên tâm tình không được tốt: "Còn bao lâu?" hắn hỏi Lục sự bên người.

"Còn nửa canh giờ nữa." Cố tiên sinh nói.

Chính khanh nâng cao thanh âm: "Đánh tiếp, nếu chết thì đổi sang hai tên kia."

Ngục tốt tuân lệnh, xuống tay tàn ác hơn, đá mạnh liên tục, tiếng kêu rên của phạm nhân trên đất càng ngày càng thấp, cuối cùng cuộn lại thành một đoàn bất động.

"Chết rồi sao?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi một câu.

Ngục tốt ngồi xổm xuống xem xét phạm nhân: "Hồi Thiếu khanh đại nhân, hắn chỉ bị ngất đi thôi."

"Mang nước tới, bắt phải tỉnh." Thanh âm Thanh Mặc Nhan tựa như hàn băng, ngay cả không khí dường như cũng sắp đông lại.

Nhị thiếu gia lui ở một bên, nhìn thôi cũng cảm giác thịt đau.

Người Ti nghi thự nâng hai phạm nhân đã chết đi ra ngoài, nhị thiếu gia cũng muốn đi theo rời khỏi đây.

"Nha? Nhị gia, ngươi đừng vội đi." Đồng liêu ngăn hắn lại: "Ngươi chờ ở đây một lúc, chúng ta trở về xong sẽ nâng tiếp ba cỗ quan tài tới đây, xem ra chuyện này không thể xong trong chốc lát rồi." Nói xong bọn họ nâng người chết đi trước, chỉ để lại một mình nhị thiếu gia đứng nơi đó run rẩy.

"Nhị gia là đệ đệ của Thiếu khanh đại nhân?" Ngục tốt bên ngoài nhàn nhã tán gẫu với hắn.

Nhị thiếu gia một bên đáp lời ánh mắt nhịn không được nhìn vào trong phòng giam.

"Đây là đang làm cái gì?" Hắn yếu ớt hỏi một câu.

"Thẩm tra vụ án a." Ngục tốt hoàn toàn thất vọng: "Nhị gia không phải là lần đầu thấy đi?"

Nhị thiếu gia co rúm miệng, đương nhiên đây là lần đầu hắn nhìn thấy, với thân phận của hắn sao có khả năng phải đến những nơi như thế này.

"Thánh thượng thúc giục vụ án, nửa canh giờ nữa Chính khanh đại nhân phải vào cung phụng chỉ, nhưng mấy tên này miệng lưỡi đúng là quá cứng rắn, đến bây giờ vẫn không chịu mở miệng."

Nhị thiếu gia nhìn hai phạm nhân bị khóa ở trên tường tóc tai tán loạn, trên người lại không hề mặc y phục của phạm nhân, tuy rằng trải dài những vết máu loang lổ, có chút nhìn không rõ, bất quá hắn cảm thấy có chút giống với cách ăn mặc của thái giám trong cung.

"Chẳng lẽ... Bọn họ là người trong cung?" Hắn thử hỏi một câu.

Mấy người ngục tốt cười hắc hắc: "Tất nhiên là người trong cung, đừng nhìn ngày thường bọn họ ở trong cung diễu võ dương oai, nếu đã đến chỗ chúng ta, dù cho là người sắt cũng sẽ bị lột da!"

Đúng lúc này, trong phòng giam truyền đến một thanh âm kêu thảm thiết.

Nhị thiếu gia run sợ, suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

"Xem ra chỉ có Thiếu khanh đại nhân của chúng ta tự mình ra tay mới có kết quả." Nhóm ngục tốt mắt sáng lên, hưng phấn duỗi cổ nhìn.

Trái tim nhị thiếu gia đóng băng.

Đây chính là nơi cướp đi mạng sống con người, những người này cư nhiên còn xem đến hăng say... Nơi này đến tột cùng là địa phương đáng sợ đến mức nào a.

Hắn không khỏi có chút hối hận, sớm biết vậy hắn đã đáp ứng đại ca, đi đến Công bộ làm việc.

Thanh Mặc Nhan rời khỏi ghế dựa, đi đến bên người phạm nhân ngã trên mặt đất, nhấc chân dẫm lên vùng xương sườn đối phương.

"Chủ tử sau lưng ngươi là ai?" Dưới chân Thanh Mặc Nhan không ngừng dùng sức.

Bởi vì quá đau đớn, tròng mắt phạm nhân trợn trắng lên.

Nhưng trên mặt Thiếu khanh lại không có lấy một tia thương hại cùng đồng tình, thanh âm lạnh như băng vang lên một lần nữa, lặp lại vấn đề vừa rồi.

Phạm nhân giãy giụa, không chịu mở miệng.

"Miệng thực cứng a." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn người nọ: "Ta hỏi ngươi lần cuối, ai sai khiến ngươi xuống tay với tiểu vương gia?"

Vẫn không chịu trả lời.

Thanh Mặc Nhan phân phó ngục tốt tra tấn bên người: "Lột da, hành hình."

Hai người trên vách tường nghe thấy mặt liền không còn chút máu.

"Xuống tay chậm một chút, đừng để hắn chết ngay, vẫn còn thời gian." Thanh Mặc Nhan thong dong ngồi lại trên ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người bị khóa trên tường.

Nhị thiếu gia bên ngoài phòng giam bị dọa hai chân nhũn ra, trực tiếp ngồi xuống mặt đất.

"Nhị gia, ngươi sao vậy?" Ngục tốt tiến lên nâng đỡ.

Nhị thiếu gia xua tay liên tục, hắn không nói ra lời được nữa, giãy giụa hướng ra bên ngoài.

"Ngươi muốn ra ngoài sao?" Ngục tốt hỏi.

Nhị thiếu gia dùng sức gật đầu.

Vì vậy ngực tốt đỡ hắn một đoạn, nhị thiếu gia chống tay lên vách tường ẩm ướt, lảo đảo bước trên bậc thang đá.

Ngay lúc này, trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một ý niệm: Rời khỏi nơi quái quỷ này, rời khỏi!

Thật vất vả hắn mới ra được khỏi cửa nhà lao, vài bước bổ nhào đến gốc cây ở gần đó, nôn đến trời đất u ám.

Như Tiểu Lam vẫn ngồi trên bậc thang, nhàm chán chống cằm, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của nhị thiếu gia thì không khỏi cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười thanh thúy, nhị thiếu gia thẹn quá hóa giận: "Câm mồm!" Hắn quát.

Như Tiểu Lam mới không sợ hắn, che miệng nhỏ tiếp tục cười.

Nhị thiếu gia lau miệng, cuộn tay áo lên, đen mặt đi về bên này: "Đừng tưởng đại ca nhận nuôi ngươi thì ngươi được phép không quy củ như vậy."

Huyền Ngọc lạnh lùng liếc mắt nhìn nhị thiếu gia, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Nhị thiếu gia giơ tay lên lại không thể hạ xuống.

Vừa rồi đầu óc hắn hỗn loạn, làm sao có thể động thủ với tiểu yêu quái ở đây được, nếu như bị đại ca hắn biết...

Không được, không được, không thể để trận tuyến bị rối loạn được.

Hắn không muốn để ý đến tiểu yêu quái khiến bản thân bực tức kia nữa, hít sâu muốn bản thân khôi phục trấn định.

Đúng lúc này, phía cửa nhà lao truyền đến tiếng nói chuyện của Lục sự Cố tiên sinh: "Thiếu khanh đại nhân, thời gian không còn sớm, trong cung bên kia còn đang chờ đi."

"Đã biết, ta sẽ tiến cung ngay." Cửa lớn mở ra, Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm bước ra ngoài, quan bào trên người dính đầy vết máu, mùi máu tươi nồng đậm bay ra.

Nhị thiếu gia lập tức liên tưởng tới một màn trong phòng giam kia, cúi đầu nôn tiếp một trận.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đảo qua, đáy mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

"Thanh Mặc Nhan, cuối cùng ngươi cũng ra." Như Tiểu Lam từ trên bậc thang đứng lên, không chút do dự nhào vào trong lòng hắn, giống như nàng không để ý tới chuyện trên người đối phương dính đầy máu, cùng với một cỗ huyết tinh dày đặc.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng, cúi người bế nàng lên, không nhìn đến nhị đệ của hắn, trực tiếp rời khỏi.

Nhuận Nhi tỷ Thiên Nhạc phường từng nói qua, nếu gặp được một người không ghét bỏ con người thật của ngươi, vậy phải nhanh chóng xuống tay ngay.

Ngửi mùi xạ hương quen thuộc trên người tiểu nhân nhi mềm mại trong lòng, Thanh Mặc Nhan khẽ thở dài: Hắn còn phải chờ bao lâu nữa mới được xuống tay a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Y phục chật khiến ngực đau, có công hộ giá

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về phòng làm việc của mình, thay đổi một thân y phục, cởi bỏ bộ quan bào dính đầy máu đi.

Trên người Như Tiểu Lam cũng bị dính chút máu, may mà Thanh Mặc Nhan đã sớm chuẩn bị cho nàng vài bộ y phục, cho nên tiện thể nàng cũng thay ở đây luôn.

Thanh Mặc Nhan đổi xong y phục đi ra, thấy Như Tiểu Lam không chút động tĩnh, ngồi ở chỗ kia nhăn đôi lông mày nhỏ, hai tay không ngừng lôi kéo vạt áo trước người.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Y phục hình như hơi nhỏ, cảm giác có chút chật." Như Tiểu Lam nhíu mi đáp.

"Nơi nào chật?" Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống xem xét.

Huyền Ngọc chờ ở bên ngoài sốt ruột cũng không dám thúc giục, xe ngựa đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tiến cung, thế tử lại ở trong kia giúp Như cô nương kiểm tra y phục lớn hay nhỏ.

"Không có a, rất vừa vặn." Thanh Mặc Nhan dùng tay kéo kéo y phục nàng, từ khi vật nhỏ biến thành hình người, hắn đối với y phục nữ hài phá lệ quen thuộc.

Như Tiểu Lam vẫn cứ lôi kéo vạt áo trước người: "Rất chật a, làm ngực ta đau."

Bàn tay Thanh Mặc Nhan dừng ở giữa không trung.

"Ngực ngươi đau?"

Như Tiểu Lam nghiêm túc gật đầu: "Ta không lừa ngươi, cả hai bên ngực đều đau." Nói xong nàng còn khoa tay múa chân.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi duỗi tay dừng ở trên ngực nàng, giọng khàn khàn nói: "Là nơi này sao?"

Như Tiểu Lam không ngờ tới hắn lại thoải mái tự nhiên đặt tay ở nơi đó như thế, đôi tai thoáng chốc đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

Bất quá biểu tình trên mặt Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, khiến Như Tiểu Lam cảm thấy là do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Ở trong mắt hắn, nàng chỉ là một tiểu hài tử, đương nhiên sẽ không có cái ý tưởng gì khác.

Nghĩ như thế, thân thể căng thẳng của nàng thoáng thả lỏng ra.

Thanh Mặc Nhan sờ ngực nàng, vụng trộm nín thở.

Cự ly quá gần, hắn không dám để nàng phát hiện ra dị thường trên người hắn.

Trái tim đập dồn dập, nếu không phải vật nhỏ còn đang ở trước mặt hắn, hắn thậm chí sẽ cho rằng cổ độc trong cơ thể đang phát tác.

Bên dưới làn da, một cỗ khô nóng dâng trào lên, kêu gào, giống như muốn phá tan huyết mạch hắn.

Như Tiểu Lam bất an vặn vẹo thân thể một chút, trước lúc nàng mở miệng, Thanh Mặc Nhan đã thu hồi tay.

"Y phục rất vừa, có thể là do vật liệu may đồ có chút thô ráp, chờ khi trở về ta sẽ sai người may thêm cho ngươi mấy bộ y phục."

Thanh Mặc Nhan vờ như không có việc gì xoay người bước ra ngoài cửa, Như Tiểu Lam tỉnh tỉnh mê mê cũng bước theo sau.

Chỉ có Huyền Ngọc đứng một bên mới phát hiện, hơi thở thế tử có chút bất ổn.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, Huyền Ngọc không được phép tiến cung cùng, liền lưu lại trông coi xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào cửa cung.

Vừa qua hai đạo cửa cung, chợt thấy phía đối diện có một người đang đi đến, Như Tiểu Lam liền túm lấy quan bào Thanh Mặc Nhan, trốn ra phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu, thấy Thái tử Thanh Thành đang đi về phía bên này.

"Thiếu khanh." Thái tử mỉm cười đến gần.

Thanh Mặc Nhan dừng bước chân, chắp tay thi lễ.

"Lần này Thiếu khanh tiến cung là vì vụ án kia sao?" Thái tử hỏi.

"Vẫn chưa có kết luận chắc chắn, không dám nói lung tung." Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Như Tiểu Lam trốn sau lưng Thanh Mặc Nhan, chỉ cảm thấy da đầu run lên, nụ cười của người kia rõ ràng nhìn qua rất ôn hòa, nhưng không biết tại sao, nàng lại cảm giác được một cỗ hơi thở âm hàn đang vờn quanh hắn.

Nàng chớp mắt, vụng trộm nhìn về phía Thái tử.

Trên người Thái tử sạch sẽ căn bản không có tia tử khí nào vờn quanh.

Kỳ quái, loại cảm giác khiến nàng cảm thấy bất an này từ đâu đến?

Trong lúc nàng đang hồ nghi, Thái tử cùng Thanh Mặc Nhan đã hàn huyên xong, lôi kéo nàng chuẩn bị rời khỏi.

Thái tử đột nhiên xoay người lại, bổ xung thêm một câu: "Lần này Thiếu khanh trở về có vẻ như thu hoạch được rất phong phú a."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm quay đầu lại: "Lời này của Thái tử điện hạ là có ý gì?"

Thái tử ho nhẹ vài tiếng: "Không có gì, chỉ là Thiếu khanh có chút ngoài dự đoán của ta, bất quá dù cho tới tay cũng không có nghĩa nó thuộc về ngươi, Thiếu khanh cũng nên cẩn thận." Nói xong hắn mỉm cười, tiêu sái quay người rời đi.

Như Tiểu Lam khẩn trương lôi kéo góc áo Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hắn đã biết chuyện ngươi tìm được quỷ thảo không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Đối với Thái tử điện hạ, hắn vẫn luôn nhìn không thấu.

Bởi vì thân thể Thái tử suy nhược, khác với những Hoàng tử khác trước khi trưởng thành đã phải dọn ra khỏi cung, chỉ có mình hắn thân thể quá yếu, Hoàng hậu

thương tiếc hắn cầu Hoàng thượng đồng ý, để hắn ở lại trong cung, cũng tiện cho việc tùy thời để thái y trong cung trị liệu.

Cho nên Thanh Mặc Nhan muốn có được tin tức của Thái tử phi thường khó khăn.

"Trước mặc kệ hắn." Thanh Mặc Nhan nhìn bóng lưng Thái tử rời đi, duỗi tay ôm lấy đầu vai Như Tiểu Lam, hai người đến ngự thư phòng.

Hai người ở bên ngoài chờ một lát đã thấy thái giám đi ra mời vào.

Hoàng đế nhìn thấy Như Tiểu Lam rõ ràng tâm tình tốt lên không ít: "Đến đến, nha đầu lại đây, để trẫm nhìn một chút, giống như lại lớn lên a."

Như Tiểu Lam cười tủm tỉm, học bộ dáng thi lễ của Thanh Mặc Nhan: "Hoàng đế gia gia hảo."

Hoàng đế nở nụ cười, nói với Thanh Mặc Nhan: "Tính ra ngươi cũng thật may mắn, nhặt được khối trân bảo, đến ngay cả trẫm còn có chút nhớ nhung muốn lưu nàng lại bên người."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, đuôi lông mày hơi nhíu: "Tiểu Lam tính cách tùy hứng, không thích hợp ở trong cung, bằng không nếu xảy ra va chạm với vị quý nhân nào đó, nàng sẽ không chịu trách nhiệm nổi."

Hoàng đế tươi cười vẫy tay: "Thôi, trẫm chỉ tùy tiện nói ra, trong cung là nơi như nào trẫm là người rõ nhất, khó có được bảo vật thiên chân hồn nhiên như thế, không thể để nàng bị hủy được, tựa như Lục thị năm đó..." Nói được một nửa, Hoàng đế đột nhiên im bặt.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy Hoàng đế dùng tay đỡ thái dương, thần sắc đen tối.

Làm thần tử, hắn biết lúc này tuyệt đối không nên mở miệng đặt câu hỏi.

Cả đời Hoàng đế che giấu quá nhiều bí mật, có những thứ người ngoài vĩnh viễn không có khả năng biết được.

Một lần nữa hắn cúi thấp đầu, cung kính đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam lại mở miệng giòn tan hỏi một câu: "Hoàng đế gia gia, ngài nói Lục thị là ai?"

Trong lòng Thanh Mặc Nhan rơi lộp bộp, ngẩng đầu lấy ánh mắt ra hiệu, ý bảo nàng đừng hỏi nữa.

Như Tiểu Lam nơi nào ý thức được cái gì, ở trong mắt nàng lão đầu này nhìn có chút giống với ông nội, cho nên trong lúc bất tri bất giác liền quên mất thân phận của đối phương.

Khiến Thanh Mặc Nhan ngoài ý muốn chính là, Hoàng đế không hề tức giận, mà lại duỗi tay nhéo mũi nàng: "Nàng a, là tiểu nha đầu thiên chân hồn nhiên giống ngươi, cũng có một đôi mắt đặc biệt giống ngươi."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Ánh mắt nàng cũng là màu xanh sao?"

"Không phải." Hoàng đế nhìn về phía hư không, giống như đang lâm vào hồi ức: "Ánh mắt nàng trong suốt như thủy tinh, nhìn thấu nhân tâm..."

"Nàng lớn lên xinh đẹp hơn ta sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Hoàng đế bị chọc cười: "Tiểu nha đầu, ngươi mới lớn bao nhiêu, mà muốn so sánh cùng người khác."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta hỏi một chút cũng không được sao... Ta biết chính mình lớn lên không xinh đẹp."

Thanh Mặc Nhan âm thầm đổ mồ hôi lạnh thay Như Tiểu Lam, lại thấy đột nhiên Hoàng đế nhìn qua về phía hắn, trong ánh mắt mang theo tia cảm xúc hắn nhìn không hiểu.

"Hảo, vẫn là nói chính sự đi." Trong nháy mắt Hoàng đế khôi phục lại khuôn mặt uy nghiêm: "Bất quá trước đó, trẫm muốn ban thưởng cho nha đầu này."

Thanh Mặc Nhan sửng sốt: "Vô công bất hưởng lộc, Tiểu Lam có tài đức gì..."

Hoàng đế phất tay: "Lại nói đến, ít nhiều nàng cũng đã tặng khối thế thân phù cho Thái hậu, buổi trưa hôm nay, bình mai trong cung Thái hậu đột nhiên vỡ nát, mảnh nhỏ văng trúng vào Thái hậu... Sau khi thái y kiểm tra qua, Thái hậu không có việc gì, mà khối thế thân phù kia lại bị vỡ."

Nói xong Hoàng thượng cầm một thứ từ trên bàn lên, đúng là khối thế thân phù đã bị vỡ vụn kia.

"Tiểu Lam có công hộ giá, trẫm muốn ban thưởng cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Tiểu Lam đi học

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng không nghe lầm đi, Hoàng đế nói muốn ban thưởng cho nàng!

Thanh Mặc Nhan đứng đó nhìn hai mắt vật nhỏ sáng rực lên, lúc này nếu đuôi nàng lộ ra bên ngoài, đảm bảo đang vẫy lên sung sướng.

Phản ứng thẳng thừng như thế, Hoàng đế rất có hứng thú nói: "Không nghĩ tới ngươi lại là một tiểu tham tiền."

"Hoàng đế gia gia định thưởng gì cho ta?"

"Ngươi muốn cái gì?" Hoàng đế hỏi.

"Không bằng... Hoàng đế gia gia thưởng cho ta một ít của hồi môn đi." Như Tiểu Lam giòn tan nói.

"Muốn của hồi môn?" Ngay cả Hoàng đế cũng ngây ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan càng không ngờ tới nàng sẽ nói vậy, nhưng mà trước mặt Hoàng đế hắn không thể nói gì được.

"Bây giờ ngươi đã nghĩ đến việc lập gia đình?" Hoàng đế cười trêu nói: "Ngươi muốn gả cho ai?"

"Thanh Mặc Nhan a."

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy tâm có chút chập chờn, trong mấy giây ngắn ngủi, hắn dường như đã trải qua cả một quá trình dài.

"Gả cho Thanh Mặc Nhan?" Hoàng đế nhìn Thanh Mặc Nhan đứng phía dưới: "Chẳng lẽ ngươi không muốn gả đến nơi tốt hơn?"

"Còn có nơi tốt hơn?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói.

Khóe mắt Thanh Mặc Nhan giật giật, có Hoàng thượng như thế sao, trước mặt thần tử dụ dỗ nữ nhân của hắn gả đi nơi khác?

"Sao ngươi không nghĩ đến chuyện gả cho Hoàng tử?" Hoàng đế hỏi.

"Gả cho Hoàng tử có gì tốt?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói.

"Đến lúc đó ngươi sẽ là Hoàng tử phi." Hoàng đế cười nói.

"Hoàng tử phi thì có gì tốt?"

"Có thân phận này sẽ không còn ai dám khi dễ ngươi nữa, đến lúc đó Hoàng tử sẽ là chỗ dựa của ngươi."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Nhưng mà hiện tại cũng không có ai dám khi dễ ta a, Thanh Mặc Nhan cùng Hoàng đế gia gia đều sẽ giúp ta, không phải sao?"

Hoàng đế ngây ngẩn cả người, giây kế tiếp ha ha cười: "Ngươi đúng là quỷ nha đầu."

Thanh Mặc Nhan híp mắt, cúi đầu nói: "Tiểu Lam còn nhỏ, kính mong Hoàng thượng thứ tội."

"Không sao." Hoàng đế thật vất vả mới nhịn được cười: "Khó có được nha đầu tính tình trong sáng như thế, nếu nàng muốn của hồi môn, kia trẫm ban thưởng cho nàng là được, bất quá trẫm cũng có một yêu cầu, thế thân phù kia, ngươi phải làm thêm hai cái nữa đưa cho trẫm."

"Là Thái hậu muốn sao?" Như Tiểu Lam hỏi, vì sao lại muốn hai cái đây?

Hoàng đế cười cười, từ chối cho ý kiến, phân phó cung nhân bên người mang điểm tâm đến, sai người mang Như Tiểu Lam đến Thiên điện.

Như Tiểu Lam biết nên tránh mặt đi, dù sao nàng cũng đã thu được nhiều thứ tốt, thế là liền thống khoái đi đến Thiên điện.

Chờ khi trong thư phòng không có người ngoài, sắc mặt Hoàng đế mới chậm rãi chìm xuống.

"Tứ Hoàng tử dẫn binh xuất chinh, trước khi đi hắn mang trưởng tử vào cung, vốn định để bồi bạn bên cạnh Thái hậu, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Thanh Mặc Nhan không vội vã tiếp lời, mà chỉ đứng yên lẳng lặng nghe.

Lời Hoàng đế nói ra, làm thần tử không thể tin hoàn toàn, cũng không thể không tin.

Tứ Hoàng tử mang binh xuất chinh là thật, hắn làm thay nhiệm vụ của Nhị Hoàng tử, chỉ là hắn đem nhi tử vào cung không phải là để bầu bạn với Thái hậu.

Ở trong cung, mặt ngoài nhìn giống như phụ tử tình thâm, trên thực tế chỉ cần có liên quan đến lợi ích cá nhân, mọi người sẽ không quan tâm đến thứ gọi là tình thân kia nữa, tiểu vương gia Vu Tinh Kỳ mới mười ba tuổi, tiến cung thật ra để làm con tin, Hoàng đế sợ Tứ Hoàng tử nắm binh quyền trong tay sẽ gây bất lợi cho hắn.

"Đã thẩm tra qua mấy tên phạm nhân trong nhà lao, quả thực rất cứng miệng." Thanh Mặc Nhan nói.

"Không có tên nào chịu khai sao?" Hoàng đế hỏi.

"Không có, nhưng càng là như vậy, vi thần càng cảm thấy sự việc không đơn giản, cung nhân bình thường tuyệt đối không có khả năng cứng miệng như thế, phía sau bọn họ, nhất định có người sai khiến."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Dám đánh chủ ý vào tận trong cung, khiến hoàng tôn trẫm xảy ra chuyện, khó tránh khỏi sẽ có nhiều lời đồn đại ở bên ngoài, ngươi phải tìm ra người đứng phía sau thật nhanh cho trẫm."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ: "Tiểu vương gia ở chỗ nào trong cung?"

"Ở trong cung Thái hậu."

Xem ra việc Thái hậu bị mảnh vỡ bình mai đâm trúng chỉ là thứ dùng để che mắt, kỳ thực là gặp phải thích khách đi.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan hiểu rõ, nhưng lại không nói ra.

"Trừ bỏ cung Thái hậu ra, ngày thường tiểu vương gia có lui tới nơi nào nữa không?"

"Bạch Hạc học viện."

Những đệ tử quyền quý đều thường xuyên lui tới nơi đó, một là để học hành, hai là để kết giao thêm bạn cùng lứa ở những gia tộc khác, tất cả đều là tính toán cho sự phát triển của gia tộc sau này.

"Học viện bên kia Hoàng thượng có ai bài gì không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Học viện không thể so sánh với trong cung, người làm hỗn tạp, dù cho phần đông đến học đều là những đệ tử quyền quý, nhưng mà tạp dịch trong viện, gã sai vặt hoặc thư đồng đi theo hầu hạ các tiên sinh dạy học, những người này rất khó để khống chế trên tay.

"Lần này trẫm triệu ngươi về cũng là để đem sự tình ở học viện giao cho ngươi."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu suy tư.

"Trẫm không muốn rút dây động rừng, hơn nữa Bạch Hạc học viện lại cực kỳ nổi tiếng, trẫm không tiện nhúng tay vào..." Hoàng đế dừng một chút: "Nếu được, hy vọng ngươi có thể tìm một người đáng tin cậy đưa vào học viện, bồi bên người hoàng tôn trẫm."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan khẽ cau mày.

Muốn hắn tra án, thẩm vấn phạm nhân, hắn sẽ không hề do dự, nhưng mà loại chuyện như thế này, vẫn là lần đầu hắn được giao phó.

Học sinh trong học viện đều là những đứa trẻ gần mười tuổi, hắn đi đâu tìm ra người có thân phận phù hợp, lại có thể trung tâm không phản bội hắn.

"Trẫm cảm thấy Tiểu Lam nha đầu kia rất không tệ." Hoàng đế đột nhiên nói ra một câu.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc: "Nhưng mà Tiểu Lam thân phận của nàng..."

"Trực tiếp dùng thân phận thật của nàng tiến vào học viện." Hoàng đế trầm ngâm nói: "Nhìn tính tình của nàng, nếu cứ trốn trốn tránh tránh mãi cũng không tốt, chi bằng để nàng làm chính nàng, hơn nữa nàng chỉ cần bồi ở bên cạnh Vu Tĩnh Kỳ, chú ý xem những ai tiếp cận hắn là được."

Thanh Mặc Nhan rời khỏi ngự thư phòng, cau mày.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vui vẻ chạy tới: "Đừng mặt ủ mày chau, ngươi sẽ già rất nhanh." Nàng nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan xoa mi tâm: "Vật nhỏ, từ ngày mai, ta đưa ngươi đến Bạch Hạc học viện đi học."

"A!" Lông mi Như Tiểu Lam lập tức nhăn lại.

Thanh Mặc Nhan cố nín cười: "Đừng mặt ủ mày chau, ngươi sẽ già rất nhanh." Hắn đem câu vừa rồi trả lại cho nàng.

Như Tiểu Lam dậm chân đuổi theo: "Vì sao muốn đưa ta đi học, ta còn chưa nhận biết được hết chữ ở đây, đến lúc đó không phải tiên sinh dạy học sẽ đánh tay ta đến mức nở hoa sao."

Thanh Mặc Nhan nghe nàng lải nhải một đường, thẳng đến khi rời khỏi cửa cung, lên xe ngựa, hắn mới đem sự tình ở Bạch Hạc học viện nói cho nàng nghe.

"Nói như thế, ta là đi nằm vùng!" Trong ánh mắt xanh biếc lóe lên tia hưng phấn.

"Ngươi muốn nói là cơ sở ngầm đi... Ý này đúng là không sai biệt lắm." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhiệm vụ của ngươi chính là nhìn chằm chằm tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, chú ý hắn khi ở học viện, tiếp xúc qua với người nào..."

"Ta có thể kết giao bằng hữu với hắn sao?" Như Tiểu Lam đánh gãy lời nói của hắn.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Nói chuyện thì được, nhưng mà không được bắt tay."

"Vì sao không được?" Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, trong mắt nàng việc nam nữ bắt tay kề vai sát cánh là chuyện hết sức bình thường.

"Ta nói không được là không được!" Thanh Mặc Nhan hầm hầm trầm mặt: "Ngươi là nữ hài tử, phải nhớ rõ nam nữ thụ thụ bất thân."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ: "Chúng ta cũng đâu thụ thụ bất thân..."

Thanh Mặc Nhan một tay túm nàng lên, đặt ở trên đùi hắn, lạnh mặt nói: "Ngươi quên những lời đã nói? Ai là người quan trọng nhất đối với ngươi?"

"Là ngươi..." Như Tiểu Lam cúi thấp đầu.

Thật không hổ danh xuất thân từ Đại Lý Tự, Thiếu khanh, thủ đoạn đệ nhất thiên hạ a.

Là ngươi là ngươi, đều là ngươi tốt nhất đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 178: Truy tinh học viện, Lăng Tĩnh Tiêu ngươi cõng ta được không?

Sáng sớm hôm sau, Như Tiểu Lam còn buồn ngủ đã bị Thanh Mặc Nhan đưa đến Bạch Hạc học viện.

"Hết tiết ta sẽ tới đón ngươi." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc sửa sang lại y phục cho nàng, còn búng lên trán nàng một cái.

Như Tiểu Lam ăn đau tỉnh táo lại.

"Công việc ngươi bận rộn như thế, có khi nào sẽ đến muộn hay không?" Như Tiểu Lam đáng thương hề hề nhìn hắn.

Trước kia khi nàng còn đi học, đều ở lại ký túc xá của trường.

Không phải nàng không muốn về nhà, mà do ông nội thường xuyên uống say khướt, hơn nữa nơi bọn họ ở cách trường học quá xa, mất hai giờ đi lại...

"Ngươi cảm thấy công việc quan trọng hay là ngươi quan trọng?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

"Đương nhiên là công việc quan trọng." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan vươn ngón tay ra, Như Tiểu Lam bị dọa sợ che trán lại: "Ta nói đâu có sai, nếu công việc ngươi làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến mạng người."

"Ngươi cũng quá coi thường ta đi." Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng: "Đi đi, đúng giờ ta sẽ tới đón ngươi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới xoay người bước từng bước một vào cánh cửa Bạch Hạc học viện.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó nhìn nàng, thẳng đến khi nàng bước vào cửa mới xoay người, chuẩn bị rời khỏi.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Thanh Mặc Nhan vừa mới quay đầu lại, chỉ thấy Như Tiểu Lam nhào đến ôm lấy thắt lưng hắn, trong đôi mắt to toàn là nước mắt.

"Xảy ra chuyện gì?" Cũng không phải sinh ly tử biệt, bộ dáng nha đầu này thật sự khiến hắn bất đắc dĩ.

"Thanh Mặc Nhan, ngàn vạn lần ngươi không được quên tới đón ta a." Trên lông mi thật dài vẫn còn lưu lại một giọt nước mắt.

Nguyên bản Thanh Mặc Nhan cảm thấy rất buồn cười, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng không muốn rời xa của nàng thì lại cảm thấy trong lòng tê dại, nhịn không được sinh ra tia thương tiếc.

"Đương nhiên sẽ không quên." Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng: "Nếu thật sự có việc không tới được, ta cũng sẽ bảo Huyền Ngọc đến."

"Giữ lời?"

"Ân." Ngoài miệng Thanh Mặc Nhan đáp lời, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một tia nghiền ngẫm.

Đây rõ ràng là biểu hiện không cảm thấy an toàn, hắn muốn hỏi một chút có phải trước kia nàng từng gặp qua chuyện giống như vậy hay không, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở lại.

Như Tiểu Lam bước chậm rì rì vào học viện.

Qua cánh cửa to thứ nhất, cánh cửa thứ hai, địa thế càng lúc càng cao, cuối cùng trước mặt xuất hiện một đạo bậc thang thật dài, nối dài đến tận đỉnh núi.

Như Tiểu Lam ngửa đầu nhìn ngây ngẩn cả người.

Ta đi, cao như thế, chừng hơn một ngàn bậc đi, này phải bò mất bao lâu mới có thể tới nơi, còn không phải mệt chết hay sao?

Nếu có người ôm đi lên thì tốt rồi.

Theo bản năng, Như Tiểu Lam nhớ tới Thanh Mặc Nhan.

Nhưng hiện tại nàng đang ở trong học viện, làm gì có chuyện sẽ có người ôm nàng đi lên.

Nhìn xung quanh, học sinh đến càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là mười lăm, mười sáu tuổi, mười tuổi giống như nàng tựa hồ không thấy được một ai.

Tròng mắt Như Tiểu Lam chuyển động, nàng biết rõ ưu thế mình nằm ở đâu, tiểu cô nương siêu cấp đáng yêu, rất khó để người ta từ chối, chi bằng giả vờ té ngã, rồi cầu người cõng mình đi lên?

Nàng nghĩ như thế, vì vậy ở dưới bậc thang chú ý tới đám học sinh đang đi tới đi lui.

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Người nọ nhìn khoảng hai mươi, mặc cẩm bào hồng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng hồng nhạt thêu chỉ bạc, đang mùa đông, trong tay lại cầm quạt xếp.

Như Tiểu Lam kinh ngạc mở to hai mắt, một đại nam nhân, toàn thân màu hồng như thế, thật sự tốt sao.

Bất quá nhìn diện mạo, người nọ thật ra lớn lên không kém, tuy rằng không soái khí bằng Thanh Mặc Nhan, nhưng lại có một phong cách khác, trong nho nhã mang theo chút tiên khí... A không, là yêu khí.

Như Tiểu Lam nhấc góc váy lên, ở thời điểm người nọ đi qua, thân thể liền nghiêng ngả...

Đột nhiên sau lưng nàng truyền đến một cỗ đại lực, cả đám nữ học sinh đều kêu la đồng loạt ngã xuống, đem nàng đè ép trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không ngóc đầu lên nổi, bị đè ở dưới đất không thể kêu ra tiếng, chỉ có thể vung loạn hai tay, liều mạng muốn túm bừa thứ gì đó.

Hồng y nam tử dừng lại bước chân, nhìn về phía bên này.

Cứu ta... Mau cứu ta, sắp hít thở không thông...

Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà những nữ học sinh trên người nàng cũng đều kêu la sôi nổi, ai u ai u một mảnh nũng nịu.

Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn hồng y nam tử nhìn nàng cười mị hoặc, phe phẩy cây quạt trong tay nghênh ngang rời đi.

Đây là cái quỷ gì?

Cứ như thế mà đi? Người này một chút phong độ thân sĩ cũng không có sao, kéo người lên thì hắn sẽ chết sao, không chịu giúp một tay...

Trong lòng nàng oán giận, đám học sinh nữ đè nặng trên người lần lượt đứng lên, cười trộm nói: "Vừa rồi Tiêu tiên sinh hắn cười với ta đi."

"Đừng nói bậy, hắn cười với ta mới đúng."

"Các ngươi cứ nằm mơ đi, hắn là đang cười với chính mình."

"Từ trước đến nay Tiêu tiên sinh yêu nhất vẫn là chính hắn, chẳng lẽ không ai có thể đả động được tâm hắn sao?"

Như Tiểu Lam thở phì phò quỳ rạp trên mặt đất, thẳng đến khi tất cả mọi người đều rời đi, vẫn không có một ai đến đỡ nàng đứng lên.

"Thật đúng là quá mức." Nàng uể oải đứng lên, những nữ nhân này quả thực còn đáng sợ hơn cả truy tinh tộc.

"Ai u!" Chỗ mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn.

Sẽ không đen đủi như thế đi, trẹo chân?

Như Tiểu Lam vẻ mặt như đưa đám nhìn dãy hành lang thật dài.

Hiện giờ bị trẹo chân, bò bậc thang còn khó khăn.

"Uy." Sau lưng vang lên giọng nam nhân lạnh lùng.

Như Tiểu Lam quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang đứng phía sau, mặc trên người một thân cẩm bào hoa lệ, bên hông đeo ngọc bội đẹp đẽ, vừa nhìn là biết có xuất thân vô cùng tốt.

"Có việc gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Ngươi cản trở đường ta." Thiếu niên hờ hững nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới phát hiện mình đang chiếm cứ tay vịn bậc thang, nàng liền xê dịch ra bên cạnh.

Thiếu niên lướt qua nàng, cất bước muốn đi lên bậc thang.

"Cái kia..." Như Tiểu Lam ấp úng: "Ta bị trẹo chân, ngươi có thể cõng ta đi lên không?"

Thiếu niên nhìn chằm chằm nàng, hừ một tiếng từ lỗ mũi: "Ngươi nghĩ ta là ngốc tử sao, rõ ràng ngươi câu dẫn Tiêu tiên sinh bất thành nên mới bị trẹo chân, vì cái gì lại muốn ta cõng ngươi."

Như Tiểu Lam suýt chút nữa nổi nóng: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh, hôm nay là lần đầu tiên ta đến Bạch Hạc học viện, căn bản không biết Tiêu tiên sinh nào cả!"

"Người mặc hồng y vừa rồi chính là Tiêu tiên sinh, hắn là người dạy học đứng đầu ở đây, đừng cho là ta không biết, loại nữ hài tử như các ngươi có những tâm tư gì, cho rằng chỉ bằng điểm nhỏ năng lực đó của các ngươi sẽ khiến Tiêu tiên sinh phải đưa mắt nhìn? Đúng là quá buồn cười!"

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, cả người choáng váng.

Phong cách học viện này... Hình như không đúng a.

Không phải nói toàn đệ tử quyền quý đến đây học sao, tại sao nhìn qua lại giống như một nơi truy tinh đây?

Nhìn bậc thang cao cao Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, trời xanh a, ai đến giúp ta bò lên đi.

"Tiểu Lam?" Đúng lúc này, từ phía sau nàng truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Nam hài anh tuấn khoác tăng bào đứng ở nơi đó, trên cổ tay trái quấn một chuỗi hạt châu thật dài, lấy tiêu chuẩn góc bốn mươi lăm độ, ngẩng đầu nhìn nàng: "Tiểu yêu quái, ngươi lại trưởng thành."

"Lăng Tĩnh Tiêu?" Như Tiểu Lam bổ nhào qua tựa như nhìn thấy thân nhân: "Ô ô ô, ta bị trẹo chân, ngươi tới cõng ta đi lên được không?"

"Ngươi xác định?" Lăng Tĩnh Tiêu đánh giá dáng người nàng.

Hiện tại, thân thể nàng đã cao hơn đối phương một khoảng lớn, loại cảm giác này, giống như phải là nàng cõng đối phương lên núi mới đúng

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Tiểu vương gia, chúng ta là oan gia trời sinh sao?

Như Tiểu Lam tha thiết trông mong nhìn Lăng Tĩnh Tiêu, trước kia khi nàng ở bộ dáng bốn, năm tuổi, may ra đối phương còn có thể cõng nàng lên được.

Nhưng mà hiện tại, tiểu chính thái này lại lùn hơn nàng nhiều đến thế, quả thật cảm giác có chút tàn khốc.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh đôi chân dài bị kéo lê trên mặt đất đã khiến nàng phải đỡ trán che mặt.

"Những bản lĩnh kia của bát điện hạ, là ngươi dạy?" Lăng Tĩnh Tiêu ẩn ẩn mở miệng.

Những lời này tựa như mũi tên, vèo một cái đâm phập vào người Như Tiểu Lam.

"Vu Phong Hoa... Hắn xảy ra chuyện gì?" Như Tiểu Lam chột dạ hỏi.

"Hắn làm mấy chuyện đó với ta, đều là do ngươi nói cho hắn?"

Vu Phong Hoa đã làm những gì? Trong lòng Như Tiểu Lam rơi lộp bộp, nàng thật sự không biết a.

Một mũi tên vô hình bắn lại đây, cắm lên đầu nàng.

Áp lực thật lớn.

Như Tiểu Lam rụt bả vai, nếu nói thật cho hắn biết, có phải hắn sẽ đưa nàng đi luân hồi luôn không?

Có chết cũng không được khai ra.

Lăng Tĩnh Tiêu liếc nhìn nàng: "Không muốn nói ra? Vậy quên đi... Ta còn có việc." Nói xong cất bước đi lên bậc thang.

"Ngươi đi rồi ta phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Ngày đầu tiên đi học đã đến muộn, sẽ bị tiên sinh mắng a, ta không muốn làm Thanh Mặc Nhan mất mặt..."

Thấy bước chân Lăng Tĩnh Tiêu không có dấu hiệu dừng lại, Như Tiểu Lam âm thầm hạ quyết tâm.

Nàng chỉ có thể trông cậy vào hắn, nói thế nào cũng không được để hắn đi.

Nhìn xung quanh, nàng bò lên khối núi đá ven đường, túm lấy một cành cây...

Lăng Tĩnh Tiêu đang cất bước đi lên, chợt nghe thấy đám học sinh đi qua thấp giọng nghị luận.

"Sáng sớm đã có người tự sát ở đây..."

"Tuổi còn nhỏ như thế, chẳng lẽ là do học viện không chịu nhận nàng?"

"Ta thấy không giống, hẳn là vì quá ái mộ Tiêu tiên sinh nhưng không được đáp lại, nên mới tự tử ở đây đi."

Có quỷ mới tự tử vì tên Tiêu tiên sinh kia!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn răng, còn không phải vì muốn làm Lăng Tĩnh Tiêu mềm lòng, đưa nàng lên núi sao.

Trong lòng nàng đang suy đoán Lăng Tĩnh Tiêu sẽ quay đầu lại, kết quả không may chân bị trượt, cổ nàng bị kẹp vào cành cây, rung rung một chút cành cây bật lên, hai chân nàng cách xa mặt đất.

Thiên a... Không phải đâu, ta cũng đâu muốn tự sát thật sự, sắp không thở được.

Lăng Tĩnh Tiêu nghe thấy học sinh xung quanh nghị luận liền quay đầu lại, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang bị treo ở trên cây, đầu mắc vào cành cây, hai chân vung loạn.

Này thật đúng là...

Lăng Tĩnh Tiêu đầu đầy hắc tuyến xoay thân lại, nâng tay bắn một hạt châu ra, đánh gãy cành cây.

Như Tiểu Lam bùm một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Thiên a, vừa rồi chỉ có mắt cá chân đau, hiện tại đến ngay cả mông với cổ cũng đau.

Ô ô ô, Thanh Mặc Nhan, ngươi ở đâu, ta không muốn làm cái gì mà nằm vùng nữa, ta chỉ muốn làm một con mèo an tĩnh thôi.

"Chờ ở đây." Lăng Tĩnh Tiêu lạnh lùng nói, dứt lời xoay người rời đi.

Lần này Như Tiểu Lam học ngoan, thành thành thật thật ngồi chờ trên mặt đất.

Kết quả phải đợi đến gần nửa canh giờ.

Như Tiểu Lam đông lạnh run rẩy.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lăng Tĩnh Tiêu dẫn theo vị hồng y nam tử kia cùng với hai gã sai vặt đi xuống bậc thang.

"Chính là nàng?" Hồng y nam tử đi tới, cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam, vẻ mặt ghét bỏ.

"Tiểu tăng còn có việc, nếu đồ vật đã đưa đến, vậy tiểu tăng xin phép được cáo từ." Lăng Tĩnh Tiêu chắp hai tay trước ngực, ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn Như Tiểu Lam, thong thả rời đi.

Như Tiểu Lam run rẩy ngồi dưới đất.

"Không đứng dậy được sao?" Tiêu tiên sinh gấp quạt xếp gõ vào lòng bàn tay.

"Đứng... Đứng... Đứng..." Miệng đã bị đông lạnh đến tê cứng.

"Đúng vậy, đứng lên." Tiêu tiên sinh gật gật đầu.

"Đứng... Đứng... Không dậy nổi..." Như Tiểu Lam hít nước mũi.

Hỏi câu vô nghĩa đó làm cái gì, nếu đổi lại là Thanh Mặc Nhan thì đã sớm ôm nàng lên rồi, người này như thế nào một chút tình thương cũng không có.

Theo bản năng, Như Tiểu Lam mở hai cánh tay ra, nhìn Tiêu tiên sinh bằng ánh mắt to vô tội: "Ôm ta lên."

Trầm mặc, tĩnh mịch...

Tiêu tiên sinh mặt không biểu cảm lùi về phía sau một bước: "Nha đầu lôi thôi như thế sẽ làm dơ y phục của ta." Hắn phân phó hai gã sai vặt bên người: "Nâng nàng lên."

Nói xong xoay người bước đi.

Quả nhiên là ông trời đùa bỡn mà.

Thời điểm Như Tiểu Lam bị hai gã sai vặt nâng đến đỉnh núi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch, hắt hơi liên tục.

Quả nhiên không làm sẽ không phải chết, còn muốn nàng tới bảo hộ tên tiểu vương gia đáng ghét kia.

Nàng nghĩ như thế, miệng không khỏi nói thầm vài câu.

"Ta đâu cần ngươi đến bảo hộ." Giọng nam quen thuộc vang lên, dọa Như Tiểu Lam nhảy dựng.

Chỉ thấy thiếu niên buổi sáng ở dưới chân núi châm chọc nàng câu dẫn Tiêu tiên sinh đang ngồi ở bên người nàng.

"Sao lại là ngươi?"

"Ngươi là ai, tiểu vương lúc nào cần đến ngươi bảo hộ?" Thiếu niên khinh thường liếc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam không nghe rõ hắn tự xưng "tiểu vương", hầm hừ nói: "Quản việc của ngươi đi, người ta phải bảo hộ là tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ."

"Nga? Vu Tĩnh Kỳ hắn quen ngươi?"

"Không quen."

"Vậy sao ngươi phải bảo hộ hắn?"

Như Tiểu Lam cười hắc hắc: "Nói ra sợ sẽ hù chết ngươi, ta là hộ hoa sứ giả của hắn, quý nhân trong sinh mệnh hắn."

Thiếu niên kia ngơ ngác nhìn nàng, biểu cảm thật giống như muốn nói: Ngươi là người điên đi.

Như Tiểu Lam cười hì hì, sao rồi, ngươi sợ sao?

Thấy thiếu niên ngốc ở nơi đó, Như Tiểu Lam cho rằng hắn đã bị chính mình dọa sợ, lại cảm thấy có chút áy náy.

Vừa rồi do nàng quá mức xúc động, không nên đem lời này nói ra, bất quá nhìn diện mạo hắn không giống với người xấu, hẳn sẽ không đem bí mật này nói ra đâu.

"Uy." Như Tiểu Lam vẫy tay ở trước mặt hắn: "Ta tên Như Tiểu Lam, còn ngươi tên gì?"

"Ta tên Vu Tĩnh Kỳ."

Vu... Tĩnh Kỳ!?

Sau khi mở to hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu to ra tiếng: "Ngươi chính là Vu Tĩnh Kỳ!"

"Đúng là tiểu vương."

"Ngươi... Sao ngươi có thể là Vu Tĩnh Kỳ?" Như Tiểu Lam đỡ trán, mau cho gió thổi bay ta đi.

"Vì sao ta không thể là Vu Tĩnh Kỳ." Thiếu niên cười nhạo: "Ta thật không biết ngươi chính là quý nhân trong sinh mệnh của ta, có phải hay không câu dẫn Tiêu tiên sinh bất thành, nên muốn đánh chủ ý lên người tiểu vương."

Vu Tĩnh Kỳ gằn từng chữ một, ngạo nghễ nhìn nàng.

Miệng người này, thật đúng là đáng đánh đòn.

Trong lòng Như Tiểu Lam rõ ràng đang nổi lên một cỗ lửa giận, mở miệng ra là nói nàng câu dẫn nam nhân, hắn không có bằng chứng, dựa vào đâu nói ra mấy lời đả thương người.

Ngọn lửa càng cháy càng cao, Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đánh người!

Nhưng vị tiểu vương gia này vẫn không nhìn ra lửa giận, làm trò trước mặt nhiều học sinh như thế, vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

"Còn nhỏ tuổi như thế mà đã muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh của chúng ta?"

"Nàng cho rằng bản thân có bao nhiêu tư sắc?"

"Miệng còn hôi sữa, cũng không biết nàng là người phủ nào..."

"Xem một thân y phục của nàng... Đúng là không có quy củ."

Trên quần áo Như Tiểu Lam dính không ít bùn đất, tuy rằng nàng đã rửa qua, nhưng ở trong mắt những học sinh xuất thân từ cao môn phủ đệ này, đây là thứ tượng trưng cho thân phận, cho nên ai cũng tỏ ra xem thường nàng.

Mọi người nghị luận sôi nổi, Như Tiểu Lam cảm thấy cả người đều không tốt.

Không ngờ người hủy diệt một đời thanh danh của nàng lại là tiểu vương gia nàng phải bảo hộ, Vu Tĩnh Kỳ.

"Ta... Ta liều mạng với ngươi!"

Như Tiểu Lam oa một tiếng khóc lớn, đồng thời lao về phía Vu Tĩnh Kỳ, cắn thật mạnh lên cánh tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Bạch Hạc học viện Tiêu tiên sinh, gọi là gì?

Như Tiểu Lam bổ nhào về phía Vu Tĩnh Kỳ, ôm lấy cánh tay hắn cắn một ngụm.

"A!" Vu Tĩnh Kỳ kinh hô ra tiếng: "Ngươi... Sao ngươi lại dám cắn người!"

"Cắn ngươi... Ta còn có thể ăn thịt ngươi nữa kìa!" Như Tiểu Lam giống như tiểu động vật xù lông, toàn bộ thân thể đều treo ở trên người Vu Tĩnh Kỳ.

Vu Tĩnh Kỳ nhảy dựng lên muốn ném nàng ra, nhưng Như Tiểu Lam lại chặt chẽ ôm lấy cánh tay hắn, mặc hắn vung qua vung lại, chính là vẫn treo trên người hắn không chịu buông tay.

"Buông ra!" Cuối cùng Vu Tĩnh Kỳ cũng nổi giận.

Tuy mùa đông mặc rất nhiều lớp y phục, nhưng cắn lâu cũng sẽ cảm thấy đau, Vu Tĩnh Kỳ giơ nắm tay lên muốn đánh người, trong phòng có không ít học sinh ồn ào lên, hắn vài lần nâng nắm tay lên nhưng lại không hạ xuống.

Trong phòng loạn thành một đoàn.

Bàn ghế rối tung rối mù đổ ngã một mảnh.

Không biết là ai đột nhiên hô lên: "Tiêu tiên sinh tới giảng bài."

Rầm rầm một chút, tất cả mọi người đều chạy vội về vị trí của mình, chỉ còn lại Vu Tĩnh Kỳ cùng Như Tiểu Lam vẫn đang ra sức dây dưa.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

"Uy, Tiêu tiên sinh đến." Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

Vu Tĩnh Kỳ thay đổi sắc mặt, cuống quít lên, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chút cố kị, nàng vẫn còn đang rất tức giận, lôi kéo cắn xé y phục Vu Tĩnh Kỳ.

"Nha đầu này rốt cuộc từ đâu đến?" Tiêu tiên sinh đứng ở cửa, vẻ mặt mang theo biểu cảm ghét bỏ.

Một tên thư đồng cung kính đứng ở phía sau hắn, thay hắn ôm cây đàn.

"Ta cũng không biết, nha đầu điên này tự nhiên lại xông đến cắn ta." Vu Tĩnh Kỳ căm giận nói.

"Ai kêu ngươi mắng ta trước!" Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng nói lỏng miệng, khuôn mặt đáng thương hề hề như chực rơi nước mắt.

Vu Tĩnh Kỳ vốn định trả lời một cách mỉa mai, nhưng không nghĩ tới chống lại một khuôn mặt nhỏ nhắn như thế, nhất thời ngây người tại chỗ.

Tiêu tiên sinh dùng quạt xếp điểm hai cái lên hư không: "Chẳng lẽ các ngươi không biết, trong học viện không cho phép đánh nhau?"

Vu Tĩnh Kỳ cúi thấp đầu.

"Hai các ngươi ra đây với ta." Tiêu tiên sinh xoay người bước ra khỏi cửa.

Vu Tĩnh Kỳ hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam, thấp giọng nói: "Đều tại ngươi."

Như Tiểu Lam không khách khí trừng lại, trách ai được, ai biết được tiểu vương gia nàng phải bảo hộ là một tên đáng đánh đòn như thế, sớm biết vậy để cho người ta ám hại hắn cho xong, đỡ phá hỏng thanh danh của nàng.

Hai người đi theo Tiêu tiên sinh ra khỏi phòng học, đi đến bên ngoài.

Gió thổi lên tấm áo choàng thêu chỉ bạc của Tiêu tiên sinh, sườn mặt hắn dưới ánh mặt trời kinh diễm tựa như hoa đào nở rộ tháng ba, khiến cho đám học sinh trong phòng học đều phải vụng trộm duỗi cổ ra ngoài nhìn theo.

Tiêu tiên sinh khoanh tay đứng ở nơi đó, trở thành một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp trong học đường.

"Nói đi." Tiêu tiên sinh từ từ mở miệng: "Hai các ngươi vì sao đánh nhau?"

"Nàng cắn ta trước." Vu Tĩnh Kỳ lúc này đã thành thật hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn về phía Như Tiểu Lam vẻ mặt vẫn còn vô cùng khó chịu.

"Là ngươi nói xấu ta trước." Như Tiểu Lam cả giận nói.

"Ta nói xấu gì ngươi?"

"Ngươi nói ta muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh."

"Ta có nói sai sao?"

"Đương nhiên là nói hưu nói vượn, nam nhân lớn lên ẻo lả như vậy có cái gì đẹp, còn không soái khí bằng Thanh Mặc Nhan..."

"Thanh Mặc Nhan, Đại lý tự Thiếu khanh?" Vu Tĩnh Kỳ kinh ngạc: "Ngươi là thế nào với hắn?"

"Ngươi quản chuyện đó làm gì, ngươi bôi nhọ ta thì phải nói xin lỗi với ta!"

Hai người ngươi một câu ta một câu, hoàn toàn không để ý đến Tiêu tiên sinh đứng ở một bên sắc mặt ngày càng kém.

Tất cả mọi người duỗi cổ từ trong phòng ra nhìn đều cảm nhận được một cỗ sát khí vô hình tản ra từ trên người Tiêu tiên sinh.

"Không tốt, Tiêu tiên sinh sắp tức giận!"

"Thật xui xẻo, lại bị phạt đánh đàn." Đám học sinh nữ đồng loạt thở dài cúi đầu nhìn về phía ngón tay mình: "Ta mới bảo dưỡng móng tay a..."

"Ta cũng vậy, mới dài được một chút..."

Tiêu tiên sinh nâng khuôn mặt mị hoặc chẳng kém gì nữ nhân lên, lạnh lùng liếc mắt về phía phòng học: "Đều nhàn rỗi không có việc gì làm? Lấy đàn ra, luyện tập."

Mọi người trong phòng ủ rũ lấy đàn ra, tự mình thử đàn.

"Tiên sinh, hôm nay phải đàn khúc nào?" Có người yếu ớt hỏi một câu.

"Liền đàn...《Ly thương phú》đi, đàn đoạn thê lương nhất kia."

"Nga..."

Trong phòng học lập tức vang lên một mảnh tiếng đàn đau thương, nháy mắt, cả phòng như biến thành linh đường, thê thê thảm thảm, rền vang lạnh run.

Lúc này Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ mới bình tĩnh lại, mắt to trừng mắt nhỏ đứng ở nơi đó.

"Ngươi chính là đứa bé được Đại lý tự Thiếu khanh nhận nuôi?" Tiêu tiên sinh gõ quạt xếp vào lòng bàn tay.

"Vâng." Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt xanh biếc nhấp nháy, còn kém không viết lên trán hàng chữ to: Ta là bảo bảo tốt.

"Hắn đưa ngươi tới đây đọc sách?" Tiêu tiên sinh lại hỏi.

"Ân."

Tiêu tiên sinh đột nhiên lộ ra mỉm cười cúi sát vào người Như Tiểu Lam: "Ngươi cảm thấy diện mạo vi sư không bằng Thanh Mặc Nhan?"

Rõ ràng đối phương cười phong hoa tuyệt đại, tại sao lại cảm nhận được một luồng sát khí vô hình a.

Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ đều ngốc lăng tại chỗ.

Tiên sinh, rốt cuộc lấy giờ lực chú ý của ngươi ở đâu a!

"Còn... Còn tốt..." Như Tiểu Lam run run rụt bả vai: "Ta tới để đọc sách, không phải vì muốn câu dẫn tiên sinh."

Nghe xong lời này, Tiêu tiên sinh không khỏi cẩn thận đánh giá nàng một phen, sắc mặt chuyển lạnh: "Ta mặc kệ ngươi tới đây làm gì, là đến để câu dẫn vi sư cũng được, hay vụng trộm câu dẫn vi sư cũng thế, nhưng nếu muốn câu dẫn thì cũng phải tuân thủ theo quy củ của vi sư, không được đánh nhau trong học đường!"

Như Tiểu Lam cúi đầu, khóe miệng không ngăn được run rẩy.

Ngươi đây là nghĩ nữ học sinh nào cũng muốn câu dẫn mình sao.

Trải qua một phen giáo huấn của Tiêu tiên sinh, cuối cùng hai người cũng thành thật hơn, giống như hai con gà rù trở về phòng học.

Hơn nữa trong phòng học còn có nhạc buồn nổi lên bốn phía, càng phụ trợ giảm bớt cơn giận xuống.

Tiêu tiên sinh tao nhã dùng quạt xếp gõ lên mặt bàn, đám học sinh lúc này mới ngừng bản nhạc buồn trên tay, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

"Hôm nay có một tân đệ tử mới đến nhập học, mọi người có thể làm quen với nhau." Tiêu tiên sinh rạng rỡ gợi lên khóe môi, từ ái mỉm cười mang theo hào quang chói mắt.

Ánh mắt mọi người đều bị Tiêu tiên sinh hấp dẫn, cũng có không ít nữ sinh khuôn mặt thoáng ửng đỏ, quả thật giống như là không thể tự thoát ra được.

Như Tiểu Lam nhìn mọi người xung quanh, chỉ cảm thấy tất cả mọi người ở đây đều không được bình thường, a không đúng, ít nhất còn có một người giống với nàng, đen mặt, dù cho bị đắm chìm trong ánh hào quang của Tiêu tiên sinh thì khuôn mặt cũng vẫn lạnh lùng.

Vu Tinh Kỳ nghiêng đầu, ẩn giấu biểu cảm khinh thường trên mặt.

Tiêu tiên sinh nhẹ lay động quạt xếp trong tay đi đến trước mặt Như Tiểu Lam, ý cười trong suốt mở miệng nói: "Ngươi tên là gì?"

"Như Tiểu Lam." Như Tiểu Lam giòn tan trả lời, thanh âm dễ nghe, âm cuối mềm mại ngọt ngào, giống như rơi vào trong hũ mật.

Ý cười trên mặt Tiêu tiên sinh càng tăng lên: "Vi sư Tiêu Sa Lai, từ hôm nay trở đi, phụ trách dạy cho ngươi cầm kỹ cùng kỳ nghệ."

"A?" Như Tiểu Lam vẻ mặt mờ mịt: "Gọi là gì?"

"Vi sư tên, Tiêu Sa Lai."

"Ngươi gọi là gì sao lại hỏi ta a, ta nào biết ngươi gọi là gì?" Như Tiểu Lam nói đúng lý hợp tình.

Phòng học tức khắc bị bao trùm bởi một mảnh tĩnh mịch, đến ngay cả Vu Tinh Kỳ cũng dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn về phía nàng: Cái nha đầu này, thật sự tới để học sao, nàng tới là để tìm chết mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Nàng giống như người do kẻ thù của Tiêu Sa Lai phái đến để hành hạ hắ

Mọi người trong phòng học đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Như Tiểu Lam.

Nha đầu này... Điên rồi đi, dám nói chuyện như thế với Tiêu tiên sinh.

Phải biết rằng Tiêu tiên sinh ở trong học viện nổi tiếng có tính tình cổ quái, dám trêu đến trên đầu hắn, không chết cũng bị lột da.

Trên mặt Tiêu tiên sinh vẫn mang theo ý cười, nhưng cả người lại như hóa thạch, cứng ngắc tại chỗ.

"Vi sư lặp lại lần nữa, vi sư tên, gọi là Tiêu Sa Lai." Hắn buồn bã nói.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy từng trận âm phong lùa vào sau lưng, nếu như lúc này nàng là mèo hương mà nói, đại khái lông toàn thân sẽ dựng hết lên đi.

Nụ cười này, vì sao thoạt nhìn khủng bố đến thế.

Rõ ràng nhìn từ ái vô cùng, ôn nhu dễ gần, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác lạnh buốt.

"Gọi là gì?" Như Tiểu Lam mấp máy miệng nhỏ, cảm giác như sắp khóc đến nơi: "Ngươi đừng hỏi ta, ta không biết."

Vu Tinh Kỳ quay mặt qua chỗ khác, hắn thật sự không đành lòng nhìn tiếp nữa.

"Vi sư tên, gọi là Tiêu Sa Lai! Nghe rõ chưa!"

Trong phòng học, đột nhiên truyền đến tiếng rít gào từ băng sơn.

Chim chóc đậu trong sân đều hốt hoảng vỗ cánh bay đi, lũ chuột trong góc tường chi chi kêu chạy tán loạn.

Trong phòng học tựa như vừa trải qua một trận gió bão vô hình, mặt đất bị gió xoáy cuốn đi, thổi đến đầu tóc cùng y phục của mọi người đều bay về một hướng.

Gió bão đến mau, đi cũng mau, phòng học một lần nữa bình tĩnh trở lại, đến ngay cả tiếng hít thở của chính mình mọi người cũng không nghe được.

Ai lấy đều nơm nớp lo sợ ôm cây đàn của mình, dùng mắt nói với Như Tiểu Lam... Tạm biệt.

Từ trước đến giờ ở Bạch Hạc học viện, số học sinh có thể khiến cho Tiêu tiên sinh thành ra như vậy, đại khái chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tiểu nha đầu này, quả nhiên là có tiềm chất tìm đường chết a.

Như Tiểu Lam che hai lỗ tai lại, lỗ tai bị chấn động kêu ong ong, thân hình lung lay sắp đổ: "Nghe... Nghe rõ rồi..."

Chỉ một thoáng, trên mặt Tiêu tiên sinh lại hiện lên tia mỉm cười.

"Cố gắng học hành cho tốt, chỗ nào không hiểu có thể trực tiếp tới hỏi vi sư."

Nguyên bản mọi người tưởng rằng sẽ xuất hiện tình huống bão táp càn quét qua, không nghĩ tới cuối cùng lại nhẹ nhàng bâng quơ như chưa từng có chuyện gì.

Thư đồng Tiêu tiên sinh ôm đàn của hắn lại đây, bắt đầu giảng bài.

Như Tiểu Lam hai tay trống trơn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, Vu Tĩnh Kỳ liền ném ra một câu: "Ngươi không mang đàn đến?"

"Không có." Như Tiểu Lam vẫn còn cảm thấy tức giận, nhưng vì Tiêu Sa Lai đang ở đây nên nàng không muốn có bất kỳ liên quan nào tới Vu Tĩnh Kỳ, dù sao nàng cũng chỉ cần ở nơi bí mật theo dõi hắn là được.

"Nga? Như Tiểu Lam không mang đàn đến?" Tiêu Sa Lai cũng chú ý tới bên này, phân phó đồng tử, đi lấy đàn đến đặt trước mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam xoay đi xoay lại cuốn cầm phổ, nàng không biết chữ ở đây, nhìn nửa ngày chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ mà Thanh Mặc Nhan đã dạy cho nàng.

Vu Tĩnh Kỳ ở một bên ho khụ một tiếng.

Như Tiểu Lam nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Chú ý nghe giảng, ngu xuẩn."

Như Tiểu Lam thừa dịp Tiêu Sa Lai không để ý, làm mặt quỷ với Vu Tĩnh Kỳ: "Ai cần ngươi lo."

Tiêu Sa Lai giảng không bao lâu, liền bảo mọi người bắt đầu luyện đàn.

Như Tiểu Lam ngồi ngốc ở nơi đó nhìn cầm phổ đến ngẩn người, đây là khúc nhạc gì a, hoàn toàn xem không hiểu.

"Ngươi ở đây làm cái gì?" Trên đỉnh đầu vang lên thanh âm của Tiêu tiên sinh.

"Tiêu tiên sinh." Như Tiểu Lam bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, ánh mắt cực kỳ vô tội.

"Vì sao không luyện đàn?"

"Ta xem không hiểu cầm phổ." Như Tiểu Lam ăn ngay nói thật.

Trong phòng ẩn ẩn truyền đến tiếng cười châm chọc.

Tiêu Sa Lai cười sâu kín: "Không hiểu cầm phổ, vậy trước kia ngươi luyện đàn kiểu gì?"

"Ta chưa bao giờ luyện đàn a."

Tiêu Sa Lai nghẹn họng: "Sau khi Thiếu khanh nhận nuôi ngươi, mỗi ngày ngươi đều làm cái gì?"

Nhìn nàng chắc cũng khoảng mười tuổi, ở Dạ Hạ quốc, nữ đồng mười tuổi đã sớm học xong may vá thêu thùa, thiên kim nhà giàu đều phải học cầm kỳ thư họa các loại, có chút tâm tư muốn vào cung để trèo lên cành cao.

"Ta mỗi ngày..." Như Tiểu Lam mờ mịt nhớ lại: "Chính là ăn xong rồi đi ngủ."

"Phụt!" Trong phòng học vang lên một mảnh tiếng cười trầm thấp.

Như Tiểu Lam trừng mắt, vốn dĩ là như vậy, khi nàng vừa đến bên cạnh Thanh Mặc Nhan, vẫn là một con mèo hương nhỏ chưa cai sữa, mỗi ngày đương nhiên là chỉ có ăn với ngủ.

Tiêu Sa Lai dùng quạt xếp gõ lên cầm phổ: "Ta mặc kệ trước kia ngươi như thế nào, đã ở học viện thì phải nghe theo sự an bài của vi sư, bảo ngươi luyện cái gì thì ngươi phải luyện cái đó."

"Nhưng mà ta không biết chữ a." Như Tiểu Lam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói đến đúng lý hợp tình.

Ta không biết chữ a... Không biết chữ...

Biểu cảm trên mặt Tiêu Sa Lai tựa như bị thứ gì đó rút hết đi, đến ngay cả nụ cười trăm năm không đổi cũng phẳng phất như bị nứt ra thành nhiều mảnh.

"Ngươi không biết chữ thì đến học viện làm cái gì?"

"Chính vì không biết chữ nên mới phải đến học viện để học tập a."

Thân thể Tiêu Sa Lai lảo đảo, nhóm học sinh đồng loạt hô lên: "Tiêu tiên sinh!"

Tiêu Sa Lai dùng tay vịn vào bàn, ngực phập phồng kịch liệt, giống như tức giận không nhẹ.

"Đưa tay ra." Hắn bỏ quạt xếp xuống, cầm thước lên.

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng biết thứ này có uy lực như thế nào, trước kia khi học âm dương thuật, ông nội luôn cầm nó để giáo huấn nàng.

"Đưa ra!" Tiêu Sa Lai mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam chẳng những không đưa tay ra, ngược lại còn giấu tay ra phía sau.

Đuôi lông mày Tiêu Sa Lai nhăn lại: "Vi sư bảo ngươi đưa tay ra, vì sao lại giấu ra phía sau?"

"Bởi vì ta sợ đau." Như Tiểu Lam mím môi, một bộ dáng sắp khóc đến nơi.

Tiêu Sa Lai cười lạnh, học sinh như vậy hắn đã gặp rất nhiều, nữ hài tử thấy sắp bị phạt đánh tay liền rơi nước mắt, nhưng mà tất cả các nàng đều sai rồi, hắn không sợ nhất chính là bộ dáng hoa lê đái vũ này của các nàng.

Bởi vì dù các nàng có tỏ ra mềm mại thì cũng không so được với dung nhan của hắn.

Mỗi ngày đứng trước gương, hắn đều bị dung mạo của chính mình mê hoặc, căn bản không có nữ tử nào vào được mắt hắn.

"Đưa tay ra đây." Tiêu Sa Lai một lần nữa ra lệnh.

Như Tiểu Lam hít sâu một hơi, ngửa đầu lên, "oa" một tiếng khóc lớn, thanh âm bén nhọn khiến dây đàn phải loạn run.

Nàng cũng không tin làm thế này Tiêu Sa Lai còn có thể hạ thủ được, nàng vụng trộm kết ấn ở trong ống tay áo, tiếng khóc tăng thêm hiệu quả vang rộng ra.

Tiêu Sa Lai không tin được nhìn tiểu nha đầu trước mắt.

Không phải bộ dáng mảnh mai mà hắn tưởng tượng trước đó, cũng không khóc thút thít bảo trì hình tượng, này đâu phải là khóc a, này là gào mới đúng.

Dần dần, tay đang nắm thước của Tiêu Sai La thoáng dùng sức, một tiếng giòn tan vang lên, thước bị gãy thành hai đoạn.

"Ngươi, để đàn lên trên đầu rồi ra ngoài cửa đứng cho ta." Tiêu Sa Lai tuyệt vọng vươn ngón tay chỉ ra ngoài cửa.

Như Tiểu Lam co rúm miệng, không phải là phạt đứng thôi sao, có gì ghê gớm, dù sao ngồi trong này nghe mấy thứ kia cũng rất nhàm chán cùng buồn tẻ.

Để đàn lên trên đầu, không nói nửa câu xin tha thứ, trực tiếp đi ra ngoài cửa đứng.

Vu Tinh Kỳ nhịn không được duỗi dài cổ nhìn ra ngoài, tiểu nha đầu này đúng là ngoài dự kiến của hắn, nguyên tưởng rằng nàng giống như những nữ tử nhà giàu kia, vì hâm mộ Tiêu Sa Lai nên mới đến đây, nhưng hiện tại xem ra, nàng giống như người do kẻ thù của Tiêu Sa Lai phái đến để hành hạ hắn mới đúng.

"《Táng nội tâm》, luyện đủ một trăm lần!" Thanh âm lạnh lùng của Tiêu Sa Lai vang lên.

Trong phòng học, không khí thoáng chốc lại biến thành linh đường...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Lo lắng cho nàng cả một ngày, Tiêu tiên sinh ngươi liền cho ta thấy cảnh này?

Như Tiểu Lam để đàn lên trên đầu đứng ở ngoài cửa phòng học.

Thời gian lâu dần, chỗ mắt cá chân bị trẹo vừa trướng vừa đau, hơn nữa cây đàn trên đầu giống như càng ngày càng nặng, nàng lảo đảo lắc lư, vài lần thiếu chút đã làm rơi đàn xuống đất.

Đến buổi trưa, đám học sinh đi ra khỏi phòng học, đi qua bên người Như Tiểu Lam.

Trong gió ẩn ẩn truyền đến mùi thơm của đồ ăn.

Bụng Như Tiểu Lam thầm thì kêu.

Do thân thể lớn nhanh, nên sức ăn của nàng lớn hơn một chút so với người bình thường, hôm nay đến học viện còn chưa được ăn thêm bữa nào, lúc này đã sớm đói bụng.

Nàng bỏ cây đàn trên đầu xuống, nghĩ cất đàn vào trong phòng học.

"Ngươi muốn đi đâu?" Tiêu Sa Lai gọi nàng lại.

"Đi ăn cơm a."

"Vi sư cho phép ngươi đi ăn cơm sao?" Tiêu Sa Lai mỉm cười nói: "Ra ngoài tiếp tục đứng."

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng.

Nàng thật sự rất muốn đem cây đàn kia đập lên đầu đối phương.

"Đàn này được làm từ một nơi danh tiếng, giá trị vạn kim, nếu ngươi làm hỏng nó, vi sư sẽ bắt ngươi bồi thường." Phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, Tiêu Sa Lai uy hiếp nói.

Giá trị vạn kim?

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nếu nàng thật sự đập đàn, đến lúc đó Thanh Mặc Nhan sẽ phải đến đây bồi thường, nhiều tiền như vậy... Tiền trong tay Thanh Mặc Nhan cũng không phải nước biển, đã thế lão Hầu gia còn nơi nơi moi đồ từ trong tay hắn mang ra ngoài...

Như Tiểu Lam thành thành thật thật ra ngoài cửa tiếp tục đứng.

Thời điểm Vu Tinh Kỳ nghỉ trưa trở lại, phát hiện Như Tiểu Lam vẫn đội cây đàn đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ bé ủ rũ tựa như cải thìa mất nước.

"Tiêu tiên sinh không cho ngươi đi ăn cơm?" Vu Tinh Kỳ thấp giọng hỏi.

"Ân." Thân thể Như Tiểu Lam lảo đảo, giống như đứng không vững.

Vu Tinh Kỳ cúi đầu nhìn về phía chân nàng, nhớ tới buổi sáng, khi hắn nhìn thấy nàng ở dưới chân núi, bộ dáng nàng giống như đang bị trẹo chân, lúc đó nàng còn cầu hắn cõng nàng lên.

Hắn vốn tưởng rằng nàng đang giả vờ tỏ ra nhu nhược, không nghĩ tới thật sự là bị thương ở chân.

"Muốn tiểu vương đi cầu tình với Tiêu tiên sinh giúp ngươi không?" Vu Tinh Kỳ khoanh tay.

"Mới không cần ngươi giả vờ tốt bụng." Như Tiểu Lam căm hận nói: "Ngươi vẫn nên tự lo cho chính mình đi... Đúng rồi, vừa rồi khi dùng cơm ngươi ở cùng với những ai?"

Nàng vẫn không quên trách nhiệm nằm vùng của mình.

Vu Tinh Kỳ khinh thường cười nhẹ: "Tiểu vương có thói quen một mình một người."

"Vậy thì tốt." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Ngươi có ý gì?" Vu Tinh Kỳ cảm thấy bản thân không nhìn thấu nha đầu này, nàng luôn miệng nói mình là quý nhân của hắn, còn cái gì mà hộ hoa sứ giả, rốt cuộc nàng là ai, tại sao cứ muốn quản chuyện của hắn.

Nghĩ đến đây, hắn lại càng thêm phiền chán, không tiếp tục để ý đến Như Tiểu Lam bước vào phòng học.

Thời điểm hoàng hôn.

Tiêu Sa Lai đang ở trong phòng cẩn thận chà lau cây đàn yêu quý của hắn, bỗng có một gã sai vặt từ ngoài cửa chạy vào, nói: "Tiêu tiên sinh, Đại lý tự Thiếu khanh đang xông vào học viện."

"Thiếu khanh?" Tiêu Sa Lai dừng động tác trên tay lại: "Đúng rồi, nha đầu bị phạt đứng kia đã về chưa?" Hắn hỏi thư đồng bên người.

Vẻ mặt thư đồng như đưa đám: "Tiêu tiên sinh, ngài quên rồi sao, không có lệnh của ngài, nàng làm sao dám trở về, nàng vẫn luôn đứng ở ngoài cửa phòng học a."

Tiêu Sa Lai cả kinh, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Lúc này, tất cả học sinh trong học viện đều đã về hết, hắn sớm đã quên mất chuyện của Như Tiểu Lam.

"Ngươi đi, bảo nha đầu kia bỏ đàn xuống, trở về đi." Hắn sai bảo thư đồng bên người.

Không đợi thư đồng đi tới cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Tên tạp dịch đầu đầy mồ hôi chạy tới: "Tiêu tiên sinh... Không tốt... Nữ học sinh bị phạt đứng ngoài cửa phòng học kia ngất xỉu, Thiếu khanh đang đến đây..."

Tiêu Sai Lai ai oán nhíu mày, oán trách thư đồng: "Sao ngươi không sớm chút nhắc nhở ta."

Thư đồng bị dọa trắng mặt: "Tiêu tiên sinh, ta muốn nói, nhưng lại sợ ngài đánh ta."

"Dù cho có đánh ngươi, ngươi cũng phải nói."

Một bụng nước mắt, thư đồng cảm thấy mệnh mình sinh ra là để bị đánh.

Tiêu Sa Lai sửa sang lại quần áo, đứng dậy thong dong ra ngoài cửa.

Mới vừa bước vào trong viện đã thấy dưới ánh trăng có dáng người tiến vào từ cửa đối diện, quan bào tứ phẩm, trên thêu hình vân nhạn, điểm hoa văn nhỏ, thắt lưng

đeo ngọc bội, dưới chân mang ủng quan, một thân sát khí nồng đậm bước đến.

Thanh Mặc Nhan bận cả ngày ở Đại lý tự, dù cho vội vàng đến đâu hắn cũng chưa từng quên đã đáp ứng vật nhỏ sẽ đến học viện đón nàng.

Thật vất vả nha đầu này mới có chút thông suốt, hắn không muốn kiến củi ba năm thiêu một giờ, hắn phải khiến nàng càng thêm tín nhiệm và ỷ lại vào hắn mới được.

Mang theo Huyền Ngọc một đường cưỡi ngựa tới đây, hắn còn nghĩ buổi tối khi trở về có nên mang nàng đi ăn vài thứ ở bên ngoài hay không, ngày thường ở trong phủ miệng nhỏ của nàng chưa bao giờ thanh nhàn, trong học viện tất nhiên sẽ không được ăn đồ ăn vặt như ở phủ, đại khái tiểu gia hỏa đã sớm đói bụng rồi đi.

Hắn chờ ở cửa Bạch Hạc học viện, nhìn cả đám học sinh đều lên xe ngựa rời đi, nhưng lại không thấy bóng dáng vật nhỏ đâu.

Thế là hắn bảo Huyền Ngọc đi lên hỏi thăm.

Hắn đứng ở một bên, nhìn tạp dịp trong học viện sắc mặt hết xanh lại trắng, cả trái tim tựa như bị rơi xuống đáy cốc.

Không màng đến tạp dịch ngăn cản, hắn trực tiếp xông vào.

Học viện rất lớn, hắn ở giữa đường gặp được mấy người tạp dịch quét tước, lập tức bắt lấy, nửa túm nửa lôi ép dẫn đường, tìm được phòng học.

Chờ hắn đến bên ngoài phòng học, đã thấy Như Tiểu Lam té xỉu ở trên hành lang, một tay ném tên tạp dịch kia xuống dưới đất, suýt nữa quăng người nọ đến tắt thở.

Nóng ruột cả một ngày, tất cả tâm tư của hắn đều để ở trên người nàng, sợ nàng ở học viện không quen, lại lo lắng nàng quá mức thân cận với tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, sợ thật sự xảy ra chuyện với nàng.

Nhưng ai biết được thời điểm hắn tới đây, cư nhiên thấy vật nhỏ đang gắt gao ôm chặt một cây đàn cổ, nằm ở trên hành lang lạnh như băng.

Học viện đối xử với học sinh như thế?

Hảo, rất tốt.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp lướt qua bên ngoài dãy hành lang, bước nhanh về phía trước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ bừng, một loại màu đỏ không bình thường.

Duỗi tay ra sờ, nóng quá.

"Huyền Ngọc, ngươi đi hỏi thăm xem hôm nay trong phòng học đã phát sinh chuyện gì?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan lóe ánh lửa, trực tiếp bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam nhắm mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đừng làm hỏng đàn, bằng không Thanh Mặc Nhan sẽ phải bồi thường rất nhiều bạc... Công việc của hắn không dễ dàng... Nhất định không được làm hỏng..."

Đôi môi Thanh Mặc Nhan run lẩy bẩy.

Nha đầu ngốc, hắn là quan trong triều a, nếu thật sự hư hỏng thứ gì đó hắn đền không nổi, phía sau không phải còn có Hoàng thượng sao.

Chỉ cần hắn mở miệng, ai dám bắt hắn bồi thường.

"Thật đúng là nha đầu ngốc." Thanh Mặc Nhan ôm chặt Như Tiểu Lam, rời khỏi phòng học.

Huyền Ngọc lấy tốc độ nhanh nhất hỏi thăm rõ ràng sự tình, cũng không thể nói là hỏi thăm, chi bằng nói là bức cung sẽ chuẩn xác hơn.

Hắn tìm mấy gã sai vặt cùng tạp dịch dọa họ hai chân như nhũn ra, nói chuyện đều không lưu loát.

"Sư phó dạy cầm kỹ Tiêu tiên sinh phạt nàng đứng ngoài cửa?" Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Đi, chúng ta đến phòng đàn."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Đả thương người không nhất định phải dùng đao, xé y phục cũng là một loại biện pháp

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong sân, Tiêu Sa Lai vẫn đang đứng ngoài cửa phòng đàn, một tay nắn bóp quạt xếp, tay kia tiêu sái để ở sau lưng.

Như Tiểu Lam mơ màng mở to mắt, ánh nhìn đầu tiên đã thấy khuôn cằm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan?" Nàng nhỏ giọng gọi.

"Lát nữa sẽ mang ngươi về nhà." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nguyên lai không phải đang nằm mơ, Thanh Mặc Nhan thật sự tới đón nàng.

Túm lấy ống tay áo hắn, Như Tiểu Lam lo lắng hỏi: "Cây đàn kia... Bị ta làm rơi hỏng rồi sao?"

Con ngươi Thanh Mặc Nhan tối lại, đi đến bên ngoài phòng đàn rồi nói với gã sai vặt đang đứng gần đó: "Mang một cái ghế dựa đến đây."

Gã sai vặt không rõ nguyên nhân, chỉ đành nhanh chóng vào trong phòng lấy một chiếc ghế dựa ra.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên ghế: "Ngươi ngồi đây chờ ta một lát, ta nói chuyện với Tiêu tiên sinh xong sẽ mang ngươi đi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới phát hiện Tiêu Sa Lai đang đứng ở phía đối diện, trong lòng liền hơi động.

"Thanh Mặc Nhan, ta đói... Ta còn chưa được ăn cơm trưa đâu." Nàng đáng thương hề hề nắm lấy tay áo hắn không chịu buông tay, có rất nhiều biện pháp để trả thù, Tiêu tiên sinh hành hạ nàng cả một ngày, nàng không ngại ở thời điểm mấu chốt đổ thêm ít dầu vào.

"Đã biết, lát nữa mang ngươi đến Bạch Ngọc lâu ăn uống." Thanh Mặc Nhan trấn an nói, hơi thở quanh thân cũng càng ngày càng lạnh.

Lửa giận của Thiếu khanh thiêu đốt, thiêu đốt!

Dù cho bản thân không khỏe, thân thể nóng lên, toàn thân vô lực, bụng thầm thì kêu, mắt cá chân vừa sưng vừa đau, nhưng tất cả vẫn không ngăn được sự vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chống lại Thanh Mặc Nhan, Tiêu tiên sinh sẽ như thế nào đây.

Bộ dáng Thanh Mặc Nhan cũng coi như thập phần anh tuấn, lông mày lưỡi kiếm, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tia sắc bén, ít khi cười nói trước mặt người ngoài, nhưng một khi tức giận, sẽ lộ ra khí tức hung ác bạo ngược, đến ngay cả đáy mắt cũng chuyển thành màu đỏ.

Như Tiểu Lam ở trong lòng âm thầm thắp hương cho Tiêu Sa Lai.

"Thiếu khanh." Trên mặt Tiêu Sa Lai vẫn mang theo nụ cười tao nhã, gật đầu với Thanh Mặc Nhan: "Chuyện của Như Tiểu Lam là do ta nhất thời sơ sẩy, nhưng nàng quấy rối phòng học, ta không thể không trách phạt nàng, Thiếu khanh ngươi..."

Không đợi Tiêu Sa Lai nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã đi nhanh đến trước mặt hắn, duỗi hai tay ra, túm lấy y phục đối phương.

Như Tiểu Lam khẩn trương nắm chặt nắm tay nhỏ.

Chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan muốn đánh người?

Không được a, nếu thật sự đánh Tiêu Sa Lai, sau này nàng làm sao còn ở học viện này được nữa, không phải bảo nàng ở đây âm thầm bảo hộ Vu Tinh Kỳ sao, đánh sư phó dạy học, sẽ bị đuổi học đi...

"Xẹt!" Thanh âm xé vải cắt qua không khí nặng nề.

Như Tiểu Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn Thanh Mặc Nhan xé kiện cẩm bào màu hồng phấn trên người Tiêu Sa Lai thành hai nửa.

Y phục rách tan tựa như con bươm bướm bị tách ra trong không trung, suy sụp chảy xuống trên mặt đất.

Tiêu Sa Lai nửa giương miệng, cả người hoàn toàn choáng váng.

Người này... Cư nhiên làm trò trước mặt người ngoài, xé y phục hắn! Xé y phục hắn thích nhất!

Như Tiểu Lam mở to miệng đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Đây là tình huống gì? Hình như có chút không đúng a, Thiếu khanh đại nhân không phải sẽ dùng nắm đấm trên mặt đối phương sao... Như thế nào lại...

"Tiêu tiên sinh, Tiêu tiên sinh... Không... Không tốt!" Đúng lúc này, từ ngoài viện chạy vào một tên tạp dịch, thở hổn hển kinh hô: "Có người xông vào phòng tiên sinh, làm rối loạn cả phòng ngài lên..."

"Cái gì?" Tiêu Sa Lai thất sắc, cuối cùng không rảnh để ý đến Thanh Mặc Nhan, cất bước chạy đi.

Như Tiểu Lam không hiểu chuyện gì, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Thanh Mặc Nhan quay lại bế nàng lên: "Chúng ta về thôi."

Như Tiểu Lam tựa đầu vào vai hắn, nhỏ giọng hỏi: "Thanh Mặc Nhan, vì sao ngươi lại xé y phục Tiêu Sa Lai?"

"Vụ án tiểu vương gia vẫn chưa phá xong, hiện tại ta vẫn chưa thể động đến hắn, nhưng ta cũng muốn hắn nếm thử tư vị khi thứ mình âu yếm nhất bị người khác động vào."

"Thứ âu yếm nhất... Tiêu tiên sinh âm yếm thứ gì nhất?"

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Tự nhiên là y phục của hắn, hắn có sở thích cổ quái, tất cả y phục hắn dùng đều có cùng một loại kiểu dáng, cho nên ta sai Huyền Ngọc đi phá hủy hết những bộ y phục đó, ở trước khi làm xong y phục mới, hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trong học viện."

"Sao ngươi lại biết?" Như Tiểu Lam vạn phần kinh ngạc.

"Ta là ai?"

"Đại lý tự Thiếu khanh." Như Tiểu Lam chân chó đáp.

"Ta biết bí mật của rất nhiều người, đương nhiên bao gồm cả Tiêu Sa Lai." Hắn dám để Như Tiểu Lam một mình tiến vào học viện, đương nhiên phải điều tra trước thật tốt, điều tra chi tiết rõ ràng từng người ở đây.

Dám đụng đến vật hắn âu yếm nhất, hắn tất nhiên phải đáp lễ lại, phải biết rằng trên đời này ngoại trừ giết người bằng dao ra, còn có một loại phương thức khác so với động đao kiếm càng làm cho người ta đau lòng hơn.

Đó chính là đả kích vào tinh thần của người đó.

Như Tiểu Lam vạn phần không ngờ tới Tiêu tiên sinh cư nhiên lại có loại sở thích kỳ quái này, y phục đồng loại, này rõ ràng là rất khó lựa chọn, phải ép buộc lắm mới làm được đi.

Rời khỏi học viện, không lâu sau Huyền Ngọc cũng đi ra theo.

Thanh Mặc Nhan dùng mắt ý bảo, Huyền Ngọc liền tiến lên nói: "Thế tử yên tâm, thuộc hạ đã xử lý ổn thỏa, không lưu lại dù chỉ là một kiện y phục cho Tiêu Sa Lai, tất cả đều bị thuộc hạ xé thành nhiều mảnh nhỏ."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tiện nghi cho hắn."

Như Tiểu Lam nghiêng người ngồi ở trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan lấy áo lông cừu bao lấy nàng rồi ôm vào trong lòng.

Bọn họ cũng không thực sự đến Bạch Ngọc lâu ăn cơm, bởi vì sau khi rời khỏi học viện, Như Tiểu Lam liền ủ rũ, hơn nữa nhiệt độ thân thể còn tăng cao, Thanh Mặc Nhan không dám lưu lại, trực tiếp ôm nàng hồi Hầu phủ.

Bạch Hạc học viện.

Tiêu Sa Lai ngơ ngác đứng trước cửa, trong phòng lộn xộn, nơi nơi đều là mảnh nhỏ y phục.

Cẩm bào hồng nhạt, y phục hắn yêu thích nhất, cư nhiên đều không còn lấy một kiện hoàn chỉnh, tất cả đều bị xé nát.

Thư đồng cùng tạp dịch học viện đều kinh hồn táng đảm thối lui ra ngoài phòng.

"A!" Một tiếng rít gào vang lên, chấn động đến tận nóc nhà.

"Thanh Mặc Nhan, ta hận ngươi!" Tiêu Sa Lai tuyệt vọng ngã xuống đất, dùng tư thế tuyệt mỹ duỗi tay túm lấy mấy mảnh vải màu hồng nhạt, thời gian lâu dần, hắn vẫn không nhúc nhích ghé ở nơi đó.

Thư đồng lấy dũng khí bước vào, khẽ gọi vài tiếng, sau đó lại vươn tay ra đẩy vào người Tiêu Sa Lai.

"Tiên sinh, tiên sinh?"

Vẫn bất động.

Lấy tay thăm dò, lúc này thư đồng mới phát hiện, Tiêu Sa Lai đã tức tới ngất đi rồi.

Thanh Hầu phủ.

Như Tiểu Lam vừa trở về đã sốt cao, mắt cá chân sưng to, Thanh Mặc Nhan lại không dám mời đại phu bình thường tới, chỉ có thể phái người đi đến Đại lý tự mang y quan Trường Hận tới đây.

Trường Hận vẻ mặt đau khổ bước vào cửa: "Thiếu khanh đại nhân, ta thật sự không phải thú y."

Bởi vì hắn biết thân phận thật sự của Như Tiểu Lam, cho nên dù nha đầu kia chỉ đau đầu nhức óc, Thanh Mặc Nhan cũng sẽ tìm hắn tới.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nỗi khổ của hắn, túm lấy y phục lôi kéo hắn vào trong phòng: "Thuốc trị trẹo chân cùng thuốc hạ sốt ta cũng có, nhưng mà ta không dám cho nàng dùng, ngươi nói xem phải làm sao đây?"

Nói đến cùng Như Tiểu Lam vẫn chỉ là mèo hương, tự nhiên thuốc nàng dùng không thể giống với thuốc người bình thường.

Trường Hận bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm hòm thuốc đi vào xem thương thế cho Như Tiểu Lam.

"Tình hình này, ngày mai nàng không thể đến học viện." Bởi vì vụ án của tiểu vương gia do Đại lý tự phụ trách, cho nên Trường Hận cũng biết ít nhiều nguyên nhân vì sao Như Tiểu Lam phải đến học viện.

Chính là nếu tiểu vương gia xảy ra chuyện mà Như Tiểu Lam lại không có ở đấy, đến lúc đó bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm nổi.

Ngay lúc hắn đang do dự, Huyền Ngọc ở ngoài cửa nói: "Thế tử, người trong cung tới, nói sau khi tiểu vương gia bị Như cô nương cắn ở học viện, trở về liền sốt cao..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong sân, Tiêu Sa Lai vẫn đang đứng ngoài cửa phòng đàn, một tay nắn bóp quạt xếp, tay kia ti&#65533;

Hoàng cung.

Thanh Mặc Nhan đi đến cung Thái hậu trước.

"Bệnh tình của tiểu vương gia sao rồi?" Thanh Mặc Nhan hỏi thăm thái giám trong cung Thái hậu.

"Tinh thần vẫn tốt, chỉ là có chút nóng lên." Thái giám cung kính nói.

Thanh Mặc Nhan bước vào đại điện, chỉ thấy các cung nữ bê chậu nước cúi thấp đầu, nối đuôi nhau đi qua.

Thái hậu đang ngồi ở một bên nói chuyện cùng với Thái y.

"Uống thuốc vào sẽ không có việc gì, chưa đến hừng đông triệu chứng sốt cao sẽ giảm bớt." Thái y cung kính nói, đồng thời thu dọn hòm thuốc.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Thái hậu nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì liền phất tay bảo Thái y lui xuống.

"Thương thế của tiểu vương gia thế nào?" Thanh Mặc Nhan chủ động dò hỏi.

"Không có gì, ai gia đã xem qua, vết thương nhỏ mà thôi." Thái hậu thản nhiên nói: "Có thể là do bị dọa, phụ thân lại không ở bên cạnh hắn, đứa nhỏ này tâm tư quá nặng."

Thanh Mặc Nhan âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng hắn đã nghe nói qua về việc Như Tiểu Lam cắn tiểu vương gia, nhưng hắn cũng không biết nha đầu kia cắn mạnh đến mức nào.

"Đều là tiểu hài tử, bình thường Tĩnh Kỳ không thích nói chuyện với người khác, chưa từng thấy hắn ẩu đả với ai qua, không nghĩ tới lại trở thành oan gia với quỷ nha đầu Tiểu Lam kia."

Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu, hiển nhiên, hắn rất không thích câu cuối cùng của Thái hậu.

"Tiểu Lam đã vượt quá bổn phận của mình." Thanh Mặc Nhan chính sắc trả lời.

"Tốt lắm tốt lắm, ai gia cũng không có ý muốn trách cứ nàng, Thiếu khanh không cần câu nệ như thế, đúng rồi, Tiểu Lam vẫn chưa chế tạo thế thân phù xong sao, mỗi ngày ai gia đều chờ đợi a."

"Còn phải chờ thêm mấy ngày nữa, sau khi từ học viện về Tiểu Lam liền sinh bệnh, sốt cao mãi không thuyên giảm, ngày mai có khả năng không thể đến học viện làm bạn với tiểu vương gia được."

"Nga? Làm sao nàng cũng bị bệnh?" Thái hậu kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan vừa muốn trả lời, chợt nghe phía sau màn che vang lên thanh âm của thiếu niên.

"Thiếu khanh đại nhân, Như Tiểu Lam bị bệnh sao?"

"Vâng." Dù cho đối phương nhỏ tuổi hơn hắn, nhưng thân phận lại cao hơn hắn rất nhiều, ở trong cung hắn vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận thần tử.

"Thiếu khanh đại nhân có thể vào đây nói chuyện không?" Thiếu niên hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Thái hậu, Thái hậu mỉm cười gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nói thứ tội, rồi đi vòng qua màn che.

Tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ nằm trên giường, sắc mặt ửng đỏ, trên giường còn có một chậu băng, hiển nhiên là dùng để hạ nhiệt.

Thấy Thanh Mặc Nhan tiến vào, Vu Tĩnh Kỳ liền ngồi dậy: "Ta không biết nàng là người Thiếu khanh đại nhân phái tới, đã mạo phạm."

Thanh Mặc Nhan một bộ việc công phải xử lý theo phép công, nghiêm mặt nói: "Tiểu vương gia không cần tự trách, việc Tiểu Lam hỗ trợ Đại lý tự phá án chính là ý chỉ của Hoàng thượng."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ biến đổi: "Nàng... Thương tích sao rồi?"

Thanh Mặc Nhan giương mắt quét nhanh qua người đối phương: "Sao tiểu vương biết nàng bị thương?"

"Buổi sáng ở dưới chân núi học viện ngẫu nhiên nhìn thấy, nàng cầu ta cõng nàng lên núi... Bị ta cự..." Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Tiểu vương gia làm vậy là đúng." Thanh Mặc Nhan chắp tay, ngữ khí lạnh lùng: "Thân thể ngài ngàn vàng, sao có thể cõng phàm phu tục tử được."

Vu Tĩnh Kỳ ho nhẹ, còn muốn nói gì đó, đã nghe thấy thanh âm bên ngoài của Thái hậu: "Tĩnh Kỳ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai không cần đến học viện, lát nữa Thiếu khanh còn phải đến chỗ Hoàng thượng."

"Nga." Vu Tĩnh Kỳ mất mát đáp.

Thanh Mặc Nhan chắp tay, xoay người rời khỏi màn che.

Nói thêm cùng Thái hậu vài câu, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi, đến ngự thư phòng.

Chợt nghe thấy sau màn che truyền đến một trận ho khan kịch liệt.

Lập tức có cung nữ đi vào bên trong, ngay sau đó một tiếng thét chói tai vang lên: "Không tốt, tiểu vương gia hộc máu!"

Thái hậu kinh hãi, Thanh Mặc Nhan đi trước một bước nhấc màn che lên, chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ nằm sấp ở trên giường, miệng dính đầy vết máu.

"Mau, mau đi gọi Thái y đến đây!" Thái hậu vội la lên.

Thái giám nhanh chân chạy đi, không bao lâu đã dẫn theo Thái y đến.

Thái y ở bên trong bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ, ngoài điện liền có thái giám thông truyền: "Hoàng thượng giá lâm."

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp giá.

Hoàng thượng bước nhanh vào trong điện: "Tĩnh Kỳ sao rồi?"

Thái hậu khó hiểu nói: "Vốn Thái y đã nói không có việc gì, cũng không biết tại sao đột nhiên lại phun ra máu."

Hoàng thượng nhíu mày, nhìn thoáng qua Thanh Mặc Nhan đang trầm mặc ở một bên: "Tiểu Lam vẫn chưa làm xong thế thân phù sao?"

Thanh Mặc Nhan tiến lên thỉnh tội, lại đem sự tình hôm nay đơn giản nói qua một lần.

Thần sắc Hoàng đế tối lại, ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, mọi người lẳng lặng chờ Thái y đi ra.

Thật vất vả, mới thấy Thái y đi ra khỏi màn che, trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Tiểu vương gia thế nào rồi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Bệnh trạng này... Xin thứ cho vi thần bất lực." Thái y nơm nớp lo sợ nói.

Thái hậu cùng Hoàng đế đồng thời thay đổi sắc mặt: "Không phải chỉ là chấn kinh quá độ dẫn đến sốt cao thôi sao, tại sao bây giờ lại hộc máu?"

Thái y lắc đầu liên tục: "Lúc trước quả thực là do chấn kinh quá độ, nhưng mà triệu chứng hộc máu lại không phải do nguyên nhân này, Hoàng thượng không bằng gọi thêm vài vị Thái y tới đây, có lẽ sẽ có người nhận ra được chứng bệnh này."

Hoàng đế hết cách, đành phải gọi thêm ba vị Thái y tới.

Kết quả cả ba người đều chẩn đoán không ra nguyên nhân tiểu vương gia hộc máu.

Hoàng đế giận dữ, sai người kéo bọn họ ra ngoài chém đầu, dọa tất cả phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Hoàng thượng, đây không giống với chứng bệnh bình thường, mạch tượng không có bất kỳ dị thường nào, không bằng mời Viện Sử đến, có lẽ hắn sẽ nhìn ra được chút manh mối."

Hoàng đế cũng đang nổi nóng, nếu đến ngay cả Viện Sử cũng không nhìn ra được chứng bệnh của Vu Tĩnh Kỳ, như vậy dù cho Hoàng đế có giết toàn bộ người Thái y viện cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Thái hậu tương đối trầm ổn, gật đầu nói: "Đi mời Viện Sử đến đây."

Đợi khoảng thời gian hai chén trà, Viện Sử Thái y viện được mời đến, đi vào bên trong bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ.

Mọi người ở bên ngoài lẳng lặng chờ.

Viện Sử "tê" một tiếng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thanh âm này không lớn, nhưng hiện tại trong điện rất yên tĩnh, cho nên nó đặc biệt chói tai.

Bốn gã Thái y vất vả mong ngóng mới thấy Viện Sử đi ra, tất cả đều nhìn hắn bằng ánh mắt trông đợi.

"Hoàng thượng, triệu chứng của tiểu vương gia không phải do sinh bệnh gây nên." Viện Sử chắp tay nói.

"Đó là cái gì?"

"Triệu chứng trúng cổ độc."

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan nhướn lên, ánh mắt nhìn Viện Sử mang theo ba phần lạnh lẽo.

Viện Sử nói tiếp: "May mắn vi thần có chút nghiên cứu về cổ độc, bằng không nhất định cũng sẽ không nhìn ra manh mối, tiểu vương gia đây là trúng cổ độc, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống phương thuốc giải trừ cổ độc là có thể khỏi hẳn."

"Vậy nhanh đi phối dược đi!" Hoàng đế hạ lệnh.

Vẻ mặt Viện Sử khó xử: "Này phương thuốc giải cổ độc... Vi thần có biết, chỉ là mấy loại dược liệu quan trọng trong cung lại không có."

"Là loại dược liệu gì mà ngay cả trong cung cũng không có?" Đến ngay cả Hoàng đế cũng cảm thấy tò mò, trên đời này lại có loại dược liệu trong cung hắn không có.

"Loại dược liệu này đến ngay cả vi thần cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nghe nói nó sinh trưởng ở nơi có âm khí rất nặng, mỗi năm chỉ sinh trưởng được ba, bốn gốc..." Viện Sử thao thao bất tuyệt.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, ẩn giấu tia sáng nơi đáy mắt, tựa như vực sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Quỷ thảo thành củ khoai lang phỏng tay

Hoàng đế cùng Thái hậu nghe xong lời Viện Sử nói, đều tỏ ra kinh ngạc không thôi.

"Trên đời này thế nhưng có loại dược liệu như thế?"

"Đúng vậy, nó tên là quỷ thảo, sinh trưởng ở nơi có âm khí rất nặng." Viện Sử nói: "Loại dược liệu này cực khó có được, lại không dễ bảo quản, hơn nữa trên sách thuốc có ghi lại, hiệu quả của nó chỉ giới hạn trong điều trị cổ độc, cũng là thứ bàng môn tà đạo, vì vậy trong cung mới chưa từng có loại dược liệu này."

Hoàng đế nói với thái giám bên người: "Truyền ý chỉ của trẫm, dán thông báo chiêu cáo thiên hạ, ai có thể dâng quỷ thảo lên, trẫm sẽ trọng thưởng."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng một bên, nhìn như không có biểu cảm gì, kỳ thực sau lưng đã sớm bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

Tại sao lại khéo như thế, tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, hơn nữa lại đến vào ngay lúc này, khéo là trong tay hắn vừa vặn đang có quỷ thảo.

"Thiếu khanh đang nghĩ gì?" Thái hậu thấy hắn trầm ngâm không nói, mở miệng hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là vi thần đột nhiên nhớ tới một người, hắn cũng biết chút ít về phương thuốc trị liệu cổ độc." Thanh Mặc Nhan nói dối.

"Kia vậy mời hắn vào cung xem bệnh cho Tĩnh Kỳ đi." Thái hậu nói.

"Tuân chỉ." Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu.

Viện Sử vội vàng châm cứu cho tiểu vương gia, tạm thời ngăn chặn cổ độc, tâm tình Hoàng đế không tốt, nói mấy câu qua loa với Thanh Mặc Nhan xong liền đồng ý cho hắn xuất cung.

Khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi cung Thái hậu, sắc trời đã tối.

Gió lạnh thổi qua, quan bào trên người hắn đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm thấu, thấu đến tâm cũng lạnh.

Sự tình quả thực quá mức trùng hợp, làm hắn không thể không hoài nghi việc tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, cùng với lời nói của Viện Sử Thái y viện kia.

Hoàng đế vẫn không biết quỷ thảo đang ở trong tay hắn, nếu lúc này có người đem tin tức tiết lộ cho Hoàng đế...

Một loại dự cảm không lành từ đáy lòng dâng lên.

Thanh Mặc Nhan nhếch môi, hít vào một hoi thật sâu.

Khí lạnh ùa vào người, tức thì khiến người ta tỉnh táo hơn không ít.

Không thể giữ quỷ thảo lại trên tay hắn, hắn phải nhanh chóng bảo Trường Hận chế thành thứ hắn cần.

Phía trước chính là ba đạo cửa cung, trên đường tối om đột nhiên có một tên thái giám đi tới, giơ đèn lồng trong tay lên.

"Là Đại lý tự Thiếu khanh đại nhân sao?" Thái giám hỏi.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan cảnh giác dừng bước chân.

"Thái tử điện hạ có ít rượu ngon, muốn mời Thiếu khanh đại nhân đến cùng thưởng thức."

Đèn lồng phát ra ánh sáng nhạt chiếu lên khuôn mặt thái giám, lúc sáng lúc tối.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lát: "Trong phủ ta còn có việc, cô phụ ý tốt của Thái tử, ngày khác ta sẽ tới cửa bồi tội." Nói xong bỏ lại thái giám, trực tiếp đi qua ba đạo cửa cung.

Thái giám thấy hắn đi cũng không ngăn cản, xoay người trở về cung Thái tử phục mệnh.

"Hắn đi rồi?" Thái tử ngồi trong hoa viên nhỏ sau đại điện, ánh trăng chiếu lên trên bàn đá, tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một con chồn trắng ngồi xổm ở trên đầu vai hắn, ánh mắt tròn vo nhìn chằm chằm miếng thịt khô trong tay Thái tử.

"Vâng, Thiếu khanh đại nhân nói trong phủ hắn còn có việc, không thể tới đây được." Thái giám cúi đầu, dè dặt cẩn trọng nói.

Một trận gió lạnh thổi tới, Thái tử ho nhẹ vài tiếng

"Điện hạ, bên ngoài gió lớn, trở về thôi." Vài tên cung nhân hầu hạ phía sau lo lắng nói.

Thái tử ngoảnh mặt làm ngơ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng: "Không vội, không vội... Chờ đến lúc đó, chắc chắn hắn sẽ chủ động tới tìm ta, thứ ta muốn có, nếu không chiếm được... Các ngươi cũng đừng mơ tưởng có được."

Hắn đột nhiên ném miếng thịt khô trên tay vào mặt tên thái giám đứng trước người mình.

Chồn trắng vèo một cái nhảy xuống khỏi vai hắn, lao thẳng tới trên mặt tên thái giám kia, dọa hắn hét to một tiếng, tê liệt ngã xuống đất.

Chồn trắng tìm được miếng thịt khô, bắt đầu nhai nuốt.

Ở bên cạnh nó, là tên thái giám kia, trên mặt hắn có một vết cào rất sâu, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là do chồn trắng gây nên.

Thái tử mỉm cười nhìn chồn trắng của hắn, nụ cười tao nhã, vân đạm phong khinh.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở lại Hầu phủ, y quan Trường Hận vẫn chưa trở về.

Thanh Mặc Nhan lôi kéo hắn tới thư phòng, lấy quỷ thảo từ trong hộp ra.

Trường Hận kinh ngạc nhìn hai lá bùa dán ở trên hộp: "Đây là cái gì?"

"Là Tiểu Lam dán lên." Thanh Mặc Nhan giải thích nói: "Có nó ở đây, giúp bảo quản quỷ thảo trong hộp không bị hỏng."

"Hảo dị thuật thần kỳ." Trường Hận nhìn chằm chằm hai lá bùa kia, lật qua lật lại xem xét.

Thanh Mặc Nhan đem chuyện phát sinh trong cung nói ra, Trường Hận càng kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

"Thiếu khanh, ý ngươi là..."

"Muốn điều chế thuốc giải không phải chuyện ngày một ngày hai, còn có mấy vị dược liệu ta vẫn chưa tìm được, ngươi cứ chế nó thành dược trước, ta lo lắng đêm dài lắm mộng, có người muốn bức ta giao thứ này ra."

Trường Hận tiếp nhận hộp cười khổ nói: "Thiếu khanh tín nhiệm ta như thế, chẳng lẽ không sợ ta cầm nó đi bóc hoàng bảng sao?"

"Ngươi sẽ không." Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười: "Ngươi có thù oán với hoàng thất, nếu ta điều tra không sai, phụ thân ngươi năm đó đã dùng một phương thuốc giữ thai để cứu Tần phi người được Hoàng thượng sủng ái nhất, cho nên mới dẫn đến họa sát thân, ngươi sở dĩ tiến vào Đại lý tự làm việc, cũng là để âm thầm điều tra vụ án của phụ thân ngươi năm đó đi?"

Trường Hận cầm hộp sững sờ ở nơi đó, rất nhanh, khinh ngạc trên mặt biến thành cười khổ: "Không hổ là Thiếu khanh, những việc này không lừa được ngươi, ngươi còn biết những gì?"

"Thân phận của ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh giá hắn, sâu kín nói ra một câu: "Nữ phẫn nam trang, làm khó ngươi nhiều năm như thế."

"Thiếu khanh phát hiện từ khi nào?" Lúc này Trường Hận ngược lại không chút nào kinh ngạc.

"Không phải ta phát hiện."

"Vậy là ai?"

"Vật nhỏ."

Trường Hận đột nhiên nhớ lại chuyện lúc trước bị mèo hương nhỏ sờ mó.

"Nếu Thiếu khanh đã biết rõ chân tướng, chuẩn bị xử trí ta thế nào?" Trường Hận thản nhiên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Che giấu thân phận nữ tử đến Đại lý tự làm việc, chính là tội khi quân.

"Ngươi giúp ta chế dược, ta giúp ngươi điều tra vụ án năm đó, ngươi cảm thấy như thế nào?" Độ cong trên môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia giảo hoạt.

"Được rồi được rồi." Trường Hận bất đắc dĩ thu hộp lại: "Dù sao cũng đều là tội rơi đầu, ta lại chỉ có một cái đầu, tổng sẽ không rơi hai lần, tội nhiều cũng như nhau."

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Ngươi đem quỷ thảo chế thành dược trước, nếu còn thừa thì giữ lại, ta còn dùng vào việc khác, nhất định phải nhanh lên, cùng lắm là hai ngày phải chế xong."

"Đã biết." Trường Hận khoác áo choàng, cùng Thanh Mặc Nhan một trước một sau ra khỏi thư phòng.

Bởi vì trên người Trường Hận màn theo vật vô cùng quan trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan phái hai tên tử sĩ hộ tống nàng về Đại lý tự.

"Tiểu Lam sao rồi?" Thanh Mặc Nhan trở về chính phòng, Huyền Ngọc canh giữ ở cửa một tấc cũng không rời.

"Trường Hận chế dược, uy Như cô nương ăn, dược chữa trẹo chân cũng đã dùng qua."

Thanh Mặc Nhan đi vào trong phòng, thấy trên bàn bày mấy món ăn, sớm đã nguội lạnh, lúc này mới nhớ tới hắn đã bận rộn cả một buổi tối, cũng chưa ăn cơm.

Sai người hâm nóng lại đồ ăn, hắn ăn qua loa, vốn định gọi Như Tiểu Lam dậy để nàng ăn một chút, nhưng nàng ngủ tựa như bãi bùn mềm, mặc kệ hắn gọi thế nào cũng không tỉnh.

"Thế tử đang nghỉ ngơi." Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc, nghe ra bảy phần lạnh lẽo.

"Nhị gia hôm nay trong lúc làm việc bị kinh hách quá độ, đại phu kê cho đơn thuốc an thần, nhưng mà dược liệu trong kho đều đã bị chuột gặm hết... Hầu gia sai lão nô tới đây truyền lời, thỉnh thế tử lát nữa đi thăm nhị gia mang theo một ít." Quản gia trong phủ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Chính mắt thấy trưởng thành, Thiếu khanh chờ đợi quả chín

Thanh Mặc Nhan nghe thấy thanh âm ngoài cửa sổ, sắc mặt bất giác lạnh xuống.

Huyền Ngọc căn bản không có ý tứ muốn vào phòng truyền lời, trực tiếp nói với quản gia: "Thế tử bận việc cả ngày sớm đã đi ngủ, nhị gia cần dược gì cứ bảo đại phu liệt kê ra, ta có thể điều người mang đến cho nhị gia dùng."

"Này... Sợ là không ổn đi, để ngươi tự tiện lấy đồ trong nhà kho..."

"Chỉ là mấy vị dược liệu mà thôi, chúng ta nơi này cũng không có mấy tên nô tài tham lam, trước nay cũng không có ai dòm ngó đến đồ vật trong nhà kho." Huyền Ngọc châm chọc nói.

Quản gia bị nghẹn nói không nên lời, nửa ngày mới lắp bắp: "Tốt xấu gì nhị gia cũng bị dọa do công việc ở Đại lý tự, chẳng lẽ thế tử không định qua xem một chút sao?"

"Thế tử cũng đâu phải là đại phu." Huyền Ngọc trừng mắt nhìn hắn.

"Nhưng mà..."

"Ngươi nói đủ chưa, lải nhải phiền muốn chết." Huyền Ngọc trầm giọng quát lớn: "Không phải lúc trước Hầu gia đã đáp ứng ba điều kiện của thế tử rồi sao, đừng nói là bị chấn kinh, dù cho bị dọa đến điên cũng không có bất cứ liên quan gì đến thế tử chúng ta!"

Nghe đối thoại ngoài cửa sổ, Thanh Mặc Nhan chậm dãi cởi áo ngoài ra, vén màn lên.

Bên ngoài có Huyền Ngọc là đủ rồi, phụ thân hắn muốn gì cứ việc lấy đi, cũng chỉ là mấy vị dược liệu mà thôi, hắn cũng không muốn để ý, chỉ là hắn tuyệt đối sẽ

không đến thăm nhị đệ của hắn.

Lúc trước hắn đã nói rõ ràng, cho nên hiện tại dù có xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến hắn.

Lại nói hôm nay còn phát sinh chuyện khiến hắn mệt mỏi, hắn cần thời gian suy nghĩ.

Này hết thảy chuyện đang xảy ra đều như chỉ hướng vào hắn, cùng với quỷ thảo trên tay hắn.

Chẳng lẽ thật sự là Thái tử giở trò quỷ sau lưng? Vì sao hắn muốn có được vật nhỏ, vì sao lại liên tiếp ám chỉ với hắn, muốn cho thấy hắn biết trong tay hắn đang có quỷ thảo.

Hắn đứng ở trước giường suy nghĩ đến nhập thần, chợt thấy tiểu nhân nhi trên giường cựa quậy, dùng tay che lỗ tai lại, bực bội lăn tới lăn lui.

"Huyền Ngọc." Hắn quát khẽ.

Đối thoại ngoài cửa sổ lập tức dừng lại.

"Thế tử có gì phân phó?" Huyền Ngọc hỏi.

"Mang quản gia đến nhà kho lấy dược, đừng ầm ĩ ở đây."

Huyền Ngọc đáp lời, lại không nghe thấy thanh âm của quản gia nữa, chắc đã bị Huyền Ngọc chặn miệng kéo đi rồi.

Trên giường, Như Tiểu Lam trở mình rồi mở mắt.

"Hầu gia gọi ngươi đi thăm nhị gia?" Nàng hỏi, thanh âm vừa tỉnh ngủ nghe khàn khàn, không thanh thúy giống như ngày thường.

"Ân." Thanh Mặc Nhan hiển nhiên không muốn nhắc đến đề tài này, thuận miệng đáp lời, xoay người muốn lấy nước trên bàn, ai ngờ bên hông căng thẳng, Như Tiểu Lam duỗi tay kéo lấy góc áo hắn.

"Làm cái gì?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn y phục chính mình.

Bệnh cũng không chịu nằm yên.

"Ngươi lại đây..." Như Tiểu Lam còn buồn ngủ vẫy tay với hắn: "Lại đây một chút."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài, bộ mặt lạnh băng bất tri bất giác hòa hoãn xuống.

"Muốn nói gì?" Lấy tay chống lên gối, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm nàng.

Như,Tiểu Lam nhắm mắt cười hắc hắc, trực tiếp ôm lấy eo hắn.

Không biết có phải do nguyên nhân sốt cao hay không, mùi xạ hương trong màn đặc biệt nồng đậm, dưới chăn gấm, khuôn mặt vật nhỏ đỏ bừng, môi hồng hé mở thở ra từng trận hơi nóng.

Nàng ôm lấy eo hắn, tay nhỏ bé vòng đến phía sau vuốt nhẹ lên lưng hắn, giống như là dỗ tiểu hài tử.

Thanh Mặc Nhan không nhịn được mà bật cười.

"Như thế nào, ngươi nghĩ ta cần ngươi đến an ủi?"

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Ta chính là muốn cho ngươi biết, ngươi còn có ta."

Thân thể Thanh Mặc Nhan cứng lại, vẫn duy trì tư thế kia nửa ngày cũng không động đậy.

Trong lúc trầm mặc, hắn cảm nhận được hô hấp Như Tiểu Lam chậm lại, cánh tay đang ôm hắn cũng từ từ buông ra.

Cúi đầu nhìn, nàng thế nhưng ngủ rồi.

Thanh Mặc Nhan lấy cánh tay nàng trên người hắn xuống, nhét trở lại vào chăn.

Vừa định xoay người, miệng nhỏ Như Tiểu Lam khẽ giật giật, thì thào kêu một tiếng: "Thanh Mặc Nhan..."

Tiếng nói mềm mại ngọt lịm, lồng ngực Thanh Mặc Nhan tê dại, tựa như vừa uống vào một ly nước mật, liên tục ngọt đến trong lòng.

Vốn định đến thư phòng suy nghĩ tiếp, nhưng hiện tại nhìn thấy tiểu nhân nhi giống như mèo con, hắn quyết đoán cởi giày ra, hơi đẩy Như Tiểu Lam vào trong giường, tạo ra khoảng trống ở ngoài, nằm lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa lại một lần nữa vang lên thanh âm trầm thấp của Huyền Ngọc: "Thế tử..."

"Có việc gì?"

"Hầu gia đến đây, nói là bệnh tình nhị gia rất nặng, hắn có chuyện muốn hỏi người."

Trong bóng đêm, con ngươi Thanh Mặc Nhan khép hờ: "Nói ta ngủ rồi, ngày mai còn phải làm vài việc cho Hoàng thượng, không được xảy ra sai lầm."

"Nhưng... Nếu Hầu gia không đi..." Huyền Ngọc có chút do dự, chung quy Hầu gia vẫn là chủ tử trong phủ, không giống như quản gia hắn có thể đuổi.

"Nếu hắn không đi, ngươi lấy bản cam kết ngày ấy hắn đưa đến cho hắn xem."

Nhiều lời vô ích, hắn đối với nhị đệ của mình đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Hắn chính là người nâng không nổi, đỡ cũng không lên được, nếu như năng lực không tốt, chỉ cần thành thật cùng chịu khó làm việc cũng sẽ không vấn đề gì, nhưng cố tình hắn lại là một người có dã tâm.

Ai cũng muốn làm tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, nhưng không phải ai cũng có cơ hội.

Có quyền thế, Hoàng đế sợ bọn họ sau lưng phản bội, vô dũng vô mưu Hoàng đế nhìn còn thấy chướng mắt, chỉ có cô thần như hắn, Hoàng đế mới cảm thấy yên tâm.

Hắn vừa dứt lời, tiểu nhân nhi bên người lại không an phận cựa quậy, đầu nhỏ chui vào trong chăn, động tác kia, giống y hệt một chú mèo con.

Như Tiểu Lam là mèo hương hóa thành hình người, tự nhiên thính giác rất nhanh nhạy, dù cho tiếng nói chuyện trầm thấp cũng đủ để đánh thức nàng.

Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc xong liền nâng tay dập tắt ngọn nến trên bàn.

Huyền Ngọc nhìn thấy trong phòng tối đen, cũng không dám đến quấy rầy nữa.

Như Tiểu Lam cựa quậy ở trong chăn, thật vất vả mới tìm được vị trí thoải mái, cuộn tròn người lại bất động.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay qua, năm ngón tay xuyên qua tóc nàng, nhẹ nhàng chải vuốt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đang lúc hắn bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, thân thể Như Tiểu Lam nằm ở một bên bỗng tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn ánh sáng màu trắng vây quanh nàng, ngọn tóc thong thả dài ra, tựa như mầm cây đầu xuân, càng lúc càng dài.

Thanh Mặc Nhan nghiêng thân mình, lẳng lặng nằm ở nơi đó nhìn vật nhỏ của hắn đang dần dần lớn lên.

Lúc này nàng sẽ lớn đến bao nhiêu đây?

Hắn là sắp biến thành thiếu nữ yêu kiều duyên dáng đi, tính thời gian, từ khi bọn họ quen biết đến nay, đã qua nửa năm.

Lúc trước Trường Hận đã phỏng đoán qua, nói nàng sẽ lớn lên trong vòng một năm, xem ra nhiều nhất là nửa năm nữa, trái cây sẽ chín ngon.

Đến lúc đó, hắn cũng phải tìm cho đủ thuốc dẫn để chế thuốc giải cổ độc, rồi mới... Hái trái cây chín vào đúng mùa.

Trong bóng đêm, Thanh Mặc Nhan gối đầu lên cánh tay mình, tay kia chải vuốt mái tóc đang không ngừng dài ra.

Nửa sườn mặt tuấn mỹ ẩn trong bóng đêm, nửa còn lại bị ánh sáng từ trên người Như Tiểu Lam chiếu lên, con ngươi đen trắng rõ ràng sáng ngời tựa như những ngôi sao trên bầu trời, lại giống như một con dã thú đang lẳng lặng ẩn núp, ôn nhu nhìn chằm chằm con mồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Ta muốn sủng nàng, các ngươi có ý kiến?

Như Tiểu dưỡng bệnh ở Hầu phủ hai ngày liền khôi phục tinh thần, trừ bỏ vết thương ở chân vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cả người quả thực một khắc cũng không chịu ngồi yên, dù cho chỉ có một chân lành lặn, nhưng luôn thấy thân ảnh nàng nhảy tới nhảy lui ở trong sân.

Thanh Mặc Nhan xin phép với Đại lý tự bên kia, đem những hồ sơ cùng công văn chưa xử lý xong mang về phủ, khắp nơi nhìn chằm chằm nàng.

Khi Huyền Ngọc phụng mệnh mang quần áo mới đến cho Như Tiểu Lam, liền biết nhất định Như cô nương lại trưởng thành thêm một chút, tuy rằng hắn không rõ đạo lý bên trong, nhưng dù sao thế tử đã không để ý, cấp dưới như hắn cũng không nên nghi thần nghi quỷ.

Như Tiểu Lam dùng thời gian một ngày làm xong hai khối thế thân phù, đưa cho Thanh Mặc Nhan.

Buổi sáng ngày thứ ba, Thanh Mặc Nhan một lần nữa mang nàng đến Bạch Hạc học viện.

"Lần trước là ta sơ sẩy, lần này ta sẽ đưa ngươi tới trên đỉnh núi." Xuống xe, Thanh Mặc Nhan cũng không giống lần trước để tự nàng đi vào, mà lại quay người ôm nàng ra khỏi xe.

Như Tiểu Lam bất an quét mắt nhìn xung quanh.

Không nghĩ tới bị bệnh một hồi, khi tỉnh lại đã thấy bản thân trưởng thành lên một ít, mấy hôm trước vẫn là thân thể tiểu ngây ngô, hiện tại ngực đã hơi nhô lên, cư nhiên mang theo chút phong vận mê người.

Bất quá diện mạo nàng vẫn không được coi là mỹ nhân, gương mặt vẫn mang theo nét mũm mĩm của trẻ con, mắt mèo như ngọc phỉ thúy sáng lấp lánh.

"Không tốt đâu, ta đã lớn như thế." Ở Dạ Hạ quốc này, nữ tử hơn mười tuổi cũng xem như là đã trưởng thành, Thanh Mặc Nhan lại vẫn ôm nàng như ôm trẻ con, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Chân của ngươi, có thể tự mình đi lên hai ngàn thềm đá?" Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng.

Như Tiểu Lam chột dạ rụt cổ: "Có chút khó khăn..."

"Vậy đừng nói gì nữa." Thanh Mặc Nhan không kiên nhẫn nói, Huyền Ngọc đi theo sau lưng bọn họ cũng bước vào trong học viện.

Dọc theo đường đi, không ít học sinh đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam có điểm không bình tĩnh nổi.

Trước kia khi còn là tiểu hài tử, nàng còn có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ loại đãi ngộ cấp khách quý này: Được Đại lý tự Thiếu khanh ôm.

Nhưng hiện tại, nhìn thế nào cũng thấy giống với tư vị cậy sủng mà kiêu.

Như Tiểu Lam tựa đầu lên vai Thanh Mặc Nhan, vùi vào trong áo choàng hắn.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được cỗ nhiệt khí không ngừng đập vào cổ hắn, ngứa, không khỏi lộ ra mỉm cười.

Kết quả hắn cười như thế, liền khiến những người xung quanh kinh ngạc đến té ngã.

"Kia không phải Đại lý tự Thiếu khanh sao?"

"Nghe nói hắn là ngọc diện la sát... Phương thức làm việc đến ngay cả ác quan trong triều cũng hổ thẹn không bằng... Không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ cười?"

"Nữ hài tử lần trước khiến Tiêu tiên sinh phải gào khóc, chính là hắn nhận nuôi..."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm nghị luận, lỗ tai giật giật, tiến đến trước mặt Thanh Mặc Nhan lo lắng hỏi: "Tiêu tiên sinh ngày đó thật sự bị ta làm tức đến phát khóc?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Hắn là đau lòng cho y phục của mình."

Như Tiểu Lam trợn tròn mắt, đây là lần đầu nàng nghe có người khóc vì y phục.

Đến trên đỉnh núi, Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn nàng đến phòng học.

Vừa đúng lúc Tiêu Sa Lai cũng đang đi đến phòng học, hai bên đi qua lối rẽ, vừa vặn đụng mặt nhau.

Như Tiểu Lam cười trừ: "Tiêu tiên sinh sớm."

Không phải thỉnh an, cũng không phải thái độ cung kính, hoàn toàn là nói cho có lệ.

Khóe miệng Tiêu Sa Lai co rút, một câu cũng không nói nên lời.

Thanh Mặc Nhan xem nhẹ, trực tiếp đưa nàng đến vị trí của mình, xoay người tiếp nhận cây đàn trên tay Huyền Ngọc đặt lên bàn.

"Đây là... Ta?" Như Tiểu Lam kinh ngạc, dọc theo đường đi nàng không hề để ý đến Huyền Ngọc, cho nên cũng không biết Thanh Mặc Nhan chuẩn bị đàn cho nàng.

"Hết tiết học ta sẽ đến đón ngươi." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm dặn dò nàng, không để ý đến vô số ánh mắt nhìn trộm ở ngoài cửa.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia gật đầu.

Lúc này Tiêu Sa Lai bỗng đi đến, tươi cười trên mặt có chút vặn vẹo: "Thiếu Khanh có chút làm quá rồi đi, học sinh ở học viện chúng ta ai mà chẳng có xuất thân cao quý, lại không có ai sủng hài tử đến mức như ngươi, chẳng lẽ không sợ nàng cậy sủng mà kiêu sao? Nữ tử giống như vậy chỉ sợ ngày sau sẽ khó tìm được nhân gia thích hợp."

"Ta nguyện ý sủng nàng, không cần Tiêu tiên sinh phải nhọc lòng." Câu nói đầu tiên của Thanh Mặc Nhan đã khiến Tiêu tiên sinh phải nghẹn họng.

Thiếu khanh đại nhân nhà ta nói nguyện ý, ngươi quản được sao?

Như Tiểu Lam âm thầm cười trộm.

Thanh Mặc Nhan lại tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Huyền Ngọc đặt lên bàn: "Đừng ăn bậy những thứ ở học viện."

Như Tiểu Lam đột nhiên ý thức được một vấn đề, nếu như nói có người ở trong học viện cố ý hại tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, vậy rất có khả năng nàng cũng sẽ bị liên quan, cho nên càng phải chú ý tới vấn đề thức ăn ở đây, không thể tùy tiện ăn lung tung được.

"Ta hiểu rồi." Như Tiểu Lam trịnh trọng hứa hẹn: "Thanh Mặc Nhan ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ăn thứ mà người xa lạ đưa, dù có thèm cũng tuyệt đối không được ăn!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng học sinh khe khẽ cười nhẹ.

Tiểu nha đầu này đúng là thành thật đáng yêu, tuy rằng chọc giận Tiêu tiên sinh bọn họ, nhưng mà so với mấy vị thiên kim tiểu thư giả bộ khoe khoang thì thú vị hơn rất nhiều.

Bởi vì bọn họ mới chỉ gặp qua nàng một lần, cho nên hoàn toàn không cảm giác được thân thể cùng bề ngoài của nàng có gì biến hóa.

Trong lúc nhất thời, những tiếng cười phía sau đều mang theo ánh mắt thiện ý.

Như Tiểu Lam cười hì hì với Thanh Mặc Nhan, đôi mắt trong suốt màu xanh lóe lên nhiều điểm kim quang, tươi cười đẹp cực kỳ.

Trong nháy mắt Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút thất thần.

Nếu không phải đang ở học viện, hắn đã sớm ôm nàng vào trong lòng xoa nắn một phen.

Lúc gần đi, Thanh Mặc Nhan bỏ lại một câu: "Nếu như còn bị phạt đứng nâng đàn, ngươi cứ quăng nó đi, có bao nhiêu cứ tính cho ta."

Tiêu Sa Lai ở một bên suýt nữa tắc thở.

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Quả nhiên là có người chống lưng vẫn tốt hơn, mặc kệ đi đến đâu cũng không sợ bị người ta bắt nạt.

Nếu có thể dựa vào chủ nhân kiếm cơm, thì cần gì phải dựa vào tài nghệ nữa? Trực tiếp bán manh cũng đủ sống rồi.

Như Tiểu Lam suy nghĩ đẹp đẽ, còn đang cười trộm, bỗng có một người lại đây, ngồi xuống bên cạnh vị trí nàng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, thấy là tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, "Sớm.", nàng dựa theo thói quen ở hiện đại vẫy tay với hắn.

Vu Tĩnh Kỳ không quen nên banh mặt, trầm mặc nửa ngày mới nghẹn ra được một câu: "Bệnh của ngươi khỏi rồi?"

"Ân." Như Tiểu Lam sáng khoái trả lời, nàng đã sớm đem ký ức không vui vẻ với Vu Tĩnh Kỳ ném ra sau đầu.

"Thân thể ngươi không có việc gì đi?" Như Tiểu Lam hạ giọng hỏi: "Cổ độc có phát tác không?"

Đáy mắt Vu Tĩnh Kỳ xẹt qua một tia kinh ngạc: "Sao ngươi biết?"

Đêm đó hắn phát bệnh ở trong cung, tin tức đã bị Hoàng thượng phong tỏa, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đem chuyện này nói với nàng.

"Ai bảo ta là hộ hoa sứ giả của ngươi đây." Như Tiểu Lam có chút tự đại nói: "Muốn bảo hộ ngươi thật tốt thì phải biết toàn bộ chuyện của ngươi."

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ai cần ngươi bảo hộ."

Như Tiểu Lam không nghĩ tới đối phương biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả nàng: "Uy, ngươi người này sao lại như vậy, Hoàng đế gia gia lo lắng cho an toàn của ngươi, sợ ngươi gặp chuyện không may, nên mới để cho Thanh Mặc Nhan tiếp quản chuyện này."

"Hoàng đế gia gia?" Đuôi lông mày Vu Tĩnh Kỳ lập tức dựng đứng lên: "Ngươi nghĩ mình là ai, kêu loạn lung tung, cũng không sợ rơi đầu?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt khó hiểu: "Có chuyện gì, ở trước mặt Hoàng đế gia gia ta cũng kêu như thế, hắn cũng chưa bao giờ nói gì ta... Ngươi người này..."

"Ta người này làm sao?" Vu Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn nàng.

"Đúng là không đáng yêu chút nào!" Như Tiểu Lam căm giận quay đầu đi, nàng không hiểu, vì sao muốn nói chuyện hòa hợp với người này lại khó khăn đến thế.

Hắn ăn thuốc súng lớn lên sao, vì cái gì lần nào cũng muốn đối đầu với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Dám chọc giận Thanh Mặc Nhan đến phần mộ cũng

không có mà lưu lại

Trong phòng học, tiếng đàn du dương.

Tiêu Sa Lai ngồi sau bàn, hai tay cứng ngắc đặt trên đàn cổ, khí sắc trên mặt tương đối không tốt.

Trong phòng học, tất cả học sinh đều nín thở ngưng thần, thở mạnh một cái cũng không dám.

Trong không khí an tĩnh đến quỷ dị, bỗng vang lên một thanh âm đặc biệt chói tai.

Có người vừa chép miệng.

Tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ quay đầu, nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ghé vào trên cây đàn ngủ ngon lành, cũng không biết có phải là mơ thấy đồ ăn hay không.

"Tranh" một tiếng, Tiêu Sa Lai đàn lệch âm.

Mọi người đều kinh ngạc.

Trong Dạ Hạ quốc người có được cầm kỹ như Tiêu Sa Lai chỉ đếm được trên đầu ngón tay, có thể khiến hắn phân tâm khi đàn... Với hắn mà nói, đây quả thực giống như là sỉ nhục.

Tiêu Sa Lai buông đàn ra, mỉm cười đứng lên.

Nhưng mọi người lại cảm thấy, nụ cười của hắn nhìn như thế nào cũng có chút dữ tợn.

"Như Tiểu Lam." Hắn kêu một tiếng.

Như Tiểu Lam vẫn không nhúc nhích.

"Như Tiểu Lam!" Tiêu Sa Lai nâng cao thanh âm.

Như Tiểu Lam vẫn ngủ say, trong lúc ngủ mơ còn lộ ra tia cười ngọt ngào.

Vu Tĩnh Kỳ thật sự không nhìn tiếp được nữa, lặng lẽ duỗi chân qua dưới gầm bàn đá nàng một cái.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt: "Đến giờ nghỉ trưa rồi sao, có thể ăn cơm rồi?" Nói xong còn duỗi tay lấy hộp đồ ăn ra.

Vu Tĩnh Kỳ oán hận hừ một tiếng: "Chỉ biết ăn thôi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới tỉnh táo lại, phát hiện tất cả mọi người đều quy củ ngồi sau đàn, Tiêu Sa Lai cười phong hoa tuyệt đại, chỉ là khóe miệng vặn vẹo, như là triệu chứng trúng gió.

Như Tiểu Lam chột dạ thè lưỡi, cất hộp đồ ăn về chỗ cũ.

"Như Tiểu Lam, ngươi đứng lên." Tiêu Sa Lai thong thả nói.

Lại muốn phạt ta?

Như Tiểu Lam thở dài, xem ra nàng cùng lão sư này trời sinh đã là kẻ thù rồi.

Loay hoay một lúc lâu, đứng lên.

Tiêu Sa Lai tiêu sái vung cẩm bào hồng nhạt, đưa ngón tay thon dài ra, chỉ hướng ngoài cửa sổ.

"Ngươi thấy bụi cỏ kia không?"

"Ân."

"Biết vi sư muốn nói gì không?"

Như Tiểu Lam nhìn theo hướng hắn chỉ, tất cả học sinh trong phòng, cũng đều duỗi cổ ra nhìn.

Mùa đông bụi cỏ sớm đã khô vàng, không ngừng lắc lư trong gió lạnh.

"Chẳng lẽ Tiêu tiên sinh muốn nói ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh? (*)"

(*) "Ly ly nguyên thượng thảo, Nhất tuế nhất khô vinh." - Nguyên gốc là "离离原上草，一歲一枯榮" được trích từ bài thơ "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt". Câu thơ mang nghĩa: Cỏ trên cánh đồng bời bời, Mỗi năm một lần úa một lần tươi.

Tiêu Sa Lai nhướng mày, hiển nhiên hắn không ngờ tới tiểu nha đầu kia lại có thể ngâm ra một câu thơ như vậy.

"Không phải." Hắn lắc đầu.

"Dã hoả thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh? (*)"

(*) "Dã hoả thiêu bất tận, Xuân phong xuy hựu sinh." - Nguyên gốc: "野火燒不盡, 春風吹又生". Cũng được trích từ bài thơ "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt". Dịch nghĩa: Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết, Khi gió xuân thổi lại sinh sôi này nở.

Tiêu Sa Lai vẫn cứ lắc đầu.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, liên tiếp thử qua mấy đáp án khác, nhưng tất cả đều không đúng.

"Rốt cuộc Tiêu tiên sinh muốn nói cái gì?"

Tiêu Sa Lai cười quyến rũ: "Những người chọc giận vi sư, cỏ trên phần mộ bọn họ đã mọc dài hơn cả như thế."

Trong học đường, mọi người đồng loạt trầm mặc.

Tổng cảm thấy, có loại ác ý rất sâu.

Như Tiểu Lam nâng tay chỉ bãi đất trống gần bụi cỏ: "Tiêu tiên sinh nhìn thấy bãi đất kia không?"

Tiêu Sa Lai liếc mắt một cái: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Những người chọc giận Thanh Mặc Nhan, sau khi chết đến phần mộ cũng không có."

Trong phòng học lại vang lên một mảnh tiếng hít không khí.

Ai chẳng biết Đại lý tự Thiếu khanh, ngọc diện diêm vương.

Vụ án qua tay hắn thẩm vấn, số người chết do khổ hình nhiều không đếm xuể, thật sự là đến ngay cả phần mộ cũng không còn lưu lại.

Sắc mặt Tiêu Sa Lai nháy mắt nhiễm lên một tầng trắng bệch, khí thế vừa rồi còn lên cao bỗng chốc bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hơn nữa còn là diệt đến không lưu lại dù chỉ là chút bụi phấn.

Như Tiểu Lam cười hì hì ngồi về chỗ.

Thiên a, loại cảm giác này thật quá tốt.

Khó trách mọi người đều muốn có người thân quyền cao chức trọng, thắng sảng khoái như thế, đến ngay cả người trước nay luôn khiêm tốn như nàng cũng không nhịn được cười ra tiếng.

"Uy..." Vu Tĩnh Kỳ ghét bỏ lườm nàng một cái: "Miệng cười sắp lệch luôn rồi."

Như Tiểu Lam bừng tỉnh, đúng vậy, trừ bỏ nàng ra, vị tiểu vương gia này cũng rất có thực lực, phụ thân hắn là Tứ hoàng tử, gia gia là Hoàng đế, tự nhiên hợp lại thế lực vô cùng to lớn.

Thật vất vả mới chờ đến giờ nghỉ trưa, Như Tiểu Lam cầm hộp đồ ăn gắt gao đi theo sau lưng Vu Tĩnh Kỳ.

Phần lớn học sinh đều dùng cơm trong nhà ăn học viện, Vu Tĩnh Kỳ vừa mới ngồi xuống, Như Tiểu Lam liền chiếm luôn vị trí đối diện hắn.

"Ngươi có biết như vậy rất phiền không?" Vu Tĩnh Kỳ không khách khí trừng mắt với nàng.

Như Tiểu Lam không để ý mở hộp đồ ăn ra, thời điểm ăn cơm, nàng không muốn tức giận với những người không liên quan.

Thanh Mặc Nhan chuẩn bị toàn là những món nàng thích, cho nên khi mở hộp ra, không tránh khỏi mặt mày hớn hở.

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ một tiếng: "Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, đáng giá để cao hứng như thế?"

"Đương nhiên là đáng giá." Như Tiểu Lam nhét đồ ăn vào miệng, hai má phình ra, tựa như con sóc: "Ngươi chưa bao giờ trải qua tư vị đói bụng đi."

Thân là trưởng tử Hoàng tử, hắn làm sao có khả năng phải chịu đói.

"Thanh Mặc Nhan cũng không để cho ngươi phải chịu đói đi?" Vu Tĩnh Kỳ nhịn không được hỏi một câu, buổi sáng khi Thanh Mặc Nhan đưa nàng lên núi, tận mắt hắn nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan sủng nàng như thế, làm sao có khả năng để nàng phải chịu đói được.

"Ta nói trước kia... Trước kia..." Như Tiểu Lam mơ hồ nói, nàng không thể nói cho hắn biết trước kia khi còn ở hiện đại, thường xuyên có người cố ý phá hỏng cơm trưa của nàng, những người đó luôn nhìn nàng không vừa mắt, chê cười nàng có người ông nội như thế, còn là đã hài tử không cha không mẹ.

Cho nên khi đi học, cơ hồ mỗi buổi trưa nàng đều phải chịu đói bụng.

Bất quá chuyện này nàng chưa từng nói với ai qua, ngay cả ông nội cũng vậy.

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, nửa ngày cũng không nghe thấy Vu Tĩnh Kỳ nói chuyện, vì thế ngẩng đầu lên, thấy Vu Tĩnh Kỳ đang yên tĩnh xem xét nàng.

"Có chuyện gì?" Như Tiểu Lam kỳ quái nói.

"Ngươi giống như... Có chút không giống với hôm đó." Vu Tĩnh Kỳ nghiêng đầu, giống như đang cố gắng tìm ra từ ngữ thích hợp: "Ngươi có vẻ như đã cao lên một chút..."

"Ngươi là muốn nói bỗng nhiên thấy ta trưởng thành hơn đi?" Như Tiểu Lam nheo mắt đắc ý nói: "Có phải hay không càng tăng thêm mị lực?"

"So với Tiêu tiên sinh, ngươi còn kém xa lắc." Vu Tĩnh Kỳ nói móc.

Như Tiểu Lam nín nhịn.

Không sai, dù cho nàng đến thế giới này, cũng vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường, không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng không thể khiến nam tử vừa gặp đã thương.

"Là lớn hơn chút." Vu Tĩnh Kỳ bày ra bộ dáng lão nhân đánh giá nàng: "Ta nhớ ra rồi... Thái hậu đã từng kể qua về ngươi, nàng nói ngươi là người dị tộc, con dối đứng đầu giết chết phụ mẫu ngươi, còn bắt nhốt ngươi nhiều năm..."

"Phốc!" Như Tiểu Lam không nhịn được, phun hết cơm trong miệng ra.

Câu chuyện thêu dệt như thế mà cũng có người tin a!

Che miệng, thật vất vả mới nhịn xuống được nụ cười xấu xa ở trong lòng.

"Như Tiểu Lam." Vu Tĩnh Kỳ phía đối diện cắn chặt răng.

Ngẩng đầu, khinh ngạc khi thấy tất cả cơm canh nàng vừa phun ra đều dính ở trên người đối phương, trên cẩm y hoa lệ đều là hạt cơm...

"Khụ khụ, xin lỗi xin lỗi." Như Tiểu Lam cuống quít muốn đưa tay áo ra để lau cho đối phương.

Vu Tĩnh Kỳ lại hầm hầm đứng lên, phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Thả câu vì mục đích lấy cá ăn mới là vương đạo

Vu Tĩnh Kỳ không chào tạm biệt phất tay áo rời đi.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam thu thập hộp đồ ăn xong đuổi theo, sớm đã không thấy bóng người đâu.

Lúc này nàng mới nhớ tới quy củ của Bạch Hạc học viện, thời gian nghỉ trưa, mọi người được phép tùy ý đi lại, cho nên không ít người đã đi nghỉ ngơi, hoặc là kết thêm bằng hữu ở trong học viện.

Như Tiểu Lam một lần nữa đi ra ngoài tìm kiếm Vu Tĩnh Kỳ, hỏi thăm vài người, rốt cuộc có người nói cho nàng biết Vu Tĩnh Kỳ thích nghỉ trưa ở Tàng thư lâu.

Như Tiểu Lam không quen thuộc đường đi trong học viện, vòng vo rất lâu mới tìm được Tàng thư lâu.

Xa xa nàng thấy bên ngoài Tàng thư lâu có một cái ao, nước ao xanh dập dờn.

Trên bờ ao, một nam tử tầm hơn ba mươi tuổi ngồi đó, lẳng lặng thả câu.

Như Tiểu Lam đi nhanh vài bước, chợt thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ lộ ra sau đám cây cối ở một bên.

"Nguyên lai ngươi ở đây a." Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thở ra.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi trên một tảng đá, trên tay cũng cầm cần câu.

Khi đến gần Như Tiểu Lam mới chú ý tới vị nam tử cách đó không xa kia đang ngồi trên xe lăn, đầu gối đắp một tấm thảm, sắc mặt tái nhợt, tựa như sinh bệnh nhiều năm.

"Vừa rồi là ta không đúng, làm bẩn y phục ngươi, ngươi đừng nóng giận." Như Tiểu Lam đưa mặt lại gần.

Vu Tĩnh Kỳ hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cần câu trong tay.

Nam tử đối diện giống như không nhìn thấy bọn họ, nửa ngày trôi qua, đến ngay cả tư thế cũng không có biến hóa.

"Hắn là ai?" Như Tiểu Lam thấp giọng hỏi Vu Tĩnh Kỳ.

"Hắn là Thanh Đô tiên sinh, Tàng thư lâu do hắn quản lý, bởi vì hắn am hiểu y thuật, cho nên ở Bạch Hạc học viện có ai sinh bệnh đều đến tìm hắn."

"Hắn là đại phu đi?" Ánh mắt Như Tiểu Lam dừng trên xe lăn của Thanh Đô tiên sinh.

Nếu y thuật hắn tốt như vậy, vậy chân hắn là bị làm sao?

Như Tiểu Lam rất muốn hỏi vấn đề này, nhưng đúng lúc này, nàng nhìn thấy cần câu Thanh Đô tiên sinh vừa động, hắn kéo cần, theo một đạo đường cong màu bạc, một con cá nhỏ bị hắn câu lên, dừng ở trên bờ liều mạng giãy giụa.

"Câu được cá rồi!" Như Tiểu Lam hưng phấn nói.

Nhưng chưa đợi này hoan hô ra tiếng, đã thấy Thanh Đô tiên sinh gỡ cá nhỏ ra, tùy tay ném trở lại trong ao.

"Ai? Hắn câu cá không phải để ăn sao?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ chuyên chú nhìn cần câu: "Thanh Đô tiên sinh chỉ cần cá lớn."

Như Tiểu Lam đứng một hồi ở nơi đó, thấy cần câu Thanh Đô tiên sinh lại lay động một lần nữa, lần này câu lên được một con cá to.

Đôi mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Sẽ nướng ăn sao?"

Vu Tĩnh Kỳ xem thường liếc nàng một cái: "Trong đầu ngươi cuối cùng chứa toàn thứ gì a."

"Có chuyện gì? Có gì không đúng?"

"Từ trước đến nay Thanh Đô tiên sinh câu cá chưa bao giờ là để ăn."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ dừng một chút: "Ta cũng không biết... Dù sao ta cũng chưa bao giờ thấy hắn ăn cá qua."

Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Đô tiên sinh, chỉ thấy hắn lấy con cá to ra khỏi cần câu, ném xuống bên người.

Con cá liều mạng bật đáp, thân thể xoắn tới xoắn lui, nửa ngày cũng không tắt thở.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới dưới chân Thanh Đô tiên sinh đã sớm có năm, sáu con cá lớn đang nằm đó, tất cả đều bị đông lạnh, hiển nhiên chết đã lâu.

"Vu Tĩnh Kỳ." Mỉm cười trên mặt Như Tiểu Lam biến mất.

Phảng phất như cảm giác được Như Tiểu Lam khác thường, Vu Tĩnh Kỳ ngẩng đầu lên.

"Ngươi chưa bao giờ thấy hắn ăn cá, vậy cuối cùng những con cá kia đã đi nơi nào?"

Vu Tĩnh Kỳ nghiêm túc suy nghĩ, trước kia hắn chưa từng suy xét đến loại vấn đề nhàm chán này, hiện tại thấy Như Tiểu Lam hỏi như thế, hắn đúng là không trả lời được.

"Không biết." Hắn đành phải nói thật.

Như Tiểu Lam không chớp mắt nhìn chằm chằm Thanh Đô tiên sinh, con ngươi màu xanh trong suốt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vu Tĩnh Kỳ bất giác nhìn đến ngây người.

Hắn chưa từng gặp qua ánh mắt xinh đẹp như thế, trong suốt, mỹ lệ làm cho tầm hồn người ta sợ hãi, tựa như viên đá quý.

"Vu Tĩnh Kỳ, tốt nhất ngươi nên cách xa hắn một chút." Như Tiểu Lam lẩm bẩm nói.

"Cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Ngươi đang nói bậy cái gì."

"Ta đây cũng là vì lo lắng cho an toàn của ngươi." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Ta không biết là ai muốn lấy mạng ngươi, nhưng mà để giảm bớt nguy hiểm, ngươi cần phải tránh xa những nhân vật nguy hiểm ra."

"Nhân vật nguy hiểm, ngươi đang nói Thanh Đô tiên sinh?" Vu Tĩnh Kỳ nhịn không được cười nhạo một tiếng: "Ngươi bất quá mới đến học viện hai ngày, thật sự cho rằng bản thân đã hiểu hết mọi thứ sao? Hắn chính là người giỏi văn học nhất trong học viện, tài năng của hắn tuyệt đối không thua kém với bất kỳ vị tiên sinh nào ở đây, hắn đàn rất hay, không thua kém Tiêu tiên sinh chút nào, nhưng mà hắn làm người khiêm tốn, không thích nổi bật, cho nên cam tâm ở nơi này, rõ ràng ngươi không hiểu gì hết!"

Vu Tĩnh Kỳ kích động, sắc mặt đỏ lên.

"Ta không hiểu." Như Tiểu Lam không chút nào lùi bước, nàng bước đến đứng bên cạnh ao lại khiến Vu Tĩnh Kỳ sinh ra một loại ảo giác, giống như nàng cao lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn là tiểu mơ hồ trong phòng học, cũng quỷ tham ăn kia nữa.

Ánh mắt nàng sáng long lanh, tự tin vô cùng.

"Ta chỉ biết con người câu cá đều có mục đích, không có lý do gì câu cá lên bờ, rồi lại mắt lạnh nhìn chúng giãy giụa, chết đi, đây chính là sự tàn nhẫn lớn nhất."

Nàng vẫn nhớ ông nội đã từng nói qua, có một số người nhìn qua vân đạm phong kinh, nhưng trong xương cốt lại chôn giấu tính cách bạo ngược không muốn cho người khác biết.

Chỉ là bình thường bọn hắn không phát tiết ra, cho nên chỉ có thể tìm kiếm khoái cảm qua thị giác.

Hành hạ động vật đến chết, hoặc là hành hạ chính mình đến chết.

"Ngươi nói bậy! Tiên sinh chỉ là đang tu thân dưỡng tính." Vu Tĩnh Kỳ phản bác.

"Tu thân dưỡng tính là ngồi xem mấy con cá giãy giụa rồi tắt thở như thế nào sao? Trong hoàn cảnh đó mọi người đều sẽ thả phóng sinh ngươi hiểu không."

"Cũng có thể là mang về." Vu Tĩnh Kỳ phản bác có chút vô lực.

"Mang về là phải để ăn." Như Tiểu Lam nói đúng lý hợp tình: "Ăn uống là thiên tính của con người, ăn vào chúng sẽ hóa thành máu thịt của chúng ta, chúng ta cũng coi như không làm lãng phí sinh mệnh của chúng."

Vu Tĩnh Kỳ mấp máy miệng nửa ngày, hắn không nghĩ tới mình lại đuối lý trước một nha đầu như thế.

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn Thanh Đô tiên sinh, trong ánh mắt tràn đầy địch ý.

Nhưng mà đối với một người như vậy, Vu Tĩnh Kỳ thế nhưng phát hiện bản thân lại không hề sinh ra hận ý.

Ở học viện, Thanh Đô tiên sinh là bằng hữu duy nhất của hắn, cũng là lão sư hắn, nếu đổi thành người khác nói lão sư hắn như thế, hắn đã sớm đánh một quyền đi qua.

Nhưng mà những lời tiểu nha đầu này nói, lại khiến hắn không tức giận nổi.

Hắn cảm thấy, đạo lý nàng nói đều là ngụy biện, nhưng hắn lại không nghĩ ra được lý do để phản bác.

Thanh Đô tiên sinh chậm rãi thu hồi cần câu, Vu Tĩnh Kỳ thấy vậy, cũng vội vàng thu dọn cần câu của mình rồi chạy tới hỗ trợ.

Thanh Đô tiên sinh cất hết cá vào thùng, Vu Tĩnh Kỳ giúp hắn xách theo, hai người xoay người vào Tàng thư lâu, từ đầu đến cuối, Thanh Đô tiên sinh đều không nhìn Như Tiểu Lam bên này dù chỉ là một cái, thật giống như nàng căn bản không hề tồn tại.

Vào Tàng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh bảo Vu Tĩnh Kỳ bỏ đồ xuống, chính mình tự xoay bánh xe lăn, chậm rãi vào trong phòng nghỉ ngơi.

Vu Tĩnh Kỳ do dự mãi, vẫn là hỏi một câu: "Tiên sinh, cá này để ở đâu a?"

"Ném đi." Trong phòng truyền đến tiếng nói nhàn nhạt của Thanh Đô tiên sinh: "Tất cả đều đã chết... Giữ lại cũng không có tác dụng gì..."

Câu cuối cùng bị thanh âm buông rèm che đi, Vu Tĩnh Kỳ thậm chí còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Không phải cổ độc, là độc chú

Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng chờ đến thời gian tan học.

Vu Tĩnh Kỳ sau khi nghỉ trưa trở về liền không để ý đến nàng, nàng cũng không thèm để ý, dù sao nhiệm vụ của nàng là theo dõi hắn, chứ không phải bồi hắn tán gẫu.

Lại nói tiểu vương gia này vô cùng độc miệng, thuyền nhỏ hữu nghị nói lật là lật.

Nhóm học sinh một người tiếp một người rời khỏi phòng học, Như Tiểu Lam mềm oặt nằm bò lên bàn, cả người giống như cải thìa không được tưới đủ, ủ rũ.

Bên người truyền đến thanh âm sách vở rơi xuống.

Như Tiểu Lam uể oải nhìn về phía tiếng động.

Chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ cong thắt lưng, một tay chống vào lưng ghế, miệng phun ra máu.

Như Tiểu Lam bị dọa sợ, tiến lên túm lấy cánh tay hắn.

"Vu Tĩnh Kỳ, ngươi không được chết a!"

Ngươi mới chết đi.

Vu Tĩnh Kỳ nói không ra lời, chỉ có thể trợn trừng mắt.

"Không được ngất xỉu a, ngươi phải cố chịu." Như Tiểu Lam đỡ hắn ngồi xuống ghế: "Chuyện này là sao... Có phải ngươi đã ăn vụng thứ gì không? Vì sao lại hộc máu, chẳng lẽ là ngộ độc thức ăn!"

Như Tiểu Lam ép sát hai má hắn, bắt hắn mở miệng ra: "Nhanh nhổ ra, nhanh lên, bằng không sẽ chết!"

Vu Tĩnh Kỳ cắn chặt răng, nếu không phải trên người không còn sức lực, hắn thật sự muốn đập đầu hôn mê luôn.

Nha đầu này sợ hắn chết không đủ nhanh sao?

"Dĩ?" Như Tiểu Lam đang đỡ tay hắn đột nhiên khựng lại: "Ngươi giống như không phải trúng cổ độc, mà là..."

Nàng còn chưa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên lóe lên một bóng người, kéo nàng ra, thay nàng đỡ lấy Vu Tĩnh Kỳ.

"Chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan vội hỏi.

Nhìn thấy là Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thở ra: "Ta cũng không biết, đột nhiên hắn thành ra như vậy."

Vu Tĩnh Kỳ dùng tay áo lau máu nơi khóe miệng, mở miệng nói: "Đưa ta đến Tàng thư lâu."

Thanh Mặc Ngan nhíu mày: "Chẳng lẽ là cổ độc ngươi phát tác?"

Vu Tĩnh Kỳ gật đầu.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, phân phó Huyền Ngọc ngoài cửa: "Lập tức đưa tiểu vương gia hồi cung."

"Không, ta muốn đi Tàng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh hắn sẽ giúp ta..." Vu Tĩnh Kỳ giãy giụa nói.

Thấy Thanh Mặc Nhan không hiểu, Như Tiểu Lam nhỏ giọng giải thích với hắn: "Thanh Đô tiên sinh ở Tàng thư lâu biết y thuật."

"Hắn trị được cổ độc?" Từ nhỏ hắn đã sống với cổ độc, mấy năm nay luôn âm thầm tìm kiếm người biết về cổ độc trong Dạ Hạ quốc, nhưng phàm là những người hiểu về cổ độc mà hắn tiếp xúc qua, lại không ai có thể giải cổ độc trong người hắn.

Phương thuốc giải độc Trường Hận cho hắn là phương thuốc bí mật tộc bọn họ không truyền ra ngoài, Trường Hận chỉ có thể dựa theo đó chế dược.

Thanh Mặc Nhan căn bản chưa từng nghe qua Thanh Đô tiên sinh của Bạch Hạc học viện biết giải cổ độc.

Đúng lúc này, hắn cảm giác được có người lôi kéo tay áo hắn.

Cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam chớp mắt với hắn, chỉ ra phía ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hiểu ý, giao Vu Tĩnh Kỳ cho Huyền Ngọc chiếu cố, mang Như Tiểu Lam ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm thấy thứ Vu Tĩnh Kỳ trúng không phải cổ độc." Như Tiểu Lam dùng thanh âm vừa đủ cho hai người nghe nói.

"Làm sao ngươi biết?" Thanh Mặc Nhan khó nén kinh hãi trong lòng.

Bởi vì Viện Sử Thái y viện đã tự mình bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ, nói trước mặt Hoàng đế Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, phải biết rằng chẩn đoán nhầm hoặc nói dối chính là tội khi quân, điều tra ra sẽ rơi đầu.

Chỉ là một tên Viện Sử, lại dám mạo hiểm nói dối, trong đó nhất định có mục đích không muốn để cho ai biết.

"Không phải cổ độc?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo tia tàn khốc: "Ngươi xác định?"

Như Tiểu Lam nghiêm túc gật đầu: "Khi ngươi phát tác cổ độc ta đã nhìn thấy, thứ hắn trúng căn bản không phải cổ độc, mà là độc chú."

"Độc chú?" Thanh Mặc Nhan ngẩn người, Ngươi biết chuyện Mạc Tử quốc?"

Lần này đến lượt Như Tiểu Lam mờ mịt: "Cái gì Mạc Tử quốc?"

"Ngươi không biết? Vậy ngươi nghe chuyện độc chú này ở đâu?" Quen biết vật nhỏ càng lâu, càng phát hiện trên người nàng cất giấu quá nhiều bí mật.

"Là ông nội dạy cho ta, chẳng lẽ ở nơi này các ngươi cũng biết thuật nguyền rủa người sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc.

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Hoàng tộc Mạc Tử quốc bị trúng thuật nguyền rủa, ngôi vị Hoàng đế trước nay chỉ có thể để cho nữ tử kế thừa, nhưng mà người ngoài lại rất khó tìm hiểu sự tình liên quan đến các nàng."

Như Tiểu Lam không nghĩ tới thế giới này lại có người biết đến thuật nguyền rủa, không khỏi hưng phấn lên, có lẽ thế giới này cùng với thế giới hiện đại nàng sống có chút quan hệ.

"Trước mặc kệ vấn đề này, ngươi có biện pháp giải độc chú không?" Thanh Mặc Nhan chờ mong nhìn nàng.

Như Tiểu Lam nở nụ cười, nheo mắt, tươi cười sáng lạn: "Đương nhiên là có biện pháp rồi."

Thanh Mặc Nhan hít một hơi thật sâu.

Đang nghe đến câu trả lời khẳng định của vật nhỏ, một cái ý tưởng lớn mật bỗng hình thành trong đầu hắn.

Nếu nói, tất cả âm mưu này không phải nhằm vào Vu Tĩnh Kỳ, mà là nhằm vào quỷ thảo trong tay hắn, cứ như vậy, tất cả suy đoán đều sẽ được thành lập.

Trước tạm thời mặc kệ người hạ độc chú với Vu Tĩnh Kỳ là ai, chuyện quỷ thảo hắn không thể kéo dài.

Mấy ngày hôm nay Thái tử liên tục cho người đến mời hắn, hắn lại luôn tránh mặt, cứ như vậy chỉ sợ thật sự sẽ lành ít dữ nhiều.

Trở lại trong phòng, Thanh Mặc Nhan ném cho Huyền Ngọc một cái ánh mắt: "Đem tiểu vương gia tới Tàng thư lâu đi."

Huyền Ngọc đi theo Thanh Mặc Nhan nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt liền biết được tâm ý của chủ tử, lập tức đỡ Vu Tĩnh Kỳ đi ra phía ngoài cửa.

Thừa dịp Vu Tĩnh Kỳ không để ý, Huyền Ngọc nâng tay lên, đánh một kích sau gáy đối phương, đem Vu Tĩnh Kỳ đánh ngất đi.

"Đưa hắn xuống núi, nhanh chóng tiến cung." Thanh Mặc Nhan thuận tay ôm lấy Như Tiểu Lam, mấy người hướng chân núi mà đi.

Như Tiểu Lam ghé vào đầu vai Thanh Mặc Nhan, nhìn về phía sau.

Trên đường nhỏ học viện, ẩn ẩn hiện ra thân ảnh ngồi xe lăn.

Như Tiểu Lam duỗi thẳng người, muốn nhìn rõ hơn, nhưng mà Thanh Mặc Nhan đi rất nhanh, nàng mới chỉ kịp liếc mắt một cái, thân ảnh kia đã biến mất trong tầm mắt của nàng.

Ra khỏi Bạch Hạc học viện, Thanh Mặc Nhan vừa đúng lúc thấy xe ngựa trong cung phái tới đón Vu Tĩnh Kỳ, hắn dàn xếp tốt cho Vu Tĩnh Kỳ, rồi sau đó bí mật dặn dò Huyền Ngọc một phen.

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, giục ngựa chạy như bay mà đi.

Sau đó Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa, đi theo đuôi xe Vu Tĩnh Kỳ hướng về Hoàng cung.

Ở trên đường, Thanh Mặc Nhan hỏi Như Tiểu Lam kỹ càng về phương pháp giải độc chú.

Từ sau khi hắn biết Như Tiểu Lam thường xuyên phải vẽ bùa, trong xe ngựa đã sớm phòng bị một ít chu sa, Như Tiểu Lam lập tức vẽ bùa giải độc chú.

"Thiêu hủy nó, hòa vào trong nước để Vu Tĩnh Kỳ uống sẽ không có việc gì." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan cất lá bùa giải độc chú đi, suy nghĩ nói: "Lần này hắn trúng độc chú ngươi có thể giải trừ giúp hắn, nhưng mà ngày nào chưa bắt được hung thủ, hắn lại trúng độc chú tiếp thì phải làm sao bây giờ?"

Như Tiểu Lam kỳ quái nhìn hắn: "Ta lại vẽ lá bùa là được."

"Có hay không phương pháp có thể hoàn toàn phòng ngừa tiểu vương gia trúng độc chú?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Ý ngươi là..."

"Nếu đã có người bức ta giao ra quỷ thảo, như vậy ta cũng không ngại tương kế tựu kế." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại, ẩn giấu tia sắc bén nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Hoàng thượng, trong tay Thiếu khanh hình như có quỷ thảo

Hoàng cung.

Một vị cung nữ cúi đầu đi vào trong viện: "Hoàng hậu, Thái tử điện hạ đến."

Hoàng hậu tựa trên giường nệm, duỗi tay, hai cô cung nữ quỳ trên mặt đất, dè dặt cẩn trọng giúp nàng cắt sửa móng tay.

"Mau mời." Hoàng hậu nói.

Không lâu sau, Thái tử từ ngoài điện tiến vào, trong lòng ôm một con chồn trắng.

Hoàng hậu dùng một bàn tay vẫy nhẹ, cung nữ lập tứ khom người lui xuống.

"Muộn vậy rồi, Thành nhi còn có việc gì?" Hoàng hậu hỏi.

Thái tử cười cười: "Không có việc thì không thể đến chỗ mẫu hậu sao?"

Hoàng hậu bất an đánh giá Thái tử: "Gần đây thân thể Thành nhi thế nào?"

Thái tử ho khan vài tiếng: "Vẫn tốt, làm phiền mẫu hậu thấp thỏm."

Lúc này có cung nữ bưng nước trà tới, Thái tử duỗi tay nhận lấy, ai biết ngón tay vừa động đến chén trà thì đột nhiên run lên, chén trà "rầm" một tiếng rơi xuống đất.

Cung nữ sợ hãi, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Hoàng hậu trấn tĩnh dị thường, quát khẽ: "Tất cả các ngươi đều lui ra đi."

Cung nữ nhanh chóng lui xuống.

Trong điện lớn như vậy chỉ còn lại hai người Hoàng hậu cùng Thái tử.

Thái tử cong lưng, thân thể vặn vẹo thành hình dạng kỳ quái, đôi mắt lộ ra tơ máu dày đặc.

"Thành nhi..." Hoàng hậu đứng dậy muốn tiến lên đỡ.

Chồn trắng vèo một cái nhảy lên bàn, mở to ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng hậu.

Hoàng hậu cả kinh, vội rụt tay trở về, ngồi ở chỗ kia không dám cử động.

Qua một lúc lâu, Thái tử dần trở lại bình thường, chậm rãi ngồi thẳng thân thể, màu đỏ nơi đáy mắt đã lui bớt đi.

"Thành nhi, có cần gọi Thái y tới không?" Hoàng hậu vội hỏi.

Thái tử thản nhiên cười: "Dù có gọi bọn họ tới cũng không giúp được gì."

Hoàng hậu không khỏi ảm đạm.

Thái tử nói không sai, nhiều năm như thế, tất cả Thái y trong cung đều không trị được bệnh của hắn, nếu không phải nàng dùng chút thủ đoạn, bảo người Thái y viện âm thầm bóp méo lịch bệnh của Thái tử, chỉ sợ đến ngay cả vị trí Thái tử cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vô luận thế nào Hoàng đế cũng sẽ không chọn một người thân mang bệnh không trị được kế thừa ngôi vị Thái tử.

Người Thái y viện vẫn luôn gạt Hoàng thượng, chỉ nói thuở nhỏ Thái tử trúng độc, bị thương tổn nguyên khí, phải điều dưỡng lâu dài.

Chồn trắng tiến đến bên người Thái tử, dùng mũi ngửi ngửi trên người hắn.

"Đúng rồi, lần này nhi thần đến đây, là muốn hỏi mẫu hậu một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Lúc trước mẫu hậu lấy được phương thuốc kia ở đâu?"

"Phương thuốc nào..." Ánh mắt Hoàng hậu lập lòe.

Thái tử cười ưu nhã: "Tự nhiên là phương thuốc có thể trị bệnh trên người nhi thần."

Hoàng hậu tránh ánh mắt Thái tử, cầm chén trà lên: "Phương thuốc kia... Là do một vị Thái y lưu truyền lại."

"Không biết là vị Thái y nào?"

"Cái này... Hơn hai mươi năm trước, hắn đã từ quan hồi hương rồi."

"Không biết Thái y viện có ghi chép lại hay không?"

Hoàng hậu lắc đầu: "Nhiều năm như thế, thời điểm hắn từ quan đã hơn bốn mươi tuổi, hiện tại sợ là đã sớm qua đời rồi đi."

"Nói như vậy nhi thần sẽ không tìm được hắn?"

Hoàng hậu hơi tức giận: "Đúng vậy, ngươi phải tin tưởng phương thuốc kia, bổn cung tin tưởng phương thuốc đó không thể nào sai được."

Thái tử mỉm cười đứng dậy: "Nhi thần đã biết, nhi thần sẽ không đi tìm vị Thái y đã từ quan kia, thời gian không còn sớm, nhi thần cáo lui."

Hoàng hậu vừa định nói tiếp, chợt nghe thấy ngoài điện truyền đến tiếng nói the thé của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy, cùng Thái tử đến trước điện tiếp giá.

Hoàng đế tiến vào nhìn thấy Thái tử có chút kinh ngạc: "Muộn như thế, Thái tử còn chưa trở về?"

"Ban ngày nhi thần ngủ hơi nhiều, buổi tối không ngủ được, cho nên đến bồi mẫu hậu nói chuyện, hiện tại đang định trở về." Thái tử cung kính nói, nghiễm nhiên đúng với tiêu chuẩn hiếu tử.

Hoàng đế gật đầu: "Thân thể quan trọng hơn, ngươi nên về đi."

"Nhi thần cáo lui." Thái tử cúi đầu thi lễ.

Hoàng hậu tiến lên đỡ cánh tay Hoàng đế, hai người vừa đi vài bước vào trong điện, chợt nghe thấy Thái tử phía sau nói: "Đúng rồi, phụ hoàng, có một chuyện... Không biết có nên nói hay không."

Hoàng đế dừng bước chân: "Chuyện gì?"

"Có liên quan đến trưởng tử tứ đệ, chuyện của Vu Tĩnh Kỳ." Thái tử nhíu mày, thần sắc nhìn qua do dự bất định.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Hoàng hậu, Hoàng hậu lập tức biết điều thối lui.

Thẳng đến khi chỉ còn lại Hoàng đế cùng Thái tử, Hoàng đế mới mở miệng nói: "Chuyện của Tĩnh Kỳ, ngươi biết chút cái gì."

"Nhi thần không dám nói lung tung, chỉ là nghe được chút lời đồn." Thái tử cung kính nói: "Đại lý tự Thiếu khanh mang theo Như cô nương hắn nhận nuôi rời khỏi kinh thành tìm người thân, mặc dù tìm kiếm không có kết quả, nhưng lại mang về được một loại dược liệu quý hiếm, nhi thần nghe nói loại dược này số lượng cực kỳ ít, sớm đã có hứng thú muốn xem qua một chút, tiếc rằng công việc Thiếu khanh bận rộn, nhiều lần khước từ nhi thần."

Ánh mắt Hoàng đế lóe lên: "Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

"Nghe nói phụ hoàng dán thông báo tìm một loại dược liệu, nhi thần chợt nhớ ra loại dược liệu quý hiếm Thiếu khanh mang về, hình như có tên là quỷ thảo..."

Hoàng đế nhíu mày: "Việc này ngươi nghe ai nói?"

"Nhi thần uống thuốc quanh năm, cho nên hàng năm đều phái người đến vùng núi xa xôi để tìm dược, vừa vặn bọn họ ở Thạch Phường trấn gặp qua Thiếu khanh, mà đó đúng là nơi quỷ thảo sinh trưởng..."

Không đợi Thái tử nói hết câu, Hoàng đế vung tay áo lên, lớn tiếng phân phó: "Người tới, truyền Đại lý tự Thiếu khanh vào cung!"

Thái tử cúi đầu, cung kính thối lui sang một bên.

Ngoài điện chạy tới một tên thái giám, quỳ rạp xuống đất bẩm: "Hoàng thượng, Đại lý tự Thiếu khanh mang theo quỷ thảo, đang ở trong cung Thái hậu chuẩn bị cho tiểu vương gia uống thuốc."

Nghe được lời này, Thái tử đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe miệng vặn vẹo vài cái, lộ ra biểu cảm chế nhạo.

Hoàng đế ngẩn người, trầm giọng nói: "Vừa vặn, Thái tử đi cùng trẫm đi."

"Tuân chỉ." Thái tử cúi đầu, không ai nhìn thấy lúc này trong đáy mắt hắn đang nổi lên ánh sáng nhạt.

Cung Thái hậu.

Thanh Mặc Nhan chỉ tay vào vị khoác áo choàng màu đen: "Người này là vị vi thần từng nhắc tới, người hiểu được cách giải cổ độc."

Thái hậu hồ nghi đánh giá đối phương: "Vì sao hắn không chịu lấy gương mặt thật ra gặp người."

Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Thỉnh Thái hậu cho người lui hết, vi thần sẽ hướng Thái hậu giải thích."

Thái hậu quét mắt xung quanh, cung nữ cùng thái giám lập tức rời khỏi điện.

Như Tiểu Lam ngồi bên người Thái hậu, thấp giọng nói: "Ta nhận ra hắn, hắn là y quan Đại lý tự."

Thái hậu ngạc nhiên nói: "Sao ngươi nhận ra được hắn?"

"Lần trước ta sinh bệnh chính hắn đã xem giúp ta." Như Tiểu Lam lấy tay che miệng, ra vẻ thần bí: "Nhưng mà Thanh Mặc Nhan không muốn để người khác biết hắn giải được cổ độc."

Lời này từ trong miệng Như Tiểu Lam thốt ra hiển nhiên càng thêm ngây thơ hồn nhiên.

Thái hậu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Những điều Tiểu Lam nói là sự thật?"

"Vâng." Thanh Mặc Nhan vẫy tay với người mặc áo choàng đen, người nọ liền bỏ mũ choàng che đầu xuống, tiến lên hành lễ.

"Người này tên là Trường Hận, chính là y quan ưu tú nhất của Đại lý tự, lần này nếu muốn điều tra rõ là ai hạ độc, tất phải dựa vào người này, vi thần lo lắng nếu hắn chữa khỏi cho tiểu vương gia, sẽ chọc giận hung thủ xuống tay với hắn."

Thái hậu nghe xong khẽ gật đầu, nàng cũng lo lắng hung thủ sẽ xuống tay với Vu Tĩnh Kỳ một lần nữa, nếu người này bị hại, đến lúc đó sẽ không còn ai có thể cứu Vu Tĩnh Kỳ.

"Chỉ cần ngươi có thể giải cổ độc trong người tiểu vương gia, ai gia liền chuẩn cho ngươi ở trong cung không cần dùng gương mặt thật ra gặp người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Thiếu Khanh, phương thuốc chúng ta cần đều giống nhau

Trường Hận lấy từ trong lòng ra một cái hộp, mở lấy một viên thuốc màu đen ra.

"Đây là quỷ thảo?" Thái hậu nghi hoặc nói.

"Nó là đan dược được luyện chế từ quỷ thảo, khi Thiếu khanh mang về cũng không có ai nhận ra nó, thảo dân cũng là ở một đêm mở hộp thuốc ra phát hiện nó đang phát sáng, lúc này mới suy đoán nó chính là dược liệu mà Hoàng thượng dán thông báo tìm kiếm."

"Thuốc này ngươi đảm bảo tuyệt không sai lầm?" Trong lúc bất tri bất giác, thanh âm Thái hậu có chút tàn khốc.

Không đợi Trường Hận mở miệng, Thanh Mặc Nhan đã tiến lên một bước: "Vi thần nguyện mang tính mạng ra đảm bảo."

Thái hậu nhìn Thanh Mặc Nhan, lúc này mới vẫy vẫy tay: "Một khi đã như vậy, ai gia sẽ tin ngươi một lần."

Trường Hận cầm hộp thuốc đi tới sau màn che.

Vu Tĩnh Kỳ đang nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm Trường Hận lại đây, thần sắc khẩn trương.

Như Tiểu Lam lúc này liền đi theo tiến vào, cười hì hì nói: "Vu Tĩnh Kỳ, nguyên lai ngươi lại sợ phải uống thuốc a."

"Ai sợ!" Vu Tĩnh Kỳ trừng mắt với nàng.

"Nhìn ngươi bị dọa mặt mũi trắng bệch, trước mặt nhiều người như thế cũng không sợ bị chê xấu hổ... Xấu hổ..." Như Tiểu Lam làm mặt quỷ.

Vu Tĩnh Kỳ không nhịn được nữa: "Thuốc đâu, mang tới."

Trường Hận mở hộp thuốc ra, Như Tiểu Lam cầm viên thuốc cười với hắn: "Há mồm."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên đỏ lên, vươn tay: "Đưa đây, ta tự mình uống."

"Khó mà làm được, thuốc này rất trân quý, cũng chỉ có một viên duy nhất, nếu ngươi không cẩn thận làm rơi... Sẽ không thể cứu."

Vu Tĩnh Kỳ mấp máy miệng, do dự nửa ngày, hạ quyết định, nhắm mắt lại, mở miệng ra.

Trường Hận thừa dịp Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ nói chuyện liền quay người đi, dùng áo choàng che giấu thân hình, lấy từ trong tay áo ra một lá bùa, ném vào trong bát thiêu hủy, sau đó đổ nước vào.

Như Tiểu Lam thấy Trường Hận bưng bát nước lại đây, liền đem thuốc nhét vào trong miệng Vu Tĩnh Kỳ.

Vu Tĩnh Kỳ nhận lấy bát nước, uống một hơi cạn sạch.

"Tốt, ngươi có thể đi rồi." Bỏ bát xuống, Vu Tĩnh Kỳ khàn giọng nói.

Như Tiểu Lam bẹp miệng, đi thì đi, nếu không phải vì phối hợp để Trường Hận đốt lá bùa, nàng cũng không tiến vào đâu.

Vu Tĩnh Kỳ thấy nàng xoay người bước đi, trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

"Đây là ở trong cung, ngươi có biết quy củ hay không." Hắn bất mãn nói: "Lui ra ngoài phải hành lễ với ta."

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân.

Vu Tĩnh Kỳ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chờ Như Tiểu Lam chịu thua.

Như Tiểu Lam xoay người lại, nhưng lại không hành lễ, mà là lè lưỡi với hắn, làm mặt quỷ.

"Mới không hành lễ với ngươi đâu, ngươi đồ trẻ con."

Trường Hận cúi đầu nhanh chóng rời khỏi, miễn cho rước họa vào thân.

Vu Tĩnh Kỳ tựa như bị sét đánh, cả người đều ngây ngẩn.

Hắn lớn đến từng này, vẫn là lần đầu tiên bị người khác mắng là đồ trẻ con ngay trước mặt, hơn nữa đối phương còn ít tuổi hơn hắn...

"Như Tiểu Lam!" Vu Tĩnh Kỳ rít gào một tiếng.

Như Tiểu Lam vèo một cái chui ra khỏi màn che, dính đến bên người Thái hậu: "Tiểu vương gia uống xong thuốc, tinh thần rất tốt."

Thanh Mặc Nhan đỡ Thái hậu đi đến sau màn che, thấy Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở trên giường, sắc mặt ửng đỏ, tức giận, Thái hậu liền liên tục vuốt cằm.

"Quả nhiên tinh thần rất tốt."

Lồng ngực Vu Tĩnh Kỳ như muốn nổ tung.

Cái gì mà tinh thần rất tốt, hắn rõ ràng là đang tức điên có được không.

Như Tiểu Lam trốn sau y phục Thái hậu, cười hì hì nhìn Vu Tĩnh Kỳ, dương khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động xê dịch, chặn người Như Tiểu Lam lại.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng thông truyền của thái giám: "Hoàng thượng đến, Thái tử điện hạ đến."

Hoàng đế cùng Thái tử một trước một sau bước vào, khi Thái tử thấy Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hơi lóe.

Sau khi Như Tiểu Lam nhìn thấy Thái tử cùng chồn trắng của hắn, lập tức lui đến sau lưng Thanh Mặc Nhan.

Vu Tĩnh Kỳ vừa xuống giường, đi ra vừa vặn thấy một màn như vậy, có chút kinh ngạc.

Bằng tính tình không sợ trời không sợ đất của Như Tiểu Lam, không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ sợ Thái tử.

Mọi người tiến lên hành lễ với Hoàng đế cùng Thái tử.

Hoàng đế thấy Vu Tĩnh Kỳ đi ra liền kinh ngạc nói: "Thân thể Tĩnh Kỳ không còn gì đáng ngại?"

"Vâng, vừa rồi tôn nhi dùng quỷ thảo Thiếu khanh mang đến, không còn gì đáng ngại."

Nghe xong lời này, Thái tử bỗng nhiên mở to mắt, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, ra vẻ kinh ngạc nói: "Quỷ thảo... Không nghĩ tới cư nhiên trong tay Thiếu khanh lại có loại dược liệu trân quý như vậy, vì sao bây giờ mới lấy ra?"

"Lúc trước vi thần cũng không biết vật ấy là quỷ thảo, trời xui đất khiến mới đoạt được, lúc đó cũng không để ở trong lòng, đây cũng là tiểu vương gia được trời cao phù hộ, hoàng ân bao la, mới có thể chuyển nguy thành an."

Thanh Mặc Nhan một phen nói đến giọt nước cũng không lọt, hơn nữa Thái hậu còn nhỏ giọng đem việc Thanh Mặc Nhan mang y quan Đại lý tự tới nói cho Hoàng đế nghe.

Lúc này trên mặt Hoàng đế mới lộ ra vẻ tươi cười: "Nếu Tĩnh Kỳ đã không có việc gì, trẫm cũng an tâm hơn, lần này Mặc Nhan lại lập công lớn, trẫm sẽ cẩn thận suy nghĩ, nên thưởng ngươi thế nào."

Thanh Mặc Nhan chắp tay cúi đầu: "Vi thần không dám nhận thưởng."

Hoàng đế cùng Thái hậu cười thoải mái, sắc mặt Thái tử lại càng ngày càng trắng bệch.

Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Đáng tiếc Thái tử điện hạ tới quá trễ, không được tận mắt chứng kiến tiểu vương gia ăn quỷ thảo."

"Thuốc này thật đúng là thần kỳ, Tĩnh Kỳ mới ăn vào đã có thể xuống giường." Thái hậu vui vẻ nói.

"Không có việc gì là tốt rồi." Hoàng đế cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu Vu Tĩnh Kỳ thực sự xảy ra chuyện ở trong cung, hắn thật không biết nên giao đãi thế nào với Tứ hoàng tử đang mang binh xuất chinh.

Khóe miệng Thái tử run lẩy bẩy, toàn bộ thân thể đều giống như bị cứng lại.

"Thái tử điện hạ thân thể không thoải mái sao?" Thanh Mặc Nhan ám chỉ nói.

Lúc này Hoàng đế mới chú ý tới thân hình lung lay sắp đổ của Thái tử: "Nhanh đi mời Thái y!"

"Không cần, nhi thần không sao." Thái tử từ chối, ngữ khí có chút lãnh đạm, bất quá Hoàng đế lại cho rằng chỉ là thân thể hắn không thoải mái, nên cũng không nghĩ nhiều.

"Nếu đã không có việc gì thì nên về sớm một chút đi." Hoàng đế thúc giục.

Thân thể Thái tử làm hắn hao tổn không ít tâm trí, nhiều năm như thế ngày nào cũng dùng thuốc điều dưỡng, vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Thái tử được thái giám đỡ rời khỏi, trước khi rời đi ánh mắt đảo qua trên người Thanh Mặc Nhan, sắc mặt trắng bệch tựa như người tuyết mới được kéo từ trên nền tuyết ra.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan chú ý tới khi Thái tử rời đi, sâu trong đáy mắt ngầm lóe lên sát y.

Trong nháy mắt, Thanh Mặc Nhan phảng phất như thấy được cây đao sắc bén từ trong mắt hắn, không tiếng động kêu gào, khát vọng muốn được uống no máu tươi.

Thái giám đỡ Thái tử trở về trong cung hắn.

Cung nữ thấy hắn nghiêng về lão đảo lại đây, liền tiến lên nâng đỡ.

Thái tử đột nhiên kéo lấy nàng, chôn mặt ở đầu vai đối phương, thái giám nhanh chóng thối lui, cũng tiện tay đóng cửa điện lại.

Cung nữ vừa mừng vừa sợ, ai cũng muốn phi thân lên cành cao hóa thành phượng hoàng, dù cho các nàng đều biết rõ tính tình Thái tử không hề nhu hòa như người ngoài nhìn thấy...

"A!" Mộng đẹp cung nữ chưa kịp thành hình đã bị một trận đau đớn bén nhọn đánh nát.

Thái tử cắn thật mạnh phần cổ nàng.

Cung nữ giãy dụa kêu cứu, nhưng mà thẳng đến khi Thái tử cắn đứt động mạch của nàng, cung điện to như vậy cũng không có một ai tiến vào cứu giúp...

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, Thái tử chậm rãi đứng lên, dùng tay áo lau đi vết máu dính trên môi.

"Cho rằng như vậy là có thể gạt được ta sao?" Thái tử đi đi lại lại trong đại điện không người, giống như một luồng u hồn: "Quỷ thảo... Ta nhất định phải đoạt về trong tay, bởi vì ta biết, phương thuốc chúng ta cần đều giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Đây là hôn môi hay là rửa mặt

Sau khi Thái tử rời đi, Hoàng đế lệnh cho cung nhân lui hết, gọi Trường Hận đến.

"Lần này ngươi có công trị khỏi cho tiểu vương gia, muốn được thưởng gì?"

Trường Hận cung kính dập đầu: "Thảo dân không dám nhận ban thưởng, quỷ thảo là do Thiếu khanh đại nhân trong lúc vô ý tìm được, thảo dân chẳng qua biết chút phương pháp chế dược mà thôi... Thảo dân chỉ cầu Hoàng thượng ban cho thảo dân vài phương thuốc giữ thai của Thái y viện."

Hoàng đế ngẩn người.

Phương thuốc trong Thái y viện chủ yếu được xuất ra từ tay các vị Thái y, có vài thứ thậm chí là bí mật không truyền ra ngoài.

Cho nên Hoàng đế do dự.

"Sao ngươi lại muốn phương thuốc giữ thai?" Thái hậu hỏi.

"Thảo dân đang biên soạn một quyển phương thuốc giữ thai dân gian, nhiều phương thuốc dân gian trong lợi vẫn còn có hại, khiến cho biết bao nhiêu phụ nhân cùng ấu nhi phải bỏ mạng, thảo dân cả gan hướng Hoàng thượng xin vài phương thuốc, để giúp dân bớt khổ."

Chưa đợi Hoàng đế mở miệng, Thái hậu đã thở dài: "Đây là một việc thiện, Hoàng thượng đáp ứng đi."

Hoàng đế suy nghĩ một chút, dù sao mấy phương thuốc này cũng không phải của hắn, lại nói phương thuốc truyền tới dân gian, dân chúng đều sẽ khen hắn là vị vua tốt, hơn nữa theo tỷ lệ sinh trẻ nhỏ gia tăng, quốc lực của Dạ Hạ quốc bọn họ cũng sẽ được tăng cường.

Lập tức, Hoàng đế gật đầu, phái thái giám đến Thái y viện lấy phương thuốc.

Người cai quản Thái y viện nghe thấy chuyện này liền kinh hãi, nhưng bởi vì Hoàng đế đã mở miệng, dù cho bọn họ có đau lòng cho phương thuốc của mình cũng không thể kháng chỉ, chỉ đành ngoan ngoãn giao phương thuốc ra.

Thái giám mang quyển sách tới, Trường Hận nhìn từng phương thuốc ghi ở trên.

Thanh Mặc Nhan ở một bên chú ý quan sát thần sắc Trường Hận, thấy ngón tay hắn xẹt qua một phương thuốc rồi điểm nhẹ xuống, liền mở miệng nói: "Hoàng thượng, vi thần có một yêu cầu quá đáng, ngài thưởng phương thuốc cho Trường Hận, Thái y viện khó tránh khỏi sẽ có vài câu oán hận, không bằng nói rõ từng phương thuốc là của ai cho Trường Hận biết, đến lúc đó hắn sẽ nhập tốt vào sách, bọn họ cũng có được mỹ danh, tự nhiên sẽ không oán giận với ngài."

Hoàng đế gật đầu liên tục: "Việc này có thể làm."

Rất nhanh, có thái giám đi tra xét xem từng phương thuốc là của người nào, viết ra giao cho Trường Hận.

Trường Hận tạ ơn, cùng Thanh Mặc Nhan rời cung.

Trên xe ngựa, Trường Hận nhìn một phương thuốc trong đó, ánh mắt sâu thẳm.

Như Tiểu Lam ghé đến bên người nàng: "Phương thuốc này có gì bất đồng sao?"

"Đây là phương thuốc của phụ thân ta." Trường Hận buồn bã nói.

"Phụ thân ngươi?" Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Phương thuốc của hắn sao lại ở trong cung?"

Thanh Mặc Nhan đặt tay lên đầu Như Tiểu Lam, kéo nàng về bên người mình.

"Phụ thân nàng hai mươi mấy năm trước phụng chỉ tiến cung, vì giữ thai cho một vị nương nương, sau đó đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, đồng thời sau này gia tộc nàng cũng bị hãm hại, hiện tại chỉ còn lại một mình nàng, lần này ta đem nàng tiến cung là để tìm kiếm phương thuốc mất tích từ hai mươi mấy năm về trước, không nghĩ tới quả nhiên nó ở trong cung."

"Căn cứ Thái y viện ghi lại, phương thuốc này xuất ra từ tay Trần Viện Sử." Trường Hận cười lạnh: "Thiếu khanh có biết người này?"

"Chính hắn đã chẩn đoán tiểu vương gia trúng cổ độc." Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nói: "Ta hoài nghi người này chỉ là đang ngụy trang, sau lưng hắn còn có chủ tử lớn hơn nữa."

Trường Hận thu lại phương thuốc, cung kính thi lễ với Thanh Mặc Nhan: "Việc này cảm tạ Thiếu khanh."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Đều là người một nhà, không cần khách khí."

"Đúng rồi, nếu Thiếu khanh đã nhắc tới người một nhà, ta đây liền nói thêm hai câu nữa." Trường Hận đột nhiên hạ giọng, nói với Thanh Mặc Nhan: "Tiểu nữ chưa đủ lớn, còn nhờ Thiếu khanh phải nhẫn nại thêm mấy ngày, hồng hoàn chưa ra, vọng động tự ý hái sẽ làm tổn hại mùi xạ hương trên người nàng, mùi hương này đúng là cách hay để khắc chế cổ độc trên người Thiếu khanh, thỉnh Thiếu khanh đừng vì quá xúc động mà hủy thuốc dẫn, theo ý ta, bằng không tìm vài nha hoàn hầu hạ bên người Như cô nương, phân cho nàng một sân riêng để ở..."

"Không cần, việc này trong lòng ta hiểu rõ." Không đợi Trường Hận nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã trầm sắc mặt, đánh gãy lời của nàng.

Trường Hận lại không hề để ý, sau khi tới Đại lý tự liền hướng Thanh Mặc Nhan cáo lui, xuống xe trước.

Trên đường về Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan xụ mặt, hô hấp tựa hồ có chút mạnh.

Như Tiểu Lam vài lần vụng trộm đánh giá sắc mặt hắn, trong lòng khó hiểu, gia hỏa này lại hờn dỗi cái gì.

Bởi vì thính giác nàng nhạy bén, nên lời Trường Hận nói nàng cũng nghe được đại khái.

Muốn nàng ở riêng, kỳ thực cũng không có gì không tốt, như vậy nàng càng thêm tự do.

Buổi tối còn có thể triệu chó ngốc ra, ngủ chung với nó, ngày mùa đông, cùng chó ngốc ngủ bên nhau thoải mái cực kỳ.

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được mở miệng thăm dò: "Thanh Mặc Nhan, không bằng ngươi tìm cho ta vài nha hoàn bên người đi."

Thanh Mặc Nhan bất động, liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút làm cho người ta sợ hãi: "Muốn nha hoàn bên người?"

"Đúng vậy, ta thấy tiểu thư nhà người khác đều có nha hoàn đi theo, đến ngay cả công tử cũng có gã sai vặt đi theo đâu, có các nàng cũng tiện cho ta hơn."

"Ngươi nghĩ như thế thật?"

Như Tiểu Lam to gan gật đầu.

Thanh Mặc Nhan quay mặt đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ xe, hận nghiến răng.

Nha đầu ngốc, nàng thật sự không biết tại sao hắn không an bài nha hoàn hầu hạ bên người nàng sao?

Hắn chính là muốn nàng luôn quấn lấy hắn, ỷ lại vào hắn, sau khi có nha hoàn bên người, nàng sẽ không bao giờ tắm nước ấm cùng hắn, ngủ cùng hắn nữa, sẽ không cần hắn giúp đỡ thay quần áo, cũng sẽ không giống cái đuôi nhỏ mỗi ngày thi theo phía sau hắn.

"Không được sao?" Như Tiểu Lam thăm dò.

"Cũng không phải không được." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhưng mà ngươi phải hiểu, những nha hoàn đó ở bên cạnh ngươi không phải chỉ để giúp ngươi chuẩn bị mấy việc vụn vặt, các nàng cũng sẽ tùy thời chỉnh sửa quy củ cho ngươi, phòng ngừa ngươi làm ra những việc tổn hại đến thân phận nữ tử khuê các, nếu ngươi nguyện ý an tâm học quy củ, ta sẽ an bài vài nha hoàn bên người cho ngươi."

Hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn chằm chằm ánh mắt Như Tiểu Lam, trong bóng đêm, ánh mắt hắn rực rỡ lấp lánh, mang theo chút thâm ý nàng nhìn không hiểu.

"Còn muốn nhìn chằm chằm ta học quy củ?" Như Tiểu Lam lập tức nhớ tới chuyện lúc trước bị ma ma Hầu phủ bức phải học quy củ.

Quy củ chó má gì! Nàng mới không học đâu.

Như bây giờ thật tốt, nàng chọc phải phiền toái liền có Thanh Mặc Nhan chống lưng cho, nói sai cái gì Thanh Mặc Nhan cũng không trách nàng, nàng mới không cần giống mấy tiểu thư khuê các kia, giả bộ, ngay cả đi đứng đều phải ổn trọng, đến góc váy cũng không được nâng lên.

Nàng dùng sức quơ đầu, đem chấp niệm vừa rồi ném ra sau lưng.

Thanh Mặc Nhan ẩn giấu ý cười nơi đáy mắt: "Thế nào? Ngươi nghĩ kỹ rồi thì nói cho ta biết, sân của ta rất rộng, an bài chỗ ở khác cho ngươi cũng không thành vấn đề, bất quá cũng phải tìm cho ngươi vài ma ma quản sự, giúp ngươi quản lý nhà kho, còn phải giúp ngươi chủ trì nội trợ hàng ngày, quỹ nội trợ trong phủ hiện tại do Ngũ thị quản lý, ngươi cần học cách tự mình cai quản, bằng không cũng chỉ có thể nhờ nàng tới giúp..."

"Mới không cần nàng giúp đỡ đâu!" Như Tiểu Lam kêu lên, Ngũ tiểu thư kia hận nàng như vậy, để nàng ta quản lý sân, không phải nàng ta sẽ trộm hết bảo bối của nàng đi sao?

Còn có hạ nhân, hừ hừ, nàng mới không yên tâm đâu.

Các nàng không giống thủ hạ tử sĩ của Thanh Mặc Nhan, một đám nhìn thấy tiền là sáng mắt, bảo bối của nàng đều là đồ trong cung ban thưởng, đến ngay cả lão Hầu gia cũng từng đánh chủ ý lên mấy thứ kia...

Nàng càng nghĩ càng lo sợ.

Không được, tuyệt đối không thể rời khỏi người Thanh Mặc Nhan!

"Ngươi nghĩ kỹ rồi?" Thanh Mặc Nhan bày ra bộ dáng chẳng thèm để ý: "Nếu ngươi đã quyết định, tối nay trở về ta sẽ tìm người dọn dẹp sân mới cho ngươi."

"Không cần, ta ở cùng ngươi là được rồi." Như Tiểu Lam quyết đoán tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, đầu nhỏ cọ tới cọ lui: "Ta thích nhất được ở cùng một chỗ với ngươi."

"Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thích nhất." Như Tiểu Lam lấy lòng ngồi lên đùi hắn, do dự một lát, hạ quyết tâm, lấy ra chiêu sát thủ.

Căn cứ kinh nghiệm ở cùng Thanh Mặc Nhan lâu nay, hắn thích nhất cái này.

Duỗi tay nâng mặt hắn, miệng nhỏ Như Tiểu Lam hôn lên không ngừng, khiến mặt hắn dính toàn nước miếng.

Thanh Mặc Nhan cực lực không để trên mặt lộ ra cảm tình dao động, nội tâm lại sắp hỏng mất.

Nha đầu này đang hôn hay là đang dùng nước miếng rửa mặt cho hắn a, kỹ thuật này cũng quá kém đi, hắn còn phải dốc lòng dạy dỗ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Đêm khuya truyền chỉ, mẹ đẻ được phong làm nhất phẩm phu nhân

Trở lại Hầu phủ, Như Tiểu Lam đang nghĩ tới đi tắm một cái thoải mái dễ chịu, rồi sau đó ngủ một giấc thật đẹp, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ trong phòng tắm bước ra, cư nhiên đã thay đổi một thân quan phục sạch sẽ.

Hơn nửa đêm, sao hắn lại ăn mặc thế này?

Phát giác ánh mắt khó hiểu của nàng, Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Lát nữa trong cung sẽ ban thánh chỉ xuống, ta còn phải đi tiếp chỉ."

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới ở trong cung Thái hậu, Hoàng đế nói là muốn ban thưởng cho hắn.

Tuy rằng lúc đó hắn đã cự tuyệt, bất quá sau đó Hoàng đế lại gọi hắn ra, hai người nói chuyện một lúc.

"Ngươi nói với Hoàng đế muốn được ban thưởng cái gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan mặc xong quan phục cũng không lập tức rời đi, mà là im lặng ngồi ở ghế tựa, nhàn nhã uống trà.

"Không có gì."

Ngoài miệng nói không có gì, nhưng nhìn dáng vẻ hắn lại giống như đang rất chờ mong, chẳng qua loại chờ mong cùng sốt ruột này chỉ có Như Tiểu Lam mới cảm nhận được.

"Ta cũng phải đi sao?" Nàng hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng cong lên: "Đúng."

Như Tiểu Lam vội vàng nhảy dựng lên: "Ta cũng nên thay y phục đi, ta mặc gì mới tốt đây?"

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, đứng dậy mở tủ ra, chọn một bộ y phục cho nàng: "Liền mặc bộ này đi."

Đó là một kiện áo gấm đỏ rực, ở trên thêu hỉ thước nháo xuân.

Như Tiểu Lam nhìn bộ y phục kia, kiểu dáng lóa mắt như thế... Thật sự được sao?

Đúng lúc này, trong viện truyền đến tiếng hạ nhân thông bẩm: "Người trong cung tới, thỉnh thế tử đến tiền viện tiếp chỉ."

Thanh Mặc Nhan nhanh nhẹn giúp Như Tiểu Lam thay y phục, hai người đi đến tiền viện.

Hơn nửa đêm còn có người trong cung tới truyền chỉ, đã sớm kinh động từ trên xuống dưới Hầu phủ.

Lão Hầu gia cũng thay qua loa quan phục, mang theo quản gia trong phủ vội vàng chạy tới.

Nhị thiếu gia bị kinh hách ốm đau nằm liệt giường, Hầu gia thử hết mọi biện pháp cũng không thể làm hắn xuống giường cùng đi tới tiền viện được.

Thái giám từ trong cung đến hiển nhiên có quen biết với Thanh Mặc Nhan, gặp mặt liền nói chuyện vài câu.

Thanh Mặc Nhan như trước lạnh mặt, nhưng cũng không làm chậm trễ đối phương, sai người đưa hồng bao thưởng cho thái giám.

Lão Hầu gia nhìn hồng bao thật dày kia, khóe mắt giật giật.

Trong phủ hắn đang khó khăn, tiểu tử này ra tay cũng thật hào phóng.

"Muộn như thế... Thật vất vả cho công công." Lão Hầu gia cũng đi lại gần góp lời.

Tình huống hơn nửa đêm tới tuyên chỉ thế này cũng không nhiều lắm, khó tránh khỏi khiến lòng người ta cảm thấy bất an, không yên ổn nổi.

"Không biết thánh chỉ này là cho ai?" Lão Hầu gia thăm dò nói.

Thái giám cười cười: "Xin chúc mừng Hầu gia."

Trong lòng Hầu gia không khỏi kích động.

Nghe ý tứ này thánh chỉ hẳn là cho hắn đi, hơn nữa thái giám còn hướng hắn chúc mừng, chắc hẳn là chuyện tốt.

Nhĩ tới thảm cảnh bây giờ của Hầu phủ, trong lòng Hầu gia không khỏi dâng lên vô hạn kỳ vọng.

Chỉ cần Hoàng đế đề bạt hắn một lần nữa, cho dù chỉ để hắn làm công việc chạy vặt, hắn cũng nguyện ý đánh khuôn mặt già này đi.

"Thời gian không còn sớm." Thái giám nhìn lên trời: "Chúng ta còn phải về báo cáo kết quả với Hoàng thượng, người đã đến đông đủ?"

Thanh Mặc Nhan không hé răng, Hầu gia xấu hổ hướng thái giám chắp tay: "Nhị tử đột nhiên mắc bệnh nặng, không xuống giường được, không thể tiếp chỉ, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

"Nga? Bệnh nặng như thế, chẳng lẽ Thiếu khanh không mời Thái y trong cung tới sao?" Thái giám thuận miệng hỏi một câu.

"Không đáng ngại, nhị đệ ta chẳng qua bị cảnh tra tấn ở nhà tù Đại lý tự dọa sợ, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Thái giám nâng mắt lên, lại không hỏi tiếp.

Tra tấn ở nhà tù Đại lý tự có dạng gì, chỉ cần tưởng tượng một chút thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi, người bình thường nhìn thấy đừng nói là bị dọa đến bệnh, chính là dọa đến điên cũng bình thường.

Lập tức, thái giám giơ lên tờ thánh chỉ, tiếng nói the thé vang lên: "Thánh thượng có chỉ..."

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất.

Như Tiểu Lam theo sát bên người Thanh Mặc Nhan, cũng làm bộ làm tịch quỳ xuống.

Thân thể Thanh Mặc Nhan che nàng hơn phân nửa, cho nên lúc này không ai chú ý tới nha đầu giả hoạt kia đang giả vờ quỳ, đến đầu gối còn chưa chạm đất, hơn nữa phía dưới đã có quần áo che đậy, hoàn toàn nhìn không ra.

Nội dung thánh chỉ dùng từ tương đối tối nghĩa khó hiểu, nàng chống lỗ tai lên nghe nửa ngày, miễn cưỡng nghe hiểu được một ít.

Nguyên lai Hoàng đế hạ chỉ, phong mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan Lục thị lên làm nhất phẩm phu nhân.

Không khí trong viện một thoáng ngưng trụ.

Lão Hầu gia quỳ ở nơi đó, toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh mét.

Thái giám tuyên thánh chỉ xong, ngạo mạn nâng mặt: "Thanh Hầu gia, mau tới tiếp chỉ."

Không tiếp chỉ tương đương với kháng chỉ, là tội chết phải rơi đầu.

Nếu không phải có hạ nhân bên người nâng đỡ, lão Hầu ra suýt nữa đã không đứng dậy được, thật vất vả mới đứng lên, đi đến trước mặt thái giám, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, mở miệng tạ ơn, thanh âm so với khóc còn khó nghe hơn.

Như Tiểu Lam nhấp miệng nhỏ, tránh sau lưng Thanh Mặc Nhan xem náo nhiệt.

Bộ dáng lão Hầu gia nhìn thế nào cũng không giống đang cao hứng, thánh chỉ phong phu nhân hắn làm nhất phẩm, đây chính là chuyện tốt, người khác có cầu cũng không được vinh quang, nhưng mà việc này tới Thanh Hầu phủ, lại giống như là đang khóc tang, đen mặt.

"Thanh Hầu gia, Hoàng thượng khẩu dụ, muốn chúng ta tận mắt chứng kiến Thanh Mặc Nhan đến từ đường dập đầu mấy cái với mẫu thân hắn, xong xuôi mới có thể trở về phục mệnh."

Thân thể lão Hầu gia hoảng lên, suýt nữa té ngã trên đất.

"Đến... Đến từ đường?"

Trong từ đường thờ phụng bài vị liệt tông Thanh Hầu phủ, phàm là người trong phủ được xưng là chủ tử, đều sẽ có bài vị, đương nhiên, những tiểu thiếp cùng nha đầu thông phòng sẽ không được hưởng đãi ngộ này.

Thái giám đứng ở nơi đó nhìn lão Hầu gia, hai bên rơi vào thế giằng co.

Cuối cùng, vẫn là Thanh Mặc Nhan đánh vỡ trầm mặc: "Chẳng lẽ phụ thân muốn kháng chỉ?"

Cơ mặt lão Hầu gia run rẩy, tựa hồ như muốn mắng chửi người, nhưng thái giám còn ở trước mặt, hắn không dám.

"Đã là khẩu dụ của Hoàng thượng, vậy mời công công đi theo ta." Hầu gia đau vạn phần vẫn phải làm ra tư thế mời người.

Người được phép đi vào từ đường không nhiều lắm, thân phận Ngũ thị căn bản không đủ tư cách, cho nên cuối cùng đi đến từ đường chỉ có thái giám, Thanh Mặc Nhan cùng lão Hầu gia mấy người bọn họ.

Lão Hầu gia nhìn lướt qua Như Tiểu Lam, lạnh lùng nói: "Người ngoài liền không cần theo vào đi?"

Không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, Như Tiểu Lam đột nhiên tiến lên một bước, nắm chặt ống tay Thanh Mặc Nhan: "Ta lưu lại để bảo vệ Thanh Mặc Nhan, miễn cho ngươi khi dễ hắn!"

Nghe xong lời này, thái giám liền cười ra tiếng: "Khó trách đến ngay cả Hoàng thượng cũng yêu thích Như cô nương, quả nhiên là cái biết đau người."

Khóe miệng lão Hầu gia run rẩy, nghe thái giám nói thế, hắn thật không có cách nào đi trách cứ Như Tiểu Lam nữa, đến ngay cả Hoàng thượng cũng thích người, ngươi dựa vào cái gì đi chỉ trích.

Quản gia trong phủ mở cửa từ đường, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Thanh Mặc Nhan bước chân chậm nửa nhịp, cố ý dừng ở phía sau.

Như Tiểu Lam nhấc góc váy đang chuẩn bị gian nan vượt qua ngạch cửa cao kia, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay to.

Ngẩng đầu, thấy Thanh Mặc Nhan đứng đó nhìn xuống nàng, ánh mắt trong trẻo, tựa như ánh trăng trên bầu trời đêm.

Ngay tại lúc nàng đưa tay nhỏ bé tới, để Thanh Mặc Nhan tùy ý ôm nàng đi qua cửa, nàng nghe thấy hắn nói nhỏ: "Con dâu hắn là muốn gặp mẹ chồng đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Tế bái sao lại nhìn giống như bái đường

Sau khi Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam vào từ đường liền buông tay ra, tay áo dài buông xuống, che lấp bàn tay đang nắm chặt tay nhỏ bé của nàng.

Cả đầu Như Tiểu Lam đều bị câu nói kia nhét đầy.

Con... Con dâu muốn gặp mẹ chồng...

Thanh Mặc Nhan, hắn nghiêm túc sao?

Mọi người đi vào từ đường, thái giám nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Thiếu khanh, thời gian không còn sớm, mau chút hành lễ, chúng ta cũng phải về phục mệnh với Hoàng thượng."

Thanh Mặc Nhan đứng im không nhúc nhích, ánh mắt đảo qua các bài vị trên bàn thờ, nói một câu: "Nơi này không có bài vị mẫu thân ta."

Thanh âm không lớn, nhưng rơi vào tai mọi người còn kinh động hơn cả tiếng sấm sét.

Bài vị mẫu thân Thanh Mặc Nhan cư nhiên không được cung phụng ở trong từ đường, này chẳng phải biểu lộ nàng không được Thanh Hầu phủ công nhận là chính thất phu nhân?

Thái giám chuyển hướng đến lão Hầu gia: "Thanh Hầu gia, ngài nên cho chúng ta lời giải thích đi?"

Thái dương lão Hầu gia nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh, ánh mắt lặng yên nhìn về phía quản gia.

Quản gia cắn chặt răng, phịch một cái quỳ xuống đất: "Đều là lỗi của lão nô, lúc trước quét dọn từ đường, lão nô vô ý làm nghiêng bàn thờ, khiến bài vị Lục phu nhân rơi vào chậu than..."

Không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, lão Hầu gia đã tức giận quát: "Nhìn xem chuyện tốt ngươi làm, gây ra chuyện như vậy vì sao không sớm nói ra!"

"Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết." Quản gia quỳ trên mặt đất dập đầu như giã tỏi, không lâu sau, trán đã đụng đến chảy máu.

Lão Hầu gia nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan cùng thái giám ai cũng không lên tiếng, quản gia chỉ có thể tiếp tục dập đầu.

Thanh âm đầu va chạm với mặt đất vang lên trong đêm khuya.

Lão Hầu gia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhẹ giọng nói: "Mặc Nhan, ngươi xem..."

"Nô tài làm việc không trung thực còn giữ lại làm gì." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Người tới, kéo hắn ra ngoài đánh chết, miễn cho hắn đụng đến chết làm ô uế mặt đất."

Quản gia run rẩy, hắn đi ra gánh tội thay cũng là bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng dù cho phải ăn chút đau khổ, lão Hầu gia cũng sẽ vì hắn làm lụng vất vả trong phủ nhiều năm mà bảo vệ tính mạng cho hắn, không nghĩ tới một câu của Thanh Mặc Nhan đã định cho hắn tội chết.

"Hầu gia! Hầu gia!" Huyền Ngọc dẫn người vào kéo quản gia ra ngoài, hai chân quản gia đạp loạn, ôm lấy cửa không chịu buông ra: "Hầu gia xin hãy cứu lão nô, lão nô ở trong phủ nhiều năm như thế, không có công lao cũng có khổ lao, ngài để cho lão nô một con đường sống đi!"

Thanh Mặc Nhan không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Huyền Ngọc: "Còn sững sờ ở đấy làm cái gì, nô tài này làm hỏng ý chỉ của Hoàng thượng, chẳng lẽ cho rằng mình còn có thể sống tiếp sao?"

Trên tay Huyền Ngọc dùng sức, chỉ nghe "rắc" một tiếng, xương cằm quản gia đã bị vặn lệch, hắn mở miệng cũng chỉ có thể ô ô vài tiếng rồi không kêu được câu nào nữa, bị người ta kéo ra ngoài như kéo một con chó chết.

Cơ mặt lão Hầu gia nhảy loạn, Như Tiểu Lam cảm thấy tròng mắt hắn sắp rơi ra khỏi hốc mắt.

Thái giám nói: "Dù cho bài vị Lục thị bị hư hỏng, chúng ta cũng không thể trở về phục mệnh như thế được."

Lão Hầu gia phải căng da đầu liên tục nói phải, vội vàng sai người đi làm một cái bài vị mới cung phụng ở trên bàn thờ.

Có người để đệm bồ đoàn ở trước bàn thờ.

Thanh Mặc Nhan cất bước tiến lên, nhưng tay hắn còn túm lấy Như Tiểu Lam, cho nên khi đang mơ mơ hồ hồ, Như Tiểu Lam đã bị hắn kéo đến trước bàn thờ.

Thanh Mặc Nhan dẫn dắt, Như Tiểu Lam liền đứng ở trước đệm bồ đoàn.

"Lam Lam, cùng quỳ lạy mẹ đẻ với ta." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng.

Lam Lam...

Xưng hô này, nàng vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không được nghe ai gọi nàng như vậy nữa.

Trừ bỏ ông nội ra, cho tới bây giờ chưa từng có ai đem nàng để ở trong lòng, sau khi ông nội tạ thế (Từ giã cõi đời), nàng sinh trưởng giống như cỏ dại, không tìm thấy phương hướng, đã vậy thúc phụ còn thường xuyên ép nàng, muốn cướp hết gia sản của ông nội từ trên tay nàng.

Vốn tưởng rằng đời này sẽ không còn có nơi để dựa vào.

Đôi mắt giống như phỉ thúy chứa đầy giọt nước nhỏ vụn, Như Tiểu Lam chớp mắt to, không muốn để hơi nước che đi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp quỳ gối xuống đất, Như Tiểu Lam ngoan ngoãn quỳ cùng hắn trên đệm bồ đoàn, lúc này đây, nàng không lười biếng, mà là thực lòng quỳ lạy.

Nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang thành kính quỳ trước bàn thờ, hô hấp lão Hầu gia càng thêm trầm trọng.

Cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn rõ ràng nhìn thấy khóe miệng Thanh Mặc Nhan chợt lóe lên ý cười thả lỏng, mang theo nha đầu mặc cẩm y đỏ thẫm cùng bái ba cái đại lễ về phía bài vị Lục thị.

Khi Thanh Mặc Nhan đứng dậy trực tiếp ôm Như Tiểu Lam lên, động tác thuần thục mà vô cùng thân thiết.

Lão Hầu gia cảm thấy bản thân rốt cuộc duy trì không nổi, hắn vất vả chống đỡ đến khi thái giám rời đi, lúc này mới được tôi tớ nâng đỡ trở về.

Tôi tớ buông màn xuống, thổi tắt nến.

Lão Hầu gia lâm vào trong bóng đêm vô biên.

Chính là, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện lên ánh mắt trong suốt như hồ nước của phụ nhân.

Không có thân phận, không có địa vị, nghe nói là từ Tề quốc xa xôi chạy nạn tới Dạ Hạ quốc.

Vốn tưởng rằng hắn nhặt được bảo bối, không nghĩ tới nàng đã sớm mang thai nghiệt chủng.

Sau khi chết còn được phong làm nhất phẩm phu nhân.

Chỉ cần nghĩ tới ngày sau bài vị của nàng được quang minh chính đại đặt trong từ đường, lão Hầu gia liền cảm thấy cả người khó chịu.

Nghiệt chủng!

Lão Hầu gia thở dốc thật sâu, trằn trọc khó ngủ.

Bất quá dù cho trong lòng hắn có hận, có giận, nhưng vẫn biết hiện tại Hầu phủ phải dựa vào ai để giữ thể diện.

Hôm sau khi Như Tiểu Lam đi đến Bạch Hạc học viện, vẫn là do Thanh Mặc Nhan ôm lên núi.

Dọc theo đường đi, nàng che mặt nhỏ không hở một điểm.

Tối hôm qua khi bị Thanh Mặc Nhan nắm trở về, nàng vốn tưởng rằng tinh thần hắn sẽ sa sút, không nghĩ tới hắn lại còn hứng trí kéo nàng đi tắm nước ấm.

Rồi còn mệnh lệnh nàng giúp hắn lau khô tóc, kết quả chờ đến khi bọn họ đi ngủ, trời đã gần sáng.

Thanh Mặc Nhan làm việc quanh năm, dù cho trắng đen đảo điên cũng sẽ không thấy buồn ngủ, nhưng mà nàng lại không được như vậy, há miệng nhỏ không ngừng ngáp, một đôi mắt mèo nước mắt lưng tròng.

Thời điểm Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống, liền nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng vào nàng.

"Ai khi dễ ngươi?"

"... Trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra.. Còn có thể là ai..." Trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, Như Tiểu Lam hàm hồ đáp một câu.

"Hắn sao lại khi dễ ngươi?" Biểu cảm Vu Tĩnh Kỳ có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam không chú ý tới lời này của nàng mang cho người khác bao nhiêu hiểu lầm: "Còn có thể thế nào, tam bồi."

"Tam bồi là cái gì?"

"Bồi tắm bồi ngủ... A... Buồn ngủ quá." Nàng lại ngáp to một cái, lời nói sau đó đã bị nàng nuốt trở vào.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ có chút trắng bệch: "Ngươi không phải dưỡng nữ của Thanh Mặc Nhan sao?"

"Ai nói?"

"Không phải hắn nhận nuôi ngươi sao?" Vu Tĩnh Kỳ cũng không biết chính mình bị làm sao, trước kia hắn sẽ không hỏi đông hỏi tây về loại chuyện này, nhưng mà nhìn tiểu nha đầu mơ hồ kia, hắn lại nhịn không được muốn biết mọi thứ liên quan đến nàng, nhưng cũng không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng.

"Đúng vậy, nhưng hắn cũng không muốn ta làm nghĩa nữ của hắn... Dù sao ta cũng không sống được bao nhiêu năm..." Nói đến sau, đến ngay cả nàng cũng không biết mình đang nói cái gì, đầu để trên mặt bàn, hô hô ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Hù chết vi sư, tiếng đàn ma tính như thế

Trong học đường, tiếng đàn chầm chậm.

Tiêu Sa Lai gõ quạt xuống, đánh vào trên cây đàn của Vu Tĩnh Kỳ.

"Tranh..." một tiếng, đàn Vu Tĩnh Kỳ lệch âm.

"Đây là lần thứ ba ngươi thất thần." Khuôn mặt Tiêu Sa Lai mang theo mỉm cười, trong mắt lại mang theo tia cảnh cáo: "Nếu còn có lần sau, ngươi để đàn lên trên đầu rồi ra ngoài cửa đứng cho ta!"

Vu Tĩnh Kỳ rũ mắt, không nói một lời.

Hắn cũng không muốn thất thần, nhưng mà cả đầu hắn đều là câu nói kia của Như Tiểu Lam: Dù sao ta cũng không sống được bao nhiêu năm...

Thừa dịp Tiêu Sa Lai xoay người ra chỗ khác, Vu Tĩnh Kỳ liền liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đều ghé vào trên cây đàn của nàng, đang ngủ say.

Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay sờ ngực chính mình, Thái hậu đưa cho hắn một khối bài hộ mệnh, để ở trong túi gấm nho nhỏ, bảo hắn đeo lên cổ, nói là Như Tiểu Lam tự tay chế ra, có thể ở thời điểm nguy hiểm bảo hộ hắn.

Nha đầu này rốt cuộc là người như nào, vì sao lại làm lòng hắn lo lắng đến thế.

Vu Tĩnh Kỳ lại lần nữa khảy lệch âm, ánh mắt sắc bén của Tiêu Sa Lai nhìn qua.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, thanh tỉnh chút, duỗi tay ra khảy đàn.

Tuy rằng nàng không hiểu đàn cổ, nhưng mà nghe nhiều ngày như thế, vẫn là có chút cảm giác, ít nhất có thể tìm được đa số âm điệu.

Nhưng mà chút điểm cầm kỹ nhỏ này của nàng ở trong đám người, tựa như một con vịt đen lẫn vào đàn thiên nga trắng muốt.

Tiêu Sa Lai nắm chặt cây quạt trong tay: "Như Tiểu Lam, ngươi không mệt sao?"

"Vừa ngủ một giấc, đỡ hơn rồi." Như Tiểu Lam cười hì hì: "Đa tạ Tiêu tiên sinh quan tâm."

Tiêu Sa Lai cười xán lạn, trong phòng học lập tức rơi vào mảnh tĩnh mịch.

Ai nấy đều thấy được, giờ phút này Tiêu tiên sinh cười xán lạn bao nhiêu, nội tâm hắn càng cuồng dã bấy nhiêu.

Nếu không phải vì hắn không tàn nhẫn bằng Đại lý tự Thiếu khanh, lo lắng tương lai mình sẽ không có phần mộ, hắn thật muốn lập tức đá văng nha đầu này ra ngoài.

Như Tiểu Lam khảy đàn, từng chút từng chút, cực kỳ nghiêm túc.

"Ngươi đây là đàn sao?" Tiêu Sa Lai cười khinh thường.

"Không hẳn là vậy... Mấy ngày nay ta có phổ được một bài nhạc, không bằng ta đàn cho Tiêu tiên sinh nghe một chút?" Như Tiểu Lam mở to đôi mắt hồn nhiên.

Tiêu Sa Lai suýt nữa bị sặc.

Phổ nhạc? Nàng cho rằng nàng là ai?

Tiêu Sa Lai cưỡng chế lửa giận trong lòng, dùng quạt xếp gõ lên mặt bàn, nói với mọi người: "Như Tiểu Lam nói nàng viết được một khúc nhạc, không bằng hiện tại để nàng đàn cho chúng ta nghe như thế nào?"

Tiêu tiên sinh đã nói như thế, đám học sinh cũng không ai dám phản bác, chỉ có thể nói được.

Vu Tĩnh Kỳ lo lắng nhìn về phía Như Tiểu Lam, thấp giọng trách cứ: "Ngươi muốn tiếp tục ở lại học viện thì đừng có nháo!"

Như Tiểu Lam trợn trừng mắt: "Ngươi một chút cũng không tin ta."

Vu Tĩnh Kỳ không khỏi nghẹn họng.

Hắn quả thực chưa từng tin tưởng qua nàng, bất quá cái này cũng không thể trách hắn, nha đầu không đáng tin cậy như thế, ai dám tin.

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Các ngươi phải nghe cho kỹ, ta còn kết hợp với hát nữa a."

Tiêu Sa Lai khoanh tay, con ngươi mị hoặc khép hờ, chỉ có mấy học sinh ở gần hắn mới nghe thấy từ trong mũi hắn phát ra tiếng hừ lạnh.

Như Tiểu Lam thử đàn trước, thanh âm đơn điệu mà trúc trắc.

Tiêu Sa Lai cười càng thêm khinh thường.

Rốt cuộc, Như Tiểu Lam tìm đúng âm, ngón tay khảy trên đàn cổ, miệng hát lên: "Hai con hổ, hai con hổ, chạy mau, chạy mau, một con không có đầu, một con không có đuôi. Thật là kỳ quái, thật là kỳ quái..."

"Lạch cạch!" Quạt xếp trên tay Tiêu Sa Lai rơi xuống đất.

Cây quạt bật nhẹ trên mặt đất, tựa như người sắp chết đang cố giãy giụa, rồi sau đó ngã xuống, không nhúc nhích nữa.

Trong phòng học, tĩnh lặng cực kỳ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Như Tiểu Lam, tiếng đàn, phảng phất như tiếng đá vỡ vụn không ngừng truyền đến tai mọi người.

"Đi, đi..."

Vu Tĩnh Kỳ tựa như choáng váng ngồi ngốc ở chỗ kia, bên tai chỉ còn lại tiếng hát mang theo ma tính: "Hai con hổ... Hai con hổ..."

Tiêu Sa Lai mỉm cười, chậm rãi giơ lên khuôn mặt quyến rũ động lòng người, hướng lên không trung, sau đó, thẳng tắp ngã về phía sau.

Té xỉu.

"Tiêu tiên sinh!"

"Tiêu tiên sinh, ngài phải cố chịu đựng!"

"Tiêu tiên sinh, ngài mau tỉnh..."

Nhóm học sinh loạn thành một đoàn, ba chân bốn cẳng tiến đến nâng Tiêu Sa Lai lên, vừa vỗ vỗ ngực hắn, vừa đấm đánh sau lưng.

Qua hồi lâu, Tiêu Sa Lai mới nhíu mày, mở mắt ra.

"Tiên sinh, rốt cuộc ngài đã tỉnh." Một danh học sinh thân thiết nói.

Tiêu Sa Lai nâng mắt lên, u buồn nhìn bốn phía xung quanh, mở miệng nói: "Vừa rồi vi sư gặp ác mộng, có người đàn một khúc nhạc rất đáng sợ."

"Tiêu tiên sinh, ngài không có nằm mơ." Vu Tĩnh Kỳ tiến lên nói.

"Tiêu tiên sinh, ta hát như thế nào?" Như Tiểu Lam vươn đầu ra: "Hai con hổ, hai con hổ..."

Tiêu Sa Lai hướng ánh mắt về phía trước, nói một câu: "Vi sư lại choáng váng." Ngã trở lại xuống đất.

"Mau đưa Tiêu tiên sinh đến Tàng thư lâu." Vu Tĩnh Kỳ đề nghị.

Mấy người nâng Tiêu Sa Lai lên, rời phòng học.

Không có tiên sinh giáo tập, nhóm học sinh rất nhanh cũng tan rã, đồng loạt rời khỏi phòng học.

Vu Tĩnh Kỳ thừa dịp người xung quanh không chú ý, một phen túm lấy Như Tiểu Lam, lôi nàng đi.

"Ai... Ai? Ngươi muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam khí lực không bằng hắn, chỉ có thể bị hắn kéo đi.

Đi đến chỗ không người, Vu Tĩnh Kỳ lúc này mới buông tay ra.

"Như Tiểu Lam ngươi đừng náo loạn nữa có được không." Vu Tĩnh Kỳ quả thực không biết nên biểu đạt tâm tình của bản thân như thế nào: "Từ khi ngươi đến học viện, liền không có một ngày thái bình qua, coi như ta cầu xin ngươi, có thể có một chút bộ dáng của nữ hài tử hay không."

Như Tiểu Lam không cho là đúng: "Vì sao ta phải có bộ dáng nữ hài tử?"

Vu Tĩnh Kỳ đen mặt, chỉ vào nàng: "Ngươi nhìn ngươi xem, có điểm nào giống với tiểu thư khuê các."

"Ta vốn dĩ là dã hài tử không cha không mẹ, cho tới bây giờ cũng không phải tiểu thư khuê các gì." Như Tiểu Lam trợn trừng mắt, trong lúc không cẩn thận, nàng đem sự thật nói ra.

Nhưng mà Vu Tĩnh Kỳ lại hiểu sai, hắn nhớ tới Thái hậu đã từng nói đến thân thế của Như Tiểu Lam.

Từ nhỏ phụ mẫu đã bị con rối đứng đầu giết chết, còn không phải là dã hài tử sao.

"Ta... Ta không có ý này." Vu Tĩnh Kỳ chỉ cảm thấy đầu lưỡi như bị đóng băng, nháy mắt không còn nhanh nhẹn.

"Ta tới học viện chỉ là để giúp Thanh Mặc Nhan tra án, ngươi không cần chê ta phiền, chờ vụ án kết thúc tự ta sẽ rời khỏi."

Nơi phá án này, chính là cầu nàng cũng không đến đâu.

Cái gì mà học đàn, mỗi ngày không phải luyện chữ thì cũng vẽ tranh, phiền chết đi được.

"Rời khỏi, ngươi muốn đi đâu?" Vu Tĩnh Kỳ lập tức nhớ tới câu nói khi nàng ngủ gà ngủ gật.

"Như Tiểu Lam, ngươi nói thật với ta, ngươi nói cái kia... Ngươi sống không được bao nhiêu năm... Là có ý gì?" Vu Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng lấy hết dũng khí hỏi.

"Ngươi hỏi cái này a." Như Tiểu Lam không để ý nói: "Ta chỉ có mười ba, mười bốn năm thọ hạn, cho nên chờ ngươi tới ba mươi, ta đã sớm không còn nữa."

Một trận gió lạnh thổi qua, ngưng kết ở trong lòng Vu Tĩnh Kỳ, nụ hoa còn chưa kịp nở đã bị đóng băng, rơi vào trong bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Thiếu khanh, chúng ta nói chuyện riêng một chút đi

Vu Tĩnh Kỳ ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn Như Tiểu Lam, huyết sắc trên mặt mất hết.

Như Tiểu Lam sợ hãi: "Vu Tĩnh Kỳ, ngươi không sao chứ?"

"Không... Không sao." Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới khôi phục được thái độ bình thường: "Lời ngươi nói vừa rồi... Là thật?"

Như Tiểu Lam bĩu môi khinh thường: "Lừa ngươi cũng không có lợi gì."

"Nhưng mà... Vì sao."

"Cái gì vì sao?"

"Ngươi vì sao chỉ có mười ba, mười bốn năm thọ hạn? Thanh Mặc Nhan có đi tìm Thái y trong cung giúp ngươi không, nếu Thanh Hầu phủ thiếu dược liệu quý hiếm gì ngươi có thể nói với ta, ta có thể giúp ngươi mang từ trong cung ra."

Vu Tĩnh Kỳ nói một mạch khiến Như Tiểu Lam cảm thấy mông lung: "Ngươi đang nói cái gì a, cái gì mà Thái y, dược liệu, ta đâu có bị bệnh."

"Không có bệnh vậy ngươi làm sao lại..."

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ thở dài, bột nhiên nâng tay chỉ lên bầu trời: "Vu Tĩnh Kỳ ngươi nhìn nơi đó."

Ngẩng đầu, Vu Tĩnh Kỳ thấy được bầu trời trong xanh, đám mây trắng noãn di động trong không trung.

Vào mùa đông, rất khó có được thời tiết tốt như vậy.

"Ngươi bảo ta nhìn cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ không hiểu nói.

"Nhìn thấy đám mây kia không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ gật đầu.

"Với ta mà nói, tất cả chỉ là mây bay." Như Tiểu Lam mỉm cười nói: "Ta đói bụng, đi về trước lấy hộp đồ ăn."

Vu Tĩnh Kỳ nhìn thân ảnh vui sướng rời đi của Như Tiểu Lam, trong lòng nói không nên tư vị.

Thiền ngữ cao thâm như thế, đến ngay cả hắn trong lúc nhất thời cũng không ngộ ra được.

Cách lớp y phục, hắn sờ khối thế thân phù đeo trên cổ.

Không giống với khối thế thân phù của Thái hậu, khối thế thân phù này của hắn còn được để trong một cái túi gấm, cũng không biết có phải do tự tay nàng thêu hay không.

Hắn đứng ở nơi đó miên man suy nghĩ, bạn học cùng trường tìm đến nói: "Tiểu Vương gia, Thanh Đô tiên sinh đang tìm ngươi."

Vu Tĩnh Kỳ thu lại suy nghĩ, khôi phục thần sắc đạm mạc trong quá khứ: "Đã biết, hiện tại ta sẽ đến Tàng thư lâu."

Buổi tối thời điểm tan học, Thanh Mặc Nhan đến muộn hơn một chút. Tất cả người trong học viện đều đã ra về hết, chỉ còn lại một mình Như Tiểu Lam ngồi ở hành lang gấp khúc ngoài phòng học, nhìn ánh nắng chiều phía tây đến xuất thần.

"Thanh Mặc Nhan vẫn chưa tới đón ngươi?" Vu Tĩnh Kỳ không biết từ nơi nào hiện thân đi ra.

"Ân." Như Tiểu Lam thất thần đáp lời, ánh mắt không nhìn qua hắn, chỉ nhìn chằm chằm những đám mây trên trời đến xuất thần.

"Muốn tiểu vương đưa ngươi về hay không?" Vu Tĩnh Kỳ kiêu ngạo hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu.

Vu Tĩnh Kỳ lên mặt đứng ở bên người nàng, chợt thấy có chút nhụt chí.

Trong mắt người ngoài, hắn là tiểu Vương gia tôn quý, chính là ở trong học viện cũng phải lưu cho hắn ba phần mặt mũi, tiên sinh học viện tuy rằng nghiêm khắc, lại rất ít khi dám xử phạt hắn.

Nhưng mà đối với tiểu nha đầu trước mặt, hết thảy tôn quý của hắn đều như không tồn tại.

"Như Tiểu Lam, ngươi không sợ sao?" Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống bên người nàng.

"Sợ gì?"

"Cái chết."

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía Vu Tĩnh Kỳ: "Đương nhiên là sợ."

"Vậy ngươi có nghĩ tới, muốn thay đổi vận mệnh chính mình, tỷ như... Ngươi có thể sống đến một trăm tuổi, hai trăm tuổi... Linh tinh." Vu Tĩnh Kỳ khoa tay múa chân, biểu hiện chờ mong bộc lộ ra ngoài.

Như Tiểu Lam không chuyển mắt nhìn hắn: "Không có."

Vu Tĩnh Kỳ lộ ra biểu cảm kinh ngạc: "Không phải ngươi nói, tuổi thọ của ngươi chỉ có mười ba, mười bốn năm thôi sao?"

"Đúng vậy, vậy thì sao, đó là vận mệnh của ta." Như Tiểu Lam nhàn nhã nói, kỳ thực trong lòng nàng đang nghĩ tới chuyện bốn khối đá ngũ sắc kia, cùng với tòa mộ cổ ở Thạch Phường trấn.

Chỉ cần ở trước thọ hạn trở về hiện đại thì tốt rồi.

Vu Tĩnh Kỳ hoàn toàn bị ngôn luận của nàng làm cho chấn kinh.

"Vận mệnh?" Hắn lẩm bẩm nói, đáy mắt hiện lên tia am hiểu sâu sắc: "Người là dao thớt ta là cá thịt, này cũng là vận mệnh sao."

Như Tiểu Lam không hiểu chớp chớp mắt. Hắn là tiểu Vương gia, tại sao lại lo lắng bản thân sẽ thành cá thịt đây?

Bộ dáng Vu Tĩnh Kỳ có chút kỳ quái.

"Vật nhỏ." Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan xuyên qua ánh trăng từ ngoài cửa bước vào trong sân.

Như Tiểu Lam ló mặt qua lan can hành lang gấp khúc, tiểu nha đầu vừa rồi còn thản nhiên tự đắc, ánh mắt xanh biếc đã tràn đầy nước mắt nhỏ vụn.

"Thanh Mặc Nhan, có phải ngươi đã quên ta rồi không." Nàng lắp bắp hít mũi, nhìn qua đáng thương hề hề, tựa như động vật nhỏ bị người vứt bỏ.

Đường nét lãnh ngạnh trên mặt Thanh Mặc Nhan lập tức trở nên mềm nhẹ.

"Xin lỗi, bị công việc quấn thân." Thanh Mặc Nhan đi nhanh vài bước, ôm vật nhỏ đang ủy khuất không thôi vào trong lòng.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở trên hành lang nhìn thấy một màn này, chậm rãi đứng lên.

"Thiếu khanh."

Thanh Mặc Nhan buông Như Tiểu Lam ra, hành lễ với tiểu Vương gia.

Luận thân phận, đối phương là hoàng thất, hắn chỉ là thần tử.

"Thiếu Khanh, có thể nói chuyện một lúc hay không?" Vu Tĩnh Kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan buông tay Như Tiểu Lam, thuận thế sờ một chút lên đỉnh đầu nàng: "Huyền Ngọc đang ở bên ngoài, ngươi cứ chờ ở đây."

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan cùng Vu Tĩnh Kỳ bước song song vào phòng học.

Lúc này trong học viện đến nửa bóng người cũng không có. Như Tiểu Lam nhàm chán ngồi xuống đất, bứt cây cỏ khô vàng giết thời gian.

Vốn tưởng rằng họ sẽ lập tức đi ra, nhưng mà khi nàng bứt đến sáu cây cỏ khô, chỉ thấy một mình Thanh Mặc Nhan bước ra, biểu cảm lãnh túc.

Giống như đề tài nói chuyện không mấy vui vẻ gì đi.

Như Tiểu Lam suy đoán, nhìn ở phía sau, nàng không thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ.

"Vu Tĩnh Kỳ đâu?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan không trả lời, trực tiếp đi đến ôm lấy đầu vai nàng, mạnh mẽ mang nàng rời khỏi học viện.

Tổng cảm thấy động tác của Thanh Mặc Nhan mang theo cơn tức khó hiểu, đến ngay cả ánh mắt cũng âm u, giống như ai đang thiếu bạc hắn vậy.

"Vừa rồi Vu Tĩnh Kỳ nói gì với ngươi?" Nàng tò mò thăm dò nói.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi thật muốn biết?"

Gật đầu, gật đầu.

"Tiểu Vương gia cho rằng ta ngủ với ngươi."

Di!

Như Tiểu Lam cứng họng.

"Hắn chất vấn ta, sao lại làm ra chuyện không bằng cầm thú với ngươi."

Như Tiểu Lam che miệng mình, thiên a, vì sao Vu Tĩnh Kỳ lại nghĩ như thế, lá gan của hắn đúng là lớn, cư nhiên dám nói chuyện như thế trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi cảm thấy ngoài ý muốn?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

Gật đầu gật đầu.

Ta đương nhiên thấy ngoài ý muốn.

Như Tiểu Lam vẻ mặt vô tội.

"Ngươi xác định không nói câu nào khiến người ta hiểu lầm sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Vẻ mặt Như Tiểu Lam mờ mịt, nàng không nhớ rõ.

"Ngươi nói với tiểu Vương gia, ngươi bồi tắm bồi ngủ... Cái kia tam bồi ngươi không nhớ rõ?"

Mắt mèo Như Tiểu Lam bỗng nhiên trừng lớn.

Nàng nhớ ra rồi, thời điểm ngủ gà ngủ gật, nàng thuận miệng oán hận với Vu Tĩnh Kỳ là Thanh Mặc Nhan buổi tối ép buộc nàng, không để nàng nghỉ ngơi.

Nhưng mà, chuyện này đâu có liên quan đến Vu Tĩnh Kỳ, nơi nào cần hắn đi tìm Thanh Mặc Nhan đối chất.

"Như vậy... Ngươi trả lời hắn thế nào?" Như Tiểu Lam rõ ràng không đủ tự tin.

Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn thở dài: "Hắn là tiểu Vương gia, ta làm thần tử tự nhiên không tiện giải thích."

"Cho nên?" Một loại dự cảm không tốt lan tràn ra.

"Cho nên ta nói với tiểu Vương gia, ngươi đã là nữ nhân của ta." Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ, bàn tay mơn trớn hai gò má Như Tiểu Lam, cuối cùng ngón tay dừng ở trên môi nàng, ái muội vuốt ve nhẹ nhàng.

Như Tiểu Lam ngây ngốc tại chỗ, triệt để ngây ngốc.

Trong sạch của nàng... Cứ như thế không còn?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Độc chú mất đi hiệu lực? Tiểu Vương gia mãnh liệt yêu cầu đổi vị trí

Bạch Hạc học viện.

Không còn một bóng người trong phòng học, Vu Tĩnh Kỳ lẳng lặng đứng trước cửa sổ, thần sắc u ám.

"Tiểu Vương gia, người trong cung tới đón ngài." Bên ngoài truyền đến thanh âm tạp dịch học viện.

"Đã biết." Vu Tĩnh Kỳ đáp lời, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy gấp, chậm rãi mở ra.

Nếu lúc này Như Tiểu Lam đang ở đây mà nói, nàng nhất định có thể nhận ra, tờ giấy này phi thường giống với lá bùa của nàng, mặt trên vẽ ký hiệu cùng đồ án kỳ quái.

Duy nhất không giống là. Đồ án trên tờ giấy kia không được vẽ từ chu sa màu đỏ, mà là màu đen.

Mang theo nhàn nhạt mùi vị tanh hôi, nếu không cẩn thận ngửi kỹ thậm chí sẽ nhầm nó là mùi mực.

Vu Tĩnh Kỳ cầm lá bùa màu đen trong tay. Nhìn nó đột nhiên không có lửa mà tự cháy, cuối cùng thành một đống nhỏ cháy đen ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn khép lại bàn tay. Xoay người rời khỏi học viện.

Xe ngựa trong cung dừng ở bên ngoài học viện, nhảy lên xe ngựa, một mình Vu Tĩnh Kỳ ngồi trong toa xe. Chậm rãi đưa tay lên, đem đống nhỏ cháy đen kia bỏ vào trong miệng.

Rồi hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng tựa vào cạnh xe, giống như đang chờ đợi gì đó.

Xe ngựa liên tục chạy đến trước cửa cung.

"Tiểu Vương gia, tới rồi." Thanh âm the thé của thái giám vang lên.

Vu Tĩnh Kỳ mở bừng mắt, không tin được ngồi ngốc ở nơi đó.

Độc chú... Cư nhiên không phát tác?

Chuyện này không có khả năng!

"Tiểu Vương gia, mời xuống xe ngựa." Bên ngoài vang lên thanh âm thúc giục.

Vu Tĩnh Kỳ nhíu chặt hai hàng lông mày, không thể không xuống xe.

Thái giám không nhanh không chậm ở phía trước dẫn đường, miệng còn liên miên lải nhải nói chuyện.

"Tiểu Vương gia thân thể tốt lên, Hoàng thượng hết sức cao hứng, hôm nay thưởng rất nhiều đồ vật xuống dưới, đều đặt ở trong cung Thái hậu đâu..."

Khóe miệng Vu Tĩnh Kỳ khẽ kéo nhẹ một chút.

Thưởng nhiều đến đâu, cũng không che giấu được biểu hiện giả dối khi đưa hắn tiến cung làm con tin.

Phụ thân hắn tiếp nhận quyền hạn của Nhị hoàng tử, Hoàng thượng lo lắng phụ thân sẽ ủ binh làm loạn, cho nên liền giữ hắn lại trong cung.

Cái gì tình thân, tất cả đều là giả.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng ngày càng kém, thái giám nhìn thấy cũng không để bụng, như cũ nói xong Hoàng thượng sủng ái hắn bao nhiêu, Thái hậu yêu thương hắn thế nào.

Khi đi qua ba đạo cửa cung, phía đối diện đi đến một nhóm cung nữ, thấy Vu Tĩnh Kỳ đi qua, các nàng đều lui đến sát tường cúi thấp thân mình cung kính thi lễ.

Vu Tĩnh Kỳ không chuyển mắt đi qua.

Rất xa, phía sau truyền đến tiếng các cung nữ cúi đầu nói nhỏ.

"Bất quá chỉ là con tin của Tứ hoàng tử lưu lại trong cung mà thôi... Tự cho là đúng như thế."

"Hắn thật cho rằng chính mình là hoàng tôn a, đến ngay cả đi cũng hướng mặt lên trời."

"Tứ hoàng tử nếu là bại binh, chỉ sợ hắn cũng không còn chút giá trị nào..."

Vu Tĩnh Kỳ cuối cùng nhịn không được nữa, đột nhiên xoay đầu lại.

Nơi xa các cung nữ vẫn lẳng lặng đứng ở ven tường, cúi thấp đầu, thái độ cung kính mà khiêm tốn.

Vu Tĩnh Kỳ quay người đi nhanh tới chỗ nhóm cung nữ.

"Tiểu Vương gia?" Thái giám kinh ngạc đuổi theo kịp: "Ngài nhanh hồi cung a, Thái hậu vẫn đang chờ ngài đâu."

"Chờ ta?" Vu Tĩnh Kỳ cười lạnh ra tiếng. Bọn họ là sợ hắn sẽ xảy ra chuyện ở trong cung, đến lúc đó truyền ra ngoài tiếng gió không xuôi tai đi.

Hắn càng không muốn để cho bọn họ vừa lòng đẹp ý.

Hắn muốn để cho tất cả mọi người thấy, trong cung có người muốn hại hắn.

Chính là vì sao lúc này độc chú của hắn lại mất đi hiệu lực?

Vu Tĩnh Kỳ thoáng thất thần, mấy cô nữ kia liền vội vàng rời đi. Dù hắn mở miệng quát bảo đứng lại, các nàng cũng giống như không nghe thấy, chạy chậm ra phía cửa cung, không thấy bóng dáng nữa.

"Cùng bọn nô tài đó tức giận cái gì?" Từ cửa cung bỗng nhiên đi vào một người, thân mặc long bào, đầu đội mũ quan nhị long đoạt châu. Tay trái ôm chồn trắng toàn

thân thuyết trắng.

"Gặp qua Thái tử điện hạ." Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu hành lễ.

"Tĩnh Kỳ mới từ học viện trở về?" Thái tử hỏi.

"Phải."

"Thái hậu còn chờ ở trong cung đi, ngươi còn không nhanh chút trở về, ở đây tức giận với mấy nô tài kia cái gì." Thái tử mỉm cười nói: "Nghe nói gần đây thân thể ngươi rất tốt, sau này ở trong cung nhớ phải cẩn thận chút, thân phận đặc biệt như vậy..." Thanh âm Thái tử càng ngày càng thấp, chỉ có Vu Tĩnh Kỳ có thể nghe thấy.

Thái tử lướt qua người hắn, rời đi.

Vu Tĩnh Kỳ nắm chặt nắm tay ở trong tay áo.

Trong đầu chỉ còn lại câu nói cuối cùng của Thái tử: Thân phận giống như hắn!

Hôm sau, Bạch Hạc học viện.

Như Tiểu Lam thấy Vu Tĩnh Kỳ mang hai đôi mắt thâm quầng đi đến.

"Tối hôm qua ngươi không ngủ đủ sao?" Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

Học viện bên này mỗi ngày đều giao một ít bài tập. Những cũng không đến nỗi bắt bọn họ phải khêu đèn đánh đêm.

Vu Tĩnh Kỳ lãnh đạm ngồi trở lại vị trí của hắn, không nói một lời.

Như Tiểu Lam nâng tay quơ quơ trước mặt hắn: "Ngươi xảy ra chuyện gì?"

Vu Tĩnh Kỳ cầm quyển sách đẩy tay nàng ra: "Ầm ĩ muốn chết, ngươi không thể an tĩnh chút sao?"

Như Tiểu Lam bẹp miệng, thành thật ngồi trở lại chỗ cũ.

Cái gì a. Người này tuổi còn nhỏ, tính tình lại thay đổi thất thường, biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Khó hầu hạ hơn Thanh Mặc Nhan nhiều.

Nếu Thanh Mặc Nhan tức giận, nàng chỉ cần bất chấp mặt mũi đi dỗ hắn, hắn rất nhanh liền sẽ tha thứ cho nàng.

Nhớ tới Thanh Mặc Nhan, trong lúc bất tri bất giác Như Tiểu Lam chống cằm ngây ngô cười một mình.

Ngày hôm qua sau khi hết tiết học hắn có đến muộn chút, buổi tối liền mang nàng đến Bạch Ngọc lâu, gọi rất nhiều món ăn nàng thích. Còn phá lệ cho nàng uống hai chén rượu hoa quả nhỏ.

Tửu lượng nàng thảm đến khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, cuối cùng mơ mơ hồ hồ bị Thanh Mặc Nhan mang về phủ, buổi sáng không hiểu sao lại thấy trên người xuất hiện nhiều điểm màu hồng, Thanh Mặc Nhan nói là nàng không cẩn thận khi bước xuống lầu bị ngã, nhưng mà đến một chút ấn tượng nàng cũng không có nha.

Chống cằm, ngây ngô cười với hư không. Bất quá nàng rất thích loại dung túng này của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam một mình ngẩn người, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ.

Đúng lúc này, Tiêu Sa Lai mang theo thư đồng bước vào phòng học.

Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên đứng lên: "Tiêu tiên sinh, ta muốn đổi chỗ ngồi."

Tiêu Sa Lai cười quyến rũ: "Tốt, ngươi muốn đổi đến chỗ nào?"

Vu Tĩnh Kỳ tùy tay chỉ vị trí, Tiêu Sa Lai liền gật đầu.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn Vu Tĩnh Kỳ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đắc tội với tiểu Vương gia này?

Cẩn thận suy nghĩ một chút. Nàng cảm thấy bản thân cũng không làm việc gì quá mức.

Cuối cùng nàng đưa ra kết luận, hẳn là liên quan đến việc hôm qua hắn cùng Thanh Mặc Nhan nói chuyện riêng.

Đúng rồi, nhất định là như thế.

Như Tiểu Lam thật sâu thở dài.

Nhất định là hắn cảm thấy nàng cùng Thanh Mặc Nhan rất không minh bạch. Lần trước hắn còn cảnh cáo nàng phải chú ý tới quy củ gì đó.

Lấy thân phận của hắn, nhất định rất khinh thường đối với những chuyện như vậy, cũng khó trách hắn tỏ ra chán ghét.

Nghĩ như vậy Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy nghẹn khuất, nhìn Vu Tĩnh Kỳ muốn nói lại thôi.

Vu Tĩnh Kỳ không để ý đến nàng, trực tiếp thu vào quyển sách cuối cùng trên bàn, đi tới vị trí mới ngồi xuống.

Như Tiểu Lam chỉ mất nửa giây thời gian để thoát ra khỏi cảm xúc phản đối.

Quên đi, dù sao nàng tới học viện cũng chỉ là để giúp Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm Vu Tĩnh Kỳ, hắn nghĩ như thế nào là chuyện của hắn, đợi khi vụ án kết thúc nàng sẽ rời đi, quản hắn là tiểu Vương gia hay hoàng tôn, cũng không có chút liên quan tới nàng.

Chỉ cần có Thanh Mặc Nhan sủng nàng, hừ! Nàng còn sợ ai.

Sau khi Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống, khóe mắt không tự chủ liếc về phía Như Tiểu Lam.

Vừa mới bắt đầu hắn còn thấy vẻ mặt nàng cô đơn, nhưng một giây sau, nha đầu kia liền khôi phục lại bộ dáng không tim không phổi, chống cằm, nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tâm Vu Tĩnh Kỳ thoáng chốc như rơi xuống đáy cốc.

Nguyên lai nàng thật sự không cần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tiểu Vương gia rộn lòng, hung thủ vô hình

Tiêu Sa Lai gõ quạt xếp lên bàn: "Hôm nay học viện chúng ta lại có học sinh mới." Nói xong hắn gọi ra phía cửa: "Sử Đại Thiên, ngươi vào đi."

Như Tiểu Lam trượt cằm, va lên mặt bàn.

Sử... Sử Đại Thiên?

Trên đời này nam nhân có tên như vậy, nàng cảm thấy tìm khắp Dạ Hạ quốc cũng không có người thứ hai.

Quả nhiên, người bước vào cửa kia, chính là Sử Đại Thiên nàng quen biết.

Trên người hắn mặc cẩm y hoa phục mới tinh, y phục kia đẹp không thể chê. Nhưng mặc trên người hắn lại có cảm giác không đúng, khiến cho người ta cảm thấy, đây là lần đầu tiên hắn được mặc y phục tốt như thế.

"Sử Đại Thiên, ngươi đến đó ngồi đi." Tiêu Sa Lai tùy tay chỉ vị trí trống bên cạnh Như Tiểu Lam, trong mắt hiện lên ác ý.

Kia đúng là chỗ ngồi của Vu Tĩnh Kỳ lúc trước.

Sử Đại Thiên vui mừng, khi ngồi xuống còn gật đầu với Như Tiểu Lam. Thái độ ân cần mà cung kính.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã kịp thời quay lại.

Sao Sử Đại Thiên lại xuất hiện ở đây, trong học viện đều là học sinh mười lăm, mười sáu tuổi, còn nét mặt già nua này của hắn nhìn thế nào cũng giống đã ngoài ba mươi.

Nhóm học sinh vụng trộm nói thầm.

"Có phải hay không là đi nhầm chỗ. Hắn thật là đến đọc sách sao?"

"Nhìn hắn còn lớn tuổi hơn cả Tiêu tiên sinh..."

"Hẳn là sẽ không sai đi, Bạch Hạc học viện cũng không phải là nơi tầm thường, không phải chỉ cần có tiền là có thể tiến vào."

Sử Đại Thiên nghe thấy những lời nghị luận này cũng không vội vàng biện giải, cười với Như Tiểu Lam rồi thấp giọng nói: "Thế tử không yên tâm để Như cô nương một mình ở học viện, muốn ta tới giúp một tay."

Nguyên lai là Thanh Mặc Nhan an bài, đôi mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Làm công việc nằm vùng quá vất vả, tiểu Vương gia lại hỉ nộ vô thường, có người giúp đỡ đương nhiên nàng sẽ cao hứng.

Nhìn Như Tiểu Lam lộ ra khuôn mặt tươi cười sán lạn, giữa đôi mày Vu Tĩnh Kỳ tựa như có một đoàn u ám tụ lại không chịu tan.

Trong phòng học, tiếng đàn leng keng.

Không thể không thừa nhận, trừ bỏ tập viết cùng vẽ tranh nhàm chán ra, Như Tiểu Lam thích nhất chính là tiết học cầm nghệ, tuy rằng tiên sinh giáo thụ có điểm cặn bã, bất quá tiếng đàn lại có thể giúp người ta ngủ ngon. Hơn nữa bộ dáng Tiêu Sa Lai cũng không tệ, so với mấy lão tiên sinh kia mạnh hơn nhiều, nàng không cần lo lắng sẽ chọc giận đối phương đến nhồi máu lên não.

Tiêu Sa Lai ngẩng đầu, nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đang ngủ say.

Lại nhìn học sinh mới tới ngồi bên cạnh nàng.

Tiêu Sa Lai theo bản năng cầm lấy quạt xếp che lại miệng mình.

Người này lớn lên cũng có quá nhiều điểm trộn lẫn, ở trước khi tiến vào phòng học, hắn từng hỏi hắn năm nay bao nhiêu tuổi, nhưng hắn chỉ nói hắn là thiếu niên lão tướng, từ khi sinh ra đã có nét mặt già nua.

Thôi, trước cứ nhịn điểm khó coi kia, chỉ cần có thể dùng hắn để khắc chế tiểu nha đầu ma quỷ kia là được rồi.

Chính là mỗi lần nhớ tới khúc nhạc của nha đầu này, lại khiến hắn không rét mà run.

Tiêu Sa Lai thanh thanh yết hầu: "Sử Đại Thiên, ngươi tới đem những gì vi sư vừa dạy đàn qua một lần đi."

Sử Đại Thiên không chút do dự giơ hai tay lên: "Tiên sinh, tay của ta bị thương. Không đàn được."

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, cả mười ngón tay hắn đều được quấn lại bằng vải bố trắng.

Tổng không thể bắt ép một người bị thương phải đánh đàn đi.

"Đúng rồi, tiên sinh, tuy rằng ta không thể đánh đàn, nhưng ta có thể phổ nhạc." Sử Đại Thiên tươi cười hớn hở nói: "Để ta tới hát cho ngài nghe một khúc đi."

Tiêu Sa Lai run tay, quạt xếp suýt nữa rơi xuống đất.

Hiện tại hắn chỉ cần nghe đến hai chữ "phổ nhạc", sẽ có loại phản ứng này.

"Không không không... Không cần." Tiêu Sa Lai cuống quít lắc đầu.

"Đừng a, tiên sinh, để cho ta thử một lần đi." Sử Đại Thiên vẻ mặt hưng phấn: "Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có người nào chịu nghe ta hát đâu."

Mọi người đồng thời lộ ra tia cảnh giác: Người này hát lên có bao nhiêu khó nghe a.

"Không cần!" Tiêu Sa Lai nâng cao thanh âm. Thiếu chút nữa thay đổi cả âm điệu.

"Không hát thì không hát, tiên sinh ngươi gấp cái gì, giống như con vịt bị dẫm cổ..." Sử Đại Thiên nói thầm ngồi trở lại.

Tươi cười trên mặt Tiêu Sa Lai cứng đờ: "Sử Đại Thiên, ngươi vừa nói cái gì?"

"Học trò nói lão sư anh minh thần võ, thống nhất Bạch Hạc học viện!" Sử Đại Thiên chân chó đứng lên, nịnh bợ.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ dậy, Tiêu Sa Lai đã sớm mang theo đàn của hắn rời khỏi phòng học.

Như Tiểu Lam xoa mắt, cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiêu Sa Lai hôm nay cư nhiên lại không gây khó dễ cho nàng.

"Như cô nương ngủ có ngon giấc không?" Sử Đại Thiên chân chó đi lại: "Thế tử cố ý giao phó, bảo ta chiếu ứng Như cô nương, không để yêu nam kia quấy rầy đến thanh tĩnh của Như cô nương."

Một phen lời nói xác thực làm Như Tiểu Lam cảm động.

Sử Đại Thiên, làm tốt lắm, sau này việc lôi kéo thù hận liền giao cho ngươi.

Đã đến giờ nghỉ trưa, Vu Tĩnh Kỳ thu dọn đồ xong lập tức rời khỏi phòng học.

Phía sau cách đó không xa. Có hai cái đuôi nhỏ đi theo: Như Tiểu cùng người mới tới Sử Đại Thiên kia.

Sử Đại Thiên giúp Như Tiểu Lam cầm hộp đồ ăn, đến ngay cả trên mặt đất có hòn đá nhỏ hắn cũng phải ân cần nhắc nhở một tiếng, cố tình cuộc nói chuyện của bọn họ lại rơi vào tai Vu Tĩnh Kỳ. Kết quả khiến Vu Tĩnh Kỳ không kiềm chế được nổi một thân da gà.

Vu Tĩnh Kỳ dừng bước chân, lạnh lùng đứng ở giữa đường.

"Sử Đại Thiên, không phải ngươi nói tay ngươi bị thương sao, sao lúc này còn có thể xách được này nọ?"

Sử Đại Thiên cười hắc hắc: "Chỉ cần có thể giúp Như cô nương xách đồ, dù cho chặt đứt tay cũng là vinh hạnh của ta."

Như Tiểu Lam che miệng xuy xuy cười.

Trước kia ở cùng một chỗ với Vu Tĩnh Kỳ. Nàng còn cảm thấy có chút áp lực, bởi vì nàng là nữ hài tử, người ngoài nhìn vào khó tránh khỏi sẽ có dị nghị, dù cho nàng không để bụng, nhưng mà thời gian lâu, nhìn người khác sau lưng chỉ trỏ lại khiến nàng nhớ tới những ngày trước kia.

Hiện tại có Sử Đại Thiên hát đệm. Đến ngay cả không khí cũng thay đổi.

Nhìn Như Tiểu Lam cong mắt cười, Vu Tĩnh Kỳ chỉ cảm thấy phẫn phất như có một cỗ tức giận đang chạy tán loạn khắp nơi trong người hắn.

"Như Tiểu Lam, ngươi là đồ ngốc sao!" Hắn nhịn không được rống lên.

Như Tiểu Lam bị hắn rống che tai lại.

Có chuyện gì a. Rống với ta làm cái gì, ta chọc ngươi sao.

Nói ta ngốc, dù ta ngốc thật cũng không thể có quan hệ tốt với ngươi được đi.

Sử Đại Thiên đứng che trước người Như Tiểu Lam. Trước khi đến đây, Thanh Mặc Nhan đã nói cho hắn biết thân phận của Vu Tĩnh Kỳ, cho nên Sử Đại Thiên cũng không muốn đắc tội với vị tiểu Vương gia này.

Vu Tĩnh Kỳ thấy Như Tiểu Lam trợn hai mắt lên. Một bộ dáng mờ mịt không hiểu gì, trong lòng hắn liền khó chịu, hầm hầm hất tay áo rời đi.

"Khó trách thế tử muốn ta tới đây. Tiểu Vương gia này đúng là khó ở chung." Sử Đại Thiên liên tục than thở.

Sau đó hai người đi tới nhà ăn học viện, nhưng mà đến khi bọn họ ăn xong vẫn không thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ đâu.

"Nhanh đi tìm người." Như Tiểu Lam mệnh lệnh.

Cuối cùng cũng có người để sai khiến, Như Tiểu Lam tất nhiên mừng rỡ vì bớt được chút sức lực.

Sử Đại Thiên ngoan ngoãn chạy đi tìm Vu Tĩnh Kỳ, Như Tiểu Lam ngồi chờ ở nhà ăn.

Nhưng mà chờ mãi cũng thấy Sử Đại Thiên trở về, nàng chờ đến phiền, thế là đứng lên muốn đi ra ngoài nhìn một cái.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy có người ai u một tiếng, nhìn về phía tiếng động, lại chỉ thấy một nam sinh cùng trường đang che cánh tay, máu tươi theo cánh tay hắn chảy xuống, rất nhanh nhiễm đỏ tay áo hắn.

"Này... Chuyện này là sao!" Thiếu niên kêu lên sợ hãi.

Một bên cánh tay khác của hắn cũng đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba...

Tựa như có một thanh đao vô hình đang cắt trên người hắn, trong nháy mắt, cả người huyết nhục mơ hồ.

Mọi người lại chỉ có thể ngơ ngác đứng đó nhìn, bó tay không biện pháp.

Không ai biết nên ngăn cản chuyện này thế nào, trước mắt bao nhiêu người, ai cũng không nhìn thấy hung thủ, mà học sinh cùng trường lại ở ngay dưới mí mắt bọn họ, bị một đao cắt cho thương tích đầy mình.

Cảnh tượng kia, làm người ta sợ hãi cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Thuật chú sát

Một mảnh hoảng loạn, học viện thế nhưng phát sinh sự kiện khiến người ta sợ hãi như vậy, tất cả mọi người đều ngu ngơ, đứng ở nơi đó không biết làm thế nào mới tốt.

Như Tiểu Lam đứng sau đám người, cắn chặt môi.

Chỉ có nàng nhận ra được, đây là "chú sát"!

Hành tung người kia không cần ở trước mặt. Chỉ cần lấy vài thứ trên người đối phương là có thể thi thuật, có mấy người đạo hạnh cao còn có thể giết người ở cách xa ngàn dặm.

Như Tiểu Lam nhanh chóng nhìn quanh bốn phía.

Trong nhà ăn kêu loạn. Tất cả mọi người đều tụ họp lại, cho nên nàng rất dễ dàng nhìn thấy biểu cảm mỗi người.

Nếu muốn thực thi chú sát thì quan trọng nhất là phải có sân cùng pháp trận.

Hiện tại những người ở trong này đều không có điều kiện để thực hiện chú sát. Cho nên hung thủ hẳn là ở chỗ khác.

Tay nàng vài lần dừng ở bên hông, định lấy lá bùa ra. Cuối cùng lại đều rời đi.

Chỉ có nàng mới có thể ngăn cản được chú sát, nhưng lúc này nàng không thể lộ diện.

Thanh Mặc Nhan không ở đây, nàng không dám tự tiện triển lộ chiêu thức, một là sẽ khiến mọi người hiểu lầm, coi nàng thành hung thủ cũng không chừng, hai là sẽ khiến cho hung phạm chú ý, sau này muốn bảo hộ Vu Tĩnh Kỳ sẽ càng khó khăn hơn.

Nàng kéo lấy một tên tạp dịch học viện đang sợ đến ngây người ở một bên, mệnh lệnh nói: "Nhanh đến Đại lý tự báo tin!"

Tạp dịch không nói hai lời liền chạy đi.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, chú sát đình chỉ.

Thiếu niên trên mặt đất không nhúc nhích, cả người đều là máu, nhiễm cả trên mặt đất.

"Chết... Đã chết rồi sao?" Có người lá gan lớn, thử duỗi tay chạm nhẹ vào người nọ.

"Giống như còn hoi thở."

"Mau đưa đến chỗ Thanh Đô tiên sinh."

Nhóm tạp dịch dùng ghế hợp lại thành cáng, mọi người hỗ trợ khiêng người bị thương lên, đi thẳng đến Tàng thư lâu.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau mọi người, mới ra khỏi nhà ăn, đã thấy Sử Đại Thiên mồ hôi đầy đầu chạy tới.

"Không tìm thấy tiểu Vương gia."

Như Tiểu Lam vỗ trán, nàng nhớ tới, Vu Tĩnh Kỳ từng nói qua nơi hắn thích đến nhất là Tàng thư lâu.

"Ta biết hắn ở đâu rồi, chúng ta đi."

Tàng thư lâu.

Thanh Đô tiên sinh chậm rãi chuyển động xe lăn đi ra, nhìn thiếu niên cả người toàn là máu. Nhíu mày nói: "Đây là vết thương do đao gây ra, hung thủ đã bị bắt chưa?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Không... Chúng ta không nhìn thấy hung thủ."

"Đột nhiên cả người hắn toàn là máu như vậy."

"Xác thực tựa như bị một đao làm cho bị thương, nhưng mà chúng ta lại không ai thấy được hung thủ gây án..."

Mọi người bảy miệng tám lời, Thanh Đô tiên sinh thong dong rửa tay, cầm lấy kéo cắt y phục thấm máu của thiếu niên ra.

"Quá ầm ĩ, tất cả các ngươi đi ra hết đi."

Đoàn người không dám quấy rầy Thanh Đô tiên sinh cứu người, chỉ có thể lần lượt đi ra ngoài cửa đứng, thường thường thấp giọng nghị luận Thanh Đô tiên sinh y thuật cao minh.

Như Tiểu Lam không có hứng thú với việc Thanh Đô tiên sinh trị bệnh cứu người như thế nào. Nàng mang Sử Đại Thiên trực tiếp bước vào Tàng thư lâu.

Đây là lần đầu tiên nàng đi vào trong Tàng thư lâu, bởi vì nàng không biết chữ Dạ Hạ quốc, cho nên nàng đối với Tàng thư lâu này cũng không có hứng thú.

Bất quá nàng vẫn bị số sách ở đây làm cho kinh ngạc.

Thư lâu tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một thang lầu liên tiếp, xoay quanh mà lên.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu đánh giá khắp nơi, chợt thấy từ thang lầu đi xuống một người. Đúng là tiểu Vương gia Vu Tĩnh Kỳ.

"Các ngươi ở trong này làm gì?" Hắn không vui nói.

"Đây không phải là nơi để đọc sách sao? Vì sao ngươi có thể đến, chúng ta lại không thể." Như Tiểu Lam cẩn thận đánh giá hắn. Thấy hắn hoàn hảo không tổn hại gì mới nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên bản nàng lo lắng thuật chú sát này là nhắm vào hắn, hiện tại xem ra, có lẽ hung thủ nhầm đối tượng cũng không chừng.

"Vừa rồi trong học viện xảy ra huyết án, có người bị trọng thương được nâng đến chỗ Thanh Đô tiên sinh nơi này." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, ngươi không được tự tiện hành động, phải luôn ở cùng chúng ta."

Vu Tĩnh Kỳ nhướn mi: "Huyết án?"

Như Tiểu Lam đơn giản đem chuyện ở nhà ăn nói qua một lần. Vu Tĩnh Kỳ lại đột nhiên cười ra tiếng: "Nhìn không thấy hung thủ lại bị đao làm cho bị thương, điều này không có khả năng."

Thẳng đến khi bọn họ cùng đến chỗ Thanh Đô tiên sinh, Vu Tĩnh Kỳ nhìn thấy nam sinh bị thương, nghe xong lời nghị luận của những người xung quanh mới bán tín bán nghi.

Đại lý tự rất nhanh đã tới. Quan sai nhanh chóng vây quanh học viện, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc lên đỉnh núi trước.

"Tập trung tất cả mọi người lại, đưa đến phòng học, lát nữa ta sẽ đến hỏi." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc. Cũng đem tất cả mọi người đi.

Như Tiểu Lam vừa đi ra đã bị Thanh Mặc Nhan ôm chặt, động tác có chút thô bạo.

"Có hay không bị thương đến ngươi?" Hắn thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam bị hắn xoa làm cho y phục rối loạn. Vội vàng muốn tránh thoát khỏi tay hắn: "Ngươi làm gì, nơi này còn có người khác a."

"Có sao?" Thanh Mặc Nhan đến ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút.

Rõ ràng Vu Tĩnh Kỳ cùng Sử Đại Thiên còn đứng ở nơi này đâu, ngươi coi bọn hắn là không khí sao?

Thời điểm Thanh Mặc Nhan buông Như Tiểu Lam ra, y quan Trường Hận cũng đã chạy tới, mọi người đi vào Tàng thư lâu, hỏi tình huống người bị thương, cũng để Trường Hận đi vào xem xét thương thế.

"Sử Đại Thiên ngươi đến phòng học bên kia đi, chú ý nghe xem bọn họ nói những gì." Thanh Mặc Nhan lặng lẽ phái Sử Đại Thiên đi, xen lẫn trong đám học sinh kia.

Không lâu sau, Trường Hận từ trong thư lâu đi ra, nói với Thanh Mặc Nhan: "Nhìn miệng vết thương giống như do đao thương gây nên."

"Tuyệt đối không phải là đao thương." Như Tiểu Lam nói xen vào.

"Ta chỉ nói giống như..." Trường Hận nghiêm túc nói: "Trên đời này cũng không có võ lâm cao thủ nào có thể ra tay trước mặt nhiều người mà không để lại dấu vết như vậy."

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Người nhìn ra được gì?"

"Là chú sát." Như Tiểu Lam bất an nói: "Kỳ thực lúc đó ta có thể cứu hắn... Nhưng ta sợ bại lộ thân phận sẽ khiến hung thủ nghi ngờ, cho nên..."

Thanh Mặc Nhan nâng tay xoa đầu nàng: "Không phải lỗi của ngươi."

"Nhưng nếu người nọ chết mà nói..." Dù biết rõ không liên quan đến mình, nhưng tránh không được sinh ra cảm giác áy náy.

Trước kia vì việc này, không thiếu lần ông nội đã dùng thước gõ nàng: Nhân từ nương tay, sao xứng làm một Âm Dương sư!

"Ngươi làm tốt lắm, hiện tại ngươi nói cho ta biết chú sát là chuyện như thế nào."Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của nàng.

Như Tiểu Lam đành phải đặt chuyện giải thích về chú sát lên trên.

Vu Tĩnh Kỳ ở cách đó không xa vài lần muốn lại gần, đều bị người của Thanh Mặc Nhan ngăn cản.

Sau khi Như Tiểu Lam giải thích xong Thanh Mặc Nhan cùng Trường Hận đều nhăn mày lại.

"Nghe qua giống như thứ hoàng tộc Mạc Tử quốc am hiểu." Trường Hận nói: "Cách giết người, chỉ thấy máu không thấy đao."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Rất giống." Hắn chuyển hướng về phía Như Tiểu Lam, tiếp tục truy vấn: "Ngươi có biết nếu muốn thực thi chú sát thì phải làm như nào không?"

"Trước phải chuẩn bị một cái pháp trận, trong tay còn phải nắm giữ vài vật trên người bị giết, tỷ như tóc, móng tay các loại, hơn nữa muốn thi pháp thì phải lấy ít máu trên ngón tay mình mới được."

Thanh Mặc Nhan lập tức phân phó Huyền Ngọc: "Đi điều tra những người bị thương ở ngón tay."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Không ra được? Bị nhốt ở Bạch Hạc học viện

Trong Bạch Hạc học viên, không khí đè nén dị thường.

Từ khi học viện được thành lập tới nay, chưa bao giờ phát sinh qua chuyện đánh nhau chảy máu, lúc này đây cũng coi như là được khai thiên lập địa một lần.

Thanh Mặc Nhan dùng Tàng thư lâu làm nơi làm việc, đồng thời phái người đi điều tra khi huyết án xảy ra, những ai không có mặt ở hiện trường.

Y theo lời nói của Như Tiểu Lam, muốn thực thi chú sát, nhất định phải có pháp trận tương ứng, cho nên mặt khác hắn phái Huyền Ngọc mang theo quan sai Đại lý tự điều tra qua trong học viện, tìm kiếm những nơi có khả năng bày trí pháp trận nhất.

Liên tục vội đến sắc trời gần tối, Huyền Ngọc trở về bẩm báo, không phát hiện ra pháp trận.

Đồng thời người đi điều tra những người trong học viện cũng về phục mệnh nói. Chỉ có ba người trên ngón tay có thương tích, nhưng lại đều là vết thương cũ, trong đó có hai người là sư phụ nấu ăn cho học viện.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, lấy tay xoa thái dương.

Nếu nói hung thủ sau lưng không ở trong học viện, như vậy phiền toái bọn họ còn lớn hơn nữa.

Chẳng lẽ thật sự là từ cách xa ngàn dặm giết người, như vậy hắn căn bản không có biện pháp bắt được hung thủ.

Như Tiểu Lam ngồi chỗ kia nhìn Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày, liền nhảy xuống ghế chạy tới cọ lên chân hắn.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Như Tiểu Lam thấp giọng hỏi.

Thanh Mặc Nhan vừa định trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng thông bẩm của hộ vệ: "Tiểu Vương gia cầu kiến."

Vu Tĩnh Kỳ đi vào, nhìn Như Tiểu Lam nhu thuận đứng bên người Thanh Mặc Nhan, mắt rũ xuống.

"Vu Tĩnh Kỳ, tay ngươi làm sao vậy?" Như Tiểu Lam đột nhiên kinh ngạc nói.

Tầm mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên tay Vu Tĩnh Kỳ, chỉ thấy ngón tay bên tay trái hắn được quấn lại bằng vải trắng.

Vu Tĩnh Kỳ thản nhiên nói: "Vừa rồi khi giúp Thanh Đô tiên sinh thu dọn hòm thuốc, không cẩn thận bị dụng cụ cắt gọt cắt phải ngón tay."

"Ngươi làm sao lại không cẩn thận như thế." Như Tiểu Lam vội la lên: "Đã xử lý qua miệng vết thương chưa?"

Ở cổ đại, mọi người cũng không biết nhiễm trùng là gì, đừng nhìn nó chỉ là vết cắt nho nhỏ, có khi sẽ lấy đi mạng người cũng không chừng.

Thấy Như Tiểu Lam lộ ra vẻ mặt lo lắng, ngữ khí Vu Tĩnh Kỳ cũng hòa dịu đi: "Lúc ấy Thanh Đô tiên sinh cũng ở đó, hắn đã giúp ta xử lý qua."

Thanh Mặc Nhan nhìn ngón tay Vu Tĩnh Kỳ, nửa ngày không nói một câu.

Vu Tĩnh Kỳ nói với Thanh Mặc Nhan: "Đã điều tra qua, hung thủ không ở trong học viện, để cho mọi người về đi."

Thấy Thanh Mặc Nhan không nói gì, Như Tiểu Lam vội la lên: "Cái này sao được, còn chưa điều tra xong, nếu người hung thủ nhằm vào là ngươi thì phải làm sao bây giờ?"

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ta? Ta có chỗ nào đáng giá để bọn họ làm hại."

Như Tiểu Lam trợn to mắt mèo: "Thân phận ngươi cao quý, tự nhiên là mục tiêu của rất nhiều người, lại nói đối phó ngươi còn có thể làm ảnh hưởng đến phụ thân ngươi đâu."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng thay đổi: "Ta bất quá chỉ là hạt nhỏ thôi, ngươi suy nghĩ nhiều rồi."

Như Tiểu Lam còn muốn nói gì đó, Thanh Mặc Nhan đã vươn tay kéo nàng đến bên người, mạnh mẽ ấn nàng ngồi lên người hắn.

"Nếu tiểu Vương gia đã nói như thế, vậy việc hôm nay tạm thời coi như là học sinh trong học viện đánh nhau bị thương thôi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tới, bảo hắn đi an bài thả những người đó ra.

Như Tiểu Lam chớp mắt, an bài của Thanh Mặc Nhan nàng hoàn toàn có thể hiểu được.

Đã tra không ra, lại không thể bứt dây động rừng, chỉ có thể thả tiếng gió ra ngoài, đem việc này che giấu đi.

Cứ như vậy hung thủ sẽ nghĩ mình không bị người phát hiện, sẽ lại hành động một lần nữa.

Rất nhanh, người trong học viện đều được thả xuống núi, chỉ còn lại Tiêu Sa Lai cùng vài vị tiên sinh vẫn chưa rời khỏi, bọn họ còn phải nói qua vài chuyện với Thanh Mặc Nhan, học viện xảy ra chuyện, bọn họ cũng phải có lời giao đãi.

Chờ xử lý xong hết thảy, sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Huyền Ngọc mang theo quan sai hộ tống mấy vị tiên sinh xuống núi.

Như Tiểu Lam chuẩn bị đi theo Thanh Mặc Nhan trở về.

Mọi người vừa rời khỏi Tàng thư lâu. Chợt thấy Huyền Ngọc vội vã chạy tới: "Thế tử, không tốt, học viện... Không ra được."

Lời này khiến mọi người không hiểu ra sao.

Học viện to như vậy, làm sao có chuyện không ra được.

"Là... Là bậc thang xuống núi, tựa như bị quỷ ám, chúng ta đi như thế nào cũng không xuống đến chân núi được."

Thanh Mặc Nhan mang theo mọi người đuổi tới chỗ bậc thang xuống núi.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Thanh Mặc Nhan đứng im không nhúc nhích, hiển nhiên hắn cũng không muốn đi nếm thử cảm giác bị quỷ ám mà Huyền Ngọc nói.

Sử Đại Thiên tò mò đi xuống bậc thang, kết quả mọi người chỉ thấy hắn loạn chuyển trên bậc thang. Chốc lát sau cư nhiên đã tự mình đi trở lại.

"Thiên a, quá đáng sợ." Sắc mặt Sử Đại Thiên trắng bệch: "Đầu thật choáng váng."

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam vẫn đang đánh giá xung quanh.

"Có phát hiện gì không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nơi này bị pháp trận bao lại." Như Tiểu Lam có thể ẩn ẩn nhìn thấy một lớp vật thể trong suốt di động trong không khí. Chúng lúc thì dây dưa với nhau, lúc lại phân tán ra, vặn vẹo trong không trung.

"Ngươi cũng muốn nhìn một chút sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Ân."

Như Tiểu Lam cúi người. Lặng lẽ kết ấn, lại gần dùng đầu lưỡi liếm lên trên mắt Thanh Mặc Nhan.

Vu Tinh Kỳ cũng ở cách đó không xa, nhìn thấy một màn như vậy đáy mắt liền nổi lên ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi chớp mắt. Rất nhanh hắn cũng thấy được cảnh tượng trong mắt Như Tiểu Lam.

"Đây là pháp trận?" Thanh Mặc Nhan cất bước về phía trước.

Như Tiểu Lam nắm chặt tay áo hắn: "Vô dụng, chỉ cần pháp trận này còn tồn tại, sẽ không có bất luận kẻ nào có thể từ nơi này đi ra ngoài."

"Ngươi không phá giải được sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Pháp trận này quá mức cường đại, chỉ có phá hủy bản thân pháp trận mới giải trừ được cản trở nơi này. Bằng không chúng ta ai cũng đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi đây, trừ phi... Bay lên." Như Tiểu Lam chỉ lên bầu trời.

"Như cô nương biết pháp trận ở đâu sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hẳn là ở ngay trong học viện." Như Tiểu Lam kiên định nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc lập tức ngầm hiểu, mang theo thủ hạ điều tra trong học viện một lần nữa.

Vu Tinh Kỳ đứng ở hơi xa đèn đuốc, làm người ta không thấy được biểu cảm trên mặt hắn.

"Đưa mấy vị tiên sinh học viện trở về nghỉ ngơi, trước khi tìm được pháp trận, không ai được phép tự mình hành động." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Vài vị lão tiên sinh đều không nói gì. Tiêu Sa Lai phe phẩy quạt trong tay, trên mặt toàn là ý cười châm chọc.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng liếc mắt về phía Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên lập tức chân chó tiến đến bên người Tiêu Sa Lai: "Tiên sinh, khó có được nhàn rỗi, học sinh hát một bài cho ngài giải buồn."

"Không cần." Tiêu Sa Lai thoáng chốc thay đổi sắc mặt, đi như trốn theo các vị tiên sinh khác rời khỏi.

Sử Đại Thiên kiên trì không dứt đi theo sau.

Huyền Ngọc dẫn người tìm qua học viện vài lần. Nhưng vẫn không tìm thấy pháp trận mà Như Tiểu Lam nói.

"Trận pháp này được hình thành từ tám vật thể đối ứng với nhau, có khả năng là tám quyển sách, cũng có thể là tám tảng đá cũng không chừng." Như Tiểu Lam cường điệu nói: "Dù sao các ngươi chỉ cần nhìn thấy nơi nào có tám loại vật thể đồng dạng, mà nhìn như thể được sắp xếp, thì đến nói với ta."

Như Tiểu Lam dặn dò rất cẩn thận. Nhưng mà đám người Huyền Ngọc đã lật tung cả học viện lên, vẫn không tìm được chút manh mối.

"Có thể hay không pháp trận không được đặt trong học viện?" Có người không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

"Chung quy Như cô nương vẫn còn nhỏ tuổi, hẳn là đã tính sai đi?"

Không ít quan sai đều âm thầm nghị luận.

Huyền Ngọc cũng bất đắc dĩ: "Thế tử, chúng ta đã tìm kiếm khắp nơi, quả thực không thấy pháp trận Như cô nương nói, có phải hay không là... Nghĩ sai rồi?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan quả quyết nói.

"Nhưng mà chúng ta đã tìm ở khắp nơi trong học viện, ngay cả Tàng thư lâu nơi đó cũng đã xem qua."

"Các ngươi tìm trong viện rồi sao?" Đột nhiên Như Tiểu Lam chen ngang một câu.

"Viện?" Huyền Ngọc vẻ mặt mờ mịt.

"Lợi dụng phương hướng khác nhau của cây cối, cũng có thể đạt được hiệu quả pháp trận." Như Tiểu Lam nhắc nhở nói.

Huyền Ngọc vỗ trán một cái: "Ta làm sao không nghĩ tới, ta lập tức sẽ dẫn người đi tìm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Hiện thực tàn khốc dưới bầu trời đêm

Huyền Ngọc một lần nữa dẫn người đi điều tra học viện, lúc này đây, mục tiêu bọn họ đặt ở trong viện học viện.

Mỗi chỗ trong viện đều phải cẩn thận xem xét một phen.

Thanh Mặc Nhan phái ra vài người, làm một chút món ăn đơn giản trong nhà ăn, mọi người ăn qua loa một ít.

"Như Tiểu Lam, ta phát hiện ra vài thứ, ngươi có thể cùng ta đi xem một chút không." Không biết từ bao giờ Vu Tĩnh Kỳ đã xuất hiện sau lưng Như Tiểu Lam, thần sắc tựa hồ có chút sầu lo.

"Ngươi phát hiện cái gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Ngươi trước đừng để lộ ra, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện." Vu Tĩnh Kỳ ném xuống một câu. Trực tiếp bước ra bên ngoài trước.

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, thế là cũng đi theo ra, gần ra đến cửa thì nàng quay đầu liếc nhìn Thanh Mặc Nhan một cái. Thanh Mặc Nhan đang cùng người nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới nàng rời đi.

Ban đêm gió trên đỉnh núi rất lớn, thổi tung bay quần áo của hai người.

Trên người Vu Tĩnh Kỳ khoác một kiện áo choàng dày. Hắn nhìn thấy trên người Như Tiểu Lam chỉ mặc một cái áo đơn, vì thế duỗi tay cởi dây lưng áo choàng ra.

"Không cần đâu, ngươi nói nhanh chút chúng ta còn phải trở về." Như Tiểu Lam rụt bả vai.

"Ta phát hiện trong vườn Thanh Đô tiên sinh có mấy thứ kỳ quái. Có điểm giống với pháp trận mà ngươi nói."

"Thật sự?" Như Tiểu Lam quá đỗi vui mừng: "Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết."

Nàng vừa mới xoay người, chợt thấy tay bị người kéo lại.

Vu Tĩnh Kỳ gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, thần sắc nơi đáy mắt đen tối không rõ: "Ngươi có thể trước đừng nói cho người khác biết không, Thanh Đô tiên sinh đối với ta rất tốt, ta chỉ là hoài nghi... Nếu ta nghĩ sai rồi, hắn nhất định sẽ trách ta, cho nên ngươi trước có thể hay không cùng ta đi nhìn qua một chút."

Như Tiểu Lam suy nghĩ, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Vị Thanh Đô tiên sinh kia nhìn như thanh dật đạm mạc, nhưng nàng vẫn cảm thấy từ trong xương cốt người này lộ ra một cỗ tà ý khó hiểu.

"Thanh Đô tiên sinh có thể phát hiện ra chúng ta hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Sẽ không, Thanh Mặc Nhan vừa phái người đi đưa cơm chiều cho Thanh Đô tiên sinh, lúc này hắn hẳn là đang ở trong phòng mình dùng cơm đi."

Hai người rời khỏi nhà ăn, thừa dịp bóng đêm đi đến Tàng thư lâu.

Sau thư lâu có một cái vườn nhỏ, cảnh vật ở đây không giống với những vườn khác trong học viện. Nơi này giống như vườn rau nhà nông, chẳng qua hiện tại là mùa đông, đất đai đều như bị đông cứng, cái gì cũng không còn lưu lại.

Vu Tĩnh Kỳ mở cửa rào vườn rau ra, mang theo Như Tiểu Lam bước vào bên trong vườn.

Dù cho không có đèn đuốc chiếu sáng, đôi mắt Như Tiểu Lam vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng đất trong vườn bị hỗn tạp với rất nhiều mảnh xương cá.

"Tất cả cá Thanh Đô tiên sinh câu lên, sau khi chết đều ném tới nơi này?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ đi ở phía trước, nghe được câu này liền quay đầu nhìn qua nàng.

Như Tiểu Lam vì để đuổi kịp bước chân của hắn, chỉ có thể chạy chậm, theo mỗi bước chạy của nàng, làn váy nhẹ nhàng tung bay như một con bươm bướm đang bay múa, lộ ra giày thêu khéo léo bên dưới.

"Hình như là vậy." Vu Tĩnh Kỳ cảm thấy một màn này dị thường chói mắt. Trong lúc tối đen như mực vốn dĩ hắn nên nắm tay nàng, ở thời điểm nàng sợ hãi ôm qua bả vai đối phương, trở thành cảng tránh gió khiến nàng yên tâm nhất.

Nhưng hiện thực trước mắt lại là. Như Tiểu Lam đối với đêm đen lại không hề sợ hãi, ngược lại so với hắn còn muốn rõ ràng hơn, quan sát vô cùng cẩn thận con đường dưới chân.

Lẽ ra dưới hoàn cảnh như thế, ngay cả hắn cũng không nhìn thấy dưới đất lộ ra những mảnh xương cá, nàng lại liếc mắt một cái đã thấy được.

"Như Tiểu Lam, ngươi nói xem ta nên làm gì với ngươi mới tốt đây." Trong bóng đêm, ngữ khí Vu Tĩnh Kỳ tựa như sắp kết băng, lạnh lùng mà vô tình.

"Cái gì mà làm gì mới tốt?" Như Tiểu Lam hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc dị thường của đối phương.

"Ngươi thật sự thích Thanh Mặc Nhan sao?"

"Thích a."

Trả lời nhanh như vậy, làm Vu Tĩnh Kỳ trở tay không kịp.

"Thanh Mặc Nhan hắn... Đến tột cùng có chỗ nào đáng giá để cho ngươi thích."

Như Tiểu Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Kỳ thực ta cũng không biết."

"Cho nên ngươi liền đem thân thể chính mình cho hắn?"

Như Tiểu Lam lập tức bị nước miếng chính mình làm sặc.

Đây là cái quỷ gì, như thế nào đột nhiên lại nói tới chuyện này.

"Ta nói... Chúng ta tới tìm kiếm pháp trận. Ngươi có thể nói đến việc khác hay không."

Vu Tĩnh Kỳ tiếp tục đi về phía trước: "Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, phải để ý, đừng bị người ta lừa, Đại lý tự Thiếu khanh cũng không phải là nhân vật bình thường, lấy thân phận của hắn muốn dạng nữ nhân nào mà không có, lại cố tình thích một tiểu nha đầu như ngươi? Đừng có nằm mơ."

Như Tiểu Lam thở dài trong lòng, lại tới nữa, thuyền nhỏ của bọn họ lại sắp lật.

"Không danh không phận lưu lại bên người hắn. Cuối cùng cái gì ngươi cũng không chiếm được." Vu Tĩnh Kỳ cảnh cáo nói.

"Ta vốn dĩ cũng không muốn cái gì..." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Chẳng lẽ ngươi muốn gả cho hắn, lấy cái danh phận chính thức?"

"Hắn nói, hắn sẽ cưới ta."

"Ngươi tin?"

"Vì sao không tin?"

Vu Tĩnh Kỳ cười nhạo: "Ngươi hoàn toàn không có thân phận, lại không có thế lực gia tộc, ta không tin Thiếu khanh sẽ cưới ngươi. Nạp ngươi làm tiểu thiếp cũng không sai biệt lắm."

Như Tiểu Lam bĩu môi, nàng mới lười giải thích với hắn về quan hệ bên trong của bọn họ.

Tuy rằng nàng không có thân phận cùng thế lực gia tộc, nhưng sự tồn tại của nàng không ai có thể thay thế được.

Không có nàng, chỉ sợ Thanh Mặc Nhan còn chưa tìm đủ dược liệu giải cổ độc thì đã...

Không thấy nàng phản bác, Vu Tĩnh Kỳ kinh ngạc lần nữa quay đầu nhìn nàng.

Ánh trăng lộ ra qua những tầng mây, chiếu sáng thân ảnh bọn họ.

Như Tiểu Lam đột nhiên dừng bước chân.

Dưới ánh trăng, nàng thấy được xung quanh chớp động nhiều điểm ngân quang.

Một, hai, ba... Tổng cộng có năm điểm sáng, không phải tám.

"Ngươi nói cái này chính là pháp trận... Hình như không đúng a." Nàng suy nghĩ.

Đúng lúc này, Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên lui nhanh về phía sau hai bước. Rút một lá bùa từ trong tay áo ra, kẹp ở đầu ngón tay.

Như Tiểu Lam kinh sợ.

Lá bùa màu đen, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt tản ra hơi thở huyết tinh.

"Vu Tĩnh Kỳ!" Như Tiểu Lam quát to một tiếng, muốn bổ nhào qua cướp đi lá bùa trên tay hắn.

Nhưng mà, lá bùa trên đầu ngón tay Vu Tĩnh Kỳ không lửa tự cháy, chỉ một thoáng hóa thành hư ảo.

Năm điểm sáng quay quanh Như Tiểu Lam đồng thời phóng ra ánh sáng chói mắt, tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng thứ ánh sáng mạnh này vẫn khiến Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại.

Sau ánh sáng, một bức tường vô hình xuất hiện ở trước mặt Như Tiểu Lam.

Tựa như khối thủy tinh, Như Tiểu Lam duỗi tay chỉ có thể sờ được bức tường lạnh băng.

"Ngươi ngoan ngoãn đợi ở trong này, chờ ta làm xong mọi chuyện, đến lúc đó sẽ thả ngươi ra." Vu Tĩnh Kỳ chậm rãi đi tới. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, thần thái kia giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Cách bức tường trong suốt được hình thành từ pháp trận, Như Tiểu Lam nghiêm túc nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt đối phương.

"Vu Tĩnh Kỳ, lúc trước ngươi trúng độc chú, kỳ thực là chính ngươi tự hạ đi."

"Đúng." Vu Tĩnh Kỳ lộ ra mỉm cười châm chọc: "Vì để sống sót, ta chỉ có thể làm như vậy, bởi vì ta không muốn chết."

"Không ai muốn ngươi chết cả."

"Không... Như Tiểu Lam ngươi không hiểu." Vu Tĩnh Kỳ lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm: "Bất quá rất nhanh, ta sẽ đem trừ bỏ những con người nguy hiểm đó, nơi này rất an toàn, hơn nữa cho dù có người đến bọn họ cũng không thể nhìn thấy ngươi, ngươi cứ an tâm chờ ở đây đi, đến lúc đó ta sẽ tự mình tới thả ngươi ra."

"Vu Tĩnh Kỳ... Ngươi muốn làm cái gì!" Nhìn Vu Tĩnh Kỳ sắp đi, Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên.

"Ban đêm đẹp như thế, đương nhiên là thời điểm thích hợp nhất để dâng lên máu tươi cùng sinh mạng cho chú sát." Vu Tĩnh Kỳ nhìn chăm chú vào ánh mắt Như Tiểu Lam, tươi cười ôn nhu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Thanh Đô tiên sinh lo lắng, ngăn cản tiểu Vương gia

Thanh Mặc Nhan giao việc cho thuộc hạ cả nửa ngày, nhưng vẫn không thấy Như Tiểu Lam trở về.

Nhưng mà hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn đã âm thầm an bài người nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam, mặc kệ nàng đi đến đâu, phía sau đều sẽ có tử sĩ âm thầm đi theo.

"Thiếu khanh đại nhân, Thanh Đô tiên sinh cầu kiến." Ngoài cửa có người thông bẩm.

Như Tiểu Lam đã từng lén nói cho Thanh Mặc Nhan nghe về vị tiên sinh ở Tàng thư lâu này. Cho nên ấn tượng của Thanh Mặc Nhan với hắn cực kỳ sâu.

Rõ ràng nhìn như một tên thư sinh ốm yếu trói gà không chặt, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác không thể kháng cự.

Thanh Đô tiên sinh chuyển động xe lăn vào cửa.

"Muộn như thế. Tiên sinh có chuyện gì sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là chút việc liên quan đến tiểu Vương gia..." Thanh Đô tiên sinh nhẹ chau mày lại: "Hắn là học sinh khiến ta đắc ý nhất. Ta cũng không muốn đến đây nói với Thiếu khanh những chuyện này, nhưng mà hắn không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Ta không thể trơ mắt nhìn hắn cứ thế đi xuống."

"Tiểu Vương gia xảy ra chuyện gì?"

"Các ngươi cũng biết hắn bị thương ở ngón tay?"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan phái người điều tra xem những ai bị thương ở ngón tay, Vu Tĩnh Kỳ lại nói bởi vì giúp đỡ Thanh Đô tiên sinh thu dọn hòm thuốc nên mới bị thương.

"Chẳng lẽ vết thương của hắn... Giả bộ?"

Thanh Đô tiên sinh nói: "Vết thương là thật, nhưng khi ta giúp hắn bôi thuốc mới phát hiện, cạnh miệng vết thương có một điểm máu khô nhỏ... Giống như bị cắt qua hai lần."

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Trường Hận.

Trường Hận bất động thanh sắc gật đầu.

Như vậy Vu Tĩnh Kỳ thật sự lừa bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không chờ Thanh Đô tiên sinh nói tiếp, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài cửa.

"Phái người đi tìm Như Tiểu Lam về."

Thanh Đô tiên sinh chuyển động xe lăn theo ra: "Không cần tìm, chậm trễ sẽ không kịp nữa, ngươi phải mau chút đi ngăn cản không cho hắn sử dụng chú sát."

"Tiểu Vương gia cuối cùng muốn làm gì?" Trường Hận không hiểu nói.

Thanh Đô tiên sinh cười nhẹ, tươi cười hình như có chút chua sót: "Hắn cũng chẳng qua là muốn sống sót mà thôi."

"Ai muốn giết hắn?" Trường Hận hỏi.

"Thân là con tin. Ai muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay, hắn làm thế chẳng qua là để tự bảo vệ mình mà thôi."

"Tự bảo vệ mình? Ta thấy hắn là điên thật rồi." Thanh Mặc Nhan một câu vạch trần.

Thanh Đô tiên sinh cũng không tức giận: "Có một ngày hắn ở thư lâu tìm được một quyển sách cổ, từ đó liền say mê ở đây, vô luận ta nói thế nào hắn cũng không nghe, ta cũng là không có biện pháp, không muốn nhìn hắn lợi dụng tà thuật đả thương người nữa."

"Pháp trận ngăn cản xuống núi là do hắn bố trí?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đúng, ta đại khái biết được hắn giấu pháp trận ở đâu, các ngươi tốt nhất nhanh chút đi, nếu chậm mà nói..."

Thanh Đô tiên sinh còn chưa dứt lời. Vài tên quan sai đã đồng thời kinh hô ra tiếng, từ trên người họ đều xuất hiện vết thương, giống như là bị một thanh đao nhỏ vô hình cắt qua.

"Nhanh lên, hắn muốn biến tất cả các ngươi thành tế phẩm, để hoàn thành thuật chú sát lớn hơn nữa của hắn." Thanh Đô tiên sinh thúc giục nói.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng dẫn người đến trước Tàng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh đi phía trước dẫn đường, tuy rằng hắn ngồi xe lăn, nhưng mà tốc độ xe lăn cũng không chậm.

Dọc theo đường đi thường xuyên có quan sai thân thể phát sinh tình huống.

Không người nào có thể ngăn cản việc này. Cũng không người nào biết được mục tiêu tiếp theo của thanh đao kia sẽ là ai.

"Tiểu Vương gia muốn dùng thuật chú sát lớn nhất giết chết ai?" Thanh Mặc Nhan một lần nữa truy vấn.

"Ngươi xem hắn cần nhiều tánh mạng cùng máu tươi... Tự nhiên là vị trong cung kia." Thanh Đô tiên sinh cố chấp không chịu để Thanh Mặc Nhan đẩy xe lăn giúp hắn, cho nên dọc theo đường đi hắn có chút thở gấp.

Thanh Mặc Nhan ánh mắt co rụt mạnh.

Vị trong cung kia, chẳng lẽ tiểu Vương gia muốn giết Hoàng thượng?

Hắn thật sự điên rồi, chính là giết Hoàng thượng cũng không có lợi gì cho hắn, bất quá phụ thân hắn có khả năng sẽ vì vậy mà nắm chắc binh quyền hơn mà thôi.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là hắn cùng Thái tử sẽ trở mặt thành thù, Thái tử tuyệt đối sẽ không đem ngôi vị Hoàng đế này nhường cho bất cứ ai.

Bọn họ vừa mới tới Tàng thư lâu. Trong bóng đêm liền hiện thân ra một danh tử sĩ, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Trực tiếp quỳ gối trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Thế tử, thuộc hạ thất trách. Không thấy Như cô nương đâu."

Trong lòng Thanh Mặc Nhan trầm xuống, phảng phất như không nghe thấy tiếng quan sai kêu thảm thiết bên cạnh nữa.

"Nàng mất tích ở nơi nào?" Một dự cảm không tốt từ đáy lòng hắn dâng lên.

"Tiểu Vương gia mang nàng đến Tàng thư lâu bên này. Bọn họ đi ra vườn ở phía sau, nhưng đột nhiên trống rỗng... Không thấy tăm hơi đâu nữa."

"Bọn họ đã nói những gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Tử sĩ cúi đầu: "Thuộc hạ không nghe thấy, bất quá hết thảy nhìn qua đều rất bình thường. Chính là ở trước lúc Như cô nương biến mất, nàng hình như là muốn đánh về phía tiểu Vương gia, nhưng mà còn chưa bước được nửa bước, nàng liền biến mất."

"Tiểu Vương gia đâu?" Thanh Mặc Nhan lớn tiếng quát.

"Hắn đã vào thư lâu."

Thanh Mặc Nhan khoát tay, Huyền Ngọc quyết đoán dẫn người vào thư lâu.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía tử sĩ quỳ gối trước mặt: "Ngươi mang những người này qua đó. Bảo vệ vườn cho tốt, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào!"

Kỳ thực việc hắn muốn làm nhất bây giờ không phải là đi ngăn cản hành vi điên cuồng của tiểu Vương gia. Hắn chỉ muốn tìm thứ hắn đã mất đi trở về.

Vật nhỏ, chờ ta một chút. Ta nhất định sẽ đem được ngươi về.

Mặc kệ ngươi đi nơi nào.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo bước vào thư lâu.

Trong thư lâu tràn ngập mùi vị tanh hôi dày đặc.

Trên thang lầu cao cao, tám ngọn đèn dầu lập lòe lúc sáng lúc tối. Tầng cao nhất thư lâu ẩn ẩn lộ ra thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ.

"Chuẩn bị tên." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Tuy rằng hắn không hiểu mấy thứ dị thuật này, nhưng ở chung với Như Tiểu Lam lâu, hắn cũng đại khái hiểu rõ một ít phương pháp.

Nếu muốn ngăn thuật chú sát lại thì trước tiên phải phá hủy trận pháp bên người Vu Tĩnh Kỳ.

Huyền Ngọc dẫn người bắn mũi tên ra, tám ngọn đèn dầu đã bị diệt mất bốn ngọn.

Vu Tĩnh Kỳ cúi người nhìn xuống phía dưới: "Thiếu khanh, các ngươi đã đến muộn, ta đã thu thập đủ máu tươi cùng sinh mệnh, chú sát lớn nhất đã bắt đầu, ngươi cũng không cần phải lãng phí khí lực nữa."

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn Vu Tĩnh Kỳ ở trên lầu.

"Tiểu Vương gia, ngươi thật sự biết bản thân đang làm gì sao? Tổ lật thì sao còn trứng lành, ngươi giết vị quý nhân trong cung kia sẽ làm dao động căn cơ Dạ Hạ quốc, ngươi thực sự cho rằng chỉ bằng từng đấy binh quyền trong tay phụ thân ngươi là có thể đấu lại Thái tử?"

Thanh Mặc Nhan một bên nói chuyện với Vu Tĩnh Kỳ, Huyền Ngọc bên kia vụng trộm dẫn người bước lên thang lầu, không ngừng tới gần Vu Tĩnh Kỳ.

"Đừng lo tên Thái tử ma bệnh kia." Vu Tĩnh Kỳ buồn bã nói: "Ta cũng sẽ trừ bỏ hắn, rất nhanh, toàn bộ triều đình đều sẽ được tẩy trừ sạch sẽ, tuy rằng đại giới có chút cao, nhưng mà hết thảy đều rất đáng giá."

"Triều thần sẽ không thần phục người dùng tà thuật."

Nghe xong lời nói của Thanh Mặc Nhan, Vu Tĩnh Kỳ khinh thường cười khẽ: "Mặc kệ bọn họ có thần phục hay không, ta đều có thể dựa vào lực lượng của chính mình ép bọn họ phải khuất phục, chỉ cần có được lực lượng, dù chỉ là hạt nhân nhỏ ta cũng có thể xoay chuyển càn khôn, Thiếu khanh đại nhân, ngươi nói, có đúng không? Chỉ cần có lực lượng, là có thể có được hết thảy, bao gồm cả những thứ từ đầu không thuộc về ngươi."

Ngay tại lúc nhóm người Huyền Ngọc sắp tiếp cận Vu Tĩnh Kỳ, mặt đất đột nhiên rung động lên.

Lá bùa màu đen trên ngón tay Vu Tĩnh Kỳ không lửa tự cháy.

Những người đang tiếp cận hắn kêu thảm thiết lăn xuống thang lầu, khắp thân thể tóe ra máu tươi nhiễm đỏ cả thang lầu.

"Lực lực lượng này không thuộc về ngươi!" Ngoài cửa thư lầu, đột nhiên vang lên thanh âm thanh thúy, nghe qua quen thuộc lại khiến cho người ta vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Như Tiểu Lam lên án mạng mẽ tiểu Vương gia, ai dạy ngươi chú thuật?

"Vu Tĩnh Kỳ, lực lượng này không thuộc về ngươi." Thanh âm thanh thúy, mọi người ở trong thư lâu đẫm máu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn lại.

Từ bên ngoài lâu hiện ra thân ảnh một nữ tử đầu đội đấu lạp che mặt bằng lụa mỏng, một tay nàng ôm Như Tiểu Lam, tay kia rũ xuống tự nhiên, một thanh trường kiếm rất nhỏ vươn ra từ trong ống tay áo nàng.

Vu Tĩnh Kỳ trên lầu lộ ra thần sắc kinh hãi: "Ngươi... Sao ngươi có thể ra được."

"Chỉ cần lực lượng của ta lớn hơn bức tường ngươi bố trí là được." Như Tiểu Lam tự hào nói, nàng linh hoạt nhảy xuống khỏi lòng nữ tử, không chút do dự bổ nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thực xin lỗi, Thanh Mặc Nhan, ta đã tới chậm."

Thanh Mặc Nhan cúi người bế nàng lên.

Bên ngoài lâu bị gió đêm cuốn lấy, đem mùi xạ hương trên người nàng thổi phiêu tán ra.

Trái tim Thanh Mặc Nhan vẫn chưa thả xuống được. Dù cho bây giờ đang ôm nàng trong lòng, hắn vẫn không cảm thấy an ổn.

Cảnh tượng như vậy... Có chút không chân thực.

Như Tiểu Lam cũng không chú ý tới nội tâm bất an của chủ nhân, nàng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà.

"Vu Tĩnh Kỳ. Hiện tại dừng tay vẫn còn kịp, loại tà pháp này không đơn giản như ngươi nghĩ, sau khi ngươi hoàn thành xong chú sát, chính ngươi sẽ trở thành tế phẩm cuối cùng."

Nghe xong lời này, Vu Tĩnh Kỳ cả kinh, nhíu mày: "Ngươi ở đây nói bậy cái gì, lực lượng này thuộc về ta, bằng không làm sao ta có thể chi phối nó."

"Là ai dạy ngươi chú thuật?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ mấp máy môi vài cái: "Không ai dạy ta cả, là ta tự mình học."

Như Tiểu Lam đột nhiên cười ra tiếng: "Vu Tĩnh Kỳ, ngươi đúng là đồ ngốc, cũng không phải lực lượng kia chọn ngươi, mà là ngươi bị lực lượng kia lợi dụng."

Vu Tĩnh Kỳ dùng một loại biểu cảm gần như dữ tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam, những bình tĩnh lúc trước, không biết đều đã bị ném đi đâu.

Dường như Thanh Mặc Nhan nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại tìm kiếm.

"Thanh Đô tiên sinh đâu?"

Lúc này mọi người mới phát hiện. Nguyên lai Thanh Đô tiên sinh chưa từng theo chân bọn họ tiến vào.

Lẽ ra Vu Tĩnh Kỳ là học sinh khiến hắn đắc ý nhất, hay là hắn tự mình đi cầu Thiếu khanh, để bọn họ đi đến ngăn cản Vu Tĩnh Kỳ, mà bản thân hắn lại không muốn lộ mặt.

Này cũng quá không hợp tình hợp lý đi.

Thanh Mặc Nhan đang muốn phân phó người đi tìm Thanh Đô tiên sinh, đỉnh đầu lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Vu Tĩnh Kỳ: "Không nghĩ tới người thâm tàng bất lộ nhất thế nhưng lại là ngươi, Như Tiểu Lam, ngươi giả ngu giả ngoan lâu như thế, nghĩ đến ẩn nhẫn ở bên người Thanh Mặc Nhan cũng rất vất vả đi."

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm đã nghênh diện phá phong mà đến, Vu Tĩnh Kỳ vội vàng lui về phía sau vài bước, trường kiếm kề sát xẹt qua áo hắn, khiến trên áo hắn xuất hiện một vết cắt dài.

Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan vẫn đang duy trì tư thế phóng kiếm.

"Tiểu Vương gia, đáng tiếc tới bây giờ ngươi vẫn không hiểu gì về nàng, cho nên ngươi cũng không có quyền ở đây nói hươu nói vượn. Chờ khi đến đại lao Đại lý tự, ta sẽ kiên nhẫn nghe ngươi nói chuyện."

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Dù Vu Tĩnh Kỳ có nháo mọi chuyện đến mức này, nàng cũng không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ bắt đối phương đến đại lao Đại lý tự.

Vu Tĩnh Kỳ dù sao cũng có thân phận hoàng tộc, nhi tử bảo bối của Tứ hoàng tử, Hoàng đế thật sự sẽ cho phép hắn làm thế sao.

"Không hổ danh là Đại lý tự Thiếu khanh, khí thế kinh người." Vu Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh, châm chọc nói: "Đáng tiếc, chú sát đã hoàn thành, bất luận các ngươi có phá thế nào, nó cũng đã hoàn thành, mà các ngươi, tất cả đều sẽ trở thành tế phẩm của của chú thuật, căn bản không cần phải lo lắng sự tình trong

cung."

Thanh Mặc Nhan nheo mắt, hiện giờ biện pháp giải quyết nhanh nhất là bắt được Vu Tĩnh Kỳ.

Mà người thích hợp làm việc này nhất chính là Ngàn Thương.

Ngàn Thương là rối gỗ, căn bản sẽ không bị pháp trận ảnh hưởng, nàng đột nhiên xuất hiện ở đây, nói vậy là bị Như Tiểu Lam triệu hồi, ở dưới tình thế ép buộc mới triệu nàng đi ra.

"Như Tiểu Lam, ngươi có thể chạy ra khỏi bức tường ta thiết trí quả đúng là rất giỏi, nhưng ở lại bên người Thanh Mặc Nhan ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi. Đến đây với ta đi." Vu Tĩnh Kỳ đưa tay về phía nàng.

Nghe xong lời này mọi người đều quá đỗi sợ hãi. Thanh Mặc Nhan quyết đoán hạ lệnh với Ngàn Thương: "Bắt lấy hắn."

Ngàn Thương thấy Như Tiểu Lam không phản đối, vì thế hơi hạ gối xuống, giấy tiếp theo, cả người tựa như mũi tên bắn đi, bỗng chốc thế nhưng nhảy lên ba tầng lầu cao như vậy.

Vu Tĩnh Kỳ ở tầng cao nhất, thấy thế cũng không khỏi cả kinh.

"Vô dụng, tất cả tế phẩm đều không thể đến gần ta... A!" Lời còn chưa nói hết, Ngàn Thương đã xuất hiện ở phía sau hắn, thanh kiếm nhỏ trong ống tay áo vươn ra, đặt trên cổ hắn, tay kia thì nắm lấy cổ áo hắn, lại lần nữa thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy trở về mặt đất.

Toàn bộ quá trình chỉ trong nháy mắt, mọi người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ trắng bệch, nhìn chằm chằm Ngàn Thương không nói nên lời.

Hắn tỉ mỉ chuẩn bị lâu như thế, thế nhưng đơn giản như vậy đã bị người phá?

"Vu Tĩnh Kỳ, ngươi thực sự sai rồi." Như Tiểu Lam nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại: "Sau khi chú sát kết thúc. Thứ mấy người chúng ta dâng lên chỉ là máu tươi, mà người chân chính phải dâng lên tánh mạng, chính là ngươi."

Vu Tĩnh Kỳ trợn mắt nhìn nàng cùng Thanh Mặc Nhan: "Dù sao đã thắng ngươi muốn nói gì mà chẳng được."

"Ngươi học loại chú thuật này bao lâu, một năm, hai năm? Hay là chỉ có mấy tháng? Ta đoán hắn là không vượt qua thời gian một tháng đi." Như Tiểu Lam nói chuyện tuy rằng ngữ khí có chút trẻ con, nhưng mà ngay lúc này, lại không có một ai dám khinh thị nàng nửa phần.

Đám người Huyền Ngọc nâng đỡ nhau đứng lên, tuy rằng cả người toàn là máu, nhưng lại không thương tổn đến tánh mạng.

"Đến ngay cả người bị chú sát làm cho trọng thương ở nhà ăn cũng không có chết. Ngươi cho rằng kia chỉ là sơ sót?"

Vu Tĩnh Kỳ nói không ra lời.

"Ngươi hắn là đã cảm giác được, thân thể không khỏe, toàn thân thì vô lực."

Vu Tĩnh Kỳ giật giật môi. Hắn rất muốn cãi lại, nhưng tất cả những điều Như Tiểu Lam nói đều khiến hắn không thể phản bác.

"Ngươi muốn nói, cảm giác kia chỉ là phản ứng do sử dụng lực lượng quá độ, đúng không? Ngu ngốc, ngu ngốc! Ngươi có biết loại chú sát cao đẳng này không được tự tiện sử dụng hay không, nó sẽ hấp thu tánh mạng người thi thuật để đạt tới mức đại giới cao nhất."

Như Tiểu Lam càng nói càng kích động: "Vu Tĩnh Kỳ, nếu ta là ngươi thì đã sớm đâm đầu chết ở chỗ này rồi, uổng cho ngươi là tiểu Vương gia, chó má, lớn từng này rồi mà một chút đạo lý làm người tối thiểu cũng không hiểu, thiên hạ này có bữa cơm nào mà không phải trả tiền, ngươi có được bao nhiêu, ngươi liền mất đi bấy nhiêu, nếu ngươi không muốn chết thì mau đi nghịch chuyển chú thuật, đến lúc đó nhiều lắm là phải chịu phản phệ, trọng thương nhưng cũng không ảnh hưởng đến tánh mạng."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng ngày càng kém, nếu không phải Ngàn Thương vẫn đang túm lấy hắn, hắn cơ hồ đã ngã xuống rồi.

Không sai, hiện tại hắn cảm thấy rất không tốt, sức lực trong thân thể đang không ngừng xói mòn, giống như có một cỗ lực lượng vô hình đang điên cuồng hấp thu sự sống của hắn.

Thái dương Vu Tĩnh Kỳ dần dần hiện ra ánh sáng màu bạc.

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, một đầu tóc đen của Vu Tĩnh Kỳ dần dần hóa thành màu trắng.

"Vu Tĩnh Kỳ, nhanh lên, bằng không sẽ không kịp nữa!" Như Tiểu Lam gấp đến độ rống to.

Không có loại trừng phạt nào khiến hắn kinh hãi hơn hiện tượng này.

"Không... Không phải, đây là lực lượng của ta!" Vu Tĩnh Kỳ bi thảm kêu to, đưa tay ôm lấy đầu mình.

Lời nói của Như Tiểu Lam không ngừng vang lên bên tai hắn: Đây không phải lực lượng của ngươi, ngươi chẳng qua là bị lợi dụng mà thôi.

Là ai dạy ngươi chú thuật?

"Là... Là Thanh Đô tiên sinh dạy ta chú thuật..." Đôi môi lạnh băng của Vu Tĩnh Kỳ khẽ mở, tuyệt vọng phun ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Biến trận, trận pháp nhằm vào Thiếu khanh

Đôi môi Vu Tĩnh Kỳ khẽ mở, tuyệt vọng phun ra một câu: "Người dạy ta chú thuật... Là Thanh Đô tiên sinh."

"Phanh!" Cửa lớn thư lâu phát ra tiếng động thật lớn rồi đột nhiên khép lại.

Bùm bùm một trận, tất cả cửa sổ thư lâu tựa như bị một bàn tay to thao túng, đồng loạt đóng lại.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan nhảy xuống đất.

"Không tốt, biến trận!"

Thấy nàng thay đổi sắc mặt, mọi người đều khẩn trương lên, bất quá bọn họ ai cũng không biết cái gọi là biến trận là chuyện gì.

"A a a..." Vu Tĩnh Kỳ hai tay ôm đầu, tê liệt ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thê lương.

Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ bên hông ra. Ngón tay kết ấn, rồi sau đó kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, nín thở ngưng thần: "Phong!"

Lá bùa ở trong tay nàng hóa thành ngọn lửa, cuối cùng cháy thành tro tàn.

Như Tiểu Lam bảo Ngàn Thương đè Vu Tĩnh Kỳ lại, mạnh mẽ tách miệng hắn ra: "Không muốn chết thì ăn vào cho ta!"

Vu Tĩnh Kỳ mở to hai mắt, trong con ngươi tràn đầy tuyệt vọng.

"Nếu ngươi không chịu tự mình ăn xuống thì sẽ bị sặc chết." Như Tiểu Lam lúc này không chút nào nương tay, trực tiếp mạnh mẽ đem tro tàn nhét vào trong miệng hắn.

Mặt đất thư lâu không ngừng chấn động.

Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới đem được thứ trong miệng nuốt xuống, sắc mặt u ám, nằm ở nơi đó hít vào nhiều, thở ra ít.

"Tiểu Vương gia không có việc gì đi?" Huyền Ngọc lo lắng nói, tốt xấu gì Vu Tĩnh Kỳ cũng là hoàng tộc, nếu hắn thật sự chết ở đây Thanh Mặc Nhan sẽ không có cách nào giao đãi với Hoàng đế.

"Tạm thời sẽ không chết, nhưng nếu không phá được trận này, hắn sớm muộn gì cũng sẽ không chống đỡ nổi nữa." Như Tiểu Lam nói.

"Pháp trận không phải bị chúng ta phá rồi sao?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói.

"Đó là pháp trận Vu Tĩnh Kỳ bố trí, nhưng tất cả chúng ta đều đã bị lừa, pháp trận này chỉ là thủ thuật dùng để che mắt, Thanh Đô tiên sinh ở nơi khác an bài pháp trận, nếu không thể phá hỏng pháp trận đó chúng ta sẽ..." Như Tiểu Lam nói được một nửa, thần sắc đột ngột biến đổi: "Không tốt, đây không phải thuật chú sát. Mà là Cổ vương trận!"

Nàng xoay người liều lĩnh bổ nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan!"

Thanh Mặc Nhan theo bản năng vươn tay ra muốn tiếp nàng vào trong lòng, nhưng mà nơi lồng ngực đột nhiên truyền đến một trận đau nhức.

Sâu trong yết hầu nảy lên một cỗ mùi vị tanh ngọt.

"Thanh Mặc Nhan! Kiên trì trụ!" Như Tiểu Lam lấy từ bên hông ra một lá bùa, hai tay run rẩy không ngừng, nhiều lần suýt nữa làm rơi lá bùa xuống đất.

"Thế tử!"

"Thiếu khanh đại nhân!"

Tất cả mọi người đều vây quanh lại.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy chỗ lồng ngực không ngừng có máu thấm ra.

"Đây là..."

"Đừng nhúc nhích, cũng đừng nói chuyện." Như Tiểu Lam cắn nát đầu ngón tay chính mình, hai tay kết ấn, dán lá bùa lên ngực hắn.

Máu nơi đầu ngón tay của dính vào lá bùa làm nó hóa thành một đạo bạch quang, cuối cùng biến mất ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Đau đớn ở ngực giảm bớt, nhưng mà Thanh Mặc Nhan vẫn cứ hô hấp dồn dập, mỗi một lần hắn chỉ dám nhợt nhạt hít vào, Như Tiểu Lam chỉ nghe tiếng hít thở của hắn thôi cũng đã cảm thấy đau.

"Đây là Cổ vương trận, mục đích là để dụ cổ trùng trong thân thể ngươi ra." Như Tiểu Lam giải thích thật nhanh: "Trên người ngươi có mang theo thế thân phù mà ta hạ lau chú, tạm thời sẽ không có việc gì."

Nói xong nàng xoay người muốn đi. Thanh Mặc Nhan lại duỗi tay kéo lấy cổ tay nàng.

"Ngươi định làm gì?" Tay hắn rất lạnh, nhưng khi bắt lấy tay nàng lại rất ổn định, không có bất luận dao động gì.

"Phá trận." Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Nơi này trừ ta ra, không ai có đủ khả năng ứng phó được với Thanh Đô tiên sinh, cho nên ta muốn đi phá trận."

Thanh Mặc Nhan cầm lấy tay nàng không nói ra, chau mày lại tựa hồ không muốn để nàng đi.

"Thế tử, cửa lớn thư lâu không mở được!" Huyền Ngọc kêu lên.

Bọn họ đều là người tập võ nên khí lực không hề nhỏ, vậy mà cố hết sức vẫn không mở được cửa lớn thư lâu.

Toàn bộ thư lâu tựa như bị một đạo vòng sắt cuốn chặt bên ngoài.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, đôi môi dính máu dán ở trên mu bàn tay nàng: "Nhớ kỹ, không được cậy mạnh."

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng đẩy hắn ra: "Yên tâm, có ta ở đây, nhất định ngươi sẽ không sao."

Như Tiểu Lam lấy ra bốn lá bùa dán ở trên cửa lớn thư lâu, rồi sau đó quay đầu gọi Ngàn Thương: "Ngàn Thương, để ta xem kiếm của ngươi."

Trong tay áo Ngàn Thương vươn ra hai thanh kiếm nhỏ.

Người nào không biết thân phận của Ngàn Thương thì căn bản không thể nào biết được hai thanh kiếm này từ đâu ra, chỉ có Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc bọn họ biết, thanh kiếm nhỏ này ở trong cánh tay Ngàn Thương.

Như Tiểu Lam lại lấy ra hai lá bùa nữa, dán ở trên mũi kiếm nhỏ. Nhìn như lung lay sắp rơi, nhưng mà vô luận Ngàn Thương có di chuyển thanh kiếm thế nào lá bùa cũng cũng không hề rơi xuống.

"Phá cửa." Như Tiểu Lam hạ lệnh.

Ngàn Thương nửa điểm do dự cũng không có trực tiếp đi đến chỗ cửa lớn thư lâu.

"Mọi người trốn ra xa chút!" Như Tiểu Lam quay đầu nhắc nhở mọi người.

Uy lực của đại sát thần nàng hiểu rất rõ, nguyên nhân vì lực lượng của nàng không đủ, cho nên mới mượn dùng Ngàn Thương tới phá trận.

Bởi vì Ngàn Thương là rối gỗ, cho nên nàng sẽ không bị pháp trận làm thương tổn.

Mọi người thối lui chút.

Huyền Ngọc thấy Vu Tinh Kỳ ngã ở đó không có ai để ý, vì thế liền đi qua nhấc hắn lên. Thối lui về phía sau.

Thanh Mặc Nhan vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý tứ muốn trốn tránh.

Huyền Ngọc có chút lo lắng, thấp giọng kêu: "Thế tử..."

Chỉ có Thanh Mặc Nhan mới hiểu rõ về hiện trạng của chính mình. Vật nhỏ nói không sai, pháp trận này dùng để đối phó hắn, hắn có thể cảm nhận được, cổ trùng trong cơ thể đang nôn nóng bất an, phảng phất như muốn phá thể ra ngoài.

Cổ trùng chịu sự lôi kéo của pháp trận, ẩn ẩn như mất đi khống chế.

Bất quá mỗi lần loại đau đớn này đánh úp tới. Đều sẽ ở thời khắc mấu chốt bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó áp chế xuống.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi duỗi tay, từ bên hông lấy ra một viên thuốc.

Đó là thuốc do Như Tiểu Lam phối chế, chỉ cần ăn vào là có thể áp chế cổ độc, để hắn có thể sử dụng nội lực trong thời gian một nén hương.

Khi ở Thạch Phường trấn, hắn đã ăn mất một viên, hiện tại trong tay hắn chỉ còn lại hai viên.

Thân thể Ngàn Thương nghiêng về phía trước. Đầu gối hơi hạ, tựa như lò xo đang tích tụ lực lượng.

Như Tiểu Lam quyết đoán lùi lại hai bước, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu nhỏ chính mình.

Lực chú ý của Thanh Mặc Nhan vẫn luôn đặt trên người nàng, khi nhìn thấy nàng làm hành động kia, liền đem viên thuốc nuốt xuống.

Thân thể Ngàn Thương để lại tàn ảnh tại chỗ. Thật giống như trong nháy mắt thân thể nàng biến mất không thấy đâu.

Toàn bộ thư lâu phát ra tiếng gầm rú cực lớn, sách trên giá bị chấn động ầm ầm rơi xuống, tựa như mưa đá, bùm bùm rơi về phía mọi người.

Như Tiểu Lam âm thầm líu lưỡi, nàng vẫn là đã xem nhẹ uy lực của đại sát thần Ngàn Thương.

Sớm biết thế nàng nên tránh xa hơn chút mới tốt a.

Kiếm nhỏ trong tay Ngàn Thương hóa thành hai đạo đường cong ngân quang, không ngừng lặp lại công kích về phía cửa lớn thư lâu.

Một quyển sách thật dày rơi xuống. Mắt thấy sắp đập trúng đầu Như Tiểu Lam, đúng lúc này từ phía sau nàng có một đôi tay duỗi ra, kéo toàn bộ người nàng qua.

"Thanh Mặc Nhan?"

Thanh Mặc Nhan giơ ống tay áo lên che ở đỉnh đầu nàng.

Cửa lớn thư lâu đột nhiên nổ tung, hai cánh cửa hóa thành ngàn vạn khối gỗ vụn, bắn mạnh ra bốn phía, mọi người trốn tránh không kịp đều bị chúng phải.

Chỉ ít ỏi người võ công tốt nên có nội lực hộ thể, mới không bị mấy khối gỗ bay vụt qua làm cho bị thương.

Nhưng mà chuyện khiến người ta hoảng sợ vẫn còn ở phía sau, cửa lớn thư lâu vừa vỡ, Như Tiểu Lam đã vội vàng la lên: "Mau đi ra, lâu sắp đổ!"

Mọi người thoáng ngây người, thân hình Thanh Mặc Nhan như diều hâu cuốn lấy nàng lao ra phía ngoài cửa.

Tàng thư lâu Bạch Hạc học viện, ầm ầm sập đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Kính trận nơi đáy ao, Thiếu khanh cùng Thanh Đô quyết đấu

Thư lâu ầm ầm sập đổ.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam lao ra theo sát phía sau Ngàn Thương, tuy rằng mọi người cũng đều chạy ra tới, nhưng phần lớn đều bị trọng thương, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Sau khi ra ngoài Thanh Mặc Nhan liền buông Như Tiểu Lam ra, trực tiếp nhắm vào Thanh Đô tiên sinh đang ngồi trên xe lăn ở cách đó không xa.

Công phu của Thanh Mặc Nhan nàng đã từng được chứng kiến qua, tuy rằng bị cổ độc ảnh hưởng nên bình thường hắn không sử dụng nội lực được, nhưng công phu vẫn thuộc loại nhất đẳng.

Khiến mọi người kinh ngạc chính là võ công Thanh Đô tiên sinh cũng không hề yếu, dù cho phải ngồi trên xe lăn, không thể xê dịch, vẫn đánh tay ngang được với Thanh Mặc Nhan.

Trong tay hai người đều không có binh khí, đấu bằng chưởng phong, khiến đá xanh cùng nền gạch bên ngoài thư lâu đều bị rạn nứt.

Như Tiểu Lam nhìn đến kinh hãi. Nhưng lại không có cách nào giúp đỡ được, Ngàn Thương còn phải dùng vào việc khác, nàng không thể lãng phí thời gian ở đây.

Nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh. Ánh mắt Như Tiểu Lam cuối cùng dừng ở cái ao trước thư lâu.

Thanh Đô tiên sinh cùng Vu Tĩnh Kỳ từng câu cá ở đó.

"Ngàn Thương, mang ta đến nơi đó!" Như Tiểu Lam vội la lên.

Ngàn Thương thu hồi kiếm nhỏ bên tay trái, ôm lấy thắt lưng Như Tiểu Lam. Nhẹ nhàng nhấc cả người nàng lên.

Nhảy vài lần liền đến trước cái ao.

"Mang ta đi xuống." Như Tiểu Lam mệnh lệnh nói: "Bất quá kỹ năng bơi của ta không tốt, ngươi ngàn vạn lần không được buông tay ra." Lòng sợ hãi túm lấy cánh tay Ngàn Thương, hai chân Như Tiểu Lam run rẩy.

Nhưng mà dù cho nàng có sợ thì cũng phải tự mình đi xuống để xem, bởi vì trừ bỏ nàng ra, không có bất luận kẻ nào có thể phá được pháp trận của Thanh Đô.

"Tiểu Lam là hài nhi, sẽ không buông tay." Ngàn Thương thấp giọng nói, ôm chặt nàng, thả người tiến vào trong nước ao.

Mùa đông nước ao lạnh thấu đến tận tim.

Như Tiểu Lam cảm giác như cả người đều bị đông cứng.

Ngàn Thương không ngừng lặn xuống, rất nhanh đã đến gần đáy ao.

Càng đi xuống, nước ao ngược lại càng thêm sáng trong, tựa như đáy ao có đèn chiếu sáng.

Như Tiểu Lam ở trong nước mở to hai mắt.

Đáy ao lay động tám vòng tròn màu bạc, thình lình nhìn qua, tựa như ảnh ngược của tám ánh trăng ở dưới nước.

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ phía dưới, Ngàn Thương một hơi lặn xuống đáy ao.

Đến gần, Như Tiểu Lam lúc này mới nhìn thấy rõ tám ánh trăng kia thế nhưng lại là tám mặt kính bạc.

Ngàn Thương ở trong nước cũng không cần không khí, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không được như vậy, được một lúc đành phải chỉ tay lên phía trên, ý bảo Ngàn Thương mang nàng trồi lên mặt nước để thở.

Khi đánh vỡ được mặt kính bạc thứ tư, Như Tiểu Lam hoàn toàn đông cứng, run rẩy không nói nên lời.

Nhưng mà nàng không được phép dừng lại.

Vừa rồi Thanh Mặc Nhan đã dùng đến nội lực, nói cách khác hắn đã ăn viên thuốc nàng bào chế, chỉ có thời gian một nén hương.

Trước đó nàng phải phá hỏng được hết tám mặt kính bạc.

Lại lần nữa lặn xuống đáy ao, Như Tiểu Lam dùng hai tay đông cứng gian nan kết ấn, mặt kính bạc ở trước mắt nàng nổi lên gợn sóng hỗn loạn, kêu vang, cuối cùng nứt ra.

Thanh Mặc Nhan cùng Thanh Đô vẫn đánh nhau ở trước phế tích thư lâu.

Đám người Huyền Ngọc chỉ có thể trông mong đứng nhìn.

Không phải bọn họ không muốn giúp, thân thủ của Thanh Đô tiên sinh bọn họ đều nhìn thấy, phương diện này trừ bỏ Huyền Ngọc có thể chống đỡ vài chiêu của đối phương ra, những người khác đi lên chẳng khác nào chịu chết.

Thanh Mặc Nhan bởi vì từ nhỏ trúng cổ độc. Cho nên phá lệ chú trọng tu hành nội lực, bình thường tất cả nội lực của hắn đều dùng để áp chế cổ trùng trong cơ thể, vì vậy mới không dám tùy tiện sử dụng nội lực lung tung.

Cho nên khi hắn ra tay, thường thường dồn vào một kích, không có kéo dài cùng do dự, bởi vì mỗi chiêu thức đánh ra đều là cơ hội rất quan trọng đối với hắn, hắn phải nắm lấy.

Hắn có kiêu ngạo của mình, dù có chết cũng muốn đồng quy vu tận với địch nhân, tuyệt sẽ không làm kẻ đáng thương chỉ có thể nằm đó chờ chết.

Động tác Thanh Đô càng ngày càng chậm, hơn nữa sắc mặt cũng càng trở nên trắng bệch, hắn thường xuyên nhìn trộm về phía ao bên kia.

Thanh Mặc Nhan biến đổi chiêu thức, một quyền xẹt qua mặt hắn. Quyền phong sắc bén để lại một đạo vết máu trên mặt Thanh Đô tiên sinh.

"Pháp trận sắp được phá." Khóe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra ý cười lạnh như băng.

Thanh Đô tiên sinh đột nhiên giơ ống tay áo lên, từ trong tay áo bay ra vuốt sắt được buộc lại bằng sợi dây thật dài, vuốt sắt bay vụt ra cắm vào thân cây.

Thanh Mặc Nhan thấy không ổn, tiến lên ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước, vuốt sắt co duỗi kéo Thanh Đô tiên sinh cùng xe lăn lên, bay lên giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan một kích thất thủ, không có nửa phần do dự, trực tiếp đuổi theo.

Đám người Huyền Ngọc nhìn đến choáng váng.

"Thanh Đô đào tẩu, mau đuổi theo!"

Tuy nói như vậy. Nhưng mà làm sao đuổi được a, tốc độ bọn họ nhanh như thế.

Vu Tinh Kỳ xụi lơ trên mặt đất, ánh mắt nhẹ mở. Hắn nhìn theo phương hướng Thanh Đô tiên sinh biến mất rất lâu, biểu cảm tuyệt vọng nói không nên lời.

Hắn nhớ lại lúc trước Như Tiểu Lam đã từng nói qua, lúc ấy nàng nhìn thấy Thanh Đô tiên sinh câu cá liền nhắc nhở hắn người này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Lúc đó hắn còn cảm thấy nàng rất buồn cười.

Nguyên lai người thật sự đáng buồn cười là hắn.

Tự cho mình là đúng, cho rằng có thể thay đổi nhân sinh, không nghĩ tới cuối cùng lại thành thứ cho người khác lợi dụng.

Thanh Mặc Nhan đuổi theo Thanh Đô tiên sinh rời khỏi Tàng thư lâu.

Cổ trùng di động ở phần ngực dần dần đình chỉ.

Thanh Mặc Nhan biết nhất định Như Tiểu Lam đã phá trận thành công, nhưng cũng đến lúc thuốc viên mất đi hiệu lực rồi.

Nếu không dừng việc sử dụng nội lực lại, rất nhanh cổ độc sẽ phát tác.

Nhưng hắn không có cách nào dừng lại vào lúc này.

Hắn cần phải bắt được Thanh Đô, hắn thật không hiểu, vì cái gì vận mệnh trêu ngươi, luôn có đủ loại lực lượng không ngừng vờn quanh hắn, nhằm vào cổ độc trên người hắn.

Hắn muốn biết hết mọi chuyện.

Thanh Mặc Nhan tùy tay bẻ lấy một cành cây, lợi dụng nội lực phóng ra, Thanh Đô tiên sinh vừa mới trở lại mặt đất, thân thể xoay vội, cành cây vừa vặn xuyên qua một bên đầu vai hắn.

Thanh Đô rên một tiếng, giơ tay lên không trung ném ra một vật.

Một đạo pháo hoa nổ tung trong bầu trời đêm.

Thanh Mặc Nhan híp mắt. Xem ra Thanh Đô còn có đồng bọn.

Pháo hoa này tuyệt đối là dùng để mật báo, hắn đang muốn gọi cứu binh tới, cũng như nói cho đồng bọn biết hắn đã thất bại...

Ngay ở lúc Thanh Đô giơ tay bắn pháo hoa, Thanh Mặc Nhan đã thừa cơ tiến lại gần.

Cao thủ so chiêu, nào được phép phân tâm, huống chi người đối mặt với Thanh Đô còn là Đại lý tự Thiếu khanh.

Thanh Mặc Nhan một chưởng đánh trúng ngực Thanh Đô.

Mười phần nội lực. Đây là cơ hội cuối cùng của hắn, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, dù cho một chưởng đánh chết đối phương hắn cũng sẽ không cho đối phương cơ hội chạy thoát.

Thanh Đô bị chưởng lực chấn đến khí huyết nghịch chuyển, lập tức thay đổi sắc mặt, phun ra một ngụm máu.

Thanh Mặc Nhan sau một chưởng thế nhưng không hề đuổi theo, ngược lại đứng ở nơi đó bất động. Hai tròng mắt lộ ra huyết sắc, khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

"Ha ha a..." Thanh Đô lau đi máu trên miệng, nở nụ cười: "Hắn là cổ độc phát tác đi, Thiếu khanh, thật đáng tiếc, ta còn thiếu một bước, chỉ một bước nữa thôi là đã lấy được Cổ vương trong cơ thể ngươi."

Kỳ thực không phải Thanh Mặc Nhan không muốn động, mà là hắn không thể không phân tán nội lực ra, bởi vì cổ độc đã phát tác, hắn phải dùng nội lực để che chở tâm mạch của bản thân.

"Cổ vương là cái gì?" Thanh Mặc Nhan gằn từng chữ một: "Ngươi rốt cuộc là người như thế nào?"

Thanh Đô chuyển động xe lăn chậm rãi thối lui, tươi cười nhẹ nhàng: "Ngươi không biết cổ trùng trong cơ thể mình có bao nhiêu thần kỳ, nó vẫn là..."

Không đợi hắn nói hết câu, "vèo!" một tiếng một đạo bạch quang xẹt qua, trúng chính giữa ngực Thanh Đô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Thiếu khanh, nói ngươi thích ta

Chuyện phát sinh đột nhiên, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng ngây ngẩn cả người.

Mũi tên kia được bắn ra từ sau đám cây cối, Thanh Mặc Nhan bởi vì cổ độc phát tác nên không thể cử động, vì vậy chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Thanh Đô cúi đầu, chỉ thấy một mũi tên nhọn cắm ở ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn hắn chằm chằm.

Đã muộn, vẫn là muộn mất một bước.

Thanh Đô lại phun ra một ngụm máu, thân thể co rút vài cái, ngã vào trên xe lăn bất động.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ảm đạm, thần kinh căng thẳng đột nhiên thả lỏng ra. Huyết sắc nơi đáy mắt càng thêm nồng đậm.

"Ở bên kia..." Cách đó không xa truyền đến tiếng người.

Thanh Mặc Nhan lấy lại tinh thần, chỉ thấy đường nhỏ đối diện có vài người đang đi lại đây, đúng là mấy vị tiên sinh của Bạch Hạc học viện.

"Thiếu khanh?"

"Thiếu khanh đại nhân sao lại ở đây."

"Đã xảy ra chuyện gì. Vì sao không thấy Tàng thư lâu đâu?"

Vài vị tiên sinh vội vàng xông tới.

"Thanh Đô tiên sinh?" Ánh mắt Tiêu Sa Lai dừng ở trên người Thanh Đô: "Thanh Mặc Nhan vì sao ngươi giết Thanh Đô tiên sinh, Tàng thư lâu chính là cơ nghiệp trăm năm của học viện chúng ta. Rốt cuộc các ngươi đã làm những gì..."

Tiêu Sa Lai tiến lên chất vấn Thanh Mặc Nhan.

Thân thể Thanh Mặc Nhan nhoáng lên, khó mà đứng thẳng, theo phản xạ đưa tay lên chụp lấy bả vai Tiêu Sa Lai.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm gì? Muốn giết ta diệt khẩu hay là báo tư thù, nói cho ngươi biết, lần trước ngươi hủy y phục của ta ta còn chưa tính toán với ngươi đâu."

Một tay Thanh Mặc Nhan nắm lấy vạt áo Tiêu Sa Lai, tay còn lại mạnh mẽ che ngực, máu tràn ra từ khóe môi.

Lúc này Tiêu Sa Lai mới chú ý tới Thanh Mặc Nhan bất thường: "Uy, ngươi làm sao vậy, đừng túm y phục ta a, bộ y phục này ta mới làm, vẫn còn mới đâu, ngươi đừng làm dơ..."

Vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan liền phun một ngụm máu, tất cả đều bắn tung tóe lên y phục Tiêu Sa Lai.

"Thanh Mặc Nhan, có tin hay không ta chết cho ngươi xem!" Tiêu Sa Lai kêu vô cùng thảm thiết.

Thanh Mặc Nhan lau máu nơi khóe miệng, bỏ xuống một câu: "Thử xem."

Khi đám người Huyền Ngọc chạy tới. Chỉ thấy Tiêu Sa Lai té xỉu trên mặt đất, trên người đều là máu.

Trước hừng đông, Bạch Hạc học viện cuối cùng cũng khôi phục lại yên tĩnh như trước kia.

Ngoài cửa học viện dán thông báo tạm nghỉ học, cửa lớn đóng lại bên trên có niêm phong của Đại lý tự.

Huyền Ngọc phân phó người áp giải Vu Tinh Kỳ về Đại lý tự, Thanh Mặc Nhan gấp gáp viết tấu chương qua loa gửi cho Đại lý tự Chính khanh, rồi lên xe ngựa chuẩn bị hồi Hầu phủ.

Cả bộ y phục của Như Tiểu Lam đều ướt đẫm, tuy rằng ở trong xe ngựa đã chuẩn bị sẵn một bộ phục sạch sẽ, nhưng mà nàng mặc trên người cũng không tài nào thấy ấm áp nổi.

" Ngồi gần lại đây." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói, hắn dựa vào cạnh xe, cánh tay đặt trên bàn nhỏ, nhắm mắt lại.

Như Tiểu Lam xê dịch thân thể, tiến đến gần hắn.

Kỳ thực trên người Thanh Mặc Nhan cũng không ấm áp, ngay cả tay cũng lạnh buốt.

"Để xem lần sau ngươi còn dám xằng bậy nữa không." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói thầm, chưa được sự đồng ý của nàng đã tự ý sử dụng nội lực. Nếu không phải lúc trước nàng đã hạ lau chú trên người hắn, chỉ sợ hắn đã sớm không xong.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, đáy mắt còn mang theo tia huyết sắc chưa rút đi, ánh mắt sâu thẳm sắc bén như vậy, phảng phất như người vừa uể oải ỉu xìu không phải là hắn.

"Lá gan không nhỏ, cư nhiên còn dám oán trách chủ nhân của mình."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta nào dám, ngài chính là Đại lý tự Thiếu khanh, ngay cả Tiêu tiên sinh của chúng ta cũng bị ngài làm cho khuynh đảo, ta nào dám oán trách ngài."

Thanh Mặc Nhan mím môi.

Lần này quả thực Tiêu Sa Lai đã chịu đả kích không nhỏ, sau khi tỉnh lại liền đòi tìm đến cái chết, người không biết còn tưởng rằng Đại lý tự Thiếu khanh đã làm chuyện gì độc ác lắm với hắn.

Kỳ thực hắn chỉ vì chuyện quần áo mới bị Thanh Mặc Nhan phun máu lên.

Xe ngựa xóc nảy một chút.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, nhắm mắt lại.

Như Tiểu Lam duỗi tay ôm lấy hắn, hy vọng có thể giảm bớt ảnh hưởng xóc nảy của xe ngựa đến hắn.

"Đau." Thanh Mặc Nhan phun ra một chữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam tràn ngập bất đắc dĩ, nàng đương nhiên biết hắn sẽ cảm thấy đau, nhưng mà không có cách nào a, năng lực của nàng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế được cổ độc phát tác, lại không có biện pháp tiêu trừ hết cảm giác đau đớn nó mang đến.

"Nói ngươi thích ta." Đỉnh đầu truyền đến thanh âm khàn khàn của Thanh Mặc Nhan.

Cái gì?

Như Tiểu Lam cho rằng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nói ngươi thích ta, như vậy ta sẽ thấy tốt hơn." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, lăn lộn cả một đêm làm hắn có vẻ có chút chật vật, nhưng phong độ vẫn không thay đổi.

Đại lý tự Thiếu khanh quả nhiên là ở bất kỳ tình huống nào cũng đều toát ra khí thế bức người a.

"Có thể không nói sao?" Như Tiểu Lam đỏ mặt.

"Vậy ngươi hãy nghĩ ra hai mươi lý do không thích ta."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu ứa ra nhiệt khí, độ ấm trên người dần dần dâng lên.

Đây là cái quỷ gì a, Thiếu khanh ngươi xác định mình là người cổ đại, mà không phải từ hiện đại xuyên không đến chứ?

"Nói đi, lớn tiếng chút." Khóe môi Thanh Mặc Nhan nhợt nhạt gợi lên: "Nếu không muốn nói, chúng ta sẽ tâm sự về chuyện ngươi một mình rời đi cùng với tiểu Vương gia..."

Báo ứng tới thật nhanh.

Đừng nhìn bề ngoài Thanh Mặc Nhan hào phóng khéo léo, kỳ thực chính là một tên bạo quân độc tài, thích nhất giày vò người khác kiểu này.

"Thích..." Xem ra đành phải chịu thua trước để tránh khỏi một kiếp.

"Thanh âm quá nhỏ, không nghe thấy." Thanh Mặc Nhan một lần nữa nhắm mắt lại, che ngực chính mình, hô hấp ổn định.

Bên ngoài xe ngựa, đám người Huyền Ngọc có thể nghe thấy rõ thanh âm thanh thúy của Như cô nương.

"Ta thích Thanh Mặc Nhan, thích Thanh Mặc Nhan... Thích..."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thế gian này không thiếu nữ tử lớn gan nhiệt tình, nhưng mà lần đầu tiên thấy có người nói trắng ra như thế.

Thế tử bọn họ thật đúng là có phúc a. Nghe nhiều thế cũng không ngại phiền.

Dọc theo đường đi Như Tiểu Lam nói nhiều đến mức cổ họng sắp bốc khói.

Nếu không phải bởi vì hiện tại thân thể Thanh Mặc Nhan không tốt, nàng thật sự muốn biến trở về mèo hương, cào cho hắn vài đường.

Thú vui của Thanh Mặc Nhan thật đúng là làm cho người ta người ta không chịu nổi, hắn thích trêu đùa nàng như thế sao?

Trở về Thanh Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan trực tiếp sai người phá bỏ ngạch cửa, xe ngựa trực tiếp đi vào phủ. Liên tục đi đến bên ngoài viện mới bảo người chuẩn bị nhuyễn kiệu nâng hắn vào trong.

"Lại đây uống canh gừng." Thanh Mặc Nhan nằm ở nơi đó như một đại thiếu gia, một hồi chỉ huy Như Tiểu Lam làm cái này, một hồi lại chỉ huy nàng làm cái kia.

Như Tiểu Lam vội đến cả đầu đầy mồ hôi. Hàn khí trên người ngược lại đã tan bớt.

"Có thể không uống sao?" Như Tiểu Lam ngửi thấy mùi vị cay nồng liền liên tục lùi về phía sau.

Trước kia nàng cũng không cảm thấy thứ này có gì khó uống, nhưng từ sau khi biến thành động vật, lại trở nên cực kỳ không thích loại mùi vị này.

"Không thể." Thanh Mặc Nhan sai người để canh gừng lên bàn.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển. Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

"Nếu ngươi nói thích ta, ta sẽ uống."

Thanh Mặc Nhan cong môi: "Lời này là thật?"

"Đương nhiên." Như Tiểu Lam ở trong lòng tự tán thưởng cho sự "nhạy bén" của mình.

"Người tới, gọi tất cả người trong viện đến đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó hạ nhân bên ngoài.

Như Tiểu Lam ngẩn người: "Ngươi muốn làm gì?"

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Lát nữa ngươi sẽ biết."

Rất nhanh, tất cả người trong viện đều đi đến, đến ngay cả tử sĩ bảo hộ viện cũng chen vào phòng.

Trong phòng chật kín người, mấy người không có chỗ chen còn phải đứng ở bên ngoài hành lang.

Như Tiểu Lam mở to mắt mèo, Thanh Mặc Nhan đây là muốn làm gì a.

Thanh Mặc Nhan tựa vào đầu giường lười biếng nói: "Các ngươi đến nói cho nha đầu kia biết, nói Thanh Mặc Nhan ta thích nàng."

Ầm!

Thiên lôi cuồn cuộn.

Ngươi tự dùng miệng mình nói ra là được rồi, gọi cả mấy trăm người tới để làm thành dàn hợp xướng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thiếu chút nữa hủy đi nửa đời hạnh phúc của chính mình

Dù cho Như Tiểu Lam tự nhận bản thân da mặt dày kinh người, nhưng vẫn không chịu nổi việc ở đây ngồi nghe mấy trăm người thổ lộ tới, đành ngoan ngoãn uống hết cát canh gừng.

Sau đó trốn vào trong ổ chăn, không dám thò đầu ra nữa.

Thanh Mặc Nhan cũng không lại gây khó xử cho nàng, giao đãi thêm vài chuyện liền tắt đèn sớm, nằm xuống ngủ.

Không lâu sau, Như Tiểu Lam nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp.

"Hầu gia phái người đến đây, muốn hỏi thăm thương thế của Thế tử..."

"Không cần để ý đến bọn họ, Thế tử phân phó, mặc kệ chuyện gì cũng phải chờ đến ngày mai mới nói."

Như Tiểu Lam ở trong chăn trở mình.

Không tệ, chờ đến ngày mai rồi nói sau, bọn họ đều mệt muốn chết rồi. Chuyện quan trọng bây giờ là phải nghỉ ngơi thật tốt, mà không phải là bị người quấy rầy.

Cũng không biết Vu Tĩnh Kỳ thế nào rồi, bị người ta nhốt vào đại lao Đại lý tự. Hắn có phải sẽ hối hận hay không?

Như Tiểu Lam lại trở mình, cánh tay Thanh Mặc Nhan đột nhiên từ phía sau duỗi lại đây, ôm vòng lấy nàng.

Như Tiểu Lam giãy hai cái, phát hiện không tránh được, đành phải nhận mệnh cuộn tròn bất động.

Nửa đêm, nàng bị cơn lạnh làm cho tỉnh lại.

Nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, phát hiện trên người hắn cũng rất lạnh.

Nếu cứ tiếp tục như thế, bọn họ sẽ sinh bệnh không sai, có phải hay không là nên gọi người mang vài chậu than vào đây?

Trong lòng nàng suy nghĩ, lại thấy chậu than quá mức khô rát.

Không bằng biến thành mèo hương, cảm giác như vậy sẽ ấm áp hơn, Thanh Mặc Nhan cũng có thể nương theo ấm áp đó.

Nghĩ đến đây nàng nhắm mắt lại, thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể biến trở về mèo hương.

Nhưng mà, nàng quên mất một chuyện.

Khi đi ngủ nàng có mặc y phục, hiện tại biến thành động vật, y phục của nàng thành trở ngại, vây toàn bộ người nàng ở bên trong.

Đáng buồn.

Như Tiểu Lam cố gắng tìm kiếm đường ra, ở lúc nàng xoay tới xoay lui, Thanh Mặc Nhan tỉnh, cảm nhận được có thứ gì đó đang ngọ nguậy ở trong chăn, móng vuốt nhỏ ra sức vờn loạn.

Vật nhỏ không ngủ được, đây là đang làm cái gì?

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nằm ở nơi đó không nhúc nhích, hắn cảm giác được Như Tiểu Lam theo chăn chui xuống dưới.

Một lát sau, nàng bỗng quay lại, bò đến bên hông hắn.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nháo cho không ngủ được, đành phải cho tay vào trong chăn đi tìm nàng.

Như Tiểu Lam ở trong bóng đêm chui tới chui lui, đột nhiên bị một bàn tay to bắt lấy, dọa nàng nhảy dựng lên, nàng theo bản năng túm bừa lấy bất cứ thứ gì.

Tử sĩ gác đêm đột nhiên nghe thấy chính phòng bên kia truyền đến tiếng thét kinh hãi của Thế tử, trong lòng mọi người cả kinh, không chút nghĩ ngợi, rút kiếm ra vọt vào trong phòng.

Nhưng mà trong phòng lại không có cái gì khác thường, cách lớp rèm, bọn họ mơ hồ nhìn thấy Thế tử ngồi bật dậy như xác chết sống lại, sau đó lại thẳng tắp nằm xuống giường...

"Thế tử, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ xuất hiện thích khách?"

Thanh Mặc Nhan nằm ở trên giường hít thở mạnh, thanh âm ẩn ẩn mang theo tức giận: "Không có việc gì, các ngươi đều lui ra đi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi tiếp, xoay người ra khỏi phòng.

Nhóm tử sĩ vừa đi, Thanh Mặc Nhan liền vén chăn lên, không tới một lúc đã bắt được mèo hương màu đen ra.

"Nhìn xem chuyện tốt ngươi làm!" Thanh Mặc Nhan túm cổ nó, nhấc mèo hương tới trước mặt.

Như Tiểu Lam mở to mắt mèo, bộ dáng đáng thương hề hề cực kỳ vô tội.

"Chít chít." Nó kêu to hai tiếng, giống như đang muốn cho hắn biết nó thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ngươi vừa thiếu chút nữa hủy đi nửa đời hạnh phúc của ngươi." Thanh Mặc Nhan cắn răng thở hổn hển.

Như Tiểu Lam mờ mịt nhìn hắn.

Cái gì mà hạnh phúc?

Thanh Mặc Nhan thở hổn hển nửa ngày mới dần ổn định. Hầm hầm nhét Như Tiểu Lam vào trong chăn: "Biến trở về cho ta!"

Như Tiểu Lam ủy khuất như tiểu tức phụ (Con dâu nhỏ) biến trở về hình người.

Thanh Mặc Nhan hung hăng nhéo lên đùi nàng hai cái: "Sau này buổi tối đi ngủ không được phép biến thành mèo hương."

Như Tiểu Lam đau đến nhe răng.

Người này cũng quá không phân rõ phải trái đi, dọa nàng không nói, còn nhéo thịt mềm của nàng, nàng rốt cuộc đã làm gì khiến hắn phải tức giận a.

Như Tiểu Lam gây chuyện khiến Thanh Mặc Nhan không thấy buồn ngủ nữa, nằm ở nơi đó nắn bóp thịt mềm trên người nàng để tiêu khiển.

Lúc mới bắt đầu Như Tiểu Lam còn liều chết chống cự, nhưng khí lực của nàng không đủ, vẫn là không thắng nổi Thanh Mặc Nhan. Dù cho hắn bị thương nhưng khí lực vẫn lớn hơn nàng rất nhiều, bàn tay to lúc sau đã chui vào trong y phục nàng.

"Ngươi làm cái gì!" Như Tiểu Lam kháng nghị nói.

"Sờ xem sủng vật ta nuôi có lớn thêm chút nào không." Thanh Mặc Nhan vẻ mặt chính sắc.

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt, lại không có cách nào tiến lên cắn hắn một cái. Chỉ có thể căm giận để bàn tay to của hắn tùy ý du tẩu trong y phục, sờ sờ nơi này, xoa bóp nơi kia, còn thường xuyên bình luận vài câu.

"Nơi này hình như có chút gầy... Nơi này hơi béo sờ vào cảm xúc rất tốt..."

Thiếu khanh đại nhân, ngài đây là công khai đùa bỡn a!

Có thể đem hành vi đùa bỡn nâng đến trình độ tao nhã như thế, thật khó có người nghĩ ra được.

Ứa ra một thân mồ hôi. Lúc này Như Tiểu Lam cũng không cảm thấy lạnh, duỗi tay sờ sờ trên người Thanh Mặc Nhan, hình như cơ thể hắn cũng đang nóng lên.

Buổi sáng thời điểm rời giường, Như Tiểu Lam ra sức đem chính mình khóa lại trong chăn, liên tục chờ đến khi nha hoàn hầu hạ lui ra ngoài hết mới dám để lộ đầu ra.

Trong chăn tràn đầy mùi xạ hương nồng đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ bừng, đến ngay cả tai cũng đỏ như máu.

Thanh Mặc Nhan rửa mặt trở lại, nhìn thấy nàng vẫn ở trên giường, không khỏi cong cong khóe môi.

"Ta bị trọng thương mà cũng đã rời giường rồi, ngươi còn ở trên giường làm cái gì, nghĩ muốn chờ chủ nhân ta tới hầu hạ?"

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Mới... Mới không phải. Ngươi đi ra, ta tự mình thay quần áo."

Thanh Mặc Nhan chẳng những không đi ra, ngược lại đi đến ngồi xuống giường.

"Sáng sớm đã muốn đuổi người trọng thương như ta ra ngoài. Nếu gặp phải gió lạnh ngã bệnh... Xem ra cuối cùng cũng không có ai đau lòng, còn nói cái gì mà thích ta, chắc chỉ để dỗ cho ta vui mà thôi."

Như Tiểu Lam thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Thiếu khanh đại nhân, lời như thế mà ngươi cũng nói ra được.

"Kia... Vậy ngươi xoay người sang chỗ khác." Như Tiểu Lam bất an ở trong chăn xê dịch thân thể.

Thanh Mặc Nhan tùy tay cầm lấy chén trà trên bàn nhỏ cạnh mép giường, chậm rãi uống.

Như Tiểu Lam thấy hắn không nhìn về phía mình, lúc này mới lặng lẽ buông chăn ra, luống cuống tay chân thay y phục.

Trong lúc hoảng loạn, nàng không cảm giác được cặp mắt đen trắng rõ ràng kia đang không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Da thịt non mềm, bên trên phảng phất như nhiễm một tầng phấn hồng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan giống như bị hút vào, làm sao cũng không rời đi được.

Ngay cả chén trà trong tay chậm rãi nghiêng đổ cũng không cảm nhận được, thẳng đến khi nước trà đổ lên người hắn, hắn mới hồi phục lại tinh thần.

Như Tiểu Lam đang bận rộn với bộ y phục trên người, vừa mới khoác áo ngoài vào đã bị người nào đó ở phía sau túm lấy, chậm rãi lấy đi.

"Lại mặc sai, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, bên trong phải mặc trung y trước." Thanh Mặc Nhan chậm rãi cầm lấy trung y của nàng, không nhìn đến ánh mắt kháng nghị của nàng.

"Lớn như thế rồi mà vẫn không biết mặc quần áo, nói ra ngoài sẽ khiến người chê cười." Thanh Mặc Nhan miệng nói xong, ánh mắt lại dừng trên xương quai xanh của nàng, xuống thêm chút nữa... Độ cong nơi cái yếm làm cổ họng hắn có chút khô khốc.

Như Tiểu Lam đột nhiên phát giác Thanh Mặc Nhan bất động, cầm trong tay trung y lại không giúp nàng mặc vào.

"Thanh Mặc Nhan?"

Ngẩng đầu, đối diện với hai tròng mắt của hắn, sâu thẳm như giếng, giống như thợ săn đang xem kỹ con mồi trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Hôn đến thiếu dưỡng khí, Thiếu khanh không ở đây Hầu gia liền phát uy

Như Tiểu Lam ngốc manh trợn tròn mắt, nhìn Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người lại đây, đầu ngón tay chạm đến xương quay xanh của nàng, vẽ ra hình dáng của nó.

Nàng né tránh về phía sau.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có tính toán thối lui, mà lại đột nhiên đem nàng ép vào trong chăn, chuẩn xác ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Không giống với nụ hôn chuồn chuồn lướt qua trong quá khứ, Thanh Mặc Nhan mãnh liệt xâm nhập vào miệng nàng, cướp đi hô hấp của nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa cả người đều cứng lại, nằm ngửa ở nơi đó trừng lớn mắt. Đồng tử phản chiếu ảnh ngược hai tròng mắt sâu thẳm không một tia sáng của Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vã từ ngoài cửa tiến vào: "Thế tử... Trong cung..."

Huyền Ngọc mới nói được một nửa. Chợt thấy bóng dáng hai người gục ngã trên giường hỗn độn, dọa hắn xoay người chạy ra ngoài.

"Lăn quay lại đây." Thanh Mặc Nhan buông vật nhỏ dưới thân ra, kéo chăn lên bao lấy nàng: "Người trong cung tới sao?"

"Vâng." Huyền Ngọc nhắm mắt lại. Không dám nhìn lấy một cái vào phòng trong: "Hoàng thượng sai người nâng một cỗ kiệu vào phủ, nói là muốn triệu ngài tiến cung. Nếu bệnh quá nặng, phải nâng cũng sẽ mang ngài nâng đi..."

Thanh Mặc Nhan thở dài.

Hoàng thượng gấp như thế, nhất định là vì chuyện của Vu Tĩnh Kỳ, tuy rằng hắn đã viết tấu chương, nhưng mà Hoàng đế làm sao có thể yên tâm.

"Đã biết, lát nữa ta sẽ ra." Thanh Mặc Nhan vừa nói, vừa rũ mắt nhìn Như Tiểu Lam ở trên giường.

Hắn nhìn thấy nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trong trăn, cũng không biết lúc này nàng có những biểu cảm gì.

Sợ hãi? Hay là chán ghét? Hay là...

Nhẹ nhàng kéo chăn ra, Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ đỏ bừng lên, cư nhiên đã ngủ rồi.

Nàng dậy quá sớm, lại lăn lộn trong chăn với hắn đến hừng đông, vừa rồi còn bị hắn hôn đến đầu óc thiếu dưỡng khí, cho nên đã trực tiếp năn ra hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan ngắm nghía khuôn mặt say ngủ của nàng, nửa ngày khẽ cười ra tiếng.

Thật là vật nhỏ vô tâm vô phế.

Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng không chán ghét là được rồi. Đợi sau này nàng hiểu được tư vị tuyệt vời trong đó, tin tưởng có một ngày nàng sẽ không còn mặt đỏ tai hồng, chủ động để hắn tiến tới hái đi.

Thanh Mặc Nhan sai người canh chừng sân, tự mình thay đổi một thân y phục, bị người trong cung nâng rời khỏi Hầu phủ.

Bên này Thanh Mặc Nhan vừa mới ra khỏi phủ, lão Hầu gia ở tiền viện đã nhận được tin báo.

"Thế tử bị triệu vào cung, còn được nâng ra khỏi phủ... Nhìn qua có vẻ bị thương rất nặng." Hạ nhân bẩm báo.

"Có nghe ngóng được vụ án hắn đang tiếp quản không?" Vẻ mặt lão Hầu gia nghiêm túc.

"Người trong viện Thế tử đều rất kín miệng, bất quá bên ngoài đồn đãi nói tối hôm qua Bạch Hạc học viện có xảy ra chuyện, Tàng thư lâu lớn như thế đột nhiên sập đổ, học viện bên kia đã bị niêm phong. Như cô nương hôm nay cũng không đến học viện."

Lão Hầu gia suy nghĩ cả nửa ngày cũng không thể nghĩ ra được trong học viện đã xảy ra vụ án gì.

Hắn chỉ hy vọng tra ra được ai là hung thủ hại tiểu Vương gia ở trong cung, đến lúc đó nhân tiện để nhị nhi tử hắn kiếm được chút công lao.

Nếu Thanh Mặc Nhan không phá được án, công việc của nhị thiếu gia sẽ không có tiền đồ gì nữa.

"Phái người đến viện Mặc Nhan hỏi thăm đi." Hầu gia phân phó.

Vẻ mặt hạ nhân đau khổ: "Hầu gia, sân Thế tử chúng ta vào không được a."

Thanh Mặc Nhan là người như thế nào, lão Hầu gia là người rõ nhất, nghĩ muốn mạnh bạo với hắn, không có cửa đâu.

"Các ngươi đến viện nhị thiếu gia tìm Ngũ thị, để nàng nghĩ biện pháp đi thỏi thăm một chút tin tức đi."

Đều là nữ tử, Ngũ thị sẽ dễ dàng tiếp cận Như Tiểu Lam hơn.

Ngũ thị biết được tin, lập tức chuẩn bị mấy món điểm tâm, mang theo hai nha hoàn tâm phúc đi đến sân Thanh Mặc Nhan.

Các nàng vừa đi đến ngoài cửa viện đã bị người ngăn cản.

"Thế tử hiện không có ở đây." Tử sĩ thủ vệ mặt không biểu cảm, dù cho người trước mặt là Ngũ thị cùng với hai nha hoàn như hoa như ngọc đang không ngừng liếc mắt đưa tình cũng không thể đả động được trái tim hắn.

Ngũ thị tiến lên một bước: "Ta không đến tìm Thế tử, ta tìm Như cô nương, phụ thân bảo ta đến đưa cho nàng vài thứ."

Tử sĩ nhìn thoáng qua Ngũ thị, lại nhìn hai nha hoàn đi theo phía sau nàng: "Thế tử hiện không có ở đây, mời các ngươi về cho."

Ngũ thị nơi nào chịu đi, nếu nàng không hoàn thành nhiệm vụ Hầu gia phân phó, trở về không biết còn bị giáo huấn thế nào đâu.

Nhị thiếu gia lại không chịu che chở cho nàng, trong lòng Ngũ thị chỉ còn lại một bãi nước đắng.

Dùng ánh mắt ra hiệu cho hai nha hoàn bên người, hai người ngầm hiểu ý, một người trong số đó nhanh chóng vò rối tóc, rồi nhào về phía tử sĩ.

Nha hoàn còn lại lớn tiếng kinh hô: "Phi lễ a! Mau tới xem!"

Nhưng mà chưa đợi nha hoàn kia nhào đến trên người tử sĩ. Đã bị đối phương một cướp đạp đi, thân thể lăn xuống bậc thang, liên tục lăn thêm mấy chục bước, đầu

đập mạnh vào tảng đá.

Ngũ thị bị dọa trắng mặt.

Nha hoàn vừa kinh hô cũng mở rộng miệng cứng đơ ở nơi đó.

Ngũ thị nơm nớp lo sợ đi qua xem xét, chỉ thấy phần đầu nha hoàn kia chảy ra cả đống máu.

"Giết người a!" Chủ tớ hai người kinh hô lên.

Tử sĩ thủ vệ nhíu mày.

Ngũ thị mang theo nha hoàn của nàng một đường chạy trốn, đến tiền viện, tìm lão Hầu gia, quỳ gối nơi đó khóc không thành tiếng.

Ngũ thị thêm mắm dặm muối, chỉ nói mình mang điểm tâm đến cho Như cô nương. Không nghĩ tới nha hoàn bên người lại bị hộ vệ trong viện Thế tử đùa giỡn, nha hoàn cự tuyệt không được, chống cự rồi bị hộ vệ đánh chết.

Ngũ thị quỳ gối trước mặt Hầu gia, khóc lóc cơ hồ muốn ngất đi, từng câu nói ra đều là mong Hầu gia làm chủ cho mình.

Lão Hầu gia vẻ mặt thâm trầm, trong lòng lại cực kì sảng khoái: "Người tới, đi đến viện Mặc Nhan, gọi Như cô nương đến đây."

Nháo ra mạng người, xem nha đầu kia còn có thể trốn ở trong viện nữa không?

Như Tiểu Lam nghe nói hộ vệ trong viện mình đánh chết nha hoàn của Ngũ thị, nửa ngày đến chút phản ứng cũng không có.

Gã sai vặt do lão Hầu gia phái đến vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không dám thúc giục nàng.

"Như cô nương, ngươi nói một câu đi a, Hầu gia bên kia còn đang chờ ngươi qua đó giao đãi đâu."

"Giao đãi cái gì?" Như Tiểu Lam không hiểu nói.

Gã sai vặt vẻ mặt đau khổ, hóa ra hắn nói nhiều như thế đều là vô ích?

"Hộ vệ trong viện ngươi đánh chết nha hoàn Ngũ thị. Hầu gia nói ngươi mang người qua, giao cho ngài ấy xử trí."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa đứng hai tên tử sĩ, ánh mắt lạnh lùng, đều đang nhìn chằm chằm vào gã sai vặt truyền lời, bọn họ phảng phất như đang tùy thời chờ Như Tiểu Lam lên tiếng, đem gã sai vặt kia xé thành mảnh nhỏ.

"Nha hoàn kia là do Ngũ thị mang từ nhà mẹ đẻ tới, hay là người trong phủ chúng ta?" Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

"Này... Hình như là sau khi vào phủ mới mua về." Gã sai vặt nhất thời không kịp phản ứng, không biết vì sao đột nhiên Như cô nương lại hỏi cái này.

"Bất quá là một nha hoàn mà thôi, lúc đó mua bao nhiêu tiền, liền bồi thường nàng bấy nhiêu là được." Nói xong Như Tiểu Lam sờ đến bên hông, lúc này mới nhớ tới nàng không có thói quen mang theo túi tiền bên người.

Nàng ngẩng đầu hỏi tử sĩ bảo vệ ở cửa: "Uy, trên người các ngươi có ai mang theo tiền không, cho ta mượn một chút, bồi thường tiền cho nha hoàn Ngũ thị trước, chờ Thanh Mặc Nhan trở về ta sẽ bảo hắn trả lại các ngươi."

Trong đó có một tử sĩ chắp tay thi lễ: "Như cô nương, Thế tử phân phó qua, khi ngài ấy không có ở đây, viện này sẽ do ngài làm chủ, thu chi bao nhiêu đều do ngài định đoạt, cần bao nhiêu tiền chỉ cần phái người đến phòng thu chi bên kia lấy là được."

Như Tiểu Lam nghe xong lời này trong lòng không khỏi vui vẻ, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan còn rất tín nhiệm nàng, đem quyền quản lý tài chính giao cho nàng, cũng không sợ nàng đi ra bên ngoài ăn chơi trác táng.

Trong lòng nàng kiêu ngạo một phen, hoàn toàn không ý thức được hiện tại bản thân chỉ là một tiểu nha đầu.

Đương lão Hầu gia nhìn qua năm lượng bạc trong tay, lại nhìn gã sai vặt quỳ gối trước mặt không dám ngẩng đầu lên, một cỗ lửa giận xông thẳng lên đầu.

Hắn ném năm lượng bạc xuống đất, rít gào nói: "Đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần truồng, ỷ vào Thanh Mặc Nhan, hiện tại đến ngay cả một tiểu nha đầu cũng dám ra oai trước mặt ta, mang gia pháp tới, hôm nay ta phải dạy cho nàng biết thế nào là quy củ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Như cô nương, rốt cuộc ngươi có hiểu rõ tình huống hay

không?

Cuối cùng Như Tiểu Lam vẫn bị lão Hầu gia gọi qua đó.

Nguyên bản tất cả người trong viện đều không muốn để nàng ra mặt, nhưng Hầu gia chẳng những phái người gọi Như Tiểu Lam qua, mà còn bảo nàng mang theo tử sĩ bị Ngũ tiểu thư chỉ mặt là đã đùa giỡn và đánh chết nha hoàn của nàng ta.

Có người khuyên nàng, chờ Thế tử trở về rồi lý luận, cũng bảo nàng giao tử sĩ kia ra trước.

Nhưng Như Tiểu Lam lại lập tức lắc đầu.

Trước kia khi còn ở bộ dáng trẻ con, nàng còn có thể mượn cớ tránh né sau lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà hiện tại nàng đã sắp trở thành thiếu nữ, nàng không thể lúc nào cũng trốn tránh không chịu gặp người được.

Lão Hầu gia ngồi ở trên viện, cúi đầu uống trà.

Ngũ thị cùng nha hoàn của nàng khóc sướt mướt quỳ gối ở một bên. Đến ngay cả nhị thiếu gia cũng bị người nâng đỡ phải lộ mặt.

Hai hàng hạ nhân thần sắc nghiêm trang, vừa mới tiến vào sân còn có cảm giác như đang ra tòa.

Hầu gia lạnh mặt uống một ngụm trà. Gã sai vặt từ bên ngoài tiến vào: "Hầu gia, Như cô nương đến."

Hầu gia hừ lạnh một tiếng: "Tính ra nàng cũng rất thức thời." Hắn ngẩng đầu nhìn Ngũ thị cùng nhị nhi tử của mình, ngạo mạn nói: "Mang nàng vào đây."

"Vâng."

Nhị thiếu gia bất động thanh sắc ngồi thẳng thân mình, Ngũ thị dùng khăn che nửa bên mặt, nhìn về phía ngoài cửa.

Từ ngoài cửa tiến vào bốn tên hộ vệ, đi vào kiểm tra khắp phòng một phen, rồi sau đó mới vỗ vỗ tay, liền có hai tên hạ nhân nâng một cái ghế dựa cao tới, đặt ở vị trí trống đối diện với lão Hầu gia.

"Như cô nương, có thể vào được rồi." Một danh hộ vệ nói.

Hầu gia trợn mắt há hốc mồm nhìn Như Tiểu Lam được sáu gã hộ vệ vây quanh bước vào phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo biểu cảm vui mừng, thật giống như nàng tới nơi này để dự tiệc, mà không phải để bị người chỉ trích...

Hầu gia tức đến cả người run rẩy, nói không ra lời.

Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, giương tay về phía lão Hầu gia, vẫy nhiệt tình: "Hi, đại gia hảo."

Rồi sau đó đi đến chỗ ghế dựa cao ngồi xuống.

Cứ như thế... Cứ như thế không có cả hành lễ, cứ như thế trực tiếp ngồi xuống.

Tay lão Hầu gia đập mạnh lên bàn.

Phanh một tiếng. Bộ ấm trà bật lên vài cái.

Như Tiểu Lam không có phản ứng gì, ngược lại dọa nhị thiếu gia đến phát run, run run rẩy rẩy không ngừng.

Hầu gia thấy một màn như vậy trong lòng càng tức giận, con trai hắn cư nhiên đến ngay cả nửa điểm khí thế cũng không có, dù cho cố cũng không làm ra được bộ dáng nên có của nam tử.

Ngũ thị cũng nhìn thấy được bộ dáng sợ sệt vừa rồi của nhị thiếu gia, trong lòng không nói nên tư vị.

Dù cho hiện tại nàng quản lý chi tiêu nội trợ trong phủ, nhưng cũng chỉ là một cái thiếp thất, căn bản không phải đương gia chủ mẫu gì.

Lão Hầu gia hầm hầm rít gào với Như Tiểu Lam: "Một chút quy củ cũng không biết, Thanh Mặc Nhan đã dạy ngươi như thế nào, người tới, dạy cho nàng biết thế nào là cuy củ trong phủ!"

Hai bà tử đi lại đây, không đợi các nàng đi đến trước mặt Như Tiểu Lam đã bị nhóm hộ vệ ngăn cản.

Nhìn một đám hộ vệ ánh mắt có thể đông lạnh chết người, chân hai bà tử khẽ run lên.

"Phản rồi!" Lão Hầu gia đứng mạnh lên: "Như Tiểu Lam, ngươi dám không coi tôn trưởng (*) ra gì!"

(*) Tôn trưởng: Người già cả đáng kính trọng.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa chớp mắt to. Nhìn lão Hầu gia nổi trận lôi đình, trong lòng lại nghĩ đến, vừa rồi thời điểm tiến vào, đáng ra phải mang theo một cái ô để che, nước miếng bắn bốn phía như thế, đúng là quá mất vệ sinh.

Lão Hầu gia rít gào nửa ngày, phát hiện Như Tiểu Lam vẫn im lặng ngồi ở chỗ kia, nửa điểm phản ứng cũng không có, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái

gì.

Lão Hầu gia lập tức lửa giận đầy đầu, hắn không quản được Thanh Mặc Nhan, bây giờ đến ngay cả nữ hài tử Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hắn cũng không quản được nữa.

Thật là nghịch trời!

"Người tới!" Hắn quát lớn.

Hạ nhân đứng hai bên đều cúi đầu đồng loạt lùi về phía sau nửa bước.

Đùa cái gì a, những người đứng bên cạnh Như cô nương rõ ràng đều là thủ hạ do Thế tử an bài, không giống với hộ vệ trong phủ, ánh mắt mỗi người bọn họ đều như đã giết qua vô số người, kiếm trên tay không biết đã dính bao nhiêu máu.

Chỉ một cái liếc mắt thôi đã khiến người ta rét run, hầu gia còn muốn bảo bọn họ tiến lên giáo huấn mấy người đó?

Này không phải chịu chết sao.

"Kỳ thực ta cũng không phải không hiểu cấp bậc lễ nghĩa." Như Tiểu Lam giòn tan nói: "Ta từng hành lễ qua với Hoàng thượng gia gia cùng Thái hậu, còn có cả mẫu thân Thanh Mặc Nhan nữa, còn những người khác... Thanh Mặc Nhan cũng không nói ta cần phải hành lễ."

Đúng lý hợp tình, còn lôi cả Hoàng thượng ra.

Lão Hầu gia bị nghẹn nói không nên lời.

Hắn như thế nào dám so sánh cùng với Hoàng thượng và Thái hậu. Bất quá khiến hắn tức giận chính là đối phương cư nhiên còn đem cả Lục thị mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan ra nói chuyện.

Nàng có thể dập đầu với Lục thị, lại không chịu hành lễ với hắn.

Nếu hắn tiếp tục truy cứu chuyện này, khó tránh khỏi người ta sẽ nghĩ là hắn đang muốn phân cao thấp cùng với Hoành thượng và Thái hậu. Cho nên hắn đành nỗ lực kìm nén lửa giận xuống, trước mắt gạt chuyện này sang một bên.

Hắn nhìn thoáng qua Ngũ thị.

Ngũ thị ngầm hiểu ý, dùng khăn che mặt. Khóc rống thất thanh: "Phụ thân, ngài phải làm chủ cho thiếp thân a."

Hầu gia chỉ vào Ngũ thị rồi nói với Như Tiểu Lam: "Đánh chết nha hoàn bên người Ngũ thị. Là hộ vệ trong viện ngươi?"

Như Tiểu Lam quay đầu gọi một hộ vệ lên, hỏi hắn: "Ngươi nhìn xem, có phải phụ nhân này không?"

Hộ vệ nhìn nhìn Ngũ thị, cung kính trả lời: "Đúng là nàng."

"Kia nha hoàn còn lại đâu?" Như Tiểu Lam hỏi.

Ngũ thị nghe xong vội vã đẩy nha hoàn bên người ra.

Hộ vệ nhìn nhìn đối phương, lại gật đầu lần nữa: "Đúng là các nàng hai phụ nhân không biết tuân thủ nữ tắc."

Tròng mắt Ngũ thị thiếu chút nữa trừng ra, mở miệng quát mắng: "Hay cho tên nô tài nhà ngươi, dám khẩu xuất cuồng ngôn."

Hộ vệ không nhìn đến Ngũ thị tức giận, nói với Như Tiểu Lam: "Các nàng không biết liêm sỉ, một hai lừa lọc muốn ngã vào lòng thuộc hạ. Thuộc hạ phụng mệnh Thế tử trông coi sân. Tất nhiên sẽ không để ý tới phụ nhân đê tiện như vậy, vì vậy mới đạp một cước. Ai ngờ một người trong số đó lại lăn xuống bậc thang tự mình đập đầu vào đá chết."

Như Tiểu Lam gật đầu: "Nguyên lai là tự nàng đập đầu chết."

"Ngươi... Ngươi nói bậy! Rõ ràng là bị hắn giết chết."

"Hắn giết người như thế nào?" Như Tiểu Lam hỏi Ngũ thị.

Ngũ thị đụng vào người nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn ấp úng nói: "Hắn... Hắn đạp một cước như vậy..."

"Rồi sau đó?"

"Rồi sau... Lăn xuống bậc thang..."

"Đập đầu chết." Như Tiểu Lam tiếp lời.

Nha hoàn bị dọa trắng mặt: "Không đúng không đúng."

"Vậy là cái gì?" Như Tiểu Lam có chút không kiên nhẫn: "Các ngươi nói hắn giết người, rồi lại nói cái này không phải cái kia không phải, còn nữa, các ngươi không ở trong viện của mình cho tốt, vì cái gì một hai đòi xông vào viện chúng ta."

"Chúng ta đi thăm Như cô nương."

"Ngươi coi ta là tiểu hài tử ba tuổi sao." Như Tiểu Lam cười khanh khách lên, hoàn toàn không nhìn sắc mặt xanh mét của lão Hầu gia: "Ta và các ngươi không thân thiết, các ngươi sẽ đến thăm ta? Lừa ai a, nói các ngươi đến thăm Thanh Mặc Nhan còn không sai biệt lắm."

Lần này, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng trắng mặt theo, ánh mắt nhìn về phía Ngũ thị mang theo tia tàn khốc.

Ngũ thị có miệng mà không nói được, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía lão Hầu gia.

Hầu gia không thể nói chính hắn đã mệnh lệnh cho Ngũ thị đi hỏi thăm tin tức Thanh Mặc Nhan, nghĩ vậy quát to: "Người đâu, mang gia pháp tới, ở trong phủ cũng dám nháo ra loại sự tình này, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ."

Có hạ nhân lấy gia pháp ra.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa nhìn, cười hì hì nói với hộ vệ: "Đây là gia pháp Hầu phủ? Xem ra cũng không có gì đặc biệt, còn không lợi hại bằng mấy thứ trong đại lao Đại lý tự kia, vì sao không để thêm mấy lưỡi dao nhỏ lên trên, ta thấy trên roi của Thanh Mặc Nhan có thứ đó a."

Một hộ vệ mặt không biểu cảm nói: "Làm vậy người chết quá nhanh, hơn nữa máu bắn ra nhiều, ô uế mặt đất khó rửa sạch."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu: "Nguyên lai là như vậy, nhưng mà vì sao Hầu gia lại muốn lấy gia pháp ra để giáo huấn Ngũ thị, chẳng lẽ bởi vì nàng đội nón xanh cho nhị thiếu gia?"

Mọi người đồng loạt kéo dài mặt ra.

Như cô nương, người Hầu gia muốn đánh là ngươi có được không, ngươi đến cùng có hiểu rõ tình huống hay không a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Lão Hầu gia, đây là tiền thuê nhà của ta

Hạ nhân trong phủ mang gia pháp đến đây, đặt xuống đất, nói là gia pháp, kỳ thực chỉ là đánh người bằng gậy gỗ mà thôi.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa cao, rũ hai cẳng chân xuống, nhàn nhã đung đưa, thật sự là một chút cảm giác sợ hãi cũng không có.

Khóe miệng lão Hầu gia giật giật.

"Đi đem Như cô nương lại đây." Hắn phân phó hạ nhân xung quanh.

Đám hạ nhân ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không bước lên trước.

Tuy ngoài miệng mọi người không nói, nhưng trong lòng ai cũng như gương sáng.

Muốn dùng gia pháp xử trí Như cô nương? Đừng nhìn Hầu gia hiện tại hung tợn như vậy, chờ Thế tử trở về, không chừng hắn sẽ trở mặt đâu. Hiện tai ai động đến Như cô nương, chỉ sợ đến lúc đó trả lại gấp mười lần cũng không đủ, bọn họ còn có thể mong chờ lão Hầu gia sẽ làm chỗ dựa cho mình?

Nằm mơ đi, ngay cả nhi tử của mình mà Hầu gia cũng không quản được, bọn họ tính là gì?

Hầu gia thấy đám hạ nhân bên người bất động, một chưởng đập mạnh lên trên bàn: "Phản hết rồi, ta không sai bảo được đám nô tài các ngươi nữa sao!"

Mọi người cúi đầu càng thấp.

Nhị thiếu gia nghiến răng ken két: "Như Tiểu Lam, phụ thân đã mang gia pháp ra, ngươi là muốn tự mình đi lại đây hay là muốn bị người khác bắt đi?"

Nếu không phải trước mắt còn có nhiều người, hắn thật hận không thể tự mình đi qua đem nàng bắt tới đây.

"Ta?" Như Tiểu Lam chỉ chính mình: "Gia pháp cùng ta đâu có gì liên quan gì đến nhau a."

"Ngươi cho rằng phụ thân đang muốn giáo huấn ai?"

"Ai?" Như Tiểu Lam nghiêng đầu, đôi mắt vô tội nhấp nháy: "Đó là phụ thân ngươi, cũng không phải là ta, đây là gia pháp trong phủ các ngươi, đâu liên quan đến ta."

"Ngươi..." Nhị thiếu gia thở gấp, thiếu chút nữa bị sặc.

Gặp qua nhiều người không phân rõ phải trái, nhưng chưa từng thấy ai càn quấy như thế.

"Ngươi ở trong phủ chúng ta thì cũng là người của phủ chúng ta!"

"Ai nói, ta bán mình cho ngươi sao?" Như Tiểu Lam quyệt miệng, duỗi tay nhỏ bé ra: "Mang ra đây, mang khế ước bán mình ra đây cho ta xem?"

Nơi nào có khế ước bán mình.

"Cho nên nói, ta một là không theo họ các ngươi, hai là không hề bán mình cho các ngươi, ba là không dính dáng đến của cải của các ngươi, đồ ta ăn ta dùng đều là Thanh Mặc Nhan cho, ta chưa từng lấy của các ngươi nửa phần tiền tiêu hàng tháng nào." Nàng nhìn mọi người xung quanh, đến ngay cả lão Hầu gia cũng có chút chột dạ tránh đi ánh mắt của nàng.

"Ngươi... Ngươi đã ở trong phủ chúng ta, liền là người của phủ chúng ta." Lời nói nhị thiếu gia rõ ràng không hề tự tin.

"Nếu nhị thiếu gia đã nói như thế, ta đây trả tiền thuê nhà cho các ngươi là được, Sử Đại Thiên!" Như Tiểu Lam gọi ra phía cửa.

"Đến đến." Trước ánh mắt mọi người, từ bên ngoài chạy vào một nam tử trưởng thành, mặc trên người một thân áo dài, trong tay cầm sổ sách.

"Tính xem từ lúc ta vào phủ đến bây giờ, thiếu bao nhiêu tiền thuê phòng?" Như Tiểu Lam nói với Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên liếm đầu ngón tay, lật quyển sách trong tay, miệng lại lải nhải: "Như cô nương, như vậy sợ là không tốt đâu, ngài ở phủ này đến ngay cả Hoàng thượng cũng biết, hiện tại lại muốn tính tiền thuê nhà... Nếu truyền ra ngoài người ta sẽ nghĩ Hầu gia keo kiệt, đường đường Hầu phủ một chút tiền này cũng muốn lấy, rất không ổn."

Như Tiểu Lam ho khụ vài cái, dùng mắt ý bảo Hầu gia đang nhìn hắn đâu.

Sử Đại Thiên quay đầu nhìn lão Hầu gia, lập tức mặt mũi tươi cười: "Hầu gia làm người chính trực, cái thế vô song, như thế nào sẽ so đo với loại tiểu nhân như ta đây."

Rõ ràng một bụng tức giận, lão Hầu gia lại không thể phát giận với người này.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương cầm năm mươi lượng bạc lại đây.

"Dựa theo thị trường ở kinh thành, cái giá cho thuê này đã là rất cao, Như cô nương nhà ta cũng không thèm để ý cái này, cho nên có thừa cũng không cần thối lại, bất quá đã là thuê phòng ở của Hầu gia, sau này phòng ở có hư hao chỗ nào vẫn mong trong phủ sẽ phái người đi sửa lại."

Lão Hầu gia vài lần muốn nhém bạc kia xuống đất, nhưng Sử Đại Thiên lại nhanh chóng lui trở về. Bộ dạng ngoài cười trong không cười khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Dù cho Như cô nương cùng chúng ta không có quan hệ, nhưng mà người trong viện ngươi phá vỡ quy củ phủ chúng ta, phải tuân theo quy củ phủ chúng ta để xử trí." Nhị thiếu gia cũng không biết phải làm sao. Bỗng nhiên đầu óc linh quang rất nhiều.

Như Tiểu Lam nhìn hộ vệ bên người nàng, bất đắc dĩ nói: "Làm sao đây, xem ra bọn họ quyết muốn xử trí ngươi."

Hộ vệ kia vốn là tử sĩ bên người Thanh Mặc Nhan, đối với những chuyện như thế này trước nay chưa từng chịu thua.

"Như cô nương không cần khó xử, thuộc hạ tự làm tự chịu."

Như Tiểu Lam mắt nhấp nháy: "Nhị gia thật sự muốn xử trí hắn?"

Mặc kệ như thế nào, Hầu gia nhất định phải tìm một cái bậc thang, bằng không với cục diện hôm nay hắn thật sự không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Như Tiểu Lam thở dài: "Đã như vậy, ta cũng không có cách nào khác." Nàng ngoắc ngón tay với hộ vệ: "Ngươi lại đây chút."

Hộ vệ khó hiểu đi qua.

"Đưa tay ra đây." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Hộ vệ đưa một bàn tay ra, hắn kinh ngạc thấy Như Tiểu Lam đưa ngón tay vào trong miệng, hung hăng cắn một cái.

"Như cô nương!"

Như Tiểu Lam dùng đầu ngón tay bị cắn nát vẽ vào lòng bàn tay hắn vài đường.

"Tay kia nữa." Nàng mệnh lệnh nói.

Hộ vệ không có biện pháp, đành đưa tay còn lại ra.

Như Tiểu Lam giảo hoạt cười, cũng vẽ vài đường lên tay kia của đối phương.

"Đây là bổn cô nương chúc phúc cho ngươi, yên tâm dũng cảm đi đi." Như Tiểu Lam vỗ vỗ bả vai hộ vệ.

Hạ nhân trong phủ không dám động thủ với Như Tiểu Lam, nhưng mà đối với người khác lại không chút kiêng kỵ, sau khi Hầu gia phân phó liền đem hộ vệ kia ấn lên trên mặt đất.

Gậy gỗ vừa muốn đánh, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu ngừng.

"Ngươi còn lời gì muốn nói?" Lão Hầu gia bất mãn nói.

"Muốn đánh bao nhiêu, cho con số cụ thể đi." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Không thể chơi xấu, bằng không đánh ít hơn, hoặc nhiều hơn cũng không tốt."

Hầu gia cười lạnh: "Đánh năm mươi gậy."

Như Tiểu Lam nói với mọi người: "Mọi người đều nghe rõ, năm mươi, đến lúc đó đừng giả vờ không biết đếm."

Mọi người nhất tề đen mặt.

"Đánh!" Nhị gia rống lên, thanh âm cơ hồ lạc âm điệu.

"Ba!" Thời điểm gậy thứ nhất đánh xuống, thân thể lão Hầu gia chấn động.

"Ba!" Gậy thứ hai đánh xuống, nhị thiếu gia đột nhiên nhảy dựng lên kêu thảm một tiếng.

Ba ba một hồi gậy gỗ đánh xuống, hộ vệ nằm sấp trên đất mặt vẫn không mang theo biểu cảm gì, bên này Hầu gia cùng nhị gia hai người lại thay phiên nhau kêu thảm lên.

Mỗi lần gậy gỗ hạ xuống, lão Hầu gia đều cảm giác như mông mình cũng bị người đánh nở hoa.

"Ngừng... Ngừng!" Nhị thiếu gia kêu lên, hắn hung tợn nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Tiểu yêu quái, nhất định là chuyện tốt ngươi làm!"

Như Tiểu Lam vẻ mặt vô tội: "Một hai đòi đánh người là các ngươi, cũng đâu phải ta ép buộc các ngươi."

Lão Hầu gia đến mông cũng không dám ngồi trên ghế nữa, hắn nửa cong thân thể, vịn vào hai hạ nhân bên cạnh, đau đầu đầy mồ hôi.

"Còn bao nhiêu cái nữa?" Như Tiểu Lam hỏi hộ vệ bên người.

"Còn ba mươi bốn cái." Những người đó đều đã đếm thay cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam gật đầu: "Vậy mau đánh nhanh đi, đánh xong chúng ta còn phải trở về." Nói xong nàng ngáp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Chịu qua bùa hộ mệnh, lời tiện phụ nói không thể tin

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa ngáp mấy cái liền.

Hạ nhân thi hành gia pháp hai tay run rẩy đánh nhẹ gậy xuống.

"Các ngươi đều chưa ăn cơm sao, chút điểm khí lực cũng không có." Như Tiểu Lam oán giận nói: "Bằng không các ngươi đánh thay bọn họ đi, ta là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không vì là người của mình mà thủ hạ lưu tình."

Nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho hai hộ vệ bên người.

Tuy rằng hai người họ không biết nàng đã dùng biện pháp gì, nhưng tình hình trước mắt này rõ ràng nàng đã giở thủ đoạn trong đó, đòn gậy nào cũng đánh xuống người hộ vệ, vậy mà người phải chịu đau lại là lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Hại hộ vệ tiến lên không nói một lời đoạt lấy gậy gỗ.

"Dừng tay!" Nhị thiếu gia cùng Ngũ thị đồng thời kêu lên, lúc trước ở trong cung, Như Tiểu Lam từng dùng thủ đoạn này để giáo huấn Liễu Dương quận chúa, Ngũ thị sốt ruột đến hai tròng mắt đều đỏ, vì sao nàng lại quên mất chuyện này.

Tiểu yêu quái này biết một chút tà môn dị thuật.

"Đừng đánh!" Ngũ thị cầu xin nói.

Như Tiểu Lam không thèm để ý đến nàng ta: "Đã nói là sẽ đánh năm mươi gậy, tại sao chưa được một nửa các ngươi đã đổi ý, khó trách Thanh Mặc Nhan lại không muốn tin tưởng các ngươi, nói chuyện không giữ lời như thế, đến ngay cả tiểu hài tử cũng không bằng, hừ!"

Hạ nhân trong phủ hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi nói đánh năm mươi gậy là do chính miệng lão Hầu gia nói ra. Nhưng mà tình hình trước mắt lại có chút quỷ dị, người bị đánh không kêu lấy một tiếng, Hầu

gia cùng nhị gia bên kia lại kêu rên liên tục.

"Như Tiểu Lam, ngươi dám... Ngươi dám..." Đầu ngón tay nhị thiếu gia chỉ thẳng vào Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bẹp miệng, hai hộ vệ kia bắt đầu dùng sức vung gậy trong tay.

Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng ngã gục xuống đất.

Tình hình lão Hầu gia bên kia cũng không tốt hơn là bao, đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt xám như tro.

Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi có chút dao động, nhìn dáng vẻ lão già này xem ra sắp không chịu được nữa, mặc kệ nói thế nào, hắn cũng là phụ thân Thanh Mặc Nhan, không thể thật sự đem hắn đánh chết được.

Như Tiểu Lam nói với hai tên hộ vệ đang phạt gậy: "Kiềm chế chút đi, đỡ mệt."

Hai người hiểu ý, ra tay nhẹ hơn.

Cuối cùng cũng đánh xong năm mươi gậy.

Có người tiến lên nâng hộ vệ bị đánh dậy.

Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Nhanh chút, đi chuẩn bị cáng, nâng hắn trở về."

Hộ vệ kia không hiểu chuyện gì, hắn bị đánh nửa ngày đến ngay cả một chút cảm giác đau cũng không có, lại nhìn Hầu gia cùng nhị thiếu gia bên kia, y phục trên người ướt đẫm tựa như vừa được vớt từ dưới nước lên, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc.

"Không cần cáng, thuộc hạ có thể tự đi được, đa tạ Như cô nương quan tâm." Hộ vệ nói.

"Không được không được, bị đánh lâu như vậy, phải có chuyện, nâng đi." Như Tiểu Lam lập tức bảo người nâng cán lại đây, không đợi đối phương đồng ý, trực tiếp sai người ấn hắn lên trên, nâng ra ngoài cửa. (Tưởng tượng mà thấy chết cười:v)

Cái gì mà cần phải có chuyện... Hộ vệ bất đắc dĩ đành thành thành thật thật nằm yên trên cáng.

Lão Hầu gia ghé vào trên bàn, hai tay nắm chặt cạnh bạn, không ngừng run run.

Nhị thiếu gia bên kia đã sớm ngất đi, Ngũ thị khóc một tiếng cao một tiếng thấp.

Gân xanh trên thái dương lão Hầu gia nổi hết lên, hắn liếc nhìn thanh bảo kiếm bày trí trên tường, nhịn đau tiến lên, một tay rút kiếm ra, trực tiếp đâm về phía Như Tiểu Lam đang bước ra ngoài cửa.

Vài tên hộ vệ cảm nhận được tiếng gió bất ổn phía sau, đồng loạt quay đầu ngăn cản, đúng lúc này, từ ngoài cửa bay tới một vật kêu "Đinh" một tiếng giòn tan, nó đánh mạnh lên trên mũi kiếm, đánh cho bảo kiếm rơi xuống đất, kiện đồ vật kia cũng rơi xuống đất theo.

Mọi người cúi đầu nhìn, là ngọc bội quan viên tứ phẩm hay đeo bên hông.

"Thế tử!"

"Thế tử đã trở lại."

Ngoài cửa có người kêu lên.

Đám người Huyền Ngọc trông coi cỗ kiệu đứng ở trong viện, Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, bước vào cửa, đi đến đâu, hạ nhân trong phủ đều sợ hãi cúi thấp đầu thối lui sang hai bên.

Như Tiểu Lam vừa thấy Thanh Mặc Nhan miệng nhỏ lập tức lộ ra mỉm cười: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đã về." Nàng bổ nhào qua ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan.

"Không phải bảo ngươi thành thật đợi ở trong viện sao, còn dám chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan cúi người dùng tay đánh mạnh hai cái lên mông nàng.

Như Tiểu Lam ăn đau muốn né tránh, nhưng lại nhớ tới ngực hắn đang bị thương, nên không dám làm ra động tác quá lớn, đành đem thân thể xoay tới xoay lui.

Thanh Mặc Nhan đánh xong hai cái liền thu tay lại, mệnh lệnh nàng vào trong kiệu chờ trước, rồi mới xoay người bước vào cửa một lần nữa.

"Phụ thân thật khí phách, thừa dịp ta không có ở đây làm khó một tiểu nha đầu, còn mang cả gia pháp ra."

Lão Hầu gia tức đến cả người phát run: "Nàng đã ở trong phủ chúng ta thì cũng phải tuân theo quy củ phủ chúng ta, phạm lỗi chẳng lẽ không nên xử trí sao?"

"Ngươi có quan hệ gì với nàng?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lạnh băng.

Lão Hầu gia khóe miệng rút rút.

"Nàng là người của ta, có nên giáo huấn hay không, hoặc giáo huấn như thế nào cũng phải do ta định đoạt, nàng mỗi ngày đều chỉ ở trong viện, xin hỏi phụ thân, nàng phạm phải lỗi gì, để ngươi phải lén lút từ phía sau muốn giết nàng."

Lão Hầu gia đau đến đòi mạng, nhưng cũng không muốn mình bị yếu thế trước Thanh Mặc Nhan, đành phải cắn răng nói: "Nàng dung túng thủ hạ, đùa giỡn nha hoàn bên người Ngũ thị."

"Ngũ thị?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Ngũ thị: "Ngươi nói người trong viện ta trêu ghẹo nha hoàn bên người nàng?"

"Đúng, hơn nữa hộ vệ kia thấy sự việc bại lộ, còn giết người."

"Nếu đổi lại là người khác ta còn có thể tin, lời của Ngũ thị thì miễn đi." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

"Lúc trước Ngũ thị vào phủ như thế nào, hẳn là phụ thân vẫn chưa quên đi. Chưa xuất giá đã ở trà lâu câu dẫn nam nhân, nghĩ đến nàng cũng không phải thứ sạch sẽ gì, nha hoàn bên người nàng thì có thể sạch sẽ đến mức nào. Nói người trong viện ta đùa giỡn các nàng? Thật là quá buồn cười, bọn họ thiếu nữ nhân chỉ cần vào thanh lâu tìm một người mình thích rồi hưởng đêm xuân, cần gì phải dính vào loại dơ bẩn như thế."

Nghe xong lời này Ngũ thị thiếu chút nữa ngất đi.

Lúc trước ở trà lâu, nếu nàng không dùng thủ đoạn, hôm nay làm gì có chuyện được gả vào Hầu phủ.

Vốn tưởng rằng sẽ được sống những ngày tháng hưởng thụ như ý nguyện, chỉ cần được nhị thiếu gia yêu thích, ngày sau được sủng, dù cho ngày nào đó có cưới chính thất phu nhân cũng sẽ không vượt qua được vị trí của nàng.

Nhưng mà hiện tại xem ra, suy nghĩ lúc trước của nàng thật sự là quá buồn cười.

"Phụ thân tốt nhất đừng nên tin tưởng lời phụ nhân bất lương này nói, miễn cho gia đình không yên." Con ngươi Thanh Mặc Nhan nhiễm một tầng huyết sắc, tất cả mọi người đều bị tia lệ khí tản mát ra từ đáy mắt hắn dọa sợ, tay chân lạnh lẽo.

Lão Hầu gia rốt cuộc không duy trì được nữa, thân thể lung lay sắp đổ.

Hạ nhân hai bên vội vàng đỡ lấy.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo xoay người bước ra khỏi cửa, trực tiếp lên kiệu gỗ, được đám người Huyền Ngọc nâng rời đi.

Hạ nhân bên cạnh nói thầm nói: "Hầu gia, bộ dáng Thế tử nhìn qua không giống bị thương nặng, chẳng lẽ lời đồn đãi là giả?"

Lúc này lão Hầu gia đã không rảnh để lo việc khác nữa, vội vàng sai người nâng mình trở về, sau khi vào phòng cởi quần ra vừa thấy, thiếu chút nữa đã bị dọa ngất đi.

Nhìn như vậy, thật giống như người vừa rồi bị gia pháp đánh là hắn.

"Mau, mau mời đại phu tới!"

Nhị thiếu gia cũng được người nâng về sân, Ngũ thị theo sát ở phía sau.

"Ngũ thị, ngươi lại đây..." Nhị thiếu gia thở hổn hển gọi Ngũ thị.

Ngũ thị không biết vì sao đột nhiên nam nhân này lại gọi nàng, liền bước nhanh tiến lên: "Nhị gia, có gì phân phó?"

Nhị thiếu gia giơ tay lên, "Ba" một cái tát lên mặt nàng: "Tiện phụ! Ta muốn hưu ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Khai thẩm vụ án tiểu Vương gia, đồn đãi bất hiếu

Nhị thiếu gia ở trong viện ầm ĩ một trận, lão Hầu gia bên này lại khép chặt cửa viện, chỉ mời qua đại phu đến, không để lộ một chút tin tức nào ra ngoài.

Như Tiểu Lam chờ đến trời tối cũng không thấy lão Hầu gia phái người gọi Thanh Mặc Nhan qua đó.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi nói xem có phải hắn đã bị gì hay không?" Như Tiểu Lam lo lắng nói, tuổi già sức yếu, có phải hay không đã xảy ra chuyện không may?

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan do bị thương nên phải ở trong viện nghỉ ngơi, nhưng trên tay vẫn không ngừng xử lý công vụ: "Nếu thật sự không được, hắn nhất định sẽ đến bảo ta mời Thái y cho hắn."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, đem một quyển hồ sơ ném lại đây.

Như Tiểu Lam vội vàng tiếp được, chải vuốt lại, đặt xuống chỉnh tề.

"Lần sau khi ta không có ở đây, không được phép tự tiện chạy ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam bất mãn bĩu môi: "Ta có thể ứng phó được."

Thanh Mặc Nhan rời mắt khỏi hồ sơ nhìn qua nàng, nghiêm khắc nói: "Cánh đủ cứng rồi phải không."

"Ngươi để lại nhiều tử sĩ cho ta như thế, dù cho thật sự có người muốn động tay với ta, ta cũng sẽ không phải chịu thiệt." Như Tiểu Lam thấy hắn lạnh mặt, vì vậy lấy lòng nói.

Nghe xong lời này, sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn chút: "Nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy, ngươi cứ trực tiếp đóng cửa viện lại, ác danh của ta bên ngoài không thiếu, nhiều thêm một chuyện cũng không sao, ngươi lại không giống vậy..."

"Đúng vậy, ta không giống, sau này ta còn phải lập gia đình, phải chú ý đến thanh danh, đúng không." Những lời như vậy nàng đã nghe đến mòn cả lỗ tai, mặc kệ nữ tử muốn làm gì cũng phải chú ý đến thanh danh, thanh danh: "Thật là, thanh danh cũng không thể mài ra cơm để ăn." Nàng nói thầm.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được nở nụ cười: "Không sai, thanh danh không thể mài ra cơm để ăn. Lại nói mặc kệ thanh danh ngươi như thế nào thì cũng đều là nữ nhân của ta."

Như Tiểu Lam ngồi đối diện hắn hắc hắc cười: "Chúng ta thành một đôi ác danh Hắc Bạch Song Sát cũng tốt lắm."

Thanh Mặc Nhan dừng bút trong tay, cẩn thận nhìn nàng: "Tại sao lại là Hắc Bạch Song Sát?"

"Ngươi là hắc ta là bạch nha." Như Tiểu Lam cười khanh khách: "Ngươi chỉ cần đen mặt là đã dọa được người, còn ta trắng nõn như thế..." Nói xong nàng còn ra vẻ phong tình vuốt tay qua ngực.

Nàng vốn định làm ra động tác có mị lực, nhưng mà nàng đã quên, thân thể hiện tại của nàng còn chưa lớn lên, làm ra động tác này có vẻ vô cùng ngây thơ.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trước ngực hơi nhô lên của nàng.

Hắn híp mắt, ẩn giấu ánh sáng nguy hiểm nơi đáy mắt: "Đúng là rất trắng nõn, nhưng mà bộ dáng lại có chút ngốc."

Mỉm cười trên mặt Như Tiểu Lam lập tức trở nên cứng đờ.

Mẹ nó!

Con mắt của ngươi có vấn đề sao, ta đây là đáng yêu có được không!

Nhìn bộ dáng tức giận xù lông của vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan liền bỏ bút lông xuống, duỗi tay sờ đầu nàng.

Như Tiểu Lam tựa như tiểu hài tử giận dỗi, chính là không chịu quay mặt lại.

"Đại lý tự đã bắt đầu thẩm tra xử lý vụ án tiểu Vương gia." Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng: "Hôm nay Hoàng thượng đã hạ chỉ, trước khi khép lại hồ sơ vụ án, Bạch Hạc học viện không được phép mở cửa, tất cả học sinh cùng tiên sinh của học viện, đều không được tự tiện bước ra khỏi phủ đệ."

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, nói vậy nghĩa là... Tất cả người của học viện đều bị cấm túc?

"Hoàng thượng cực kỳ tức giận, lệnh cho ta trong vòng một tháng phải điều tra xong vụ án này."

"Vu Tinh Kỳ vẫn ở Đại lý tự?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Bằng không ngươi nghĩ hắn ở đâu?" Năm ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc nàng, chậm rãi chải vuốt, ngửi mùi xạ hương từ trên người nàng tỏa ra.

"Hắn... Hắn ở đại lao Đại lý tự? Hắn chính là tiểu Vương gia a!" Như Tiểu Lam không dám tưởng tượng, Vu Tinh Kỳ làm sao có thể ở được một nơi tối đen dơ bẩn như thế.

"Tất cả đều do hắn gieo gió gặt bão." Thanh Mặc Nhan ngữ khí lãnh đạm: "Mặc kệ là hoàng thân quốc thích cũng được, hay cao môn quyền quý cũng thế. Chỉ cần bọn họ dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, Hoàng đế đều sẽ không dung túng, dù cho hắn có là tiểu Vương gia cũng không ngoại lệ.

Như Tiểu Lam bất an nhấp nháy mắt mèo: "Hoàng thượng sẽ giết hắn sao?"

Động tác trên tay Thanh Mặc Nhan dừng lại: "Ngươi lo cho hắn?"

"Ta chỉ cảm thấy, hắn có chút đáng thương..."

"Trên đời này không có ai đáng thương."

Như Tiểu Lam không thể không thừa nhận Thanh Mặc Nhan nói rất có đạo lý, nếu bàn đến đáng thương, ai cũng không thể so xem ai nhiều ai ít.

Duỗi tay ôm lấy cổ hắn, nàng cọ cọ bên tai hắn: "Ít nhất ngươi còn có ta, nhưng mà bên người hắn ai cũng không có."

"Cái này không thể dùng làm lý do để hắn sử dụng chú sát mưu hại hoàng thất." Cánh tay mềm mại đặt trên cổ hắn, cảm giác vô cùng thoải mái.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được đem mặt chôn ở sau gáy nàng, khẽ hôn xuống.

Như Tiểu Lam cảm thấy sau cổ ngứa ngáy, nhịn không được rụt cổ, Thanh Mặc Nhan lại không chịu buông tha như vậy, liên tiếp không ngừng hôn lên cổ nàng.

Như Tiểu Lam rốt cuộc nhịn không được, cười khanh khách, xụi lơ ở trong lòng hắn. Bị hắn xoa nắn một hồi.

Thanh Mặc chỉ dưỡng thương ở phủ ba ngày sau đó liền đến Đại lý tự làm việc, lúc gần đi còn cố ý sai người đi thông tri cho nhị thiếu gia, hỏi hắn có đến Đại lý tự hay không.

Mông nhị thiếu gia đã bị đánh đến nở hoa, đừng nói là đi làm, chính là chỉ ngồi thôi đã rất khó khăn, hơn nữa hắn đang cáu kỉnh với Ngũ thị. Những lời ngày đó Thanh Mặc Nhan nói tựa như con dao nhỏ cắt vào lòng hắn.

Trước kia hắn mới biết đến tư vị của tình yêu, không suy nghĩ quá nhiều, hiện tại nhớ lại, Ngũ thị tuyệt đối là đã tính kế hắn.

Lúc đó hắn kích động vạn phần muốn có được Ngũ thị, trong lúc mê loạn cũng không để ý xem nàng có còn hoàn bích hay không, hiện tại càng nghĩ đến việc này càng cảm thấy trong lòng tức giận.

Tổng cảm thấy mình đã nhặt về một món hàng rách nát.

Ngũ thị bị hắn tát một cái, liên tục ầm ĩ muốn về nhà mẹ đẻ, nhị thiếu gia nghe đến phiền lòng, dứt khoát trực tiếp sai người coi chừng nàng.

Hôm nay nghe nói Thanh Mặc Nhan về Đại lý tự làm việc, chính thức thẩm tra vụ án tiểu Vương gia, lòng hắn gấp tựa như đứng trên trảo lửa.

Bỏ lỡ vụ án này, đường quan trường của hắn làm sao thăng tiến đây.

Vốn định cứng rắn đứng lên, nhưng mà mũi chân vừa chạm đất đã đau không chịu nổi, cuối cùng chỉ đành nằm sấp ở trên giường, cũng sai người đi đáp lời với Thanh Mặc Nhan.

"Xem ra nhị đệ không thể làm được công việc này đi." Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Huyền Ngọc, ngươi phái người tới tiền viện, nói chuyện với Hầu gia, miễn cho đến lúc đó lại đổ hết trách nhiệm lên đầu ta."

Huyền Ngọc lập tức tìm Sử Đại Thiên, bảo hắn đi đến tiền viện.

Sử Đại Thiên mở miệng, người chết cũng có thể nói thành người sống, lão Hầu gia nghe Sử Đại Thiên nói xong, tức đến run người.

Thật vất vả mới kiếm được một công việc, liền trơ mắt nhìn nó trôi đi.

Thanh Mặc Nhan đến Đại lý tự, liên tiếp mấy ngày đều không trở về.

Như Tiểu Lam một mình ở trong sân lại vô cùng thanh nhàn, mỗi ngày không phải mang chó ngốc đi chơi, thì lại bảo Sử Đại Thiên ra ngoài mua cho nàng đủ loại món ăn ngon về.

Dù sao Thanh Mặc Nhan cũng đã giao quyền quản lý tài chính cho nàng, khi nhìn sổ sách nàng mới hiểu được, dù cho nàng ăn nhiều đến đâu, cũng không thể ăn nghèo được hắn, vậy nên nàng dứt khoát kéo da mặt dày ra, mỗi ngày đều ăn đến bụng nhỏ căng tròn.

Một hôm Sử Đại Thiên từ bên ngoài mang hộp thức ăn về.

"Như cô nương, ta ở bên ngoài nghe được lời đồn đại." Sử Đại Thiên đặt hộp đồ ăn xuống, thần bí hề hề nói: "Trên đường đều đã lan truyền ra, nói ngài chọc tức lão Hầu gia khiến hắn bệnh nặng, lại còn không chịu lộ mặt nhận lỗi, rõ ràng là ỷ vào được Thế tử sủng ái, mọi người đều nói Thế tử bất hiếu..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 214: Chuẩn bị việc tang lễ, tiểu Vương gia không chịu mở miệng

Lão Hầu gia liên tục nằm giường mười ngày, trong viện hắn không có phu nhân nào chính thức cả, cho nên bình thường chỉ có vài nha hoàn thông phòng hầu hạ bên người hắn.

Tính tình lão Hầu gia tương đối không tốt, sau khi bị thương càng trở nên nghiêm trọng, mỗi ngày đều mang mấy nha hoàn bên người ra mắng chửi.

Hạ nhân trong viện ở trước mặt không dám nói gì, sau lưng một đám lại lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Rõ ràng là mang gia pháp ra để giáo huấn Như Tiểu Lam, không nghĩ tới mông bị nở hoa lại là hắn cùng nhị nhi tử.

Không biết là ai nghe được sự việc lần trước phát sinh ở trong cung, Như Tiểu Lam bị Liễu Dương quận chúa phạt đánh, nhưng cuối cùng người phải chịu đau lại là Liễu Dương quân chúa. Việc này đến ngay cả Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng biết.

Sau đó Như Tiểu Lam vì tặng khối thế thân phù cho Thái hậu, nên được nhận nhiều ban thưởng.

Lão Hầu gia nghe được tin tức này xong liền tức đến nghiến răng nghiến lợi, còn lôi người mật báo ra mắng cho một trận. Tùy tay cầm chén trà ném qua, người nọ bị dọa vội vàng trốn ra khỏi cửa.

"Đều là một đám vô dụng, vì sao không báo tin này từ sớm!"

Phát hỏa cả nửa ngày, cổ họng đã trở nên khô khốc, hắn vỗ mạnh lên giường một cái.

Nha hoàn bên ngoài căng da đầu tiến vào đưa nước.

"Gần đây tiểu súc sinh kia có động tĩnh gì không?" Uống một ngụm nước, lão Hầu gia hỏi mấy nha hoàn vừa tiến vào.

Mấy nha hoàn liếc nhìn lẫn nhau, thần sắc do dự.

"Nói đi, một đám đều điếc hết à!" Hầu gia quát mắng.

"Dạ... Bên ngoài đồn đãi Như cô nương ỷ được Thế tử sủng ái, thái độ bất kính với ngài, còn có rất nhiều người bởi vậy mà nói Thế tử bất hiếu."

Nghe xong lời này, ngược lại lão Hầu gia rất vui vẻ.

Liền dọa cho mấy nha hoàn sợ trắng mặt.

Hầu gia đây là điên rồi sao, nhi tử của mình bị người ngoài mắng bất hiếu, hắn lại cao hứng như thế?

"Tốt, có tin tức gì mới nhớ phải lập tức tới bẩm báo!" Lão Hầu gia đắc ý nói.

Lần này hắn phải chịu thiệt, bất luận thế nào cũng phải thu lại được một chút.

Yên tâm thoải mái dưỡng thương thêm vài ngày, bất quá bọn hạ nhân lại không truyền đến được tin tức tốt gì, lão Hầu gia đã có chút nhịn không được.

"Gần đây bên ngoài không có tin tức gì sao?"

Dù cho Thanh Mặc Nhan nhận được hoàng ân, nhưng nếu bên ngoài đồn thổi hắn là người bất hiếu, những vị quan trong triều kia chắc cũng sẽ không bỏ qua.

"Không... Không nghe nói." Đám nha hoàn né tránh.

Lại đợi thêm hai ngày, rốt cuộc lão Hầu gia chịu không nổi nữa, kêu tâm phúc của mình đến: "Ngươi đi hỏi thử xem, vì sao gần đây đám hạ nhân trong viện lại thường xuyên thay đổi sắc mặt như thế."

Người nọ không dám giấu giếm, vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia, ngài vẫn luôn ở trên giường bệnh, Thế tử bởi vì bận việc ở Đại lý tự nên không trở về qua, cho nên sân bên kia hoàn toàn do Như cô nương làm chủ, mấy ngày gần đây, họn họ mua không ít hương cùng nến sáp ong, còn có cả vải bố trắng..."

Lão Hầu gia trợn to mắt: "Ngươi nói cái gì, hương với nến sáp ong?" Mấy thứ kia chỉ có một tác dụng, chính là làm tang lễ!

"Hỗn xược! Bọn họ mua mấy thứ đó làm gì!" Lão Hầu gia gần đây đã có thể chống lên đồ vật bước xuống giường, nghe xong lời này hắn tức đến nỗi một chân đá vào gầm bàn.

Cái bàn không việc gì, chân hắn lại đau vô cùng, nhưng hắn lại không muốn làm trò trước mặt đám hạ nhân, nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

"Hiện tại bên ngoài đều đồn đãi, Hầu gia ngài bệnh trầm trọng, chỉ sợ..."

"Chỉ sợ cái gì?"

"Chỉ sợ sắp không được, cho nên Như cô nương mới sai người chuẩn bị mọi thứ trước, lo lắng sau khi xảy ra chuyện Thế tử không kịp trở về."

"Ầm!" Một tiếng, lão Hầu gia lật cả cái bàn lên.

Hạ nhân ngoài cửa bị dọa sợ một đám im như ve sầu mùa đông.

"Nàng... Sao nàng dám!"

Hạ nhân tâm phúc thấy thế liền tiến lên trấn an: "Hầu gia, ngài trước đừng nóng giận, việc này là có nguyên nhân."

Mắt nhìn mọi người chuẩn bị tang sự cho mình, còn có thể không tức giận?

Nếu không phải vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, hắn thật muốn dẫn người đến viện Thanh Mặc Nhan ngay lập tức, đem tiểu yêu quáy kia ra loạn côn đánh chết.

"Nói đến cùng vẫn là do lâu nay ngài không chịu lộ diện." Hạ nhân thấp giọng nói: "Hạ nhân trong phủ cũng không biết tình hình thương thế của ngài ra sao, ngài không lộ mặt là vì muốn bắt lấy khuyết điểm của Thế tử, nhưng mà thời gian quá lâu mọi người sẽ bắt đầu thêu dệt, nói ngài bị thương nặng không trị được, bọn họ chuẩn bị hương nến... Cũng có vẻ đúng lý hợp tình."

Tâm phúc nói một hồi, Hầu gia thật đúng là đã nghe lọt được.

"Vậy ngươi nói xem hiện tại nên làm thế nào?"

"Đương nhiên là lộ diện bình thường, lời đồn sẽ tự khắc sụp đổ, cứ như vậy bọn họ cũng không dám giở trò xấu sau lưng nữa."

Lão Hầu gia gật đầu liên tục, buổi tối liền mở một bữa tiệc đơn giản ở tiền viện, gọi nhị thiếu gia đến đây nói chuyện.

Nhị thiếu gia bị thương nặng hơn hắn, hắn cũng không muốn đến, nhưng lại không dám cãi lệnh của phụ thân, đành phải kêu Ngũ thị lên, để người đỡ đến tiền viện.

Ngồi ăn cơm mà trong lòng toàn là nước mắt.

Mông đau không dám ngồi xuống hẳn, tối đó trở về bệnh tình liền nặng thêm.

Như Tiểu Lam bên kia nghe thấy lão Hầu gia lộ diện, cười không ngậm được miệng.

Kế hoạch của Sử Đại Thiên quả là có tác dụng, chưa tới vài ngày đã kéo được lão Hầu gia ra.

Nàng sẽ không trơ mắt nhìn người xấu phá hỏng thanh danh Thanh Mặc Nhan.

Nàng vừa sai người thiêu hết hương cùng nến sáp ong đi, vào lúc tối muộn Thanh Mặc Nhan lại đột nhiên trở về.

"Dùng cơm tối chưa?" Vừa vào cửa Thanh Mặc Nhan đã trực tiếp hỏi.

"Vẫn chưa." Như Tiểu Lam nhào tới ôm lấy thắt lưng hắn, rất lâu không được gặp hắn, bản năng động vật khiến nàng không ngừng ở trên người hắn cọ tới cọ lui.

Thanh Mặc Nhan vuốt đầu nàng: "Vậy trước đừng ăn, ngươi đi theo ta một chuyến đến Đại lý tự."

"Đại lý tự, vào giờ này?" Bên ngoài trời đã rồi khuya.

Mấy ngày nay Thanh Mặc Nhan trừ bỏ ngày đó cổ độc phát tác nên mới về phủ một chút ra, những ngày khác bận rộn đến ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu, Như Tiểu Lam ôm thắt lưng hắn liền không muốn buông tay.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nở nụ cười, ôm lấy nàng hôn loạn lên mặt.

Nóng rát đau.

Lúc này Như Tiểu Lam mới để ý thấy cằm Thanh Mặc Nhan đã mọc không ít râu, đâm vào khiến da mặt nàng đau.

"Đi ra đi ra." Nàng nâng tay muốn đẩy hắn ra, nhưng Thanh Mặc Nhan lại ôm nàng rất chặt. Đến khi đâm đến khuôn mặt nàng đỏ bừng mới bằng lòng buông ra.

"Nhớ ta sao?"

"Ân." Thanh âm giòn tan, không một chút do dự.

Thanh Mặc Nhan cong mắt, trong lòng như được ăn mật.

Cảm giác có người ngóng trông mình trở về thật tốt.

Tùy tay lấy một kiện áo choàng dày khoác lên người nàng, Thanh Mặc Nhan trực tiếp nắm tay nàng ra khỏi cửa.

"Muộn thế rồi còn đến Đại lý tự làm gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Trên đường sẽ nói với ngươi." Thanh Mặc Nhan đã sớm sai người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa, Huyền Ngọc vén màn xe lên, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe, rồi sau đó cũng tự mình nhảy lên theo.

"Là vụ án tiểu Vương gia, gặp phải chút phiền toái." Chờ xe ngựa chuyển động, lúc này Thanh Mặc Nhan mới mở miệng nói: "Tiểu Vương gia không chịu mở miệng, ta đã nói hết lời, hắn lại một câu cũng không chịu nói ra. Nếu cứ tiếp tục như vậy Hoàng thượng sẽ nổi giận, mọi tội danh e là sẽ để hắn gánh vác hết."

Khóe miệng Như Tiểu Lam run rẩy, Thanh Mặc Nhan bảo đã nói hết lời, nàng cũng không quá tin tưởng.

Hắn sẽ ngồi nói chuyện thật tốt với nghi phạm sao? Hoàn toàn không tưởng tượng ra a.

"Cho nên ngươi muốn ta đi khuyên hắn?" Như Tiểu Lam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Như Tiểu Lam, nếu ta quen ngươi sớm hơn thì tốt rồi

Đại lao Đại lý tự.

Hai tên ngục tốt mở cửa lao ra, một trước một sau tiến vào.

Vu Tĩnh Kỳ nằm bất động trên giường trong phòng giam, hắn đã nằm ở đây ba ngày, đến con mắt cũng chưa từng chuyển động qua, nếu không phải đang còn hô hấp, người bên ngoài thực sự sẽ cho rằng người đang nằm đây là một người chết.

Hai tên ngục tốt nâng vào một cái bàn nhỏ, còn có hai cái ghế dựa.

Sau khi thu thật đơn giản một phen, có người để hộp đồ ăn lên bàn nhỏ.

Mùi hương đồ ăn phiêu lại đây, con mắt Vu Tĩnh Kỳ liền giật giật.

Mấy ngày nay hắn chưa được ăn thứ gì qua. Từ khi vào đại lao, hắn tựa như con rối bị rút hết hồn phách, đần độn. Mặc kệ người Đại lý tự tra hỏi như thế nào, hắn vẫn thủy chung không nói một lời.

Nhưng mà mùi đồ ăn này lại không giống với cơm canh trong đại lao, điểm này hắn vẫn có thể nhận ra được.

Bên ngoài cửa lao vang lên tiếng bước chân nhỏ vụn. Có ngục tốt cúi đầu nhắc nhở nói: "Như cô nương, cẩn thận dưới chân."

Vu Tĩnh Kỳ chậm rãi chuyển động đầu, nhìn về phía tiếng động.

Một tiểu cô nương mặc trên người váy lụa đỏ thẫm đang bước vào trong phòng giam. Ngục tốt bên ngoài đóng cửa lao vào, nhưng cũng không khóa lại.

"Như... Như Tiểu Lam?" Cổ họng Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới thốt ra được một cái tên.

Thời điểm Như Tiểu Lam nhìn thấy Vu Tĩnh Kỳ liền hoảng sợ, đứng ở nơi đó cả nửa ngày mới nhận ra được hắn.

Tiểu Vương gia ngày xưa quý khí bức người, lúc này lại giống như một người sa cơ thất thế, áo gấm trên người nhăn nhúm không nói, đến ngay cả đầu tóc cũng trở nên rối tung, một đầu tóc trắng dài... Nhìn qua hết sức quỷ dị.

"Vu Tĩnh Kỳ, tóc ngươi sao lại biến thành thế này?" Như Tiểu Lam cả kinh nói.

Vu Tĩnh Kỳ chống tay lên tường, thật vất vả mới ngồi dậy được.

Hắn rõ ràng mới chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng hiện tại lại nhìn như một người đã già cả.

Như Tiểu Lam muốn tiến lên dìu hắn, lại bị Vu Tĩnh Kỳ vung ra.

Như Tiểu Lam cũng không giận, xoay người ngồi xuống ghế trước, mở hộp đồ ăn ra, lấy mấy món ăn bên trong đặt lên trên bàn.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở chỗ kia định thần nửa ngày, sau đó mới lảo đảo lắc lư đứng lên. Chậm rãi đi đến chỗ cái ghế trống còn lại.

"Ai bảo ngươi tới đây?" Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam: "Là Thanh Mặc Nhan?"

"Đương nhiên là Thanh Mặc Nhan rồi, bằng không ngươi cho là ai." Như Tiểu Lam không chút nào giấu giếm thừa nhận, mở tầng thấp nhất của hộp đồ ăn ra, nàng phát hiện có một bình rượu, không khỏi hoan hô ra tiếng: "Thật khó thấy, bình thường Thanh Mặc Nhan cũng không cho ta động vào thứ này, hôm nay chính là nhờ phúc của ngươi đâu."

Nàng cười hì hì lấy hai chén rượu ra.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống cái ghế dựa ở đối diện, duỗi tay đè lại tay đang cầm bình rượu của Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan bảo ngươi tới đây làm cái gì, chẳng lẽ để làm thuyết khách (*)?"

(*) Thuyết khách: dùng tài ăn nói để thuyết phục người khác nghe theo

Như Tiểu Lam nghiêng đầu suy nghĩ: "Hắn chưa nói... Hắn chỉ nói ngươi không chịu ăn cơm, cho nên ta đến xem ngươi."

Vu Tĩnh Kỳ cau mày.

Như Tiểu Lam lại bắt đầu rót rượu.

"Yên tâm đi, trong rượu này không có độc."

Khóe miệng Vu Tĩnh Kỳ khẽ cong, trực tiếp cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Như Tiểu Lam rót liên tiếp hai lần, đều bị hắn một hơi uống hết.

Như Tiểu Lam không vui nói: "Không được uống nhanh như thế, nếu không sẽ hết phần của ta."

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ngốc ở chỗ kia trợn tròn mắt, nhìn Như Tiểu Lam cầm đũa gắp thức ăn cho hắn: "Ăn chút đồ ăn lót dạ đi, bằng không sẽ rất dễ say, đến lúc đó lời nào không muốn nói sẽ nói ra hết."

Vu Tĩnh Kỳ nhìn đôi đũa trước mặt, miệng giật giật, hắn muốn tự mình dùng đũa gắp, nhưng Như Tiểu Lam lại liên tục gắp thức ăn đưa đến bên miệng hắn.

Hắn không thể không hé miệng ra, trực tiếp ăn nó xuống.

Trong một gian mật thất ở phía bên trái phòng giam, Thanh Mặc Nhan cùng lục sự Cố tiên sinh ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng nghe ngóng thanh âm truyền đến từ phòng giam Vu Tĩnh Kỳ.

"Vu Tĩnh Kỳ, ngươi ăn cái này đi."

"Vu Tĩnh Kỳ, bộ dạng này của ngươi rất giống ma nữ tóc bạc a."

"Ngươi không biết ma nữ tóc bạc là gì? Ta nói cho ngươi nghe..."

Trong nhà tù, bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Như Tiểu Lam, ríu ra ríu rít, tựa như chim sẻ nhỏ.

Cố tiên sinh bất an nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Thiếu khanh, Như cô nương như vậy thật sự được sao?"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, hắn chỉ cau mày, lắng nghe động tĩnh trong phòng giam.

Hắn hiểu rõ tính tình Như Tiểu Lam, nếu hắn thật sự giao cho nàng nhiệm vụ khiến Vu Tĩnh Kỳ phải nói ra mọi chuyện, nàng nhất định sẽ khẩn trương, hơn nữa sẽ bị Vu Tĩnh Kỳ nhìn ra được.

Nhưng nếu cố ý để nàng làm một nha đầu mơ hồ, nói đông nói tây với Vu Tĩnh Kỳ, làm người ta sờ không tới ý nghĩ, như vậy ngược lại sẽ dễ khiến người ta buông lỏng tâm cảnh giác hơn.

Như Tiểu Lam chỉ uống lên hai chén liền không dám uống nữa.

Vu Tĩnh Kỳ liếc nàng một cái, châm chọc nói: "Tửu lượng kém còn dám uống rượu?"

Như Tiểu Lam không phục dương đầu nhỏ lên: "Ngươi kệ ta, Thanh Mặc Nhan còn không nói ta, ngươi tính cái gì."

Nghe xong lời này, ánh mắt Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên ảm đạm xuống.

Như Tiểu Lam cảm giác mình đã nói sai, nhưng lại không biết sai ở đâu, đang rối rắm chợt thấy Vu Tĩnh Kỳ cầm đôi đũa lên, gõ leng keng lên chén rượu.

Như Tiểu Lam yên lặng ngồi nghe, càng nghe càng cảm thấy tiết tấu có chút quen tai, Vu Tĩnh Kỳ cư nhiên gân cổ lên hát: "Hai con hổ, hai con hổ, chạy mau, chạy mau. Một con không có đầu, một con không có đuôi, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái..."

Như Tiểu Lam ngẩn người, cười rộ lên: "Ngươi thật lợi hại, mới nghe một lần mà đã nhớ kỹ?"

Vu Tĩnh Kỳ cũng không để ý tới nàng, không ngừng gõ chén rượu, tiếp tục hát. Nhưng tất cả từ kế tiếp đều là: Một con không có đầu, hai con không có đầu, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái...

"Vì sao tất cả đều không có đầu a." Như Tiểu Lam kỳ quái hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ bụm mặt ha ha cười rộ lên, đang cười, hắn lại đột nhiên rơi nước mắt.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia không biết phải làm sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn vừa khóc vừa cười.

Hơn nửa ngày Vu Tĩnh Kỳ mới bình tĩnh lại: "Như Tiểu Lam, nếu ta quen ngươi sớm hơn thì tốt rồi."

Như Tiểu Lam chớp mắt to, sớm hơn, sớm hơn nàng còn đang ở thế giới khác đi học đâu.

"Hiện tại cũng không muộn a." Nàng trấn an nói.

Vu Tĩnh Kỳ cười khổ: "Nếu quen ngươi sớm hơn... Ta hiện tại sẽ không rơi xuống đáy vực như thế này."

Như Tiểu Lam khó hiểu: "Ta vẫn luôn không hiểu, vì sao ngươi lại muốn dùng thuật chú sát để giết người?"

"Bởi vì ta muốn sống sót a."

"Ai muốn giết ngươi?" Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy hồ đồ.

"Ngươi cảm thấy không, sớm muộn gì phụ thân ta cũng sẽ giống với Nhị hoàng tử, bị người ta hãm hại, đến lúc đó ta ở trong cung còn có đường sống sao?"

Như Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn hắn, trầm mặc nửa ngày: "Vu Tĩnh Kỳ, ta cảm thấy ngươi mắc chứng hoang tưởng bị hại."

"Cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ ngây ngẩn cả người, đó là những từ hắn chưa từng nghe qua.

Như Tiểu Lam chống cằm, ánh mắt quét tới quét lui trên người hắn: "Có lẽ... Còn có nguyên nhân khác, ngươi có thể cởi y phục ra cho ta xem không?"

Gian mật thất bên kia, sau khi nghe thấy lời này bút trong tay Cố tiên sinh lập tức rơi xuống đất.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan xanh mét, bàn tay trong ống tay áo chậm rãi nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Lá bùa đen, vọng ngôn, vọng tin, làm bậy

Vu Tĩnh Kỳ sững sờ ở nơi đó, nửa ngày không khôi phục tinh thần lại.

"Ngươi muốn... Làm cái gì?"

"Cởi y phục ra, ta muốn xác nhận một chuyện." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Vu Tĩnh Kỳ do dự.

Như Tiểu Lam cười khanh khách nói: "Ngươi sợ cái gì, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi!"

Vu Tĩnh Kỳ không đáp lời, ẩn ẩn, từ phía sau vách tường phòng giam truyền đến một tiếng "đông".

Vu Tĩnh Kỳ quay đầu nhìn vách tường sau lưng, rồi sau đó duỗi tay chậm rãi cởi đai lưng.

Như Tiểu Lam ngồi ở ghế dựa đối diện, nghiêm túc nhìn Vu Tĩnh Kỳ, một chút ý tứ lảng tránh cũng không có.

Thật là một nha đầu lớn mật.

Vu Tĩnh Kỳ hơi hơi cười khổ, cởi áo ngoài, lại kéo trung y bên trong ra. Y phục trượt xuống, dừng ở bên hông.

Hai tay Như Tiểu Lam kết ấn, thì thầm trong miệng cái gì đó, sau đó cánh tay lướt qua cái bàn, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm vào trên người hắn, chậm rãi du tẩu, giống như đang vẽ ra cái gì đó.

Vu Tĩnh Kỳ không dám thở mạnh, loại cảm giác lạ lẫm khiến tâm người ta hoảng hốt này, từ trước đến nay hắn chưa từng được biết đến.

Một lúc sau Như Tiểu Lam bỗng thu tay lại, ngồi trở lại chỗ cũ nhăn mày nói: "Quả nhiên là như vậy."

"Cái gì?"

"Ngươi tự nhìn sẽ biết." Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu, kinh sợ thấy trên làn da mình xuất hiện những hoa văn màu đen, có chút giống con rắn, trải rộng khắp toàn bộ ngực hắn.

"Này... Đây là cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay chà lau, nhưng đồ án kia căn bản lau không được, giống như nó đã sinh trưởng ở trên làn da hắn vậy.

"Vọng ngôn, vọng tin, làm bậy." Như Tiểu Lam lẩm bẩm nói: "Nhất định là ngươi đã uống qua nước bùa đen, có người hạ chú trên người ngươi, cho nên ngươi mới dễ dàng tin tưởng cùng nghe lời đối phương hết thảy, làm ra hành vi khinh suất."

Vu Tĩnh Kỳ kinh hãi nói không nên lời.

"Ta đoán... Nhất định là Thanh Đô tiên sinh đã cho ngươi uống qua thứ đó đi." Như Tiểu Lam một lời vạch trần.

Thân thể Vu Tĩnh Kỳ xụi lơ trên ghế dựa.

Nàng nói không sai, lúc trước Thanh Đô tiên sinh từng cho hắn uống qua một loại nước được hóa thành từ lá bùa đen, chẳng qua lúc ấy hắn một lòng muốn có được thứ gọi là lực lượng, muốn dùng nó để thay đổi vận mệnh chính mình, không nghĩ tới lại thành con cá trong mắt đối phương.

Chậm rãi câu hắn lên, nhìn hắn giãy dụa trên cần câu, cuối cùng một hơi nuốt xuống.

"Người tới, chuẩn bị một chén nước sạch đến đây." Như Tiểu Lam hô về phía cửa lao: "Thuận tiện bảo Thanh Mặc Nhan lại đây một chút."

Nàng vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan liền xuất hiện bên trong phòng giam.

Sau khi Vu Tĩnh Kỳ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ánh mắt liền theo bản năng mang theo địch ý.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, dùng thân mình che chắn giữa hắn cùng Như Tiểu Lam.

"Vu Tĩnh Kỳ bị Thanh Đô tiên sinh hạ chú, cho nên hắn mới cảm thấy trong cung có người muốn hại hắn, hắn sử dụng thuật chú sát cũng bởi vì bị chú thuật trên người

khống chế, ý thức không rõ." Nàng đơn giản đem chú vọng ngôn giải thích qua một lần, Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nghe.

"Nếu như vậy, hắn cũng là người bị hại." Như Tiểu Lam hồn nhiên nói: "Hoàng đế hắn là sẽ không trị tội hắn đi?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình lắc đầu, phàm là người dám chĩa đao về phía Hoàng đế, mặc kệ là hắn cố ý hay vô tình, đều là tội chết.

Ngục tốt mang nước sạch tới, Như Tiểu Lam đặt chén nước sạch lên bàn, rồi sau đó lấy từ bên hông ra một lá bùa, đưa ngón tay lên định cho vào trong miệng.

"Làm gì?"

"Cần một ít máu của ta."

Thanh Mặc Nhan quay đầu phân phó với bên ngoài: "Đến chỗ y quan Trường Hận lấy kim châm đến đây."

Ngục tốt lên tiếng đáp lời.

"Không cần phiền phức như thế." Tuy rằng cắn ngón tay rất đau, nhưng mà đây lại là cách nhanh nhất, mỗi lần Âm Dương Sư thi pháp đều đang ở trong hiểm cảnh, làm gì còn thời gian để đi tìm kim châm tới lấy máu.

Ngục tốt dùng tốc độ nhanh nhất mang kim châm tới.

Thanh Mặc Nhan đặt kim châm vào chén rượu, rồi sau đó đổ chút rượu lên trên.

"Tay." Thanh Mặc Nhan cầm châm lên.

Như Tiểu Lam không thể không đưa tay qua.

Thanh Mặc Nhan hạ châm cực nhanh, thậm chí một chút cảm giác đau nàng cũng không có, đã thấy đầu ngón tay chảy ra giọt máu.

Nàng dùng ngón tay dính máu vẽ đồ án kỳ quái lên lá bùa, rồi mới kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ cùng ngón giữa.

"Giải!"

Lá bùa theo tiếng tự cháy.

Như Tiểu Lam đem lá bùa đã hóa thành ngọn lửa bỏ vào trong chén nước.

"Được rồi, Vu Tinh Kỳ ngươi uống nó đi." Như Tiểu Lam đưa chén nước qua.

Thanh Mặc Nhan nhanh hơn Vu Tinh Kỳ một bước cầm lấy chén nước, đồng thời túm lấy ngón tay bị châm đâm của nàng bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam nháy mắt hóa đá.

Thiếu khanh đại nhân, nơi này là đại lao Đại lý tự a, ngài không thể làm ra hành động thân mật như vậy được.

Sắc mặt Vu Tinh Kỳ tựa như mất hết máu, trắng bệch một mảnh.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu lưỡi tinh tế liếm láp ngón tay nàng, xúc cảm ngưa ngứa khiến Như Tiểu Lam muốn bật cười, đang muốn rút tay về, Thanh Mặc Nhan lại nới lỏng miệng, buông ngón tay nàng ra.

Hắn xoay người đem chén đặt trước mặt Vu Tinh Kỳ: "Uống đi."

Vu Tinh Kỳ nhìn chằm chằm chén kia, nửa ngày không nói chuyện.

"Uống nó xong chú thuật trong người ngươi sẽ bị đuổi ra ngoài." Như Tiểu Lam vội la lên, nàng vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra, muốn nhìn Vu Tinh Kỳ, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan trực tiếp dùng ống tay áo che tầm mắt lại.

"Làm cái gì!" Như Tiểu Lam kháng nghị.

"Hắn không mặc áo, nam nữ thụ thụ bất thân." Thanh Mặc Nhan ngữ khí cứng rắn.

Ngươi cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, Thiếu khanh, lời nói cùng hành động của ngươi khác nhau nghiêm trọng a!

Vu Tinh Kỳ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Bỏ chén xuống, hắn lại trừng mắt nhìn Thanh Mặc Nhan.

Trong phòng lâm vào không khí trầm mặc.

Đột nhiên thân thể Vu Tinh Kỳ bắt đầu run rẩy, hoa văn màu đen trên ngực hắn tựa như sống lại, từ từ di chuyển, bò hướng lên cổ hắn.

Như Tiểu Lam kéo mạnh ống tay áo Thanh Mặc Nhan ra, nhắc nhở nói: "Chú ý, chú thuật trong thân thể hắn sắp chui ra ngoài."

"Đi ra thì thế nào?" Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày.

Đối với những thứ này, bọn họ đều sẽ cảm thấy vô cùng kỳ diệu, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để phán đoán được.

"Nó sẽ chạy trốn, trước khi nó chạy trốn phải giết chết nó."

Thanh Mặc Nhan tùy tay rút bội kiếm ra, ngục tốt bên ngoài phòng giam cũng đều khẩn trương lên, Cố tiên sinh quyết đoán trốn đến chỗ xa nhất. Hắn chỉ là một lục sự, lại là người không biết võ, những lúc thế này vẫn nên trốn ra xa sẽ tốt hơn.

Hoa văn màu đen bò lên trên cổ Vu Tĩnh Kỳ. Cuối cùng ngọ nguậy mãnh liệt ở trên mặt hắn, cơ mặt Vu Tĩnh Kỳ không ngừng co rút, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

"Nó sắp ra." Như Tiểu Lam nhắc nhở nói.

Thân thể Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên nhoáng lên, khom lưng nhổ ra.

Một con trùng tử màu đen bò từ miệng hắn ra, rơi xuống trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan một kiếm chém qua.

Trùng tử vèo một cái chạy trốn, hắn chỉ chém trúng đuôi nó.

Mất đoạn đuôi, trùng tử vặn vẹo thân thể bò về phía bên ngoài phòng giam.

Ngục tốt bên ngoài phòng giam bị dọa cuống quít tay chân, chém nhiều lần lại không ai làm bị thương được nó.

"Nhanh lên, nó muốn chạy trốn!" Như Tiểu Lam bắt lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đuổi tới bên ngoài phòng giam, trùng tử đang bò qua dưới chân nhóm ngục tốt, lao thẳng về phía Cố tiên sinh đang trốn ở xa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Thật sự chỉ có lưu đày, hoặc là giam cầm?

Trùng tử màu đen lập tức đánh về phía Cố tiên sinh.

Chờ tới khi Thanh Mặc Nhan đuổi đến thì đã muộn, trùng tử "vèo" một cái biến mất ở trên người Cố tiên sinh.

"Không... Không thấy?" Nhóm ngục tốt kinh sợ trợn mắt há hốc mồm.

Tình huống quỷ dị như thế vẫn là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy.

"Cố tiên sinh, ngài không có việc gì đi?" Một ngục tốt bất an hỏi.

Cố tiên sinh vẫy vẫy tay: "Không có việc gì không có việc gì, ta làm sao có thể có việc gì được, một chút việc gì cũng không có..."

Trong đại lao u ám, Cố tiên sinh cười rộ lên, gương mặt ở dưới ánh sáng cây đuốc âm u không rõ.

Thiên a, bị hắc hóa nhanh như thế.

Như Tiểu Lam lấy tay đỡ trán: "Thanh Mặc Nhan, vẫn là nên đánh ngất hắn đi."

"Ha ha ha, ta làm gì có việc gì đâu." Cố tiên sinh vẫn còn cười.

Thanh Mặc Nhan cũng nhịn không được nhíu đôi mày lại, vừa vặn thấy Huyền Ngọc đang đi từ bậc thang đá xuống.

"Đánh ngất hắn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng mà đối với mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, hắn lại không chút do dự tuân theo.

Hắn đi từ phía sau lại gần, một quyền đánh trúng sau gáy Cố tiên sinh.

Thời điểm Cố tiên sinh ngã xuống, miệng vẫn còn cười.

"Nâng ra ngoài trước rồi xử lý sau." Thanh Mặc Nhan nói. Trong đại lao hơi tối tăm, hơn nữa địa thế phức tạp, vẫn là ở bên ngoài sẽ tiện hơn.

Cửa phòng giam cũng chưa đóng, nhưng Vu Tĩnh Kỳ vẫn yên tĩnh ngồi trên ghế dựa, liên tục không động qua.

"Chúng ta đi." Thanh Mặc Nhan bắt lấy tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn Vu Tĩnh Kỳ, chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ đang lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sạch sẽ.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng rời khỏi đại lao.

Huyền Ngọc đem Cố tiên sinh đến chỗ của Chính khanh.

Thanh Mặc Nhan mang chuyện phát sinh trong phòng giam nói qua một lần cho Chính khanh nghe.

"Còn có chuyện như vậy?" Chính khanh cả kinh nói.

"Hiện giờ trùng tử hóa từ lá bùa đen kia đã chạy vào trong thân thể Cố tiên sinh, chúng ta mang đến đây là muốn để ngài cũng được tận mắt chứng kiến."

Chính khanh gật đầu, Thanh Mặc Nhan lại lo lắng cho an toàn của Chính khanh, sai người che hết căn phòng lại, rồi tìm đến vài quan sai có thân thủ tốt đứng bảo vệ ở bên người Chính khanh.

Như Tiểu Lam một lần nữa đốt lá bùa bỏ vào nước, có người đem chén nước cho Cố tiên sinh uống, không lâu sau, trùng tử một lần nữa chui ra.

Lúc này đây Thanh Mặc Nhan không cho nó cơ hội nào nữa, trực tiếp chém một kiếm xuống, trùng tử bị chém thành hai đoạn, ở dưới mí mắt mọi người, hóa thành lá bùa màu đen bị rách thành hai nửa.

Chính khanh liên tục kinh thán (kinh ngạc + cảm thán).

Thanh Mặc Nhan nhặt lá bùa trên mặt đất lên: "Ta muốn tiến cung trong đêm nay, còn thỉnh Chính khanh đại nhân viết một bản tấu chương, rồi chúng ta cùng đưa vào cung dâng lên Hoàng thượng."

Mọi người bận rộn lên, Như Tiểu Lam yên tĩnh ngồi ở trong góc, bụng kêu thầm thì không ngừng.

Vừa rồi ở trong đại lao, nàng cũng chưa ăn qua thứ gì, còn bồi Vu Tĩnh Kỳ uống lên hai chén rượu, lúc này ngược lại càng cảm thấy đói bụng.

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nói chuyện với Chính khanh, đột nhiên ngẩng đầu nói với tạp dịch trong phòng: "Đi mua một phần ăn khuya về đây."

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Chính khanh cười rộ lên: "Thật làm khó cho ngươi, còn chưa thành thân đã phải nuôi dưỡng tiểu nha đầu này."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, không cho là đúng nói: "Không khó, Tiểu Lam rất hiểu chuyện."

Như Tiểu Lam ngồi yên ở nơi đó, không tin được lỗ tai chính mình.

Nam nhân vừa cười ấm áp kia thật sự là Thanh Mặc Nhan sao, không phải hắn luôn chê nàng là ngốc tử sao, tại sao lại chịu khen nàng ở trước mặt người ngoài đây?

Không đúng, tác phong tuyệt đối không đúng!

Chính khanh nhìn nha đầu đối diện đang lộ ra vẻ mặt hoa si: "Quả nhiên hài tử nhà mình luôn là tốt nhất."

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm chuyện của hắn.

Tạp dịch đã mua đồ ăn khuya về, vừa đúng lúc Thanh Mặc Nhan cùng Chính khanh cũng làm xong công việc trong tay, nên mang nàng về sân làm việc của hắn.

Hắn để Như Tiểu Lam ở lại trong thư phòng của hắn ăn cơm, còn hắn thì cùng Chính khanh đi viết tấu chương rồi chạy suốt đêm tiến cung.

Như Tiểu Lam ăn no xong liền bắt đầu mệt rã rời, tuy rằng nàng cũng lo lắng cho vụ án của Vu Tĩnh Kỳ, nhưng mà nàng biết dù có lo lắng cũng không có ích gì. Cho nên rất nhanh đã nằm trên giường mềm trong thư phòng hô hô ngủ.

Chờ đến nửa đêm Thanh Mặc Nhan trở về, trong thư phòng im ắng.

Vén màn lên, chỉ thấy trên giường mềm mại vật nhỏ đang cuộn tròn người lại thành một đoàn, trên người còn đắp kiện áo lông cừu dầy của hắn.

"Thế tử, khi nào chúng ta trở về?" Huyền Ngọc tiến vào hỏi.

Thanh Mặc Nhan vẫy vẫy tay: "Không quay về."

Huyền Ngọc sắc mắt, thoáng nhìn qua Như Tiểu Lam đang ngủ ở trên giường, lập tức hiểu rõ, xoay người bước ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan cởi quan bào ra, đẩy nhẹ Như Tiểu Lam vào bên trong, tạo ra một ít chỗ để hắn nằm.

Ai biết hắn vừa nằm xuống Như Tiểu Lam liền xoay người xịch đến bên người hắn, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng hắn. Cả người giống như bạch tuộc dán chặt vào.

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ, đành phải kéo chăn sang đắp cho hai người.

Như Tiểu Lam hé miệng nhỏ: "Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng..."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang ngủ say, miệng nhỏ không ngừng nhấp nháy, giống như đang ăn món gì đó ngon lắm.

Càng nhìn, hắn càng cảm thấy thú vị, dứt khoát vươn ngón tay ra khiêu khích môi của nàng.

Như Tiểu Lam coi ngón tay hắn là mỹ thực, lập tức há miệng ra ngậm lấy.

Lưỡi nhỏ ướt át mềm mại không ngừng bọc lấy ngón tay hắn, dẫn ra ngọn lửa ở sâu trong cơ thể hắn.

Thu ngón tay lại, hắn thở dài thật sâu. Nếu còn tiếp tục chơi đùa, người phải chịu khổ sẽ là hắn.

Hôn chóp mũi nàng, ngửi mùi hương nhè nhẹ trên người nàng, Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan ở Đại lý tự bên này dùng điểm tâm, sau đó hai người mới cùng nhau hồi Hầu phủ.

"Hôm nay không có việc?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Không có, ở trước lúc thánh chỉ ban xuống, ta được nghỉ ngơi vài ngày." Thanh Mặc Nhan tùy tay cầm một quyển sách tựa vào cửa sổ xe lật xem.

"Hoàng đế sẽ tha cho Vu Tĩnh Kỳ sao?" Như Tiểu Lam trèo lên đùi hắn, ngồi ở trên người hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người nàng, rất nhanh đã thu hồi lại, một lần nữa chăm chú vào chữ trên quyển sách: "Giáng tội là nhất định, bất quá bởi vì có lá bùa đen kia, khả năng Hoàng thượng sẽ suy xét lại."

Chính là nói, vẫn sẽ giáng tội.

"Kết quả tệ nhất là gì?" Như Tiểu Lam bất an hỏi.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, hẳn là sẽ bị giam cầm cả đời, hoặc là lưu đày đi."

"Lưu đày... Vu Tĩnh Kỳ mới có mười lăm, mười sáu tuổi a!"

"Đó đã là nhân từ lớn nhất rồi, nếu giam cầm có lẽ có thể sống lâu thêm vài năm, nhưng mà cũng chẳng khác gì tra tấn, còn lưu đày sẽ chết nhanh hơn, không cần phải chịu nhiều đau khổ như thế nữa."

Như Tiểu Lam càng ngày càng khó hiểu: "Lưu đày có phải có khả năng còn được triệu quay về hay không?"

Động tác Thanh Mặc Nhan dừng lại một chút, hạ giọng nói: "Có hai loại khả năng, Tứ hoàng tử đoạt được vị trí của Thái tử, hoặc là... Hắn đăng cơ làm Đế."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Hai loại khả năng này, vô luận nhìn như thế nào, đều không có khả năng thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Cô mẫu đến, bắt đầu chú trọng đến việc trang điểm

Thanh Mặc Nhan liên tục ở trong phủ chờ trong cung hạ chỉ xuống.

Nhưng mà mắt thấy lại sắp đến những ngày cuối năm.

Tiểu Vương gia Vu Tĩnh Kỳ vẫn còn ở trong đại lao Đại lý tự, Hoàng thượng lại chậm chạp không chịu mở miệng, cho nên vụ án tạm thời bị mắc kẹt tại đây.

Không có việc liền nhàn hạ hơn, trong tay Thanh Mặc Nhan tạm thời không có công việc cần xử lý, lại sắp đến những ngày cuối năm, nên Đại lý tự cũng thanh nhàn hơn rất nhiều, khắp kinh thành đều tràn ngập không khí náo nhiệt ngày hội.

Mỗi ngày Thanh Mặc Nhan đều mang Như Tiểu Lam đi du ngoạn, chỉ cần nhìn trúng món ăn ngon nào liền mua mang về, Như Tiểu Lam vô cùng vui sướng.

Quả nhiên kẻ có tiền chính là tùy hứng. Này nếu như đang ở hiện đại, có một bạn trai có thân phận cùng bối cảnh như thế, cũng thật sự rất oách.

Bất quá nàng cũng biết việc này chỉ có thể nghĩ cho vui vậy thôi. Dù cho thật sự trở về hiện đại, lấy thân phận của nàng, cũng không có khả năng tìm được một người bạn trai bình thường.

Thử hỏi có nam nhân nào lại nguyện ý ở cùng nàng trong núi sâu rừng già. Trông coi mộ cổ, bên người lúc nào cũng có âm khí tử linh vờn quanh.

Lại một lần nữa thắng lợi trở về, xe ngựa trở lại Thanh Hầu phủ.

Như Tiểu Lam vui rạo rực ôm giỏ điểm tâm xuống xe ngựa.

Sử Đại Thiên đang chờ ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn.

Hiện tại công việc trong sân bọn họ cùng vài việc trong Hầu phủ đều do Sử Đại Thiên lo liệu. Sử Đại Thiên ở phương diện này cũng là một nhân tài, một cái miệng cũng có thể khiến quản gia trong phủ tức đến hộc máu, đến ngay cả lão Hầu gia cũng không muốn phải nhìn thấy mặt hắn.

Sử Đại Thiên ỷ vào cây đại thụ Thanh Mặc, Nhan, càng thêm láu cá, quản gia trong phủ hận hắn nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không một ai dám đụng đến hắn.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Sử Đại Thiên cười nói: "Hầu gia phái người đến truyền tin, nói cô mẫu ngài ở Ngô Lăng sẽ mang theo biểu tiểu thư đến kinh thành để mừng năm mới, muốn ngài chuẩn bị trước, đến lúc đó sợ là nàng sẽ ở lại trong phủ."

Như Tiểu Lam vẻ mặt mờ mịt, ở hiện đại nàng luôn đi theo ông nội, bên người căn bản là không có bất cứ một thân nhân nào.

"Ngươi còn có cô mẫu?"

"Ân, là tỷ tỷ của phụ thân, được gả đến Ngô Lăng từ sớm." Thanh Mặc Nhan bâng quơ nhẹ nhàng nói: "Dù sao cũng không phải lần đầu tiên các nàng đến đây, để các nàng ở lại sân trước kia là được rồi." Hắn quay đầu phân phó Sử Đại Thiên: "Ngươi đi nói với quản gia trong phủ, lần này ta có việc, không đi đón cô mẫu các nàng được, bảo nhị gia đi thu xếp tốt đi."

Sử Đại Thiên đáp lời, vui vẻ chạy đi tìm quản gia trong phủ.

Như Tiểu Lam trở về chưa kịp thay y phục, quản gia trong phủ đã tìm tới cửa.

Nàng từ sau rèm vươn đầu ra nghe nén Thanh Mặc Nhan cùng quản gia nói chuyện.

"Không phải nói rồi sao, việc này giao cho nhị gia là được rồi." Thanh Mặc Nhan đẩy không còn một mảnh.

Quản gia vẻ mặt đau khổ: "Thế tử, ngài cũng đừng làm khó nô tài, nô tài cũng là mới tiếp nhận công việc trong phủ, vết thương trên người nhị gia còn chưa khỏi, sao có thể đi đón người được."

"Cũng đâu bắt hắn phải cưỡi ngựa, trong phủ không phải còn có xe sao." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Đừng cho là ta không biết, vết thương của hắn cũng không phải quá nặng, hôm qua hắn còn thu vào viện một nha hoàn thông phòng mới, việc đó còn có thể làm, tại sao lại không thể đi đón cô mẫu?"

Quản gia bị nghẹn sắc mặt lúc xanh lúc tím.

Như Tiểu Lam ở sau rèm che miệng cười trộm.

Đừng nhìn Thanh Mặc Nhan không mấy quan tâm chuyện trong phủ, đến ngay cả một con rận đánh rắm ở trong phủ thôi sợ là cũng không thoát được lỗ tai của hắn.

Quản gia gấp đến đầu đầy mồ hôi: "Thế tử, ngài không thể như vậy, việc này trừ bỏ ngài ra, thật sự không có ai khác có thể làm."

"Trong phủ nhiều quản gia như vậy chỉ có mỗi việc ăn cơm?" Thanh Mặc Nhan có chút không kiên nhẫn.

"Nhưng mà... Lần này biểu tiểu thư cũng tới, Hầu gia lo lắng sẽ có chỗ thất lễ..." Quản gia còn muốn nói thêm một chút, Thanh Mặc Nhan lại trực tiếp đứng dậy.

"Không cần nói nữa, ngươi về bẩm báo với phụ thân như vậy là được rồi." Thanh Mặc Nhan không thèm để ý quản gia, trực tiếp xoay người vào phòng trong.

Vừa vén rèm, Như Tiểu Lam không kịp trốn, vừa vặn bị đụng trúng.

"Nghe lén?" Thanh Mặc Nhan nắm cằm nàng.

Như Tiểu Lam cười lấy lòng, không khỏi lộ bản tính giỏi lấy lòng chủ nhân của họ hàng nhà mèo ra.

"Biểu tiểu thư là ai a?" Như Tiểu Lam chớp mắt to, nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, từ ánh mắt nàng hắn thấy được sự tò mò, có có ẩn ẩn lo lắng.

Vật nhỏ quả nhiên đã thông suốt được một chút, nhưng mà chỉ có như vậy vẫn có chút không đủ.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo mắt lại, vuốt ve cằm nàng: "Cô mẫu ta có một nhi nữ và một nhi tử, nhi tử tên là Tần Thiên Du, bằng tuổi nhị đệ ta không sai biệt lắm, còn nữ nhi là Tần Thiệu Du, năm nay mười sáu tuổi, lần này thừa dịp năm mới đến kinh thành một chuyến, chỉ sợ là để tìm một mối hôn sự tốt."

"Nàng là biểu muội của ngươi?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Tính ra đã ba năm rồi ta chưa gặp nàng."

"Vì sao nàng lại muốn tới kinh thành để tìm một mối hôn sự tốt?"

Ý cười nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan càng sâu, xem ra hắn đoán không sai, cuối cùng vật nhỏ cũng ý thức được phải bảo vệ tình cảm của nàng.

"Bởi vì kinh thành bên này đều là nhà cao cửa rộng, tự nhiên tốt hơn nhiều so với địa phương nhỏ Ngô Lăng kia." Ngón tay Thanh Mặc Nhan chậm rãi di chuyển đến môi nàng, vỗ về chơi đùa.

Từ khi nghe nói cô mẫu Thanh Mặc Nhan muốn dẫn nữ nhi của mình tới kinh thành, cảm xúc Như Tiểu Lam vẫn luôn không tốt, dù cho là đi chơi cũng không cảm thấy có hứng thú.

Buổi tối hôm nay, Thanh Mặc Nhan để ý tới sau khi tắm rửa xong vật nhỏ lại ngồi ngẩn người ở trước gương.

"Đang nghĩ cái gì?" Thanh Mặc Nhan đi từ phía sau lại đây, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong gương.

Như Tiểu Lam vuốt khuôn mặt mình: "Thanh Mặc Nhan, nữ hài tử đều sẽ đeo trang sức đi, còn có phấn nữa?"

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng, nắn bóp gương mặt nhỏ nhắn của nàng nói móc nói: "Khuôn mặt trắng nõn thế này rồi ngươi còn muốn thoa thứ gì lên nữa, chẳng lẽ không muốn để nữ nhân khác sống tiếp?"

Nghe xong lời này trong lòng Như Tiểu Lam âm thầm vui sướng: "Thật vậy sao?"

Thanh Mặc Nhan cúi người xuống, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, ngắm nàng từ trong gương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần dần nảy nở như nước trong veo, giống như chỉ cần véo nhẹ thôi cũng có thể ra nước, bất quá trên mặt nàng vẫn như cũ mang theo chút nét trẻ con, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm.

"Ta nhớ rõ nữ hài tử còn cần phải có son môi, phấn hoa vàng..." Như Tiểu Lam đưa ngón tay ra đếm.

Tuy rằng nàng chưa từng trang điểm, nhưng mà thời gian lâu, mấy thứ này cũng nhìn thấy qua không ít.

Thanh Mặc Nhan nhướn mày: "Nếu muốn, vậy ngày mai đi đặt mua là được rồi."

Chỉ cần nàng thích, hắn cũng không thèm để ý đến chút tiền mua son phấn kia.

Ngày hôm sau hắn liền dẫn nàng dạo trong thành, đặt mua một đống những thứ nữ hài tử thường hay dùng.

Kết quả rất nhanh Thanh Mặc Nhan phát hiện ra, mọi việc cũng không đơn giản như hắn nghĩ.

Như Tiểu Lam vẻ mặt khinh thường nhìn qua đống hương phấn cùng son môi.

"Cái gì a, nguyên lai lại là những thứ này, ta cũng có thể tự làm được."

Những ngày kế tiếp, phòng của hắn triệt để bị biến thành khuê phòng nữ tử.

Trên bàn bày đầy cánh hoa khô mà Như Tiểu Lam nhờ Sử Đại Thiên làm hộ, giã hỗn hợp mật ong cùng cánh hoa bằng cối, bên trong còn có một chút mỡ heo.

Thanh Mặc Nhan tìm trên bàn nửa ngày mới tìm thấy công văn của hắn.

Xoay người, phát hiện trên ghế chất đầy y phục, tìm một chỗ để ngồi cũng không có.

Duỗi tay cầm lấy mấy bộ y phục trên ghế, một khối vải dệt nho nhỏ ánh vào mi mắt.

Đây là cái gì?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay móc mảnh vải dệt hình tam giác lên, cẩn thận đánh giá.

Mấy hôm trước khi đến phường may chọn y phục, Như Tiểu Lam vẫn luôn nói nhỏ với tú nương, chẳng lẽ là vì cái thứ cổ quái này?

"Thanh Mặc Nhan, không cho phép ngươi đụng vào thứ đó!" Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm nôn nóng của Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Nói hay lắm, chỉ được nhìn không được đụng vào!

Thanh Mặc Nhan xoay người lại, trên ngón tay là mảnh vải dệt nho nhỏ hình tam giác kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ ửng, lao thẳng tới: "Mau buông ra!"

Thanh Mặc Nhan nâng cánh tay lên, dù Như Tiểu Lam có cố nhảy cao bao nhiêu cũng không với được thứ trên tay hắn.

"Mau trả nó lại cho ta." Như Tiểu Lam nóng nảy, giống như con thỏ nhỏ muốn cắn người.

Thanh Mặc Nhan có thâm ý khác đem mảnh vải dệt hình tam giác kia lắc lư ở trước mặt: "Thứ này dùng để làm gì?"

"Ngươi quản làm gì, mau đưa cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí." Trơ mắt nhìn "Đồ nhỏ" của mình bị gia hỏa này móc trên ngón tay, mặt Như Tiểu Lam tiếp tục đỏ ửng lên.

"Nói cho ta biết đây là cái gì, ta liền trả cho ngươi."

Như Tiểu Lam mím môi.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Ngươi cảm thấy, làm một chủ nhân, sẽ cho phép sủng vật của mình có bí mật giấu mình?"

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt: "Là... Là... Nội y."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu: "Thanh âm quá nhỏ, không nghe rõ."

"Là nội y."

"Nội y là cái gì?"

Rất nhanh cả người Như Tiểu Lam như con tôm bị luộc chín, đỉnh đầu bốc khói.

"Chính là thứ dùng để mặc lên người." Đầu Như Tiểu Lam sắp chôn đến ngực.

"Nga? Nhỏ như thế?" Thanh Mặc Nhan không thể tin được đánh giá mảnh vải dệt hình tam giác trên tay: "Có thể mặc ở trên người sao?"

"Có thể."

"Nhìn cũng rất đẹp, ngươi mặc cho ta xem."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Cái này mà có thể mặc cho ngươi xem sao, ngươi muốn biến ta thành người mẫu đi biểu diễn à?

Tốt, rất tốt, Thanh Mặc Nhan, ngươi chờ đó cho ta.

"Ngươi thật sự muốn xem?" Như Tiểu Lam ra vẻ khiếp sợ nói.

"Ân." Kỳ thực lúc bắt đầu Thanh Mặc Nhan chỉ là muốn trêu đùa nàng, nhưng hiện tại hắn lại có chút tò mò.

Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Có thể cho ngươi xem, nhưng ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Yêu cầu gì?"

"Chỉ được nhìn, không được chạm vào."

Lúc này đây, đến lượt Thanh Mặc Nhan ngây người.

Cái gì gọi là không được chạm...

Như Tiểu Lam ha ha cười xấu xa: "Thanh Mặc Nhan, nói chuyện cần phải tính toán kỹ a, ta có thể mặc cho ngươi xem, nhưng mà ngươi không được chạm vào ta, bằng không sau này ta sẽ không bao giờ tin lời ngươi nữa."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Không biết vì sao, bỗng nhiên hắn cảm thấy như đang tự mình đào một cái hố, rồi tự chôn chính mình luôn.

"Ngươi nghĩ kỹ đi, cơ hội chỉ có một lần." Như Tiểu Lam càng đắc ý, vừa vặn nàng muốn mượn cơ hội này để thử xem mị lực của mình đến đâu.

Nàng cảm thấy bản thân so với nữ tử cổ đại, còn kém quá xa, nàng một không giỏi việc nhà, hai không giỏi xã giao, đến ngay cả chữ của Dạ Hạ quốc còn chưa biết hết, tuy rằng Thanh Mặc Nhan nói sẽ cưới nàng, nhưng nàng không muốn hắn cưới nàng chỉ vì nàng có thể khắc chế cổ độc trong người hắn.

Thanh Mặc Nhan đưa mảnh vải dệt hình tam giác cho Như Tiểu Lam, thản nhiên nói: "Ta đáp ứng."

"Như vậy ta sẽ đi thay quần áo, ngươi không được đến gần nhìn nén." Như Tiểu Lam cười hì hì ôm mấy bộ y phục trên ghế dựa lên, còn tùy tay cầm luôn cối giã thuốc trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vụng trộm liếc mắt, thấy trong cối giã thuốc là son môi nàng tự chế.

Xem ra vật nhỏ đang muốn cho hắn một kinh hỉ.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đi đến trước cửa sổ, giả bộ nhìn cảnh sắc ban đêm bên ngoài, lỗ tai lại đang tập trung nghe ngóng động tĩnh thay quần áo phía sau bình phong.

Chỉ một lúc sau, Như Tiểu Lam đi ra.

"Thanh Mặc Nhan." Thanh âm giòn tan, âm cuối còn mang theo chút run rẩy thẹn thùng.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi quay đầu lại, đôi tay tiêu sái chắp sau lưng không tự chủ được rũ xuống dưới, thân thể nghiêng về phía trước, thật giống như sắp ngã đến nơi.

Như Tiểu Lam khoác một cái áo sa mỏng bên ngoài, bởi vì nửa trong suốt, cho nên có thể thấy rõ ràng cái yếm nhỏ bên trong.

Cũng không biết nàng nói gì với tú nương, cư nhiên biến cái yếm thành cái dạng này, còn có mảnh vải hình tam giác phía dưới kia... Nàng gọi nó là nội y...

Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm nàng, cả người giống như đều bị choáng váng.

Như Tiểu Lam xem ở trong mắt, trong lòng càng thêm đắc ý.

Quả nhiên người cổ đại đều chưa trải qua "sự đời", chẳng lẽ mới nhìn thấy loại nội y kiểu này đã không chịu nổi?

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, hé mở đôi môi được tô son đỏ mọng như cánh hoa hồng ra: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đã đáp ứng, chỉ nhìn, không được chạm vào ta."

Tuy rằng nàng tin tưởng Thanh Mặc Nhan nói lời giữ lời, nhưng mà nhìn ánh mắt u ám trước mặt, lại nhìn hô hấp trên người nam nhân đang tăng lên, nàng không khỏi cảm thấy có chút lo lắng, có phải hay không đã đùa quá mức rồi.

"Ta... Ta còn nhỏ... Ngươi không được đụng vào ta." Nàng lắp bắp nói.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới tìm được lý trí quay về.

Nếu không phải trong lòng hắn không ngừng lặp đi lặp lại lời mình đã hứa. Vừa rồi hắn đã có suy nghĩ muốn bổ nhào qua, đem thân thể nho nhỏ của nàng đặt ở dưới thân, hảo hảo xoa nắn một phen.

"Định múa sao, múa một khúc cho ta xem." Thanh Mặc Nhan đột nhiên cúi đầu cười, nghiêng về phía sau tựa lên ghế dựa.

Như Tiểu Lam cứng đờ ở nơi đó.

Múa? Nàng đâu có biết múa gì.

Ông nội chỉ dạy cho nàng vũ đạo khi Âm Dương Sư thực hiện nghi thức hiến tế.

Chờ một chút, hình như nàng còn biết một loại.

Khi học đại học có một lần nàng bị xã đoàn mạnh mẽ kéo đi, nhảy cái điệu gì mà nhiệt huyết thanh xuân... Còn phải có một cái ống tương ứng...

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh phòng, nơi nào cũng không có ống, nàng bò lên đâu a.

Thanh Mặc Nhan kỳ quái nhìn Như Tiểu Lam nhảy lên giường, thân thể dán lên mặt trên trụ giường, rồi sau đó lấy một loại tư thái yêu mị thành thục, đem thân thể quấn quanh trụ...

"Phanh!"

Lưng ghế dưới bàn tay của Thanh Mặc Nhan bị nứt thành hai nửa.

Thân thể mềm mại của Như Tiểu Lam bám lấy trụ giường. Hai cánh tay tuyết trắng mở ra, hai chân cũng rời khỏi giường, cả người tựa như chim chóc, nhẹ nhàng bay múa.

Nhưng mà, không đợi nàng làm xong động tác, Thanh Mặc Nhan đột nhiên nhảy dựng lên, một phen kéo màn xuống, che lấp giường đi.

Ánh nến trong phòng sáng ngời, đám tử sĩ gác đêm cùng hạ nhân trong viện đang đứng ở chỗ hành lang gấp khúc, ngơ ngác nhìn thân ảnh nhẹ nhàng lộ ra phía cửa sổ, một đám nhìn đến ngây người.

Đó là ai? Như cô nương?

Thẳng đến khi thân ảnh Thanh Mặc Nhan đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, kéo mạnh màn giường xuống, che lại thân ảnh mềm mại kia, mọi người mới như tỉnh mộng, một đám cúi thấp đầu. Nhanh chóng xoay người đi, cũng không dám nhìn về phía cửa sổ nữa.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan dồn ép phải lui về phía sau, cuối cùng ngã xuống giường.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi chơi xấu, ngươi đã đáp ứng không chạm vào ta!" Như Tiểu Lam gân cổ lên kêu.

"Ta chỉ đáp ứng sẽ không dùng tay chạm vào ngươi." Thanh Mặc Nhan cúi người tới gần, đáy mắt sâu thẳm không có lấy một tia sáng: "Nhưng mà dùng miệng, thì có thể đi."

Há mồm, mạnh mẽ ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Giữa môi lưỡi, mùi hương hoa hồng cùng mật ong tươi ngọt, lan tràn ra ở trong miệng, tâm đang trầm luân trong tư vị tuyệt vời quả thực muốn tàn sát bừa bãi một phen.

Như Tiểu Lam ở trong lòng hô to không ổn, Thanh Mặc Nhan tựa như biến thành một người khác, đến ngay cả ánh mắt cũng đỏ cả lên.

Ô ô ô... Ta không muốn bị ăn luôn như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Nguyên lai lấy hương là một chuyện xấu hổ như thế

Thanh Mặc Nhan ngậm lấy miệng nhỏ của Như Tiểu Lam, ăn một miệng vị hoa hồng.

Một lúc lâu sau hắn mới buông ra, nàng há mồm thở dốc: "Vị... Mùi vị thế nào?" Nàng nỗ lực chuyển sang đề tài khác.

Thanh Mặc Nhan liếm khóe miệng: "Mật ong?"

"Ta bỏ vào rất nhiều." Thân thể Như Tiểu Lam gắt gao cuộn thành một đoàn, kém chút đã biến thành quả cầu.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra nàng đang sợ hãi, muốn ngăn hành động của mình lại, nhưng thân thể lại không nghe lời, loại cảm giác thoải mái này khiến hắn không muốn rời đi.

"Mau ra mau ra!" Như Tiểu Lam chôn mặt vào cánh tay không dám nhìn hắn: "Ngươi mau ra đi."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

"Đè ta đau quá."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vì quá xúc động nên thân thể hắn đã áp lên người vật nhỏ, dù cho cách một lớp y phục, thì tư thế cũng vô cùng xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan thả lỏng thân thể, nhưng vẫn áp ở trên người nàng, chậm chạp nói: "Ngươi có biết mùi hương trên người ngươi phát ra từ nơi nào không?"

Như Tiểu Lam nháy mắt, lộ mặt ra khỏi cánh tay, chậm rãi lắc đầu.

"Nơi này." Thanh Mặc Nhan di chuyển tay xuống, dừng ở chỗ vải dệt hình tam giác.

"Lấy ra lấy ra." Như Tiểu Lam đá loạn cẳng chân: "Đã nói không được chạm vào ta.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười, lúc này vật nhỏ tựa như một con nhím, cảnh giác mười phần.

"Cũng may ngươi có thể biến thành người, bằng không chờ đến khi ngươi trưởng thành thì việc lấy hương sẽ có chút phiền toái." Thanh Mặc Nhan phảng phất như đã thấy được cảnh tượng kia, ý cười nơi khóe môi càng sâu.

"Lấy hương... Rốt cuộc là lấy kiểu gì?" Vài lần Như Tiểu Lam đã nghe Trường Hận nói qua về việc lấy hương, nhưng mà những lời đối phương nói đều làm cho nàng cảm thấy hồ đồ, nàng căn bản nghe không hiểu.

"Thật sự muốn biết?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Nếu ngươi vẫn là mèo hương mà nói, đợi đến khi trưởng thành, mùi hương trên thân thể sẽ càng thêm nồng đậm, lúc này sẽ theo bản năng lưu lại ký hiệu của ngươi ở khắp nơi, Trường Hận sẽ an bài vài ống trúc đặc chế ở trong phòng, thời điểm ngươi lưu lại ký hiệu trên đó cũng sẽ đem mùi hương cọ lên trên, Trường Hận có thể trực tiếp cạo lấy hương để dùng."

Như Tiểu Lam mở to mắt, ký hiệu? Từ này sao nghe kỳ quái như thế a, tựa như...

Nháy mắt, trong đầu nàng hiện ra bốn cái chân động vật, nhấc chân sau lên, giống như cẩu đi tiểu để lưu lại "ký hiệu"...

A a a a a! Một đời trong sạch của ta!

"Câm miệng, câm miệng, ta không muốn nghe nữa!" Như Tiểu Lam liều mạng đưa tay ra bịt miệng hắn lại.

Lời nói xấu hổ như thế hắn cũng nói ra khỏi miệng được.

Thanh Mặc Nhan lại làm ra vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Vừa rồi là ta nói đến trường hợp nếu ngươi không biến thành người."

Như Tiểu Lam che mặt, trời xanh a, nàng cũng không thể giống cẩu cọ tới cọ lui để lưu lại mùi hương của mình, ta là người, ta có tôn nghiêm!

"Ta hiện tại đã biến thành người, cho nên sẽ không cần dùng đến loại phương pháp kia nữa?" Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Đương nhiên." Thanh Mặc Nhan cong cong mắt, cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng tổng cảm thấy hắn đang cười, hơn nữa còn là cười trộm.

"Vậy ngươi nói ta nghe, biến thành người rồi thì phải lấy hương kiểu gì?"

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người, đem đầu ghé vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp xẹt qua tai nàng: "Sau khi ngươi biến thành người đương nhiên phải để ta tự mình đến lấy hương rồi."

Ngón tay hắn tựa như tiểu nhân chậm rãi di chuyển từ rốn nàng xuống, từng chút tới gần mảnh vải dệt hình tam giác của nàng.

Tự mình lấy hương... Tự mình...

Như Tiểu Lam như con tôm bị nấu chín, cả người đều hồng thấu.

Thanh Mặc Nhan rốt cuộc nhịn không được, cất giọng cười ha hả.

Đám tử sĩ gác đêm trong viện nghe thấy được tiếng cười đều kinh ngạc nhìn về phía chính phòng bên kia.

Khó được Thế tử cười, lại còn cười lớn tiếng như thế, thật đúng là hiếm thấy.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng này của vật nhỏ, biết nàng sắp sửa dựng lông, thế là làm bộ như không để ý kéo chăn gấm trên giường, bao người nàng lại.

Như Tiểu Lam bị bọc kín mít, cảm giác "an toàn" liền quay về.

Thanh Mặc Nhan không xem hồ sơ nữa, ném sang một bên, cánh tay xuyên qua sau cổ nàng, nửa ôm nàng vào trong lòng, nói nàng nghe về chuyện ngày đó đánh nhau với Thanh Đô tiên sinh, cùng những lời đối phương nói lần cuối.

"Hắn nói thứ trong cơ thể ngươi là Cổ vương?" Như Tiểu Lam nghe hắn nói xong liền lộ ra biểu cảm kinh ngạc, xoay người lại nhích đến gần hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm xà nhà, đáy mắt tỏa ra một tia lệ khí: "Hắn nói như thế, đáng tiếc chưa nói hết câu đã bị người ta bắn chết, lúc đó ta mất nội lực không thể cử động, cho nên căn bản không biết người bắn lén kia là ai. Bất quá từ phát pháo báo hiệu mà hắn bắn ra, phía sau hắn nhất định là có người giúp đỡ."

"Trường Hận cũng không hiểu cái này sao?" Suy nghĩ một chút Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Phụ thân của nàng từng nghiên cứu qua cái này, nhưng mà lại không dạy cho nàng, thông thường y thuật là truyền nam không truyền nữ."

"Như vậy Dạ Hạ quốc còn có người khác hiểu về cổ độc sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Có mấy người... Ta đều từng đi tìm, tất cả bọn họ đều không nhận ra cổ độc trong cơ thể ta thuộc loại nào. Cho nên cũng không tra ra phương thuốc giải cổ độc."

Như Tiểu Lam chớp mắt to: "Nói như thế phụ thân Trường Hận là một nhân vật rất lợi hại."

"Hẳn là vậy."

"Gia tộc nàng bên kia hẳn là sẽ có người biết cái này đi, ngươi có tra qua không, có lẽ còn có tộc nhân nào đó may mắn sống sót ẩn cư trong núi sâu, ông nội ta từng nói, càng là cao nhân kiểu này càng thích sống lánh đời..."

Nói xong, Như Tiểu Lam để ý thấy thân thể Thanh Mặc Nhan căng chặt lên, như nhớ tới cái gì đó.

"Ta nhớ Trường Hận từng nói qua, trong tộc nàng có vị tổ tiên sống tới hơn hai trăm tuổi, vẫn luôn ẩn cư trong núi sâu." Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngồi dậy, gọi ra ngoài cửa: "Huyền Ngọc."

Không lâu sau Huyền Ngọc tiến vào.

"Ngươi phái người đến Đại lý tự..." Không đợi Thanh Mặc Nhan nói xong, Như Tiểu Lam đã đưa tay nhỏ bé ra kéo lấy góc áo hắn.

"Muộn thế rồi, ngày mai đi."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới chú ý tới sắc trời bên ngoài.

Đột nhiên nhớ tới việc này hắn có vẻ có chút gấp, nhưng mà muộn như thế còn gọi Trường Hận đến cũng không làm gì được ngay, còn không bằng chờ sáng mai đi.

Huyền Ngọc đứng ở cửa, không biết là nên đi vào, hay là rời đi.

Đúng lúc này, từ ngoài viện tiến vào một danh tử sĩ, vội vàng đi đến trước chính phòng.

Huyền Ngọc thấy thế lui ra ngoài nói chuyện cùng người nọ.

Như Tiểu Lam ở trên giường ghé đầu ra, thấy vẻ mặt Huyền Ngọc biến sắc.

"Giống như có chuyện." Như Tiểu Lam thấp giọng nói.

Thanh Mặc Nhan từ trên giường ngồi dậy, đầu tiên là nhìn cái chăn bọc lấy nàng có chỗ nào bị lộ ra hay không. Rồi sau đó mới gọi Huyền Ngọc tiến vào, cách rèm nói chuyện.

"Phần mộ của phu nhân xảy ra chút chuyện, huynh đệ canh chừng nơi đó phát hiện có người đến đó tảo mộ vào ban đêm."

Thanh Mặc Nhan đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó lại nhảy dựng lên, với lấy áo khoác dày mặc lên người: "Phái người quan sát, hiện giờ ta phải đi."

Nghe xong tin tức này, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Phần mộ mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan trống không, sẽ có ai vụng trộm lúc nửa đêm đi tảo mộ đây.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Nha hoàn của mẫu thân

Gió đêm đánh úp tới, Như Tiểu Lam rụt cổ lại.

Thanh Mặc Nhan kéo áo lông cừu dày, bao cả đầu nàng vào trong.

Thanh Mặc Nhan mang theo đám người Huyền Ngọc chạy suốt đêm ra khỏi thành.

Gió đêm vèo vèo thổi qua, Như Tiểu Lam đến cả đầu cũng không dám ló ra ngoài, chỉ có thể tùy ý để Thanh Mặc Nhan ôm cưỡi trên lưng ngựa.

Chạy ước chừng nửa canh giờ, hai chân Như Tiểu Lam đều nhanh bị đông cứng, lúc này Thanh Mặc Nhan mới cho ngựa chạy chậm lại.

"Thế tử, người đến tảo mộ đã đi vào thôn nhỏ kia." Phía trước có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan mang theo mọi người đến gần thôn, mọi người xuống ngựa ở bên ngoài thôn.

Đã sớm có người tìm hiểu đường đi, mang theo đám người Thanh Mặc Nhan đến trước một ngôi nhà ở trong thôn.

Như Tiểu Lam túm lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan một tấc cũng không rời.

Nhìn từ bên ngoài, nhà ở rách tung tóe, không giống như gia đình giàu có.

Huyền Ngọc tiến lên gõ cửa.

Hơn nửa đêm, xung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng gõ cửa có vẻ đặc biệt chói tai.

Không lâu sau, sau cửa có người lên tiếng trả lời, người bước ra là một nam tử tầm hơn hai mươi tuổi, trên người mặc quần áo vải thô, xanh xao vàng vọt.

"Các người là..." Hắn kinh sợ khi thấy đứng ngoài cửa là mấy người ăn mặc hoa lệ.

Huyền Ngọc không giải thích, đẩy người nọ sang một bên trực tiếp đi vào trong.

Hai gã tử sĩ nhanh chóng xem xét trong nhà.

Nam tử kia nóng nảy: "Các người không được xông loạn vào nhà người khác, trong nhà có người bệnh, không thể gặp gió..."

Vừa rứt lời, một danh tử sĩ đẩy cửa phòng trong ra, mặt không biểu cảm nhìn vào, rồi sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, gật đầu với Huyền Ngọc.

Nói cách khác, người nam nhân này không nói dối, phòng trong quả thực có người bệnh.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào nhà, đánh giá căn nhà một phen.

"Các người... Các người muốn làm cái gì?" Nam tử bất an hỏi.

"Ngươi là ai, tại sao nửa đêm lại đi lên núi tảo mộ." Thanh Mặc Nhan đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Người nọ ngây dại: "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

"Ngươi quen biết Lục phu nhân Thanh Hầu phủ?" Thanh Mặc Nhan đánh giá đối phương, nhìn qua chắc cũng bằng tuổi hắn không sai biệt lắm, theo lẽ thường hắn ta tuyệt đối không có khả năng quen biết với mẹ đẻ của hắn mới đúng.

"Ngươi... Ngươi biết Lục phu nhân?" Nam tử cả kinh nói, đột nhiên hắn như nghĩ tới cái gì đó: "Ngươi... Ngươi là Thế tử Thanh Hầu phủ Thanh Mặc Nhan?"

"Đúng vậy."

Trên mặt nam tử đột nhiên lộ ra tia vui mừng, không thể tin lắc lắc đầu: "Không nghĩ tới, thật sự là ngươi, ngươi thật sự đã đến."

"Ngươi biết ta?" Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của đối phương có chút kỳ quái.

"Đúng, thỉnh Thế tử, dì ta chờ ngày này đã lâu rồi..." Nam tử luống cuống tay chân chạy vào phòng trong.

Huyền Ngọc vốn định dẫn người đi theo, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngăn cản, hắn chỉ mang theo Như Tiểu Lam bước vào phòng.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, trên chiếc giường bằng ván gỗ đơn sơ có một người đang nằm, đen tuyền, thình linh nhìn qua có chút dọa người.

"Dì, Thanh Thế tử tới." Nam tử nhẹ nhàng gọi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam mới nhìn thấy rõ, người nằm trên giường là một nữ tử, bởi vì bị bỏng, làn da toàn thân đều đã thối rữa, đắp thuốc khắp người.

Nghe thấy thanh âm, tròng mắt nữ tử rưng rưng, quay đầu lại.

"Hắn chính là nhi tử của Lục phu nhân, Thanh Mặc Nhan!" Nam tử vui vẻ nói: "Dì, không phải ngày nào người cũng nhắc tới hắn sao, hắn thật sự đến rồi."

Nữ tử gian nan hé miệng, a a hai tiếng.

Nam tử lập tức lấy chén nước trên bàn đến, uy nàng uống hai ngụm, lúc này nàng mới nói được ra lời.

"Thế tử, rốt cuộc ta cũng chờ được ngài tới, cuối cùng những cực khổ bao nhiêu năm qua... Cũng không uổng phí, mấy năm nay, nếu không phải vì lời tiểu thư giao phó... Ta đã sớm không chịu nổi những cực khổ này..."

Thanh Mặc Nhan đi đến mép giường: "Ngươi là ai, ngươi biết mẫu thân ta?"

Khóe mắt nữ tử chảy xuống hai hàng lệ: "Nhà ta gặp nạn, bị phán tội chết, nếu không phải nhờ có Lục tiểu thư... Cả nhà chúng ta đều đã bị rơi đầu rồi, nàng có ân lớn với ta, ta liền ở lại làm nha hoàn bên người nàng..."

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy cả trái tim đập dồn dập, nàng là nha hoàn bên người mẫu thân?

Hắn tìm kiếm nhiều năm như thế, những người lúc trước từng hầu hạ mẫu thân đều không tìm thấy một ai, không nghĩ tới cư nhiên lại gặp được nha hoàn bên người mẫu thân ở đây.

"Ngươi cũng biết mẫu thân ta chết như thế nào?" Thanh Mặc Nhan gằn từng chữ một.

Kỳ thật ở trong lòng hắn, còn ôm một tia vọng tưởng, bởi vì trong phần mộ kia trống không. Cho nên hắn hy vọng mẫu thân vẫn còn sống trên đời.

Nữ tử lắc lắc đầu, gian nan nói: "Ta ở bên cạnh Lục tiểu thư không lâu, khi đó nàng bị ép vào Thanh Hầu phủ, thành thân... Nhưng mà ta biết, tiểu thư nhất định là không muốn... Bởi vì ta chưa từng thấy nàng cười qua... Sau đó nàng sinh ra ngươi... Hầu gia lại càng đối xử không tốt với nàng, nhốt nàng vào trạch viện..."

Thanh Mặc Nhan nắm chặt nắm tay, khóe mắt ửng đỏ.

Như Tiểu Lam gắt gao nắm lấy tay hắn, quơ quơ.

Thanh Mặc Nhan đỏ mắt cúi đầu nhìn, chống lại đôi mắt màu xanh biếc, bộc lộ ra sự quan tâm nói không nên lời.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan rút rút, vốn định nói chút cái gì, nhưng mấp máy miệng nửa ngày, một chữ cũng không phun ra được.

Dù cho hắn đã sớm đoán ra được quan hệ giữa phụ thân cùng mẫu thân không mấy tốt đẹp, lại không nghĩ tới sự thật so với suy đoán của hắn còn tàn khốc hơn.

"Có một lần... Tiểu thư muốn chạy trốn... Bị Hầu gia bắt lại, hắn đuổi tất cả hạ nhân chúng ta ra ngoài... Ở trong phòng cả một buổi tối... Tiểu thư khóc cả một đêm, sáng hôm sau chúng ta đi vào thấy cả người nàng toàn là máu... Sắp sinh con..."

Nữ tử thở dốc nửa ngày rồi nói tiếp: "Sau đó chúng ta mời đại phu đến, thật vất vả mới bảo vệ được hài tử, nhưng mà một đám hạ nhân trong viện lại bị Hầu gia trách phạt. Đánh cho đến chết... Chỉ còn lại một mình ta, vào một buổi tối... Sương phòng đột nhiên bốc cháy. Ta trốn không thoát bị đốt thành cái dạng này, Hầu gia coi như ta đã chết, sai người bỏ ta vào quan tài mang ra ngoài thành chôn."

"Ta cho rằng bản thân phải chết không thể nghi ngờ. Ai biết khi tỉnh dậy lại phát hiện mình đã trở về nhà... Thế mới biết tiểu thư đã sớm dự đoán trước, âm thầm bỏ tiền nhờ người giúp đỡ, nhưng mà vẫn tới chậm một bước, ta bị đốt thành cái dạng này..."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nghe, lồng ngực tựa như bị dao nhỏ cắt qua, muốn đem hắn cắt thành hai nửa, hắn không nghĩ ra, đến tột cùng mẫu thân đã làm chuyện gì, mà khiến phụ thân phải đối xử với nàng như thế.

Nữ tử thở hổn hển, tiếp tục mở miệng nói: "Lúc ấy tiểu thư từng âm thầm phó thác ta một việc, muốn ta hàng năm vào ngày này đi dâng hương cho nàng... Chính là lúc đó tiểu thư vẫn còn sống, nên ta cũng không để câu nói này ở trong lòng, nàng còn tỷ mỉ kĩ càng nói cho ta biết vị trí phần mộ, ta vẫn luôn nghĩ nàng vì tức giận nên mới nói thế, ai ngờ... Cư nhiên là thật."

Lúc này nam tử trẻ tuổi bên cạnh nữ tử tiếp lời nói: "Lúc đó sau khi nghe được tin tức Lục phu nhân qua đời, ta liền vụng trộm đi tìm theo vị trí mà dì nói, không nghĩ tới lại thật sự tìm được, cho nên hàng năm vào buổi tối ngày này ta đều đến đó dâng hương."

Lông mày Thanh Mặc Nhăn càng lúc càng nhăn chặt, chẳng lẽ mẫu thân đã sớm biết có một ngày hắn sẽ tìm thấy phần mộ của nàng, cho nên mới cố ý lưu lại manh mối cho hắn?

Nhưng mà rất nhanh hắn lại gạt bỏ suy đoán này đi, làm sao có khả năng, phải biết rằng đó là chuyện của hai mươi mấy năm về trước, ai có thể đoán được việc xảy ra sau này.

Ngay tại lúc hắn đang phiền muộn miên man suy nghĩ, chợt nghe nữ tử trên giường nói: "Có lúc ta cảm thấy, ánh mắt tiểu thư có thể nhìn thấu lòng người, hẳn là nàng đã sớm biết chính mình sẽ chết, ngài sẽ tìm tới..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Thiêu hủy, cảnh sắc đêm tối che dấu bàn tay đen

Như Tiểu Lam hai mắt vụt sáng đứng ở nơi đó, lúc thì nhìn nữ tử bị bỏng nặng nằm trên giường, lúc lại nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Tin tức quá lớn, đầu nàng không chứa nổi.

Mẫu thân Thanh Mặc Nhan cư nhiên có thể tiên đoán trước là mình sẽ chết, còn biết được sau khi chết phần mộ sẽ đặt ở đâu, thậm chí nàng còn đoán trước được hơn hai mươi năm sau Thanh Mặc Nhan sẽ tìm thấy nơi này?

Hay là nàng biết thuật bói toán?

Như Tiểu Lam chỉ nghe ông nội nói qua, có một số Âm Dương Sư giỏi về thuật bói toán, nhưng mà người như thế phần lớn thường không thể tự tính ra vận mệnh của chính mình.

"Mẫu thân ta từng muốn ngươi truyền lời cho ta?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi, chuyện lúc trước cầu không được bây giờ lại không chút phòng bị xuất hiện ở trước mặt hắn, mặc kệ là ai cũng không thể lập tức chấp nhận được.

Nữ tử trên giường tựa hồ nghiêm túc nói: "Tiểu thư chưa từng bảo ta truyền lời... Nhưng lần đó sau khi suýt nữa bị Hầu gia làm hại sinh non, nàng thường xuyên lẩm bẩm một mình, nói là hy vọng sau này ngài sẽ không oán hận nàng, không cần sợ hãi thứ lâu nay vẫn luôn khiến ngài thống khổ... Chỉ cần dùng đúng phương pháp, nó sẽ tùy ngài sử dụng..."

Như Tiểu Lam nghe xong lời này, trong lòng lộp bộp một chút.

Thứ lâu nay vẫn luôn khiến Thanh Mặc Nhan thống khổ không phải là cổ độc trong người hắn sao, bảo hắn không cần sợ hãi... Hay là mẫu thân hắn sớm đã biết sau khi sinh ra, hắn sẽ phải chịu nỗi khổ do cổ độc gây nên?

Thanh Mặc Nhan trầm mặc không nói một lời.

Nữ tử trên giường đột nhiên ho khụ khụ, nam tử vội vàng bưng nước tới, nhưng lại không có tác dụng gì.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, xoay người bước ra cửa: "Huyền Ngọc, phái người đến thôn trang mang một chiếc xe ngựa lại đây."

Huyền Ngọc đang muốn đi ra ngoài, nam tử trong phòng liền vội vàng đuổi theo: "Thế tử, không cần, ta và dì sẽ không đi đâu hết."

"Nàng bị thương nặng như vậy, Thanh Mặc Nhan sẽ mời đại phu giúp nàng." Dù cho Thanh Mặc Nhan không nói, Như Tiểu Lam cũng có thể hiểu rõ dụng ý của hắn.

"Không, ta và dì sẽ không đi, nhiều năm qua, nàng đã phải chịu quá nhiều đau khổ, dù cho mời đại phu giỏi nhất cũng không trị hết được, còn không bằng để nàng yên ổn sống nốt khoảng thời gian còn lại ở đây."

Thanh Mặc Nhan nghe xong trực tiếp xoay người bước vào phòng.

Nữ tử trên giường hiển nhiên đã nghe được lời bọn họ nói bên ngoài, ngẩng đầu tha thiết trông mong nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng, trái tim tựa như bị rơi xuống đáy cốc.

Bị thiêu thành cái dạng này, có thể sống nhiều năm như thế đã là một kỳ tích, dù hắn có tìm Thái y trong cung tới, dùng loại thuốc tốt nhất, cũng không sống lâu hơn được mấy.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa bước ra khỏi cửa, nói với Huyền Ngọc: "Trên người mang theo bao nhiêu bạc, đưa hết cho ta."

Huyền Ngọc lấy ra mấy tờ ngân phiếu, còn có chút bạc vụn.

Thanh Mặc Nhan đem tiền giao cho nam tử trẻ tuổi: "Ngày mai ta sẽ sai người đến đổi cho các ngươi chỗ ở mới, có yêu cầu gì cứ việc bảo người tới nói với ta."

Nam tử trẻ tuổi nhận tiền, tự mình tiễn Thanh Mặc Nhan ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam liên tục quay đầu lại nhìn căn phòng thấp bé được đắp bằng bùn, Thanh Mặc Nhan mở áo lông cừu, dứt khoát chùm đầu Như Tiểu Lam lại: "Đi thôi."

"Chúng ta cứ đi như thế sao?" Như Tiểu Lam ngẩng đầu hỏi.

"Bằng không thì sao." Trong bóng đêm, nàng không thấy rõ biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, bất quá nàng có thể cảm nhận được, trên người hắn tản mát ra hơi thở có chút lạnh.

Mọi người ra khỏi thôn, lên ngựa, rời đi.

Như Tiểu Lam bị hắn khóa ở trong áo khoác, rụt thân thể, một lúc sau mí mắt liền đánh nhau, bên tai chỉ còn tiếng vó ngựa, đơn điệu muốn chết.

Đường đi phía trước hơi xấu, con ngựa xóc nảy, đầu nhỏ của Như Tiểu Lam đung đưa, mạnh tỉnh lại.

"Có chuyện gì?" Nàng khịt khịt mũi.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng vươn đầu ra khỏi áo khoác, nhắm mắt lại ngửi ngửi xung quanh, tựa như động vật nhỏ.

"Giống như có thứ gì đó bị đốt trụi." Như Tiểu Lam lẩm bẩm nói.

Bọn họ đang trên đường trở về, một cây đuốc cũng không có, sao lại có mùi khét.

Thanh Mặc Nhan giữ chặt giây cương, giảm vận tốc ngựa lại.

Như Tiểu Lam bị gió lạnh thổi cho thanh tỉnh chút, nhìn xung quanh: "Mùi này hình như bay đến từ phía sau."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay đầu ngựa, Như Tiểu Lam dương đầu, ngửi ngửi trong không khí: "Không sai, Thanh Mặc Nhan, mùi khét chính là truyền đến từ bên này."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối sầm lại, nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

"Giá!" Thanh Mặc Nhan thúc ngựa, một hơi xông lên chỗ sườn núi cao gần đó.

Đứng từ chỗ cao nhìn xuống, Như Tiểu Lam kinh hãi kêu ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan, nơi đó có ánh lửa!"

Lúc này đám người Huyền Ngọc cũng đã lên đến nơi, mọi người phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy trong bóng đêm, ẩn ẩn hiện ra một mảnh ánh lửa, kia đúng là phương hướng họ vừa rời đi.

"Thế tử!" Huyền Ngọc cả kinh nói: "Là thôn nhỏ kia!"

Sát khí hiện lên nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Quay lại."

Mọi người giục ngựa chạy như điên quay lại.

Như Tiểu Lam khẩn trương vểnh tai lên, khi ngựa cách thôn càng ngày càng gần, ánh lửa cũng càng ngày càng sáng.

Nàng đứng dậy, muốn nhìn xa hơn chút, lại không nghĩ đến Thanh Mặc Nhan đột nhiên dùng áo khoác che đầu nàng lại.

"Đừng nhìn, thành thật ngồi yên." Đỉnh đầu truyền đến thanh âm khàn khàn của Thanh Mặc Nhan.

Mọi người dừng ngựa lại.

Trong thôn ánh lửa bập bùng, lửa lớn thiêu đỏ rực cả bầu trời, ẩn ẩn có thể nghe thấy thanh âm gào khóc từ trong thôn truyền ra, nhưng lại không ai thoát ra được.

Huyền Ngọc mang theo người đi quanh thôn vài vòng, nhưng lại không phát hiện ra chút bất thường nào.

"Thế tử, lửa cháy lớn như thế, không có cách nào vào được a."

Thanh Mặc Nhan ghìm chặt giây cương, lửa lớn như thế, đừng nói là đi cứu người, xông vào sợ là đến mạng mình cũng không giữ được.

Như Tiểu Lam một lần nữa duỗi đầu ra: "Thanh Mặc Nhan, trong lửa có mùi dầu hỏa."

Thanh Mặc Nhan gắt gao nắm chặt tay lại.

Hắn tin tưởng phán đoán của nàng, lửa lớn như thế, sao có thể là ngoài ý muốn, bọn họ chân trước vừa ra khỏi thôn, phía sau liền bốc cháy, nếu không phải khứu giác của Như Tiểu Lam nhạy bén, khả năng khi bọn hắn biết được tin tức, đã là ngày hôm sau.

Huyền Ngọc lại dẫn người kiểm tra xung quanh vài lần, trong thôn không có lấy một người chạy ra được.

Thanh Mặc Nhan đứng trước lửa lớn, trong mắt hiện lên ảnh ngược của ánh lửa, tựa như sát thần xuất thế.

Vận mệnh đã định, bàn tay vô hình kia vẫn luôn đi theo hắn.

Đến tột cùng là vì sao?

Mẹ đẻ hắn vì sao phải lưu lại manh mối như vậy, còn muốn hắn tìm được.

Nàng muốn nói gì với hắn?

Đừng hận nàng, không cần sợ hãi thứ lâu nay vẫn luôn khiến hắn thống khổ... Thứ nàng nói, chẳng lẽ là cổ độc trong người hắn?

Chỉ cần dùng đúng phương pháp, sẽ tùy hắn sử dụng... Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Thẳng đến khi gần sáng, lửa lớn mới dần dần tắt đi.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng ở đó cả một đêm, sương lạnh rơi đầy áo khoác.

Nhìn phế tích thôn xóm bị đốt trụi, hắn yên lặng quay đầu ngựa, trở về.

Trở lại kinh thành, đúng thời điểm cửa thành sắp mở.

Thanh Mặc Nhan không đưa lệnh bài trên thắt lưng ra, mà chỉ dừng ở ngoài thành chờ đợi.

Ngoài thành trừ bỏ người của hắn ra, còn có một số người muốn vào thành cũng đứng chờ ở bên ngoài.

Khi cửa thành mở ra, Như Tiểu Lam đang mơ màng ngủ đột nhiên ngẩng đầu lên: "Thanh Mặc Nhan, ta ngửi thấy mùi dầu hỏa."

Mở mắt ra, Như Tiểu Lam mờ mịt nhìn xung quanh: "Mùi này truyền đến từ trên người người kia!" Như Tiểu Lam duỗi tay chỉ.

Thanh Mặc Nhan thuận thế nhìn theo, chỉ thấy một nam tử mặc trên người áo choàng màu xám đang thúc ngựa, dẫn đầu chạy vào cửa thành...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 223: Người kia là Thanh Đô tiên sinh?

Khi Thanh Mặc Nhan dẫn người đuổi vào trong thành, đã không thấy bóng dáng nam tử áo choàng màu xám đâu.

"Huyền Ngọc, người vừa rồi, ngươi có thấy rõ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng... Nhưng mà, cảm giác có chút quen mắt."

Thanh Mặc Nhan mím môi, không sai, hắn cũng cảm thấy rất quen mắt.

"Người kia, nhìn qua có chút giống Thanh Đô tiên sinh."

Lúc này Như Tiểu Lam đã tỉnh táo hơn rất nhiều: "Thanh Đô tiên sinh? Sao có khả năng, không phải là hắn đã chết rồi sao."

"Thi thể Thanh Đô tiên sinh hắn là vẫn còn ở Đại lý tự." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan giục ngựa: "Đến Đại lý tự."

Mọi người chạy tới Đại lý tự, Thanh Mặc Nhan cũng không tự mình đi vào, chỉ phái Huyền Ngọc vào trong đó tìm hiểu tin tức.

Kết quả không tốn quá nhiều thời gian Huyền Ngọc đã đi ra bẩm báo: "Đêm qua Chính khanh bị Hoàng thượng triệu vào cung, nói là tạm thời dừng vụ án của tiểu Vương gia lại. Chờ đến cuối năm sẽ lưu đày tiểu Vương gia tới Ứng Châu, còn thi thể Thanh Đô tiên sinh do đã để lâu, nên đã mang đi xử lý."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan híp lại: "Mang đi đâu xử lý?"

"Theo quy củ, nâng ra khỏi thành, ném ở bãi tha ma..."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Phái người đến bãi tha ma tìm xem."

Huyền Ngọc không ngừng vó ngựa mang theo người ra khỏi thành, kết quả tin tức truyền về không ngoài suy đoán của Thanh Mặc Nhan.

Ở bãi tha ma căn bản là không có thi thể của Thanh Đô tiên sinh.

Kinh thành, Bạch Ngọc lâu.

Bên trong một gian nhã phòng, Thanh Đô tiên sinh đang ngồi ở trước gương dùng thuốc mỡ cẩn thận chà lau mặt mình.

"Đáng tiếc, vẫn chậm mất một bước, không lấy được Cổ vương." Thanh Đô lau xong bên trái gương mặt, nhìn vào trong gương đánh giá một phen.

Trong gương hiện lên ảnh ngược lâu chủ Bạch Ngọc lâu, dung mạo của Trăm Tài công tử.

"Thái tử bên kia có tin tức gì không?" Trăm Tài công tử quay sang, một nửa gương mặt hắn vẫn là bộ dáng của Thanh Đô tiên sinh.

"Thái tử điện hạ cảm thấy rất tiếc nuối." Gã sai vặt hầu hạ một bên nói.

Trăm Tài công tử hơi mỉm cười, thay tấm vải bông mới tiếp tục chà lau bên phải gương mặt: "Hắn còn gì phải tiếc nuối nữa, chơi đùa Tứ hoàng tử trong tay, rất nhanh sẽ lại kết liễu một đối thủ mạnh khác."

"Thái tử điện hạ lại hỏi đến chuyện thuốc giải cổ độc." Gã sai vặt nói: "Lần trước hắn tới công tử không có ở đây, hắn sẽ không nghi ngờ đi?"

Trăm Tài công tử lắc lắc đầu: "Chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, ta buôn bán, hắn trả tiền, theo nhu cầu mà thôi, huống chi buôn bán lần này hắn cũng không tính bị lỗ vốn, ngược lại là ta... Suýt nữa thất thủ, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại có thể sử dụng nội lực, xem ra tin tức các ngươi điều tra được cũng không phải chuẩn xác lắm."

Gã sai vặt "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Tiểu nhân làm việc tắc trách, thỉnh công tử trách phạt."

Trăm Tài công tử lau xong bên phải mặt, đứng dậy nói: "Thôi, dù sao ta cũng đã cố ý để lại một câu cho Thanh Mặc Nhan, hắn tất nhiên sẽ nghi ngờ cổ trùng trong người mình, ngươi phái người đi rải tin tức, nói ra việc năm đó Nguyên lão tiên sinh xuất quan, Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ cảm thấy có hứng thú."

"Dõ." Gã sai vặt lui ra ngoài.

Trăm Tài công tử cởi áo choàng ra, đã không còn thấy bộ dáng của Thanh Đô tiên sinh đâu, lại trở về là một vị công tử nhẹ nhàng, thư sinh văn nhược.

Nhẹ nhàng mở quạt xếp ra, bốn chữ to màu vàng lóng lánh ở dưới ánh sáng ban mai.

"Thanh Mặc Nhan, vận khí tốt của ngươi cũng nên dừng lại ở đây thôi." Bạch y công tử lộ ra mỉm cười tao nhã.

Những ngày cuối năm đã gần đến trước mắt, nhưng Thanh Mặc Nhan ngược lại bận rộn đến mức không về nhà được.

Như Tiểu Lam biết là hắn đang bận điều tra vụ thôn xóm bị thiêu cháy cùng chuyện của Thanh Đô tiên sinh, cho nên một mình thành thật đợi ở trong sân. Mỗi ngày không phải vẽ bùa thì cũng là mang chó ngốc đi tiêu khiển.

Buổi trưa hôm nay, Sử Đại Thiên vui vẻ chạy tới: "Như cô nương, khách từ Ngô Lăng tới."

"Ai?" Như Tiểu Lam đang cầm điểm tâm đùa giỡn với chó ngốc.

"Cô mẫu của Thế tử a."

Như Tiểu Lam ngẩn người, lúc này mới nhớ tới chuyện lúc trước quản gia nói với Thanh Mặc Nhan là cô mẫu hắn sắp đến.

"Bọn họ đến phủ?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Đúng vậy, nhị gia đi đón người, kết quả người trong viện an bài không tốt, trong phòng đến ngay cả một chậu than cũng không có, hạ nhân hầu hạ không đủ dùng, phải điều động người từ trong viện nhị thiếu gia đến."

Sử Đại Thiên ở bên này báo cáo không ngừng, nhị thiếu gia bên kia lại vội đến sứt đầu mẻ trán, cuối cùng không còn cách nào khác, phải gọi Ngũ thị tới, bồi cô mẫu.

Thời điểm cô mẫu nhìn thấy Ngũ thị liền có chút ngoài ý muốn.

Dù cho trong phủ không có đương gia chủ mẫu, nhưng cũng không tới phiên một thiếp thất được ra mặt. Bởi vì nữ nhi Tần Thiệu Du cùng nhi tử Tần Thiên Du của nàng đều đang ở đây, nên nàng cũng không muốn nói lời này ra, chỉ yên tĩnh ngồi ở chỗ kia tùy ý nhị thiếu gia cùng Ngũ thị an bài.

"Thế tử đâu?" Tần Thiên Du thuận miệng hỏi. Hắn là trưởng tử trong nhà, diện mạo coi như đoan chính, bất quá khóe mắt nhìn qua lại có chút lỗ mãng của thiếu gia con nhà giàu.

Bọn họ vào phủ lâu như thế, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Thanh Mặc Nhan qua.

Trước kia khi bọn họ đến đây đều là do Thanh Mặc Nhan an bài, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra bất kỳ sai lầm nào, không nghĩ tới nhị thiếu gia làm việc lại không đáng tin đến thế.

"Thế tử rất lâu rồi chưa hỏi đến chuyện trong phủ." Ngũ thị ân cần tiến lên châm trà cho cô mẫu.

"Nga? Công việc của Thế tử bận rộn như thế?" Cô mẫu hỏi.

"Cũng không phải..." Ngũ thị ấp a ấp úng: "Từ khi Thế tử nhận nuôi một nữ hài tử... Liền xảy ra nhiều bất hòa với lão Hầu gia, đến ngay cả chuyện trong phủ cũng không quan tâm nữa."

Cô mẫu nhíu mày: "Thế tử nhận nuôi một nữ hài tử, đây là chuyện gì?" Ở trong ấn tượng của nàng, Thanh Mặc Nhan là một người ổn trọng, hắn chưa cưới thê, tại sao lại nhận nuôi hài tử.

Ngũ thị thấy thế thêm mắm dặm muối kể mọi chuyện trong phủ ra, cuối cùng Ngũ thị còn lau nước mắt: "Hầu gia vì chuyện này không biết đã tức giận bao nhiêu, nha đầu kia còn là người không hiểu lễ nghĩa, trước mặt Hầu gia một chút quy củ cũng không có, Hầu gia nói nàng hai câu, Thế tử liền cùng Hầu gia trở mặt."

"Nha, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại có sở thích như vậy!" Tần Thiên Du cười nói.

Cô mẫu hung hăng trừng mắt nhìn nhi tử của mình, Tần Thiên Du chỉ có thể ngậm miệng lại.

"Cư nhiên còn có chuyện như vậy, xem ra ta phải nhắc nhở Mặc Nhan thật tốt mới được." Cô mẫu suy nghĩ nói.

Đúng lúc này, nhị thiếu gia làm xong việc bên ngoài bước vào cửa.

Cô mẫu nói: "Nhiều năm không gặp, nhị gia cũng đã trưởng thành rồi, nghe nói còn đến làm việc ở Đại lý tự nữa."

Trong lòng nhị thiếu gia xấu hổ, lại không dám để lộ ra trên mặt, chỉ có thể cười trừ.

Tần Thiên Du nói: "Biểu đệ, có cơ hội lần này ngươi nhất định phải mời khách, đưa ta đi dạo khắp nơi trong kinh thành một chuyến."

"Không thành vấn đề." Nhị thiếu gia kiên trì nói.

Ngũ thị vụng trộm nhìn hắn một cái, ánh mắt u oán.

Muốn mời khách tự nhiên lại phải tốn thêm không ít bạc, tiền tiêu hàng tháng trong viện bọn họ đã sớm không đủ dùng, nhị thiếu gia còn dùng nhiều biện pháp ép Ngũ thị phải giao tiền từ trong tay nàng ra.

Vì việc này Ngũ thị đã bị ăn đánh rất nhiều lần, cuối cùng vì e sợ hắn sẽ hưu nàng ra khỏi cửa, nên đành phải đưa tiền cho hắn.

"Nhiều năm không gặp biểu muội, quả thật là càng ngày càng trổ mã trở nên xinh đẹp." Lúc này nhị thiếu gia mới có cơ hội liếc mắt nhìn Tần Thiệu Du.

Tần Thiệu Du bằng tuổi nhị thiếu gia, chỉ nhỏ hơn hắn có mấy tháng, nhưng bất luận là chiều cao hay là bộ dáng đều đã trổ mã đầy đủ, giơ tay nhấc chân, đều có phong đạm của tiểu thư khuê các.

Tần Thiệu Du đứng lên, nghiêng mặt hành lễ với hắn: "Gặp qua biểu ca."

Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy một mùi thơm đánh úp lại đây, đợi đến khi muốn nhìn cẩn thận, đã thấy Tần Thiệu Du ngồi xuống bên cạnh mẫu thân nàng.

Trước mặt nhiều người hắn cũng không thể làm trò nhìn chằm chằm biểu muội, chỉ đành tìm đề tài khác để nói tiếp.

Một lúc lâu sau, lão Hầu gia cũng đến, người một nhà nói nói cười cười.

Hầu gia sai người chuẩn bị hai bàn tiệc ở chính đường.

Cô mẫu thấy Hầu gia nhấc đũa lên, mắt thấy sắp khai tiệc, cuối cùng nhịn không được hỏi một câu: "Thanh Mặc Nhan đâu, vì sao không thấy hắn đến đây?"

Trong nháy mắt, không khí vui vẻ biến mất không thấy đâu.

Lão Hầu gia đặt mạnh đôi đũa xuống: "Tên nghiệt súc đó, đừng nhắc đến hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Không khí gia yến có chút không đúng a

Lão Hầu gia gầm lên: "Tên nghiệt súc đó, đừng nhắc đến hắn!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân, Thanh Mặc Nhan một thân quan phục bước đến, ở phía sau hắn, còn có Như Tiểu Lam ăn mặc giống như búp bê, váy gấm màu hồng phấn thêu hoa mai, bên ngoài khoác áo choàng bằng nhung, cả người nhìn qua mềm mại, khiến người ta không khỏi yêu thương.

Đi cùng Thanh Mặc Nhan còn có Huyền Ngọc và Sử Đại Thiên.

Các tử sĩ khác đều giả dạng thành hộ vệ, đứng ở cửa. Khí thế hơn hẳn hộ vệ Hầu phủ, không khí có vẻ hết sức quỷ dị.

Lão Hầu gia không ngờ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đến đây, hơn nữa trên người còn mặc quan phục.

Đây chính là chuyện trước nay chưa từng có. Lúc trước cứ về đến phủ là hắn sẽ thay đổi y phục, tình huống giống như bây giờ, mặc quan phục như thế, đứng ở chỗ này ngược lại làm người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà cũng chỉ có lúc này, lão Hầu gia mới ý thức được, ngoài việc trong mắt người ngoài Thanh Mặc Nhan là con trai hắn ra, thì hắn còn là một mệnh quan triều đình quan viên tứ phẩm.

Thanh Mặc Nhan bước vào cửa, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua mọi người, nhị thiếu gia theo bản năng rùng mình một cái, cúi đầu né tránh tầm mắt hắn.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt cô mẫu, chắp tay: "Cô mẫu mạnh khỏe."

Cô mẫu vốn định mở miệng nói hắn vài câu, bởi vì hắn không vấn an Hầu gia trước, nàng chỉ là khách nhân, sao có thể trực tiếp lướt qua chủ nhân được.

Không đợi nàng mở miệng, Như Tiểu Lam đã vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra, cười khanh khách vẫy tay với nàng: "Cô mẫu ngươi khỏe."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây gọi gì là vấn an.

Ngũ thị làm ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, liếc mắt nhìn cô mẫu một cái, ý là: Xem đi, ta nói đâu có sai, nha đầu này chính là thứ không có quy củ.

Sắc mặt cô mẫu tối sầm xuống.

"Thanh Mặc Nhan, đứa nhỏ này từ đâu đến, sao lại không có quy củ như thế."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam đến bên người, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều: "Nàng là người trong lúc phá án ta vô tình cứu được, bởi vì biết chút dị thuật giúp ích cho quá trình phá án, nên Hoàng thượng mới đặc biệt cho phép ta nuôi nàng ở bên người."

Cũng không giải thích quá nhiều, Thanh Mặc Nhan trực tiếp lôi Hoàng thượng ra.

Cô mẫu lập tức bị nghẹn ở trong họng.

Không nghĩ tới nha đầu này là Hoàng thượng đặc biệt cho phép hắn nhận nuôi, đây là thánh chỉ, không thể chống lại.

Cũng may nàng chưa nói ra câu gì khó nghe, bằng không đến lúc đó mọi việc coi như xong.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Ngũ thị liền mang theo ba phần bất mãn: "Thì ra là như vậy, vì sao các ngươi không nói với ta."

Ngũ thị vẻ mặt ai oán, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Hầu gia hừ lạnh một tiếng: "Không có quy củ."

Thanh Mặc Nhan nghe xong cũng không phản bác, ngược lại kéo Như Tiểu Lam để nàng ngồi xuống bàn ăn của nữ quyến bên này.

"Có một số chuyện cô mẫu nghe xong chắc sẽ cảm thấy thú vị, ta bảo người kể cho ngươi nghe, coi như giải buồn." Nói xong hắn gọi Sử Đại Thiên đến.

Sử Đại Thiên ăn mặc như quản gia trong phủ, thấy cô mẫu liền cúi đầu khom lưng, đầu tiên là thỉnh an tất cả mọi người, sau đó mới đem câu chuyện của Như Tiểu Lam kể qua một lần.

Dù cho chỉ là câu chuyện xưa bình thường, nhưng khi nó từ trong miệng Sử Đại Thiên nói ra, lại mang theo mười phần lôi cuốn.

Gia yến bắt đầu, nữ quyến bên này đều say sưa ngồi nghe kể chuyện.

Nói đến đoạn "một nhà" Như Tiểu Lam bị con rối đứng đầu hãm hại, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm, Sử Đại Thiên xúc động cực kỳ, liên tục dùng ống tay áo lau nước mắt.

Dẫn tới cô mẫu cũng cảm thấy thương cảm theo, Tần Thiệu Du tuổi còn trẻ, chưa từng nghe qua loại chuyện xưa như thế này, càng thêm nghẹn ngào ra tiếng.

Gia yến đang tốt đẹp bỗng nhiên lại giống như tang lễ.

Ngũ thị gắt gao cắn chặt răng, cầm đôi đũa trong tay gắp thức ăn cho cô mẫu, lại bị cô mẫu liên tục cản lại, còn khuyên nàng nên ngồi xuống cùng nghe kể chuyện xưa.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia vụng trộm bóp đùi, nỗ lực không để chính mình cười ra tiếng.

Khi Sử Đại Thiên kể chuyện, ở cổ tay áo có không ít nước gừng, xem ra hiệu quả rất không tồi a.

Này nếu như là ở hiện đại, với năng khiếu này của hắn muốn làm diễn viên cũng không phải chuyện khó, tuy rằng bản tính hắn có hơi khoa trương cùng giả tạo.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia, còn có Tần Thiên Du cùng lão Hầu gia ngồi ở chính viện, nghe thấy phía sau bức bình phong thường thường truyền đến thanh âm nữ tử nghẹn ngào, ai cũng không có tâm tư dùng bữa nữa.

Này không phải quá ngột ngạt sao!

"Ngươi đây là không muốn để gia đình được bình yên." Lão Hầu gia cuối cùng nhịn không được quát lớn lên.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng: "Phụ thân sao lại nói thế, nhi tử không tới gia yến, ngươi nói ta không biết tôn trọng tôn trưởng, nhi tử cố ý buông công việc ra trở về, ngươi lại nói ta không muốn để gia đình được bình yên, bất luận như thế nào lỗi sai cũng thuộc về ta. Không bằng hôm nay phụ thân nói ra một câu thoải mái, rốt

cuộc ta phải làm sao mới khiến ngươi vừa lòng."

Lời này vừa nói ra, đến ngay cả Sử Đại Thiên cùng nữ quyến bên kia cũng yên lặng xuống, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hầu gia bên này.

Lão Hầu gia nửa giương miệng, mấp máy cả nửa ngày cũng không phun ra được một chữ.

Thanh Mặc Nhan cực kỳ nhẫn nại tựa lưng vào ghế ngồi nhìn hắn.

Như Tiểu Lam chú ý tới, từ khi Thanh Mặc Nhan biết đến những chuyện xảy ra với mẹ đẻ hắn, ánh mắt hắn nhìn về phía lão Hầu đã mang theo vài phần lãng liệt.

Tựa như con dao sắp rút ra khỏi vỏ, ẩn ẩn hiện lên ánh sáng sắc bén.

Nhưng mà lão Hầu gia lại không chú ý tới điểm này, bởi vì hắn bất hạnh không tìm ra được lý do để lên án mạnh mẽ Thanh Mặc Nhan.

Cô mẫu thấy thế liền mở miệng giảng hòa: "Hôm nay tổ chức gia yến, đừng để đề tài này làm ảnh hưởng đến không khí."

Hầu gia hừ một tiếng, mượn cái bậc thang này, quay đầu nói chuyện với Tần Thiên Du.

Không khí lúc này mới dần dần trở nên hòa dịu.

Sau khi Sử Đại Thiên kể xong chuyện xưa cũng không có lui xuống, mà là đứng phía sau hầu hạ Như Tiểu Lam, tựa như đang chiếu cố tiểu hài tử.

Tần Thiệu Du không khỏi hiếu kỳ nói: "Như cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?" Cô nương gần mười tuổi, cũng đã được tính là trưởng thành, sau mười lăm tuổi thì có thể lập gia đình, chính là cũng có không ít người được gả đi khi mới mười ba, mười bốn tuổi.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, nhìn bàn tay chính mình, tựa hồ có chút do dự.

Sử Đại Thiên cười nói: "Hồi biểu tiểu thư, năm nay Như cô nương bốn tuổi không sai biệt lắm."

Cô mẫu kinh ngạc nói: "Nhưng rõ ràng nhìn nàng giống như đã mười tuổi."

"Không phải tiểu nhân đã nói rồi sao, Như cô nương bởi vì lúc trước gặp nạn, không biết đã chúng phải loại tà pháp gì, thân thể trưởng thành nhanh đến kinh người, cho nên mới khiến thọ hạn của nàng ngắn hơn người thường chúng ta, Thế tử tìm kiếm phương thuốc khắp nơi, buồn không tả... Đến cả Hoàng thượng lão nhân gia cũng thường xuyên hỏi thăm hình hình của Như cô nương nhà ta, thỉnh thoảng còn triệu nàng tiến cung, Thái hậu đối với nàng cũng là yêu thương có thừa..."

Sử Đại Thiên một phen nói ra, cô mẫu cùng Tần Thiệu Du hai mắt đều đẫm lệ.

"Đúng là một hài tử đáng thương."

"Khó trách không hiểu quy củ, hài tử mới bốn tuổi có thể biết cái gì, nhưng mà trong cái rủi còn có cái may vì ngươi gặp được người tốt, Mặc Nhan đứa nhỏ này không tệ, có hắn che chở cho ngươi, ngươi sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy nữa." Cô mẫu nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Như Tiểu Lam thật sự nhịn không được, lộ ta ý cười.

Không nghĩ tới nàng không cười thì thôi, cười lên càng khiến người ta cảm thấy chua xót, Tần Thiệu Du lại đây lôi kéo tay nàng, vừa an ủi, vừa cổ vũ.

Như Tiểu Lam vẻ mặt mơ hồ.

Cái này rõ ràng không đúng a, khi nghe đến thiếu nữ trước mắt này, còn nghĩ là sẽ đối trọi gay gắt, hoặc là tranh giành tình cảm đâu, vì sao lại hòa bình hữu ái đến thế a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Nhân sủi cảo có đồng tiền

Gia yến ở một mảnh nhiệt liệt... À không, là kết thúc trong không khí như "tang lễ" mới đúng.

Như Tiểu Lam cười đến gương mặt cứng đờ, nàng phụ trách bán manh tỏ ra ngoan ngoãn, còn Sử Đại Thiên thì phụ trách công việc nói dối, hai người phối hợp ăn ý vô cùng.

Đợi sau khi gia yến kết thúc, Tần Thiệu Du vẫn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam không tha: "Đi chơi với tỷ tỷ được không?"

Tiểu nhân nhi trắng nõn mềm mại, nhìn qua khiến người ta không khỏi yêu thương.

Như Tiểu Lam do dự quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

"Lát nữa ta còn phải đến Đại lý tự, thuận tiện cũng muốn mang nàng theo." Thanh Mặc Nhan nói xen vào.

Tần Thiệu Du đành phải buông tay ra, trước lúc về viện còn cố ý lấy một cái vòng tay từ trên cổ tay mình xuống, tặng Như Tiểu Lam coi như lễ gặp mặt.

Cô mẫu cũng tặng một cái vòng cổ bằng ngọc cho nàng, liền khiến tròng mắt thèm thuồng của nhị thiếu gia dán chặt lên trên mấy thứ kia không buông.

Ra khỏi sân, rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không nhịn được, cười khanh khách ra tiếng.

"Không nghĩ tới chuyến này lại kiếm khá được."

Hai người trở về sân, Thanh Mặc Nhan thay quan phục ra, Như Tiểu Lam đi vào phòng trong giấu kín bảo bối của nàng.

Thanh Mặc Nhan thay y phục xong đi ra vẫn chưa thấy Như Tiểu Lam ra khỏi phòng.

Vào phòng trong, thấy ngăn tủ sát tường bị mở rộng ra, nửa thân thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong, chỉ để lộ cái mông ra ngoài, ngọ nguậy không ngừng.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đi qua, khoanh tay đứng bên cạnh nhìn.

Ngăn tủ này nguyên bản dùng để đựng chăn đệm, hiện tại tầng thấp nhất đã hoàn toàn thành nơi cất giấu bảo bối của nàng.

Tất cả những thứ quan trọng nàng đều giấu ở trong phòng hắn, nghĩ một chút, Thanh Mặc Nhan không khỏi lộ ra mỉm cười.

Đây là một thói quen tốt, phải tiếp tục phát huy a.

"Còn chưa giấu hết sao?" Thanh Mặc Nhan đột nhiên mở miệng, dọa Như Tiểu Lam nhảy dựng.

"Ngươi... Ngươi không được phép nhìn lén." Bởi vì dùng sức, khuôn mặt Như Tiểu Lam đã đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay xoa đầu nàng: "Ta không thấy gì hết, đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đến Đại lý tự."

"Nhưng mà buổi tối ta còn chưa được ăn no." Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên, vừa rồi ở gia yến, nàng chỉ lo đi bán manh, căn bản là chưa lấp đầy bụng.

"Chúng ta đến Đại lý tự ăn." Không cho nói nhiều, Thanh Mặc Nhan cầm lấy áo choàng nhung của nàng, giúp nàng khoác lên người.

Như Tiểu Lam mơ màng bị kéo lên xe ngựa.

Bên ngoài trời đã tối, còn muốn đến Đại lý tự?Nơi đó cũng không phải chỗ để ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan tựa vào cạnh xe đọc sách, thân thể nhàn nhã lay động theo xe ngựa.

Như Tiểu Lam dịch qua, tiến đến bên người hắn: "Thanh Mặc Nhan, biểu muội ngươi xem ra rất biết cách săn sóc người khác."

"Ân." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên.

"Ngươi biết?"

"Từ nhỏ nàng đã như vậy." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Cô mẫu rất nghiêm khắc, nếu không phải vì trưởng tử Tần Thiên Du quá khó dạy, nàng cũng không đến nỗi phải mang Tần Thiệu Du đến tận kinh thành bên này để tìm mối hôn sự."

Như Tiểu Lam kinh ngạc mở to hai mắt: "Nàng không nghĩ sẽ gả cho ngươi sao?"

Thanh Mặc Nhan liếc mắt, ngữ khí khinh thường: "Ngươi đang mơ ngủ sao?"

Như Tiểu Lam ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, nửa ngày mới khôi phục tinh thần lại, hóa ra đều là do nàng nghĩ nhiều, còn tưởng rằng cô mẫu muốn đem Tần Thiệu Du gả cho Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi... Vì sao ngươi không nói sớm?" Làm hại nàng vẫn luôn nghĩ biểu hiện của Tần Thiệu Du chỉ là giả dối.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng.

Nếu nói trước, hắn làm sao thấy được đủ loại phản ứng thú vị của vật nhỏ.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói như thế, Như Tiểu Lam triệt để buông lỏng cảnh giác.

"Cô mẫu ngươi muốn đem Tần Thiệu Du gả cho ai a?"

"Lục phẩm hoặc là thất phẩm, chỉ cần có gia thế trong sạch là được, cô mẫu sẽ thay nàng chọn lựa kỹ." Thanh Mặc Nhan nói: "Cô mẫu chính là gả cho quan viên lục phẩm, cô phụ làm người chính trực, trong địa phương có danh tiếng không tệ, chỉ là trưởng tử Tần Thiên Du lại là một người phá phách, cô mẫu sợ ngày sau gia cảnh sa sút, cho nên muốn trước đem Tần Thiệu Du gả vào một gia đình tốt, đến lúc đó có nhà chồng để dựa vào cũng không tính là chịu thiệt."

"Tần Thiên Du nhân phẩm không tốt sao?" Khi gia yến Như Tiểu Lam ngồi ở bàn nữ quyến bên này, cho nên mới không chú ý được đến được Tần Thiên Du.

"Sau này thấy hắn nhớ phải tránh xa một chút." Thanh Mặc Nhan nhắc nhở nói.

"Đã biết." Như Tiểu Lam sảng khoái trả lời.

Khoảng thời gian đón năm mới, Đại lý tự bên này không điều tra án, cho nên những người ở lại có vẻ rất nhàn tản.

Thanh Mặc Nhan đưa Như Tiểu Lam đến viện hắn làm việc.

Chủ bộ canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh đang ngồi bên cửa sổ chơi cờ.

"Thiếu khanh đại nhân tới rồi."

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng cho Như Tiểu Lam, rồi sau đó mới cởi bỏ áo choàng của mình.

"Có thể ăn cơm, vật nhỏ đói bụng." Hắn phân phó nói.

Cố tiên sinh hô ra phía ngoài: "Lão Ngàn, ngươi làm xong bánh bao thịt chưa."

Ngoài cửa vang lên tiếng cười to cùng thanh âm sảng khoái của nam tử: "Còn phải mời Thiếu khanh đến nếm thử, bánh bao năm nay được bỏ thêm hương liệu đặc biệt vào a."

Nói xong từ bên ngoài tiến vào một lão gia tử thân hình cường tráng, khoảng hơn sáu mươi tuổi, ăn mặc như đầu bếp, bên hông buộc tạp dề.

"Trường Hận đâu?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi.

Chủ bộ canh tiên sinh nói: "Đại lao bên kia có người truyền lời, nói thân thể tiểu Vương gia gần đây không được khỏe, Trường Hận đã qua đó."

Thanh Mặc Nhan không hỏi tiếp, lôi kéo Như Tiểu Lam đi rửa tay.

"Thân thể Vu Tĩnh Kỳ không tốt sao?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

Thanh Mặc Nhan không có cách nào trả lời với nàng. Dù cho Vu Tĩnh Kỳ xuất thân từ hoàng thất, ở trong tù cũng được ở phòng riêng, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, thì nơi hắn ở vẫn là đại lao, hơn nữa bây giờ là thời điểm tết nhất, chỉ có một mình hắn ở trong đó, tâm tình tốt được mới lạ.

Chính là dù cho có được ăn sơn hào hải vị cũng sẽ thấy nhạt nhẽo.

Thấy Thanh Mặc Nhan không nói lời nào, Như Tiểu Lam cũng không dám hỏi tiếp nữa. Mọi người bắt tay vào cùng nhau sắp xếp, một lúc sau đủ loại kiểu dáng đồ ăn đã được bày lên đầy bàn.

Cố tiên sinh không chú ý, suýt nữa làm rơi cái mâm trong tay xuống đất.

Lão gia tử ăn mặc như đầu bếp kia thân thủ nhanh nhẹn vươn tay, vừa vặn tiếp được mâm đồ ăn.

"Oa, hảo công phu!" Như Tiểu Lam kinh thán.

Không nghĩ tới đầu bếp Đại lý tự lại có thân thủ tốt như vậy.

"Hắn cũng không phải là người thường." Cố tiên sinh nhỏ giọng nói: "Ngàn Thừa lão gia tử xuất thân từ sơn tặc, tuổi trẻ giết qua không ít tham quan. Sau đó bị bắt rồi bị áp giải đến Đại lý tự, là Thiếu khanh đại nhân âm thầm giúp đỡ, kéo hắn từ trong vụ án ra. Giữ lại ở Đại lý tự làm đầu bếp, hắn biết không ít chuyện liên quan đến bọn cướp, nên giúp Thiếu khanh phá được rất nhiều vụ án..."

Cố tiên sinh nói chuyện được một lúc, đã thấy Trường Hận trở lại.

Mọi người vô cùng náo nhiệt tụ tập lại cùng ăn cơm.

Ngàn Thừa lão gia tử còn bê tới một mâm lớn sủi cảo, đắc ý nói: "Năm nay trong nhân sủi cảo cũng có đồng tiền, chỉ có duy nhất hai cái. Năm nào cũng bị Thiếu khanh chọn trúng rồi, để xem năm nay trong số các ngươi ai có thể lấy được cái còn lại."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Lần nào ngươi cũng chọn đúng?"

Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt gật đầu.

"Thật là lợi hại." Như Tiểu Lam nhấc đũa lên: "Để ta thử xem."

Tất cả mọi người đều bắt đầu đoạt sủi cảo.

Cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam đã đầy ực, nhưng mà sắp ăn đến no rồi, vẫn không thấy cái nào có đồng tiền.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, "đinh" một tiếng phun một đồng tiền ra.

Mọi người một mảnh ồ lên.

"Thiếu khanh đại nhân thật là có phúc khí."

Hiển nhiên một bàn đồ ăn đã bị mọi người ăn gần hết, nhưng cũng không thấy cái có chứa đồng tiền còn lại đâu.

Cơm no rượu say, mọi người lục tục rời đi.

Như Tiểu Lam nhìn năm cái sủi cảo còn sót lại trên mâm.

Bụng nàng quả thực đã lo lắm rồi, nhưng nàng thật sự rất muốn ăn đến cái có đồng tiền kia.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên duỗi tay ôm lấy đầu vai nàng, kéo cả người nàng vào trong lòng.

"Ân?"

Không đợi nàng kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã một tay nâng cằm nàng lên, hôn lấy cái miệng nhỏ của nàng, dùng lưỡi đẩy mạnh một thứ qua.

Như Tiểu Lam ngơ ngác quên giãy dụa, cũng đã quên trong phòng còn có người chưa rời khỏi.

Thanh Mặc Nhan hôn xong liền buông nàng ra, chậm rãi uống chén rượu trên bàn.

Như Tiểu Lam phun thứ trong miệng ra lòng bàn tay: Là một đồng tiền.

Đúng là đồng tiền còn lại nàng muốn chiếm được kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Mang sủi cảo đi thăm tù

Tiệc tàn, Thanh Mặc Nhan đi đến thư phòng nghỉ ngơi.

Cách rèm, hắn nhìn thấy Như Tiểu Lam chạy đến trước mặt Trường Hận không biết là đang nói cái gì.

"Trường Hận, tiến vào đây." Thanh Mặc Nhan lên tiếng.

Trường Hận đáp lời, nhưng không lập tức tiến vào, mà lại nói với Như Tiểu Lam thêm vài câu, sau đó mới nâng rèm bước vào trong.

"Nàng nói gì với ngươi?" Thanh Mặc Nhan không chút nào che giấu giọng nói bất mãn.

Trường Hận cười cười: "Thiếu khanh đại nhân, nếu ngài đã biết thân phận thật của ta, tổng sẽ không ghen vì chuyện này đi."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường tựa lưng vào ghế ngồi: "Ta mới không nhàm chán như thế."

Trường Hận âm thầm buồn cười, thật đúng là chết vẫn mạnh miệng.

"Tiểu Lam hỏi ta chuyện liên quan đến tiểu Vương gia."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe lên, từ khi bọn họ quen biết ở học viện. Như Tiểu Lam giống như phá lệ chú ý tới Vu Tĩnh Kỳ, tuy rằng nàng nói bọn họ chỉ là bằng hữu, nhưng mà hắn lại không thích cái danh xưng này.

Sủng vật của hắn sao có thể chưa được sự cho phép đã dám tự tiện đi kết giao bằng hữu đây.

Trường Hận chậm rãi nói: "Thiếu khanh, sau này ngươi muốn Tiểu Lam phải lấy thân phận gì ở lại bên cạnh ngươi? Sủng vật hay là... Thân phận con người."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một chút: "Có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên, sủng vật sẽ không có tự do, nhưng nếu làm người mà nói, ngươi tốt nhất không nên cản nàng kết giao với những người khác."

Thanh Mặc Nhan thổi thổi chén trà: "Hai loại này... Ta đều muốn."

Trường Hận ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Thiếu khanh nói vậy là có ý gì?

"Nàng là sủng vật của ta, cũng là người của ta."

Trường Hận thiếu chút nữa làm rơi chén trà trong tay xuống dưới đất, Thiếu khanh đại nhân thật đúng là đủ lòng tham.

"Gần đây ta nghe được chút tiếng gió, Trường Nguyên tiên sinh sắp xuất quan." Thanh Mặc Nhan nói: "Hắn là người của tộc các ngươi đi?"

Trường Hận gật gật đầu: "Ta cũng chỉ được nghe qua danh của hắn, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, tương truyền năm nay hắn đã hơn hai trăm tuổi, vẫn luôn ẩn cư ở trong núi sâu."

"Nghe nói hắn rất am hiểu về cổ độc."

"Đúng vậy, y thuật của phụ thân ta đều là do Trường Nguyên tiên sinh dạy. Năm đó trước khi tiến cung phụ thân ta còn lên núi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh."

Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt: "Ngươi có biết lúc đó họ đã nói những gì không?"

Trường Hận lắc đầu: "Phụ thân sẽ không đem việc này đi nói cho thê nữ hắn biết, nhưng mà... Ta từng ngẫu nhiên đứng ở ngoài thư phòng nghe được vài lời, hắn đi lên núi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh là vì một phương thuốc."

"Phương thuốc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Trường Hận tiếc nuối thở dài: "Ta không biết, sau khi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh xong phụ thân liền lập tức tiến cung. Lúc hắn quay về chưa đến nửa canh giờ thì đột nhiên bộc phát bệnh cấp tính, hộc máu không ngừng..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc.

Có nhiều chuyện trong cung thật sự không thể để nổi lên mặt nước.

Từ ngoài nhìn vào sẽ nghĩ phụ thân Trường Hận tiến cung chỉ là để xem bệnh cùng kê thuốc dưỡng thai cho Quý phi nương nương, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ thấy chuyện này rất bất thường, trong cung nhiều Thái y như vậy đều là ăn không ngồi rồi sao, vì sao lại muốn mời một người ngoài như hắn đến giúp nương nương giữ thai.

"Ta muốn đi gặp Trường Nguyên tiên sinh một lần." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Ngươi biết hắn ở đâu không?"

"Biết, nhưng mà... Trường Nguyên tiên sinh tính khí cổ quái, bình thường hắn sẽ không gặp người lạ."

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, chợt nghe thấy thanh âm Huyền Ngọc từ bên ngoài truyền vào: "Thế tử, Như cô nương chạy đi rồi."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Đi đâu, có phái người đi theo không?"

Đại lý tự bên này cũng coi như là một nơi an toàn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái, muộn như thế, nàng không thành thật ở bên người hắn còn muốn chạy loạn khắp nơi.

"Thuộc hạ có phái người đi theo, Như cô nương là đi tìm Ngàn Thừa lão gia tử."

Thanh Mặc Nhan nghe xong càng cảm thấy nghi hoặc.

Trường Hận cười nói: "Chẳng lẽ là do tay nghề Ngàn Thừa lão gia tử quá tốt, mê hoặc được nha đầu kia, nên muốn đến đó ăn nữa."

Thanh Mặc Nhan mím môi, phân phó Huyền Ngọc nói: "Nàng đi đâu các ngươi cũng đi theo là được, chỉ cần không gặp rắc rối là được."

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại tiến vào một danh tử sĩ, nói với Huyền Ngọc. "Như cô nương đến nhà bếp lấy ít sủi cảo, đi về phía đại lao bên kia."

Chén trà trong tay Thanh Mặc Nhan vang một tiếng bị ném lên trên bàn, khiến Trường Hận hoảng sợ.

Huyền Ngọc thấy không ổn, vội nói: "Thuộc hạ liền đi gọi Như cô nương về."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nàng muốn đi đâu cứ để nàng đi, các ngươi không rời mắt khỏi nàng là được."

Huyền Ngọc đáp lời lui ra.

Trường Hận cười khanh khách. "Ta còn tưởng Thiếu khanh đại nhân sẽ bắt nàng về đánh đòn đâu."

Thanh Mặc Nhan trừng mắt nhìn Trường Hận một cái: "Chúng ta tiếp tục bàn chính sự."

Bọn họ ở trong thư phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam bên kia ôm theo hộp sủi cảo chạy tới đại lao.

Bởi vì phía sau nàng còn có người của Thanh Mặc Nhan. Cho nên ngục tốt trông coi đại lao cũng không làm khó nàng, trực tiếp mở cửa cho nàng đi vào.

Như Tiểu Lam cầm theo hộp đồ ăn bước xuống bậc thang đá, Huyền Ngọc mang theo ba tử sĩ đi cách xa phía sau.

Đi qua một cái cửa sắt, Như Tiểu Lam nghe thấy phía sau cánh cửa phía trước có tiếng khóc trầm thấp của nữ tử.

"Tiểu Vương gia không muốn gặp khách, Tứ hoàng phi về đi thôi."

"Tĩnh Kỳ đứa nhỏ này... Làm sao có thể như vậy..." Tiếng khóc nữ tử càng ngày càng gần.

Thời điểm Như Tiểu Lam mở cửa ra, vừa vặn đụng mặt với nữ tử bên trong.

"Tứ hoàng phi cẩn thận." Bên cạnh có người đỡ lấy nữ tử kia.

Như Tiểu Lam cầm hộp đồ ăn tránh ra, không có ngã.

"Như cô nương, ngài tới rồi." Có ngục tốt nhận ra nàng đến.

"Ta đến xem Vu Tĩnh Kỳ." Như Tiểu Lam giòn tan nói.

Vẻ mặt ngục tốt khó xử: "A, Như cô nương, không phải chúng ta không muốn để ngài vào, thật sự tiểu Vương gia hắn không muốn gặp ai."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta còn cố ý mang cả sủi cảo cho hắn, bên trong còn có đồng tiền đâu."

Ngục tốt đều cười, bọn họ cũng biết nàng là hài tử Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, bình thường Thanh Mặc Nhan có bao nhiêu sủng ái nàng mọi người đều thấy ở trong mắt, lúc này tự nhiên không dám đắc tội nàng.

Nữ tử ở một bên nghe xong lời này liền hỏi ngục tốt bên cạnh: "Nàng là ai?"

Có người cúi đầu nói: "Nàng là hài tử Thiếu khanh nhận nuôi Như cô nương."

Vừa rứt lời, ai biết nữ tử kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, bổ nhào qua bắt được Như Tiểu Lam, khóc lớn nói: "Tĩnh kỳ cũng chỉ là trẻ nhỏ, hắn đã phạm lỗi gì, vì sao Thiếu khanh có thể tàn nhẫn như thế, nhẫn tâm nhốt hắn ở đây... Ta liều mạng với các ngươi..."

Nhóm ngục tốt bị dọa trắng mặt, tất cả đều vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Tứ hoàng phi, ngài bình tĩnh một chút."

"Thiếu khanh đại nhân cũng chỉ phụng chỉ phá án..."

"Như cô nương cũng chỉ là trẻ nhỏ, ngài nói thế với nàng thì được cái gì a."

Mọi người lôi lôi kéo kéo, thật vất vả mới tách được Như Tiểu Lam cùng Tứ hoàng phi ra.

Tứ hoàng phi khóc lớn, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy hộp thức ăn đến trước ngực, vừa rồi nàng bị đối phương túm được, sau cổ sinh đau.

Nhưng mà nàng cũng không cảm thấy tức giận, bởi vì nàng đã đoán ra được thân phận của đối phương: Mẫu thân Vu Tĩnh Kỳ.

Thời điểm đám người Huyền Ngọc chạy tới ngục tốt đã đem Như Tiểu Lam bảo vệ kín kẽ.

Huyền Ngọc lạnh lùng nhìn Tứ hoàng phi liếc mắt một cái: "Đã qua thời gian thăm tù, mời Tứ hoàng phi về cho."

Tứ hoàng phi che mặt khóc lớn, đúng lúc này, một danh ngục tốt đi đến nói với Như Tiểu Lam: "Như cô nương, tiểu Vương gia mời ngài qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Như Tiểu Lam, ta có thể ôm ngươi được không?

Như Tiểu Lam cầm hộp đồ ăn, đi theo ngục tốt vào một phòng giam trong đại lao.

Vu Tĩnh Kỳ vẫn mặc bộ y phục trước kia, một đầu tóc bạc lộn xộn, suy sụp tựa vào tấm ván gỗ trên giường.

Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói: "Trong nhà không có ai đem y phục đến cho ngươi thay sao?"

Vu Tĩnh Kỳ không để ý đến nàng, ngục tốt bên cạnh nhỏ giọng nói: "Tứ hoàng phi có phái người đưa tới, nhưng mà tiểu Vương gia không chịu thay..."

Như Tiểu Lam bẹp miệng, không nghĩ tới tính tình Vu Tĩnh Kỳ lại trẻ con như thế.

"Mang y phục đến đây, đúng rồi, có lược không?" Như Tiểu Lam hỏi ngục tốt.

Huyền Ngọc dẫn người chờ ở bên ngoài, không để Như Tiểu Lam nhìn thấy.

Ngục tốt rất nhanh đã mang đồ vật lại đây.

"Thay y phục đi, ăn tết là phải đổi quần áo mới." Như Tiểu Lam không cho nói nhiều trực tiếp tiến lên kéo Vu Tĩnh Kỳ.

Những ngục tốt đứng bên ngoài nhìn đều lo lắng đề phòng.

Gần đây tính khí tiểu Vương gia càng ngày càng kém, dù cho hắn là phạm nhân, nhưng bởi vì thân phận tôn quý, nếu hắn không muốn để ý người, nhóm ngục tốt cũng không dám đi quấy rầy hắn.

Vu Tĩnh Kỳ thấy Như Tiểu Lam lôi kéo hắn thay y phục, sắc mặt liền thay đổi: "Đi ra, ta sẽ tự thay."

Như Tiểu Lam cười hì hì ngừng động tác trên tay.

"Xoay người sang chỗ khác." Vu Tĩnh Kỳ quát lớn nói: "Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao."

Như Tiểu Lam cũng không giận, quay người đi chờ hắn thay y phục cùng xử lý tóc tai, sau đó mới xoay người lại.

"Ta mang sủi cảo đến cho ngươi ăn." Nàng đặt hộp đồ ăn lên bàn gỗ: "Đây là do Ngàn Thừa lão gia tử của Đại lý tự tự tay làm a, bên trong còn có đồng tiền nữa." Như Tiểu Lam cười tủm tỉm: "Năm nay ta cũng ăn được một cái."

Nàng đem đồng tiền ra khoe khoang.

Tuy rằng đây là Thanh Mặc Nhan ăn được, nhưng mà nó từ trong miệng nàng nhổ ra, như vậy cũng nên xem như là của nàng đi.

Vu Tĩnh Kỳ cầm lấy đôi đũa, vùi đầu gắp sủi cảo nhét vào miệng.

"Thế nào, thế nào, có phải ăn rất ngon hay không!" Như Tiểu Lam khoa trương duỗi cánh tay.

Nhân bánh no đủ nhiều nước, cắn một miếng liền có hương nồng lan tràn ra, quanh quẩn ở giữa môi răng, thật lâu không tiêu tan.

Vu Tĩnh Kỳ khẽ nhai, yên lặng nuốt sủi cảo xuống.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia nhìn hắn ăn hết hộp sủi cảo, cuối cùng "đinh" một tiếng phun ra một đồng tiền.

Như Tiểu Lam đưa bàn tay ra: "Cung hỷ phát tài, lì xì đi!"

Vu Tĩnh Kỳ cầm đôi đũa cương cứng ở nơi đó.

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới bọn họ đang ở trong đại lao, Vu Tĩnh Kỳ đã không còn là hoàng tôn tôn quý trước kia nữa, mà là một tù nhân, nơi nào còn có hồng bao để lì xì cho nàng.

"Nếu không có hồng bao, vậy lấy đồng tiền ngươi vừa ăn được..." Nàng vốn muốn giúp hắn tìm một cái lý do, không nghĩ tới Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên thu đồng tiền trong lòng bàn tay lại.

"Cái này là của ta, không thể cho ngươi."

"Quỷ hẹp hòi." Như Tiểu Lam bĩu môi.

"Sau này... Ngươi không cần phải đến đây nữa." Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu, Như Tiểu Lam không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn.

"Vì sao?"

"Qua năm, ta sẽ phải đi Ứng Châu."

Hắn bị lưu đày đến Ứng Châu.

"Ta biết, Thanh Mặc Nhan cũng từng nói với ta." Như Tiểu Lam tiếc nuối nói: "Nhưng mà ngươi cũng đừng nản lòng, ngươi còn trẻ, sau này nhất định sẽ có cơ hội trở về."

Vu Tĩnh Kỳ ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn nàng: "Như Tiểu Lam, ta không cần người khác tới an ủi ta, chuyện cho tới bây giờ đều là báo ứng ta đáng phải nhận, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vui vẻ sao, ác nhân ắt có ác báo!"

Nhìn bộ dáng hùng hổ của hắn Như Tiểu Lam không thấy sợ hãi, ngược lại còn bị chọc cười.

"Thôi đi, tiểu thí hài như ngươi thì có gì đáng sợ, nếu thiên hạ này do ta định đoạt, ta sẽ trực tiếp sai người đánh mông ngươi nở hoa, để xem sau này ngươi còn dám làm vậy nữa không."

Như Tiểu Lam tính vốn vô tâm, từ trước đến nay nàng không có cấp bậc quan niệm gì, nhưng lời này lại khiến Vu Tĩnh Kỳ kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là đĩ hạ phạm thượng.

Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay bịt kín miệng nàng: "Ngươi nha đầu thối này, lần sau còn dám nói lung tung, để ý che cái miệng ngươi lại!"

Như Tiểu Lam thật vất vả mới thoát được khỏi tay hắn, cách một cái bàn lè lưỡi với hắn: "Ta cứ nói, ngươi làm gì được ta?"

Bị nàng ép buộc như thế, u ám trong lòng Vu Tĩnh Kỳ ngược lại tan bớt một chút, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Như Tiểu Lam làm mặt quỷ với hắn.

"Đúng rồi, ta có một thứ tốt muốn tặng ngươi." Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ bên hông ra.

Đây là thứ nàng đã chuẩn bị, nét chu sa ở trên không giống với những lá bùa khác.

Nàng đặt lá bùa lên bàn.

Vu Tĩnh Kỳ cau mày không nhận: "Đây là cái gì?"

"Lá bùa dùng để truyền tin tức." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói, bởi vì trong đại lao không cho phép đưa đồ vật riêng cho phạm nhân, cho nên nàng đã gấp lá bùa vô cùng nhỏ, vụng trộm ở trên bàn đẩy qua.

"Tuy rằng nó không có tác dụng to lớn gì, nhưng mà ta vẫn muốn ngươi mang theo, nếu gặp phải nguy hiểm ngươi chỉ cần xé nó ra, ta bên này sẽ nhận được tin tức."

Nhưng mà kinh thành cách Ứng Châu rất xa, dù cho nàng biết được tin tức thì sao, cũng không có biện pháp lập tức đuổi tới.

Như Tiểu Lam có chút áy náy nói: "Cũng có khả năng ta không giúp được cái gì, nhưng mà chỉ cần ta nhận được tin tức, ta nhất định sẽ nghĩ cách... Thanh Mặc Nhan hắn là sẽ có biện pháp đi..."

Vu Tĩnh Kỳ chậm rãi vươn tay, cầm lấy lá bùa được gấp thành hình dạng nhỏ.

"Đa tạ." Hắn phun ra hai chữ.

Lúc này Như Tiểu Lam mới lộ ra biểu cảm cao hứng, dọn hộp đồ ăn trên bàn chuẩn bị quay về.

Vu Tĩnh Kỳ nắm chặt bàn tay, ngay tại lúc Như Tiểu Lam chuẩn bị rời khỏi hắn bỗng nhiên gọi nàng lại.

"Như Tiểu Lam."

"Ân?"

"Ngươi có thể cho ta ôm một chút được không?"

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người, trong tay vẫn cầm hộp đồ ăn.

Đám người Huyền Ngọc ngồi xổm trong góc xó bên ngoài phòng giam, rất nhanh sắc mặt một đám đều đen như đáy nồi.

Này không được a, nếu như để Thế tử bọn họ biết được, còn không biết sẽ phạt bọn họ như thế nào đâu.

Nhưng mà lúc này bọn họ lại không thể chạy ra ngăn cản, một đám chỉ có thể dùng sức ho khan, ý đồ muốn cho Như Tiểu Lam chú ý.

Như Tiểu Lam căn bản là không chú ý tới động tĩnh bên ngoài phòng giam.

"... Như vậy... Không tốt đi." Nàng do dự nói: "Để Thanh Mặc Nhan biết hắn sẽ không vui."

Nàng đối với việc nam nữ ôm nhau một chút, khoác bả vai, hay bắt tay cái gì đó cũng không hề bài xích.

Giữa bằng hữu có những động tác như vậy với nhau, cũng không tính là gì.

Nhưng trong mắt Thanh Mặc Nhan những thứ đó lại như một vùng cấm, để hắn biết sẽ bị phạt.

Bức nàng ở trước mặt mọi người nói thích hắn, có khi còn muốn nàng kể ra hai mươi điểm tốt của hắn...

Thiên a, những thứ này có thể đem nàng bức điên.

Ngay lúc nàng do dự, Vu Tĩnh Kỳ đã đứng dậy, tiến lên ôm chặt nàng.

Không đợi Như Tiểu Lam kịp có động tác,Vu Tĩnh Kỳ liền thả tay, lui về phía sau.

"Ngươi về đi." Vu Tĩnh Kỳ thản nhiên nói.

Ta sẽ nhớ kỹ mùi hương của ngươi, mùi hương chỉ thuộc về một mình ngươi.

"Nhớ rõ lần sau không cần đến nữa."

Dù cho cả đời này không gặp lại nhau, ta cũng sẽ không quên ngươi.

"Không tiễn."

Nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, ta sẽ không lưu luyến, nếu chúng ta chưa từng quen biết, ta sẽ không tương tư.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Một ngày vi sư, cả đời vi phụ

Như Tiểu Lam ra khỏi đại lao, vừa đến bên ngoài liền nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng dưới bậc thang nói chuyện với ngục tốt.

"Thanh Mặc Nhan, sao ngươi lại đến đây?" Như Tiểu Lam chạy tới.

"Tứ hoàng phi vừa tới đây?" Hiển nhiên Thanh Mặc Nhan đã biết hết chuyện phát sinh vừa nãy.

"Ân, vừa vặn gặp được." Như Tiểu Lam cũng không muốn đi cáo trạng chuyện nhỏ kia.

"Có làm bị thương ngươi không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén, xẹt qua trên người nàng, đột nhiên duỗi tay ôm nàng lại gần, vén cổ áo sau gáy nàng ra.

Chỗ gáy nàng có ba vết cào thật dài, rõ ràng là do móng tay gây lên.

"Không sao, không sao, ta không cảm thấy đau." Như Tiểu Lam cuống quít dùng tay che lại.

Thanh Mặc Nhan nhấc người nàng lên tựa như xách một con gà con.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên chính mình là do ai nuôi rồi sao?"

Lại nữa, ta biết!

Như Tiểu Lam suy sụp từ bỏ việc giãy giụa.

"Ngươi."

"Ngươi bị bắt nạt, sẽ làm mất mặt ai?"

"Ngươi." Đại não không kịp suy nghĩ kỹ, Như Tiểu Lam bi ai cảm giác được chính mình đã bị Thiếu khanh đại nhân mạnh mẽ tẩy não.

"Vậy ngươi cảm thấy ta nhìn thấy cái này sẽ cao hứng?" Thanh Mặc Nhan xách nàng về sân làm việc của hắn.

Như Tiểu Lam vốn định nói kia chỉ là vết thương nhỏ, nhưng khi thấy sắc mặt không vui của người nào đó, nàng cảm thấy nên im lặng sẽ tốt hơn.

Thanh Mặc Nhan tìm thuốc mỡ bôi lên vết thương sau gáy cho nàng.

Thuốc mỡ mát lạnh, nàng thoải mái nheo lại hai mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng vô tâm vô phế này của nàng, oán hận tăng lực đạo trên tay.

Như Tiểu Lam cảm thấy hơi đau, lấy lòng hừ hừ hai tiếng, chỉ tiếc hiện tại nàng không có đuôi, bằng không nhất định là đang phe phẩy không ngừng.

Thanh Mặc Nhan thu tay lại, xụ mặt ngồi ở một bên đọc sách.

Như Tiểu Lam lăn một vòng trên giường, lăn đến bên người hắn, lấy lòng nói: "Đêm nay chúng ta không về phủ sao?"

"Không về." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng phun ra hai chữ, ánh mắt không nhìn nàng dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam đặt tay nhỏ bé lên đùi hắn.

"Lấy ra." Chân Thanh Mặc Nhan run lên, nhưng cũng không đẩy tay nàng xuống.

Như Tiểu Lam thuận thế bò lên, bám ở trên người hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ta thích ngươi." Phải dùng bất cứ giá nào, còn không phải là mất mặt thôi sao? Cho ngươi! Cầm đi!

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhịn không được co rút hai cái.

Như Tiểu Lam lấy lòng tiến sát lại gần hôn lên mặt hắn: "Không cần tức giận, ta thích ngươi còn không được sao, thích ngươi nhất."

"Ngươi coi ta là tiểu hài tử ba tuổi?" Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng.

Không phải ba tuổi, ngươi rõ ràng chỉ có hai tuổi.

Như Tiểu Lam cười hắc hắc, dùng mặt cọ tới cọ lui trên người hắn.

Cứ làm như thế này, ta cũng không tin ngươi có thể tiếp tục lạnh mặt không thèm để ý đến ta.

Như Tiểu Lam xuất ra toàn bộ thủ đoạn, lôi hết các loại bí kíp bán manh ra, hết làm nũng rồi lại lấy lòng, quả thực giống như một bình mật ong.

Gương mặt Thanh Mặc Nhan có chút vặn vẹo.

Hắn thật sự nhịn không nổi nữa, nhưng lại không muốn đầu hàng nhanh như thế.

Một chủ một sủng rơi vào thế giằng co, đúng lúc này, Huyền Ngọc đứng ngoài cửa nói: "Thế tử, thư đồng của Tiêu tiên sinh Bạch Hạc học viện đến đây, nói Tiêu tiên sinh ốm đau, muốn tìm ngài mượn tạm chút bạc."

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ: "Tiêu tiên sinh nào?"

Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa, bên cạnh hắn là thư đồng của Tiêu tiên sinh, thư đồng rất muốn khóc: "Tiên sinh nhà ta là Tiêu Sa Lai."

"Gọi là cái gì Lai?" Như Tiểu Lam thốt lên.

"Nga, là hắn." Thanh Mặc Nhan Nhan nhân cơ hội ôm lấy Như Tiểu Lam, bàn tay to tùy ý xoa nắn nàng: "Hắn chính là tiên sinh của Bạch Hạc học viện, cũng không phải tiên sinh dạy học bình thường, tại sao lại gặp khó khăn về tiền bạc?"

Thư đồng ở ngoài cung kính nói: "Tiên sinh nhà ta ngày thường đều ở lại trong học viện, tuy rằng có nhà riêng trong thành, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới đến ở, của cải của hắn đều để trong học viện, bây giờ học viện bị niêm phong, không lấy mấy thứ kia ra được, đến ngay cả bạc cũng đã dùng hết..."

Bạch Hạc học viện bị Đại lý tự dán giấy niêm phong, trước lúc tiểu Vương gia đi lưu đày, học viện không được phép mở cửa, kết quả là Tiêu tiên sinh bất hạnh bị liên lụy, tết nhất, tất cả bạc đều ở trong học viện không lấy ra được, tức giận quá nhiều sinh ra bệnh.

"Tiên sinh nhà ta nói, để ta tới tìm Như cô nương." Thư đồng kiên trì nói: "Hắn còn nói một ngày vi sư, cả đời vi phụ, hắn dạy học cho Như cô nương một thời gian, nàng nhất định sẽ không làm như không thấy."

"Ầm" một tiếng, không biết đồ vật nào trong phòng bị nhém xuống đất, dọa thư đồng bên ngoài run rẩy.

Kỳ thực hắn cũng không muốn nói lời này ra, nhưng mà Tiêu tiên sinh một hai bắt hắn phải nói như thế, hắn còn lo lắng nếu không mang được bạc về sẽ bị tiên sinh mắng đâu.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Thanh Mặc Nhan khoác áo lông cừu dày bước ra ngoài: "Huyền Ngọc, chuẩn bị xe, chúng ta đi thăm Tiêu tiên sinh."

Mấy chữ cuối cùng giống như chui ra từ kẽ răng.

Như Tiểu Lam cũng khoác áo choàng, đi theo Thanh Mặc Nhan ra khỏi Đại lý tự.

Thư đồng dẫn đường, rất nhanh đã tới chỗ ở của Tiêu tiên sinh.

Đi qua ba tiểu viện, trong viện cũng không có tôi tớ nào, quả nhiên chỉ là một chỗ ở tạm thời.

Ngoài cửa có một bếp lò nhỏ, trên bếp lò có đặt một ấm thuốc.

Thư đồng vừa vào viện liền gân cổ lên kêu: "Tiên sinh, tiên sinh, Như cô nương tới thăm ngài đây."

Trong phòng vang lên tiếng nói u ám của Tiêu Sa Lai: "Nàng còn biết đường tới đây, đã nói một ngày vi sư, cả đời vi..." Còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên thấy Thanh Mặc Nhan đen mặt đi vào.

Tiêu Sa Lai cứng đờ tại chỗ, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần nói tiếp: "Một ngày vi sư, cả đời vẫn là vi sư..."

Như Tiểu Lam thật vất vả mới nhịn được cười, đi vào theo Thanh Mặc Nhan.

Vi phụ? Việc này mà Tiêu tiên sinh cũng dám nghĩ đến, muốn chiếm tiệm nghi cũng không nhìn trước xem Thanh Mặc Nhan là người nào.

Nếu nàng gả cho Thanh Mặc Nhan, kia Tiêu tiên sinh chẳng phải là muốn làm cha vợ hắn sao?

Loại tiện nghi này sao Thanh Mặc Nhan có thể để cho người khác chiếm.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Tiêu Sa Lai, sâu trong đáy mắt không có lấy một tia sáng: "Trong thời gian ngắn này e rằng học viện sẽ không mở cửa, sợ là Tiêu tiên sinh phải uống gió thêm một thời gian nữa rồi."

Nghe xong lời này, Tiêu Sa Lai ho dữ dội lên.

Ban đầu hắn cũng không muốn đi tìm Như Tiểu Lam, nhưng mà Đại lý tự có lệnh, không cho phép những người trong học viện tự tiện ra khỏi chỗ ở, nếu hắn bảo thư đồng đi tìm người khác, lo lắng sẽ xảy ra phiền toái không cần thiết, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đi tìm Như Tiểu Lam.

Bởi vì nàng và Thanh Mặc Nhan ở cùng một chỗ, hắn đi tìm Thanh Mặc Nhan sẽ không có người nói này nói nọ.

"Huyền Ngọc, đưa bạc cho thư đồng." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Huyền Ngọc theo lời đưa bạc cho thư đồng.

Thanh Mặc Nhan đứng ở mép giường duỗi tay cố ý vô tình chạm vào kiện y phục màu hồng phấn, trên mặt mang theo tia cười ác ý: "Sau này cần gì cứ bảo thư đồng đến tìm ta là được, Tiểu Lam vẫn là hài tử, nếu tiên sinh không sợ bị nàng làm tức đến hộc máu thì đừng tới tìm nàng, sống lâu thêm vài năm, cũng có thể dạy thêm được vài học sinh."

Hiển nhiên đối phương muốn làm "thương tổn" đến y phục hắn thích nhất, Tiêu Sa Lai tức đến hai mắt biến thành màu đen, thân thể mềm nhũn, ngã trở lại giường.

"Tiên sinh, tiên sinh!" Thư đồng kinh hô nhào đến, liều mạng lay động thân thể Tiêu Sa Lai, khóc lóc như tiên sinh nhà hắn đã chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Yến hội hỗn loạn, phụ tử ly tâm trước mặt mọi người

Ngày hôm sau Thanh Mặc Nhan mới mang Như Tiểu Lam về Thanh Hầu phủ.

Trên dưới trong phủ là một cảnh tượng bận rộn, so sánh ra, trong viện Thanh Mặc Nhan có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cả một ngày Thanh Mặc Nhan đều ở trong thư phòng, hết viết chữ lại vẽ tranh, Như Tiểu Lam nhàm chán muốn chết, may mắn có Sử Đại Thiên ở đây, hắn thường xuyên kể mọi chuyện phát sinh trong phủ cho nàng nghe.

"Trong phủ muốn tổ chức yến hội?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói, mắt thấy sắp đến tết, nhà ai cũng bận rộn, lúc này sao còn mở yến hội a.

"Hầu gia là muốn mời nhiều người đến đây, để cho cô mẫu quan sát tìm một người thích hợp." Sử Đại Thiên cười hắc hắc nói: "Nhị thiếu gia tiếp nhận công việc, kết quả không đâu vào đâu, tiền bạc không đủ, Hầu gia đến một chút tiền cũng không chịu bỏ ra, nói nhị thiếu gia tự lấy bạc trong viện mình mà lo liệu."

"Này cũng quá keo kiệt đi." Như Tiểu Lam thở dài.

"Ai nói không phải đâu, ta nhìn mấy thứ đặt mua để trong phòng bếp, kia đều là đồ không tươi mới, hôm đó Như cô nương tuyệt đối đừng ăn cá, mùi vị kia... Chậc chậc, chắc phải dùng cả bình muối mới che được cái mùi thối đó đi... Còn có thịt các thứ..."

Hai người ghé lại gần nhau nói nhỏ, kể lể Hầu gia keo kiệt thế nào, Như Tiểu Lam thường thường cười ra tiếng.

Phía cửa sổ trên đỉnh đầu chợt vang lên giọng nói của Thanh Mặc Nhan: "Các ngươi không tính đi đến nơi khác nói chuyện sao."

Trắng trợn ở dưới cửa sổ của Thanh Mặc Nhan nói xấu phụ thân hắn, dù cho Thanh Mặc Nhan không thèm để ý, nhưng mà chung quy lại cũng không mấy dễ nghe.

Như Tiểu Lam lè lưỡi, lôi kéo Sử Đại Thiên trốn đến nơi khác nói chuyện.

Thanh Mặc Nhan nhìn hai thân ảnh lấm la lấm lét, bất đắc dĩ thở dài.

Trước kia khoản chi tiêu Hầu phủ chủ yếu là lấy từ chỗ hắn, cho nên làm một bữa tiệc thượng đẳng cũng rất dễ dàng, nhưng mà từ khi Thanh Mặc Nhan khóa nhà kho của hắn lại, lão Hầu gia rốt cuộc không lấy được một phân tiền nào từ chỗ hắn nữa, cho nên mới đánh chủ ý lên người con trai thứ hai.

Không đủ tiền?

Xin lỗi, hắn chỉ chi chút bạc đó, nếu không đủ các ngươi tự mình nghĩ cách đi, dù sao của hồi môn của Ngũ thị cũng không ít, lấy đi mấy trăm lượng cũng không khiến nàng thành người nghèo được.

Yến hội hôm đó, khách khứa tới phủ không ít, nhưng tất cả đều là khách nam, đến một nữ quyến cũng không có, kết quả cô mẫu cùng Tần Thiệu Du không có cách nào ra gặp khách, chỉ có thể tránh sau đại sảnh.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì a." Cô mẫu lòng tràn đầy mất hứng.

Thật vất vả mới có cơ hội mang nữ nhi lộ diện, không nghĩ tới tất cả khách nhân đều là nam tử, các nàng đến ngay cả mặt mũi cũng không thể để lộ, chỉ có thể ở một nơi bí mật gần đó vụng trộm nhìn.

Tần Thiệu Du nhìn ra được mẫu thân đang nóng vội, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể bồi nàng lẳng lặng ở phòng khách nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhị thiếu gia vô cùng bận rộn, Tần Thiên Du giúp hắn không ít việc, nhưng tất cả khách nhân đều không biết hắn, cho nên nhị thiếu gia không ngừng giới thiệu biểu ca của mình với mọi người, một canh giờ sau, hắn đã mệt đến cổ họng khô khốc.

Đến giờ khai tiệc lại càng trở nên loạn hơn.

Món cá phòng bếp làm mặn muốn chết, thịt sườn nướng ửa ra cả đống mỡ, đến ngay cả đậu phụ cũng hơi nát.

Khách nhân hai mặt nhìn nhau, rượu trong bình nhạt chẳng khác nước là bao.

Lão Hầu gia không ngừng nói chuyện với khách nhân, trên mặt mang theo mỉm cười, nhưng sắc mặt lại trắng bệch đến cực điểm.

Chỉ có Tần Thiên Du được tính là tự tại, nhân cơ hội kết thêm nhiều bằng hữu.

Không khí trong bữa tiệc càng ngày càng quái dị, cuối cùng, thậm chí đến ngay cả thanh âm nói chuyện cũng nhỏ dần. Mọi người cầm đôi đũa nhìn một bàn đầy đồ ăn lại không biết nên hạ đũa ở đâu.

Nhị thiếu gia đỏ mặt lên.

Thật sự hắn đã tận lực rồi.

Vì bữa tiệc hôm nay hắn còn ép Ngũ thị phải lấy ra bốn trăm lượng bạc, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn là vì chưa từng tiếp quản qua những chuyện như thế này, không biết cách quản lý, khiến đồ ăn kém muốn đòi mạng.

Rốt cuộc lão Hầu gia cũng chịu không nổi nữa, phân phó quản gia bên người: "Đi mời Thế tử đến đây."

Quản gia đi, không tốn bao nhiêu thời gian thật đúng là đã mời được Thanh Mặc Nhan tới.

Mọi người thấy Thanh Mặc Nhan ngồi vào vị trí, bầu không khí lúc này mới khôi phục lại một chút. Không ít người đứng lên ý đồ đi đến chào hỏi với hắn.

Thanh Mặc Nhan chỉ ngồi không đến nửa canh giờ liền rời đi.

Ánh mắt mọi người một lần nữa hướng về phía lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Tần Thiên Du nhìn ra được chút manh mối, tiến đến trước mặt nhị thiếu gia nói: "Thế tử đây là xảy ra chuyện gì, trước kia cho dù hắn luôn lạnh mặt nhưng vẫn giúp cữu cữu chuẩn bị tốt chuyện trong phủ, chẳng lẽ đã náo ra chuyện gì không thoải mái?"

Nghe xong lời này, nhị thiếu gia chỉ có thể cười khổ.

Như Tiểu Lam bên kia cho rằng Thanh Mặc Nhan đi ra ngoài xã giao, thế nào cũng phải đến chạng vạng tối mới về, cho nên tự mình sai người chuẩn bị cơm, còn bảo họ làm thêm món canh trứng.

Canh trứng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, nhưng lại quá nóng, từ khi biến thành động vật thì nàng không ăn được mấy món nóng nữa, cho nên chỉ có thể ngồi ngửi mùi thơm từ trong bát bay ra, không dám uống một ngụm.

Đột nhiên, từ trên đỉnh đầu vươn đến một bàn tay, cầm cái bát đi.

Như Tiểu Lam khẩn trương, nhảy dựng lên chuẩn bị đoạt lại.

"Thành thật chút đi." Thanh Mặc Nhan ấn nàng trở về.

"Ngươi như thế nào lại về giờ này?" Như Tiểu Lam ngạc nhiên hỏi.

"Sao nào, sợ ta đoạt mất thức ăn của ngươi?" Thanh Mặc Nhan cầm bát bước đến trước cửa sổ, không lâu sau bát canh trứng đã nguội đi.

"Không phải ngươi đi dự tiệc sao? Chẳng lẽ ngươi cũng chưa ăn gì?" Như Tiểu Lam tiếp nhận bát nhỏ từ trong tay hắn.

Thanh Mặc Nhan cười nhạo: "Cái loại yến tiệc kiểu này, đến ngay cả Sử Đại Thiên còn cảm thấy chướng mắt, ta sẽ ăn?"

Như Tiểu Lam cười khanh khách, múc một thìa canh trứng đút vào trong miệng hắn: "Nếm thử xem món này thế nào."

"Đồ ăn của tiểu hài tử." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói. Nhưng lại uống thêm vài ngụm, cuối cùng một bát nhỏ canh trứng đã bị hắn uống hơn phân nửa.

Như Tiểu Lam đau lòng muốn chết, dùng thìa cẩn thận vét nốt chỗ đáy.

Thanh Mặc Nhan thấy vậy trong lòng rất nhanh đều hóa thành nước: "Muốn ăn thì bảo nhà bếp làm tiếp là được, ta cũng không tiếc gì vài quả trứng gà."

Hai người đang nói chuyện, Huyền Ngọc ở bên ngoài nói: "Thế tử, quản gia lại đến đây, nói Hầu gia mời ngài qua đó."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu kỳ quái nói: "Còn muốn qua đó?" Xem ra Hầu gia đối với việc Thanh Mặc Nhan rời đi rất không hài lòng.

Thanh Mặc Nhan ngồi im động cũng không động.

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ nhìn Huyền Ngọc ngoài cửa, Huyền Ngọc thấy Thanh Mặc Nhan không động, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể đi ra đáp lời quản gia.

Quản gia trở lại bữa tiệc nói cho lão Hầu gia nghe, Hầu gia lập tức nổi giận.

Làm trò trước mặt nhiều khách nhân như thế, Thanh Mặc Nhan một chút mặt mũi cũng không muốn cho hắn.

"Tiếp tục đi mời." Hầu gia cả giận nói: "Nếu hắn không tới, ngươi liền hỏi hắn, có còn coi ta là phụ thân nữa không, trong mắt hắn còn cái gia đình này nữa không!"

Quản gia không dám chậm trễ, một đường chạy đến viện Thanh Mặc Nhan, nói y nguyên theo lời lão Hầu gia.

Như Tiểu Lam thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan đang dần dần chìm xuống.

Nếu nói trước kia phụ tử bọn họ vẫn còn chút giao thiệp riêng, thì lúc này đây cũng đã bị lão Hầu gia trực tiếp đưa lên mặt bàn rồi.

Nếu Thanh Mặc Nhan không lộ mặt mà nói, sẽ bị mọi người coi là không tôn trọng tôn trưởng, lão Hầu gia sẽ chiếm thế thượng phong.

Thanh Mặc Nhan đứng lên, không nói một tiếng đi ra ngoài.

Trong lòng Như Tiểu Lam bùm một tiếng, Thanh Mặc Nhan bởi vì chuyện mẹ đẻ hắn nên vẫn luôn ôm địch ý với lão Hầu gia, đặc biệt sau đêm đó nghe nha hoàn của mẫu thân hắn nói ra hết mọi chuyện, nàng đã biết, sẽ có một ngày, Thanh Mặc Nhan cùng lão Hầu gia sẽ xé rách mặt nhau.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy không ổn, vội gọi Sử Đại Thiên tới, nói nhỏ với hắn vài câu.

Sử Đại Thiên gật đầu liên tục, lặng lẽ đi theo Thanh Mặc Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Ta thật sự là con của ngươi sao?

Khi mọi người một lần nữa nhìn thấy Thanh Mặc Nhan xuất hiện trong bữa tiệc, đã ý thức được tình huống có chút không ổn.

Trước sự chất vấn của lão Hầu gia, biểu hiện của Thanh Mặc Nhan vẫn bình tĩnh dị thường, nhưng mà càng là như vậy, mọi người càng cảm giác được một loại áp lực vô cùng lớn.

Huyền Ngọc mang theo thủ hạ của hắn lặng lẽ chiếm cứ vị trí có lợi, nhìn chằm chằm hộ vệ Hầu phủ.

Thanh Mặc Nhan bước đến, lại không hề ngồi xuống, mà lập tức đi đến trước mặt phụ thân hắn.

"Vừa rồi phụ thân phái người đến chất vấn ta, nói có còn coi ngươi là phụ thân nữa hay không, trong mắt còn có cái gia đình này nữa hay không, ta cũng muốn hỏi ngươi một câu... Ta có phải là nhi tử của ngươi hay không?"

Bữa tiệc lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn trộm về phía lão Hầu gia.

Bọn họ từng nghe nói qua những lời đồn liên quan đến việc phụ tử Thanh Hầu phủ bất hòa. Nhưng mà từ trước đến nay vẫn luôn che giấu với người bên ngoài, xé rách mặt giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên trông thấy.

Không ít người đều ôm tâm lý xem kịch vui lẳng lặng nhìn, ai cũng không lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, ngữ khí không mang theo một tia cảm tình khiến lão Hầu gia sởn cả tóc gáy.

"Ngươi nói bậy cái gì đó, ngươi làm sao có khả năng không phải nhi tử của ta." Lão Hầu gia nổi giận nói.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi đến gần phụ thân hắn: "Nếu phụ thân đã thừa nhận ta là nhi tử của ngươi, ta đây lại càng không hiểu, ngươi chưa từng đối xử tử tế với mẫu thân ta, sao có tư cách lôi tình thân ra nói?"

Hầu gia hoảng sợ sửng sốt, tất cả mọi người ở đây cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại đem chuyện của mẫu thân hắn ra nói.

Mẹ đẻ hắn đã chết bao nhiêu năm, lần trước Hoàng thượng còn phong mẹ đẻ hắn Lục thị làm nhất phẩm phu nhân.

Nhị thiếu gia bị dọa choáng váng, kề sát sau lưng Thanh Mặc Nhan thấp giọng khuyên nhủ: "Đại ca, huynh đừng như vậy, nhiều người nhìn vào như thế..."

"Phụ thân còn không để ý việc này, ta sợ cái gì." Thanh Mặc Nhan không quay đầu lại nói.

Khóe mắt lão Hầu gia giật giật, vừa rồi hắn nhất thời xúc động tỏ ra là một phụ thân uy phong trước mặt mọi người, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại không bị hắn đẩy quay vòng, hiện tại cư nhiên còn hỏi ngược lại hắn.

"Chuyện giữa ta và mẫu thân ngươi thì có liên quan gì đến ngươi?" Lão Hầu gia phục hồi tinh thần, quát lớn: "Có nhiều khách nhân ở đây như thế, ngươi đừng có giở trò lôi uy phong cái chức Đại lý tự Thiếu khanh ra đây."

"Chuyện của mẫu thân ta đương nhiên có liên quan đến ta." Thanh Mặc Nhan đột nhiên mỉm cười, ánh mắt bắn ra tia khiêu khích: "Mẫu thân ta rõ ràng là chính thê của ngươi, nhưng nàng lại bị chôn ở một nơi hoang vu hẻo lánh, này nguyên nhân trong đó, sợ là chỉ có mình phụ thân mới nói ra được đi."

Nghe vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Đây chính là một tin tức kinh thiên động địa.

Chính thê của Thanh Hầu phủ cư nhiên lại bị chôn ở một nơi hoang vu hẻo lánh, đây chính là chuyện khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Lão Hầu gia khẽ rùng mình, cơ mặt run rẩy không ngừng.

"Phụ thân không định giải thích rõ ràng sao?" Thanh Mặc Nhan lại tiến lên một bước.

Hầu gia theo bản năng lùi thân thể về phía sau.

Nhưng mà hắn đã quên, hiện tại hắn đang ngồi trên ghế, thân thể hướng quá mức về phía sau, kết quả cả người và ghế đều ngã xuống đất.

Nhị thiếu gia khinh hô bổ nhào qua: "Phụ thân, phụ thân!"

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn lão Hầu gia đang được nhị thiếu gia đỡ dậy.

"Phụ thân luôn miệng nói ta không đem cái gia đình này để ở trong mắt, vậy ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi đã bao giờ coi ta là con của ngươi chưa, có lúc ta còn nghĩ... Có lẽ ta không phải con ruột của ngươi..."

"Câm miệng! Câm miệng!" Lão Hầu gia giận dữ, đẩy nhị thiếu gia ra đứng thẳng thân thể: "Đồ nghịch tử, ngươi là đang muốn làm ta tức chết sao, đừng nghĩ rằng ngươi nhận được vô vàn thánh ân liền được phép ở đây diễu võ dương oai, lần này ta phải bẩm báo đến trước điện, nhất định phải xử trí thứ con bất hiếu như ngươi!"

"Ngươi muốn bẩm báo đến trước điện?" Thanh Mặc Nhan nhướng mày, đuôi mắt mang theo tia rét lạnh: "Cũng tốt, phụ thân nhất định phải nói với Hoàng thượng, bảo ngài ấy đoạt lại vị trí Thế tử của ta, để nhị đệ đảm đương vị trí con trưởng của ngươi mới tốt."

Hầu gia ngón tay run rẩy chỉ thẳng mặt Thanh Mặc Nhan: "Ngươi... Ngươi dám..."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi xoay người sang chỗ khác: "Chỉ vì công việc bận rộn nên ta không thể tới đây chống đỡ giúp phụ thân, phụ thân lại vì thế mà chất vấn ta, còn muốn náo lên đến trước điện, nếu ngươi đã không sợ ném đi mặt mũi, vậy thì ta đây lại càng không sợ."

Nói xong hắn vung tay áo muốn rời đi.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Lão Hầu gia mí mắt sắp liệt.

Giờ phút này nếu hắn cứ để Thanh Mặc Nhan đi như thế, bộ mặt già này của hắn coi như mất hết.

Cho nên hắn phải khiến Thanh Mặc Nhan phải cúi đầu với hắn.

"Ngăn hắn lại cho ta!" Lão Hầu gia kêu lên.

Hộ vệ trong phủ liền tiến tới.

Huyền Ngọc lập tức dẫn người nghênh đón, tất cả đều đặt tay lên chuôi kiếm bên hông, không nhường dù chỉ là một bước.

Bước chân Thanh Mặc Nhan cứng lại, hơi nghiêng người nhìn về phía phụ thân hắn, bỏ lại một câu: "Đợi đến trước điện, mong phụ thân có thể trả lời vấn đề ta đưa ra, bằng không để Hoàng thượng hỏi đến, ngươi còn muốn tìm lý do, đến lúc đó sợ rằng sẽ không phải là mất mặt không thôi đâu."

Thanh Mặc Nhan vươn ngón trỏ ra, điểm nhẹ vài cái lên đầu mình, sau đó quay người rời đi.

Mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Thanh Mặc Nhan cũng đủ ngông cuồng, trước mặt mọi người dám uy hiếp phụ thân hắn.

Động tác cuối cùng kia của hắn, rõ ràng là đang ám chỉ phụ thân hắn, nói không cẩn thận sẽ bị rơi đầu.

Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận, mọi người lại cảm thấy Thanh Mặc Nhan cũng không phải là đang nói quá.

Trong mắt Hoàng thượng không cho phép chứa một hạt cát, ngươi dám vì chuyện nhỏ trong nhà náo đến tận trước mặt Hoàng thượng, thì phải có dũng khí gánh chịu hậu quả.

Thanh Mặc Nhan vừa dẫn người rời đi, ánh mắt lão Hầu gia liền trợn lên, thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất.

Nhị thiếu gia sợ hãi, vội vàng kêu quản gia đến đỡ người.

Bữa tiệc loạn thành một đoàn.

Giữa lúc hỗn loạn, mọi người đều nhỏ giọng nghị luận chuyện vừa rồi.

"Ai, kỳ thực Thế tử cũng không dễ dàng gì... Bị Hầu gia bức ép nhiều năm như thế."

Không biết từ nơi nào truyền đến một thanh âm trầm thấp.

"Người ngoài sao có thể biết, bài vị mẹ đẻ Thế tử còn không được đặt trong từ đường phủ chúng ta đâu."

"Ta cũng nghe nói, tối hôm đó Hoàng thượng hạ chỉ, bài vị mới được làm."

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy có mấy người ăn mặc như hạ nhân đang khe khẽ nói nhỏ.

Sử Đại Thiên giả dạng gã sai vặt, ra vẻ thần bí nói: "Việc này cũng thật kỳ quái, rõ ràng mẹ đẻ Thế tử chúng ta là chính phi Hầu phủ, vì sao bài vị lại không được đặt ở từ đường..."

"Nói vậy ngôi mộ ở vùng hoang vu hẻo lánh kia đúng là của Lục phu nhân?"

"Thế tử tự mình đi xem, thật sự là rất thảm... Bia mộ bị nứt hết, đến ngay cả người dâng hương tảo mộ cũng không có, trước kia Hầu gia còn không chịu nói cho Thế tử biết mẹ đẻ hắn được chôn ở đâu..." Sử Đại Thiên liên tục thở dài.

"Ta cảm thấy, Hầu gia nhất định có bí mật không muốn để cho ai biết..."

Tuy rằng yến hội Hầu gia tổ chức không có gì đặc biệt, nhưng mà khi mọi người rời đi, một đám lại như được tiêm thêm máu gà.

Qua hai ngày thời gian, tin tức đã truyền khắp kinh thành, mọi người đều biết chuyện liên quan đến mẹ đẻ Thế tử Thanh Hầu phủ.

Hoàng thượng rốt cuộc không ngồi yên được nữa.

Hắn hạ chỉ truy phong Lục thị làm nhất phẩm phu nhân, chuyện bài vị hắn cũng có nghe nói qua, lúc đó vì e ngại mặt mũi Thanh Mặc Nhan, nên đành nhắm một mắt, mở một mắt.

Không nghĩ tới Lục thị cư nhiên bị chôn cất ở một nơi hoang vu hẻo lánh, này không phải là đang đánh lên mặt Hoàng đế hắn sao.

Hoàng đế hạ chỉ, triệu lão Hầu gia vào cung, mắng mỏ một hồi, cuối cùng còn lệnh cho hắn phải di dời mộ Lục thị quay về.

Khi Thanh Mặc Nhan nghe được tin tức này, lại khinh thường cười lạnh.

Kia chỉ là một phần mộ trống không, hắn muốn, không phải chỉ có thế này.

Lật xem bản đồ trên bàn, ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở một chỗ, đó là nơi Trường Nguyên lão tiên sinh ẩn cư.

———

Tiếc nuối lớn nhất của ta là trong phim không có Sử Đại Thiên:"((((

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Bị coi là búp bê, Thanh Mặc Nhan ta có đẹp không?

Mấy ngày liên tiếp Thanh Mặc Nhan đều ở trong viện vội vàng chuẩn bị cho việc đi gặp Trường Nguyên tiên sinh, việc Hoàng thượng hạ chỉ bảo Hầu gia di dời phần mộ của Lục thị hắn căn bản không hề có ý muốn nhúng tay vào.

Lúc mới bắt đầu Hầu gia còn lo lắng hắn sẽ nhảy ra gây phiền toái, kết quả từ đầu đến cuối, Thanh Mặc Nhan đến ngay cả mặt cũng không lộ diện.

Một ngày này, Hoàng thượng đi đến cung Hoàng hậu, khó có được một ngày ở lại dùng cơm trưa với Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng nghe qua chuyện của Thanh Hầu phủ.

"Tính tình Thiếu khanh cũng quá cứng ngắc rồi, mặc kệ thế nào Hầu gia cũng là phụ thân hắn, làm sao có thể náo mọi chuyện ra thế này."

Hoàng thượng lại không cho là đúng.

Thanh Mặc Nhan càng bị cô lập, hắn càng muốn trọng dụng người này.

Hoàng thượng không cần lo lắng sau lưng Thanh Mặc Nhan sẽ có người mượn hắn để gây sóng gió.

"Khi Hầu gia di dời mộ Lục thị về, nghe nói Thiếu khanh đến ngay cả mặt cũng không lộ diện?" Hoàng hậu hỏi.

"Ân." Hoàng thượng cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Hoàng hậu nhíu mày liên tục: "Thiếu khanh náo mọi chuyện đến mức này, không phải vì muốn di dời mộ mẹ để hắn về sao, vì sao đến ngay cả mặt cũng không lộ diện."

"Tính tình Thiếu khanh chính là như vậy." Hoàng thượng đã sớm thấy nhiều nhưng không thể trách.

Hoàng hậu lại vẫn không hiểu, suy nghĩ nửa ngày đột nhiên nói: "Đúng rồi, thần thiếp nghe nói cô mẫu Thiếu khanh đã tới kinh thành, muốn tìm một gia đình tốt cho biểu muội hắn, Hoàng thượng không bằng thưởng cho bọn họ một cái ân điển, cũng tránh cho phụ tử bọn họ tâm sinh xa cách."

Hoàng đế suy nghĩ một chút: "Nàng có ý kiến gì hay?"

Hoàng hậu cười nói: "Chất nữ Liễu Dương quận chúa của thần thiếp vừa vặn muốn mở một buổi tiệc chiêu đãi, theo ý kiến của thần thiếp, không bằng để cô mẫu Thiếu khanh đem nữ nhi nàng tới đó đi."

Hoàng đế nghe xong liên tục gật đầu, nếu cô mẫu Thanh Mặc Nhan có thể mượn cơ hội này chọn một gia đình tốt cho nữ nhi, Thanh Hầu phủ nhất định sẽ cảm kích ân điển này của Hoàng đế.

Vì thế thiệp mời tiệc chiêu đãi rất nhanh đã được đưa tới Thanh Hầu phủ.

Thanh Mặc Nhan đang muốn thừa dịp những ngày cuối năm được nghỉ mang theo Như Tiểu Lam đi tìm Trường Nguyên tiên sinh, sau khi nghe xong việc này đành phải lùi kế hoạch lại vài ngày.

"Chờ tiệc chiêu đãi phủ Liễu Dương quận chúa kết thúc, chúng ta sẽ đi." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam bĩu môi, đối với Liễu Dương quận chúa người này, nàng đến ngay cả nửa điểm hảo cảm cũng không có.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan đã nói như thế, nàng cũng không dám phản bác, chỉ có thể thành thành thật thật gật đầu.

Ngày mở tiệc chiêu đãi hôm đó, cô mẫu trang điểm cho Tần Thiệu Du một phen, đến ngay cả Tần Thiên Du cùng nhị thiếu gia cũng đi theo đồng hành.

Tần Thiệu Du nhìn thấy Như Tiểu Lam liền vui mừng không thôi, còn trực tiếp kéo nàng lên xe ngựa của mình.

Chờ đến khi Thanh Mặc Nhan ra khỏi phủ, nhìn thấy trong xe ngựa mình trống rỗng không một bóng người, đôi môi không khỏi mím lại.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã có thói quen cùng vật nhỏ ở bên nhau, hiện tại bỗng nhiên vật nhỏ bị người khác đoạt đi, hắn thật sự có chút không quen.

Như Tiểu Lam ở trong xe ngựa Tần Thiệu Du nhìn nàng bày mấy hộp son phấn ra, mắt mèo liền mở lớn.

"Ngươi... Ngươi đây là muốn làm cái gì?"

Tần Thiệu Du cùng nha hoàn bên người nàng cười xán lạn: "Đương nhiên là trang điểm cho ngươi a."

Như Tiểu Lam kinh sợ tựa như động vật bị nhổ lông.

Cảnh tượng này... Quả giống như đại tiểu thư đang muốn chơi đồ hàng, chẳng lẽ các nàng coi nàng là một con búp bê để trang điểm?

Tần Thiệu Du lấy phấn ra thoa lên mặt Như Tiểu Lam.

"Da Tiểu Lam thật trắng a."

"Ánh mắt cũng rất đẹp..."

Nha hoàn ở một bên lấy phấn hồng, xoa xoa lên hai má nàng, sau đó cầm gương lên cho nàng xem.

Như Tiểu Lam nhìn mình trong gương mà thoáng ngây người.

Trong gương kia là một tiểu nha đầu kiều diễm tươi đẹp, đây thật sự là nàng sao?

Bởi vì phần mắt được trang điểm qua, cho nên đôi mắt nhìn qua vô cùng sáng ngời, lóe sáng.

Liền khiến Tần Thiệu Du yêu thích không thôi, ôm nàng hôn vài cái.

Như Tiểu Lam một lần nữa bi ai phát hiện, bản thân đã bị đối phương xem là đồ chơi trẻ con.

"Tiểu Lam thật đáng yêu, không bằng sau này ngươi làm muội muội của ta đi." Tần Thiệu Du đề nghị: "Biểu ca ta là nam tử, lại chưa có hôn phối, ngươi ở cùng hắn sẽ rất bất tiện."

"Không cần." Như Tiểu Lam bị dọa lắc đầu liên tục: "Ta một chút quy củ cũng không biết, ở cùng sẽ gây phiền toái cho các ngươi."

Tần Thiệu Du thở dài: "Nói cũng đúng, biểu ca ta tuy rằng có chút lạnh lùng, nhưng lại là một người rất nhiệt tình, khi còn nhỏ mỗi lần tới kinh thành, hắn đều an bài cho chúng ta vô cùng tốt. Mẫu thân ta còn từng trêu ghẹo hắn, nói thế gian này chỉ sợ không có nữ tử nào có thể bước vào trái tim hắn a."

Như Tiểu Lam chăm chú ngồi nghe Tần Thiệu Du kể lại chuyện lúc nhỏ của Thanh Mặc Nhan.

"Nhưng mà thân thể biểu ca hình như có chút không tốt, lần này tới đây thấy khí sắc hắn tốt lên không ít, cũng không biết có phải do thân thể đã tốt lên nhiều rồi hay không."

Như Tiểu Lam cong cong khóe miệng.

Từ khi có nàng ở bên cạnh, cổ độc trong cơ thể Thanh Mặc Nhan đã không có cơ hội để phát tác nữa, tự nhiên thân thể sẽ tốt lên không ít.

"Tần tỷ tỷ, ngươi muốn gả cho người như thế nào a?" Như Tiểu Lam thuận miệng hỏi một câu.

Trên mặt Tần Thiệu Du hiện lên một tia đỏ ửng: "Loại chuyện này sao có thể để ta định đoạt, tự nhiên là phải nghe theo mẫu thân làm chủ."

Như Tiểu Lam thất vọng cúi thấp đầu.

Thật đúng là tập tục cổ đại cổ hủ, muốn gả cho ai còn phải nghe theo người khác định đoạt.

Xe ngựa dừng lại.

Nha hoàn bên người Tần Thiệu Du còn chưa kịp bước xuống xe, đã nghe thấy giọng nói Huyền Ngọc vang lên bên ngoài.

"Như cô nương, Thế tử qua đây đón ngài."

Tần Thiệu Du hé miệng cười: "Xem ra biểu ca thật đúng là rất thương ngươi đâu, trước kia hắn vừa nhấc chân lên là đã chạy lấy người, hiện tại cư nhiên lại tự mình qua đây đón ngươi."

Nha hoàn nhấc màn xe, cười khanh khách nói: "Như cô nương vừa bước ra chắc chắn sẽ khiến Thế tử phải ngạc nhiên."

Trong lòng Như Tiểu Lam cũng có chút hồi hộp, Tần Thiệu Du trang điểm cho nàng xinh đẹp như thế, Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ chấn động đi.

Như Tiểu Lam chui ra khỏi xe.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đứng ở phía dưới xe ngựa, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Như Tiểu Lam hé mở miệng nhỏ, vẫy vẫy tay với hắn: "Hi."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

"Thanh Mặc Nhan?" Hắn sẽ không phải là không nhận ra nàng đi? Trong lòng Như Tiểu Lam càng thêm đắc ý, nàng xoay người một vòng trên xe ngựa, ném về phía Thanh Mặc Nhan một ánh mắt mị hoặc.

Đám người Huyền Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh, tất cả đồng loạt cúi thấp đầu, tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt đất.

"Thanh Mặc Nhan, có đẹp hay không?" Như Tiểu Lam nghiêm mặt hỏi: "Chỉ tiếc là ta không mang theo son môi tự chế, nếu bôi lên có phải sẽ càng đẹp mắt hơn không?"

Xe ngựa đang dừng ở trước cửa phủ, không ít người cũng xuống xe ở chỗ này để vào phủ.

Vài vị công tử nhà giàu vừa bước xuống xe ngựa, liền hướng bên này nhìn qua. Chăm chú vào trên người Như Tiểu Lam, ánh mắt như lửa.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, vươn tay về phía nàng, trầm giọng nói: "Đừng náo loạn, mau xuống đây."

Như Tiểu Lam cười vô cùng đắc ý: "Thấy không, dùng ánh mắt thôi ta cũng có thể giết chết bọn họ."

Thanh Mặc Nhan yên lặng duỗi tay ôm nàng từ trên xe ngựa xuống, rồi mới xoay người đi đến chỗ xe ngựa của hắn.

Như Tiểu Lam không hiểu ra sao: "Chúng ta không đi vào sao, ngươi muốn mang ta đi đâu?"

Thanh Mặc Nhan lên xe ngựa, lấy khăn tay ra, dùng nước trà trên bàn làm ướt khăn, trực tiếp lau hết lớp trang điểm trên mặt nàng.

Như Tiểu Lam dùng hết sức che lại khuôn mặt nhỏ nhắn của mình: "Thanh Mặc Nhan, ngươi làm cái gì, đây là Tần tỷ tỷ thật vất vả mới làm được cho ta."

"Hôm nay là ngày Tần Thiệu Du tuyển phu, ngươi đi theo góp vui cái gì, trang điểm giống như tiểu yêu tinh, ngươi là sợ người khác không nhận ra ngươi?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nói, không ngừng động tác trên tay, lau hết lớp trang điểm trên mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Tần Thiệu Du, ngươi có nghĩ gả cho Thái tử không?

Như Tiểu Lam đi theo cô mẫu cùng Tần Thiệu Du đến sân nghỉ ngơi của nữ quyến.

Tần Thiên Du đi theo nhị thiếu gia, cùng Thanh Mặc Nhan đi tới nơi tụ tập của các nam tử.

Thời điểm Liễu Dương quận chúa nhìn thấy Như Tiểu Lam, liền nhảy dựng lên: "Tiểu yêu tinh!"

Như Tiểu Lam cười hắc hắc: "Vết thương trên mông ngươi đã khỏi hẳn chưa, thế nhưng lại quên cơn đau hôm đó nhanh như thế?" Nói xong nàng còn vụng trộm làm một động tác đánh đòn.

Liễu Dương quận chúa tức giận không thôi.

Mới chưa đến một năm, Như Tiểu Lam đã trưởng thành nhanh như thế, nói ra ai tin được a.

Nhưng mà cố tình Hoàng đế lại tin tưởng chuyện này, cho nên bọn họ cũng không dám ở trước mặt lôi thân phận của Như Tiểu Lam ra nói.

"Ngươi chờ đó cho ta." Liễu Dương quận chúa cắn răng kèn kẹt.

Như Tiểu Lam mặc kệ nàng. Hôm nay đến đây là vì muốn giúp Tần Thiệu Du tuyển phu, nàng chỉ cần thành thành thật thật đi theo cô mẫu các nàng là được.

Tần Thiệu Du đến gần Như Tiểu Lam: "Sao lại tẩy lớp trang điểm đi?"

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Còn không phải là Thanh Mặc Nhan tên kia sao... Nói ta trang điểm xong nhìn giống tiểu yêu tinh..."

Tần Thiệu Du phì cười một tiếng: "Ngươi đúng là tiểu ngốc tử, hắn là sợ ngươi bị người khác nhìn trúng nên mới nói như thế."

Như Tiểu Lam trợn trắng mắt: "Làm sao có khả năng sẽ có người coi trọng ta."

"Ngươi thì sao?"

"Thanh Mặc Nhan nói ta quá ham ăn, nếu gả cho người thường chắc chắn sẽ ăn sạt nghiệp nhà người ta, lại còn không hiểu quy củ, gả đi chưa được ba ngày sẽ bị mẹ chồng quở trách, cũng sẽ bị đánh đòn..."

Tần Thiệu Du nguyên bản tới đây để tuyển phu, trong lòng khẩn trương muốn chết, kết quả nghe Như Tiểu Lam nói một hồi, tâm tình ngược lại thả lỏng đi không ít.

"Ngươi thật khờ, hắn nói như thế vì sợ ngươi sẽ gả cho người khác a."

Như Tiểu Lam khó hiểu nói: "Ta đã đáp ứng với hắn sẽ không gả cho người khác, hắn còn lo lắng cái gì?"

"Ngươi đáp ứng với hắn sẽ không gả cho người khác?" Tần Thiệu Du kinh ngạc.

"Đúng vậy."

"Ngươi cũng không thể... Để hắn nuôi cả đời đi?"

"Hắn nói để ta gả cho hắn là được." Như Tiểu Lam lầu bầu.

Tần Thiệu Du thoáng thất thần, suýt nữa làm đổ chén trà trên bàn.

"Biểu ca hắn... Thật sự nói như thế?"

"Đúng vậy." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Lúc ấy nghe nói ngươi sắp đến kinh thành, ta còn tưởng rằng ngươi muốn gả cho hắn đâu." Nói đến việc này, nàng ngượng ngùng cười rộ lên.

Tần Thiệu Du vẻ mặt cô đơn cúi đầu: "Kỳ thực... Biểu ca thật sự rất tốt, là ta không xứng với hắn."

Như Tiểu Lam kinh ngạc chớp mắt: "Ngươi thích hắn sao?"

Tần Thiệu Du thẹn thùng rũ mắt, cũng vụng trộm tránh đi mẫu thân của nàng: "Ta... Ta cũng không biết, hồi nhỏ huynh đệ tỷ muội chúng ta thường hay đến Thanh Hầu phủ, biểu ca khi đó lớn lên tuấn tú lịch sự, không ít người đều nói hắn lớn lên còn đẹp hơn cả Hoàng tử ở trong cung, nhưng mà Hầu gia lại không thích hắn, nữ tử nhà ai muốn gả qua đều nghĩ sẽ bị Hầu gia gây khó xử..."

Như Tiểu Lam nhếch miệng cười rộ lên: "Ta không sợ, ta sẽ bảo vệ hắn."

Tần Thiệu Du ngơ ngác nhìn nàng, thậm chí quên luôn phải nói gì tiếp theo.

Nếu nói đối phương là người có gia thế bối cảnh, có lẽ sẽ có loại tự tin này, nhưng cố tình trước mắt lại là một tiểu nha đầu không có chỗ dựa, nàng lấy đâu ra loại tự tin đó?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt xinh đẹp của nàng, Tần Thiệu Du lại không thể không thừa nhận, loại tự tin này khiến nàng dị thường chói mắt.

Nữ quyến bên này không ít người đều biết Tần Thiệu Du là biểu muội của Thanh Mặc Nhan, Hoàng đế cố tình cấp ân điển, để các nàng mượn cơ hội này tìm một nam tử trẻ tuổi kết thân.

Tất cả mọi người đều tụ tập ở ấm đình, ngoài đình là lớp rèm che gió, trên đất bày mấy chậu than, ấm áp dễ chịu, tuyệt không lạnh.

Có người không ngừng bắt chuyện cùng cô mẫu, giới thiệu vài vị nam tử đi lại trong vườn.

Nơi nam khách nghỉ ngơi ở ngay bên dưới ấm đình, nữ tử bên trên khe khẽ nói nhỏ bọn họ đều có thể nghe được, nhưng vì e ngại quy củ, cho nên bọ họ ai cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Nhóm nữ quyến không hề cố kỵ chỉ chỉ trỏ trỏ: "Vị kia là Hàn lâm viện học sĩ, chức quan ngũ phẩm, năm nay mới hơn bốn mươi tuổi, chưa có chính thê... Còn vị kia là quan viên ở Hình bộ, cũng là quan ngũ phẩm, tuổi tác không lớn lắm..."

Cô mẫu bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, nhìn mấy vị nam tử ở phía dưới.

Như Tiểu Lam cũng chống cằm nhìn xuống theo.

Đúng lúc này, ấm đình đột nhiên xôn xao lên, không biết là vị tiểu thư khuê các nào kêu lên một tiếng: "Nha, các ngươi xem, đó là Thái tử điện hạ!"

Chúng nữ tử sôi nổi nhìn qua, chỉ thấy đường nhỏ phía dưới đi tới một vị nam tử. Hắn mặc trên người một thân cẩm bào thêu chỉ vàng, khoác áo choàng lông cừu màu trắng, tóc búi lại cố định bằng trâm ngọc, một bộ dáng công tử quý phái.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau.

Trong ấm đình có người cúi thấp đầu nói: "Thái tử điện hạ đến nay vẫn chưa lập chính phi. Cũng không biết thiên kim nhà ai sẽ có được phúc khí này."

Liễu Dương quận chúa không biết từ bao giờ đã ngồi lại gần Tần Thiệu Du, chỉ vào Thái tử ở phía dưới thần bí nói: "Ngươi có nghĩ gả cho Thái tử ca ca không?"

Tần Thiệu Du lắc đầu: "Quận chúa đừng nói đùa, Thái tử điện hạ là nhân vật thế nào, ta làm sao dám có suy nghĩ đó."

Liễu Dương quận chúa đắc ý nói: "Hoàng hậu nương nương là cô cô của ta, nếu ngươi thật sự muốn gả, ta có thể giúp ngươi làm quen với Thái tử ca ca."

Không đợi Tần Thiệu Du mở miệng, Như Tiểu Lam đã giòn tan nói: "Tần tỷ tỷ, ngươi đừng để bị nàng lừa, nàng giỏi nhất chính là nói dối, lần trước còn ở trước mặt mọi người giả truyền ý chỉ của Hoàng hậu đâu."

Thời điểm Như Tiểu Lam nói chuyện không có ý muốn hạ giọng, mọi người đều nghe thấy rõ rành mạch, có vài nữ tử vẫn luôn không vừa mắt với Liễu Dương quận chúa còn che miệng cười ra tiếng.

Tần Thiệu Du cuống quít xua tay về phía Như Tiểu Lam, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Như Tiểu Lam lại giả vờ không hiểu, tiếp tục nói: "Tần tỷ tỷ, ta nói đều là sự thật. Nàng giỏi nhất chính là gạt người, lúc trước Ngũ thị có giao hảo tốt với nàng, kết quả bây giờ phải gả cho nhị thiếu gia làm thiếp. Ngươi đừng thân cận với nàng quá, cẩn thận bị nàng bán lúc nào không hay."

Lời vừa nói ra, rốt cuộc Liễu Dương quận chúa không nhịn được nữa.

"Như Tiểu Lam, ngươi rất quá mức!"

Như Tiểu Lam rụt cổ, trốn đến sau lưng cô mẫu, nói: "Cô mẫu, ngươi thấy chưa? Liễu Dương quận chúa bá đạo như thế, lần nào cũng bắt nạt ta, chuyên dùng thủ đoạn ở sau lưng ngáng chân người khác, ngươi phải chú ý đừng để Tần tỷ tỷ tin lời nàng."

Dù sao nàng cũng không muốn nhìn Tần Thiệu Du bị gả cho Thái tử, ngăn cản bằng bất cứ giá nào, bán manh giả đáng thương, hơn nữa nhìn bộ dáng nho nhỏ này của nàng rất khó để người ta có thể ghét bỏ.

Liễu Dương quận chúa tức đến nỗi sắp phun ra lửa, mỗi lần gặp phải tiểu yêu tinh này nàng đều vô cùng xui xẻo.

"Ta có gạt người hay không, ngay lập tức các ngươi sẽ biết." Liễu Dương quận chúa hầm hầm đi đến trước lan can, mở miệng ra gọi với xuống phía dưới: "Thái tử ca ca!"

Vu Thanh Thành nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu lên, hơi mỉm cười về phía Liễu Dương quận chúa.

Trong ấm đình lập tức vang lên một mảnh tiếng hít không khí.

Không nghĩ tới Thái tử thật sự cấp mặt mũi cho Liễu Dương quận chúa.

"Thấy rồi chứ?" Liễu Dương quận chúa đắc ý nói: "Chỉ cần ta mời Thái tử ca ca lên đây, Tần tỷ tỷ sẽ có cơ hội làm quen với hắn."

Tần Thiệu Du vô cùng khẩn trương, cúi đầu không dám nhìn mọi người: "Liễu Dương quận chúa, cầu ngươi đừng nói nữa..."

"Ý tốt của Liễu Dương quận chúa chúng ta xin nhận." Đúng lúc này, cô mẫu đột nhiên mở miệng nói: "Chúng ta là gia đình bình dân, chỉ muốn kết thân với một gia đình thành thật an ổn, không dám với cao đến Thái tử điện hạ."

Liễu Dương quận chúa thấy thế cũng không kiên trì nữa, lại âm thầm đến gần Tần Thiệu Du chỉ điểm xuống dưới.

Như Tiểu Lam chú ý thấy Liễu Dương quận chúa dùng ánh mắt ra hiệu cho hai thị nữ bên người, các nàng một tả một hữu kẹp Tần Thiệu Du ở giữa, nhìn tư thế kia giống như muốn đẩy Tần Thiệu Du từ trên ấm đình xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Lôi kéo Liễu Dương quận chúa

Như Tiểu Lam phát hiện càng ngày Liễu Dương quận chúa càng dựa lại gần Tần Thiệu Du, vì thế liền cầm lấy một quả táo ở trên bàn bỏ vào trong miệng.

Hai tay lặng lẽ kết ấn, rồi hướng về phía Thanh Mặc Nhan bên dưới, không một tiếng động phun hột táo đi.

Hột táo chuẩn xác bắn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang ngồi uống trà, bởi vì nữ quyến bên kia có cô mẫu của hắn, cho nên hắn không cần lo lắng Như Tiểu Lam sẽ phải chịu thiệt.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng xé gió.

Thanh Mặc Nhan né tránh, hột táo bay tới rơi ở bên chân hắn.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía nữ quyến.

Như Tiểu Lam ghé vào lan can nháy mắt với hắn.

Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu mày, dùng ánh mắt ý bảo nàng đừng có quậy phá.

Liễu Dương quận chúa cũng không chú ý đến Thanh Mặc Nhan bên này, nàng đang nói chuyện cùng với Tần Thiệu Du, cũng giúp thị nữ của mình đẩy thật mạnh Tần Thiệu Du một cái.

Tần Thiệu Du không có phòng bị, chợt cảm thấy hai chân rời khỏi mặt đất, toàn bộ thân thể cứ thế rơi xuống.

Thanh Mặc Nhan thấy rất rõ ràng, Tần Thiệu Du vừa há miệng kinh hô ra tiếng, hắn đã đứng dậy bay vút đi qua.

Nhóm nữ tử trong ấm đình đều bị dọa đến ngây người.

Cô mẫu bị dọa mặt mũi trắng bệch, liều lĩnh vọt tới lan can, nếu không phải bên cạnh có người lôi kéo, nàng cơ hồ đã ngã theo Tần Thiệu Du xuống dưới: "Thiệu Du!"

Ấm đình cách mặt đất chừng ba tầng lầu, Tần Thiệu Du nhắm chặt mắt ngã xuống, nhưng lại không cảm thấy đau đớn.

"Đại ca!"

"Thiệu Du, ngươi không sao chứ!"

Nhị thiếu gia cùng Tần Thiên Du đã chạy tới đây.

Tần Thiệu Du nơm nớp lo sợ mở mắt ra, lúc này mới phát hiện chính mình đang nằm trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Biểu... Biểu ca..."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình đặt nàng xuống đất.

"Đa tạ biểu ca cứu giúp." Chưa hết kinh hồn Tần Thiệu Du đến đứng còn không đứng vững, nhưng vẫn không quên nói lời cảm tạ với Thanh Mặc Nhan.

"Không có gì." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, ngẩng đầu nhìn về hướng ấm đình bên kia.

Liễu Dương quận chúa không ngờ tới Thanh Mặc Nhan có thể kịp thời chạy tới tiếp được Tần Thiệu Du, lại thấy ánh mắt hắn sáng quắc, như thể đã nhìn thấu hết thảy chiêu trò của nàng, khiến lòng nàng không khỏi hoản loạn lên.

Thái tử điện hạ ở cách đó không xa, vừa rồi khi Tần Thiệu Du ngã xuống, người có thể qua đó nhanh nhất đáng ra phải là Thái tử mới đúng, ai biết được Thanh Mặc Nhan lại nhanh đến như thế.

Liễu Dương quận chúa đang nghĩ ngợi, chợt thấy dưới chân bị người ôm lấy.

"Ai?"

Nang đang muốn cúi đầu nhìn, chỉ nghe thấy bên tai vang lên tiếng nói giòn tan của Như Tiểu Lam: "Liễu Dương quận chúa, ngươi đừng đẩy ta a, đừng..."

Tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam lôi kéo y phục Liễu Dương quận chúa, nhanh chóng lật qua lan can, lôi kéo nàng cùng ngã xuống dưới.

Liễu Dương quận chúa lập tức bị giật mình.

Vừa rồi khi nàng đẩy Tần Thiệu Du vẫn còn biết đúng mực, sợ bị người phía sau nhìn ra sơ hở, còn Như Tiểu Lam lại là công khai kéo nàng nhảy xuống.

Giống như là muốn đồng quy vu tận.

Như Tiểu Lam, ta hận ngươi!

Nàng thậm chí còn chưa kịp kinh hô đã rơi xuống đất.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan hơi nhếch, đẩy Tần Thiệu Du về phía Tần Thiên Du, chuẩn bị tiếp lấy người đang rơi xuống Như Tiểu Lam.

Liễu Dương quận chúa té xuống trước, ngã xuống ngay bên cạnh Thanh Mặc Nhan, "phịch" một tiếng.

Mọi người nghe thấy tiếng động đều lo lắng đi qua.

Nhưng Thanh Mặc Nhan đến ngay cả lông mày cũng không thèm động, vẫn hết sức chăm chú nhìn lên trên.

Bộ dáng Như Tiểu Lam tuy rằng đã trưởng thành đến hơn mười tuổi, nhưng nàng chính là từ mèo hương biến thành, xương cốt cực nhẹ, lại có bản năng động vật, ở thời điểm rơi xuống, thân thể linh hoạt xoay ngược lại, nhanh chóng điều chỉnh tư thế ở giữa không trung, tứ chi hướng xuống...

Nhưng vào đúng lúc này, có một trận gió mạnh thổi qua.

Thổi bay góc váy của nàng lên, vừa vặn mắc vào một cành cây.

Động tác hoàn mỹ, tư thế rơi xuống hoàn mỹ, tất cả đều bị phá hủy trong nháy mắt.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy váy dài đang kéo mạnh nàng về phía sau, ngay sau đó đầu nàng liền hướng xuống dưới.

"A a a a a..."

Nàng bị treo ở trên cành cây, lại còn bị gió thổi bay tới bay lui.

"Thanh Mặc Nhan... Mau... Mau tới... Cứu... Cứu ta..."

Như Tiểu Lam từ trên cao nhìn xuống, phảng phất như nhìn thấy đỉnh đầu Thanh Mặc Nhan đang tích tụ một luồng khí u ám.

Chủ nhân lại tức giận.

Nàng ở trong lòng yên lặng thắp một nén hương cho mình, nước mắt bi ai chỉ có thể giữ lại trong lòng.

Thanh Mặc Nhan dùng mũi chân đá một hòn đá nhỏ trên mặt đất lên, hòn đá kia vừa vặn đánh trúng vào cành cây.

Cành cây phát ra tiếng kêu rồi gãy đôi.

Như Tiểu Lam cũng theo đó rớt xuống dưới.

Thanh Mặc Nhan chuẩn xác tiếp được nàng, sau đó cúi người định đặt nàng xuống mặt đất.

Nhưng mà...

Cánh tay Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ hắn, không chịu buông ra.

Thân thể Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

Như Tiểu Lam tựa như con cá mặn, treo ở trên người hắn, hoàn toàn không có ý muốn buông tay.

"Buông ra." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói.

"Không buông, buông rồi ngươi sẽ tức giận với ta." Như Tiểu Lam kề sát nói nhỏ vào tai hắn, dù sao trước mặt nhiều người như thế hắn cũng không thể làm gì được nàng, nhưng nếu bây giờ nàng buông tay, chọc tức phải hắn rồi, sau này muốn dỗ dành sẽ càng khó khăn hơn.

Gân xanh nơi thái dương Thanh Mặc Nhan nổi hết lên: "Nhiều người đang nhìn như thế, buông tay."

"Không buông, vừa rồi là ta cố ý kéo Liễu Dương quận chúa nhảy xuống, nếu buông ngươi ra Liễu Dương quận chúa nhất định sẽ nhào đến liều mạng với ta."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, nhìn người nãy giờ vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất Liễu Dương quận chúa.

"Ngươi là đang nói nàng sao?"

Như Tiểu Lam thuận thế nhìn theo, liền hoảng sợ: "Nàng chết rồi sao?"

"Không biết." Thanh Mặc Nhan ôm nàng lùi về phía sau một bước, lúc này thị nữ bên người Liễu Dương quận chúa mới chạy đến, khóc lóc tiến lên.

"Quận chúa, quận chúa người tỉnh tỉnh a."

"Quận chúa..."

Đám thị nữ loạn thành một đoàn.

Lúc này cô mẫu cũng từ trên ấm đình chạy xuống, tiến lên ôm lấy Tần Thiệu Du.

Tần Thiệu Du nhào vào trong lòng mẫu thân thẳng rơi nước mắt.

"Liễu Dương quận chúa nàng không sao đi?" Tần Thiên Du có chút lo lắng.

Một màn vừa rồi mọi người đều nhìn thấy, phàm là người thông minh đều sẽ liên tưởng đến chuyện lúc nãy Tần Thiệu Du bị rơi xuống, đều sẽ đoán được chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Liễu Dương quận chúa.

Bất quá Liễu Dương quận chúa lại là người bên phía mẹ đẻ Hoàng hậu, nếu thật sự làm bị thương người của Thanh Hầu phủ thì trước mặt Hoành thượng cũng chưa chắc đòi lại được công đạo.

Nhị thiếu gia có chút bất an, liên tục nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, nhìn đám thị nữ nâng Liễu Dương quận chúa đi.

Tần Thiệu Du khóc một lúc cũng dần dần ngừng lại, lúc này có một nam tử xa lạ đi tới, cúi đầu đưa cho nàng một vật.

Như Tiểu Lam sắc mắt, chỉ thấy người nọ cầm trong tay một cái túi tiền.

Tần Thiệu Du nhìn thấy túi tiền kia liền sợ hãi, duỗi tay sờ bên hông chính mình.

"Đây là thứ vừa rồi cô nương làm rơi." Nam tử xa lạ cúi đầu nói: "Cô nương mau cất đi, miễn cho phát sinh phiền toái không đáng có."

Tần Thiệu Du đáp lại nói lời cảm tạ.

Nếu nữ nhi làm mất vật ở trên người, bị nam tử lòng mang ý xấu nhặt được, rất dễ phát sinh tai họa.

Nam tử trẻ tuổi thấy Tần Thiệu Du thu lại đồ vật, mới xoay người rời đi.

Cô mẫu yên lặng nhìn thoáng qua nam tử kia, ngay sau đó lại nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Mặc Nhan có biết người vừa rồi là ai không?"

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Hắn tên là Úy Tử Ngang, thất phẩm điển nghi, quan võ."

"Làm người như thế nào?" Trong mắt cô mẫu hiện lên một tia chờ mong.

Như Tiểu Lam nhìn thấy rất rõ ràng.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa gật đầu, chỉ phun ra hai chữ: "Có thể."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Tiến cung thuận tiện lừa Hoàng hậu một chút, ngươi không muốn để ta nạp thiếp?

Việc Liễu Dương quận chúa ngã từ trên ấm đình xuống khiến yến hội tan rã trong không khí không vui.

Cô mẫu và Tần Thiệu Du được Tần Thiên Du cùng nhị thiếu gia hộ tống về Thanh Hầu phủ trước.

Thanh Mặc Nhan dẫn theo Như Tiểu Lam trực tiếp tiến cung.

"Biết lát nữa nên nói thế nào chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Yên tâm đi, ta đã nhớ kỹ."

Thanh Mặc Nhan nhéo mạnh lên mặt nàng mấy cái.

Khuôn mặt Như Tiểu Lam bị kéo thay đổi hình dạng, nàng cũng không dám phản kháng, chỉ nhếch miệng cười cười.

Không có biện pháp a, ai bảo nàng nhất thời xúc động lôi kéo Liễu Dương quận chúa nhảy xuống ấm đình, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Thanh Mặc Nhan cũng chỉ có thể nhanh chóng đem nàng tiến cung để giải quyết, bằng không sẽ khiến cho Hoàng hậu bất mãn.

Hoàng đế nghe nói Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tiến cung, rất nhanh liền triệu bọn họ vào đại điện.

Thanh Mặc Nhan không chút giấu giếm, đem chuyện xảy ra ở trong phủ Liễu Dương quận chúa nói qua một lần, dù cho hắn không nói, tin tưởng việc này rất nhanh cũng sẽ truyền đến tai Hoàng hậu nương nương.

Quả nhiên, Thanh Mặc Nhan vừa nói xong, ngoài điện liền truyền đến tiếng thông bẩm của thái giám: "Hoàng hậu đến."

Sắc mặt Hoàng hậu rõ ràng không tốt, tiến đến trước điện hành lễ với Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Liễu Dương quận chúa bị người ta đẩy từ trên ấm đỉnh xuống!"

Hoàng thượng nhìn Thanh Mặc Nhan đứng ở phía dưới: "Mặc Nhan mới vừa nói trẫm nghe việc này."

Hoàng hậu chuyển hướng ánh mắt hầm hầm nhìn Thanh Mặc Nhan, khi nàng nhìn thấy Như Tiểu Lam đứng ở phía sau hắn, ánh mắt càng trở nên sắc bén hơn.

"Thần thiếp cũng chỉ có ý tốt, muốn giúp biểu muội Thiếu khanh tìm được một gia đình ưng ý, vậy mà người Thanh Hầu phủ các ngươi lại đối đãi với bổn cung như thế, đẩy Liễu Dương quận chúa từ trên ấm đỉnh xuống."

Thanh Mặc Nhan hơi cúi đầu, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hoàng hậu nương nương có điều không biết, việc này là do Liễu Dương quận chúa bị một thế lực không rõ nào đó thao túng."

Hoàng hậu ngẩn người, tiếp theo cười lạnh ra tiếng: "Ngươi chính là Đại lý tự Thiếu khanh, vậy mà cũng có thể nói ra loại chuyện vô lý như thế."

"Vi thần không nói dối, ánh mắt Tiểu Lam có thể nhìn thấy những thứ người thường không nhìn thấy được, nàng nhìn thấy có vật bám vào trên người Liễu Dương quận chúa, vì vậy dưới tình thế cấp bách mới kéo Liễu Dương quận chúa ra... Không nghĩ tới sẽ trượt chân ngã xuống ấm đỉnh, việc trước đó Liễu Dương quận chúa đẩy biểu muội của thần xuống mọi người cũng nhìn thấy rất rõ ràng."

Nghe xong lời này, Hoàng hậu liền ngẩn người.

Nàng đi quá nhanh, sau khi nghe được tin tức Liễu Dương quận chúa bị Như Tiểu Lam đẩy xuống khỏi ấm đỉnh liền vội vàng chạy tới đây, không nghĩ tới chuyện này còn có mặt khác như vậy.

Hoàng đế nhìn Hoàng hậu đang xấu hổ, tiếp lời nói: "Là Liễu Dương quận chúa đẩy biểu muội của Mặc Nhan xuống ấm đỉnh trước."

Hoàng hậu còn chưa kịp tức giận đã bị nghẹn họng nuốt trở về.

Như Tiểu Lam hai mắt vụt sáng nhìn về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu đúng lúc nhìn qua nàng, châm chọc nói: "Quả là một hài tử không giống với bình thường, chỉ tiếc là một chút quy củ cũng không hiểu, xem ra sau này Thiếu khanh sẽ phải vất vả không ít."

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, chợt thấy Như Tiểu Lam xê dịch người về phía sau hắn, nắm chặt góc áo của nàng.

Hoàng hậu nhìn thấy một màn như vậy trong lòng càng thêm khó chịu.

Trắng trợn biểu hiện ra sự sợ hãi với nàng, thật giống như nàng là lão hổ ăn thịt người vậy.

"Làm sao, chẳng lẽ đứa nhỏ này lại nhìn thấy được những thứ mà người thường không nhìn thấy?" Hoàng hậu âm thầm trào phúng.

Lúc này Hoàng đế cũng nhìn về phía Như Tiểu Lam.

"Thật nhiều oán khí..." Như Tiểu Lam vẻ mặt khiếp đảm chỉ vào sau lưng Hoàng hậu: "Thật sự quá nhiều, các nàng đều là cung nữ nơi này sao?"

Hoàng hậu chỉ cảm thấy phía sau có khí lạnh ùa tới.

Như Tiểu Lam quả thực là mở miệng nói bậy.

Hoàng hậu quản lý hậu cung, làm sao có chuyện trong tay không dính chút máu nào, cho nên Thanh Mặc Nhan mới nghĩ ra biện pháp này.

Cái này gọi là trong lòng có quỷ, tâm liền bất an.

Nghe Như Tiểu Lam nói như thế, đến Hoàng đế cũng sởn cả tóc gáy.

"Tiểu Lam nhìn xem bên người trẫm có thứ kỳ quái gì hay không?" Hoàng đế hỏi.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn một hồi, giòn tan nói: "Hoàng đế gia gia trên người toàn là hoàng kim lấp lánh, mấy thứ kia không dám tới gần đâu."

Ý tứ là, Hoàng đế là chân long thiên tử, mấy thứ kia đương nhiên tránh còn không kịp.

Hoàng đế vô cùng hài lòng, nhưng mà ánh mắt nhìn về phía Hoàng hậu không khỏi mang theo chút kiêng kị.

"Không biết có cách nào loại bỏ thứ bất thường kia không?" Hoàng đế hỏi.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Trong cung không phải còn có cao tăng đó sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: "Cao tăng kia đã dẫn theo đồ đệ rời khỏi đây rồi."

Như Tiểu Lam lúc này mới biết Lăng Tinh Tiêu đã rời đi, cũng không biết bát điện hạ Vu Phong Hoa có thu phục được đối phương hay không...

"Vậy đành phải mượn những món đồ mà cao tăng đã từng dùng qua." Như Tiểu Lam bậy bạ nói: "Mỗi ngày phải để Hoàng hậu mang theo bên người, không được đi loạn khắp nơi, miễn cho những thứ không rõ kia bám lên trên người người khác."

"Người tới, đến Phật tháp, đem đệm bồ đoàn cao tăng từng dùng tới đây, đem đến cung Hoàng hậu." Hoàng đế phân phó thái giám.

Hoàng hậu kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, không đợi nàng kịp nói câu nào, Hoàng đế đã hoàn toàn tin lời tiểu nha đầu kia nói.

Vốn định đòi lại mặt mũi cho Liễu Dương quận chúa, ai ngờ thế cờ lật ngược chính mình lại bị thua tiền.

Khi Thanh Mặc Nhan mang Như Tiểu Lam trở lại Thanh Hầu phủ, đã là chạng vạng tối.

Vừa xuống xe Như Tiểu Lam liền bổ nhào lên người Thanh Mặc Nhan.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam chỉ về phía mặt trời: "Ngươi quên rồi sao?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày cổ độc trong người hắn phát tác.

Bởi vì ngày nào cũng có nàng ở bên cạnh, đã khiến hắn quên đi những chuyện quan trọng này.

Như Tiểu Lam cười hì hì treo ở trên người hắn: "Ta đói bụng, không còn sức di chuyển, ngươi ôm ta đi."

Trắng trợn táo bạo giở trò xấu.

Tuy rằng trên mặt Thanh Mặc Nhan không có biểu cảm gì, nhưng cũng không có ý muốn cự tuyệt nàng.

Trực tiếp ôm nàng đi nhanh vào trong phủ.

Đêm đó, cô mẫu phái người đến tìm Thanh Mặc Nhan, muốn hắn điều tra rõ hơn về Úy Tử Ngang.

"Cô mẫu ngươi muốn đem Tần tỷ tỷ gả cho Úy Tử Ngang sao?" Như Tiểu Lam ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

"Là có ý định này." Thanh Mặc Nhan dùng bút lông chuyên tâm viết chữ: "Đừng thấy hắn chỉ là quan võ thất phẩm, người này cẩn thận chặt chẽ, trong triều cũng không kéo bè kết phái."

"Hắn cưới Tần tỷ tỷ rồi sau này còn cưới thêm người khác nữa không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngừng động tác trên tay lại.

"Ngươi muốn nói cái gì."

Như Tiểu Lam bất an hoạt động thân mình: "Nếu hắn còn cưới thêm nhiều nữ nhân khác, ngươi vẫn nên bảo cô mẫu đừng đem Tần tỷ tỷ gả cho hắn."

"Vì sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Không vì sao cả, nếu như vậy Tần tỷ tỷ sẽ không hạnh phúc."

"Tam thê tứ thiếp là chuyện hết sức bình thường." Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt nói: "Ngươi không cần hồ nháo."

"Ta mới không hồ nháo, tại sao chỉ có nam nhân các ngươi mới được phép tam thê tứ thiếp, còn nữ nhân lại không được phép có nhiều nam nhân, đây là không công bằng, một người trong tim có nhiều chỗ trống, chứa được người này rồi lại chứa thêm được nhiều người khác, lấy tư cách gì để bắt nữ nhân phải tử thủ vì họ cả đời."

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc: "Vậy ý của ngươi là, bảo ta tìm cho biểu muội một nam nhân không bao giờ nạp thiếp?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Nguyên lai là như vậy." Thanh Mặc Nhan bỏ bút lông xuống nghiêm túc nhìn nàng: "Nói như thế, sau này ngươi cũng không muốn ta nạp thiếp?"

Như Tiểu Lam suýt nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Tại sao lại vòng đến trên người nàng rồi, bọn họ rõ ràng là đang nói đến chuyện của Tần Thiệu Du có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Muốn cưới Tần Thiệu Du thì không được nạp thiếp

Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã điều tra rõ về thân thế Úy Tử Ngang, sai người đưa đến chỗ cô mẫu bên kia.

Cô mẫu xem xong phi thường hài lòng.

Úy Tử Ngang năm nay chưa đến ba mươi tuổi, vẫn chưa cưới thê tử, gia cảnh có chút sa sút, trong nhà cũng không có phụ mẫu trưởng bối, nhưng nhân duyên ở quan trường của hắn lại vô cùng tốt, tất cả bằng hữu lúc nào cũng nguyện ý giúp đỡ hắn.

Hắn ở kinh thành có một tòa nhà, tuy có chút cũ, nhưng trong nhà cũng có đủ nô bộc.

Cô mẫu lôi kéo Tần Thiệu Du nói về chuyện Úy Tử Ngang, sắc mặt Tần Thiệu Du dần dần đỏ ửng lên.

Ngày đó khi Úy Tử Ngang đem túi tiền trả lại nàng vẫn luôn không dám nhìn thẳng mặt đối phương, cô mẫu thấy nữ nhi cũng có chút tâm tư, liền quyết định mối hôn sự này, lại nhờ Thanh Mặc Nhan giúp đỡ mời Úy Tử Ngang đến phủ để đáp tạ.

Úy Tử Ngang không nghĩ tới Đại lý tự Thiếu khanh cư nhiên lại mời hắn đến trong phủ, từ chối vài lần không được mới lo sợ bất an tới dự tiệc.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp bày một bàn tiệc đơn giản ở trong viện của hắn, mời Úy Tử Ngang uống vài ly.

Như Tiểu Lam vụng trộm mang theo Tần Thiệu Du trốn ở một nơi bí mật gần đó rình coi.

Úy Tử Ngang tuy là võ quan, nhưng nhìn qua lại không quá cường tráng, thân hình hắn thon dài, mặt mày thanh tú, không tính là anh tuấn nhưng cũng không quá khó nhìn, ngược lại bộ dáng có chút giống thư sinh.

Như Tiểu Lam thường thường nhìn về phía Tần Thiệu Du: "Tần tỷ tỷ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tần Thiệu Du xấu hổ đỏ hết cả mặt lên, hành động nhìn lén như thế này, nàng vẫn là làm lần đầu tiên.

Như Tiểu Lam hỏi không ngừng, khiến nàng không khỏi có chút bực, liền giả bộ mắng: "Ngươi tiểu hài tử này thì hiểu cái gì, hỏi đông hỏi tây, cũng không sợ biểu ca đánh mông ngươi sao."

Như Tiểu Lam quyệt miệng: "Ta đây là đang xem giúp ngươi, nếu ngươi thấy không hài lòng ta sẽ bảo Thanh Mặc Nhan đuổi hắn đi."

"Đừng..." Dưới tình thế cấp bách, Tần Thiệu Du lỡ mồm thốt ra.

Như Tiểu Lam nhướng mày: "Xem ra Tần tỷ tỷ cũng không chán ghét hắn nha."

Tần Thiệu Du vừa thẹn vừa giận, làm bộ muốn đánh người, Như Tiểu Lam liền ôm đầu nhỏ chạy đi, thế nhưng lại chạy đến bên người Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan, Tần tỷ tỷ rất vừa lòng a." Nàng giòn tan nói.

Trốn ở phía sau bình phong Tần Thiệu Du suýt nữa đã ngất xỉu.

Thanh Mặc Nhan cũng không cảm thấy nhoài ý muốn, mà lại nhìn thoáng qua bình phong bên kia.

Úy Tử Ngang kinh ngạc, đứng dậy đứng ở nơi đó đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

"Ngồi đi." Thanh Mặc Nhan chỉ chỉ ghế dựa.

Úy Tử Ngang lo sợ bất an ngồi xuống: "Thiếu khanh đại nhân, ngài đây là..."

Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn vào Úy Tử Ngang: "Ngươi có muốn lấy Tần tỷ tỷ không?"

Úy Tử Ngang kinh sợ suýt nữa làm đổ chén rượu: "Như cô nương, ngươi đừng nói bậy, sẽ hủy mất trong sạch của nữ nhi nhà người ta."

Lại là trong sạch!

Như Tiểu Lam khinh thường bĩu môi.

"Biểu muội ta chưa đính hôn với ai, cho nên muốn kết thân với ngươi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Nếu ngươi không đồng ý thì có thể nói thẳng, ở đây cũng không có người ngoài."

Ánh mắt Úy Tử Ngang trừng lớn hết mức có thể.

Ngày ấy đến dự tiệc ở phủ Liễu Dương quận chúa, hắn chỉ là đi theo để bồi quan trên, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Lúc ấy nhặt được túi tiền của Tần Thiệu Du liền có người đến trêu đùa hắn, nói hắn hãy giữ túi tiền này lại, ngày sau có thể đến Thanh Hầu phủ lừa hôn, nhưng hắn lại

không chút do dự đem túi tiền trả lại cho Tần Thiệu Du.

Theo hắn thấy, con đường tiến quan tuy quan trọng, nhưng dùng loại thủ đoạn này chẳng phải quá mức xấu hổ hay sao.

Thanh Mặc Nhan nói xong cũng không vội vàng thúc giục hắn, chỉ chậm rãi uống rượu.

Đầu óc Úy Tử Ngang hoàn toàn rối loạn.

Dù có nằm mơ hắn cũng không ngờ tới chính mình sẽ có cơ hội được kết thân với Thanh Hầu phủ.

"Nhưng... Ta chỉ là quan võ thất phẩm, không có được sính lễ xứng với Tần tiểu thư." Úy Tử Ngang cúi đầu: "Tần tiểu thư là cành vàng lá ngọc, ta không xứng với nàng, thỉnh Thiếu khanh đại nhân đừng nói đùa với hạ quan nữa."

"Ta cũng không nói đùa." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói: "Ta chỉ hỏi ngươi, muốn lấy biểu muội ta hay không."

Úy Tử Ngang chậm rãi ngẩng đầu lên: "Thiếu khanh đại nhân, ý ngài là..."

Như Tiểu Lam nghiêng đầu nhỏ: "Bằng không, để ta gọi Tần tỷ tỷ ra đây đi."

Úy Tử Ngang kinh hãi nói: "Không thể!"

"Không sao." Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt nói: "Đây là sân của ta, sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài, trừ phi chính ngươi đem việc này truyền đi..."

"Sẽ không sẽ không, hạ quan sao có thể làm ra loại chuyện đó được."

Như Tiểu Lam cười hì hì chạy tới phía sau bình phong muốn kéo Tần Thiệu Du ra.

Tần Thiệu Du gấp đến độ sắp khóc.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Ngươi sợ cái gì, nơi này của Thanh Mặc Nhan sẽ không có ai đem chuyện này truyền ra ngoài, lại nói ngươi sắp phải lập gia đình, có vừa lòng hay không làm sao chúng ta biết được."

Tần Thiệu Du thà chết cũng không dám đi ra.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng không miễn cưỡng nữa, sai người dọn dẹp phòng khách, để Tần Thiệu Du cùng Úy Tử Ngang cách một bức bình phong nói chuyện.

Tất cả mọi người đều thối lui ra bên ngoài.

Bọn họ ở trong phòng khách nói chuyện đúng một canh giờ, lúc này Úy Tử Ngang mới từ bên trong đi ra.

Như Tiểu Lam chờ mong hai mắt sáng lấp lánh.

Trên mặt Úy Tử Ngang hoàn toàn là vui mừng, Tần Thiệu Du ở phía sau bình phong cũng đã đỏ hết cả mặt lên.

Việc đầu tiên Úy Tử Ngang làm sau khi ra ngoài là thi lễ với Thanh Mặc Nhan: "Hạ quan trở về sẽ tìm bà mối qua phủ."

Nói cách khác, muốn tìm bà mối làm mai trước.

Tiễn Úy Tử Ngang xong, Thanh Mặc Nhan tự mình dẫn Tần Thiệu Du về chỗ cô mẫu, lại nói cô mẫu nghe về chuyện của Úy Tử Ngang.

"Sính lễ tuy không nhiều lắm, nhưng người này cực kì đáng tin cậy." Thanh Mặc Nhan nói: "Ta cũng đã nói với hắn, sau bốn mươi tuổi mà vẫn chưa có con nối dõi cũng không được phép nạp thiếp."

Môi cô mẫu run lên, nở một nụ cười vui mừng: "Đa tạ Mặc Nhan."

"Cô mẫu khách khí." Phản ứng của Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình đạm: "Việc này là do Tiểu Lam đề xuất."

"Tiểu Lam?"

"Nàng nói không muốn để Tần Thiệu Du phải gả cho nam tử có nhiều thiếp thất, trước bốn mươi tuổi... Bọn họ cũng nên có một đứa con."

Cô mẫu vụng trộm xoa xoa khóe mắt: "Này cũng xem như đứa nhỏ này có phúc khí, có một biểu ca tốt như ngươi che trở, nàng đúng là rất có phúc."

"Cuối năm Úy Tử Ngang sẽ mang sính lễ đến đây, trước lúc đó phải chuẩn bị đồ cưới cho biểu muội thật tốt, thiếu thứ gì cứ việc bảo người tới thông báo với ta." Thanh Mặc Nhan nói xong liền đứng dậy cáo từ.

Mở cửa ra, vừa vặn đụng mặt nhị thiếu gia.

"Đại... Đại ca." Nhị thiếu gia câu nệ hành lễ: "Biểu muội đã tìm được một gia đình tốt?"

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt "ân" một tiếng, vung ống tay áo trực tiếp rời đi.

Nhị thiếu gia vào cửa, thấy cô mẫu đang nói chuyện cùng với Tần Thiệu Du, Tần Thiệu Du hơi nghiêng người, mặt mang theo mỉm cười, nụ cười kia đẹp đẽ giống như ánh bình minh.

Nhị thiếu gia không khỏi trở nên thất thần.

"Nhị thiếu gia?" Nha hoàn đứng một bên thấp giọng gọi.

Lúc này nhị thiếu gia mới kịp phản ứng lại, vội vàng tiến lên phía trước chào hỏi cô mẫu: "Cũng sắp đến năm mới, ta đến đây hỏi xem cô mẫu có thiếu thứ gì không, ta sẽ phái người đi mua... Vừa rồi đại ca nói biểu muội đã tìm được một gia đình tốt?"

Cô mẫu mỉm cười kể chuyện của Úy Tử Ngang cho hắn nghe.

Trong lòng nhị thiếu gia không hiểu sao lại hơi trầm xuống.

Một tiểu quan thất phẩm cũng xứng sánh đôi với biểu muội hắn? Hắn có thể bỏ ra những dạng đồ cưới gì, nếu thật sự thành thân, sau này trước mặt người ngoài, chẳng phải sẽ ném hết đi mặt mũi Thanh Hầu phủ bọn họ sao.

Quay đầu lặng lẽ nhìn về phía Tần Thiệu Du, càng nhìn hắn càng cảm thấy biểu muội nhà mình lớn lên thật xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Lễ vật của nhị thiếu gia, vật nhỏ lại ngủ bất tỉnh?

Sau khi trở về sân của mình nhị thiếu gia liền như người mất hồn mất vía.

Thời điểm Ngũ thị ở bên cạnh hầu hạ hắn dùng cơm, liên tục thấy hắn nhìn chằm chằm đôi đũa đến ngẩn người.

"Nhị gia đang suy nghĩ cái gì?" Ngũ thị hỏi.

Nhị thiếu gia liền đem chuyện hôn sự của Tần Thiệu Du kể ra.

"Đối phương là quan võ thất phẩm." Nhị thiếu gia cười nhạo nói: "Hắn cũng xứng lấy biểu muội của ta."

Ngũ thị có chút ngoài ý muốn: "Việc kết thân này là do ai an bài?"

"Đại ca ta." Nhị thiếu gia rầu rĩ không vui: "Sau khi xuất giá biểu muội sẽ ở lại kinh thành, người ngoài nếu nghe được người Thanh Hầu phủ chúng ta gả cho một quan võ phẩm thấp như thế, chẳng phải sẽ cười đến rụng răng hay sao."

Ngũ thị tiếp tục gắp thức ăn vào trong bát hắn, nhị thiếu gia lại phiền chán đẩy ra, một mình vào trong phòng.

Tâm phúc hầu hạ bên người nhị thiếu gia nhìn ra hắn đang có tâm sự, liền đi qua nói nhỏ: "Nhị gia, việc hôn nhân này là do Thế tử giúp đỡ tác hợp, nếu ngài không hài lòng không bằng đến nói với lão Hầu gia một tiếng... Tiểu thư phủ chúng ta sao có thể gả cho loại người như thế được, sau này nhị gia người làm sao còn mặt mũi gặp người nữa."

"Phụ thân hắn sợ là sẽ không quản việc này." Nhị thiếu gia do dự nói.

Lão Hầu gia kiêng kị nhất chính là Thanh Mặc Nhan, hắn làm sao dễ dàng đi quản chuyện này.

"Đúng rồi." Nhị thiếu gia đột nhiên ngồi thẳng lên: "Ngươi nói... Không bằng ta cưới biểu muội thì thế nào?"

Tâm phúc cười trừ nói: "Kia chính là phúc khí của biểu tiểu thư."

Nhị thiếu gia càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng: "Cứ như vậy cô mẫu cũng không cần lo lắng biểu muội gả đi sẽ bị người bắt nạt nữa, đều là người trong nhà, cô mẫu chắc chắn sẽ rất vui."

Hắn nhảy dựng lên vui sướng, cuối cùng lấy từ ngăn tủ ra một cái hộp gấm.

Dùng tay áo lau chùi cẩn thận mặt trên của hộp, hắn đem hộp mở ra, bên trong là một đôi vòng tay được làm từ vàng ròng.

Đây là vật mấy ngày trước hắn lấy từ chỗ Ngũ thị ra, nguyên bản nói là muốn tìm một công việc khác, chuẩn bị trước để dùng.

"Ngươi đi, đưa thứ này cho biểu muội, cứ nói là ta tặng." Nhị thiếu gia nói.

"Còn muốn tiểu nhân truyền lời gì nữa không?" Tâm phúc hỏi.

Nhị gia suy nghĩ, lắc đầu nói: " Trước đừng nói thêm gì cả, chuyện này vẫn chưa hoàn thành, miễn cho bị đại ca phát hiện."

Hắn có tâm tư khác, sợ bị Thanh Mặc Nhan phát hiện sẽ không thể giải thích.

Khi tâm phúc của nhị thiếu gia đến sân của Tần Thiệu Du, Tần Thiệu Du đang ở trong phòng nói chuyện cùng với Như Tiểu Lam.

Cô mẫu đem tờ danh sách của hồi môn đến, lần này tới kinh thành, các nàng mang theo không ít đồ vật, nhưng vẫn phải thêm vào một chút nữa cho đủ.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên giường đất, hai chân rũ xuống, tò mò nhìn nha hoàn trong phòng bận tới bận lui.

"Không cần mấy thứ này." Tần Thiệu Du chỉ vào mấy thứ trong tờ danh sách nói: "Gia cảnh Úy Tử Ngang không được tốt, nên sính lễ hắn đưa qua sẽ không nhiều lắm, đồ cưới của ta cũng không nên quá nhiều sẽ tốt hơn."

Nha hoàn cười nói: "Tiểu thư chưa gì đã đau lòng cho cô gia."

Tần Thiệu Du đỏ mặt: "Ngươi nha đầu chết tiệt kia, xem ta có xé miệng ngươi không!"

Như Tiểu Lăm cắn hạt dưa, cười hì hì xem náo nhiệt.

"Đúng rồi, tại sao hôm nay biểu ca không phái người đến gọi ngươi về?" Tần Thiệu Du cố ý chuyển đề tài, hỏi Như Tiểu Lam một câu.

"Thanh Mặc Nhan đi ra ngoài làm việc." Như Tiểu Lam phun vỏ hạt dưa từ trong miệng ra.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan muốn đi đến điền trang ngoài thành, bọn họ phải theo chân Trường Hận đi tìm Trường Nguyên lão tiên sinh một thời gian, nhưng lại không muốn đem việc này báo lên quan trên, cho nên mới phải ở lại điền trang ngoài thành vài ngày, sau đó mới từ nơi đó rời đi.

Vì vậy phải chuẩn bị tốt mọi thứ trước, hơn nữa cũng sắp đến những ngày mừng năm mới, Thanh Mặc Nhan để xe ngựa nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, còn mua vào không ít quần áo mùa đông.

"Tiểu thư, nhị gia phái người tới." Ngoài cửa truyền đến tiếng thông bẩm của nha hoàn.

Lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên, nhị thiếu gia cũng không phải thứ tốt lành gì, hắn phái người tới đây làm cái gì?

Từ bên ngoài tiến vào một gã sai vặt, cười trừ nói: "Nhị gia bảo tiểu nhân tới tặng đồ."

Nói xong đưa lên một hộp gấm.

Nha hoàn bên người Tần Thiệu Du đi qua nhận lấy cái hộp.

Tần Thiệu Du tò mò mở hộp ra, Như Tiểu Lam vươn cổ qua nhìn nhìn.

Thấy trong hộp là một đôi vòng tay được làm từ vàng ròng.

Tần Thiệu Du mờ mịt nhìn gã sai vặt: "Đây là... Ý gì?"

Gã sai vặt cười nói: "Nhị gia chúng ta không có ý gì khác, biểu tiểu thư thích là được, tiểu nhân xin phép cáo lui."

Nói xong hành lễ, lui ra.

Tần Thiệu Du vốn định gọi đối phương lại, nhưng gã sai vặt kia lại đi quá nhanh, chờ đến khi nha hoàn của nàng đuổi ra đến cửa, đối phương đã chạy không thấy bóng dáng đâu.

"Vô sự hiến ân cần, không phải gian tức đạo (*)." Như Tiểu Lam nói thầm một câu, thanh âm không lớn, Tần Thiệu Du lại nghe thấy rõ ràng mạch, nàng không khỏi nhìn Như Tiểu Lam nhiều hơn một chút.

(*)Vô sự hiến ân cần, không phải gian tức đạo: không có chuyện gì cũng tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm

"Nhị thiếu gia đưa thứ này tới quả thực có chút không thích hợp với lễ nghi." Nha hoàn ở một bên nói.

Tần Thiệu Du đóng hộp lại, giao cho nha hoàn: "Đem vật này đưa đến chỗ mẫu thân đi."

Nha hoàn tiếp nhận hộp, đúng lúc này Huyền Ngọc bước vào sân.

"Như cô nương, Thế tử đã trở lại, bảo thuộc hạ đến đón ngài về."

"Xem đi, biểu ca lúc nào cũng nhìn chằm chằm, chỉ sợ ta đem người của hắn kéo đi mất." Tần Thiệu Du trêu ghẹo nhéo nhéo mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đi theo Huyền Ngọc trở về, đem việc nhị thiếu gia tặng đồ nói cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lập tức thay đổi, đi ra cửa gọi Huyền Ngọc lại đây, thấp giọng phân phó một hồi.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm giác được Thanh Mặc Nhan có chút tức giận, tuy rằng hắn nhìn qua không khác mấy so với bình thường, nhưng với sự hiểu biết của nàng về hắn, hắn càng tỏ ra đạm mạc bình tĩnh, trong lòng lại càng chứa nhiều chuyện.

Như Tiểu Lam không biết Thanh Mặc Nhan an bài thế nào, bởi vì ngày hôm sau nàng đã theo hắn rời khỏi Hầu phủ, đi đến điền trang ngoài thành.

Thanh Mặc Nhan với Hầu gia không hợp nhau, trong kinh thành ai cũng biết điều này, cho nên tết nhất Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi thành mọi người cũng không mấy để ý đến.

Ở trong điền trang một đêm, sáng sớm hôm sau, Trường Hận cũng đã đến đây.

Thanh Mặc Nhan chuẩn bị bốn chiếc xe ngựa, Huyền Ngọc chọn ra bốn mươi tử sĩ thân thủ tốt nhất, ăn mặc giống như hộ vệ cưỡi ngựa đi theo bảo hộ.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới, Sử Đại Thiên cư nhiên cũng tới đây.

Nàng không thể không than thở, Thanh Mặc Nhan quả là rất biết cách dùng người.

Đoàn xe lặng lẽ rời khỏi điền trang, đi về phía bắc.

Trong xe, Trường Hận cùng Thanh Mặc Nhan mở bản đồ ra, liên tục chỉ trỏ.

Như Tiểu Lam ôm túi sưởi, híp mắt, chỉ chốc lát sau đã lăn ra ngủ ở trong xe.

Tốc độ của xe ngựa rất nhanh, bởi vì là mấy ngày cuối năm, trên đường cơ hồ cũng không có thương lữ hay người đi đường, cho nên một đường này có thể xưng là thuận lợi bay nhanh mà đi.

Buổi sáng hôm nay, không trung xuất hiện vài bông tuyết.

Bắt đầu chỉ là vài bông tuyết nhỏ, đến giữa trưa, tuyết càng rơi càng nhiều, sau đó đến ngay cả đường cũng không thấy rõ nữa.

"Còn xa lắm không?" Thanh Mặc Nhan ở trong xe hỏi.

"Phía trước không xa có một tòa thành nhỏ, đi qua tòa thành kia sẽ đến đường núi phía sau." Huyền Ngọc ở bên ngoài trả lời nói, áo choàng trên người hắn đã bị tuyết nhuộm thành màu trắng.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang ngủ trên đùi hắn, tuy rằng đi đường có chút buồn tẻ, nhưng thời gian nàng ngủ cũng quá lâu rồi đi.

Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút lo lắng.

Cũng may lần này có Trường Hận đi cùng bọn họ, tìm nàng đến xem thử, Trường Hận lại nói thân thể Như Tiểu Lam không có vấn đề gì.

Hắn cũng không có biện pháp, đành phải để im cho nàng ngủ.

Đến ngày hôm sau, hắn phát hiện ngay cả khi ăn cơm nàng cũng không tỉnh lại, dù cho cố gắng gọi ra sao, nàng cũng vẫn mơ mơ màng màng, vừa ăn vừa ngủ.

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhớ tới lần đầu tiên khi nàng từ mèo hương hóa thành hình người.

Lúc đó, bộ dáng của nàng cũng mơ mơ màng màng như vậy, đến ngay ăn cơm cũng có thể lăn ra ngủ ở trên mâm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Thiếu khanh phải nhẫn nhịn, người tình ta nguyện ăn vào mới thoải mái

Đội ngũ của Thanh Mặc Nhan tiến vào thành nhỏ.

Hai tên tử sĩ đi theo Sử Đại Thiên vào thành trước, thuê một tòa tiểu viện.

Vì Như Tiểu Lam đang ở trong tình trạng này nên Thanh Mặc Nhan không dám nghỉ ngơi ở khách điếm.

Nhìn tiểu viện đã được dọn dẹp sạch sẽ, Trường Hận tán dương khen Sử Đại Thiên một câu: "Thực không nhìn ra, ngươi làm việc cũng không đến nỗi nào."

Sử Đại Thiên chân chó nói: "Chủ yếu là nhờ Thế tử ra tay hào phóng."

Lời này thực ra cũng không phải là giả, chỉ cần chịu bỏ tiền, muốn tìm dạng địa phương nào mà chẳng được.

Thanh Mặc Nhan sai người dọn dẹp phòng một phen, lúc này mới đem Như Tiểu Lam đang ngủ như bùn mềm quấn vào trong chăn.

Đêm hôm đó Như Tiểu Lam đột nhiên sốt cao, cả người nóng không khác gì bếp lò nhỏ.

Nửa đêm Thanh Mặc Nhan gọi Trường Hận tới.

Trường Hận cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế này, bởi vì dọc theo đường đi Như Tiểu Lam luôn ngủ say, căn bản không thể nào đột nhiên sinh bệnh được.

"Xem qua mạch tượng không có vấn đề gì." Trường Hận bất đắc dĩ nói.

"Chẳng lẽ lại giống như lần trước?" Thanh Mặc Nhan cau mày.

"Lần trước?"

Thanh Mặc Nhan kể qua chuyện Như Tiểu Lam trưởng thành, Trường Hận nghe xong trầm tư mất nửa ngày, sau đó cũng không dám đưa thuốc lung tung, chỉ có thể bảo Thanh Mặc Nhan chú ý quan sát.

Trời gần sáng, Như Tiểu Lam lúc này mới hạ sốt, thân thể cuộn thành một đoàn, theo bản năng dựa đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan càng thêm tin tưởng đây là quá trình nàng trưởng thành, vì thế phân phó đám người Huyền Ngọc ở lại thành nghỉ ngơi thêm một ngày.

Như Tiểu Lam liên tục ngủ đến buổi sáng ngày hôm sau, hai buổi tối liên tiếp Thanh Mặc Nhan đều không dám ngủ, luôn lo lắng, cách một lúc lại duỗi tay ra thử sờ nàng.

Thời điểm ánh sáng trắng mông lung tỏa ra, cơn buồn ngủ của Thanh Mặc Nhan không thấy đâu nữa, hắn chậm rãi tiến lại gần nàng.

Thân thể đang cuộn tròn của Như Tiểu Lam lại lớn thêm một vòng.

Cánh tay và chân trở lên thon dài hơn, rốt cuộc không còn cảm giác toàn là thịt nữa, bất quá gương mặt kia vẫn mũm mĩm như xưa.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở mắt ra, đối diện với một đôi mắt đen trắng rõ ràng, dọa nàng suýt nữa nhảy dựng lên.

"Thanh Mặc Nhan?" Nàng mơ hồ nói: "Ngươi đang nhìn cái gì?" Há mồm, phát hiện giọng nói bản thân có chút thay đổi.

Thiên a!

Như Tiểu Lam ngồi bật dậy, mái tóc thật dài buông xõa xuống, che mất khuôn mặt nàng.

Tóc lại mọc dài thêm, quả nhiên là... Cúi đầu nhìn toàn thân, ngây người.

Y phục của ta!

Như Tiểu Lam vèo một cái chui vào trong chăn.

Thanh Mặc Nhan, hỗn đản nhà ngươi! Y phục của ta đâu!

Khóe mắt Thanh Mặc Nhan tràn ra ý cười nồng đậm, ánh mắt chăm chú nhìn vào nàng tựa như bầu trời đêm sâu không lường được.

Như Tiểu Lam chợt cảm thấy có một bàn tay to đang thò vào trong chăn, bàn tay đó dừng ở trên cánh tay nàng, chậm rãi di chuyển lên bả vai nàng, cuối cùng nhẹo nhẹo sau cổ nàng, tháo cái vòng trên cổ nàng ra.

Từ sau lần nàng đột nhiên lớn lên, Thanh Mặc Nhan đã sai người sửa lại vòng cổ để có thể điều chỉnh lớn nhỏ.

Sau khi điều chỉnh xong hắn lại đeo lên cổ nàng, khi tầm mắt lướt qua hai khối đá ngũ sắc, ánh mắt liền tối lại.

Như Tiểu Lam có chút đắc ý, rốt cuộc nàng cũng đã trưởng thành.

Ha ha ha, nàng đã là người lớn, cuối cùng cũng không bị gia hỏa này ôm tới ôm lui nữa.

Dĩ? Vì sao sau khi Thanh Mặc Nhan giúp nàng đeo vòng cổ xong lại không lấy tay ra, bàn tay còn trượt xuống lưng nàng...

"Ngươi mau lấy tay ra." Nàng khẩn trương nói.

Bàn tay Thanh Mặc dừng ở nơi gần thắt lưng nàng, ngón tay hoạt động qua lại theo sống lưng nàng.

"Mới lớn lên đã cảm thấy đủ lông đủ cánh?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lãnh đạm, nhưng trong ánh mắt lại phảng phất mang theo tia lửa.

Trong lòng Như Tiểu Lam vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

"Ngươi... Ngươi đừng xằng bậy, chúng ta hiện tại vẫn đang ở bên ngoài."

"Nói như vậy chỉ cần trở về là được?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt, bàn tay to một lần nữa trượt từ trên sống lưng nàng xuống.

Như Tiểu Lam nhất thời nghẹn họng, không biết nên trả lời hắn thế nào.

Thanh Mặc Nhan cũng đã tính toán ở trong lòng, nếu trái cây đã chín, mạnh mẽ nuốt xuống cũng không phải là cách, lại nói nếu dọa đến vật nhỏ, khiến nàng sinh ra tâm lý sợ hãi với chuyện này cũng không tốt.

Loại chuyện này vẫn nên để ngươi tình ta nguyện mới có tư vị.

Thanh Mặc Nhan một đường vuốt ve phần lưng bóng loáng của nàng, đem ngọn nửa nơi đáy mắt ẩn giấu đi.

Như Tiểu Lam khẩn trương lui người thành một đoàn, đợi nửa ngày cũng không thấy hắn có hành động gì khác, bàn tay to tuy rằng chiếm tiện nghi nhưng vẫn biết điểm dừng, không làm ra hành động khiến nàng cảm thấy bất an.

Một lúc sau, nàng phát hiện Thanh Mặc Nhan bất động.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hắn đang gối lên cánh tay chính mình, tay còn lại khoác lên eo nàng, nhắm hai mắt lại.

Ngủ rồi?

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hắn mạnh mẽ ép buộc, nàng thật sự không biết nên ứng phó thế nào.

Như vậy cũng tốt, đỡ đi cảm giác ngại ngùng.

Buổi sáng thời điểm rời giường, ánh mắt của đám người Huyền Ngọc thường xuyên dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Sử Đại Thiên càng khoa trương hơn há to miệng, đến ngay cả cuống họng cũng có thể nhìn thấy.

"Một đám nhàn rỗi không có việc gì làm?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Trường Hận ho nhẹ vài cái, mọi người đều đồng loạt rời tầm mắt thật nhanh.

Thanh Mặc Nhan cầm chủy thủ, cắt bớt phần tóc mới mọc của Như Tiểu Lam, bằng không sẽ quét tới cả trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhìn chính mình trong gương, miệng bất mãn nói thầm: "Xem ra đời này ta vô duyên với mỹ nhân rồi."

Thanh Mặc Nhan kéo nhẹ tóc nàng: "Ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Tuy nói không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng bộ dáng nàng lớn lên cũng không phải là kém.

Như Tiểu Lam lắc lắc đầu, nhìn Thanh Mặc Nhan qua mặt gương, ngoắc ngón tay.

Thanh Mặc Nhan cúi người lại gần: "Làm sao?"

"Hư... Đừng nói chuyện." Như Tiểu Lam dán lên mặt hắn, hít vào một hơi thật sâu.

"Làm gì?" Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn hình ảnh hai người kề sát vào mặt nhau ở trong gương.

"Để ta hấp thu hương khí của ngươi, cướp đi mỹ mạo của ngươi." Như Tiểu Lam nhắm mắt lại nói.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng.

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy có yêu quái không ăn thịt người, chỉ muốn đoạt đi mỹ mạo."

Như Tiểu Lam trợn trắng mắt, ai bảo bộ dáng của hắn đẹp đến thế làm gì.

Thật không công bằng.

Mọi người ở lại trong thành nhỏ thêm một ngày.

Chạng vạng tối, Trường Hận đi dạo về nói buổi tối trong thành có pháo hoa làm từ sắt.

"Pháo hoa làm từ sắt là cái gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Ngươi chưa từng thấy qua?"

Như Tiểu Lam bẹp miệng, vô nghĩa, nàng mới sống ở thế giới này được bao lâu.

"Thanh Mặc Nhan, buổi tối chúng ta đi xem pháo hoa làm từ sắt có được không?" Như Tiểu Lam vui vẻ chạy vào phòng xin chỉ thị.

Nguyên bản Thanh Mặc Nhan không muốn để cho nàng đi, buổi tối ở bên ngoài không quá an toàn, ngày mai bọn họ còn phải rời khỏi thành.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan suy nghĩ, sau đó gọi Huyền Ngọc tiến vào.

Huyền Ngọc dẫn theo mười tên tử sĩ đi ra ngoài trước.

Như Tiểu Lam gấp muốn chết, không ngừng thúc giục: "Trường Hận nói nếu đến muộn sẽ không có chỗ."

Thanh Mặc Nhan lại không chút hoang mang, mắt thấy sắp đến giờ mới thay y phục, mang theo Như Tiểu Lam cùng Trường Hận đi xem pháo hoa làm từ sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Cưỡi lên cao, dì cả đến bất ngờ

Trên bãi đất trống nằm giữa thành nhỏ có dựng một túp lều tứ giác cao lớn, trên đỉnh lều là một tầng cây liễu, lều được dựng bởi một cây cột cao to.

Như Tiểu Lam thấy mới lạ, liên tục hỏi cái này cái kia.

Trường Hận chỉ vào pháo trên cột nói: "Đó là thiết màu, kỹ thuật của ai tốt hơn sẽ đánh được pháo kia tóe ra tia lửa, gọi là trung màu, kia chính là một chuyện cực kỳ vinh quang, sẽ được thưởng tiền."

Như Tiểu Lam hưng trí bừng bừng, có thể là do bọn họ tới muộn, phía trước đã không còn thừa chỗ tốt nào cả, đám người tầng tầng lớp lớp, bọn họ chỉ có thể đứng ở ngoài.

Như Tiểu Lam kiễng mũi chân, ở sau đám người nhảy dựng liên tục.

Trường Hận nhìn Thanh Mặc Nhan, muốn nói lại thôi.

Nàng biết đám người Huyền Ngọc đã sớm tìm được chỗ tốt ở phía trước, bất quá Thanh Mặc Nhan lúc này vẫn chưa mở miệng, nàng cảm thấy vẫn không nên tìm phiền toái sẽ tốt hơn.

"Ta đến nơi khác tìm xem có chỗ hay không." Trường Hận nói với Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam vẻ mặt đau khổ: "Thật nhiều người, biết thế tới sớm hơn thì tốt rồi."

Trường Hận không dám đem chuyện đám người Huyền Ngọc ở phía trước nói ra, chỉ có thể ậm ừ, rồi tự mình đi đến chỗ khác.

Bên người Thanh Mặc Nhan đứng năm tên tử sĩ, bọn họ bất động thanh sắc ngăn trở Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam với những người xung quanh.

Như Tiểu Lam đang vô cùng cao hứng, hoàn toàn không chú ý tới điểm này.

Cách lều pháo hoa không xa là lò luyện, Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn: "Sắp bắt đầu rồi."

"Làm sao ngươi biết?" Như Tiểu Lam dù có cố nhảy dựng lên cũng vẫn không nhìn thấy được.

Thanh Mặc Nhan không nói tiếp, đột nhiên trên đỉnh lều bắn ra vô số tia lửa sắt màu vàng, tia lửa sắt gặp phải cành liễu, liền tản ra bốn phía, châm lửa vào pháo hoa trên đỉnh lều.

Trong lúc nhất thời, đỉnh lều nổ tung ra một tầng khói lửa xán lạn, bay thẳng lên bầu trời đêm.

Như Tiểu Lam nhảy lại nhảy, nàng chỉ có thể nhìn thấy một nửa pháo hoa.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm một nơi thật cao.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên duỗi tay ôm lấy eo nàng.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Cả ngày hôm nay nàng luôn tận lực làm ra bộ dáng người lớn trước mặt hắn, không ngồi lên đùi hắn, cũng không cho hắn cơ hội ôm tới ôm lui, chính là sợ hắn sẽ có suy nghĩ không an phận.

Không ngờ tới hắn lại thừa dịp này để xuống tay...

"Muốn ngồi lên không?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nói bên tai nàng.

Ngồi lên?

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn Thanh Mặc Nhan cúi người xuống, chỉ chỉ lên bả vai của mình.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt đám tử sĩ xung quanh không thua kém gì Như Tiểu Lam.

"Thật sự có thể ngồi lên?" Như Tiểu Lam nhìn thấy trong đám đông có không ít người lớn đang để con mình ngồi lên vai.

Vị trí nơi đó rất cao, nhất định có thể xem được rõ ràng.

Nhưng mà như vậy... Thật sự có thể sao, thân phận của Thanh Mặc Nhan...

Không đợi nàng cự tuyệt, Thanh Mặc Nhan đã ngồi xuống, cầm lấy hai tay nàng đặt lên đầu vai mình.

Như Tiểu Lam cắn cắn môi, không nghĩ nữa, ngồi lên trên vai hắn.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng đứng lên.

Oa, hảo cao!

Như Tiểu Lam cảm giác giống như chính mình đột nhiên được đưa lên không trung, từ trên cao nhìn xuống đám người.

Pháo hoa làm từ sắt ở trước mắt vô cùng đẹp đẽ. Đám người vui đùa ầm ĩ, tiểu hài tử huy động cánh tay hoan hô... Một màn lại một màn, giống như sự tồn tại hư ảo.

Khi còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy mấy đứa trẻ ngồi trên vai người lớn, nàng từng vô số lần ảo tưởng qua chuyện này cũng sẽ xảy ra ở trên người mình.

Như Tiểu Lam ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, đôi mắt như ngọc phỉ thúy nổi lên một tầng hơi nước.

"Thấy được không?" Phía dưới truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam dùng sức chớp chớp mắt, bức lui hơi nước nơi đáy mắt xuống.

"Ân!"

"Đẹp không?"

"Đẹp, đẹp hơn pháo hoa ở thế giới kia của ta nhiều." Như Tiểu Lam thốt ra.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được nhíu mi, nói đẹp sao trên mặt nàng lại có biểu cảm kia, còn nữa "thế giới kia" mà nàng nói là chuyện như thế nào.

Hắt rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà xung quanh lại có quá nhiều người, hắn chỉ có thể duy trì trầm mặc.

Thẳng đến khi pháo hoa làm từ sắt kết thúc, đám người mới bắt đầu tan đi, Như Tiểu Lam đột nhiên cúi người ôm lấy đầu hắn.

"Thanh Mặc Nhan, cám ơn ngươi." Hôn một cái lên trán hắn.

Thanh Mặc Nhan run rẩy khóe môi, hắn rất muốn cười, nhưng lại không muốn để nàng phát hiện, bằng không nàng nhất định sẽ càng thêm đắc ý.

"Này tính là tạ lễ sao?" Thanh Mặc Nhan khinh thường hừ một tiếng: "Quá không có thành ý."

Như Tiểu Lam cười hì hì ôm đầu hắn không chịu xuống dưới: "Vậy ngươi nói xem, như thế nào mới là có thành ý, lấy thân báo đáp?"

Bàn tay to của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên đùi nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Xúc cảm cũng không tệ lắm.

Như Tiểu Lam nhịn không được cười rộ lên: "Mau dừng lại, hảo ngứa..."

"Ngươi sớm đã là người của ta, còn muốn hứa cho ai?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút: "Một ngày nào đó nếu ngươi có thể đến thế giới kia của ta, ta sẽ lại gả cho ngươi một lần nữa."

Lại là "thế giới kia".

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, đang muốn hỏi cho rõ ràng, chợt thấy toàn thân Như Tiểu Lam căng cứng lại.

"Chúng ta đi về trước." Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống.

Như Tiểu Lam vẫn cứ ôm chặt lấy đầu hắn không chịu buông tay, cả người giống như một con gấu trúc.

Đây là có ý gì?

Đến ngay cả đám tử sĩ phía sau cũng đều mờ mịt khó hiểu.

Như cô nương đây là ngồi quen không muốn xuống dưới, muốn ăn vạ trên người Thiếu khanh sao?

Như Tiểu Lam ngồi trên vai Thanh Mặc Nhan, lúc này đến ngay cả suy nghĩ muốn chết nàng cũng có.

Bụng đau từng đợt, một nguồn nhiệt lưu không ngừng chảy xuống dưới...

Trời xanh a, ngươi đây là muốn quậy cái gì a. Sao có thể xui xẻo đến thế, tại sao lại tới ngay lúc này a, này không phải là đang chơi ta sao!

Loại cảm giác này ở hiện đại, hàng tháng nàng đều có thể cảm nhận được, nhưng mà ở thế giới này, vẫn là lần đầu tiên.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan không hiểu hỏi.

"Thanh Mặc Nhan... Ngươi có thể cứ như thế... Mang ta về không?" Như Tiểu Lam quyết tâm, dứt khoát kéo dày da mặt bằng bất cứ giá nào.

Đám người Huyền Ngọc cùng Trường Hận lúc này cũng đã tìm đến đây, khi nhìn thấy Như Tiểu Lam ở trên người Thanh Mặc Nhan không chịu xuống dưới tất cả đều kinh ngạc không thôi.

"Tiểu Lam sao vậy, không thoải mái sao?" Trường Hận chú ý thấy sắc mặt Như Tiểu Lam trắng bệch, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Thanh Mặc Nhan nghe xong liền muốn bỏ nàng xuống.

Như Tiểu Lam lại gắt gao ôm chặt lấy hắn không chịu buông tay: "Ta không sao, mang ta về nhanh lên..."

Sao nàng dám xuống dưới, kiện áo choàng Thanh Mặc Nhan mặc nhất định đã bị nàng làm dơ rồi đi.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mọi người nhìn thấy vết máu trên cổ áo Thanh Mặc Nhan... Dù cho da mặt Như Tiểu Lam có dày đến đâu cũng không bình tĩnh được nữa.

May mà thân thể Như Tiểu Lam cực nhẹ, Thanh Mặc Nhan theo lời mang nàng về chỗ ở.

Thẳng đến khi vào trong phòng nàng mới xuống khỏi người Thanh Mặc Nhan, vụng trộm liếc nhìn cổ áo phía sau hắn.

Quả nhiên dơ, đỏ hồng một đám.

Thiên a! Vẻ mặt Như Tiểu Lam như đưa đám: "Đừng gọi Trường Hận vào đây."

"Để nàng xem giúp ngươi một chút, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không." Thanh Mặc Nhan chưa thấy nàng hồ nháo như vậy bao giờ, trước kia dù tính nàng có chút bướng bỉnh cũng sẽ không gây rối vô cớ, chuyện giống hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Đặt nàng lên giường xong liền muốn gọi Trường Hận tiến vào.

Như Tiểu Lam gấp gáp túm lấy tay áo hắn: "Đừng gọi Trường Hận, ta không bị bệnh, ta chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Như Tiểu Lam hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

"Người thân ta đến thăm."

Vẻ mặt Thanh Mặc Nhan mờ mịt: "Người thân, ở đâu?"

"Dì cả ta đến thăm, ngươi tự nhìn cổ áo đi... Rồi sẽ biết..." Như Tiểu Lam chui đầu vào trong chăn, đem đầu che lại kín mít.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Lòng người không nên như rắn muốn nuốt voi (*)

(*) Người tham lam sẽ muốn ngày càng nhiều, giống như con rắn muốn nuốt lấy cả con voi.

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng bên ngoài ra, thời điểm nhìn thấy vết máu trên cổ áo hắn liền ngốc lăng tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

Như Tiểu Lam trốn ở trong chăn không dám lộ mặt.

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim đập liên hồi.

Vật nhỏ vẫn chưa nói rõ ràng, cho nên hắn chỉ có thể nửa đoán nửa nghĩ.

Duỗi tay nhấc một góc chăn lên, Như Tiểu Lam liền kinh hoảng lui vào bên trong.

"Ngươi đi ra, nhanh đi thay y phục khác, đừng để cho bọn họ nhìn thấy."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Ngươi trốn cái gì, trưởng thành là một chuyện tốt."

"Không cho phép cười ta!" Nàng tránh ở trong chăn rít gào.

"Ta không cười." Tuy nói như thế, nhưng trong thanh âm lại mang theo một mạt ý cười.

Như Tiểu Lam ở trong chăn nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi xác định muốn tiếp tục trốn ở trong chăn?" Thanh Mặc Nhan chậm rãi nói: "Nếu ngươi làm dơ giường, tối nay ta biết ngủ ở đâu đây?"

Như Tiểu Lam vèo một cái vươn đầu ra: "Ngươi... Ngươi vô sỉ, ta bị như vậy mới không muốn để ngươi ngủ ngon!"

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng tức đến hộc máu của nàng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, cười lớn ôm cả nàng và chăn lên.

Không thể không thừa nhận, tâm tình hắn bây giờ rất tốt.

Mỗi lần vật nhỏ trưởng thành đều có hắn ở bên cạnh, từng chút biến hóa đều có liên quan đến hắn, loại cảm giác này giống như độc chiếm được cả thế gian.

Mọi người đứng ngoài phòng lo lắng không thôi, đột nhiên nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng cười của Thanh Mặc Nhan, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, Thanh Mặc Nhan ra khỏi phòng gọi một mình Trường Hận đi vào.

Như Tiểu Lam đỏ mặt nói mọi chuyện ra, Trường Hận hết sức vui mừng, đi ra ngoài giúp nàng chuẩn bị tro để dùng trong mấy ngày này.

Thật vất vả mới thu thập sạch sẽ được cho bản thân, Như Tiểu Lam nằm trên giường như cá chết nổi lên.

Đây là lần đầu tiên nàng biết đến chuyện nguyệt sự ở cổ đại.

Vải sạch khâu thành một chiếc túi nhỏ dài rồi cho tro sạch vào trong, nàng thiếu chút nữa đã phải quỳ với thứ này.

Cái này cũng thật khí phách a!

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đụng đến giường Như Tiểu Lam lập tức kêu to lên: "Đừng động ta đừng động ta!"

Thanh Mặc Nhan cố nén ý cười: "Thế nào, bụng đau không?"

Như Tiểu Lam kinh sợ trợn tròn mắt, gặp quỷ, Trường Hận đã nói với hắn những gì.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay vào trong chăn sờ ở trên bụng nàng: "Trường Hận đã nói hết với ta, thời điểm ngươi là mèo hương có chỗ nào mà ta chưa từng sờ qua."

Lỗ tai Như Tiểu Lam đỏ bừng: "Kia sao có thể giống nhau, khi đó ta là động vật..."

Lúc ấy hắn thường xuyên vuốt lông cho nàng, nhưng hiện tại bộ dáng nàng đã là con người.

"Ngươi cứ coi như ta đang vuốt lông là được rồi." Bàn tay Thanh Mặc Nhan không nặng không nhẹ xoa bụng giúp nàng, Như Tiểu Lam ngoài miệng cậy mạnh, nhưng rất nhanh lại phát hiện quả thực rất thoải mái, thế là ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn bất động.

Trong bóng đêm con ngươi Thanh Mặc Nhan lóe sáng lên.

Hắn ngửi được mùi xạ hương nồng đậm.

Bởi vì trời lạnh, trong phòng đóng cửa sổ, cho nên mùi hương này có vẻ hết sức dày đặc.

Trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, hắn nghe thấy trong viện truyền đến thanh âm nói nhỏ của đám tử sĩ gác đêm.

"Mèo từ đâu tới a?"

"Sao lại nhiều như thế..."

Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên bừng tỉnh, cúi đầu nhìn xuống, không thấy Như Tiểu Lam đâu.

Nhấc chăn lên, thình lình phát hiện một con mèo hương màu đen đang hô hô ngủ trên bụng mình...

"Meo ô..." Ngoài viện vang lên tiếng mèo kêu khó nghe.

"Đang mùa đông sao lại nhiều mèo đến thế!" Huyền Ngọc quát khẽ: "Mọi người cảnh giác lên cho ta."

Thanh Mặc Nhan một tay nhấc mèo hương lên, đong đưa qua lại: "Như Tiểu Lam, mau biến trở về cho ta!"

Như Tiểu Lam đang ngủ say, chợt thấy thân thể bị đong đưa qua lại, mở mắt ra, thấy Thanh Mặc Nhan đang đen mặt nhìn chằm chằm nàng.

"Nếu không nhanh chóng biến trở về đám mèo bên ngoài nhất định sẽ xông hết vào đây!" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Giật mình một cái, Như Tiểu Lam tỉnh lại, thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể, biến thành hình người.

"Chuyện... Chuyện này là sao?" Nàng luống cuống tay chân muốn túm lấy y phục của mình.

"Ai cho phép ngươi tự tiện biến lung tung?" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan không tốt cho lắm.

Như Tiểu Lam vô cùng chột dạ.

Thứ mang trên người kia quả thực quá không thoải mái, nàng ngủ còn lo lắng hồng thủy sẽ vỡ đê, cho nên muốn biến trở về mèo hương, khi đó "hồng thủy" sẽ giảm bớt đi rất nhiều, không nghĩ tới mùi hương trên người nàng lại dẫn dụ đám mèo kia tới.

Tiếng mèo kêu bên ngoài dần dần thấp xuống, tử sĩ gác đêm nhẹ nhàng thở ra.

Đối mặt với chất vấn của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam đành phải căng da đầu nói nguyên nhân mình biến trở lại mèo hương ra.

Thanh Mặc Nhan nhấc chăn lên, để nàng nhìn trung y của hắn: Trên bụng, nơi vừa bị nàng nằm lên, tất cả đều dính vết máu.

"Hóa ra ngươi lại giải quyết phiền toái như thế này."

Khiến hắn cũng phải mang nguyệt sự theo.

Che mặt, Như Tiểu Lam tuyệt vọng nói: "Ngày mai ta giúp ngươi giặt sạch còn không được sao?"

Hơn nửa đêm, hai người một lần nữa đứng lên đi thay y phục, chờ đến khi lăn lộn xong, ngoài trời đã gần sáng.

Sáng sớm, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia ăn cơm, cả hai đều mang theo một đôi mắt thâm quầng.

Trường Hận ngồi bên cạnh nhịn không được muốn cười, nhưng thấy Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, nàng lại không dám cười, rất nhiều lần còn bị sặc thức ăn.

Thanh Mặc Nhan hung hăng trừng mắt nhìn Trường Hận một cái.

Trường Hận đành phải cắn răng đứng lên, nói dối bản thân đã ăn no, chạy về phòng mình cười cho đủ.

Vừa cơm nước xong, Thanh Mặc Nhan sai người thu thập mọi thứ chuẩn bị khởi hành, lúc này có người đưa tới một phong thư.

Sau khi đọc thư xong Thanh Mặc Nhan liền cười lạnh: "Cũng không tự nhìn xem bản thân là cái thứ gì."

Như Tiểu Lam nghi hoặc nhìn về phía hắn: "Kinh thành phát sinh chuyện gì sao?"

Thanh Mặc Nhan ném phong thư vào chậu than tiêu hủy: "Nhị đệ đến năn nỉ phụ thân, muốn cưới biểu muội Thiệu Du."

Như Tiểu Lam lắp bắp kinh hãi, đột nhiên nhớ tới cái hộp gấm nhị thiếu gia tặng Tần Thiệu Du: "Khó trách lúc trước hắn lại muốn tặng đồ cho Tần tỷ tỷ... Hầu gia có đồng ý không?"

"Vẫn chưa, dù cho hắn có đồng ý, cô mẫu cũng sẽ không đồng ý." Thanh Mặc Nhan nhìn nắm giấy bị đốt thành tro tàn trong chậu than: "Hơn nữa ta sớm đã có chuẩn bị trước, để lại vài người cho cô mẫu bên kia, dù cho nhị đệ có dùng nhiều chiêu trò bỉ ổi gì cũng không sợ."

Như Tiểu Lam bất an nói: "Chúng ta không nên đi gấp như thế."

"Nếu chúng ta không đi, cho thêm tiền hắn cũng không dám làm ra loại chuyện này." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

"Tần tỷ tỷ sẽ không có việc gì đi?"

Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Yên tâm đi, ta sớm đã có chuẩn bị."

Xe ngựa bên ngoài đã chuẩn bị xong, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi thành nhỏ, tiếp tục hành trình của bọn họ.

Cùng lúc đó, trong Hầu phủ.

Lão Hầu gia cau mày ngồi ở chỗ kia, nhị thiếu gia dè dặt cẩn trọng hầu hạ ở bên người hắn, mắt trông mong nhìn hắn.

"Phụ thân, nếu người không nhanh đi nói với cô mẫu, biểu muội thật sự sẽ phải gả cho người ngoài."

"Còn chưa hết năm, ngươi gấp cái gì." Lão Hầu gia nói cho có lệ.

Nhị thiếu gia gấp không được: "Phụ thân, ta sẽ đối xử thật tốt với biểu muội. Người chỉ cần đến nói chuyện với cô mẫu, cô mẫu nàng nhìn ta lớn lên, ta tin nàng nhất định sẽ đồng ý gả Thiệu Du cho ta, để nàng ở lại trong Hầu phủ chẳng phải tốt hơn là gả cho người ngoài sao."

Hầu gia liếc mắt nhìn hắn một cái: "Ngươi tưởng tượng hay lắm, cưới nàng vào rồi sẽ chiếm mất vị trí chính thê của ngươi, nhà mẹ đẻ nàng ở tận Ngô Lăng xa xôi, ở kinh thành này không giúp được gì cho ngươi cả, con đường làm quan sau này của ngươi sẽ không có gia tộc bên nhà vợ để dựa vào."

Nhị gia hiển nhiên không nghĩ nhiều như thế, nghe xong lời này liền ngốc lăng nửa ngày.

"Vậy... Vậy để biểu muội Thiệu Du làm thiếp thất của ta là được rồi." Nhị thiếu gia càng nghĩ càng cảm thấy có lý, cứ như vậy, hắn không chỉ lấy được biểu muội nũng nịu, sau này muốn cưới một vị chính thê có thế lực cũng không muộn.

"Bất quá có lẽ cô mẫu sẽ không đồng ý." Nghĩ đến đây, vẻ mặt nhị thiếu gia như khóc tang: "Không bằng như vậy đi phụ thân, vừa đúng lúc đại ca không có ở đây,

ngài không bằng vào trong cung cầu cho ta một cái ân điển, trực tiếp để Hoàng thượng tứ hôn cho ta là được, dựa vào mặt mũi đại ca, ta nghĩ Hoàng thượng hẳn là sẽ không cự tuyệt đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 240: Thỉnh cầu thánh chỉ tứ hôn

Tin tức lão Hầu gia vào cung diện thánh rất nhanh đã truyền đến tai Thanh Mặc Nhan.

Lúc này rốt cuộc bọn họ cũng tới được thôn xóm nơi Trường Nguyên lão tiên sinh ẩn cư, Huyền Ngọc chỉ huy mọi người bảo vệ tốt xe ngựa, Sử Đại Thiên đi vào trong thôn tìm kiếm chỗ ở.

"Muốn tứ hôn? Gan cũng đủ lớn..." Thanh Mặc Nhan cười lạnh xé bức thư trong tay đi.

"Nhị thiếu gia thật sự muốn cưới Tần tỷ tỷ sao?" Như Tiểu Lam khẩn trương hỏi.

"Muốn dựa vào thế lực thê tộc, thấy Thiệu Du không có giá trị lợi dụng, nên muốn chiếm nàng về làm thiếp." Thanh Mặc Nhan kéo khóe miệng: "Nhị đệ sao lại biến thành cái dạng này."

Vấn đề này không ai có thể trả lời hắn.

"Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột sinh con chuột lại đào hang." Như Tiểu Lam an ủi hắn nói: "Mẹ đẻ hắn không biết là dạng người gì, nhưng ta biết nhất định không thể sánh bằng mẫu thân ngươi."

Lời này rõ ràng là đang lấy lòng Thanh Mặc Nhan. Duỗi tay ôm nàng từ trên xe xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Nếu người khác đã tham lam không biết đâu là đủ, ta đây sẽ tìm cho hắn một thê tộc có thế lực, để hắn vừa lòng."

"Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam dù đã cao hơn rất nhiều nhưng cũng chỉ đứng đến đầu vai của hắn, đứng chung một chỗ nàng phải nâng đầu cao lên mới thấy được mặt hắn.

"Không phải hắn muốn giữ lại vị trí chính thê cho nữ tử có thế lực gia tộc sao, ta đây liền tìm giúp hắn một nơi có thế lực vô cùng." Thanh Mặc Nhan híp mắt lại.

Như Tiểu Lam ở trong lòng bi ai thay nhị thiếu gia ba giây.

Quả nhiên là không tìm đường chết sẽ không phải chết, nhị gia, ngươi thực sự cho rằng đại ca của mình là người ăn chay sao?

Hoàng cung.

Lão Hầu gia đứng ở ngoài điện đợi tầm một canh giờ, mới được một tiểu thái giám dẫn vào đại điện.

"Khó có dịp nhìn thấy ngươi tiến cung." Trong lời nói của Hoàng đế mang theo ý tứ châm chọc.

Sắc mặt lão Hầu gia thoáng trở nên khó coi.

Sở dĩ hắn ít khi tiến cung, một là vì Thanh Mặc Nhan luôn ở trong vô hình gây áp lực cho hắn, hai là những năm gần đây hắn tự ý thức được Hoàng thượng không muốn gặp hắn.

Hành đại lễ, Hầu gia quy củ đứng ở nơi đó, nói chuyện thỉnh cầu tứ hôn cho nhị nhi tử ra.

Hoàng đế có chút ngoài ý muốn, xoa một bên thái dương: "Muốn lấy nữ nhi của tộc tỷ ngươi? Đây là chuyện trong nhà ngươi, không cần trẫm phải đến quản đi."

"Vi thần thay mặt nhị nhi tử ở trước mặt Hoàng thượng xin một cái ân điển."

Hoàng đế gật gật đầu, loại chuyện này hắn có thể hiểu được.

Là đại ca, Thanh Mặc Nhan ở trong triều luôn vô cùng nổi bật, cho nên làm đệ đệ đi đến đâu cũng thấp hơn hắn một cái đầu, hiện tại thỉnh cầu tứ hôn cũng là chuyện hết sức bình thường.

Hoàng đế đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy thái giám hầu hạ bên cạnh thấp giọng nói: "Hoàng thượng, biểu muội Thiếu khanh đã đính hôn với người khác."

Hoàng đế sửng sốt, nhìn về phía thái giám.

Thái giám bên người hắn đều là tâm phúc của hắn, người nọ không e dè ánh mắt của lão Hầu gia, cúi đầu nói: "Nô tài nghe nói Thiếu khanh đã chọn thất phẩm điển nghi võ quan Úy Tử Ngang, còn cố ý mời hắn đến phủ làm khách..."

Nói cách khác chuyện lão Hầu gia cầu tứ hôn là làm trái với ý của Thanh Mặc Nhan.

Gân xanh trên đầu Hoàng đế nổi hết lên.

Cũng may vừa rồi hắn không lập tức đồng ý.

Nếu hắn phê chuẩn cho cuộc hôn nhân này, Thanh Mặc Nhan trở về chắc chắn sẽ sinh ra kẽ hở với hắn.

Quân thần bất hòa, đây đúng là chuyện không ít người ở trong triều hy vọng nhìn thấy, bọn họ đều muốn kéo Thanh Mặc Nhan xuống nước, cho nên mấy năm nay luôn nghĩ ra không ít biện pháp đa dạng.

Không nghĩ tới phụ thân Thanh Mặc Nhan lại làm ra loại chuyện như thế với con trai mình.

Hoàng đế càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng tức giận, nhớ tới những tin đồn nghe được gần đây, nói phụ tử Thanh Hầu phủ bất hòa, xem ra việc này cũng không thể trách Thanh Mặc Nhan được, có một phụ thân như vậy, đến ngay cả hắn cũng cảm thấy không chịu được nữa.

"Ngươi về trước đi." Hoàng đế thản nhiên nói với lão Hầu gia.

Vừa rồi thái giám ở trước mặt nói nhỏ với Hoàng đế, lão Hầu gia đều thấy ở trong mắt, nhưng hắn lại không dám hỏi.

Nếu Hoàng đế đã nói muốn hắn trở về, hắn cũng đành phải cáo lui.

Lão Hầu gia mới vừa đi không lâu Hoàng thượng liền phái người đi hỏi thăm chuyện trong Hầu phủ.

Có người về phục mệnh nói ra chuyện hôm đó xảy ra ở phủ Liễu Dương quận chúa.

Hoàng thượng nghe nói Úy Tử Ngang nhặt được túi tiền liền đem trả lại cho Tần Thiệu Du, không khỏi gật đầu liên tục.

"Lúc trước Hoàng hậu nương nương cũng từng nhắc tới, nói ngày đó Thiếu khanh đại nhân đã cứu Liễu Dương quận chúa, muốn cho bọn họ kết thân với nhau." Tiểu thái giám bên cạnh bổ sung thêm một câu.

Thanh âm lời nói này tuy không lớn, nhưng Hoàng đế lại kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Trước không nói đến chuyện ngày ấy Thanh Mặc Nhan có thật sự cứu Liễu Dương quận chúa hay không, chỉ riêng chuyện kết thân thôi đã ẩn chứa trong đó biết bao nhiêu mục đích rồi.

Thanh Mặc Nhan sở dĩ được gọi là cô thần, là bởi vì sau lưng hắn không có thế lực, nếu Hoàng hậu thật sự đem Liễu Dương quận chúa gả cho hắn, như vậy chẳng phải sau này hắn sẽ bị thế lực Hoàng hậu lôi kéo sao.

Không được, cây đao Thanh Mặc Nhan này hắn còn muốn sử dụng lâu dài, tuyệt đối không thể để hắn gia nhập vào bất cứ thế lực nào trong triều được.

Suy nghĩ, Hoàng đế hơi cười lạnh: "Người tới, đến Thanh Hầu phủ truyền chỉ..."

Khi Hầu phủ chờ được thánh chỉ của Hoàng đế, nhị thiếu gia vừa khẩn trương vừa kích động, ánh mắt thường xuyên đảo qua biểu muội Tần Thiệu Du bên kia.

Ngũ thị đứng chỗ nữ quyến bên này, nàng có thể nhìn thấy ngọn lửa cháy sáng trong ánh mắt nam nhân của mình.

Súc sinh! Súc sinh!

Nàng gắt gao cắn chặt môi, súc sinh này cầm đồ cưới của nàng đi lấy lòng biểu muội hắn, bây giờ còn muốn cưới nàng ta vào cửa.

Nhớ ngày đó đáng ra nàng mới là chính thê của nhị thiếu gia, không nghĩ tới một bước sai, từng bước sai, cuối cùng lại biến thành cái dạng này.

Nàng bên này biết vậy đã chẳng làm, Tần Thiệu Du bên kia cũng vô cùng khẩn trương.

"Mẫu thân..." Tần Thiệu Du gắt gao nắm chặt ống tay áo, đầu ngón tay trắng bệch.

Từ ngày ấy nhị thiếu gia phái người đến tặng đôi vòng tay kia nàng đã cảm giác được khác thường, liền bảo mẫu thân đem đồ đi trả lại, kết quả không lâu sau lão Hầu gia lại đến nói với mẫu thân nàng, muốn đem nàng gả cho nhị thiếu gia.

Tần Thiệu Du chỉ cảm thấy trái tim như bị đóng băng.

Nguyên nhân là vì hiện ra sự chênh lệch quá mức rõ ràng, Úy Tử Ngang đã đáp ứng Thanh Mặc Nhan trước bốn mươi tuổi tuyệt đối sẽ không nạp thiếp, nếu sau bốn mươi tuổi vẫn không có con nối dõi thì mới tính toán sau, chỉ bằng điểm này thôi, đã đủ khiến Tần Thiệu Du cảm thấy vừa lòng.

Nhưng hiện tại đổi lại là nhị thiếu gia, dù cho là người trong nhà, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến cảnh nhị thiếu gia tự tin tràn đầy đứng trước mặt mẫu thân nói muốn cưới nàng làm thiếp, nàng liền cảm thấy ghê tởm.

Thà làm thê gia đình bình thường, cũng không muốn làm thiếp nhà hào môn.

"Mẫu thân, ta không muốn gả đến Hầu phủ..." Trong thanh âm Tần Thiệu Du mang theo tiếng khóc nức nở.

Nha hoàn bên cạnh thấp giọng an ủi: "Tiểu thư, đây là thánh chỉ của Hoàng thượng, người nói nhỏ chút."

Kháng chỉ chính là tội lớn.

Tần Thiệu Du nghẹn ngào nói: "Nếu thật sự muốn ép ta gả cho nhị thiếu gia, còn không bằng để ta đâm đầu chết ở chỗ này luôn còn tốt hơn."

Nha hoàn bị dọa trắng mặt.

"Nói ngốc cái gì hả." Mẫu thân Tần Thiệu Du quát lớn nói: "Ngươi phải tin tưởng biểu ca ngươi."

Nha hoàn cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, không phải Thiếu khanh đại nhân đã nói rồi sao, hắn đã an bài tốt mọi chuyện, tiểu thư người chỉ cần an tâm đợi gả thôi."

Thái giám mở thánh chỉ ra.

Lão Hầu gia mang theo mọi người quỳ xuống, tiếp chỉ.

Thanh âm thái giám lười biếng, kéo dài nói: "Nhị công tử Thanh Hầu phủ Thanh Cẩm Chi, kiến thức uyên bác, phải chọn hiền nữ tương xứng, Liễu Dương quận chúa nay đã gần đến tuổi cập kê, thiện lương nhân hậu, tướng mạo xuất chúng, cực được trẫm yêu quý, thích hợp ngồi vào vị trí chính thê của nhị công tử... Cuối năm tùy ý chọn ngày thành hôn, khâm thử."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Ngũ thị tuyệt vọng, bái kiến Trường Nguyên lão tiên sinh

Thánh chỉ vừa hạ, mọi người đều kinh ngạc.

Nhị thiếu gia ngơ ngác quỳ gối ở nơi đó, quên luôn việc phải tiếp chỉ.

Vẫn là Hầu gia có phản ứng đầu tiên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Nhị thiếu gia đứng dậy tiếp chỉ, nhìn tấm vải sa tanh vàng óng trong tay, ậm ừ nói: "Có phải Hoàng thượng nhầm rồi hay không..."

Sắc mặt thái giám liền tối sầm xuống: "Nhị thiếu gia lời nói nên cẩn thận, đây là ý chỉ của Hoàng thượng, làm sao có khả năng sẽ nhầm lẫn."

Hầu gia vội vàng tiến lên bồi tội: "Công công nói phải, Hoàng thượng sao có thể nhầm được, khuyển tử do quá cao hứng nên mới ăn nói mơ hồ."

"Nhưng..." Nhị thiếu gia còn muốn nói tiếp, kết quả bị Hầu gia giẫm thật mạnh một cái vào chân.

Hắn đành phải ngậm miệng lại.

Hầu gia lấy hồng bao thưởng cho thái giám trong cung, thái giám lại chưa có ý muốn rời đi.

"Không biết vị nào là Tần Thiệu Du cô nương?"

Tần Thiệu Du vội vàng tiến lên thi lễ.

Thái giám mặt mũi mỉm cười đánh giá nàng: "Hoàng thượng nói, người Thiếu khánh đại nhân tự mình chọn ra nhất định sẽ không sai, đến lúc đó không bằng để cho Hầu phủ song hỷ lâm môn, tổ chức việc vui của cô nương và nhị thiếu gia cùng một lúc, Hoàng thượng nhất định sẽ đến đây uống rượu mừng, mong rằng cô nương sẽ không khiến Hoàng thượng thất vọng."

Nghe xong lời này, không chỉ Tần Thiệu Du mừng rỡ, đến ngay cả cô mẫu cũng kích động rơi lệ, vội vàng không ngừng nhét hồng bao vào tay thái giám.

Lời này của Hoàng thượng tương đương với bùa hộ mệnh cho Tần Thiệu Du.

Đến lúc đó cùng nhau đại hôn, lại nói là sẽ đến uống rượu mừng?

Đã nói rõ ràng ra như thế, ai còn dám dở trò sau lưng, nếu thật sự xảy ra sai lầm gì, lão Hầu gia vô luận như thế nào cũng không tránh được có liên quan.

Thái giám cất hồng bao vui vẻ rời đi.

Nhị thiếu gia đỏ hồng mắt nhìn cô mẫu mang theo Tần Thiệu Du đến chúc mừng lão Hầu gia.

Tần Thiệu Du cười nói: "Chúc mừng biểu ca phối lên giai ngẫu."

Nhị thiếu gia ngơ ngác không nói gì, Ngũ thị ở bên cạnh ánh mắt tức tối, rốt cuộc không nhịn được nữa, xoay người về sân trước.

Chờ đến khi bên cạnh không có người khác, nhị thiếu gia mới dám đem hết tức giận phát ra.

"Vì sao Hoàng thượng lại tứ hôn cho ta cùng Liễu Dương quận chúa, nàng mà thiện lương nhân hậu sao, Hoàng thượng nhất định là nhầm lẫn rồi."

Gã sai vặt bên người nhị thiếu gia bị dọa sợ vội vàng đóng cửa lại.

"Nhị gia, van cầu ngài nhỏ giọng một chút, cưới Liễu Dương quận chúa cũng không có gì không tốt, cô cô của nàng chính là đương kim Hoàng hậu, ngài sau nay không cần lo lắng về vấn đề chức quan nữa."

Nhị thiếu gia tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, thấy đối phương nói cũng có lý.

"Sau này sợ là Thế tử cũng không dám coi khinh ngài." Gã sai vặt lấy lòng nói.

Có thế lực thê tộc cường đại hậu thuẫn, ngày sau còn sợ không thể một bước lên mây sao?

Ý cười trên mặt nhị thiếu gia càng lúc càng lớn: "Nói cũng đúng, chức quan tứ phẩm của đại ca tính là cái gì, ta muốn nhờ Hoàng hậu tìm giúp ta một chức quan thật tốt"

Tâm tình vô cùng tốt, nhị thiếu gia nhìn ai cũng cảm thấy thuận mắt, tiểu nha hoàn đưa trà vào cúi đầu muốn lui ra ngoài.

"Chờ một chút." Nhị thiếu gia gọi nàng lại: "Ngươi tên là gì, trước kia vì sao ta chưa từng thấy qua ngươi?"

Tiểu nha hoàn sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói: "Nô tỳ tên Tiểu Cần, mới được điều từ tiền viện đến đây."

Ánh mắt nhị thiếu gia xẹt qua vùng cổ mềm mại của đối phương, đứng lên nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi tới hầu hạ ta rửa mặt."

Trong phòng truyền đến thanh âm nữ tử khóc nức nở, còn có tiếng vật dụng bị quăng xuống đất kêu giòn vang.

Ngũ thị đứng ở ngoài cửa sổ, trong lòng tuyệt vọng.

Nàng thật muốn móc luôn đôi mắt của mình ra, tính kế tới lui, tại sao trước kia mắt nàng lại mù đến thế.

Nha hoàn đi theo Ngũ thị là người nàng mang từ Ngũ phủ tới, nghe thấy thanh âm bên trong, nha hoàn kia run giọng nói: "Chúng ta trở về thôi, nếu để nhị gia biết được, hắn sẽ lại tức giận."

Nha hoàn đỡ Ngũ thị rời đi, nàng khóc càng lúc càng lớn... Tất cả nha hoàn trong sân đều cúi đầu, ai cũng không dám nhìn nàng.

Trở lại trong phòng chính mình, Ngũ thị gục đầu ở trên giường, cắn chặt răng, nửa ngày mới nói ra được một câu: "Ta muốn về nhà!"

Nha hoàn bên người trầm mặc.

Kỳ thực các nàng cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, người bên ngoài làm sao biết được con người nhìn nhát gan yếu đuối như nhị thiếu gia lại đáng giận và tàn nhẫn tới mức nào.

Nhưng mà về nhà... Các nàng còn có nhà để về sao.

Rời khỏi Ngũ phủ, các nàng đã không thể trở về được nữa rồi.

Chuyện Hoàng thượng tứ hôn cho nhị thiếu gia Thanh Hầu phủ cùng Liễu Dương quận chúa rất nhanh đã được dùng bồ câu đưa tin, đưa tới tay Thanh Mặc Nhan.

Sau khi Như Tiểu Lam nghe thấy tin tức Liễu Dương quận chúa sắp sửa gả cho nhị thiếu gia liền kinh ngạc không khép được miệng.

"Thanh Mặc Nhan, đây là kế hoạch ngươi chuẩn bị từ trước?"

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Không coi là kế hoạch, chỉ là nhờ người nói vài câu ở trước mặt Hoàng thượng thôi."

Chỉ là nói vài câu mà đã thay đổi được tâm ý của Hoàng thượng, xem ra Thanh Mặc Nhan đã đoán được hết tâm tư của Hoàng đế.

"Tần tỷ tỷ sao rồi?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn cho nhị đệ cùng Liễu Dương quận chúa, nếu như có người dám động đến Thiệu Du biểu muội, kia chính là hủy đi mặt mũi của hắn, hắn tất nhiên sẽ không để điều đó xảy ra."

"Xem ra thật sự muốn song hỷ lâm môn." Như Tiểu Lam cười tít mắt.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Hẳn là tam hỷ..."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay xoa đầu nàng: "Đợi sau khi trở về, ngươi cũng nên gả cho ta thôi."

Trong nháy mắt thân thể Như Tiểu Lam hóa đá.

Này cũng quá nhanh đi.

"Thế nào, ngươi không đồng ý?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên cảm xúc nàng nhìn không hiểu: "Hay là trong lòng ngươi sớm đã có tính toán khác, cảm thấy mình đủ lông đủ cánh rồi, muốn trở lại thế giới kia của ngươi..."

Như Tiểu Lam nuốt nước miếng.

"Không phải..."

"Thế thì tại sao?"

Như Tiểu Lam nghiêm túc chỉ vào chính mình: "Ngươi cảm thấy Hầu gia sẽ đồng ý cho ngươi cưới tiểu yêu tinh như ta sao?"

"Chuyện của ta, không phải do hắn làm chủ." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

"Nhưng mà..." Không đợi nàng nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã nắm lấy cằm nàng, bức nàng phải ngẩng đầu lên.

"Muốn gả cho ta không?"

"Ân." Nàng cũng không có lựa chọn nào khác, nếu ngay lúc này nàng dám nói nửa chữ không, Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ đánh cho mông nàng nở hoa.

Thanh Mặc Nhan cúi người hôn nhẹ một cái lên môi nàng: "Sau khi trở về chúng ta liền thành thân, ta sẽ chuẩn bị tốt mọi chuyện."

Như Tiểu Lam thành thành thật thật gật đầu, yên lặng đem bản thân bán đi.

Lúc này Trường Hận từ ngoài cửa tiến vào: "Trường Nguyên lão tiên sinh đã nhận thiếp mời, đồng ý sẽ gặp chúng ta."

Việc này không nên chậm chễ, hôm đó bọn họ mang theo lễ lớn, cùng nhau đi tới nơi ở của Trường Nguyên lão tiên sinh ở trong thôn.

Bên người Thanh Mặc Nhan chỉ dẫn theo Như Tiểu Lam, Trường Hận cùng Huyền Ngọc, Huyền Ngọc còn chọn ra thêm hai tên tử sĩ ăn mặc thành tôi tớ, giúp đỡ nâng lễ vật.

Tòa nhà của Trường Nguyên tiên sinh tọa lạc ở một góc phía đông trong thôn, đá xanh tường vây, có vẻ cực kỳ u tĩnh.

Trường Hận tiến lên gọi cửa, nhưng còn chưa kịp gõ cửa, cửa đã tự động mở ra.

Trường Hận kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn Thanh Mặc Nhan một cái.

"Huyền Ngọc, vào trong thử xem." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc lại đây.

Huyền Ngọc đẩy rộng cửa đi vào trước.

Trong viện im ắng, đến nửa bóng người cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Bí sử (*) trong cung năm đó, cứu người hay là hại người

(*) *Bí sử: Là một câu chuyện lịch sử nhưng không được công bố rộng rãi hoặc chưa được công bố*

Trong tiểu viện im ắng, đến ngay cả bóng dáng hạ nhân cũng không có.

Huyền Ngọc đi vào, bước qua bức ảnh bích (*) trước.

(*)Ảnh bích: Bức tường có đắp thành hình ảnh phong cảnh đẹp mắt, coi như một lối trang trí

Chờ đến khi đám người Thanh Mặc Nhan bước qua bức ảnh bích, thình lình phát hiện ra không thấy Huyền Ngọc đâu.

Trường Hận cả kinh, Thanh Mặc Nhan nhanh chóng nâng tay ngăn cản Trường Hận đi về phía trước, cũng đồng thời nắm lấy tay Như Tiểu Lam.

Hai tên tử sĩ phía sau thấy thế cũng vội vàng bỏ lễ vật đang nâng xuống.

"Ai cũng không được cử động." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói.

Trường Hận nhìn khắp xung quanh, bốn phía im ắng, đến ngay cả tiếng chim hót thường xuyên nghe thấy trong thôn cũng không thấy đâu.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam đến bên người: "Ngươi thấy được cái gì?"

Như Tiểu Lam chớp động ánh mắt màu xanh biếc: "Có pháp trận... Nhưng mà ta không nhìn thấy trung tâm pháp trận nằm ở đâu."

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn về phía Trường Hận: "Trường Nguyên lão tiên sinh biết loại dị thuật này sao?"

Vẻ mặt Trường Hận bất đắc dĩ: "Đây cũng là lần đầu tiên ta tới nơi này gặp hắn."

Nói cách khác hỏi nàng cũng vô dụng.

"Có thể biết Huyền Ngọc đang ở đâu không?" Thanh Mặc Nhan hỏi Như Tiểu Lam.

Lẽ ra sân lớn như thế, Huyền Ngọc không có khả năng bước một cái đã không thấy đâu, hơn nữa nếu xảy ra chuyện gì bọn họ phải nghe thấy thanh âm mới đúng.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Có pháp trận đã phong bế nơi này lại, giống như mê cung, ta nghĩ Huyền Ngọc hẳn là đã bước vào mê cung rồi, ở nơi đó đến một chút tiếng động cũng không thể truyền ra ngoài."

"Ngươi có thể nhìn thấy mê cung đó không?" Trường Hận hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu: "Các ngươi nắm tay nhau, ngàn vạn lần không được buông ra." Nàng lôi kéo Thanh Mặc Nhan đi về phía trước.

Mọi người trơ mắt nhìn nửa thân thể Như Tiểu Lam đột nhiên biến mất ở trong không khí, hình tượng quỷ dị.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được kéo nàng lại một chút.

Như Tiểu Lam quay đầu cười cười với hắn: "Yên tâm đi lại đây đi, ta thấy rất rõ ràng."

Thế là mọi người tay nắm tay, gắn liền thành một chuỗi, bước theo Như Tiểu Lam đi về phía trước.

Nhiều lúc rõ ràng nhìn thấy phía trước có chướng ngại, nhưng mà Như Tiểu Lam lại xem nhẹ đi qua, thân hình lập tức liền biến mất.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nắm chặt tay nàng, đi theo phía sau.

Mọi người vòng vo thật lâu, chợt thấy Huyền Ngọc ở bãi đất trống phía trước đang đi tới đi lui.

Trường Hận hô lên, nhưng Huyền Ngọc lại giống như không nghe thấy, thẳng đến khi Như Tiểu Lam mang theo bọn họ đi vòng vo thêm hai vòng, lúc này mới thấy ánh mắt Huyền Ngọc sáng ngời.

"Thế tử, vừa rồi các ngươi chạy đi đâu?"

Thanh Mặc Nhan không rảnh trả lời vấn đề của hắn, dùng ý bảo hắn đi theo Như Tiểu Lam.

Mọi người đi tới đi lui theo Như Tiểu Lam, cảnh sắc trước mắt bỗng thông suốt rộng mở ra, xuất hiện một tòa nhà được vây bằng bức tường gạch xanh.

"Đến nơi này liền không có việc gì nữa." Như Tiểu Lam buông tay Thanh Mặc Nhan ra, chỉ vào tiểu viện phía trước nói: "Chỗ này không có pháp trận, bất quá tường viện bốn phía có chút kỳ quái, ta vẫn chưa nhìn kỹ, các ngươi đừng nên đến gần chúng quá."

Thanh Mặc Nhan mang theo mọi người bước vào tiểu viện.

Trong tiểu viện vẫn như cũ đến một bóng người cũng không có.

Trường Hận không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói: "Thiếu khanh, tại sao ta lại cảm thấy có chút kỳ quái."

"Tình hình lần trước ngươi tới bái kiến Trường Nguyên lão tiên sinh như thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Lúc ấy có một vị lão quản gia ra mở cửa, tuy rằng không cho ta bước vào cửa, nhưng ta có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện trong viện, Trường Nguyên lão tiên sinh năm nay đã hơn hai trăm tuổi, bên người làm sao có khả năng không có hạ nhân hầu hạ."

Nói chuyện được một lúc bọn họ đã bước vào tiểu viện.

Cửa phòng mở rộng, ẩn ẩn truyền đến mùi dâng hương.

"Trường Hận sao..." Bên trong vang lên một giọng nam xa lạ, nghe qua cũng không có cảm giác già nua.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan.

Bọn họ đã đi đến tận đây, không có lý do gì phải trở về.

Mọi người bước vào cửa.

Chỉ thấy có một lão giả ngồi trên ghế dựa ở giữa chính đường, nhìn qua tầm hơn sáu mươi tuổi, nét mặt tỏa sáng.

Như Tiểu Lam âm thầm kinh thán (kinh ngạc + cảm thán).

Nàng vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một lão giả khô cằn, không nghĩ tới bộn dáng này của hắn so ra còn trẻ hơn ông nội đã mất của nàng.

Trong đầu hiện lên lần cuối cùng nhìn thấy ông nội, không khỏi rùng mình một cái.

Thảm trạng như vậy... Nàng không muốn nhớ lại lần nào nữa.

Ông nội là bệnh chết, bệnh chết... Nàng không ngừng nhắc nhở chính mình.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự bất an của nàng, duỗi tay kéo nàng đến bên người.

Trường Hận tiến lên chào hỏi.

Lão giả nhìn từ trên xuống dưới Trường Hận: "Nhớ ngày đó lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi vẫn là một tiểu oa nhi ở trong tã lót, chớp mắt một cái đã lớn nhanh như thế, nếu phụ thân ngươi còn trên đời mà nói, hẳn là sẽ rất kiêu ngạo về ngươi."

Hàn huyên đơn giản một phen, Trường Hận liền giới thiệu Thanh Mặc Nhan với đối phương.

"Đại lý tự Thiếu khanh?" Trường Nguyên gật gật đầu: "Phá được mê trận của ta nhanh như thế, có thể thấy được Thiếu khanh đúng là một người bất phàm."

Trường Hận vốn định nói đây là công lao của Như Tiểu Lam, nhưng mà lại thấy Thanh Mặc Nhan trầm mặc, vì thế liền quyết định im lặng.

Đối với lời này, Như Tiểu Lam lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Nàng không thèm để ý đến công lao gì cả, nàng phá trận là vì Thanh Mặc Nhan, dù cho được lão nhân này khen cũng không có gì đáng kiêu ngạo.

Thanh Mặc Nhan không phải người tham công lao, sở dĩ hắn bảo trì trầm mặc là có nguyên nhân của hắn.

Lão giả thấy Thanh Mặc Nhan không tỏ vẻ gì cả, liền nói bọn họ ngồi xuống.

"Nơi này của ta không có trà ngon để chiêu đãi, các ngươi cứ tự nhiên."

Trường Hận chủ động đứng dậy pha trà, thuận miệng hỏi: "Vì sao nơi này của người không có hạ nhân hầu hạ?"

"Tối hôm qua có vài người không rõ thân phận tới nơi này của ta, nửa đêm xông vào trong nhà, mấy năm nay ta đều bế quan ở trên núi, đã sớm không muốn để ý tới những chuyện thế tục, chờ sau khi các ngươi đi ta sẽ trở về."

Trường Hận cả kinh: "Nửa đêm xông vào trong nhà không biết là người như thế nào, có làm bị thương ai không?"

Trường Nguyên nói: "May mà không có ai bị thương, bất quá ta cũng muốn biết bọn họ tới đây với mục đích gì, cho nên mới bố trí mê cung ở trong viện, các ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng, thời gian của ta không nhiều lắm, sợ là không thể giải thích hết nghi hoặc cho các ngươi."

Trường Hận thấy thế liền vội hỏi chuyện của phụ thân nàng năm đó.

"Năm đó trước lúc tiến cung phụ thân ta từng tới gặp người, không biết hắn tới cầu phương thuốc gì?"

Trường Nguyên nghe vậy thở dài một tiếng: "Phụ thân ngươi cực có tài hoa... Đáng tiếc, đáng tiếc, phương thuốc năm đó hắn tới hỏi đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rất rõ, tuy rằng ta đã khuyên qua hắn, nhưng hắn vẫn khăng khăng làm như thế, ta cũng không thể làm gì hơn."

"Là phương thuốc giữ thai sao?" Trường Hận hỏi.

Trường Nguyên lắc đầu.

"Là... Là phương thuốc giải cổ độc?"

Trường Nguyên bưng chén trà lên chậm rãi uống một ngụm nhỏ: "Tuy không đúng nhưng cũng không cách đáp án xa mấy."

"Là phương thuốc hạ cổ độc?" Như Tiểu Lam đột nhiên nói ra một câu.

Trường Hận hoảng sợ.

Bàn tay bưng chén trà của Trường Nguyên dừng ở giữa không trung.

Như Tiểu Lam cong mắt mèo, tươi cười vô cùng hồn nhiên: "Ta đoán đúng rồi."

Không phải phương thuốc giữ thai cứu người, cũng không phải phương thuốc giải cổ độc giúp người khác, mà là phương thuốc hạ cổ độc hại người.

Sắc mặt Trường Hận trắng bệch, vô luận thế nào nàng cũng không nghĩ đến đáp án này, lúc trước phụ thân nàng tiến cung chẩn bệnh cho Hoàng phi... Thế nhưng phương thuốc hắn cầu Trường Nguyên lão tiên sinh lại là phương thuốc hạ cổ độc.

Phụ thân nàng đến tột cùng là muốn cứu người hay là muốn hại người?

Cổ độc kia, rốt cuộc là hạ trên người ai?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Không phá giải được nghi án, cổ độc cùng trùng nương

Trường Nguyên lão tiên sinh nói một hồi, liền khiến mọi người kinh sợ không nói nên lời.

Trường Hận sững sờ ngồi ở nơi đó không khôi phục tinh thần được.

"Hạ cổ độc?"

Trường Nguyên chậm rãi uống trà nói: "Đúng, hắn tự mình tới hỏi ta phương thuốc."

"Phụ thân không phải chẩn trị mà là hạ cổ độc Hoàng phi?"

"Hắn cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc." Trường Nguyên thở dài nói: "Ta đã sớm khuyên hắn thoái ẩn... Nhưng hắn lại..."

"Là ai, ai bức ép phụ thân hạ cổ độc với Hoàng phi?"

Trường Nguyên lại than nhẹ lần nữa: "Những thứ đó đều là chuyện của thế hệ trước, hiện giờ người trong tộc chết cũng đã chết, trốn cũng đã trốn, ngươi đừng điều tra truy cứu việc này nữa."

"Không!" Trường Hận đứng mạnh dậy, suýt chút nữa đụng đổ chén trà trên bàn: "Ít nhất ta phải biết là ai hại chết phụ thân ta."

Trường Nguyên buông chén trà bất đắc dĩ nhìn Trường Hận: "Dù cho ngươi biết được đáp án, ngươi cũng không động được vào đối phương, hơn nữa nếu để đối phương biết thân thế của ngươi, đến ngay cả tính mạng của ngươi cũng khó mà giữ được."

Trường Hận đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Như Tiểu Lam nhìn ra được, tâm ý nàng đã quyết.

Trường Nguyên trầm mặc nửa ngày: "Được rồi, ngươi là nữ nhi của hắn, nếu ngươi đã muốn biết, ta đây liền nói cho ngươi, năm đó phụ thân ngươi tiến cung là để xem bệnh cho một vị sủng phi của Hoàng đế, vị phi tử kia nghe nói là người Tề Quốc, mỹ mạo tựa thiên tiên, vô cùng được Hoàng đế sủng ái, nhưng nàng lại mang thai trước cả Hoàng hậu, cho nên liền trở thành cái gai trong mắt người khác."

Nghe xong lời này, ánh mắt tất cả mọi người đều tối đi.

Ở trong cung, chuyện như vậy lại hết sức bình thường.

Hậu cung của Hoàng hậu rất lớn, nếu ai quá nổi bật trong đó, tự nhiên sẽ trở thành chướng ngại với Hoàng hậu, nên biết rằng Hoàng hậu muốn đứa con mình sinh ra phải là trưởng tử, tương lai còn phải trở thành Thái tử, nàng làm sao cho phép phi tử khác hạ sinh hài tử trước nàng, hơn nữa còn là hài tử của nữ nhân được Hoàng đế sủng ái nhất.

Đối phương có khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị của nàng.

"Lúc đó thân thể vị sủng phi kia xảy ra vấn đề, Thái y trong cung bó tay không biện pháp, Hoàng hậu liền đề cử phụ thân ngươi với Hoàng đế, cho nên phụ thân ngươi mới bị Hoàng đế triệu vào cung."

"Sau đó thì..." Trường Hận gằn từng chữ một, nàng hoàn toàn không ngờ tới chân tướng cư nhiên lại thế này.

"Phụ thân ngươi bất đắc dĩ bị ép buộc, chỉ đành nghe lệnh làm theo, chuyện sau khi xuất cung ngươi đều đã biết."

Hắn hạ cổ độc với vị sủng phi kia, Hoàng hậu sao có khả năng sẽ giữ lại hắn, tự nhiên là muốn trừ bỏ.

"Bất quá cuối cùng hắn vẫn nghĩ cách bảo vệ được ngươi." Trường Nguyên buồn bã nói: "Này cũng coi như là trong cái rủi có cái may."

"Vị sủng phi kia sau đó đã chết sao?" Trường Hận hỏi.

Trường Nguyên lắc đầu: "Chuyện này... Có rất nhiều lời đồn khác nhau."

Trường Hận ngẩn người, người thường trúng cổ độc đã khó sống, mà nàng còn là một thai phụ, căn bản không có biện pháp cứu được.

"Chỉ giáo cho?" Trường Hận truy vấn.

"Đồn đãi vị sủng phi kia bị bệnh rất nặng, một đêm mơ thấy Phật đường mờ ảo, cho nên cầu Hoàng thượng cho phép nàng được xuất cung dâng hương, Hoàng thượng liền phái người đi theo bảo hộ nàng..."

"Nơi bọn họ đi là Hoa Nghiêm tự?" Thanh Mặc Nhan đột nhiên nói ra một câu.

Trường Nguyên chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy."

Như Tiểu Lam cùng Trường Hận không khỏi chuyển mắt nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Sao ngươi lại biết nơi đó?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan mím môi, không nói gì.

Như Tiểu Lam thấy sắc mặt hắn không tốt, nên không truy vấn tiếp nữa.

Kỳ thực không phải Thanh Mặc Nhan không muốn mở miệng, mà là hắn không thể kiềm chế được bất an cùng nôn nóng đang điên cuồng tuôn ra trong lòng.

Lúc trước hắn vì muốn tìm hiểu những chuyện liên quan đến mẫu thân, đã âm thầm điều tra qua phụ thân hắn, hắn chính là vì phụng mệnh đi đến Hoa Nhiêm tự, từ đó về sau liền thất thế, không được Hoàng thượng trọng dụng nữa.

"Sủng phi của Hoàng thượng đi đến Hoa Nghiêm tự, sau đó thì sao?" Trường Hận hỏi.

"Nàng mất tích." Trường Nguyên buồn bã nói.

"Mất tích?" Trường Hận cả kinh.

Phải biết rằng đó chính là sủng phi của Hoàng thượng, làm sao có khả năng vô duyên vô cớ lại mất tích.

"Ngày đó thiên điện Hoa Nghiêm tự đột nhiên bốc cháy, trong chùa đại loạn, thiên điện bị đốt thành một mảnh tro tàn, sủng phi của Hoàng thượng không thấy tung tích đâu, có người nói nàng đã bị thiêu thành tro bụi, cũng có người nói nàng bị người khác bắt cóc đi, dù sao cuối cùng Hoàng đế giận dữ, chém giết hết những người trong Kim Ngô Vệ ngày đó đi theo hộ giá đến Hoa Nghiêm tự, vô số quan viên trong Kim Ngô Vệ cũng bị mất chức quan."

Thanh Mặc Nhan nhắm chặt hai mắt lại.

Phụ thân hắn trước kia ở trong cung cũng đảm nhiệm một chức vụ ở Kim Ngô Vệ.

Trường Nguyên cùng Trường Hận tiếp tục nói chút cái gì đó, hắn một chữ cũng không nghe vào, suy nghĩ hỗn loạn không ngừng lóe lên trong đầu hắn, khiến đầu hắn trở nên căng đau, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên một tầng huyết sắc.

Đúng lúc này, hắn cảm giác có người lôi kéo góc áo hắn.

"Thanh Mặc Nhan, muốn uống trà không?" Như Tiểu Lam nâng chén trà nóng hôi hổi tiến đến bên cạnh hắn.

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn nàng, huyết sắc nơi đáy mắt dần dần thối lui, khôi phục như cũ.

"Đa tạ." Thanh Mặc Nhan tiếp nhận chén trà, nhưng lại không có uống, mà là ôm lấy Như Tiểu Lam, để nàng ngồi lên đùi mình.

Như Tiểu Lam bất an nhìn Trường Nguyên lão tiên sinh ở đối diện, trong trường hợp này nàng ngồi ở trên người Thanh Mặc Nhan như thế có chút không hợp lễ tiết.

Trước kia nàng ở bộ dáng trẻ con thì không sao, nhưng mà hiện tại nàng đã lớn như thế...

"Để ta dựa vào một lúc." Thanh Mặc Nhan buộc chặt cánh tay, đem chán dựa vào sau cổ nàng: "Có chút đau đầu..."

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn ngồi im, nàng có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của hắn xẹt qua sau cổ nàng.

Lúc này Trường Hận đã nói chuyện với Trường Nguyên xong, sắc mặt rõ ràng không tốt lắm.

"Đúng rồi, còn một chuyện muốn thỉnh giáo người." Trường Hận nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Trên người Thiếu khanh đại nhân cũng có cổ độc, có người nói vật trong cơ thể hắn chính là Cổ vương, người có biết cách giải Cổ vương chi độc không?"

"Cổ vương chi độc?" Trường Nguyên đánh giá Thanh Mặc Nhan, chậm rãi nâng tay lên, điểm nhẹ tay về phía hắn: "Ngươi ngồi gần vào đây."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi đến ngồi đối diện Trường Nguyên, nhưng hắn vẫn không buông Như Tiểu Lam ra, một tay vẫn ôm lấy bên hông nàng, Như Tiểu Lam có chút ngượng ngùng, cúi đầu tránh đi ánh mắt Trường Nguyên.

Cũng may Trường Nguyên cũng không có hứng thú với bộ dáng của nàng, hắn bảo Thanh Mặc Nhan đưa tay trái ra, bắt mạch.

"Quả nhiên là Cổ vương." Gương mặt Trường Nguyên lộ ra mỉm cười: "Khó có được, khó có được."

"Không biết loại cổ độc này có thể dùng phương thuốc của phụ thân ta để hóa giải hay không?" Trường Hận bất an nói.

Trường Nguyên lão tiên sinh đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Ý người là?" Trường Hận hỏi.

"Phương thuốc của phụ thân ngươi có thể giải được cổ độc, tự nhiên bao gồm cả Cổ vương chi độc ở trong đó, nhưng Cổ vương cũng là vật khó có nhất trên thế gian này, cứ trừ bỏ nó như vậy không khỏi có chút đáng tiếc."

Thanh Mặc Nhan nhăn mày: "Cổ vương là gì, nó khác cổ trùng bình thường ở chỗ nào?"

Trường Nguyên buông tay khỏi tay trái Thanh Mặc Nhan, vuốt râu nói: "Nói đến cổ trùng không thể không nhắc tới trùng nương ở Tề Quốc, không biết các ngươi đã

từng nghe qua truyền thuyết về các nàng chưa?"

"Có nghe qua." Mấy năm nay Thanh Mặc Nhan trải qua không ít chuyện liên quan đến cổ độc: "Các nàng chính là một bí tộc ở Tề Quốc, nữ tử trong tộc cung cấp thân thể nuôi dưỡng cổ trùng, dùng để sử dụng vào một số mục đích."

"Không tệ, Cổ vương cũng xuất phát từ các nàng."

"Này có gì liên quan đến Cổ vương?" Trường Hận hỏi.

Trường Nguyên hơi mỉm cười: "Cổ trùng được nuôi dưỡng trong cơ thể trùng nương tùy chủ nhân sinh mà sinh, chết mà chết, phàm là trùng nương, không ai có thể sống được quá lâu, vì vậy cổ trùng trong cơ thể các nàng cũng không có cơ hội hóa thành Cổ vương, nhưng mà mọi chuyện đều có ngoại lệ, nếu cổ trùng trong cơ thể trùng nương có thể chuyển đến sống trong thân thể người khác sau khi chủ nhân chết, chúng nó liền có thể trở thành Cổ vương."

Trường Hận cùng Thanh Mặc Nhan hai mặt nhìn nhau.

Sau khi trùng nương chết, trùng tử trong cơ thể các nàng đều không có khả năng sống sót tiếp, sao có khả năng sau khi các nàng chết chúng còn sống được trong thân thể người khác?

Như Tiểu Lam cảm thấy, tươi cười trên mặt Trường Nguyên tiên sinh có chút mờ ảo, nàng giống như đã từng thấy qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Bất an, dự cảm của Tiểu Lam

Gương mặt Trường Nguyên mang theo mỉm cười, nhìn mọi người.

"Sau khi trùng nương chết cổ trùng trong cơ thể các nàng cũng sẽ chết theo, ta không nhớ rõ có trường hợp đặc biệt nào cổ trùng sẽ từ cơ thể các nàng chuyển nhập vào cơ thể người khác để sống tiếp." Thanh Mặc Nhan không chuyển mắt nhìn chằm chằm Trường Nguyên, nghiêm mặt nói.

"Bình thường quả thực là không có trường hợp nào." Trường Nguyên gật đầu nói: "Nhưng cũng không thể bài trừ tình huống kỳ tích xuất hiện."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

"Trong thân thể ngươi có Cổ vương, nếu muốn dùng giải dược loại trừ sẽ có chút khó khăn, bất quá có thể lợi dụng dược vật cùng ngoại lực dẫn dụ nó ra."

Trường Hận lộ vẻ vui mừng: "Còn có loại phương pháp này?"

Trường Nguyên vươn tay lấy một lọ hương liệu từ ngăn tủ bên cạnh ra.

"Đây là hương dẫn trùng, sau khi đốt đi có thể dẫn dụ cổ trùng trong cơ thể ngươi."

"Dẫn ra... Rồi sau đó?" Thanh Mặc Nhan hỏi, giờ phút này ngược lại hắn lại vô cùng trấn định.

"Sau khi dẫn ra có thể giết luôn, ngày sau lại phối ra dược vật, chậm rãi thanh trừ dư độc trong cơ thể ngươi, không đến nửa năm ngươi sẽ có cuộc sống như người bình thường."

Nếu Trường Nguyên lão tiên sinh thật sự có thể dẫn cổ trùng trong cơ thể Thanh Mặc Nhan ra, đó là một chuyện không thể nào tốt hơn.

"Cơ hội khó có được, Thiếu khanh muốn thử hay không?" Trường Hận do dự nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm ngồi ở chỗ kia, giống như chuyện mọi người đang nghị luận không hề liên quan đến hắn.

Trường Nguyên đem lọ hương liệu kia đặt ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, buồn bã nói: "Hương này khó có được, người chế hương trên thế gian này ít ỏi vô cùng, cũng không biết sau này có ai kế thừa được thuật này nữa hay không."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát: "Ta nguyện thử một lần."

Trường Nguyên tiên sinh lộ ra một tia mỉm cười: "Một khi đã như vậy, kia liền thử một lần đi, cũng coi như là duyên phận giữa ta và ngươi, thật sự ta cũng rất luyến tiếc loại hương liệu này."

Trường Hận nhìn Trường Nguyên lão tiên sinh đem hương liệu đổ vào lư hương, để lên trên bàn.

"Mời Thiếu khanh cởi bỏ y phục." Trường Nguyên phân phó nói, cũng lấy từ trong tủ ra một cuốn da trâu, mở ra, bên trong là đủ loại dụng cụ lớn nhỏ.

Trường Hận nhìn thấy cái này liền yên lòng: "Đây là dụng cụ truyền nhiều đời của tộc chúng ta, chuyên môn dùng để trị bệnh cứu người... Đây cũng là lần đầu tiên ta được nhìn thấy nó."

Trường Nguyên chuẩn bị xong xuôi liền bảo đám người Trường Hận cùng Như Tiểu Lam đi ra ngoài.

"Dẫn Cổ vương là một một chuyện vô cùng nguy hiểm, không được có người ngoài ở đây, bằng không Cổ vương vừa ra sẽ chui vào trong cơ thể các ngươi, ta cũng chỉ có duy nhất một lọ hương liệu này, đến lúc đó muốn dẫn nó ra một lần nữa sẽ rất khó khăn."

Nghe xong lời này đám người Trường Hận không dám lưu lại, tất cả đều lui ra ngoài cửa.

Như Tiểu Lam sau khi ra khỏi cửa liền trực tiếp chạy đến chỗ cửa sổ, nhìn vào bên trong.

"Tiểu Lam, đừng hồ nháo." Trường Hận thấy thế vội vàng ngăn lại.

Như Tiểu Lam ở ngoài cửa sổ nhìn nửa ngày cũng không thấy cái gì, liền xoay người chạy tới dưới phiến cửa sổ.

Trường Hận hết cách, chỉ có thể đi qua, muốn bắt nàng trở về.

"Ta có chút không yên tâm." Như Tiểu Lam nói: "Trường Nguyên tiên sinh kia... Ta cảm thấy hắn có chút quen mắt..."

Nghe xong lời này Trường Hận thiếu chút nữa cười ra tiếng: "Ngươi làm sao quen biết hắn được, đến ngay cả ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn vô cùng có địa vị ở trong tộc chúng ta."

"Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, nhìn bộ dáng hắn không giống với người hơn hai trăm tuổi, lại còn dễ nói chuyện như thế." Như Tiểu Lam nghiêng đầu khó hiểu.

"Này có gì đâu mà kỳ quái?" Trường Hận khó hiểu.

"Những cao nhân tu vi thâm hậu thường rất ít khi chịu gặp mặt người khác, hắn dễ dàng đồng ý giúp đỡ chúng ta như vậy, ta cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi."

"Là do ngươi suy nghĩ quá nhiều." Trường Hận kéo nàng trở về: "Ngươi đừng chạy loạn khắp nơi nữa, đừng làm ảnh hưởng đến việc dẫn cổ trùng của Trường Nguyên tiên sinh."

Như Tiểu Lam không chịu đi ra: "Ta sẽ không lên tiếng, chỉ xem một chút thôi." Nàng chọc một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ, nhưng cái lỗ nhỏ kia quá cao, đầu nàng căn bản với không tới.

Trường Hận không lay chuyển được nàng, chỉ đành ôm nàng bế lên.

Như Tiểu Lam dán vào cửa sổ, nhìn vào bên trong qua cái lỗ nhỏ kia.

"Lách cách" một tiếng giòn vang, trên cửa sổ kích ra một chuỗi màu vàng loang loáng, giống như lôi điện thật nhỏ, bỗng chốc đánh trúng Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam một kích ngã quỵ xuống dưới.

Trường Hận sợ hãi, tiếp được Như Tiểu Lam, đặt nàng lên băng ghế dài chỗ hành lang.

"Tiểu Lam, ngươi mau tỉnh."

Đám người Huyền Ngọc lúc này cũng phát hiện ra dị trạng, tất cả đều tụ lại đây.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở to mắt, vẻ mặt hoảng hốt, nửa ngày vẫn không thấy tỉnh táo lại.

Ở trên trán nàng có lưu lại một khối ấn ký cháy đen, tựa như vừa rồi bị vật gì thiêu qua.

Trường Hận dùng ngón tay khẽ chạm lên khối bỏng kia, Như Tiểu Lam đau rụt cổ lại.

"Tê..."

"Chuyện này là sao, chuỗi sáng lúc nãy là thứ gì?" Trường Hận hỏi.

Như Tiểu Lam đột nhiên mở to mắt ngồi bật dậy: "Thanh Mặc Nhan!"

"Thiếu khanh vẫn chưa đi ra." Trường Hận trấn an nói.

Như Tiểu Lam nhanh chóng sờ đến bên hông mình, từ giữa lấy ra một lá bùa, tay nhỏ bé gấp nó thành hình dạng một con chim nhỏ.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Trường Hận hỏi.

"Trong phòng có vấn đề, sau khi chúng ta tới nơi này liền bị pháp trận bao lại, ai cũng không có cách đi qua được."

Nghe Như Tiểu Lam nói, đám người Huyền Ngọc cũng đi đến gần cửa sổ, thử duỗi tay thăm dò chạm vào.

"Lách cách" một trận tiếng vang, lại kích ra một chuỗi loang loáng.

Nhìn đám người Huyền Ngọc suýt nữa bị đốt trọi ngón tay, trên mặt Trường Hận cũng biến sắc.

"Có phải hay không là do Trường Nguyên tiên sinh lo lắng chúng ta vướng bận, cho nên mới làm ra cái này..."

Như Tiểu Lam nhếch miệng nhỏ, thần sắc nghiêm túc.

Nàng đặt chim nhỏ được gấp từ lá bùa lên lòng bàn tay, hai tay khép lại kết ấn, rồi mới mở bàn tay ra thổi nhẹ.

Chim giấy như bị một trận gió nhẹ cuốn đi, lập tức bay về phía cửa sổ, hơn nữa còn từ khe hở cửa sổ bay vào.

Như Tiểu Lam hai mắt ngưng tụ, không nhúc nhích.

Đám người Trường Hận cùng Huyền Ngọc đều không giúp được gì, chỉ có thể lẳng lặng vây quanh Như Tiểu Lam.

Trong phòng.

Mùi hương phát ra từ lư hương lượn lờ khắp căn phòng.

Cảnh vật trước mắt Thanh Mặc Nhan lay động, bất quá đầu óc hắn vẫn rất thanh tỉnh, hắn nhìn thấy Trường Nguyên lão tiên sinh rút một con dao nhỏ từ cuốn da trâu, sau đó lấy một lá bùa từ trong lòng ngực ra.

Thanh Mặc Nhan mở to hai mắt.

Tuy rằng tầm mắt mơ hồ không rõ, nhưng hắn vẫn phân biệt được màu đen trên lá bùa kia: Kia hình như là thứ bị Như Tiểu Lam gọi là "lá bùa đen" gì đó.

Lá bùa đen ở trong tay Trường Nguyên tiên sinh hóa thành một ngọn lửa, hắn nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, trong tươi cười mang theo tia quỷ dị khó hiểu.

Thanh Mặc Nhan chớp ánh mắt một chút, dù cho phát hiện ra có điều không ổn, nhưng cơ thể hắn lại không thể động đậy.

"Thiếu khanh đại nhân đừng vội, hương này vẫn chưa cháy hết, ngươi sẽ không cảm thấy đau, dù cho dao nhỏ có đâm vào trong thân thể, cũng sẽ không có cảm giác gì cả." Trường Nguyên mỉm cười nói: "Lát nữa ta sẽ cắt một đao lên ngực ngươi, nhưng mà ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến trái tim của ngươi, bởi vì Cổ vương đang ngủ ở trong trái tim ngươi a."

Trường Nguyên chậm rãi cúi người tiến đến trước mặt Thanh Mặc Nhan, hình dạng lão giả trở nên vặn vẹo ở trong mắt Thanh Mặc Nhan, dần dần thay đổi, bộ dáng kia... Tựa hồ có chút quen thuộc.

Thanh Mặc Nhan muốn ngừng thở, để tránh tiếp tục hít vào mùi hương kia, nhưng mà Trường Nguyên lại duỗi tay tới nắm trụ lấy cổ hắn.

"Thiếu khanh đại nhân, Cổ vương ở lại nơi đó của ngươi quả là phí phạm của trời, không bằng đem nó giao cho ta đi."

Trong lúc hoảng hốt, Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt Trường Nguyên, từ kẽ răng bài trừ ra hai chữ: "Thanh Đô..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 245: Không làm bị thương Thiếu khanh được, rốt cuộc ai mới là người bị thương?

Trường Nguyên chế trụ cổ Thanh Mặc Nhan, cúi người xuống nói: "Dù cho ngươi đoán được ta là ai, cũng đã quá muộn rồi."

Thanh Mặc Nhan ngưng thở, để giảm bớt lượng mùi hương hít vào, cảnh vật trước mắt hắn đã rõ ràng hơn một chút.

Trên tay Trường Nguyên cầm một con dao nhỏ sắc bén, động tác chuẩn xác đâm trúng ngực Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không cảm thấy đau đớn, nhưng theo bản năng, tay hắn giật giật, bắt được cổ tay Trường Nguyên.

Đối với việc này Trường Nguyên cũng không thèm để ý, hương vẫn còn, thân thể Thanh Mặc Nhan sẽ không có sức lực, dù có bắt được cổ tay hắn cũng sẽ không làm gì được hắn.

"Lộng sát" Tiếng vỡ vụn rất nhỏ vang lên.

Rút dao nhỏ về Trường Nguyên sửng sốt.

Ngực Thanh Mặc Nhan đến ngay cả một giọt máu cũng không có, chứ đừng nói đến là vết dao.

Ánh mắt Trường Nguyên chợt lóe, duỗi tay kéo đứt đoạn dây tơ hồng trên cổ Thanh Mặc Nhan.

Trên dây tơ hồng là một khối thẻ bài nho nhỏ bằng gỗ.

"Không nghĩ tới trên đời lại có loại đồ vật này..." Trường Nguyên thở dài, trong giọng nói mang theo vài phần tán thưởng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua khối thể bài bằng gỗ kia, đó là thế thân phù Như Tiểu Lam chế từ gỗ sét đánh, hiện tại mặt trên đã xuất hiện vết nứt.

Một nhát dao vừa rồi của Trường Nguyên, đúng là nhờ nó đã chắn giúp Thanh Mặc Nhan.

"Ông trời quả thực đã đối xử quá tốt với ngươi." Trường Nguyên cười lạnh: "Nhưng ngươi lại không biết được những chỗ tốt này, ngươi có Cổ vương trong người, lại không hiểu cách sử dụng lực lượng của nó, còn có linh thú bên cạnh ngươi kia... Nó hẳn là đến từ Tề Quốc đi, nhưng mấy thứ nó biết lại giống như thuật bùa chú của Mạc Tử Quốc, ngươi nói xem, nó rốt cuộc là ai?"

Thanh Mặc Nhan nhếch môi, nắm chặt lấy cổ tay Trường Nguyên hơn.

"Không muốn nói với ta sao?" Trường Nguyên mỉm cười: "Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, ta đã bố trí pháp trận ở nơi này, người bên ngoài căn bản không thể tiến vào được, ngươi đừng tưởng rằng kéo dài chút thời gian sẽ không có việc gì nữa."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở lư hương trên bàn.

Hắn phải nghĩ cách phá hỏng lư hương, bằng không thân thể không có sức lực chỉ có thể mặc người xâu xé.

Hắn đang suy nghĩ, chợt thấy từ trên đỉnh đầu bay tới một vật, nó đánh thật mạnh vào lư hương, đụng lư hương rơi xuống mặt đất.

Trường Nguyên buông Thanh Mặc Nhan ra, vung tay phi dao nhỏ đi.

Vật đụng rơi lư hương kia bị dao nhỏ đâm trúng, dừng ở trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan nhìn qua, chỉ thấy đó là một con chim nhỏ được gấp từ lá bùa.

Sắc mặt Trường Nguyên khó coi, khom lưng nhặt giấy gấp lên, lư hương bị rơi xuống, hương liệu bên trong rải đầy đất, dập tắt.

"Tiểu thú kia cũng thật có bản lĩnh, ở lại bên người ngươi quả là phí của trời, đợi lát nữa lấy Cổ vương trong người ngươi xong, ta sẽ mang nàng rời đi, chỉ cần dạy dỗ thật tốt, ta nghĩ rất nhanh nàng sẽ quên đi người chủ nhân vô dụng như ngươi."

Trường Nguyên cười lạnh xé chim giấy thành nhiều mảnh nhỏ, hoàn toàn không chú ý tới đáy mắt Thanh Mặc Nhan đã nổi lên sát ý lạnh như băng.

Đem vật nhỏ của hắn giao cho người khác dạy dỗ?

Buồn cười, sao hắn có thể cho phép chuyện này xảy ra, đó là vật nhỏ một tay hắn nuôi lớn, tuyệt không cho phép người khác đụng vào.

Ngón tay hắn chậm rãi di chuyển, đụng phải muỗng trà ở trên bàn.

Hắn cầm muỗng trà, Trường Nguyên bên kia vừa xé nhỏ giấy gấp, một lần nữa nhặt dao nhỏ lên.

"Không có hương, thời điểm dẫn Cổ vương sẽ không thể thoải mái như vậy nữa." Trường Nguyên châm chọc cười nói: "Tiểu thú kia tự cho là đúng giúp ngươi, nhưng cuối cùng nó chỉ làm ngươi chết càng thống khổ hơn mà thôi..."

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, Trường Nguyên mới nói được một nửa đã bị sát khí bao quanh thân hắn làm cho kinh hãi.

"Cái danh ngọc diện Diêm La Đại lý tự quả nhiên không phải nói chơi." Trường Nguyên nắm chặt dao, không hề trì hoãn đâm thẳng vào ngực Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nâng tay trái không cầm gì lên bắt được cánh tay Trường Nguyên.

Sau khi hương tắt thân thể hắn đang dần dần khôi phục lại khí lực, bất quá vẫn là không đủ, Trường Nguyên hoàn toàn làm lơ động tác của hắn, rút dao nhỏ ra.

Lưỡi dao sáng như tuyết, mặt trên đến nửa giọt máu cũng không có.

Hai người đều ngây ngẩn cả người.

"Chuyện này không có khả năng!" Trường Nguyên nhịn không được kêu ra tiếng, lại đâm thêm một dao nữa.

Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt muỗng trà trong tay, đem tất cả sức lực hắn có tụ tập tại đây.

"Không có khả năng!" Một lần nữa rút dao ra vẫn không thấy xuất hiện vết máu, trên người Thanh Mặc Nhan đến ngay cả vết thương cũng không thấy lưu lại.

"Chuyện này không có khả năng!" Trên mặt Trường Nguyên lộ ra một tia hoảng loạn.

Thứ trước mắt đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán lúc trước của hắn.

Thế thân phù đã vỡ, không có cái gì có thể che chở cho Thanh Mặc Nhan nữa. Vì sao dao của hắn vẫn không thể làm bị thương đối phương?

Ngay tại lúc hắn chần chờ, Thanh Mặc Nhan đột nhiên động thân nhảy lên, tay phải nắm muỗng trà đâm thẳng vào gáy Trường Nguyên.

Lập tức, máu tươi tuôn ra.

Trường Nguyên kinh hãi, ra sức tránh thoát Thanh Mặc Nhan, lấy tay đè lại miệng vết thương sau gáy.

Thanh Mặc Nhan quỳ một gối ở nơi đó, động tác thong thả, nhưng lại kiên định nhặt con dao nhỏ vừa rồi Trường Nguyên làm rơi xuống đất lên.

"Nếu không sợ chết ngươi có thể qua đây thử xem." Thanh Mặc Nhan chĩa thẳng mũi dao về phía Trường Nguyên, lưỡi dao sáng như tuyết xẹt qua một điểm hàn quang ở trong mắt Trường Nguyên.

"Là ngươi lại đây, hay là ta qua đó?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Kỳ thực lúc này hắn căn bản không còn khí lực đánh lần thứ hai, nhưng khí thế của hắn lại hoàn toàn áp đảo đối phương, thế nên Trường Nguyên mới không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

Muỗng trà đâm vào phần gáy yếu hại của hắn, Trường Nguyên rất nhanh ý thức được không ổn, nếu mất quá nhiều máu, rất nhanh hắn sẽ mất hết ưu thế đang có.

Nhưng mà Cổ vương sắp về tới tay, cứ thế rời đi mà nói không phải quá mức đáng tiếc hay sao.

Ngay tại lúc hắn chần chờ, sáu chén trà đảm đương pháp trận ở trên bàn đồng loạt bang bang vỡ vụn.

Trường Nguyên lập tức sợ hãi.

Pháp trận bị phá, người bên ngoài liền có thể đi vào đây, hắn cuối cùng cũng ý thức được đại thế đã mất, xoay người không chút do dự biến mất ở sau cánh cửa trong phòng.

Thanh Mặc Nhan chống một tay chậm rãi đứng lên.

Sức lực đang dần khôi phục, Nhưng mà vẫn chưa đủ, hắn không thể đuổi theo Trường Nguyên... Không, phải nói người vừa chạy trốn kia không phải Trường Nguyên chân chính, mà là Thanh Đô tiên sinh Bạch Hạc học viện.

Khi Thanh Mặc Nhan đẩy cửa đi ra ngoài, đám người Huyền Ngọc đang đứng bên ngoài vẻ mặt kinh hãi.

"Thế tử!"

"Thế tử ngài không có việc gì đi!"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chuyển qua, lúc này mới phát hiện đám người Trường Hận đều đang tụ họp trên hành lang gấp khúc, sắc mặt một đám trắng bệch, bộ dáng nhìn hắn như nhìn thấy quỷ.

"Chuyện gì đây... Sao các ngươi lại tụ họp ở chỗ này..." Thanh Mặc Nhan cau mày đi qua.

"Thiếu khanh đại nhân, ngươi... Thật sự không có việc gì? Có bị thương chỗ nào hay không?" Trường Hận nhìn khắp người hắn.

Đám người Huyền Ngọc cũng nhìn về phía ngực Thanh Mặc Nhan.

"Không bị thương." Thanh Mặc Nhan cũng không biết nên giải thích một màn trong phòng vừa rồi thế nào, dao của Trường Nguyên đâm tới vài lần đều không thể làm bị thương đến hắn.

Đi về phía trước thêm vài bước, Thanh Mặc Nhan thình lình nhìn thấy vật nhỏ của hắn đang nằm trên mặt đất, đám người Trường Hận đem nàng bảo hộ ở bên trong.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn hắn, cười cười.

Tươi cười kia tiều tụy như cây liễu lúc thu về, điêu linh như đóa hoa khi xuân hết.

Trên tay Trường Hận toàn là máu, ấn ở trên ngực Như Tiểu Lam.

Nhưng mà máu kia vẫn cuồn cuộn chảy ra liên tục.

Cả người thanh Mặc Nhan tựa như bị rút đi hết máu đi, cứng đờ ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Những lời ngọt ngào an ủi đâu?

Thanh Mặc Nhan cứng đờ người đứng ở nơi đó.

Hắn đang thấy cái gì?

Vật nhỏ hắn nâng niu trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan lại đang nằm ở nơi đó cả người toàn là máu...

Thanh Mặc Nhan bước nhanh qua, thân hình bất ổn suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

Huyền Ngọc vội vàng duỗi tay đỡ lấy hắn.

"Trường Nguyên chạy trốn, các ngươi mau đi." Thanh Mặc Nhan ném xuống một câu.

Lúc này Huyền Ngọc mới dẫn người vào phòng, tìm kiếm Trường Nguyên.

Trong tay Trường Hận không có thứ gì tiện để dùng, chỉ có thể dùng tay áo chính mình áp lên trên miệng vết thương của Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan nhìn tay áo Trường Hận dần dần bị máu thấm ướt, trong đầu trống rỗng.

"Thanh Mặc Nhan... Ta có chút khát nước, có nước không..." Như Tiểu Lam yếu ớt hỏi một câu.

Tuy rằng trong phòng có nước, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không dám để nàng chạm vào đồ vật nơi này.

"Ta mang nàng về trước." Thanh Mặc Nhan nói với Trường Hận.

So sánh với Như Tiểu Lam, sắc mặt Trường Hận cũng không được tốt cho lắm, không nghĩ tới Trường Nguyên tiên sinh lại là giả, lúc mới đầu nàng còn không tin...

"Tốt nhất động tác nên nhẹ nhàng một chút, bằng không mất máu quá nhiều nàng rất nhanh sẽ bị ngất đi." Trường Hận dặn dò: "Trong thôn này lại không có dược liệu nào tốt, những thứ ta mang theo nàng cũng không dùng được."

Thanh Mặc Nhan cũng hiểu rõ đặc thù thân thể Như Tiểu Lam, dược liệu của người thường dùng trên người nàng chưa chắc đã tốt.

Cởi áo choàng bên ngoài ra, bao lấy Như Tiểu Lam, Thanh Mặc Nhan nhanh chóng ôm nàng rời khỏi sân.

Pháp trận trong viện đã bị phá, cửa mê cung cũng không còn nữa, Thanh Mặc Nhan trực tiếp ôm Như Tiểu Lam đi qua tường viện đá xanh.

Thời điểm rời đi, Trường Hận quay đầu liếc mắt nhìn cửa viện, thần sắc phức tạp.

Thanh Mặc Nhan bọn họ ở tại một tiểu viện thuê ở trong thôn, trên đường trở về, rất nhanh bọn họ liền cảm thấy có điều khác thường.

Tất cả người trong thôn đều không thấy đâu.

Sử Đại Thiên cùng mấy tử sĩ còn lại canh giữ ở trong viện, thấy Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam cả người toàn là máu trở về liền kinh sợ không biết phải làm sao.

Tuy rằng Trường Hận rất muốn biết lúc đó ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì, nhưng dưới loại tình huống này nàng chỉ có thể đi sắc thuốc trước.

Thanh Mặc Nhan dựa theo lời dặn của Trường Hận, vừa vào trong phòng liền cởi bỏ từng lớp y phục của Như Tiểu Lam.

Thế thân phù đeo trên cổ nàng tách ra, rơi lên trên giường.

Thanh Mặc Nhan tùy tay nhặt lên, phát hiện mặt trên có một đạo vết nứt.

Đột nhiên, hắn hiểu rõ tất cả.

Vì sao Trường Nguyên đâm hắn mấy dao, mà trên người hắn lại không có một vết thương nhỏ nào.

Thế thân phù của hắn thay hắn cản một dao, vật nhỏ dùng pháp thuật của nàng, đem hai dao sau đó của Trường Nguyên chuyển hết lên người nàng.

Một dao bị thế thân phù của nàng chắn, dao còn lại... Nàng không còn cách nào, chỉ có thể nhận lấy.

Thanh Mặc Nhan nắn bóp thế thân phù vỡ vụn, cổ họng rung động, muốn nói gì đó nhưng một câu cũng không nói nên lời, tựa như bị bóp nghẹn.

Như Tiểu Lam nhu thuận nằm ở nơi đó, đôi mắt xanh biếc ngập nước, tựa như bị phủ một tầng hơi nước lên trên.

"Nước đâu..." Thanh âm của nàng tinh tế, tựa như mèo nhỏ đang khẽ kêu.

Thanh Mặc Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lấy nước lại đây đút cho nàng uống.

Như Tiểu Lam mới nhấp hai ngụm đã nhíu lông mày.

Thanh Mặc Nhan đặt bát nước về chỗ cũ, tiếp tục cởi lớp y phục trên người nàng.

Khi tầng cuối cùng là cái yếm được cởi ra, sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi.

Như Tiểu Lam cúi đầu muốn nhìn cho rõ ràng, kết quả lại bị bàn tay to của Thanh Mặc Nhan che mất tầm mắt, một lần nữa ấn về trên gối.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan hít sâu một hơi, cầm lấy thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương.

Như Tiểu Lam bị hắn che mắt, nằm ở trên gối cười đến vô tâm vô phổi, giống như vết thương kia là của người khác chứ không phải của nàng.

Thuốc bột dừng ở trên miệng vết thương, rất nhanh đã bị máu trào ra rửa trôi hết đi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua, vết dao không lớn, nhưng lại rất sâu, máu trào ra mang theo màu đỏ sậm.

Hắn đành phải rải thuốc bột liên tục, rồi mới dùng vải bố trắng sạch sẽ ấn lên trên chỗ bị thương, không dám dùng quá nhiều sức, cũng không có cách nào buông tay ra.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra phía ngoài cửa, chờ Trường Hận đem thuốc vào đây.

"Yên tâm được rồi, không có thương tổn đến trái tim." Như Tiểu Lam duỗi tay nắm lấy cổ tay hắn.

Thanh Mặc Nhan vội vàng dùng tay còn lại nắm lấy tay nàng.

Xúc cảm lạnh băng, tựa như mới được đào từ trong tuyết ra.

Thanh Mặc Nhan mấp máy môi nửa ngày mới phun ra được một câu: "Vì sao lại dùng thuật thế thân... Ngươi triệu hồi Ngàn Thương ra cũng có thể phá vỡ pháp trận."

"Thuật triệu hồi quá chậm." Như Tiểu Lam cong mắt mèo: "Không kịp."

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan muốn nói bất quá chỉ là chịu một dao mà thôi, có cái gì ghê gớm.

Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên gương mặt nàng, hắn còn có thể nói cái gì? Chỉ trích nàng? Hoặc là trách nàng không nên chặn một dao thay hắn?

Trường Hận bê thuốc từ bên ngoài vào.

Tiểu da hỏa vừa rồi còn kiên cường lập tức làm ra vẻ mặt đau khổ.

Cái thứ nước canh màu đen kia thật sự là để cho người uống sao, uống vào rồi sẽ không chết thẳng cẳng luôn đó chứ.

"Uống đi." Thanh Mặc Nhan đưa bát thuốc đến bên môi nàng.

"Chờ..." Không đợi Như Tiểu Lam nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã giương bát thuốc trong tay lên.

"Lộc cộc lộc cộc."

Ta phi, đau lòng đã nói đâu? Lời nói sẽ sủng ngươi tới tận xương đâu, cái này là dùng vũ lực ép phải uống thuốc a.

Cũng không sợ làm sặc chết ta!

Một bát thuốc vào bụng, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy hồn phách sắp sửa thăng thiên.

Quá khổ!

Đường đâu? Mứt hoa quả ngọt ngào đâu?

Như Tiểu Lam đáng thương hề hề mở to mắt mèo, trong tiểu thuyết không phải luôn có một tiết mục ngắn như vậy sao, ép uống thuốc xong tại sao lại không có ngọt ngào an ủi.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay sờ lên thái dương của nàng.

Không có?

Sờ như thế thôi đã coi như là ngọt ngào an ủi?

Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Tiểu Lam?" Thanh Mặc Nhan gọi nàng.

Như Tiểu Lam cắn răng không chịu mở mắt: Coi như ta chết rồi đi.

Thấy nàng không tỉnh, Thanh Mặc Nhan có chút luống cuống, gọi Trường Hận lại đây.

Trường Hận lại gần thử bắt mạch cho Như Tiểu Lam, kéo Thanh Mặc Nhan ra cửa nói chuyện.

"Như cô nương dùng thuật thế thân thay ngươi chịu một dao, nhưng dao này lại hạ ở trên người ngươi, thân thể ngươi đã trưởng thành, còn nàng chỉ là một hài tử nhỏ bé, chiều sâu vết thương tự nhiên sẽ không giống nhau, chỉ sợ là bị thương đến tâm mạch..."

Thính giác Như Tiểu Lam cực tốt, tập trung nghe bọn họ nói chuyện.

Bị thương đến tâm mạch? Không có khả năng, ta vẫn cảm thấy rất tốt... Nghề nghiệp đại phu của nhiên là tùy thời đều có thể lừa người...

Nàng vừa nghĩ vừa vụng trộm hít một hơi thật sâu.

Một cỗ mùi vị tanh ngọt bừng lên trong cổ họng.

Nàng không nhịn được, "phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Thanh Mặc Nhan cùng Trường Hận nghe thấy động tĩnh đồng thời quay đầu lại.

Như Tiểu Lam ngược lại tự cảm thấy sợ hãi, ngơ ngác nhìn chính mình vừa phun ra máu, khuôn mặt nhỏ nhắn như sắp khóc đến nơi.

Xong đời rồi, có phải thật sự sẽ chết hay không?

"Không được để nàng khóc, nếu không sẽ tác động đến nội thương." Trường Hận nóng nảy, đẩy Thanh Mặc Nhan một chút.

Thanh Mặc Nhan hoảng sợ, lúc này hắn chỉ hận người bị thương không phải là hắn.

"Không được khóc, bằng không buổi tối sẽ không có cơm ăn." Thanh Mặc Nhan theo bản năng buột miệng thốt ra.

Trường Hận choáng váng, không ngờ tới Đại lý tự Thiếu khanh cũng có lúc lúng túng như thế.

Không phải chỉ là dỗ hài tử thôi sao, nói hai câu dễ nghe là được, ngươi tại sao phải dùng lời lẽ uy hiếp a.

Kết quả Thanh Mặc Nhan không nói lời này còn không sao, vừa nói xong Như Tiểu Lam liền mím môi, nước mắt lách tách rơi xuống.

Thanh Mặc Nhan, ngươi là đồ không có nhân tính, lúc này còn muốn uy hiếp ta, tin hay không ta chết cho ngươi xem

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Trường Nguyên tiên sinh chân chính đang ở đâu? Nên thành thân thôi

Trường Hận lăn lộn hơn nửa ngày mới đem Như Tiểu Lam an ổn xuống, thay đổi y phục sạch sẽ, nhìn nàng ngoan ngoãn ngủ, lúc này mới ra bên ngoài nói chuyện cùng với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đem chuyện xảy ra ở trong phòng giữa hắn cùng Thanh Đô nói ra.

Trường Hận kinh hãi: "Thanh Đô? Không phải hắn đã chết rồi sao!"

"Hắn giả trang thành bộ dáng của Trường Nguyên tiên sinh, rất có thể Trường Nguyên tiên sinh thật sự đang lành ít dữ nhiều." Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày.

Trường Hận cũng vô cùng bất an, thật vất vả mới chờ được Huyền Ngọc trở về.

"Thế tử, tất cả người trong thôn đều không thấy đâu." Huyền Ngọc tiến vào chưa kịp bình ổn hơi thở gấp gáp đã vội vàng mở miệng nói: "Trong trạch viện của Trường Nguyên tiên sinh cũng vậy... Giống như tất cả mọi người đều biến mất."

"Trường Nguyên mà chúng ta nhìn thấy kia... Là Thanh Đô giả dạng." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói: "Thanh Đô am hiểu bùa chú đen, cũng là người biết sử dụng pháp thuật, các ngươi có phát hiện ra chỗ nào khả nghi hay không?"

"Cửa sau có vài dấu chân, chúng ta không dám đuổi theo tiếp, bởi vì tới gần chỗ sau núi tình huống có chút không đúng, giống như có pháp trận tồn tại, Như cô nương không có ở đó, chúng ta cũng không dám tự tiện tiến vào."

Thanh Mặc Nhan gật đầu, đối với phán đoán của Huyền Ngọc hắn không thể soi mói, hiện tại là lúc cần dùng đến người, hắn không thể để thuộc hạ tự tiện hành động.

"Bảo vệ thật tốt nơi này, ngày mai chúng ta sẽ đi khỏi đây."

Tuy rằng tình huống trong thôn có chút không đúng, nhưng mà Như Tiểu Lam bị thương rất nặng, hắn không muốn tiếp tục mạo hiểm ở chỗ này nữa.

Đám người Huyền Ngọc canh giữ ở trong viện, cả đêm đều không dám chợp mắt, Trường Hận cũng không dám rời khỏi người Như Tiểu Lam nửa bước.

Thật vất vả mới chờ đến bình minh, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị xe, đoàn người rời khỏi thôn nhỏ.

Tất cả chăn đệm đều được chuyển lên một chiếc xe ngựa, Thanh Mặc Nhan lúc này mới dám ôm Như Tiểu Lam bước lên xe.

Tốc độ xe ngựa chậm rãi không khác đi bộ là bao.

"Thiếu khanh đại nhân." Thừa dịp đoàn xe nghỉ ngơi Trường Hận liền đến đây nói ra suy nghĩ của nàng: "Ngày thường Trường Nguyên tiên sinh đều bế quan ở trên núi, lần này trong lúc vô ý chúng ta biết được tin tức hắn muốn xuất quan, nếu nói lần này chúng ta bị người tính kế, ngươi nói có khả năng Trường Nguyên tiên sinh chân chính vẫn còn đang bế quan ở trên núi hay không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe lóe: "Ngươi có biết hắn bế quan ở đâu không?"

Trường Hận gật đầu: "Thôn Trường Nguyên tiên sinh đang ở cũng không phải nơi bí mật gì, bởi vì hắn rất ít khi xuống núi, nên nơi hắn bế quan ngược lại vô cùng bí ẩn, chỉ có người trong tộc chúng ta mới biết được."

Thanh Mặc Nhan lâm vào trầm mặc.

"Có cần phái người đi lên núi nhìn thử hay không?" Trường Hận hỏi.

Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Không được, Thanh Đô muốn Cổ vương ở trong cơ thể ta, hắn chắc hẳn sẽ ra tay một lần nữa, hắn ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, hắn nhất định sẽ theo dõi chúng ta, nếu ngươi phái người đến chỗ Trường Nguyên tiên sinh, người của hắn sẽ đi theo, đến lúc đó chỉ sợ dù chúng ta muốn đi cũng đã muộn một bước."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Trước cứ mặc kệ hắn, chờ đến cuối năm rồi tính, ta còn phải xử lý một chút việc trước, bằng không ta rời đi quá lâu, sẽ lại có một số người không an phận nhảy ra."

Trường Hận gật đầu, hai người nói chuyện thêm một lúc, Như Tiểu Lam ở trong xe bỗng nhiên tỉnh lại, mềm nhũn kêu muốn uống nước.

Trường Hận lặng lẽ thối lui.

Nàng không phải không muốn giúp, mà là mỗi lần nhìn thấy bộ mặt không biểu tình của Thanh Mặc Nhan kia nàng lại cảm thấy vô cùng áp lực, chỉ có thể để hắn tự tay làm việc này trong lòng hắn mới cảm thấy thoải mái chút đi.

Trong xe đã sớm chuẩn bị nước, sợ nước bị lạnh nên đã dùng chăn bông thật dày bao ấm trà lại.

Thanh Mặc Nhan đưa nước cho nàng uống.

Nước ấm theo yết hầu trượt xuống, ngực đau muốn chết.

Như Tiểu Lam chỉ uống vào hai ngụm liền xoay mặt đi.

Thanh Mặc Nhan sờ trán nàng: "Có muốn ăn gì không."

"Không cần." Thanh âm tinh tế tựa như mèo con kêu.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan liền rối tinh rối mù.

"Trường Hận đã nấu cháo, ăn cháo xong mới có thể uống thuốc."

Nhớ tới bát nước đen như mực kia, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy muốn nôn.

"Ta không muốn ăn thứ kia."

"Vậy ngươi muốn ăn thứ gì."

"Bánh sữa."

Thanh Mặc Nhan không biết nên nói gì, không phải hắn không muốn cho nàng ăn, mà do loại điểm tâm này là chiêu bài của tửu lâu ở kinh thành.

"Trừ cái này ra... Còn muốn ăn cái gì."

Như Tiểu Lam bẹp miệng, ủy khuất nói: "Bánh đào, hạnh nhân phật thủ."

Thanh Mặc Nhan đỡ trán, có chút vô lực.

"Trừ bỏ mấy thứ đó..."

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi nhỏ: "Bỏ đi, ăn cháo trắng đi."

Trường Hận múc một bát cháo trắng, nhìn Thanh Mặc Nhan mang vẻ mặt ai oán u ám đi ra, bưng cháo vào xe ngựa.

"Tâm tình Thế tử hình như rất kém." Sử Đại Thiên nhịn không được nói một câu, ngồi một bên ăn bát cháo của hắn.

"Như cô nương bị thương, không muốn chết thì bớt nói lại đi." Huyền Ngọc lạnh lùng bỏ lại một câu.

Dọc theo đường đi trong đội ngũ có rất ít người nói chuyện, dù cho thỉnh thoảng họ có nói chuyện thì thanh âm cũng cực thấp.

Khi trở lại kinh thành, vừa đúng lúc mười lăm tháng riêng, trong thành rằng đèn kết hoa, rất náo nhiệt.

Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp mang Như Tiểu Lam hồi Hầu phủ, mà là an bài cho nàng ở điền trang ngoài thành.

Trường Hận về Đại lý tự trước, cứ cách hai ngày lại đến điền trang một chuyến, đổi phương thuốc cho Như Tiểu Lam.

Ban ngày Thanh Mặc Nhan phải đến Đại lý tự, ngày nào cũng phái người đi tửu lâu trong thành mua điểm tâm mang về trang.

Rốt cuộc cũng ăn được những món điểm tâm luôn tâm niệm, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thỏa hiệp chịu uống thuốc.

Nhưng từ lúc bị thương nàng trở nên phá lệ dính người, bởi vì mỗi ngày đều phải nằm ở trên giường, cảm giác nhàm chán không có chỗ phát tiết, cho nên chỉ cần không thấy Thanh Mặc Nhan trở về liền nháo lên, toàn bộ điền trang đều bị nàng quấy cho nơm nớp lo sợ.

Khi Trường Hận tới đưa thuốc nhìn thấy Thanh Mặc Nhan liền lắp bắp kinh hãi: "Thiếu khanh đại nhân, sao ngài lại trở nên gầy như thế."

Thanh Mặc Nhan nghe xong chỉ có thể cười khổ.

Không nghĩ tới bị thương là Như Tiểu Lam, lại khiến hắn phải lăn lộn quá sức.

Như Tiểu Lam ước chừng dưỡng thương nửa tháng mới có thể xuống đất đi lại, kết quả Thanh Mặc Nhan càng thêm nhọc lòng hơn.

Trường Hận dặn dò hắn không được để cho Như Tiểu Lam hoạt động quá mạnh, kết quả hắn mới rời khỏi điền trang một ngày, trở về liền nghe nói Như Tiểu Lam đã làm miệng vết thương nứt ra.

Một bụng tức giận, kết quả nhìn thấy nàng cười hì hì đưa thế thân phù mới chế lên như hiến vật quý cho hắn, tất cả tức giận đều tan thành mây khói.

"Cần gì phải gấp gáp làm thứ này." Miệng ngoài hắn trách mắng, thân thể lại không thể không phối hợp ngồi xuống, để nàng tự tay đeo thế thân phù cho hắn.

"Như vậy ta mới yên tâm a, nếu những lúc ta không có ở đấy có người đánh chủ ý nên người ngươi thì phải làm sao đây." Như Tiểu Lam cảm thấy mỹ mãn với thành quả của mình.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài, càng ngày hắn càng phát hiện, chính mình không có cách nào với vật nhỏ.

Ngoài phòng mọi người còn đang lo lắng Thế tử sẽ phát hỏa với Như cô nương, kết quả nghe xong nửa ngày, mới biết là tiếng sấm to hạt mưa nhỏ.

Sự thật chứng minh: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bọn họ lo lắng vô ích.

Chớp mắt đã qua hai tháng, vết thương của Như Tiểu Lam đã tốt lên không sai biệt lắm, Thanh Mặc Nhan liền mang nàng tiến cung.

"Lần này chúng ta đi làm cái gì?" Như Tiểu Lam khó hiểu hỏi.

"Ngươi đoán xem?" Tâm tình Thanh Mặc Nhan không tệ, cả buổi sáng đều mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, không nghĩ ra.

Thanh Mặc Nhan hơi cúi người, dán ở bên tai nàng: "Chúng ta cũng nên thành thân thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Biến hóa nhanh chóng, dòng họ hoàng thất

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tiến cung.

Hoàng thượng đang ở trong điện Ninh Tâm, có thái giám thông truyền, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam bước vào, thỉnh an Hoàng thượng trước.

Hoàng thượng nhìn thấy Như Tiểu Lam trên mặt liền mang theo thần sắc vui mừng: "Mới không gặp một thời gian, nha đầu này đã lớn lên không ít." Đột nhiên nhớ tới lúc trước Thanh Mặc Nhan từng nói qua, nàng lớn nhanh, thọ hạn cũng không dài, không khỏi có chút tiếc hận.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, tiến lên bẩm báo những chuyện ở Đại lý tự với Hoàng thượng.

"Tiểu vương gia đã rời khỏi kinh thành, đi đến Ứng Châu."

Như Tiểu Lam nghe xong thần sắc bất giác ảm đạm xuống.

Vu Tinh Kỳ cuối cùng cũng không tránh được sự trách phạt của hoàng quyền, dù cho hắn thuộc dòng họ hoàng thất, nhưng chỉ cần phạm đến Hoàng đế, đều sẽ không có kết cục tốt.

Hoàng đế cùng Thanh Mặc Nhan nói chuyện công việc xong, Hoàng đế liền ban cho họ được ngồi, cũng sai cung nữ đi lấy điểm tâm tới cho Như Tiểu Lam ăn.

"Hôn sự của Liễu Dương quận chúa cũng nên tổ chức, ngươi trở về liền bảo nhị đệ ngươi chuẩn bị, nhanh chóng đem hôn kỳ định xuống." Hoàng đế thản nhiên nói, vì việc này Hoàng hậu đã nháo với hắn vài lần, hiển nhiên là không hy vọng người bên nhà mẹ đẻ mình phải gả cho một kẻ bất tài như nhị thiếu gia Hầu phủ.

Hoàng hậu càng như vậy, Hoàng đế càng cảm thấy người nàng nhìn trúng là Thanh Mặc Nhan.

Hắn sẽ không để cho thế lực Hoàng hậu dính vào trên người Thanh Mặc Nhan, đó là đao của hắn, tuyệt đối không thể để người khác có cơ hội thao túng.

"Việc này có cần nói trước với Hoàng hậu một tiếng hay không?" Thanh Mặc Nhan ra vẻ rất cẩn thận.

Hoàng đế bưng chén trà chậm rãi uống: "Trẫm tứ hôn, nàng đã sớm biết được."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Chuyện của biểu muội vi thần đa tạ Hoàng thượng đã thành toàn."

Nói đến việc này Hoàng đế liền cười rộ lên: "Trước kia trẫm không phát hiện, Úy Tử Ngang là một người có thể dùng được, thất phẩm điển nghi... Có chút ủy khuất hắn."

Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng ngàn vạn lần đừng thăng chức quan vào lúc này cho hắn, bằng không trong triều sẽ có nhiều người nghĩ rằng là do vi thần ở giữa giở trò."

Hoàng đế khinh thường hừ một tiếng: "Đám ngôn quan kia từ xưa đến nay đã như vậy, trẫm còn không sợ ngươi sợ cái gì?"

Thanh Mặc Nhan đứng dậy cung kính thi lễ: "Nếu nói ân điển, vi thần cả gan cầu một hoàng ân."

"Nga? Ngươi nói xem." Hoàng đế có chút ngoài ý muốn, hắn nhận thức Thanh Mặc Nhan nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan hướng hắn cầu một cái ân điển.

"Tiểu Lam nhiều lần trợ giúp vi thần phá án, vi thần rất muốn cưới nàng làm vợ, hiện giờ Liễu Dương quận chúa sắp gả vào trong phủ, thân phận Tiểu Lam có chút không ổn, vi thần muốn cầu một cái ân điển."

Hoàng đế nhướn mày, lập tức liền hiểu rõ ý đồ của Thanh Mặc Nhan.

Trước kia Thanh Mặc Nhan từng nói qua là hắn muốn cưới Như Tiểu Lam, bất quá lúc đó bộ dáng của Như Tiểu Lam chỉ là một tiểu hài tử, cho nên hắn cũng không suy nghĩ việc này quá nhiều, hiện tại xem ra... Như Tiểu Lam bộ dáng lớn lên cũng không tầm thường, mặc dù không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Hoàng đế âm thầm gật đầu.

Như vậy cũng tốt, không phải tuyệt sắc sẽ không cần lo lắng Thanh Mặc Nhan sẽ trầm mê trong sắc đẹp, làm ảnh hưởng đến công việc.

Thân phận thấp kém, không có gia tộc chống lưng, người ngoài sẽ vì vậy mà khinh thường nàng, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng sẽ phải chịu nhiều chê trách.

Bất quá đối với kết quả như vậy Hoàng đế lại cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Không có thế lực thê tộc, Thanh Mặc Nhan liền sẽ không bị người nôi kéo.

Lại nói hắn là Hoàng đế, hắn muốn cho ai thân phận cao quý, còn không phải chỉ là một lời nói thôi sao?

Vuốt ve chén trà trong tay, Hoàng đế suy nghĩ một chút: "Trẫm nhớ rõ nhị đệ Hiền ích hầu mất con từ sớm, vì vậy không có con nối dõi kế thừa gia nghiệp, không bằng để Tiểu Lam làm con thừa tự (*) của Hiền ích hầu, phong nàng làm Minh Duyệt quận chúa."

(*) Thừa tự là việc thừa hưởng tài sản của cha ông để lại và nhận trách nhiệm lo việc thờ cúng của dòng họ, tổ tiên theo lệ xưa.

Nói cách khác, thân phận Như Tiểu Lam so ra còn cao hơn Liễu Dương quận chúa một bậc.

Liễu Dương quận chúa được phong hào là vì Hoàng hậu nương nương vô cùng sủng ái nàng, nhưng chung quy nàng không thuộc dòng dõi hoàng thất, Như Tiểu Lam lại được nhận làm nghĩa nữ của người hoàng thất, phong hào của nàng thuộc dòng họ hoàng tộc.

Hơn nữa, Hiền ích hầu không có con nối dõi, dù cho nàng đi qua làm con thừa tự cũng sẽ không có ai chèn ép, nhiều nhất chỉ cần đến hành đại lễ trước bài vị vợ chồng Hiền ích hầu, liền tính là nhận thân.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc kéo Như Tiểu Lam qua, cúi đầu thi lễ: "Đa tạ ân điển Hoàng thượng."

Như Tiểu Lam nghe xong liền lâm vào mơ màng hồ đồ, nàng không rõ huyền diệu trong việc này, bất quá nàng lại hiểu được ở nơi này nàng phải nghe theo Thanh Mặc Nhan.

Vì thế ngoan ngoãn hành lễ giống hắn, cảm tạ Hoàng thượng.

Hành lễ đứng lên, Hoàng đế cười hỏi nàng: "Đất phong của Hiền ích hầu cách quá xa kinh thành, không bằng trẫm để ngươi chọn một nơi đất phong khác ngươi thấy như thế nào?"

Như Tiểu Lam giật mình há to miệng, còn có đất phong?

Hoàng đế ra tay thật đúng là hào phóng, nhưng nàng biết chọn thế nào bây giờ?

Bộ dáng không chút nào che giấu kinh ngạc đã lấy lòng được Hoàng đế.

"Nói đi, ngươi muốn chọn nơi nào làm đất phong." Hoàng đế sai người mang bản đồ tới.

Thái giám mở bản đồ đặt lên trên bàn, Thanh Mặc Nhan đứng bất động, nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, chẳng lẽ để tự ta chọn? Ta nào biết nên chọn nơi như thế nào a.

Nàng vốn định bảo Thanh Mặc Nhan chọn giúp nàng, nhưng khi nàng nhìn thấy tia quạnh quẽ nơi đáy mắt hắn, nàng liền chọt ngộ ra.

Việc này không được để Thanh Mặc Nhan nhúng tay vào.

Đột nhiên, trong đầu nàng hiện lên một ý niệm, tòa mộ cổ kia!

"Ta muốn Thạch Phường trấn." Nàng giòn tan nói.

Hoàng đế ngẩn người, loại địa phương nhỏ như thế này, hắn còn không biết ở nơi nào.

Thái giám giúp đỡ tìm nửa ngày, sau đó lại lấy một tấm bản đồ khác tới, thật vất vả mới tìm được.

Nhìn ký hiệu nho nhỏ trên bản đồ kia, Hoàng đế nở nụ cười.

"Ngươi thực sự muốn nơi này?"

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh.

Nếu nơi này thành đất phong của nàng, liền không cần lo lắng mộ cổ sẽ bị người khác chiếm nữa, đến lúc đó nàng cũng có thể nghiên cứu ra cách để trở về.

Nàng hưng phấn gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt thấu hiểu của Thanh Mặc Nhan đang đứng bên cạnh.

Hoàng đế thống khoái đáp ứng, dù sao liền tính Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan thành thân, nàng cũng không có khả năng thật sự đến Thạch Phường trấn ở, bất quá hắn vẫn hạ lệnh phái người đi xây phủ Minh Duyệt quận chúa ở Thạch Phường trấn.

"Ta có thể chỉ định phong cách phòng ở mình thích không?" Như Tiểu Lam lớn mật hỏi.

"Ngươi muốn thế nào cứ bảo Thanh Mặc Nhan tìm người giúp ngươi vẽ ra đi." Đối với việc này Hoàng đế cũng không mấy để ý, chỉ là phủ quận chúa mà thôi, sau khi thành thân bọn họ đến đó ở tượng trưng vài ngày là được.

Như Tiểu Lam vui mừng vì được thưởng, cùng Thanh Mặc Nhan xuất cung.

Ở trên đường Thanh Mặc Nhan nói nàng nghe chuyện liên quan đến Hiền ích hầu, nàng thế mới biết mình đã chiếm được tiện nghi lớn đến mức nào.

"Liễu Dương quận chúa mà biết chắc chắn sẽ tức đến đỉnh đầu bốc khói." Như Tiểu Lam cười khanh khách lên.

Biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan lại không mấy vui mừng.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Ngươi không vui sao?"

Rõ ràng hắn mong muốn nàng gả cho hắn hơn ai hết.

"Vì sao ngươi lại chọn Thạch Phường trấn?" Trong mắt Thanh Mặc Nhan hoàn toàn là tìm tòi nghiên cứu.

"Bởi vì nó giống hệt nơi ở cũ của ta, giúp ta có cảm giác." Lời này không tính là nói dối, bởi vì nơi đó quả thực giúp nàng sinh ra cảm giác hoài niệm.

Cho nên nàng muốn thiết kế phòng ở giống vơi nơi nàng ở trước kia, ở trong căn phòng cổ xưa đó, nhiều năm trôi qua chỉ có nàng cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau.

Thanh Mặc Nhan không tiếp tục truy vấn nữa, chỉ là ôm nàng vào lòng, rất nhanh khiến nàng suýt nữa không thở được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Thánh chỉ đến phủ, phong làm quận chúa

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Thanh Hầu phủ.

Vào sân chưa kịp thay y phục, quản gia trong phủ đã đi tới.

"Hầu gia mời Thế tử đến tiền viện, thương nghị hôn sự nhị thiếu gia."

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang sửa sang lại y phục: "Đã biết."

Như Tiểu Lam thấy hắn đáp ứng, lại không lập tức đi ngay, quản gia trong phủ chỉ có thể âm thầm sốt ruột, không dám thúc giục.

Thanh Mặc Nhan thay y phục trước, nhưng lại không phải y phục mặc ở nhà, mà là một thân quan phục sạch sẽ khác, rồi hắn mới kéo Như Tiểu Lam ra phía sau bình phong, bắt đầu giúp nàng thay quần áo.

Như Tiểu Lam cảm thấy y phục lần này mặc vào rất phức tạp, lớp trong lớp ngoài làm nàng muốn hôn mê.

"Đây là cái gì?" Nàng nhịn không được hỏi.

Tay áo sam màu hồng, khăn quàng vai màu xanh đậm, trên khăn thêu mây cùng hoa văn, hoa tai kim hoa, áo ngoài được thêu hoa văn chỉ vàng, liền khiến ánh mắt nàng phát sáng liên tục.

Thanh Mặc Nhan nói nhỏ bên tai nàng: "Là Lễ bộ đưa tới, lát nữa trong cung sẽ truyền chỉ đến, ngươi phải đi tiếp chỉ."

"Ta ta ta... Ta đi tiếp?" Như Tiểu Lam kinh ngạc, cái gì quy củ nàng đều không nhớ rõ a.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan ngoéo một cái: "Có ta ở đây, ngươi yên tâm."

Như Tiểu Lam lúc này mới thoáng an định xuống, nhẫn nại chờ Thanh Mặc Nhan giúp nàng xử lý xong bộ y phục dọa người này.

"Tính ra ngươi hẳn là đã đến tuổi cập kê." Thanh Mặc Nhan vân vê mái tóc của nàng, phàm là nữ tử, đều phải tiến hành nghi thức cập kê ở tuổi mười lăm, rồi sau đó mới có thể thay đổi đồ trang sức trên tóc, dần trở thành bộ dáng nữ tử trưởng thành.

Mới vừa sửa sang y phục xong, đã thấy Huyền Ngõ từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, người trong cung tới, Lễ bộ truyền chỉ, muốn Như cô nương đi tiếp chỉ."

Thanh Mặc Nhan ở phía sau bình phong đáp lời, nắm tay Như Tiểu Lam đi ra.

Quản gia đứng ở nơi đó không hiểu ra sao, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bộ y phục đỏ thẫm, hắn theo bản năng lùi về phía sau một bước, lúc này mới thấy rõ người mặc bộ y phục kia là Như cô nương.

"Thế tử, đây là..." Y phục như vậy sao có thể mặc loạn, lễ phục màu đỏ, chỉ có Hoàng hậu trong cung cùng nhất phẩm phu nhân mới được mặc.

Quản gia đang muốn mở miệng, Thanh Mặc Nhan đã mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi cửa.

Quản gia càng nghĩ càng thấy không thích hợp, đột nhiên nhìn thấy Sử Đại Thiên, thế là đi qua muốn hỏi xem đây là chuyện gì.

Sử Đại Thiên bộ dáng ngoài cười trong không cười nói: "Như cô nương nhà chúng ta có đại hỷ, ngươi còn không mau đi nói cho lão Hầu gia biết, bằng không làm chậm trễ người trong cung sẽ phải chịu tội rơi đầu."

Đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đã lâu, Sử Đại Thiên đã sớm học được bộ dáng hù dọa người, nói một lúc khiến quản gia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng chạy về truyền tin cho lão Hầu gia.

Hầu gia cùng nhị thiếu gia bên kia đồng thời nhận được tin tức, nhất thời sững sờ không rõ tình huống.

"Ai tới hạ chỉ?" Hầu gia cho rằng vừa rồi bản thân không nghe rõ.

"Là Lễ bộ."

Bình thường tới truyền chỉ đều là thái giám trong cung, Lễ bộ truyền chỉ lại có ý nghĩa không giống nhau.

Chẳng lẽ lại có liên quan đến hôn sự nhị thiếu gia?

Lão Hầu gia đầy một bụng nghi vấn, thay y phục xong, mang theo mọi người đi ra.

Thanh Mặc Nhan đã sớm sai người chuẩn bị hương án, hạ nhân Hầu phủ đều là một đám vô dụng, tất cả người hắn dùng đều là thuộc hạ của hắn.

Lão Hầu gia đến nhìn thấy Như Tiểu Lam một thân lễ phục màu đỏ trong đầu liền "ông" một tiếng.

"Mặc Nhan, ngươi lại đây." Hắn xụ mặt, nói với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan thấp giọng dặn dò Như Tiểu Lam hai câu, cũng bảo đám người Huyền Ngọc phải đi theo Như Tiểu Lam một tấc không rời, lúc này mới đi đến trước mặt lão Hầu gia.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Hầu gia chỉ vào một thân y phục của Như Tiểu Lam: "Ngươi lại đang chơi đùa cái gì."

"Ta có thể chơi đùa cái gì, phụ thân quá xem trọng ta rồi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Bây giờ nhị đệ có một mối hôn nhân tốt, phụ thân dĩ nhiên không rảnh để lo cho ta, vậy nên ta chỉ có thể tự chuẩn bị cho chính mình, cũng đỡ cho đến lúc đó nhị đệ thành thân làm ảnh hưởng đến thanh danh."

Huynh trưởng chưa cưới chính thê, đệ đệ đã qua mặt huynh trưởng đại hôn trước, chuyện như vậy rất dễ bị thế nhân lên án.

Nghe xong lời này, sắc mặt lão Hầu gia liền trầm xuống, vốn muốn trách cứ hắn vài câu, ai ngờ vừa định mở miệng đã thấy quan viên Lễ bộ bước vào phủ.

Mọi người trong phủ đồng thời tụ họp ở chính đường, quan viên Lễ bộ cười nói tiến vào chúc mừng Thanh Mặc Nhan, khiến cho nhị thiếu gia cùng Ngũ thị đều không thể hiểu nổi.

"Tiểu yêu tinh kia lại trưởng thành không ít, cũng đến lúc muốn ăn thịt người rồi đi." Nhị thiếu gia thấp giọng nói thầm, thời điểm ánh mắt nhìn về phía Như Tiểu Lam mang theo một tia âm lãnh.

"Không đúng a... Y phục kia..." Trước khi gả vào Hầu phủ Ngũ thị cũng coi như là khách quen trong cung, liếc mắt liền nhận ra đó là lễ phục nhất phẩm.

Thanh Mặc Nhan nắm tay Như Tiểu Lam bước vào chính đường, thấp giọng nói cho nàng biết phải làm thế nào.

Quan viên Lễ bộ nhẫn nại chờ Như Tiểu Lam quỳ trước hương án xong, lúc này mới mở thánh chỉ ra.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Nữ nhi dị tộc Như Tiểu Lam thông minh lanh lợi, am hiểu lễ nghĩa, cực được trẫm yêu quý, đặc ban làm nghĩa nữ Hiền ích hầu, ban phong hào, Minh Duyệt quận chúa, thưởng ruộng đất cùng ngàn lượng hoàng kim, ngàn thước tơ lụa, đất phong..."

Trừ bỏ những người bên người Thanh Mặc Nhan ra, bao gồm cả lão Hầu gia, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Nhị thiếu gia trừng lớn mắt, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Tiểu nha đầu Thanh Mặc Nhan nhận nuôi cư nhiên được Hoàng đế phong làm quận chúa, còn là nghĩa nữ Hiền ích hầu.

Ai chẳng biết Hiền ích hầu là nhị đệ của Hoàng đế, bởi vì mất con lúc còn trẻ, vợ chồng Hiền ích hầu bi thương quá mức, kết quả song song qua đời, Hiền ích hầu chính là một cái thùng rỗng.

Nhưng mà dù chỉ là một cái thùng rỗng nó vẫn là nhất phẩm chân chính, được nhiều lợi ích hơn quan viên nhị phẩm nhiều.

Bởi vì thứ nó có là tên tuổi của hoàng thất, đứng trên cả vị trí của triều thần.

Dù cho là quan viên nhất phẩm, nhìn thấy quận chúa dòng họ hoàng thất cũng phải cúi đầu hành lễ.

Một loại cảm giác mất mát chưa từng có dâng lên, nhị thiếu gia rũ bả vai, không nói lên được tư vị trong lòng.

Vốn tưởng rằng hắn cưới Liễu Dương quận chúa vào cửa, có thân phận của Liễu Dương quận chúa có thể đè ép Thanh Mặc Nhan phần nào.

Không nghĩ tới đảo mắt một cái Hoàng đế lại cho tiểu yêu tinh kia một cái ân điển lớn như thế.

Lễ bộ tuyên chỉ xong, tiến lên đem thánh chỉ giao vào trong tay Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan sai người lấy hồng bao ra, thưởng cho mọi người, đến ngay cả hạ nhân Hầu phủ cũng được nhận tiền mừng, một đám đều hết sức vui vẻ, tiến lên chúc mừng Như Tiểu Lam.

Nhị thiếu gia nguyên bản vẻ mặt khinh thường, gã sai vặt bên người hắn cũng được nhận hồng bao, lặng lẽ biết ở trong tay, nói với nhị thiếu gia: "Nhị gia, trong này chắc khoảng một lượng bạc đi."

Nhị thiếu gia lập tức thay đổi sắc mặt.

Hắn biết từ trước đến nay đại ca lúc nào cũng ra tay hào phóng, nhưng từ khi hắn làm mất đi tín nhiệm của đại ca, từ đó về sau không được hưởng những ngày tháng thoải mái nữa.

Đừng nói chuẩn bị hồng bao cho hạ nhân, chỉ riêng vấn đề đặt mua sính lễ mang đến phủ Liễu Dương quận chúa thôi đã khiến hắn suy nghĩ sắp bạc cả đầu.

Tiễn quan viên Lễ bộ đi, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam chuẩn bị về sân.

"Chờ một chút." Lão Hầu gia gọi bọn họ lại, lúc này đây ánh mắt hắn nhìn về phía Như Tiểu Lam đã không còn sự chán ghét cùng không vui như trước đây, ánh mắt ẩn ẩn lóe lên ánh sáng sáng rọi.

Như Tiểu Lam phi thường mẫn cảm, lập tức lắc mình trốn đến phía sau Thanh Mặc Nhan.

"Phụ thân còn có việc gì?" Thanh Mặc Nhan cũng chú ý tới biến hóa khác thường của phụ thân hắn.

"Không có gì, chỉ là muốn thương nghị với ngươi chuyện hôn sự của nhị đệ ngươi, còn có biểu muội ngươi bên kia, cũng cần ngươi đến lo liệu, thiếu thứ gì cứ việc phái người đến nói với ta."

Từ khi nào lão Hầu gia lại dễ nói chuyện như vậy?

Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi toát ra một dấu hỏi cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Nén điều tra sự việc năm đó

Nhị thiếu gia trở về sân của mình.

Ngũ thị suy sụp đi theo phía sau, một mình ngẩn người.

"Nước trà nguội lạnh mà không biết đổi thành nóng!" Nhị thiếu gia tức giận quát lớn, Ngũ thị bừng tỉnh.

Lòng tràn đầy ủy khuất đi thay nước trà, sau đó bưng trà lên.

Nhị thiếu gia tâm tình bất định, căm giận nói: "Hoàng thượng tại sao đột nhiên lại phong nàng làm Minh Duyệt quận chúa, còn là nghĩa nữ Hiền ích hầu."

Ngũ thị sâu kín tiếp lời: "Chỉ sợ là có liên quan đến Thế tử."

Nhị thiếu gia hừ lạnh một tiếng, kỳ thực không cần đoán cũng có thể nghĩ ra, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thanh Mặc Nhan.

"Hắn có thể cho tiểu yêu tinh kia nhiều thứ như thế, lại không chịu giúp ta tìm một công việc tốt." Nhị thiếu gia hung hăng cắn chặt răng.

Ngũ thị cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhị thiếu gia nói nửa ngày không thấy nàng nói gì, liền hầm hầm vỗ mạnh cái bàn một cái: "Ngươi cũng là đồ vô dụng, để ngươi về nhà mẹ đẻ nói chuyện, giúp ta tìm một chức quan, ngươi xem ngươi, ra sức khước từ!"

Ngũ thị cũng có chút bực: "Đại ca của ta không phải đã giúp ngươi tìm được công việc thẩm tra đối chiếu sự thật ở Đô sát viện đó sao..."

Lời còn chưa dứt, nhị thiếu gia đã đứng bật dậy, túm lấy Ngũ thị mà đánh.

"Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện này, chỉ là một chức quan cửu phẩm, ngươi không biết rất mất mặt sao!"

Hạ nhân trong viện nghe thấy trong phòng bang bang rung động, tất cả đều cúi thấp đầu, ai cũng không dám lên tiếng.

Chỉ có nha hoàn bên người Ngũ thị khóc lóc khuyên can, kết quả bị nhị thiếu gia đạp một cước văng ra.

Chuyện Như Tiểu Lam được phong hào ngày hôm sau đã truyền khắp kinh thành.

Không ít người chạy đến Thanh Hầu phủ hỏi thăm tin tức, khiến Như Tiểu Lam ngoài ý muốn chính là, lần này lão Hầu gia lại không hề lạnh mặt, mà là phái người đến hỏi Thanh Mặc Nhan có cần mở tiệc ăn mừng hay không.

Thanh Mặc Nhan không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Lão Hầu gia nghe xong cư nhiên cũng không tức giận, ngược lại không ngừng phái người tới tặng đồ, liên tiếp mấy ngày đều như thế, nếu ai không biết, còn tưởng Như Tiểu Lam là tôn nữ của hắn.

Như Tiểu Lam vuốt cằm: "Tại sao lại cảm thấy có mùi vị của âm mưu đây."

Thanh Mặc Nhan đang bận rộn, nghe xong lời này cũng không ngẩng đầu lên: "Gần đây ngạch cửa sắp bị những người tới hỏi thăm san bằng, ngươi chỉ cần thành thật ở trong sân là được, đây là bản vẽ Công hộ đưa tới, ngươi đến xem, đây có phải kiểu dáng phủ đệ ngươi muốn hay không."

Như Tiểu Lam tiến lại gần, nhìn thấy bản vẽ trong tay Thanh Mặc Nhan không khỏi ngây người.

Bản vẽ vẽ sơ qua phủ Minh Duyệt quận chúa, dù cho nàng có chút xem không hiểu, nhưng hình dạng phòng ở kia nàng lại thấy rất rõ ràng.

Hình dạng này... Cư nhiên giống như đúc với phòng ở của nàng trước kia.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng một lúc lâu không nói lời nào, liền ngẩng đầu lên nhìn.

"Có chuyện gì? Nếu như có chỗ chưa vừa lòng, ta sẽ bảo bọn họ sửa lại."

Như Tiểu Lam đột nhiên nhào tới chộp bản vẽ vào trong tay, càng xem càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Thiên a, quá giống, quá giống."

"Giống cái gì?" Thanh Mặc Nhan bị nàng làm cho không hiểu ra sao.

"Phòng ở của ta cùng ông nội a, cùng cái này giống nhau như đúc!" Như Tiểu Lam chỉ vào một chỗ mái hiên: "Đến ngay cả hoa văn ở chỗ này cũng giống y hệt nhau."

Trong mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia kinh ngạc: "Đây là ký hiệu của phủ Hiền ích hầu." Nàng được phong làm Minh Duyệt quận chúa, tước vị Hiền ích hầu cũng sẽ do hài tử tương lai nàng sinh ra đến kế thừa.

Như Tiểu Lam há to miệng sắp nhét vừa một quả trứng gà.

Đây là tình huống gì, thế giới này chẳng lẽ thật sự có liên quan với hiện đại sao?

Cẩn thận nhớ lại, nàng không nhớ rõ thời cổ có đất nước nào tên Dạ Hạ quốc... Nhưng mà tòa mộ cổ cùng phủ Minh Duyệt quận chúa kia, lại giống như đúc với những chỗ nàng thấy ở hiện đại.

"Không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa." Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc thu lại bản vẽ: "Biểu muội ta còn đang chờ ngươi tới chọn y phục đâu."

Như Tiểu Lam lúc này mới nhớ tới nàng đã đáp ứng Tần Thiệu Du sẽ đi chọn đồ cưới với nàng.

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc dẫn người đưa nàng tới chỗ Tần Thiệu Du.

Như Tiểu Lam chân trước vừa đi, phía sau Sử Đại Thiên lặng lẽ tiến vào: "Thế tử, Úy đại nhân đến rồi."

"Mời vào." Thanh Mặc Nhan thu mấy thứ trên bàn lại.

Úy Tử Ngang không lập tức ngồi xuống, mà là quy củ hành lễ trước, kêu một tiếng: "Thiếu khanh đại nhân."

Thanh Mặc Nhan yên lặng gật đầu.

Úy Tử Ngang người này vô cùng quy củ, lại rất chính trực, hắn có nhiều bằng hữu ở khắp chốn quan trường cũng không hoàn toàn bởi vì tính cách của hắn, mà là hắn hiểu rõ chỉ bằng từng đấy điểm năng lực của mình sẽ rất dễ bị người khác đạp ở dưới chân, cho nên hắn luôn xử sự vô cùng cẩn thận.

"Sau khi ngươi cùng biểu muội ta thành thân, sẽ được điều đến Kim ngô vệ làm việc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Úy Tử Ngang kinh sợ suýt nữa nhảy dựng lên.

Kim ngô vệ làm việc ngay trước mặt Hoàng thượng, bao nhiêu đệ tử nhà giàu cầu mà không được.

"Thiếu... Thiếu khanh đại nhân..."

Thanh Mặc Nhan vẫy vẫy tay: "Ngươi nghe ta nói hết đã, khi mới tiến vào Kim ngô vệ ngươi tuyệt đối không được biểu hiện quá xuất sắc, trước ổn định xuống, kết bạn với vài lão nhân, xã giao lung tung nếu thiếu bạc cứ việc nói với ta, một tháng ta sẽ trợ cấp cho ngươi hai trăm lượng bạc tiền rượu..."

Úy Tử Ngang ngồi ở chỗ kia, cảm giác như đang nằm mơ, nhưng mà càng nghe Thanh Mặc Nhan nói, hốt hoảng trong mắt hắn dần nhạt đi, cũng có vẻ dần hiểu ra gì đó.

"Thiếu khanh đại nhân muốn ta làm cái gì, cứ việc nói thẳng." Úy Tử Ngang chắp tay nói.

Thanh Mặc Nhan hơi mỉm cười.

Nói chuyện với người thông minh đúng là vô cùng thoải mái, không cần vòng tới vòng lui.

"Ta muốn điều tra một vụ án, từ cách đây nhiều năm, lại liên lụy rất sâu, cho nên ta muốn ngươi giúp ta lưu ý chuyện bên Kim ngô vệ."

Nghe xong lời này, Úy Tử Ngang vội vàng đứng lên: "Thiếu khanh đại nhân cứ việc phân phó."

Bởi vì thân phận của Thanh Mặc Nhan, cho nên Úy Tử Ngang cho rằng hắn là vì tra xét vụ án, cũng không nghĩ sang hướng khác, hơn nữa Thanh Mặc Nhan lại làm việc cho Hoàng thượng... Chuyện hắn muốn tra xét chắc chắn vô cùng quan trọng, Hoàng thượng tất nhiên cũng sẽ biết, bằng không làm sao lại dễ dàng điều hắn đến Kim ngô vệ.

Thanh Mặc Nhan cùng Úy Tử Ngang mật đàm một canh giờ, trước lúc Như Tiểu Lam trở về, Sử Đại Thiên lặng lẽ đưa Úy Tử Ngang ra khỏi phủ bằng đường cửa sau.

Sau khi Sử Đại Thiên trở về, Thanh Mặc Nhan lại đưa cho hắn một bức mật thư, phái hắn đưa đến chỗ Nhuận Nhi tỷ Thiên Nhạc phường, bảo nàng hỗ trợ điều tra những chuyện liên quan đến trùng nương Tề quốc.

Hắn nguyên bản chỉ muốn tra ra nguyên nhân mẫu thân chết, không nghĩ tới hiện tại lại liên lụy đến một đống vấn đề chưa giải được.

Đầu tiên là cổ độc trong người hắn không giống với bình thường, sau đó lại biết sự tồn tại của Cổ vương có liên quan đến trùng nương.

"Ngươi cảm thấy mẫu thân ngươi là trùng nương?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

Thanh Mặc Nhan xoa thái dương, đáy mắt ẩn hiện tia mờ mịt.

Mẫu thân hắn quả thực là từ Tề quốc chạy nạn tới đây. Chuyện này hắn đã sớm điều tra qua, nhưng mà hiện tại còn rất nhiều điểm đáng ngờ, hắn muốn biết chuyện phụ thân bị mất chức ở Kim ngô vệ, rốt cuộc có liên quan đến việc sủng phi của Hoàng đế mất tích hay không.

Theo chút manh mối hắn tra được, sau khi mất chức ở Kim ngô vệ phụ thân mới cưới mẫu thân hắn vào phủ.

Giữa hai người này, chẳng lẽ còn có quan hệ nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Nhị thiếu gia thành thân, cản kiệu xin tiền mừng

Thanh Hầu phủ có một Minh Duyệt quận chúa, Hoàng thượng thưởng rất nhiều tiền nhiều bạc, còn có cả đất phong, Thanh Hầu phủ yên lặng nhiều năm nhất thời trở nên vô cùng uy phong.

Mấy ngày này phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, tất cả mọi người đều đàm luận về chuyện này.

Liễu Dương quận chúa bên này nghe được tiếng gió, người một nhà tụ họp lại một chỗ thương nghị chuyện hôn sự.

"Hoàng thượng thưởng nhiều đồ vật xuống dưới như vậy, sính lễ của nhị thiếu gia có vẻ quá mức keo kiệt, lại nói đây là tứ hôn, chúng ta mà làm kém thì chẳng khác nào đánh mất thể diện của Hoàng hậu." Mẫu thân Liễu Dương quận chúa rõ ràng rất bất mãn với mối hôn sự này, nhắc tới việc này sắc mặt liền trở nên không tốt.

"Lần trước Hầu gia mang nhị thiếu gia qua phủ các ngươi cũng thấy được, nhị gia bọn họ căn bản là quá kém cỏi so với Thiếu khanh, hơn nữa đến bây giờ còn chưa có công ăn việc làm, nghe nói đọc sách cũng không xong, toàn dựa vào Hầu gia nuôi đâu." Phụ thân Liễu Dương quận chúa suy nghĩ nói: "Hắn là phải bảo bọn họ mang thêm chút sính lễ."

Phu thê đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

"Ta mới không cần gả cho kẻ bất lực kia!" Liễu Dương quận chúa hầm hầm bước vào cửa, lao thẳng vào trong lòng mẫu thân của nàng: "Mẫu thân, ta mới không cần gả, người ngoài đều nói nhị gia Hầu phủ là kẻ vô dụng, lúc trước cưới Ngũ tiểu thư chỉ vì nhìn trúng cửa hồi môn phong phú của đối phương..."

"Im miệng! Đây là Hoàng thượng tứ hôn, không phải chuyện ngươi nói không gả là không gả!" Phụ thân Liễu Dương quát lớn.

"Ta muốn vào cung cầu Hoàng hậu cô cô, nàng nhất định sẽ có cách." Liễu Dương quận chúa khóc nháo.

"Ngươi bớt gây chuyện cho ta." Phụ thân hung hăng trừng mắt nhìn nàng: "Tứ hôn há phải trò đùa, chính là Hoàng hậu cũng không thể nhúng tay vào việc này, ngươi đừng có náo loạn."

Liễu Dương quận chúa khóc nước mắt đầy mặt: "Dù sao ta quyết không gả cho nhị gia nhà họ, hắn là kẻ bất lực vô dụng, nếu phải gả không bằng gả cho Thanh Mặc Nhan còn tốt hơn nhiều."

Lời vừa nói ra, phụ mẫu của nàng đều ngây ngẩn cả người.

"Liễu Dương... Ngươi điên rồi, lời như vậy cũng dám nói ra." Mẫu thân nàng bị dọa không nhẹ.

Liễu Dương nước mắt lách tách rơi: "Đến ngay cả phụ thân cũng nói nhị thiếu gia là kẻ vô dụng, không phải từ trước đến nay các ngươi luôn yêu thương ta nhất sao, sao có thể trơ mắt nhìn ta gả qua đó chịu khổ..."

Mẫu thân Liễu Dương thở dài.

Phụ thân Liễu Dương cũng mang theo vẻ mặt buồn bực: "Loại chuyện thế này đừng nên nói lung tung, Thanh Mặc Nhan chính là tên giết người không chớp mắt, ngươi muốn đùa giỡn ở trước mặt hắn, để rồi cuối cùng thân bại danh liệt?"

"Sợ cái gì, gả cho nhị thiếu gia cũng khác gì đánh mất thanh danh." Liễu Dương quận chúa khóc lóc nói: "Dù sao đời này của ta coi như xong rồi."

Hai phu thê đều vô cùng tức giận.

Hôn lễ của Tần Thiệu Du cùng nhị thiếu gia được tổ chức vào cùng một ngày.

Nhị thiếu gia bên này đi đón Liễu Dương quận chúa về phủ trước, Úy Tử Ngang tuy rằng đã tới trước cửa Hầu phủ, nhưng lại chỉ có thể đứng chờ ở nơi đó.

Hầu gia đã chọn gần hết người đi đón dâu cùng nhị thiếu gia trước.

Thanh Mặc Nhan bởi vì là trưởng tử trong phủ, nên cũng cần phải đi theo.

Nhị thiếu gia mặc hỉ phục đỏ thẫm, cưỡi con ngựa cao to, nhưng dù cho như vậy, đi ở trên đường, ánh mắt mọi người vẫn nhìn Đại lý tự Thiếu khanh đang giục ngựa đi ở phía trước đầu tiên.

Bên đường có một vài nữ tử lớn mật đồng loạt đưa ánh mắt nhìn lên.

Thanh Mặc Nhan một tay nắm dây cương, tay kia thì vuốt ve cái đầu lông xù nhỏ lộ ra ở trong lòng hắn.

Náo nhiệt như vậy sao Như Tiểu Lam có thể bỏ qua, lại nói thành thân trong phủ rất loạn, Thanh Mặc Nhan không yên tâm về nàng, cho nên liền để nàng biến trở về mèo hương, đem nàng mang theo bên người.

Đã lâu Như Tiểu Lam không được hưởng thụ loại đãi ngộ của sủng vật này, thoải mái ghé vào trong lòng hắn, đầu lộ ra bên ngoài chuyển tới chuyển lui, hưởng thụ làn

gió nhẹ nhàng đang thổi tới.

Một đường vào cửa đều không gặp phải phiền toái, nhà mẹ đẻ Liễu Dương quận chúa hiển nhiên không ôm chút chờ mong nào đối với nhị thiếu gia, ngay cả bài trí cũng là tùy ý làm qua loa.

Tất cả mọi người đều cười nịnh nọt, nói biết bao nhiều lời khen tặng, chỉ có trong lòng nhị thiếu gia hiểu rõ, không chừng ở sau lưng bọn họ còn tụ tập cười nhạo hắn đâu.

Văn không thể đề bút, võ không thể làm tướng, mặc kệ hắn đi đến đâu người ta cũng sẽ mang hắn cùng Thanh Mặc Nhan ra đánh đồng.

Thừa dịp người chưa chuẩn bị xong, nhị thiếu gia quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan hôm nay biểu hiện rất bình thường, mặc một thân cẩm bào màu xanh lá, bên hông đeo ngọc bội.

Người khác đều đang duỗi đầu xem nương tử, chỉ có hắn hết sức chuyên tâm trêu đùa mèo hương trong lòng.

Như Tiểu Lam duỗi đầu ra muốn xem tân nương tử, Thanh Mặc Nhan lại cố ý đưa tay ra che chắn tầm mắt của nàng, khiến nàng kêu chít chít.

Thanh Mặc Nhan lại giống như đùa đến nghiện, cuối cùng Như Tiểu Lam cũng trở mặt thành công, cắn một cái lên đầu ngón tay hắn.

Trong nháy mắt cắn vào, Như Tiểu Lam lập tức tỉnh táo lại.

Xong đời...

Thanh Mặc Nhan cố ý giơ ngón tay lên.

Hiện tại răng nanh của Như Tiểu Lam đã không còn vô lực như trước đây nữa. Vị trí bị nàng cắn xuất hiện bốn lỗ máu nhỏ, tuy rằng không sâu, nhưng lại chảy máu

"Chít chít..." Như Tiểu Lam chột dạ vươn lưỡi ra liếm đầu ngón tay hắn.

Không phải ta cố ý, ai bảo ngươi trêu chọc ta, không trách được ta.

"Nói vậy là phải trách ta sao?" Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm nói.

Như Tiểu Lam một bụng oán khí không chỗ phát tiết, tròng mắt chuyển động, đứng dậy bắt lấy y phục hắn bò lên trên, cuối cùng ngồi ở đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn động tác của nàng, ánh mắt dừng ở trên người nàng.

Ở trước ngực có một đạo vết thương lưu lại rất rõ ràng, đó đúng là nơi nàng dùng thật thế thân đỡ dao cho hắn.

Duỗi tay ôm nàng từ trên đầu vai xuống, Thanh Mặc Nhan thay đổi tư thế ôm nàng, cứ như vậy nàng có thể thấy rõ náo nhiệt xung quanh.

Hắc hắc... Quyết đoán đánh vào nhược điểm của Thiếu khanh!

Như Tiểu Lam đắc ý đong đưa cái đuôi, nhìn Liễu Dương quận chúa mặc hỉ phục, được hỉ bà đỡ ra, đưa vào trong kiệu.

Đội ngũ đón dâu diễn tấu sáo và trống trở về.

Dọc theo đường đi rải tiền mừng cùng kẹo, dẫn tới không ít tiểu hài tử chạy theo đội ngũ.

Mới vừa đi qua ngã tư, đội ngũ phía trước dừng lại.

Mấy hán tử ngông nghênh đứng chặn ngay giữa đường.

Chặn đường xin tiền mừng?

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thông thường những loại chặn đường xin tiền mừng kiểu này đều mang theo chút thủ đoạn cường ngạnh, nếu đội ngũ đón dâu là gia đình bình thường, giống nhau đều không thể trêu vào những người này, trực tiếp đưa tiền mừng rồi đuổi bọn họ đi.

Nếu là gia đình có tiền có thế, giữa bọn họ chắc chắn sẽ phát sinh một ít xô xát, cuối cùng còn phải xem ai có thế lực hơn.

Nhưng mà hôm nay người đón dâu là nhị thiếu gia Thanh Hầu phủ, đại ca hắn chính là Đại lý tự Thiếu khanh...

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam múa may móng vuốt nhỏ.

Mấy người này thật sự vì tiền mà không muốn sống nữa sao, dám trêu đến trên đầu Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng ngồi trên lưng ngựa, bàn tay to nhẹ nhàng niết cằm nàng.

Dĩ? Thanh Mặc Nhan không định ra mặt sao?

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan.

Phảng phất đoán được tâm tư của nàng, Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Cũng không phải ta thành thân."

Lúc này, mấy đại hán tử cản kiệu xin tiền mừng bao vây lại đây, hướng về phía nhị thiếu gia mặc hỉ phục đỏ thẫm nói: "Nhị gia, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi, ngươi để huynh đệ chúng ta dính theo chút không khí vui mừng đi?"

Sắc mặt nhị thiếu gia không quá tốt, nguyên bản trước tình hình này hắn muốn sai người đuổi những người này đi, nhưng vừa rồi hắn nhìn trộm thấy bộ dáng thờ ơ của đại ca hắn, trong lòng không khỏi có chút lo sợ.

Sai người mang năm lượng bạc hồng bao đi qua.

Đối phương nhận hồng bao mở ra nhìn nhìn, lập tức đem bạc ném xuống đất, mắng: "Chỉ có năm lượng bạc mà cũng dám lấy ra để đuổi mấy người chúng ta, ngươi coi chúng ta là ăn xin sao!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Xảy ra chuyện vì sao cứ muốn Thiếu khanh nhà ta đi cứu

Nhóm hán tử xin tiền mừng xảy ra xung đột với đội ngũ đón dâu Thanh Hầu phủ.

Dân chúng vây xem hai bên đều hào hứng.

Náo nhiệt như vậy thật đúng là hiếm thấy, những người này ăn gan hùm mật báo, dám trêu chọc phủ Đại lý tự Thiếu khanh.

Mọi người xô xô đẩy đẩy, một vài hán tử đã đẩy ngã kiệu phu ra, hỉ bà bị dọa hét chói tai chạy trốn.

Bên trong kiệu truyền đến tiếng nữ tử kinh hô, ngay sau đó, Liễu Dương quận chúa trốn thoát từ cửa sau kiệu, khăn voan trên đầu cũng không biết rơi ở đâu, nàng xoay người kinh hô chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

"Cứu mạng a!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, nhìn một màn khôi hài trước mặt, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm thấy có chút thái quá.

Này thật sự là xin tiền mừng sao, gọi là cướp bóc còn đúng hơn.

Bất quá đầu óc của bọn cướp này thật sự hỏng rồi, dám đoạt đồ vật vào lúc này, ngươi coi Đại lý tự Thiếu khanh là vật trang trí thôi sao?

Hộ vệ Thanh Hầu phủ nhảy lên, bắt đầu xua đuổi nhóm hán tử xin tiền mừng.

Liễu Dương quận chúa kinh hoảng chạy đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên này: "Thiếu khanh đại nhân cứu mạng a!"

Như Tiểu Lam bĩu môi khinh thường.

Làm ra vẻ, kỹ thuật diễn kiểu này cũng tưởng sẽ lừa được Thanh Mặc Nhan mắc câu?

Trong lúc hỗn loạn, có người đụng phải Liễu Dương quận chúa một chút.

Đội ngũ đón dâu đang đứng trên một cây cầu đá ở đầu phố, va chạm này đúng lúc khiến Liễu Dương quận chúa rơi xuống.

Tất cả mọi người đều cả kinh.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng kinh sợ dựng đứng lông trên lưng lên.

Một bàn tay to không nặng không nhẹ dừng ở trên lưng nàng, giúp nàng chải vuốt lại bộ lông.

"Nhìn nơi đó." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói.

Như Tiểu Lam duỗi đầu nhỏ nhìn xuống phía dưới cầu, chỉ thấy có một con thuyền nhỏ vừa vặn đi ngang qua cầu, tiếp được Liễu Dương quận chúa.

Nhưng mà thuyền kia lại không hề dừng lại, mà còn lướt nhanh về phía trước hơn.

Người dân đứng trên bờ xem náo nhiệt tất cả đều sôi trào.

Đón dâu như vậy là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy, đầu tiên là bị cản kiệu xin tiền mừng không thành công liền động thủ, sau đó tân nương tử vì kinh sợ mà chạy

ra ngoài, còn rơi xuống cầu, hiện tại lại bị thuyền mang đi...

Nhị thiếu gia tê liệt mí mắt, túm lấy một hán tử xin tiền mừng làm bộ muốn đánh.

Nhưng mà chút sức lực này của hắn căn bản không được coi là gì, chốc lát đã bị đối phương vung ngã xuống đất, rồi mới hùng hùng hổ hổ tránh đi.

Hộ vệ Thanh Hầu phủ một bên vội vàng đi bắt hán tử đào tẩu kia, một bên lại phái người đuổi theo con thuyền nhỏ vừa rồi.

Nhị thiếu gia từ trên mặt đất bò dậy, hầm hổ nhào về phía Thanh Mặc Nhan: "Đại ca, ngươi cố ý muốn nhìn ta bị mọi người chê cười phải không, bây giờ đã vừa lòng ngươi chưa!"

Đối với chỉ trích của nhị thiếu gia, Thanh Mặc Nhan đạm nhiên đối mặt.

"Việc cấp bách bây giờ, là phải đi cứu Liễu Dương quận chúa về mới đúng."

Nhị thiếu gia tức giận cả người run run: "Vừa rồi tại sao đại ca không ra tay, hiện tại mới nhớ tới bảo ta đi cứu người!"

Thanh Mặc Nhan thản nhiên ngồi trên lưng ngựa, nhìn nước sông chảy về phía xa xa: "Ngươi muốn ta cứu kiểu gì, tất cả người ngươi mang đều là hộ vệ trong phủ, bọn họ có từng nghe ta chỉ huy?"

Một câu liền khiến nhị thiếu gia nghẹn họng.

Khi đón dâu vì muốn thể hiện gia uy, hắn mang tất cả đều là hộ vệ trong phủ, bên người Thanh Mặc Nhan đến ngay cả Huyền Ngọc cũng không có mang theo.

Trên mặt Thanh Mặc Nhan không có lấy một điểm áy náy.

Dân chúng vây xem náo nhiệt đều lén nói thầm: "Đều nói nhị thiếu gia Thanh Hầu phủ so ra không bằng đại ca hắn, giờ mới thấy thật đúng là có chuyện như vậy."

"Bên người mang theo nhiều hộ vệ như thế còn làm mất tân nương tử..."

"Đáng tiếc cho Liễu Dương quận chúa, gả cho nam nhân vô dụng như thế, cuộc sống sau này sợ là sẽ vô cùng cực khổ đi."

Có người cúi đầu cười: "Các ngươi cảm thấy hôn sự hôm nay còn có thể tiến hành tiếp sao, tân nương tử bị người ta cướp đi, thật sự có thể tìm trở về?"

Trong lòng mọi người hiểu rõ, không ít người đều ôm tâm trạng vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nhị thiếu gia một bên phái người đi tìm tân nương tử, một bên đi bắt đám người hôm nay nháo chuyện xin tiền mừng kia.

Thanh Mặc Nhan cùng những người còn lại mang theo cỗ kiệu trống không về Hầu phủ trước.

Tần Thiệu Du vẫn chờ ở trong phủ, Úy Tử Ngang cũng đã tới từ sớm, đang chờ nhị thiếu gia đưa tân nương về, hắn bên này mới có thể đón Tần Thiệu Du ra khỏi phủ.

Không nghĩ tới khi nhị thiếu gia trở về, cỗ kiệu lại là trống không.

Đội ngũ đón dâu thế nhưng làm mất tân nương tử.

Người bên nhà mẹ đẻ Liễu Dương quận chúa đến đây gây rối loạn, cãi cọ ầm ĩ, hai bên cơ hồ muốn đánh nhau.

Lão Hầu gia vội vàng đến trấn an, đến ngay cả Úy Tử Ngang cũng ra mặt giúp đỡ.

Như Tiểu Lam ghé vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, hai móng vuốt nhỏ ôm một củ lạc to, cắn nhai liên tục, mảnh vụn vỏ lạc rơi hết lên y phục Thanh Mặc Nhan.

Có ý tứ, thật sự sắp đánh hau rồi a.

Hạt lạc nhét ở trong quay hàm Như Tiểu Lam, tựa như con sóc.

Nâng móng vuốt lên, vỗ vào người Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tri kỷ lập tức đưa một củ lạc khác cho nàng.

Như Tiểu Lam cong mắt mèo, gặm cắn vỏ lạc.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt ghét bỏ, một tay đoạt củ lạc từ trong miệng nàng, giúp nàng tách vỏ, nói thầm một câu: "Cũng đâu phải chuột già, tướng ăn sao lại kém đến thế."

Dù cho bị xem thường, tâm tình Như Tiểu Lam vẫn rất tốt.

Loại náo nhiệt này trăm năm mới thấy một lần, nhìn nhị thiếu gia bị người bên nhà mẹ đẻ Liễu Dương quận chúa đẩy tới đẩy lui, trong lòng nàng vô cùng thoải mái.

Tuy có vài lần mất khống chế, nhưng mà dù cho làm loạn đến đâu, cũng không ai dám lại đây làm gì Thanh Mặc Nhan.

Người bên nhà mẹ đẻ Liễu Dương quận chúa thật sự đem lửa giận đổ hết lên đầu nhị thiếu gia cùng lão Hầu gia.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc từ ngoài cửa tiến vào, đi đến bên người Thanh Mặc Nhan nói nhỏ vài câu.

"Tìm được rồi?" Thanh Mặc Nhan nâng mi.

Huyền Ngọc gật đầu.

"Nếu tìm được rồi thì để cho nhị gia dẫn người đi thôi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, hoàn toàn không có ý tứ muốn chủ động.

Nghe nói đã tìm được Liễu Dương quận chúa, tất cả mọi người đều khẩn trương lên, lão Hầu gia phái năm mươi hộ vệ đi theo.

"Đại ca, chúng ta đi thôi." Nhị thiếu gia căng da đầu mở miệng nói.

Như Tiểu Lam giật mình há to miệng, khiến cho hạt lạc trong miệng nàng rơi ra ngoài.

Đây là chuyện gì a!

Lôi kéo Thanh Mặc Nhan đi cùng, nhị thiếu gia, người ngươi muốn cứu chính là thê tử sắp cưới của ngươi, tại sao lại đòi lôi kéo Thiếu khanh nhà ta theo!

Cổ họng Như Tiểu Lam phát ra thanh âm bất mãn.

"Mặc Nhan, ngươi cũng dẫn người đi theo đi." Lão Hầu gia cuối cùng nhịn không được, mở miệng nói.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi đứng lên, không nói lời nào, trực tiếp dẫn theo Huyền Ngọc đi ra khỏi cửa.

Khách khứa tới tham gia tiệc cưới hai mặt nhìn nhau.

Nhị thiếu gia cũng mang theo hộ vệ đi theo Thanh Mặc Nhan ra ngoài.

Chân trước bọn họ vừa rời khỏi Hầu phủ, đột nhiên có một gã sai vặt vội vàng chạy từ bên ngoài vào.

"Hầu... Hầu gia, thánh giá đến!"

Lão Hầu gia chỉ cảm thấy trong đầu "ong" lên một tiếng.

Hoàng thượng tới!

Trong phủ, tất cả khách khứa đều lặng ngắt như tờ.

Theo đó là một tiếng nói the thé vang lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Ngoài cửa phủ, cấm vệ quân nối đuôi nhau đi vào, vây quanh Thanh Hầu phủ đến một giọt nước cũng không lọt.

Hoàng đế một thân long bào cất bước vào cửa, ở bên người hắn, là Hoàng hậu một thân phượng bào.

Lão Hầu gia gục đầu xuống đất, mọi người cũng đồng loạt quỳ xuống đất dập đầu, miệng hô "Vạn tuế".

Hoàng đế cười tủm tỉm nhìn xung quanh: "Trẫm tới đúng lúc rồi đi, tân lang tân nương cũng nên bái đường rồi."

Lời vừa nói ra, sắc mặt lão Hầu gia liền xám như tro.

Bái đường? Đến ngay cả tân nương tử còn không thấy đâu, bái cái quỷ a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Mèo hương miêu tả tư thế

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan ra khỏi Thanh Hầu phủ.

Huyền Ngọc dẫn theo hai mươi tên tử sĩ bảo hộ hai bên trái phải.

Như Tiểu Lam vẫn còn đau lòng vì hạt lạc vừa rồi bị rơi từ trong miệng nàng ra kia.

Cứ thế dọc theo đường đi liên tục nghiến răng nghiến lợi, còn không ngừng cắn cổ áo Thanh Mặc Nhan cho hả giận.

"Thế tử, Liễu Dương quận chúa ở trong tòa nhà phía trước." Không biết từ đâu toát ra một danh tử sĩ bẩm báo nói.

Thanh Mặc Nhan biết đây là nhân thủ Huyền Ngọc phái ra trước tiên, nhẹ nhàng gật đầu.

"Bắt được những tên bắt cóc Liễu Dương quận chúa không?" Huyền Ngọc hỏi.

"Khi chúng ta đến chỉ bắt được hai tên, cả hai đều đã uống thuốc độc tự sát."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

Đôi mắt mèo của Như Tiểu Lam vụt sáng lên, chui ra từ bên trong y phục Thanh Mặc Nhan, thả người nhảy xuống đất, rồi nhảy lên tường viện.

"Quay lại." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

"Chít chít." Như Tiểu Lam chỉ vào trong sân, ý tứ là muốn đi vào bên trong nhìn xem có động tĩnh gì hay không.

Thanh Mặc Nhan cau mày, đây là chuyện của nhị đệ hắn, hắn không muốn tham dự, nhưng khi quay đầu nhìn lại, không thấy bóng dáng nhị đệ hắn đâu, những hộ vệ Hầu phủ kia cũng chưa đuổi theo kịp bọn họ.

"Tất cả đều là phế vật." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm mắng một câu.

Như Tiểu Lam lúc này đã từ tường viện nhảy lên nóc nhà.

Thanh Mặc Nhan dẫn người tiến vào trong sân.

Hai cỗ thi thể uống thuốc độc tự sát vẫn nằm ở trong sân, cửa chính phòng đóng chặt, bên ngoài còn đặt mấy cái lu nước chặn ngang cửa lại.

Nhìn qua có vẻ là sợ người trong phòng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Huyền Ngọc vốn định sai người chuyển mấy cái lu kia đi.

"Chờ đã." Thanh Mặc Nhan đột nhiên chặn lại nói.

Huyền Ngọc đành phải thôi, nhìn theo ánh mắt Thanh Mặc Nhan, chỉ thấy Như Tiểu Lam vội vàng từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Thanh Mặc Nhan vươn tay vững vàng tiếp lấy nàng vào trong lòng.

"Chít chít chít chít!" Lông trên người Như Tiểu Lam đều dựng đứng cả lên, kêu to liên tục với Thanh Mặc Nhan.

Lúc này nàng không nói được tiếng người, chỉ có thể để Thanh Mặc Nhan suy đoán ý tứ của nàng.

"Liễu Dương quận chúa có ở trong phòng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chít chít." Như Tiểu Lam gật đầu.

"Ngươi không muốn để ta đi vào?"

Như Tiểu Lam một lần nữa gật đầu, nhảy xuống dưới đất, bày ra tư thế nằm nghiêng trên mặt đất, móng vuốt nhỏ tự vuốt ve thân thể của chính mình, từ trên xuống dưới... Động tác mất hồn.

"Phốc!" Huyền Ngọc không nhịn được cười ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan lập tức đen mặt, tiến lên túm lấy sau cổ Như Tiểu Lam nhấc nàng lên.

"Trước khi nhị thiếu gia tới, ai cũng không được phép vào trong." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh, hắn quyết đoán ôm Như Tiểu Lam rời khỏi sân, cũng lệnh cho Huyền Ngọc phong tỏa cửa phòng cùng cửa sổ lại, đến ngay cả sau phòng cũng có người canh giữ.

"Lần sau còn dám làm ra loại động tác đó trước mặt mọi người, sẽ đánh mông ngươi nở hoa." Thanh Mặc Nhan không nặng không nhẹ đánh lên mông nàng một cái.

Như Tiểu Lam chít chít kêu, vẻ mặt ủy khuất.

Việc này sao có thể trách nàng được, nàng có ý tốt nhắc nhở hắn đừng vào trong căn phòng đó.

Đúng lúc này, nhị thiếu gia dẫn người tới.

"Liễu Dương quận chúa đâu?"

"Còn ở trong phòng." Huyền Ngọc trả lời: "Chúng ta cũng là mới đến, đang chờ nhị gia."

Khi nhị thiếu gia nhìn thấy mấy lu nước trước cửa phòng liền giận dữ: "Còn không mau chuyển đi!"

Huyền Ngọc liếc mắt về phía thủ hạ của hắn, mấy tên tử sĩ lặng yên lui xuống, giao lại cửa phòng cho đám người của nhị thiếu gia.

Nhị thiếu gia cũng không suy nghĩ quá nhiều, lúc này hắn chỉ muốn cứu Liễu Dương quận chúa ngay lập tức, vừa rồi người trong phủ tới báo tin, nói là Hoàng thượng giá lâm, nếu hắn còn không đem được người trở về, phỏng chừng Hoàng thượng sẽ giáng tội xuống.

Lu nước bị dời đi, nhị thiếu gia không dám bước vào cửa, chỉ vào một tên hộ vệ đứng bên cạnh, muốn hắn đi mở cửa.

Hộ vệ kéo then cửa ra, trực tiếp vọt vào trong.

Một cỗ hương thơm đập vào trước mặt, hộ vệ kia theo bản năng rút kiếm ra đâm về phía trước.

May mắn Huyền Ngọc đứng ở cách đó không xa, một cước đá bay hòn đá trên mặt đất, hòn đá đánh trúng vào mu bàn tay hộ vệ.

Trường kiếm rơi xuống trên mặt đất.

Liễu Dương quận chúa quần áo không chỉnh tề nhào vào trên người hộ vệ kia, khóc lóc không ngừng, miệng còn la hét: "Thiếu khanh đại nhân..."

Sắc mặt nhị thiếu gia liền lập tức tái đi, tiến lên dùng một tay kéo hộ vệ kia ra, đạp một cước ra ngoài cửa.

Liễu Dương quận chúa bị hoảng ngã trên mặt đất, hai tay ôm lấy chân nhị thiếu gia không chịu buông tay: "Thiếu khanh đại nhân cứu ta, cứu ta..."

Mọi người cảm thấy thần chí Liễu Dương quận chúa có chút không rõ, tất cả đều xoay mặt đi, ai cũng không dám nhìn về phía bên này.

Nhị thiếu gia mí mắt muốn liệt, túm Liễu Dương quận chúa đang loạng choạng: "Ngươi nhìn xem ta là ai?"

Liễu Dương quận chúa mê man mở to mắt, nước mắt lã chã rơi: "Thiếu khanh đại nhân... Xảy ra chuyện như vậy, là ta có lỗi với nhị thiếu gia, để ta tự kết liễu ở đây là được rồi!"

Nghe trong phòng truyền đến tiếng khóc của Liễu Dương quận chúa, Như Tiểu Lam ghé vào trong lòng Thanh Mặc Nhan cảm thấy ê răng.

"Trở về." Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang theo Huyền Ngọc rút về phủ trước.

Vừa trở về phủ, Thanh Mặc Nhan lệnh cho Huyền Ngọc mang Như Tiểu Lam về sân trước, bởi vì Hoàng thượng đến, lấy thân phận hiện tại của Như Tiểu Lam, bất luận ra sao cũng phải lộ diện.

Như Tiểu Lam biến trở về hình người, đổi một thân y phục, lúc này mới theo Thanh Mặc Nhan đến chính đường kiến giá.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu lúc này đều đã biết chuyện phát sinh khi đón dâu, Hoàng hậu tức giận không nhẹ, bởi vì Liễu Dương quận chúa là người bên nhà mẹ đẻ nàng, hiện tại xảy ra chuyện chẳng khác nào đánh mất đi mặt mũi của nàng.

Sắc mặt Hoàng đế cũng không quá tốt, nhưng khi nhìn thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tiến vào vẫn lộ ra mỉm cười.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam chào hỏi Hoàng đế cùng Hoàng hậu.

Hoàng đế cười nói: "Từ giờ ngươi không thể gọi trẫm là Hoàng đế gia gia nữa rồi."

Như Tiểu Lam bây giờ là nghĩa nữ của nhị đệ Hoàng thượng, đương nhiên là phải sửa miệng.

Như Tiểu Lam ngọt ngào kêu lên một tiếng: "Hoàng đế bá bá."

Thanh âm ngọt lịm, trong lòng Hoàng đế tựa như được uống vào mật đường, thoải mái cực kỳ.

Vẫy vẫy tay với nàng, Hoàng đế sai người mang tráp điểm tâm tới: "Nghe Mặc Nhan nói ngươi thích ăn nhất là điểm tâm trong cung, buổi tối đi ngủ còn ầm ĩ nói mớ là muốn ăn, có phải thế không?"

Như Tiểu Lam tiếp tráp điểm tâm trừng mắt nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Ta mới không có." Nàng chột dạ nói.

Hoàng đế cười ha ha: "Muốn ăn cứ nói với Thanh Mặc Nhan, mấy khối điểm tâm mà thôi, trẫm vẫn có thể cung cấp cho ngươi đủ ăn."

Nhìn Hoàng đế cùng tiểu nha đầu vừa nói vừa cười, tính cả Hoàng hậu, tất cả mọi người đều không nói nên tư vị trong lòng.

Đừng nhìn chỉ là ban thưởng mấy khối điểm tâm, việc này có liên quan đến hướng gió biến hóa của triều đình. Trước mắt Hoàng đế không thèm mảy may để ý đến chuyện của Liễu Dương quận chúa, chỉ lo trêu đùa tiểu nha đầu kia, sau này ai cưới nàng không phải là một bước lên mây sao?

Nghĩ đến đây, không ít người đều lặng lẽ nhìn về phía lão Hầu gia với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Xem ra không lâu sau, ngạch cửa Thanh Hầu phủ sẽ lại bị san bằng.

Như Tiểu Lam ôm tráp điểm tâm cảm tạ thánh ân.

Đúc lúc này, quản gia trong phủ chạy vào bẩm báo: "Nhị thiếu gia đã đem Liễu Dương quận chúa trở về."

Mọi người đều duỗi dài cổ nhìn ra bên ngoài.

Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy nhị thiếu gia cùng Liễu Dương quận chúa bước vào cửa.

Lão Hầu gia nghi hoặc nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Chuyện này là sao?"

"Ta về trước một bước, nào biết chuyện xảy ra sau đó." Thanh Mặc Nhan thong dong nói: "Ta đã mang thi thể phạm nhân bắt cóc Liễu Dương quận chúa về đây, phụ thân muốn xem qua hay không?"

Ngày đại hỉ, chưa đợi đến lúc bái đường, đã muốn nâng người chết lên trước, lão Hầu gia cảm thấy hình ảnh trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Vật nhỏ giận, Úy Tử Ngang tiền đồ Vô lượng

Lão Hầu gia làm sao dám để Thanh Mặc Nhan nâng người chết vào đây, nhưng mà ở trước mặt Hoàng đế hắn lại không dám quát mắng Thanh Mặc Nhan.

Hoàng đế một bộ dáng không sao cả: "Liễu Dương quận chúa không có việc gì đi."

"Hẳn là không có việc gì, nhị đệ đã tự mình hộ tống nàng về phủ." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

"Không có việc gì thì tốt, không được tha cho những tên gây ra chuyện này." Trong nháy mắt ngữ khí Hoàng đế trở nên vô cùng sắc bén, tất cả mọi người đều không nhịn được toàn thân rét run.

Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh, chắp tay nói: "Vi thần tuân chỉ."

Nói cách khác, vụ án hôm nay lại muốn giao cho Thanh Mặc Nhan xử lý.

Lão Hầu gia nhấp nhấp miệng.

Bình thường những vụ án trong kinh thành đều do Thuận thiên phủ tiếp nhận, nhưng mà Hoàng đế lại thường xuyên đem một số vụ án giao cho Thanh Mặc Nhan làm.

Nếu nói đây là thánh sủng, vậy cũng quá mức đi, Thanh Mặc Nhan chẳng phải muốn một tay che trời?

Lão Hầu gia đang muốn thay Thanh Mặc Nhan đùn đẩy hai câu, đúng lúc này nhị thiếu gia mang theo Liễu Dương quận chúa bước vào cửa.

Hiển nhiên trước khi vào cửa, hai người đều đã đi rửa mặt chải đầu qua, tân nương tử đầu đội khăn voan, bước chân lảo đảo đi theo phía sau nhị thiếu gia.

Hoàng hậu không khỏi nhăn đôi mày đẹp.

"Liễu Dương bị thương sao?" Hoàng hậu hỏi một câu.

Liễu Dương quận chúa không có đáp lời, nha hoàn bên người nàng nơm nớp lo sợ nói: "Quận chúa hết thảy đều khỏe mạnh."

Hoàng hậu thấy Liễu Dương quận chúa lẳng lặng đứng ở nơi đó không có bất kỳ phản ứng gì, cũng không tiện nói thêm gì nữa chỉ có thể để hai người tiến vào bái đường.

Mỗi lần Liễu Dương quận chúa bái xuống, khi đứng dậy động tác đều có chút trúc trắc, hình như là đang cố chịu đựng, trên mặt nhị thiếu gia cũng không mang theo không khí vui mừng.

Như Tiểu Lam tổng cảm thấy lúc này hắn là nên cất hết lụa đỏ đi, thay cho bọn hắn mấy tấm lụa trắng mới hợp với tình hình.

"Liễu Dương quận chúa thật sự không có việc gì sao?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan kéo môi một cái, bỏ lại một câu: "Bất quá là động phòng trước mà thôi."

Như Tiểu Lam kinh sợ mở to mắt.

Thực sự nhìn không ra, nhị thiếu gia ngày thường bộ dáng sợ hãi rụt rè, khi làm loại chuyện này lại vô cùng thuần thục.

"Ở Dạ Hạ quốc này, nam nhi qua tuổi mười lăm, liền có thể lưu nha hoàn thông phòng ở trong viện." Thanh Mặc Nhan điểm lên đầu nhỏ của nàng.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, đột nhiên nhìn về phía hắn: "Ngươi thì sao?"

"Cái gì?"

"Thanh Mặc Nhan ngươi cũng có nha hoàn thông phòng sao?"

"Có a." Khéo miệng Thanh Mặc Nhan tạo thành một đường cong, Như Tiểu Lam nhìn nghiêng cảm thấy hắn đang cười, nhưng khi đánh giá cẩn thận lại không nhìn ra được bất kỳ manh mối gì.

"Sao ta lại không biết?" Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói.

"Ngày ngươi mới đến Hầu phủ, bị cỏ bạc hà mèo dẫn đi, lúc ấy Liên cô nương muốn xử trí ngươi... Nàng chính là nha hoàn thông phòng phụ thân an bài cho ta."

Như Tiểu Lam bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ không vui.

Thanh Mặc Nhan càng cảm thấy thú vị, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra chút nào.

Như Tiểu Lam nghẹn nửa ngày mới nói ra được một câu: "Thanh Mặc Nhan, ngươi ngủ qua với mấy nha hoàn thông phòng đó rồi sao?"

Huyền Ngọc vừa đúng lúc đứng ở bên người Thanh Mặc Nhan, nghe xong lời này liền run run, cắn đầu lưỡi.

Thanh Mặc Nhan ánh mắt sâu kín nhìn qua, Huyền Ngọc lập tức đứng thẳng tắp như cây cọc gỗ, hôm nay dù phải cắn đứt đầu lưỡi hắn cũng không được để lộ ra một chút ý cười nào.

Thấy Thanh Mặc Nhan không trả lời câu hỏi của nàng, Như Tiểu Lam nóng nảy, kéo góc áo hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi nói a."

"Ngủ qua thì sao, mà chưa ngủ qua thì sao?" Thanh Mặc Nhan không chút để ý nói.

Như Tiểu Lam lập tức đỏ mặt lên: "Ngủ qua rồi ta mới không cần đâu!" Quăng góc áo hắn, xoay người chạy ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan vốn định trêu đùa nàng, không nghĩ tới lại khiến vật nhỏ giận.

Khắp nơi trong phủ đều là khách khứa, chờ hắn tách đám người đi ra đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

"Mau đi tìm." Thanh Mặc Nhan trầm sắc mặt.

Trong lòng Huyền Ngọc kêu khổ, rõ ràng là Thế tử chọc giận Như cô nương, cuối cùng người phải chịu xui xẻo lại là bọn hắn.

Nhị thiếu gia bên này bái đường xong, dẫn Liễu Dương quận chúa về tân phòng trước.

Úy Tử Ngang bây giờ mới vào phủ đón Tần Thiệu Du.

Chuyện xảy ra trong phủ Tần Thiệu Du không hề biết, Úy Tử Ngang mang theo nàng song song hành lễ với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương.

Tần Thiệu Du không nghĩ tới Hoàng đế sẽ thật sự đến Hầu phủ, khẩn trương đến mức đứng dậy không cẩn thận dẫm phải góc váy, thân thể nghiêng ngả.

Nhị thiếu gia bởi vì là biểu ca của Tần Thiệu Du, khi ra cửa cần có hắn đến cõng người, cho nên đứng ở ngay gần đó, thấy thế hắn vội vàng duỗi tay ra đỡ.

Ai ngờ Úy Tử Ngang xuất thân từ quan võ, động tác nhanh hơn, bỗng chốc đã ôm được Tần Thiệu Du.

Tần Thiệu Du xấu hổ mặt đỏ bừng.

Nhị thiếu gia xấu hổ thu tay lại.

Khi ra cửa nhị thiếu gia tính đi lên cõng người, Thanh Mặc Nhan đột nhiên bước qua một bước chặn trước mặt hắn.

"Vẫn nên để hỉ bà đến cõng biểu muội đi, nhị đệ thân dính huyết khí, cõng biểu muội ra khỏi phủ sẽ không may mắn." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, trong lời nói đến nửa điểm thương nghị cũng không có.

Hỉ bà là người biết nhìn sắc mặt người khác, lập tức lại đây cõng Tần Thiệu Du ra cửa.

Úy Tử Ngang lặng yên nhìn nhị thiếu gia, thấy sắc mặt đối phương không tốt.

Xem ra vị nhị thiếu gia Hầu phủ này không được Thiếu khanh đại nhân coi trọng, sau này hắn cũng không thể đứng sai đội.

Nghĩ đến đây, thái độ cung kính đối với nhị thiếu gia của hắn đã giản đi bảy phần.

Đội ngũ đón dâu của Úy Tử Ngang rốt cuộc đã ra khỏi cửa phủ.

Hoàng đế uống một ngụm rượu tượng trưng, sau đó đứng dậy cùng Hoàng hậu hồi cung.

Trong nhà Úy Tử Ngang không có song thân, đến dự tiệc đều là đồng liêu trước kia của hắn, cho nên Thanh Mặc Nhan liền bảo hắn dẫn Tần Thiệu Du đến tân phòng phía sau, còn hắn trở lại Hầu phủ bồi mọi người uống rượu mừng.

Nhị thiếu gia cảm xúc rõ ràng không tốt, buồn rầu kính rượu khách nhân, một lúc sau đã hiện ra vẻ ngà ngà say.

Huyền Ngọc thật vất vả mới tìm được Như Tiểu Lam trở về, Như Tiểu Lam không chịu để ý đến Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan lại đang bận việc xã giao, nhất thời không tách ra được, chỉ có thể bảo Huyền Ngọc nhìn chằm chằm nàng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Úy Tử Ngang đi kính rượu mọi người, suýt nữa khiến đồng liêu của Úy Tử Ngang rớt cả tròng mắt ra ngoài.

"Ta không nhìn lầm đi, Thiếu khanh đại nhân cư nhiên dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện cùng với Úy Tử Ngang."

"Xem ra con đường sau này của Úy Tử Ngang sẽ vô cùng thuận lợi."

Mọi người đang nghị luận, chợt thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Úy Tử Ngang đi đến trước mặt một vị quan viên, giới thiệu đơn giản một phen, vị quan viên kia mỉm cười lấy một phong thư từ trong lòng ngực ra giao cho Úy Tử Ngang.

Không ít người đều nhìn chằm chằm từ phía xa: "Đó không phải Tống tướng quân của Kim ngô vệ sao?"

"Úy Tử Ngang chỉ là thất phẩm điển nghi, liền bởi vì hắn cưới biểu muội của Thiếu khanh đại nhân mà may mắn được làm quen với Tống tướng quân, hôn sự này hắn thật sự đã kiếm được một món hời lớn."

Mọi người đang nói, liền thấy Úy Tử Ngang chắp tay thi lễ với Tống tướng quân, rồi sau đó đi về phía bàn tiệc của họ bên này.

"Úy Tử Ngang, người vừa rồi là Tống tướng quân của Kim ngô vệ sao?" Có người nhịn không được hỏi một câu.

"Đúng vậy."

"Ngươi và hắn vừa rồi đã nói những gì." Mọi người vây lại đây.

Úy Tử Ngang mỉm cười: "Tống đại nhân đưa điều lệnh cho ta, muốn ta sau đại hôn tiến cung làm việc."

Đem phong thư sáng ngời trong tay ra, mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Đúng là muốn giết người mà.

Úy Tử Ngang thất phẩm điển nghi thế nhưng bước một cái đã được tiến vào Kim ngô vệ làm việc.

"Úy Tử Ngang, ngươi được đó, ngày sau thành công đừng quên các huynh đệ a!"

"Đi theo Thiếu khanh đại nhân, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

Mọi người có khen tặng, có hâm mộ, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt nhị thiếu gia bên này, ngón tay gắt gao nắm chặt chén rượu, đầu ngón tay trắng bệch một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Vật nhỏ, đêm nay lấy hương đi

Úy Tử Ngang có điều lệnh của Kim ngô vệ, chuyện này giống như được mọc thêm cánh, rất nhanh khách khứa đến dự tiệc đều đã nghe được tin tức này.

Mọi người sau lưng đều không khỏi cảm thấy, đây là Úy Tử Ngang dựa vào mối thân tình với Thanh Mặc Nhan để bước vào Kim ngô vệ, Kim ngô vệ cũng không phải nơi muốn vào là có thể vào được.

Mọi người âm thầm tán gẫu hăng say, không khỏi sẽ nhắc đến nhị thiếu gia.

So với Úy Tử Ngang, nhị thiếu gia chính là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan, là người có quan hệ huyết thống, người ngoài như Úy Tử Ngang làm sao có thể so sánh.

"Nghe nói Thiếu khanh đại nhân tìm cho nhị thiếu gia không ít công việc, nhưng nhị thiếu gia đều chướng mắt đâu."

"Chướng mắt? Chẳng lẽ hắn muốn làm đến chức quan nhất phẩm hay sao." Có ngngười cười nhạo nói.

"Vị nhị gia này nghe nói cao không được mà thấp cũng không xong, lúc trước làm việc ở Đại lý tự một ngày đã bị dọa đến hôn mê, còn phải nhờ người nâng về a."

Mọi người xuy cười nhạo, ánh mắt nhìn về phía nhị thiếu gia không khỏi mang theo vẻ châm chọc.

Nhị thiếu gia đang ở bên này kính rượu, rốt cuộc không nhịn được nữa, giơ tay xốc cái bàn lên.

"Rầm..." Một tiếng vang lớn, tất cả khách khứa đều ngây ngẩn cả người.

Đây là xảy ra chuyện gì, ngày đại hỉ, nhị gia Thanh Hầu phủ lại muốn chơi trò điên khùng gì.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, không đợi hắn lên tiếng, Úy Tử Ngang đã thong dong đi qua, một phen ôm lấy cổ nhị thiếu gia.

"Nhị gia, ngày đại hỉ, ta kính ngươi một ly."

Gân xanh trên trán nhị thiếu gia nổi hết lên, vung tay muốn đẩy Úy Tử Ngang ra.

"Ngươi... Cút ngay, ta là nhị gia Thanh Hầu phủ, ngươi là cái thứ gì... Biểu muội nguyên bản là muốn gả cho ta, tất cả đều do ngươi..."

Không đợi nhị thiếu gia nói hết câu, ánh mắt Thanh Mặc Nhan đã trở nên sắc bén, cánh tay Úy Tử Ngang lập tức buộc chặt lại.

"Đi..." Một tiếng, nhị thiếu gia bị ép không thở được, xanh mặt muốn tránh thoát khỏi tay Úy Tử Ngang.

Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhị đệ uống say, người tới, đưa hắn về động phòng."

Huyền Ngọc phái hai người lại đây, trực tiếp đứng hai bên nhị thiếu gia.

Úy Tử Ngang lúc này mới buông tay ra.

Nhị thiếu gia thở gấp vừa định chửi bậy, Huyền Ngọc đã quay đầu lại nhét một cái bánh vào trong miệng hắn.

"Nhị thiếu gia vừa rồi chỉ lo uống rượu, ăn một chút bánh lót bụng đi."

Người sáng suốt đều nhìn ra được manh mối, nhưng mà không ai dám nói toạc ra.

Nhị thiếu gia bị mạnh mẽ kéo đi, các vị khách nhân thấy thế đều nối đuôi đứng dậy cáo từ.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ý muốn giữ họ lại, đem nhiệm vụ tiễn khách giao cho Úy Tử Ngang, còn phái Sử Đại Thiên đi theo hắn giúp đỡ.

Sử Đại Thiên vô cùng láu cá, tự nhiên biết đây là cơ hội tốt để lấy lòng biểu cô gia, dùng hết sức lực hỗ trợ, cuối cùng được thưởng phong bao đỏ thẫm, bên trong có chừng năm lượng bạc.

Thanh Mặc Nhan dẫn người về sân trước, vào phòng lại phát hiện Như Tiểu Lam không có ở trong phòng.

Như Tiểu Lam đã về sân trước hắn một bước, Thanh Mặc Nhan đi vào phòng trong, vẫn không thấy thân ảnh nàng đâu.

"Huyền Ngọc?"

Huyền Ngọc xuất hiện ở cửa, trên mặt mang theo một tia cười khổ: "Thế tử, ngài là đang tìm Như cô nương đi?"

"Nàng ở đâu?"

"Ở... Ở trong viện."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hơn nửa đêm không ở trong phòng nghỉ ngơi, chạy đến trong viện làm cái gì.

Đến trong viện, chỉ thấy tất cả tử sĩ gác đêm đều đã bị Huyền Ngọc cho lui hết, trong viện đến ngay cả hạ nhân hầu hạ cũng không có.

Thanh Mặc Nhan tuần tra một vòng, vẫn như cũ không thấy thân ảnh vật nhỏ.

"Ở đây a." Huyền Ngọc chỉ vào một cây đại thụ.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lập tức đen như đáy nồi.

Dưới gốc cây có một đống y phục, đến gần thì thấy, đúng là của Như Tiểu Lam.

Ngẩng đầu nhìn, thấy một con mèo hương màu đen đang ngồi xổm trên cành cây cao, đôi mắt màu xanh biếc tựa như hai ngọn đèn nhỏ.

"Xuống đây." Thanh Mặc Nhan quát khẽ.

Mèo hương trên cây cúi đầu nhìn hắn một cái, không biết vì sao, Huyền Ngọc cảm thấy ánh mắt này mang theo chút thần sắc khinh thường.

Huyền Ngọc âm thầm kéo khóe miệng: "Thế tử, Như cô nương uống say."

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người: "Cái gì?"

"Như cô nương ở trên bàn tiệc uống hết hai bát rượu, thuộc hạ cũng muốn ngăn cản... Nhưng mà ngài biết..."

Vẻ mặt Huyền Ngọc bất đắc dĩ.

Một khi Như Tiểu Lam nổi tính muốn đùa bỡn lên đến ngay cả Thanh Mặc Nhan nàng cũng không sợ, huống chi là bọn họ.

Thanh Mặc Nhan nhấp nhấp môi: "Đã biết, mang thang đến đây."

Không thể sử dụng nội lực, hắn không có cách nào bay lên cành cây cao như thế.

Cũng may người trong viện đều đã bị Huyền Ngọc cho lui xuống hết, hắn tự tay chuyển thang gỗ đến.

Thanh Mặc Nhan vén góc y phục, leo lên cây.

Mèo hương thấy hắn đi lên, liền bò lên trên cành cây cao hơn.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Thanh Mặc Nhan chưa từng cảm thấy vô lực như lúc này, thân mình mèo hương rất nhẹ, mà cành cây kia căn bản là không chịu nổi sức nặng của hắn.

"Chít chít." Mèo hương ngồi xổm trên cành cây cao, cười đến răng nhỏ đều lộ ra ngoài.

Một con mèo hương biết cười, nhìn qua quả thật vô cùng khủng bố.

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ ngồi xuống một chỗ trên thân cây.

"Lại đây." Ngữ khí hắn hòa dịu xuống, vươn tay về phía nàng.

"Chít chít chít chít!" Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia kêu lên với hắn, móng vuốt nhỏ vài lần hất bàn tay đang đưa lại đây của hắn ra.

"Tính tình cũng đủ lớn." Thanh Mặc Nhan híp mắt.

Một người một thú rơi vào thế giằng co ở trên cây.

Huyền Ngọc đứng dưới gốc cây nhìn một màn này.

Một trận gió đêm thổi qua, Như Tiểu Lam đánh cái hắt xì.

"Phát tiết xong rồi thì mau xuống đây." Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống: "Gió thổi đến lúc đó bị bệnh, người luôn sợ uống thuốc kia là ai?"

Như Tiểu Lam quơ quơ cái đầu say khướt.

Nhớ tới bát thuốc màu đen kia dạ dày liền như bị quấy đảo, ghé vào cành cây nôn hết ra.

Huyền Ngọc đang canh giữ ở dưới gốc cây, suýt nữa nôn trúng lên người hắn.

Nôn hết những thứ trong bụng ra, Như Tiểu Lam lúc này mới cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút, lảo đảo bò về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đón được nàng, cười mắng: "Toàn là mùi dấm chua."

Hắn lúc trước chỉ dùng chuyện nha hoàn thông phòng trêu đùa nàng, không nghĩ tới phản ứng của nàng lại lớn như thế.

Trở về phòng, Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang nàng đến phòng tắm, mặc kệ sự giãy giụa của nàng, bản thân hắn cũng cởi y phục ra bước vào thau tắm.

"Xem ra là nên lấy hương sớm hơn thời gian dự kiến." Thanh Mặc Nhan ra vẻ nghiêm túc nhìn nàng.

Lấy... Lấy hương?

Đầu óc Như Tiểu Lam liền thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Trong đầu không khỏi hiện lên các loại tư thế xấu hổ.

A a a a không cần a, nàng cũng không phải là cẩu, mới không cần cọ tới cọ lui đâu.

Thanh Mặc Nhan tắm sạch sẽ cho nàng, cầm khăn bao lấy người nàng rồi đặt lên trên cái ghế trong phòng tắm.

Chờ hắn lo cho chính mình xong, vừa quay đầu lại, đã không thấy vật nhỏ đâu.

Nhìn theo vệt nước trên mặt đất, chỉ thấy phía sau bình phong, một nha đầu trên người trơn bóng giống như một tên trộm, rón ra rón rén chuẩn bị trốn vào phòng trong...

Ánh nến nhu hòa xuyên thấu qua bình phong, hắn có thể thấy rõ ràng đường cong lả lướt trên cơ thể nàng.

Sau khi lấy hương... Có nên thuận tiện ăn nàng luôn không?

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan theo bản năng kéo lên, ăn sớm chút nàng sẽ không còn suy nghĩ muốn trốn đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Lấy hương, ngươi muốn tự làm hay là để ta đến giúp?

Thanh Mặc Nhan tùy tay lấy một kiện trung y sạch sẽ khoác lên trên người, lặng lẽ theo sau Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam giống như một tên trộm, tìm kiếm y phục của nàng ở khắp nơi.

Quả nhiên là rượu vào hại người, sớm biết vậy đã không uống nhiều như thế, làm hại nàng choáng váng đầu óc, còn thường thường cảm thấy mơ màng hồ đồ.

Nàng ở trong phòng tìm nửa ngày trời cũng không thấy y phục đâu, đột nhiên nhớ tới trước kia mỗi lần Thanh Mặc Nhan giúp nàng thay y phục đều là lấy từ trong ngăn tủ ra...

Xoay người muốn đi mở ngăn tủ, kết quả đầu đụng vào người Thanh Mặc Nhan.

"Tóc còn chưa lau khô đã đến chỗ này chạy loạn." Thanh Mặc Nhan dùng trung y của hắn bao lấy thân mình nàng, ôm nàng rời khỏi mặt đất.

Như Tiểu Lam lập tức cứng đờ như người gỗ.

Thiếu khanh đại nhân, ngươi có thể mặc y phục đàng hoàng vào trước được không...

Gương mặt Thanh Mặc Nhan nghiêm trang, nhưng trên người hắn lại chỉ mặc một kiện trung y như thế, thời điểm ôm nàng nhiệt độ cơ thể không chút nào che đậy truyền qua đây.

Như Tiểu Lam cứng ngắc duỗi chân, muốn từ trên người hắn trượt xuống: "Ta... Ta tự đi được."

Kết quả vừa động đậy một chút, chân đã đụng phải một vật cứng.

Hai người đồng thời đứng thẳng người bất động tại chỗ.

A a a a!

Gương mặt lập tức đỏ lên như táo chín.

Xấu hổ qua đi, vẫn là Thanh Mặc Nhan khôi phục thái độ bình thường trước, đặt nàng lên trên giường.

Ánh nến nhu hòa, Thanh Mặc Nhan có thể thấy rõ ràng hai gò má trắng nõn của Như Tiểu Lam bị nhiễm một tầng đỏ ửng, tựa như một bông hoa nở rộ đẹp đẽ.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan nhịn không được gợi lên thành một đường cong, cúi người hôn lên trán của nàng.

Như Tiểu Lam lại giống như một con sâu nhỏ, bỗng chốc chui vào trong chăn.

"Đừng tới đây!"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ không ngừng mấp máy, cuối cùng chui hết cả người vào trong chăn, chỉ còn lại một đầu tóc đen ở trên gối.

"Sớm muộn gì cũng phải lấy hương, chọn ngày không bằng gặp ngày." Ngữ khí Thanh Mặc Nhan nghe qua tựa như đang trao đổi công việc.

Như Tiểu Lam trốn ở trong chăn, tâm tư loạn thành một đoàn.

Thiên a thiên a, chỉ cần tưởng tượng đến những tư thế xấu hổ kia, nàng liền không thể nào bình tĩnh được.

Thanh Mặc Nhan lấy một cái bình bạch ngọc từ trong ngăn tủ đầu giường ra.

Đúng lúc Như Tiểu Lam vụng trộm thò đầu ra ngoài xem, tầm mắt vừa vặn đụng phải hắn.

"Ngươi muốn tự làm hay là để ta đến giúp?" Thanh Mặc Nhan đặt bình lên trên gối.

Gương mặt Như Tiểu Lam đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

"Lấy... Lấy bằng cách nào..."

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, thật vất vả mới nhịn được cười: "Tất nhiên là giống như Trường Hận nói, hoặc ta chuẩn bị ống trúc giúp ngươi, tự ngươi đem hương lưu lại trên đó, hoặc là để ta tới giúp."

Như Tiểu Lam kêu thảm một tiếng, một lần nữa chui đầu vào trong chăn.

Không cần a, phương thức lấy hương kiểu đó quá mất mặt, sẽ trở thành ác mộng cả đời của nàng mất.

Thanh Mặc Nhan cực có nhẫn nại ngồi ở mép giường, bế cả nàng và chăn lên.

"Ta có thể cho ngươi cơ hội lựa chọn, là tự ngươi làm, hay là để ta tới giúp ngươi."

Buông màn xuống bên trong tràn đầy mùi xạ hương, Thanh Mặc Nhan không biết có phải là do ảo giác của hắn hay không, tại không gian yên tĩnh này, mùi hương kia có vẻ càng thêm nồng đậm.

Chăn động đậy một hồi, một cái đầu nhỏ nhô lên: "Ta mới không cần giống động vật đâu..."

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ giống như con sâu đang trốn trong chăn, không khỏi cười rộ lên, xem ra nàng không muốn chọn phương pháp lấy hương bằng ống trúc.

"Ngươi... Ngươi muốn giúp thế nào?" Như Tiểu Lam yếu ớt hỏi.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ khó xử thở dài: "Đương nhiên là dùng tay để lấy, bất quá ta cũng chưa từng làm qua loại chuyện này, vốn định để Trường Hận tới hỗ trợ..."

"Không muốn không muốn!" Như Tiểu Lam bị dọa kêu ra tiếng: "Đừng để Trường Hận tới giúp."

Thiên a, chuyện như vậy đã khó lòng chịu đựng nổi rồi, lại còn làm ở trước mặt người khác.

"Như vậy vẫn là để ta đến làm đi." Thanh Mặc Nhan thong thả ung dung lấy khăn sạch, xách nàng từ trong chăn ra.

Toàn thân Như Tiểu Lam rất nhanh lui thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cười trấn an nàng: "Lấy hương mà thôi, sẽ không làm đau ngươi."

Như Tiểu Lam đỏ mặt, miệng lầm bà lầm bầm, bởi vì Thanh Mặc Nhan không vội vã thúc giục nàng, nên rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại.

Nhớ tới lấy hương là để làm thuốc dẫn cho hắn, dùng để giải cổ độc.

Nghĩ như thế, dần dần trong lòng không còn khẩn trương như vậy nữa.

Từ lúc buông màn xuống, mùi xạ hương đã tràn ngập ở chóp mũi, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy tiểu nhân nhi trước mắt mềm như bông, tựa như không có xương, tùy ý hắn xoa nắn.

Trong lòng một trận rung động, nguyên bản đáy mắt trong suốt đã thoáng hiện lên một ngọn lửa sáng ngời.

Lúc này Như Tiểu Lam cảm thấy xấu hổ đến mắt cũng không dám mở to, nơi nào nhìn thấy được điều đó.

Phía dưới bụng của mèo hương, trời sinh có một cái túi hương. Mùi xạ hương chính là phát ra từ nơi đó, thời điểm nàng biến thành động vật, dù cho thỉnh thoảng hắn có đụng vào nơi kia, nàng vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Nhưng mà hiện tại, bảo nàng lấy bộ dáng con người đối mặt với loại chuyện này... Làm cách nào cũng không bình tĩnh được a.

Nàng ngoan ngoãn nằm ở nơi đó, cảm giác được ngón tay Thanh Mặc Nhan xẹt qua giữa hai chân nàng.

Cơ hồ là theo bản năng, nàng lại muốn lui thành một đoàn.

"Lạnh không?" Thanh Mặc Nhan cố ý chuyển đề tài.

Tuy rằng đã là đầu xuân, nhưng mà ban đêm vẫn mang theo chút khí lạnh.

"Ân." Như Tiểu Lam hàm hồ trả lời, kỳ thực đến ngay cả nàng cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan hạ xuống, trái tim nàng đập loạn, cơ hồ hít thở không thông.

Hắn là do đã uống quá nhiều rượu đi?

"Thanh Mặc Nhan, ta muốn uống nước." Nàng thở hơi gấp.

Nàng nghe được thanh âm dụng cụ uống trà va chạm vào nhau, nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại không đưa nước cho nàng, mà là cúi người che miệng nhỏ của nàng lại.

Dòng nước theo răng môi chảy xuôi vào.

Suýt nữa khiến Như Tiểu Lam bị sặc.

"Còn muốn uống nước sao?" Thanh Mặc Nhan thối lui chút, khàn giọng hỏi nàng.

Như Tiểu Lam vươn đầu lưỡi, liếm giọt nước chảy xuống từ khóe miệng.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, ẩn giấu ngọn lửa cuồn cuộn nơi đáy mắt.

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng rùng mình, cảm thấy hơi lạnh, nhưng mà cả người lại toát ra toàn là mồ hôn.

Nàng đã không đếm được số lần ngón tay Thanh Mặc Nhan cọ qua thân thể nàng, đáy bình bạch ngọc phủ một tầng hương khí mong manh.

Số lượng tuy ít, nhưng khi tập trung lại một chỗ mùi hương lại đủ say lòng người.

"Khó trách Tề quốc xem ngươi là trân thú tiến cống tới Dạ Hạ quốc, quả thực là báu vật khó có được." Thanh Mặc Nhan hài hước nói, đồng thời dùng vải bông lau tàn hương trên ngón tay đi.

"Được... Được rồi sao?" Lúc này Như Tiểu Lam mới dám mở to mắt ra.

Thanh Mặc Nhan bày ra bộ dáng bất mãn, lắc đầu nói: "Quá ít, xem ra còn phải lấy thêm vài lần nữa."

Lấy thêm vài lần nữa!

Như Tiểu Lam trực tiếp xù lông.

Thiếu khanh đại nhân, ngươi thật sự không phải là đang nói đùa sao, ngươi thật sự là đang nghiêm túc sao!

Thanh Mặc Nhan dè dặt cẩn trọng cất bình bạch ngọc đựng hương đi, "Ta cũng tưởng sẽ hoàn thành trong một lần, nhưng mà thân thể của ngươi một lần chỉ lấy được bằng đấy hương, ta tổng không thể giết gà lấy trứng đi."

Giết... Giết cái gì? Ta đây mới không phải gà.

Như Tiểu Lam vung một móng vuốt qua.

Thanh Mặc Nhan thoải mái bắt được cổ tay nàng: "Hương còn thừa có thể đợi ngày khác lấy sau, tiếp theo chúng ta có nên nếm thử ở chỗ khác hay không?"

Thanh Mặc Nhan cúi người ngăn chặn môi nàng, đáy mắt nàng sáng long lanh như hồ nước mùa thu, diễm lệ trong suốt.

Ăn? Không ăn, ăn? Không ăn, ăn? Không ăn...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Côn trùng Thiếu khanh cắn người

Đầu óc Như Tiểu Lam kêu ong ong lên.

"Chỗ... Chỗ khác nào." Nàng rụt bả vai, muốn trốn vào trong chăn.

Nhưng mà một đầu chăn đã bị Thanh Mặc Nhan chặn lại, nàng tựa như ốc sên thoát xác, không chỗ ẩn núp không chỗ trốn.

Thanh Mặc Nhan nhìn đầu vai trắng nõn lộ ra ngoài của nàng, nhịn không được cắn lên trên một cái.

Như Tiểu Lam bị dọa toàn thân cứng đờ.

Lúc này dù cho là người ngu ngốc đến đâu cũng sẽ hiểu rõ Thanh Mặc Nhan đang muốn làm gì.

Nhưng mà, nhưng mà...

Thật sự muốn tiến tới sao.

Đôi mắt Như Tiểu Lam trừng lớn, sống hai đời, nàng chưa từng trải qua loại chuyện như thế này. Trừ bỏ lúc đi học có tiếp xúc với vài nam sinh ra... Bọn họ cũng chỉ đối xử với nàng như một kẻ lừa đảo giả thần giả quỷ.

Hơn nữa ông nội chưa từng dạy nàng phải làm thế nào dưới loại hình huống này.

"Không biết sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn ra nàng quẫn bách liền trêu đùa nàng: "Cần ta dạy ngươi không?"

"Ai nói ta không biết!" Như Tiểu Lam không phục cậy mạnh.

Thanh Mặc Nhan cong cong mắt: "Thực ra ta cũng không biết."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

"Việc thông phòng đều do phụ thân chuẩn bị cho ta, ta chỉ là nuôi các nàng ở trong sân thôi."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam càng kinh ngạc.

Kỳ thực nàng đã sớm hoài nghi, Thanh Mặc Nhan thật sự là nhi tử của lão Hầu gia sao? Trên đời này làm gì có người phụ thân nào thấy nhi tử tiền đồ như gấm còn muốn ở sau lưng kéo chân hắn lại, hơn nữa mỗi lần phụ tử hai người nói chuyện trong lời nói đều như mang theo một đám lửa lớn.

Mười lần gặp mặt thì có tám, chín lần là kết thúc trong không vui.

Còn điều này nữa, Thanh Mặc Nhan lớn lên không hề giống với phụ thân hắn, nhị thiếu gia ngược lại có đến bảy phần giống với lão Hầu gia, lúc mới bắt đầu nàng còn

cho rằng là do diện mạo của Thanh Mặc Nhan giống mẫu thân hắn, nhưng mà hiện tại, nàng càng ngày càng cảm thấy trong chuyện này nhất định có chỗ sơ hở mà bọn họ chưa biết.

"Từ nhỏ phụ thân ngươi đã đối xử không tốt với ngươi sao?" Như Tiểu Lam thử hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ cười nói: "Khi còn nhỏ tiên sinh dạy học dạy cái gì, ta cũng có thể học rất tốt, dù phải ghi nhớ một quyển sách đối với ta cũng không phải chuyện khó gì. Mặc kệ sư phụ dạy võ dạy những dạng chiêu thức gì, ta đều có thể làm tốt trong một lần, nhưng dù cho như thế, phụ thân lại chưa bao giờ khen ngợi ta lấy một câu."

"Lúc mới bắt đầu ta còn tưởng phụ thân nghiêm khắc là vì muốn tương lai ta có thể chèo chống được Thanh Hầu phủ. Ta dựa vào năng lực của chính mình bước chân vào triều đình, thế nhưng phụ thân vẫn tỏ ra không vừa lòng, sau đó ta nhận được thánh sủng, phụ thân càng nói nhiều câu oán hận với ta hơn... Vật nhỏ, ngươi nói xem ta thật sự là con của hắn sao?"

Như Tiểu Lam ngây người.

Ý nghĩ của hắn cùng với suy đoán vừa rồi của nàng không mưu mà hợp.

Nói chuyện một lúc, không khí khẩn trương đã giảm đi không ít.

Như Tiểu Lam cảm thấy cảm xúc của Thanh Mặc Nhan có chút sa sút, ngược lại muốn đi an ủi hắn.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan buộc chặt hai cánh tay lại, nàng cũng không có kháng cự.

"Mặc kệ ngươi có phải con hắn hay không, đều phải tìm được chứng cứ trước đã." Như Tiểu Lam thấp giọng khuyên hắn.

Nàng chưa đợi được câu trả lời của Thanh Mặc Nhan, đầu Thanh Mặc Nhan đột nhiên hạ xuống.

Như Tiểu Lam giật mình, thân thể nhất thời không còn sức lực.

Từng đóa hoa diễm lệ hiện ra, dưới ánh nến mở ảo, càng thêm có vẻ quyến rũ mê người.

Như Tiểu Lam nhịn không được run lên, muốn đẩy hắn ra, nhưng Thanh Mặc Nhan lại kiên định tiếp tục càn quét xuống.

Dấu vết này...

Một ý niệm bỗng lóe lên trong đầu nàng, lần trước sau khi say rượu tỉnh lại, trên người nàng cũng bị che kín bởi những dấu vết như vậy.

Lúc đó hắn nói là nàng bị côn trùng cắn.

Nàng còn hồn nhiên tin lời hắn!

"Thanh Mặc Nhan, chàng, chàng lừa ta, lần trước chàng nói ta bị côn trùng cắn nên trên người mới có dấu vết như vậy... Nơi nào là côn trùng cắn, rõ ràng là chàng gây ra mới đúng!" Như Tiểu Lam vừa thẹn vừa giận, liên tục chỉ trích.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu cười khẽ: "Không lừa nàng, thật sự là côn trùng cắn."

Đôi mắt Như Tiểu Lam ngập nước, bộ dáng kia như là mời hắn đến yêu thương.

"Chính là tên côn trùng Thiếu khanh cắn."

Thanh Mặc Nhan điều chỉnh tư thế, không chút do dự dán lên trên.

"Vật nhỏ, nàng trốn không thoát." Hắn cúi người cắn nhẹ lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam mơ màng hồ đồ, không đợi nàng làm rõ xem chuyện gì đang xảy ra, cảm giác tê dần bỗng ập đến.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, dừng ở nơi đó cúi người nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời tựa như ngọn lửa cực nóng.

Sớm đã biết tư vị trong đó sẽ vô cùng mất hồn, nhưng khi hắn tự đặt mình ở trong đó mới hiểu được thế nào mới là mất hồn thật sự.

Làn gió thơm thổi qua màn trướng, một bức tranh hòa hợp đẹp đẽ. Mây thu lững lờ trôi, mưa xuân thấu hồng trần. Thế nhân nói xằng tự đa tình. Không hiểu phù dung trong trướng hoa.

Như Tiểu Lam nửa mở mắt, cả người mềm nhũn như bùn, lẩm bẩm: "Thanh Mặc Nhan..."

Thanh âm mỏng manh, tựa như tiếng mèo con kêu.

Thanh Mặc Nhan tiến lại gần hôn lên trán nàng. Dư vị kiều diễm còn lưu lại ở trong màn trướng.

Như Tiểu Lam bẹp miệng nhỏ. Cúi đầu không biết đang oán giận cái gì, quay lưng lại với hắn, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn tiếp tục ngủ.

Xem ra vẫn có chút vội vàng.

Thanh Mặc Nhan khẽ thở dài.

Dù cho hắn sớm đoán được khả năng sẽ gặp phải loại tình huống này, hắn cũng tuyệt không hối hận.

Đợi lâu như thế, thật vất vả mới chờ được đến ngày trái cây chín, nếu không hái về trong tay hắn sẽ không cảm thấy yên tâm.

Dù cho Như Tiểu Lam được phong làm Minh Duyệt quận chúa, chỉ chờ phủ đệ ở Thạch Phường trấn được xây xong, hắn có thể thành thân với nàng, nhưng mà mấy ngày nay hắn lại luôn cảm thấy vô cùng bất an.

Đặc biệt là thái độ của phụ thân hắn đối với Như Tiểu Lam.

Thái độ hoàn toàn thay đổi so với trước kia, hiền lành khiến người ta khó hiểu, còn thường xuyên phái người tới đưa cái này cái kia.

Phương diện này tuyệt đối có vấn đề.

Thời điểm trời gần sáng, Như Tiểu Lam tỉnh lại.

Trong chăn quá nóng, cảm giác toàn thân đều là mồ hôi.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ thấy nửa người Thanh Mặc Nhan đều đang áp trên người nàng.

Muốn tắt thở!

Như Tiểu Lam dùng sức đẩy hắn ra.

Nhưng Thanh Mặc Nhan lại không chút xê dịch.

Hơn nữa sức lực ở chân...

Mới di chuyển chân một chút, nàng đã cảm thấy đau.

Như Tiểu Lam có chút trợn tròn mắt.

Mông đau quá.

Đúng rồi, đêm qua... Côn trùng Thiếu khanh lại cắn nàng.

Như Tiểu Lam ra sức dịch người ở dưới thân Thanh Mặc Nhan, nhấc chăn lên nhìn thân thể chính mình.

Con côn trùng này này hạ miệng cũng đủ tàn nhẫn, nơi nơi đều là dấu vết màu đỏ, kỳ thực Thanh Mặc Nhan mới là yêu quái đi, yêu quái muốn ăn sạch nàng.

Không đúng... Hắn đã hạ thủ ăn sạch nàng rồi.

Kỳ thực Thanh Mặc Nha đã tỉnh lại từ lúc Như Tiểu Lam đẩy người hắn, nhưng vẫn luôn nửa híp mắt nhìn trộm nàng.

Hắn muốn biết liệu nàng có thẹn quá hóa giận muốn tính sổ với hắn, hoặc là bị hù dọa lui thành một đoàn hay không.

Tối qua cảm giác của nàng cũng không tốt, cái gì cũng đều không hiểu, lại vẫn luôn không thể thả lỏng, cuối cùng hắn chỉ có thể làm xong thật nhanh.

Bất quá tóm lại hắn coi như đã vừa lòng.

Hắn vụng trộm quan sát nàng nửa ngày, kết quả lại thấy nha đầu ngốc kia nhe răng trợn mắt lẩm bẩm kêu mông đau.

Thanh Mặc Nhan nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được cười ra tiếng.

Đồng thời hắn cũng tính toán ở trong lòng xem lần sau nên lấy hương vào lúc nào mới tốt, không thể vội vàng giống như lần này được, phải để vật nhỏ cũng cảm nhận được ngon ngọt, bằng không sau này nàng sẽ sợ hãi có suy nghĩ muốn cự tuyệt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Vòng ngọc mẹ đẻ lưu lại, có muốn nhìn xem mẫu thân chàng một chút?

Buổi sáng vừa rửa mặt trải đầu xong, đã thấy Sử Đại Thiên từ bên ngoài tiến vào nói: "Quản gia trong phủ đến đây, nói là nhị thiếu gia đã mang theo Liễu Dương quận chúa đến chính đường, chỉ còn chờ Thế tử ngài đâu."

Ngày tân hôn thứ hai đều phải nhận thân.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam từ sáng đến giờ nhìn qua vô cùng mệt mỏi.

Một phần là vì ngày hôm qua nàng uống quá nhiều rượu, do say rượu gây ra, phần khác là do hôm qua nàng bị hắn ăn sạch.

Hiện tại trên người sợ là không thoải mái đi.

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt Thanh Mặc Nhan đang nhìn về phía bên này, liền nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta có thể không đi được không?"

Nàng không phải người Thanh Hầu phủ, đi cũng không được ích lợi gì. Nhị thiếu gia tổng sẽ không mang theo tức phụ của hắn hướng nàng hành lễ đi.

"Lấy thân phận hiện tại của nàng, Liễu Dương quận chúa thật đúng là phải hướng nàng hành lễ." Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng: "Nàng thật sự không đi?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt. Lúc này mới nhớ tới phẩm cấp của nàng cao hơn Liễu Dương quận chúa.

"Chàng nói, khi Liễu Dương quận chúa nhìn thấy ta, có thể sẽ tức đến lệch mũi hay không?" Như Tiểu Lam chờ mong mắt sáng lấp lánh.

"Chuyện này đương nhiên."

"Ta đây đi cùng chàng!" Nàng làm sao quên được những ân oán với Liễu Dương quận chúa. Hiện giờ nàng cũng không còn là tiểu nha đầu tranh đấu với Liễu Dương quận chúa trong vũng bùn như trước kia nữa.

Dù cho quản gia trong phủ lần lượt từng người tới thúc giục, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn chờ Như Tiểu Lam ăn no bụng, lúc này mới mang theo nàng cùng đi tới chính đường.

Như Tiểu Lam dọc theo đường đi đi xiêu xiêu vẹo vẹo, đám người Huyền Ngọc đi theo phía sau nhìn thấy một màn này đều hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng không một ai dám để lộ ra nửa điểm dị sắc.

"Ta vẫn nên trở về sẽ tốt hơn." Như Tiểu Lam uể oải cúi đầu: "Ta muốn trở về ngủ."

Thanh Mặc Nhan không cho nàng phản đối, trực tiếp tiến đến bế nàng lên.

Như Tiểu Lam giãy giụa: "Như vậy mọi người sẽ nói không hay."

"Ta ôm sủng vật của mình, ai dám nói gì?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Như Tiểu Lam không khỏi nghẹn họng.

Tuy rằng lời này nghe qua có chút kỳ quái, nhưng nàng lại cảm thấy cũng có đạo lý.

Không cần nghĩ nhiều, tự coi chính mình là sủng vật là được rồi.

Như Tiểu Lam an tâm tựa vào vai hắn, thoải mái híp mắt lại.

Đám người lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia đã sớm chờ ở chính đường, uống no nước trà mới thấy Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam tiến vào.

Cô mẫu cùng con trai Tần Thiên Du của nàng cũng có mặt ở đây.

Tần Thiên Du cả kinh nói: "Như cô nương thật đúng là thiếu nữ mười tám, càng lớn lên nhìn càng xinh đẹp."

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam lười biếng tựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, khóe mắt dưới đuôi lông mày mang theo chút mị sắc.

Cô mẫu trừng mắt nhìn Tần Thiên Du một cái.

Tần Thiên Du lập tức ngậm miệng.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam xuống, lão Hầu gia vẫy tay nói: "Để Tiểu Lam ngồi bên này đi."

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan lập tức dương lên.

Như Tiểu Lam cũng bị sự "từ ái" bất thình lình này dọa sợ, liền rúc vào người Thanh Mặc Nhan.

"Không cần, nhị đệ cùng thê tử hắn nhận thân mà thôi, không cần phải phiền toái như vậy."

"Kia sao được, Tiểu Lam có thân phận quận chúa, sao có thể làm thế đây." Vẻ mặt lão Hầu gia nghiêm túc.

Vật nhỏ dính ở bên người hắn, ngữ khí Thanh Mặc Nhan có chút hòa hoãn, không tranh chấp về vấn đề Như Tiểu Lam ngồi đâu với phụ thân hắn nữa, mà là dắt tay nàng, mang theo nàng ngồi xuống vị trí bên tay phải lão Hầu gia.

Nhị thiếu gia mang theo Liễu Dương quận chúa đi chào hỏi mọi người, kính trà người lớn tuổi, thu hồng bao, cũng thu lễ gặp mặt.

Như Tiểu Lam cười hì hì chờ Liễu Dương quận chúa lại đây hành lễ với nàng.

Lễ gặp mặt lão Hầu gia đưa là hai hồng bao lớn, còn có một bộ vòng ngọc nghe nói là đồ gia truyền.

Như Tiểu Lam tò mò đánh giá vòng ngọc kia, nàng không hiểu gì về vàng bạc các loại, nhưng lại có thể cảm nhận được linh khí từ mặt ngọc truyền tới.

Quả nhiên là thứ tốt.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới trong ánh mắt Như Tiểu Lam mang theo một tia cực kỳ hâm mộ.

Hiếm khi thấy nàng yêu thích một món đồ trang sức, nhưng mà đây lại là thứ phụ thân đưa cho nhị đệ, hơn nữa trang sức này còn là do mẹ đẻ hắn lưu lại.

Mấy năm nay hắn từng âm thầm tra qua sổ sách trong phủ, mẹ đẻ hắn cũng không lưu lại của hồi môn gì cả, duy nhất chỉ để lại ba kiện trang sức xa xỉ.

Thứ này là một trong số đó.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan tràn đầy phẫn nộ.

Quay đầu lại nhìn Như Tiểu Lam, lại thấy nàng đã không còn chú ý đến vòng ngọc kia, mà là cười khanh khách nhìn chằm chằm Liễu Dương quận chúa.

Thôi, chỉ cần có cơ hội, trước mắt vẫn nên nghĩ cách thu hồi lại hai kiện trang sức mẹ đẻ hắn lưu lại mới tốt.

Thanh Mặc Nhan nghĩ thế, nhị thiếu gia cùng Liễu Dương quận chúa đã đi tới trước mặt bọn họ.

Hai người hành lễ, kính trà, gọi một tiếng: "Đại ca."

Thanh Mặc Nhan nhận chén trà chạm vào môi coi như tượng trưng, đến một giọt nước trà cũng chưa đi đến miệng.

Đưa hai người một đôi hồng bao.

Liễu Dương quận chúa nghiêm chỉnh nhận hồng bao, hoàn toàn không có bộ dáng ương ngạnh kiêu ngạo trước kia, cả người buồn bã ỉu xìu.

Bất quá thời điểm hướng Như Tiểu Lam hành lễ, vẫn là làm nàng trắng mặt, cắn chặt môi.

Nhị thiếu gia cũng căng da đầu hướng Như Tiểu Lam hành lễ, gọi một tiếng: "Minh Duyệt quận chúa."

Như Tiểu Lam cười khanh khách, vươn tay nói: "Lễ gặp mặt đâu?"

Nhị thiếu gia hận nghiến răng nghiến lợi, lấy hồng bao chuẩn bị đưa qua.

"Ta muốn vòng ngọc kia." Như Tiểu Lam đột nhiên mở miệng nói.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Nào có chuyện như vậy, trực tiếp muốn lấy lễ gặp mặt của người khác không nói, còn là đồ vật lão Hầu gia thưởng cho bọn hắn.

"Ta dùng thứ khác đổi với các ngươi." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Năm trăm lượng hoàng kim thế nào?"

Lão Hầu gia vốn định ngăn lại, nghe xong lời này đến ngay cả hắn cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Vòng ngọc này dù có mang đi bán cũng không được giá năm trăm lượng hoàng kim.

Không nghĩ tới nha đầu này lại ra tay hào phóng như thế, hơn nữa... Nàng cũng có chút ngốc đi, dùng bằng lấy tiền đổi lấy vật này.

Lão Hầu gia nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Khiến người ta có chút ngoài ý muốn chính là Thanh Mặc Nhan cư nhiên không có ý muốn ngăn cản Như Tiểu Lam.

Hô hấp Liễu Dương quận chúa có chút dồn dập.

Đối với nàng mà nói, hành động này của Như Tiểu Lam chẳng khác nào là muốn vũ nhục nàng.

Nhưng đối với nhị thiếu gia mà nói, đây lại là một lời đề nghị khiến người ta động tâm.

Lễ gặp mặt phụ thân đưa cho hắn dù có đáng giá cũng không thể mang đi bán ra ngoài, chỉ có thể nhận coi như quà trưởng bối tặng.

Nếu thật sự có thể đổi thành hoàng kim với Như Tiểu Lam thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Lại nói hiện tại thân phận Như Tiểu Lam là quận chúa, so với bọn hắn đều cao hơn, dù cho hắn đáp ứng cũng chỉ thể hiện là do Như Tiểu Lam tùy hứng, mà không phải lỗi của hắn.

"Như cô nương thật sự muốn đổi với chúng ta sao?" Bởi vì quá kích động, lời nhị thiếu gia nói có chút lắp bắp.

Sắc mặt lão Hầu gia lập tức trầm xuống.

Ở trước mặt hắn trao đổi đồ hắn vừa tặng với người khác, này không phải là đánh vào mặt hắn sao.

Như Tiểu Lam căn bản không chú ý tới sắc mặt không vui của lão Hầu gia, mà gật gật đầu: "Ta muốn đổi với các ngươi, có thể chứ?"

"Đương nhiên là có thể." Nhị thiếu gia gật đầu liên tục.

Liễu Dương quận chúa nhịn không được thấp giọng gọi một câu: "Nhị gia."

Nàng muốn nhắc nhở đối phương, năm trăm lượng hoàng kim tính là cái gì, cô cô nàng chính là Hoàng hậu, ở trong cung món đồ quý giá nào chưa thấy qua.

Nhị thiếu gia lại không nghĩ như thế. Dù cho trong tay Liễu Dương quận chúa có nhiều tiền thì cũng là của hồi môn của nàng, không có khả năng lấy ra cho hắn tiêu, cho nên năm trăm lượng hoành kim này có vẻ đặc biệt quan trọng.

Lão Hầu gia đến cơ hội mở miệng cũng không có. Nhị thiếu gia liền trực tiếp đem vòng ngọc giao cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cười hì hì thúc giục Thanh Mặc Nhan: "Chúng ta mau trở về sai người mang hoàng kim đến đưa cho nhị thiếu gia đi."

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt đáp lời, đứng dậy mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi cửa.

Đến bên ngoài, Thanh Mặc Nhan một phen ôm Như Tiểu Lam, thấp giọng hỏi: "Nàng thật sự thích vòng ngọc này?"

Ánh mắt Như Tiểu Lam vụt sáng: "Đúng vậy, mặt trên của nó có linh tính bám vào đâu, chàng có muốn nhìn xem bộ dáng của mẫu thân chàng hay không, ta có thể giúp chàng."

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy đột nhiên yết hầu như bị thứ gì đó ngăn chặn.

"Thật sự có thể... Thấy được?"

Khi hắn còn nhỏ mỗi lần nằm mơ đều suy nghĩ đến chuyện này, thế nhưng thật sự có thể thực hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Thân thế vật nhỏ, tự làm tự chịu

Thanh Mặc Nhan không thể tin nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cười hì hì quơ quơ tay trước mặt hắn: "Uy, chàng sao lại phát ngốc rồi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, tươi cười mang theo chút tiểu nhân đắc ý.

Bất giác, trái tim Thanh Mặc Nhan thoáng an định xuống.

"Thật sự có thể để ta thấy?"

"Có thể." Như Tiểu Lam gật đầu: "Vòng ngọc này mang theo không ít linh tính, chàng có thể nhìn thấy bộ dáng người nắm giữ nó trước kia, nhưng mà cũng chỉ là hình ảnh hư ảo mà thôi."

Dù cho là như vậy, cũng có ít còn hơn không.

Nguyên lai là vì chuyện này nên nàng mới đổi vòng ngọc từ trong tay nhị đệ hắn sao?

Hai người trở về sân, Thanh Mặc Nhan phái Huyền Ngọc đến đưa cho nhị thiếu gia năm trăm lượng hoàng kim, sau đó mang theo Như Tiểu Lam vào thư phòng của hắn.

Như Tiểu Lam bảo Thanh Mặc Nhan đóng hết cửa lại, rồi đặt vòng ngọc lên trên bàn, lấy một lá bùa ra, dùng chu sa vẽ lên trên, đặt lên trên vòng ngọc.

"Ta không phải linh môi sư (*), cho nên không quá am hiểu với loại chuyện này." Như Tiểu Lam giải thích nói.

(*) Linh môi sư: Chức nghiệp gần giống pháp sư, chuyên cứu rỗi và chỉ đường cho những quỷ hồn lạc lối.

"Linh môi sư là gì?" Vật nhỏ thỉnh thoảng lại nói ra những từ khó hiểu.

Như Tiểu Lam đơn giản giải thích qua một lần.

"Lại là thế giới kia của nàng?" Thanh Mặc Nhan hơi hơi nhíu mày.

"Bất quá linh môi sư cũng có rất nhiều loại người, ở chỗ chúng ta, không ít người còn lợi dụng chuyện như vậy để đi lừa tiền đâu." Như Tiểu Lam vừa nói vừa nhắm hai mắt lại, hai tay kết ấn.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn.

Lá bùa không tiếng động hóa thành một đạo khói xanh, nhưng là nó lại tụ ở trên vòng ngọc, cũng không có tản ra.

Rồi sau đó dần dần thay đổi hình thái, cuối cùng biến ảo thành bộ dáng một nữ tử trẻ tuổi.

Thanh Mặc Nhan ngưng thở. Hắn không dám đến quá gần, sợ hơi thở hắn thở ra sẽ thổi tan hình ảnh hư ảo trước mắt.

Hình ảnh nữ tử dần dần rõ ràng lên, Thanh Mặc Nhan vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra bộ dáng nữ tử kia giống hắn đến bảy phần.

Trong hư ảo, nữ tử ngước mắt nhìn qua... Một đôi mắt trong suốt... Thật giống như... Có thể nhìn thấu lòng người.

Không biết tại sao, hắn nhớ lại trước kia Hoàng đế đã từng nhắc tới một nữ tử với Như Tiểu Lam, lúc ấy Hoàng đế cũng hình dung như thế.

Làn khói rất nhanh đã tiêu tán.

Cũng đột nhiên như lúc nó tới.

Như Tiểu Lam mở mắt ra, nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ngơ ngác đứng ở nơi đó, thần sắc nơi đáy mắt vô cùng phức tạp.

"Thanh Mặc Nhan, chàng thấy rõ không?" Như Tiểu Lam chờ mong nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, khóe miệng run lên: "Đa tạ."

Như Tiểu Lam vốn đang rất hưng phấn chờ Thanh Mặc Nhan khích lệ nàng, kết quả nhìn thấy bộ dạng này của hắn, trong lúc nhất thời cảm xúc cũng bị kéo xuống theo.

"Lam Lam." Thanh Mặc Nhan gọi nàng.

Chỉ có ông nội từng gọi qua nhũ danh này của nàng.

"Ân?"

"Mẫu thân nàng là người như thế nào?" Tuy rằng hắn đã nghe nàng nhắc đến thế giới kia rất nhiều lần, nhưng ở trong ấn tượng của hắn lại nhớ rõ nàng chưa từng đề cập qua về song thân của mình.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Ta không biết, ta chưa từng gặp qua nàng."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

"Ta là đứa trẻ ông nội nhặt được." Như Tiểu Lam đùa nghịch ngón tay mình, một bộ dáng chẳng hề để ý: "Nghe ông nội nói, ta bị người ta ném ở sau núi, thời điểm hắn nhặt về còn cho rằng ta không sống được, đào một cái hố chuẩn bị chôn ta đâu."

"Sau đó thì sao?" Thanh Mặc Nhan vẫn là lần đầu tiên nghe nàng nhắc đến việc này.

"Sau đó a, mạng ta lớn, được con chó ông nội nuôi phát hiện ra ta còn hơi thở, được đào lên." Như Tiểu Lam cong mắt, biểu tình nhìn như thoải mái.

Thanh Mặc Nhan lại cảm thấy có điểm chua xót.

"Vật nhỏ, đến đây với ta."

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn đến gần hắn.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng lên trên đùi.

"Kể tiếp cho ta nghe về thế giới của nàng..."

Hắn cảm thấy, hắn nên biết nhiều hơn về những chuyện của nàng.

Có thể là do giữa hai người từng có tiếp xúc thân mật. Như Tiểu Lam cảm thấy vào mỗi buổi tối, Thanh Mặc Nhan đều phá lệ quấn lấy nàng.

Mà nàng lại vô cùng sợ hãi hắn lại làm ra chuyện gì đó với nàng.

Bởi vì lần đầu tiên... Thật là quá đau. Chỉ cần nhớ lại chuyện này, nàng liền nhịn không được rụt người lại.

Nàng lui thành một đoàn ở trong chăn.

Có mấy lần Thanh Mặc Nhan thăm dò thử thò tay vào trong y phục nàng, nàng lập tức liền cứng đờ lên như tảng đá.

Thanh Mặc Nhan thở dài trong lòng.

Xem ra hắn vẫn còn quá nóng nảy.

Nhưng mà con người ta sau khi nếm qua tư vị mất hồn luôn khó có thể kìm lòng nổi, Thanh Mặc Nhan cũng không phải ngoại lệ.

Nửa đêm Như Tiểu Lam tỉnh lại. Trong lúc mơ màng nàng cảm thấy có chút khó thở, tựa như bị khối đá to đè nặng lên người.

Mở mắt ra liền thấy, Thanh Mặc Nhan không biết từ khi nào đã đè lên người nàng.

"Thanh Mặc Nhan..."

"Ân?" Thanh âm lười nhác còn mang theo tia buồn ngủ, ngón tay Thanh Mặc Nhan dò xét tiến vào.

"Bỏ ra mau, ta muốn đi ngủ." Như Tiểu Lam vô lực lẩm bẩm.

Hỗn đản, cầm thú, ta buồn ngủ!

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười rộ lên.

"Nàng cứ ngủ, ta chỉ muốn lấy chút hương."

Cơn buồn ngủ của Như Tiểu Lam lập tức biến mất không thấy đâu.

"Chàng, chàng muốn lấy hương bây giờ?"

"Nàng cứ ngủ đi." Thanh Mặc Nhan xoay người xuống giường, mang chiếc bình bạch ngọc lần trước tới.

"Đến cùng phải lấy bao nhiêu hương mới đủ a." Như Tiểu Lam có chút mờ mịt, Trường Hận chỉ nói muốn chế thuốc dẫn cần có hương của nàng, nhưng lại không nói rõ là muốn bao nhiêu.

Thanh Mặc Nhan không có việc gì cũng đến lấy một lần, chẳng phải là mỗi ngày nàng đều sẽ bị hắn ăn sao?

Thanh Mặc Nhan vén chăn lên.

Như Tiểu Lam nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Khiến nàng ngoài ý muốn chính là, lúc này đây Thanh Mặc Nhan thật sự chỉ lấy chút hương của nàng, rồi sau đó trở về nằm trên giường một lần nữa.

Không có chuyện gì xảy ra.

Trong bóng đêm nàng không khỏi mở to mắt.

Thanh Mặc Nhan cứ thế buông tha nàng? Không khoa học a, lấy những gì nàng biết về hắn, Thiếu khanh đại nhân làm sao có chuyện buông tha miếng thịt ở trước miệng mình.

Hay là... Bởi vì nàng còn quá nhỏ, sau khi hắn ăn qua miếng thịt này liền cảm thấy không có gì đặc biệt...

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nghiêng thân mình, hô hấp vững vàng, hiển nhiên đã ngủ say.

Không hiểu sao, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác mất mát.

Hừ, ăn xong liền muốn quỵt nợ, chàng không hiếm lạ ta, ta cũng không hiếm lạ chàng đâu.

Nghĩ đến đây, nàng giận dỗi hừ một tiếng, trở mình, đưa lưng về phía hắn.

Phía sau, Thanh Mặc Nhan như bị nàng làm kinh động, cũng nhích người về phía trước theo nàng.

Như Tiểu Lam một lần nữa dịch người vào trong giường.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên vươn cánh tay tới để trên eo nàng.

Nàng nghĩ muốn di chuyển, nhưng lại bị hắn kéo vào trong lòng.

Sau eo bị một thứ cứng rắn đụng vào, dọa nàng toàn thân cứng đờ.

Thanh Mặc Nhan thở dài, cúi đầu nói nhẹ bên tai nàng: "Hơn nửa đêm không ngủ cho tốt còn lộn xộn cái gì."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng lên, dọa nàng thành thành thật thật cứng đờ tại chỗ, không dám cử động.

Nàng bên này thành thật, Thanh Mặc Nhan lại khó có thể ngụy trang tiếp được nữa, miệng khô lưỡi khô khó mà đi vào giấc ngủ, tay đặt trên eo nàng liền thuận thế trượt xuống...

Như Tiểu Lam hít vào một ngụm khí lạnh.

Này có tính là nàng tự làm tự chịu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Đụng phải xích đu cũng có thể tới ăn vạ?

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ đã lộ ra ánh mặt trời.

Muốn cử động thân thể, kết quả phát hiện cả người đau nhức như bị ai đánh qua.

Thanh Mặc Nhan đáng chết!

Như Tiểu Lam vùi đầu vào trong gối.

Nghĩ đến tên nào đó đêm qua tham lam không ngừng xâm nhập, quấy rầy, nàng hận chỉ muốn nhào lên cắn hắn một cái.

Nhưng sự thực tàn khốc chính là, nàng thật sự đã nhào lên cắn hắn.

Kết quả hắn càng điên cuồng đòi hỏi hơn.

Ô ô ô...

Thiếu khanh đại nhân, lạnh lùng đạm mạc của ngài đâu rồi, tên nhiệt tình không kiềm chế được ở trên giường kia rốt cuộc là ai a.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, có người bước vào phòng.

Trong phòng của nàng ngày thường cực ít khi có nha hoàn ra vào, bởi vì thân phận đặc thù của nàng, thời điểm bọn họ ở trong phòng, tuyệt đối không cho phép nha hoàn được đi vào bên trong hầu hạ.

"Sao còn chưa rời giường?" Bên tai vang lên thanh âm nhẹ nhàng của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, nhìn thấy Thanh Mặc Nhan mặc một thân trường bào, đầu tóc đen nhánh không buộc lên cao, tùy ý buộc lại rũ ra sau người, làm nổi bật gương mặt hết sức nhu hòa cùng lịch sự tao nhã.

Phong thái này có chút không đúng a!

Như Tiểu Lam một lần nữa chôn mặt vào trong gối.

Thanh Mặc Nhan đi qua kỳ quái nhìn nàng: "Sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Hắn không nói lời này còn đỡ, vừa nói gương mặt Như Tiểu Lam liền nóng bừng: "Chỗ nào cũng không thoải mái." Nàng oán hận nói.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười rộ lên: "Lần sau ta đổi tư thế khác là được, Đại lý tự lục sự Cố tiên sinh am hiểu nhất là mấy thứ này, chờ ta tìm hắn học hỏi, lần trước không phải nàng cũng xem qua rồi sao, hôm nào chúng ta cùng nhau chọn một cái vừa lòng đi."

Như Tiểu Lam mở to miệng, ngây ngốc trừng mắt nhìn Thanh Mặc Nhan.

Lỗ tai của nàng không có vấn đề đi, người trước mắt này thật sự là Đại lý tự Thiếu khanh, là ngọc diện Diêm La trong mắt mọi người?

"Thanh Mặc Nhan, không phải chàng bị người khác đánh tráo rồi chứ?" Như Tiểu Lam không tin được chớp chớp mắt, hoàn toàn không chú ý tới chăn bị trượt xuống, lộ ra đầu vai trắng nõn.

"Nàng muốn tự mình thử xem không?" Thanh Mặc Nhan không chút để ý trả lời, duỗi tay tự cởi đai lưng của mình.

Như Tiểu Lam kinh sợ tóc đều nhanh dựng đứng lên.

Ban ngày ban mặt, không cần a!

Duỗi tay nắm lấy chăn, tự bọc bản thân lại kín mít.

"Chàng đi ra! Không được lại đây!" Như Tiểu Lam nghiến răng, hướng hắn rít gào.

Lại gần thêm chút nữa ta sẽ cắn chết chàng!

Uy hiếp của nàng ở trong mắt Thanh Mặc Nhan chỉ như một con thỏ đang giương nanh múa vuốt.

Dù có tức, có rít gào, hắn nhìn thấy cũng vẫn là con thỏ, không thể biến thành dã thú hung ác.

"Mau rời giường đi, hôm nay là ngày Thiệu Du lại mặt, trong phủ bày bàn tiệc, cô mẫu cũng muốn đem Tần Thiên Du về Ngô Lăng, nàng không dậy nhanh sẽ bị muộn giờ." Thanh Mặc Nhan cũng không thực sự cởi y phục chính mình ra, vừa rồi hắn chỉ là muốn dọa nàng một chút mà thôi.

"Tần tỷ tỷ hồi phủ?" Như Tiểu Lam lộc cộc bò dậy, hoang mang rối loạn tìm y phục.

Tần Thiệu Du ba ngày về phủ lại mặt, lão Hầu gia bày mấy bàn tiệc ở sau viện, trừ bỏ phu thê Tần Thiệu Du bọn họ ra, còn mời vài bạn cũ có quen biết với Thanh Hầu phủ. Lão Hầu gia ngồi ở phòng khách nói chuyện với khách nhân.

Úy Tử Ngang mang theo Tần Thiệu Du đến sau viện gặp mẫu thân cùng huynh trưởng của nàng.

Nhị thiếu gia mang theo Liễu Dương quận chúa cùng Ngũ thị cũng đã có mặt ở đây.

Tần Thiệu Du sắc mặt hồng nhuận, phúc lễ với mẫu thân nàng.

Vành mắt cô mẫu đỏ lên, duỗi tay kéo nữ nhi đứng dậy, lại nhìn Úy Tử Ngang, mặc trên người một thân phục sức giáo vệ Kim ngô vệ, rõ ràng là mới từ trong cung trở về, còn chưa kịp thay quần áo.

Úy Tử Ngang chắp tay chào hỏi mọi người.

Tần Thiên Du hâm mộ lôi Úy Tử Ngang qua: "Tử Ngang mau nói cho ta nghe, công việc ở Kim ngô vệ như thế nào?"

Nhị thiếu gia chống lỗ tai cũng muốn nghe, kết quả quay đầu phát hiện trên mặt Liễu Dương quận chúa mang theo một tia thần sắc khinh thường, nên hắn đành nhịn xuống tò mò trong lòng, ngược lại ngồi nhìn đánh giá Tần Thiệu Du.

Đồng dạng là xuất giá, hắn phát hiện lần này biểu muội của mình trở về vẻ mặt tỏa sáng lên không ít.

Nhìn lại hai nữ nhân bên người mình.

Trước kia khi chưa vào phủ hắn cảm thấy các nàng đều rất xinh đẹp, nhưng chờ đến khi cưới các nàng về bên người mới phát hiện ra, một đám nặng nề muốn chết, khi nhìn thấy hắn tất cả đều gục mặt xuống, làm trong viện của hắn một chút không khí sôi động cũng không có.

Hắn nguyên bản không có biện pháp với Liễu Dương quận chúa, ai bảo cô cô của nàng là Hoàng hậu đâu, nhưng mà ngày ấy thành thân hắn đã nắm được nhược điểm của đối phương, cho nên Liễu Dương quận chúa vẫn luôn có vẻ rất yếu thế.

Tần Thiên Du đang nói chuyện cùng với Úy Tử Ngang. Ngoài cửa Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tiến vào.

Tần Thiệu Du vừa thấy Như Tiểu Lam liền kéo nàng đi qua, vui mừng không thôi.

Một lần nữa Như Tiểu Lam phải đối mặt với hiện thực tàn khốc, ở trong mắt Tần Thiệu Du, nàng chính là món đồ chơi cho trẻ con.

Bàn tiệc sau viện được đặt trong tiểu hoa viên. Tuy rằng thời tiết vẫn chưa hoàn toàn ấm, nhưng bên ngoài có rèm chắn gió, mọi người ở trong đình vừa ăn vừa có thể thưởng thức phong cảnh.

Đám người Thanh Mặc Nhan cùng Úy Tử Ngang đi đến chỗ nam khách.

Bởi vì mẫu thân sắp rời khỏi kinh thành, Tần Thiệu Du có chút không lỡ, hai mẹ con nói chuyện rất lâu.

Như Tiểu Lam không muốn cùng Liễu Dương quận chúa và Ngũ thị ở riêng một chỗ, cho nên một mình đi vào trong vườn.

Sau viện Thanh Hầu phủ rất lớn. Không ít chỗ ngay cả nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đi qua một cánh rừng, nàng nhìn thấy một chỗ sân, cửa ngoài khóa chặt, hiển nhiên bên trong không có người ở.

Đẩy cửa viện, ổ khóa cư nhiên rơi xuống.

Như Tiểu Lam chú ý nhìn nhìn. Thấy ổ khóa đã hỏng không còn nhìn ra bộ dáng, hiển nhiên là mấy chục năm không có ai đụng qua.

Vào sân, Như Tiểu Lam đi lại khắp nơi.

Dưới cây đại thụ trong viện có một chiếc xích đu gỗ.

Như Tiểu Lam đi qua ngồi lên.

Xích đu gỗ phát ra thanh âm chi chi nha nha, nàng càng đưa càng cao.

Khi còn nhỏ, ông nội từng làm cho nàng một chiếc xích đu gỗ ở trên cây đại thụ trước cửa như thế này, cho nên bản lĩnh chơi đánh đu của nàng rất cao.

Nàng đang chơi vô cùng vui vẻ. Chợt thấy một bóng người vào sân.

Lúc đầu nàng cũng không để ý mấy, dù cho bên cạnh không có người bảo hộ nàng, nàng cũng có thể ở thời khắc mấu chốt triệu hồi chó ngốc ra cắn chết đối phương.

Cho nên nàng căn bản là không lo sợ mấy.

Gió thổi bay nhẹ góc váy của nàng. Nàng ngửa đầu về phía sau, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác gió thổi qua mặt.

Đột nhiên xích đu gỗ đụng phải thứ gì đó. Tạm dừng trong giây lát, nàng nghe thấy tiếng "ai u" kêu đau.

Mở to mắt, chỉ thấy tất cả vẫn như thường, xích đu gỗ tiếp tục lung lay.

Trên mặt đất truyền đến tiếng hừ nhẹ rất nhỏ.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn qua, trên mặt đất là một nam tử trẻ tuổi, hai tay che cằm chính mình, đau đến cả khuôn mặt rối rắm lại một chỗ.

Ai? Đây là từ đâu ra a, tại sao tự nhiên lại đâm vào xích đu của nàng.

Gia hỏa này muốn ăn vạ sao?

Nàng đang muốn dừng xích đu gỗ lại, ngoài viện đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi của nam tử: "Lục điện hạ! Ngài sao rồi!"

Lục điện hạ? Sẽ không khéo như thế đi, chơi xích đu cũng có thể đụng vào nhi tử Hoàng đế.

Như Tiểu Lam vừa dừng xích đu gỗ lại, lão Hầu gia liền dẫn người từ bên ngoài xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Mắt của ngài bị mù từ lúc nào vậy?

Lão Hầu gia mang theo người xông vào, vây quanh nam tử ngã trên mặt đất.

"Lục điện hạ!"

"Lục điện hạ ngài không có việc gì đi."

Mọi người nâng nam tử kia dậy, Như Tiểu Lam lúc này mới chú ý tới đó là một thiếu niên, cùng lắm mới mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mày mang theo chút dáng dấp của Hoàng đế, chỉ là trong mắt không có sự sắc bén như vậy.

Tương phản, khi mọi người nâng hắn dậy, hai tay hắn che cằm, máu không ngừng từ trên khóe miệng hắn chảy xuống, bộ dáng có chút chật vật.

Như Tiểu Lam dừng xích đu lại, lẳng lặng đứng đó nhìn.

"Nàng... Nàng là ai?" Lục điện hạ nhăn mặt, nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Lão Hầu gia nhanh chóng tiến lên: "Hồi Lục điện hạ, nàng là Như cô nương khuyển tử nhận nuôi, được Hoàng thượng sắc phong Minh Duyệt quận chúa."

"A... Là nha đầu điên này." Lục điện hạ che cằm đứng lên, hầm hầm chỉ vào Như Tiểu Lam nói: "Ngươi mắt bị mù sao, nhìn thấy bổn điện hạ còn dám cố ý đụng vào."

Như Tiểu Lam không chút sợ hãi trợn trắng mắt: "Ngươi mới bị mù đi, ta cũng không bắt ngươi đi tới đây, rõ ràng là ngươi đụng phải ta."

"Ngươi..." Lục điện hạ tức trắng mặt: "Ta là Hoàng tử, đi đâu đều là tự do của ta!"

"Đúng, là tự do của ngươi." Như Tiểu Lam nói cho có lệ: "Tự đụng trúng người khác cũng là tự do của ngươi."

Mọi người xung quanh không ngờ tới Như Tiểu Lam dám nói chuyện cùng Lục điện hạ như thế, tất cả đều kinh sợ mở to mắt.

Chỉ có lão Hầu gia được coi như là bình tĩnh nhất, hắn đã sớm kiến thức qua một mặt "không nói lý" của nha đầu kia, cho nên khuyên giải Lục điện hạ nói: "Điện hạ chớ nên tức giận, Minh Duyệt quận chúa tuổi còn nhỏ, điện hạ ngài ngàn vạn lần không cần chấp nhặt với nàng, điện hạ bị thương thế nào, có nặng lắm không, vẫn là nhanh chóng mời đại phu tới mới tốt."

Mọi người đỡ Lục điện hạ đi ra ngoài, Thanh Mặc Nhan vừa vặn bước vào cửa viện.

Khi Lục điện hạ đi qua, hắn đứng ở cạnh cửa, tuy rằng tuân thủ hành lễ theo quy củ, nhưng ánh mắt lạnh như băng lại chẳng khác nào dao nhỏ, khiến người ta không

dám nhìn thẳng.

Lục điện hạ đau liên tục xuýt xoa, miệng hàm hồ lẩm bẩm: "... Tiểu nha đầu, ngươi chờ đó cho ta..." Lão Hầu gia ở một bên cũng đi theo ra ngoài.

"Chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam mím môi ủy khuất: "Nói ra có lẽ chàng không tin, là tự hắn đụng vào xích đu gỗ."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, một tay ôm qua vai nàng: "Nàng về trước đi."

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ, chỉ có thể về sân trước.

Thanh Mặc Nhan đơn giản thay một thân y phục rồi đi ra ngoài, mãi đến khi chạng vạng tối mới quay về.

"Thanh Mặc Nhan, người đụng vào ta thực sự là Lục điện hạ?" Như Tiểu Lam chờ lâu đã sớm không có kiên nhẫn, Thanh Mặc Nhan muộn như thế mới trở về, nhất định là gặp phải phiền toái.

"Ân." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt đáp lời, đi đến sau bình phong thay quần áo.

"Vì sao Lục điện hạ lại tới phủ chúng ta?" Như Tiểu Lam ở bên ngoài hỏi.

"Lục điện hạ là vụng trộm chạy ra khỏi cung, hôm nay trong số những khách nhân phụ thân mời đến, vừa lúc có tiên sinh dạy bắn cung cưỡi ngựa cho hắn, hắn liền đi theo trà trộn vào trong phủ."

"Cầm hắn không sao đi?" Lần đụng phải kia rất mạnh, Như Tiểu Lam không tin đối phương không có chuyện gì.

"Nứt xương cằm, vết thương rất nặng, kinh động đến cả Hoàng thượng." Thanh Mặc Nhan đổi xong y phục đi ra: "Hơn nữa Lục điện hạ cực được Thái hậu yêu thích. Lúc này đây bị thương, Thái hậu liền đem tất cả cung nhân hầu hạ bên người Lục điện hạ ra đánh đến chết, răn đe cảnh cáo."

Như Tiểu Lam rùng mình, mạng người trong cung thật không đáng giá tiền a.

"Hoàng thượng có nói gì hay không?" Như Tiểu Lam tha thiết trông mong nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan nghiêng người nhìn nàng một cái: "Sợ?"

Như Tiểu Lam cười hắc hắc, tiến lại gần dán lên người hắn: "Có chàng ở đây, ta mới không sợ đâu."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan lại không có nửa điểm ý cười: "Hôm nay sao nàng đi vào trong viện kia được?"

"Khóa trên cửa hỏng rồi."

"Có nhìn thấy người nào khả nghi không?"

"Không có a." Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút: "Ta không thấy ai cả, thời điểm Lục điện hạ xuất hiện cũng không thấy có người đi theo hắn."

Nghe Thanh Mặc Nhan nhắc tới, Như Tiểu Lam cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

Lục điện hạ tốt xấu gì cũng là Hoàng tử, làm sao có khả năng một mình chạy đến đây.

"Thanh Mặc Nhan, có phải chàng biết chuyện gì hay không?"

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lát: "Mấy ngày này nàng cứ ở trong viện, dù cho phụ thân ta có gọi nàng đi, nàng cũng không được tự tiện hành động."

Như Tiểu Lam kinh sợ trợn tròn mắt: "Chẳng lẽ... Việc Lục điện xuất hiện là có người cố ý an bài?"

"Khó nói." Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng, đáy mắt toàn là tia lạnh băng.

Muốn đánh chủ ý lên người vật nhỏ của hắn? Dù cho đối phương có là dòng họ hoàng thất, hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng qua mấy ngày, buổi sáng hôm nay Thanh Mặc Nhan vừa rời khỏi phủ, phía sau trong cung liền phái người tới.

"Thái hậu mời Minh Duyệt quận chúa tiến cung, nói là nhiều ngày không nhìn thấy ngài, vô cùng thương nhớ, muốn ngài tiến cung bồi lão nhân gia nói chuyện." Thái giám trong cung ý cười trong suốt.

Trong lòng Như Tiểu Lam liền nâng lên.

Thanh Mặc Nhan cũng không nói với nàng Thái hậu sẽ mời nàng tiến cung.

Thái giám thấy nàng do dự, vì thế nhẹ giọng thúc giục nói: "Minh Duyệt quận chúa, ngài mau chút, Thái hậu lão nhân gia nàng còn đang ở trong cung chờ ngài đâu."

Như Tiểu Lam đáp lời, khi vào phòng thay quần áo liền nhân cơ hội triệu hồi chó ngốc ra, viết qua loa một tờ giấy rồi buộc lên trên vòng cổ chó ngốc: "Mau đi tìm Thanh Mặc Nhan!"

Trong cung cũng không phải nơi hài hòa gì, Thanh Mặc Nhan không có ở đây, nàng chỉ cảm thấy cả người đều không được tự nhiên.

Thay xong y phục đi ra, kết quả đi tới ngoài cửa phủ, nàng nhìn thấy lão Hầu gia cũng thay đổi một thân quan phục, chờ ở bên xe ngựa.

"Tiểu Lam đến, mau chút lên xe đi."

Như Tiểu Lam ngây người.

Ây nha... Lão già này đây là muốn tiến cung cùng nàng?

Nhìn nhìn mấy tử sĩ đi theo bên người, bọn họ tuy rằng là do Thanh Mặc Nhan an bài, nhưng sau khi tiến cung bọn họ lại không thể theo nàng vào.

Nói cách khác, sau khi tiến cung, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ở trong lòng âm thầm kêu gọi, Thanh Mặc Nhan, chàng đang ở đâu? Mau đến nhanh a, một mình ta đây sao chống đỡ nổi...

Xe ngựa một đường đi đến trước cửa cung.

Lão Hầu gia cùng Như Tiểu Lam xuống xe, thái giám mang theo bọn họ vào cung, đi thẳng đến cung Thái hậu.

Khiến Như Tiểu Lam ngoài ý muốn chính là, lão Hầu gia một đường đều đi theo bên người nàng.

Thái hậu thấy Như Tiểu Lam liền hiền lành gọi nàng tới bên người, đầu tiên là nói chút chuyện không mấy liên quan, rồi sau đó đề tài vừa chuyển, đột nhiên hỏi nàng về chuyện ngày ấy đụng bị thương Lục điện hạ.

Trong lòng Như Tiểu Lam lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

Không đợi nàng mở miệng, chợt nghe thấy lão Hầu gia nói: "Tiểu Lam tâm tính vẫn còn trẻ con, tuy rằng khiến Lục điện hạ bị thương chỉ là vô tình, nhưng tội cũng không thể hoàn toàn bỏ qua, mấy ngày nay nàng luôn ở trong viện hối lỗi, hy vọng Thái hậu cho nàng một cơ hội sửa đổi, gặp mặt tạ lỗi với Lục điện hạ."

Như Tiểu Lam nửa giương miệng, thật vất vả mới đem câu nói nghẹn trong lòng nuốt trở về.

Lão Hầu gia, mắt của ngài bị mù từ lúc nào vậy?

Gặp mặt tạ lỗi... Rõ ràng là hắn đụng phải ta trước có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262: Chọc phải tổ kiến lửa

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ đi theo cung ma ma đến cung Lục điện hạ.

Vì sao lại muốn nàng đi tạ lỗi với Lục điện hạ a, rõ ràng là người kia tự mình chạy đến thân mật với xích đu, còn đụng nứt xương cằm.

Lão Hầu gia đi ở phía sau nàng, thấp giọng nói chuyện với thái giám, ánh mắt thường thường nhìn về hướng nàng.

Lục điện hạ vốn đã qua tuổi ra khỏi cung sống tự lập, nhưng vì bị thương, cho nên Thái hậu an bài cho hắn ở lại trong cung dưỡng thương trước.

Cung ma ma đi đến ngoài đại điện, hướng vào phía trong thông truyền, chỉ chốc lát sau đã thấy một tiểu thái giám đi từ trong điện ra, cung kính nói: "Lục điện hạ mời Minh Duyệt quận chúa đi vào."

Như Tiểu Lam không tiếng động thở dài, chỉ có thể căng da đầu đi vào.

Lục điện hạ nằm ở trên giường, vải quấn cố định thuốc ở trên cằm.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy bộ dáng này của hắn, nhất thời không nhịn được, liền cười phun ra tiếng.

Gương mặt Lục điện hạ lập tức đen như đáy nồi.

"Cười, cười, ngươi cảm thấy bộ dạng này của ta rất buồn cười sao? Người tới, vả miệng cho ta, ta xem ngươi còn cười được nữa không!"

Hắn gào nửa ngày, cung nữ đứng bên cạnh lại không dám động qua, tất cả đều dùng mắt nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam sau lưng cung ma ma.

Kia chính là người hầu hạ bên cạnh Thái hậu, nàng không nói lời nào, ai cũng không dám động thủ.

Cung ma ma tiến lên hành lễ: "Lục điện hạ, đây là Minh Duyệt quận chúa, không phải người ngài nói muốn đánh là có thể đánh."

Lục điện hạ trợn trừng mắt: "Cái gì mà quận chúa, bất quá chỉ là dã nha đầu không cha không mẹ, đừng tưởng là ta không biết... Nếu không phải Đại lý tự Thiếu khanh nhận nuôi nàng, nàng đã sớm ra đường ăn xin đi."

Nghe lời đối phương nói, lông mày Như Tiểu Lam lập tức liền dựng lên.

Lục điện hạ đang nổi nóng, căn bản không chú ý đến biểu cảm biến hóa của Như Tiểu Lam, không coi ai ra gì nói: "Không phải nói nàng tới đây xin lỗi ta sao, tại sao còn đứng yên một chỗ, ta khát, để nàng mang nước đến đây."

Cung nữ rót nước, bưng đến trước mặt Như Tiểu Lam.

Đây là tình huống gì?

Bảo nàng mang nước qua hầu hạ tiểu tử này? Nghĩ cũng thật tốt...

Như Tiểu Lam tiếp nhận chén trà, lại đứng bất động.

"Thế nào, muốn tới xin lỗi mà đến nửa điểm thành ý cũng không có?" Lục điện hạ cười lạnh.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, đột nhiên mỉm cười: "Từ trước đến nay ta chưa từng làm qua chuyện như thế này bao giờ, cho nên khả năng sẽ làm không tốt."

Nàng biết rõ dung mạo chính mình tuy rằng không được gọi là tuyệt sắc, nhưng lại rất đáng yêu, bán manh tuyệt đối có hiệu quả.

Quả nhiên, Lục điện hạ bị mỉm cười bất thình lình này làm cho kinh ngạc, sững sờ ở nơi đó một lúc lâu không khôi phục tinh thần được.

Cuối cùng hắn nói thầm một câu: "Không nghĩ tới tiểu nha đầu này lớn lên cũng không đến nỗi nào."

Cung ma ma thấy thế cười nói: "Minh Duyệt quận chúa bồi Lục điện hạ nói chuyện, lão nô đứng ở bên ngoài chờ." Nói xong xoay người bước ra ngoài trước.

Như Tiểu Lam bưng nước đi qua, Lục điện hạ lại không tiếp lấy.

Nằm ngửa, lười biếng nói: "Ngươi đút cho ta uống."

Ta phi!

Đút cho ngươi uống, ngươi vì sao không lên trời luôn đi.

Như Tiểu Lam oán thầm trong lòng, trên mặt lại cười hì hì, bộ dáng nhìn qua vô hại, duỗi tay về phía trước, dừng bước, "ai u" một tiếng, ly trà trực tiếp đổ hết ra, tất cả đều dừng ở trên người Lục điện hạ.

Các cung nữ kinh hoảng tiến lên xử lý giường bị ướt.

Lục điện hạ hầm hầm vung tay lên, ngăn cản đuổi các nàng qua một bên: "Đưa cho nàng chén khác."

"Còn muốn ta đút sao?" Như Tiểu Lam ra vẻ nghiêm túc hỏi.

"Đương nhiên." Lục điện hạ nửa ngồi dậy, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem, một chén này nàng còn có thể đùa bỡn ra cái dạng gì.

Như Tiểu Lam tiếp nhận chén trà, lần này không chút che giấu, trực tiếp "ai u" một tiếng, hất lên mặt Lục điện hạ.

Nước trà không tính là quá nóng, nhưng mà trong nước lại có không ít lá trà, dính đầy lên mặt Lục điện hạ.

Như Tiểu Lam cầm chén trà không trong tay: "Ngươi còn muốn uống sao?" Biểu cảm trên mặt lại giống như đang nói: Còn muốn để ta hất nước lên mặt ngươi?

Gân xanh trên trán Lục điện hạ nổi hết lên: "Có tin ta chém chết ngươi hay không!"

Như Tiểu Lam lùi về phía sau hai bước.

Đang lúc mọi người cho rằng nàng là sợ hãi, chuẩn bị quỳ xuống cầu xin tha thứ, Như Tiểu Lam lại lấy âm lượng siêu cao rống giận về phía Lục điện hạ.

"Cứu mạng a, Lục điện hạ muốn giết người!" Như Tiểu Lam gân cổ lên kêu chạy về hướng ngoài điện.

Bao gồm cả cung nữ, tất cả mọi người đều ngây ngốc tại chỗ.

Các nàng ở trong cung cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhưng lại chưa từng thấy qua loại chuyện như thế này, điện hạ các nàng rõ ràng còn chưa làm gì, vậy mà nàng cứ thế hô lớn rồi chạy đi, quy củ của nàng rốt cuộc là học từ ai a.

Như Tiểu Lam chạy đến ngoài điện, cung ma ma đứng bên ngoài nghe thanh âm vội vàng chào đón.

Như Tiểu Lam lại không ngừng lại bước chân, một đường chạy đi, quả thực so với thỏ còn nhanh hơn.

Lão Hầu gia trợn mắt há hốc mồm nhìn Như Tiểu Lam chạy qua bên người hắn, mang theo cơn gió thổi bay bộ râu hắn lên.

"Đây là... Đây là chuyện gì?"

"Lão nô cũng không biết, vừa rồi ở trong điện vẫn còn tốt, Minh Duyệt quận chúa đột nhiên nói Lục điện hạ muốn giết nàng..."

Cung ma ma đã lớn tuổi, không đuổi kịp Như Tiểu Lam, đành phải sai hai tiểu thái giám đuổi theo sau.

Lão Hầu gia gấp đến giậm chân.

Hắn thật vất vả mới tìm được cách lấy lòng Thái hậu, hắn biết người Thái hậu thích nhất là Lục điện hạ, hơn nữa đối với Như Tiểu Lam cũng không tồi, nếu hắn có thể khiến Như Tiểu Lan đến tạ lỗi với Lục điện hạ, như vậy vừa giúp hai bọn họ hòa giải làm vừa lòng Thái hậu, lại vừa lấy được lòng Lục điện hạ, dù cho không có Thanh Mặc Nhan, hắn cũng không cần lo lắng Hầu phủ ngày sau sẽ tụt dốc.

Nhưng ai biết hai người vừa mới gặp mặt đã náo loạn ra thế này.

Lục điện hạ thân phận tôn quý, tính tình tự nhiên có chút kiêu ngạo, còn Như Tiểu Lam kia... Ai, hắn làm sao lại quên mất, tính tình nàng cũng không phải hiền lành gì.

Tất cả đều do Thanh Mặc Nhan, đi theo bên người hắn quá lâu, tính tình nha đầu này cũng trở nên không tốt.

Trong chớp mắt đã không biết Như Tiểu Lam chạy đến đâu, cung ma ma gấp gáp tìm người khắp nơi, Lục điện hạ cũng từ trong điện đi ra, nếu không phải trên cằm còn đang đắp thuốc, hắn cơ hồ muốn ném hết mấy tên thái giám ngăn cản hắn đi, lao ra đi tìm Như Tiểu Lam tính toán sổ sách.

"Nha đầu chết tiệt kia đâu! Tìm ra nàng ngay lập tức cho ta!" Lục điện hạ tức đến cả người run rẩy.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn bị một nữ hài tử đùa bỡn như vậy.

Ngày đó ở Thanh Hầu phủ, từ xa hắn nhìn thấy ở trên xích đu có một nữ hài tử đáng yêu, vì thế liền muốn đi qua bắt chuyện.

Không nghĩ tới đối phương căn bản là nhắm mắt chơi đánh đu, hoàn toàn không chú ý tới hắn đã đi đến trước mặt, xích đu gỗ lập tức đánh trúng cằm hắn.

Không chỉ có như thế, nàng còn không có chút quy củ, không nhận lỗi với hắn không nói, còn dùng nước trà hất vào hắn.

Như Tiểu Lam lúc này đã sớm chui vào trong vườn trong cung Thái hậu, nàng biết chính mình đã chọc phải tổ kiến lửa, cho nên trước lúc Thanh Mặc Nhan tới, đánh chết nàng cũng không thể lộ diện.

Dù sao Hoàng thượng cùng Thái hậu đều biết nàng là người không hiểu quy củ, vậy nên cứ dứt khoát không hiểu đến cùng đi.

Tìm được cây đại thụ, Như Tiểu Lam trèo lên thân cây, tới ngọn cây lại thấy cây này quá lùn, vì thế lại chuyển đến cái cây cao hơn ở bên cạnh.

Này thật đúng là đứng trên cao nhìn thấy mọi thứ, Như Tiểu Lam trốn trên ngọn cây, cúi đầu nhìn cung nữ cùng thái giám loạn thành một đoàn ở trong vườn, đến ngay cả lão Hầu gia cũng đi theo tìm kiếm, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng thống khoái.

Ta thật là thông tuệ...

Ta thật là quá cơ trí!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Hoàng đế chỉ hôn, là của ta ai cũng không đoạt được

Chuyện xảy ra giữa Như Tiểu Lam cùng Lục điện hạ rất nhanh đã truyền đến tai Thái hậu.

Thái hậu vội vàng phái người đi tìm Như Tiểu Lam, kết quả nửa canh giờ trôi qua, đám thái giám vẫn không tìm thấy người đâu.

"Tại sao lại không tìm thấy người!" Thái hậu có chút không kiên nhẫn.

Thân phận hiện tại của Như Tiểu Lam không thể so với trước kia, nếu nàng xảy ra chuyện ở trong cung, đến lúc đó Hoàng thượng tất nhiên sẽ phải ra mặt.

Lại còn có một nhân vật như Đại lý tự Thiếu khanh nữa, người khác đều nói hắn là ngọc diệm Diên La, nhưng mà đối với tiểu nha đầu kia, hắn lại phi thường để bụng.

Thái hậu đang nghĩ ngợi, ngoài điện bỗng truyền đến thanh âm the thé của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Mọi người trong điện khom người nghênh giá, lão Hầu gia cũng đứng ở một bên.

Hoàng đế một thân long bào sắc vàng bước nhanh mà vào, ở sau lưng hắn còn đi theo một người.

Lão Hầu gia nhìn trộm một chút, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Người nọ đúng là Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan theo sát phía sau Hoàng đế, mặt không biểu cảm, tựa như không phát hiện ra phụ thân hắn cũng đang có mặt ở đây, trực tiếp đi qua trước mặt đối phương, tiến lên thi lễ với Thái hậu.

Hoàng đế cũng hành lễ với Thái hậu.

"Sao hôm nay Hoàng thượng lại rảnh rỗi mà tới đây?" Thái hậu lệnh cung nữ bưng trà lên.

Hoàng đế ha hả cười: "Trẫm cùng Mặc Nhan ở thư phòng đánh cờ, nghe nói Tiểu Lam tiến cung, cho nên qua đây nhìn xem... Đúng rồi, nha đầu Tiểu Lam kia đâu, trẫm phong nàng làm Minh Duyệt quận chúa, nàng như thế nào còn chưa tới hành lễ với trẫm?"

Lời vừa nói ra, tất cả cung nhân đều đồng loạt cúi thấp đầu.

Hoàng đế lại nhìn về phía lão Hầu gia: "Nha đầu kia không phải cùng tiến cung với ngươi sao, nàng ở đâu?"

Lão Hầu gia lập tức quỳ rạp xuống đất: "Đều do vi thần quản giáo không chu toàn, Tiểu Lam nàng chọc giận Lục điện hạ... Sau đó chạy trốn."

Hoàng đế ngẩn người, Thái hậu gọi cung ma ma tới, kể lại chuyện đem Như Tiểu Lam đi gặp Lục điện hạ qua một lần, Hoàng đế nghe xong đột nhiên cười rộ lên.

"Chạy trốn... Quỷ nha đầu này, chỉ bằng từng đấy quỷ tâm của lão Lục mà cũng nghĩ hù dọa được nha đầu kia..."

Nghe tiếng cười của Hoàng đế, tất cả mọi người đều có chút mông lung.

Đều nghe nói Hoàng thượng vô cùng yêu thích nha đầu Thiếu khanh nhận nuôi, không nghĩ tới đến ngay cả khi Lục điện hạ bị nha đầu kia bắt nạt, hắn cũng mặc kệ.

Thái hậu không vui nói: "Lục điện hạ bị thương không nhẹ, Hoàng thượng còn cười được."

Hoàng đế thật vất vả mới thu được ý cười: "Trẫm tại sao không được cười, lão Lục tự mình ra khỏi cung, trẫm không phạt hắn đã là nể tình hắn đang bị thương rồi, bằng không... Hừ."

Thái hậu cũng biết là Lục điện hạ sai trước, vội vàng hòa giải: "Ai gia cảm thấy Tiểu Lam đứa nhỏ này cùng Lục điện hạ cũng coi như có duyên, ai biết được lần này hai người lại nháo loạn ra như vậy, Tiểu Lam đến bây giờ còn chưa tìm được, hoàng cung lớn như thế, cũng không biết nàng chạy đi đâu a."

Thái hậu vừa dứt lời, lão Hầu gia một lần nữa cúi đầu: "Tất cả đều là lỗi của vi thần, không dạy tốt quy củ cho Tiểu Lam, khiến Thái hậu sợ hãi."

Hoàng đế đột nhiên hừ một tiếng: "Trẫm chính là thích một mặt bướng bỉnh của nha đầu kia, đừng nhắc đến cái gì mà quy củ với trẫm."

Một câu nói liền khiến lão Hầu gia bị nghẹn sắc mặt xanh mét.

"Mau đi tìm nha đầu kia về đây cho trẫm, trẫm còn có việc muốn nói với nàng."

Nhóm thái giám tuân lệnh, vội vàng chạy đi tìm người.

Thanh Mặc Nhan vẫn luôn lẳng lặng đứng ở bên cạnh Hoàng đế, không nói một lời.

Lão Hầu gia vài lần nhìn trộm, lại thấy mắt con trai hắn luôn nhìn thẳng, cũng không thèm nhìn tới hắn ở bên này.

Nhóm thái giám tìm nửa ngày, nhưng vẫn không tìm thấy người, gấp đến độ sắp khóc.

Thái hậu thấy sắc mặt Hoàng đế trở nên giận dữ, liền nói: "Không biết Hoàng thượng tìm Tiểu Lam là có chuyện gì?"

"Trẫm muốn chỉ hôn cho nàng."

Nghe xong lời này, lão Hầu gia ngẩng đầu lên một chút, trong mắt hiện lên ánh sáng chờ mong.

Thái hậu nhíu chặt mày: "Đáng tiếc Tiểu Lam nha đầu này phúc mỏng, thọ hạn quá ngắn... Lúc trước ai gia cũng từng nghĩ đến chuyện chỉ hôn cho nàng, lại cảm thấy tuổi nàng quá nhỏ, cộng thêm chưa hiểu chuyện, vẫn luôn cảm thấy không thích hợp... Hoàng thượng thấy Lục điện hạ như thế nào?"

Hoàng đế không nghĩ tới mẫu hậu mình lại nhắc đến Lục hoàng tử, không khỏi sửng sốt.

"Ngài nói lão Lục?"

Thái hậu gật đầu: "Qua mấy năm nữa, đợi tính tình hắn trầm ổn hơn, tất sẽ tốt hơn, hắn lại rất thích nha đầu kia."

"Không phải Tiểu Lam đụng nứt xương cằm hắn, hắn còn ầm ĩ muốn chém đầu nàng sao?" Hoàng đế hiếu kỳ nói.

Thái hậu cười thở dài: "Nam nhân các ngươi a..." Rõ ràng là rất thích, trong miệng lại luôn kêu đánh kêu giết.

Hoàng thượng cũng cười rộ lên theo: "Trẫm vẫn không hiểu, nhưng mà trẫm đã tìm được cho nàng một người tốt, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nha đầu này."

"Không biết người Hoàng thượng nói là công tử nhà ai?"

Hoàng đế chỉ vào Thanh Mặc Nhan đứng bên cạnh.

Thái hậu ngây ngẩn cả người, cơ bắp trên gò má lão Hầu gia nhảy dựng, tiếp theo không chịu khống chế run rẩy vài cái.

"Hoàng thượng, ngài đây là..." Thái hậu khó nén kinh ngạc trong đáy mắt.

"Mặc Nhan chỉ là nhận nuôi nha đầu kia, cũng không phải nhận nàng làm nghĩa nữ của mình, Mặc Nhan đối với nàng thế nào, tin tưởng mọi người đều thấy ở trong mắt, mấy vụ án của Đại lý tự cùng Thuận thiên phủ, nha đầu kia đều có thể trợ giúp hắn, trẫm cảm thấy mối hôn sự này vô cùng thích hợp."

Thái hậu rất nhanh từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại.

Hoàng thượng là nhi tử nàng sinh ra, tính cách hắn thế nào, Thái hậu là người hiểu rõ nhất.

Có thể trở thành Hoàng đế, hắn tuyệt không phải quân chủ nhân từ gì, trái lại, để có thể đạt được mục đích, đến ngay cả nhi tử của mình hắn cũng có thể bỏ được.

Bát hoàng tử Vu Phong Hoa chính là một ví dụ, nam nhi đang êm đẹp như vậy, chỉ bởi vì sinh ra có tướng nữ nhi, liền bị Hoàng đế âm thầm lấy làm lợi thế lấy lòng Bắc Phiên, vạn nhất ở phương diện vũ lực không địch lại đối phương, sẽ đem hắn đưa đi.

Hắn có thể đem hôn sự này cấp cho Thanh Mặc Nhan, tất có đạo lý của hắn.

Chỉ trong chớp mắt, Thái hậu liền nghĩ thông suốt hết thảy, cười nói: "Nếu đã là Hoàng thượng làm chủ, kia liền để Tiểu Lam phối ngẫu với Thiếu khanh đi, Thiếu khanh dáng vẻ đường đường, không biết bao nhiêu thiên kim nhìn trộm mà rơi lệ đâu."

Mặt sau câu nói này toàn là những câu nói khen tặng của Thái hậu.

Sở dĩ Thanh Mặc Nhan vẫn luôn chưa cưới vợ, nguyên nhân lớn nhất là do bị phụ thân hắn áp chế, lão Hầu gia vẫn luôn muốn tìm cho hắn một thê tử yếu thế, một thê tử có thể bị hắn khống chế ở trong tay.

Nhưng mà ở kinh thành, người như vậy thật sự không dễ tìm, cho nên việc này cứ thế bị kéo dài.

Không nghĩ tới hôm nay Hoàng đế thế nhưng chủ động tứ hôn cho Thanh Mặc Nhan, cư nhiên muốn hắn cưới tiểu yêu tinh làm người ta đau đầu kia.

Không được, tuyệt đối không được!

Nếu hắn thực sự cưới Như Tiểu Lam, sau này còn không phải sẽ cưỡi lên đầu hắn sao, hắn làm sao có thể đấu lại Thanh Mặc Nhan được.

"Hoàng thượng..." Lão Hầu gia cung kính quỳ xuống: "Việc này trăm triệu lần không thể a."

Hoàng đế không vui hạ mí mắt: "Ngươi có gì bất mãn?"

"Người ngoài đều nói Tiểu Lam là do Mặc Nhan nhận nuôi, hiện tại đột nhiên lại trở thành thê tử của hắn... Này, này nếu truyền ra ngoài mà nói, sẽ không khỏi bị người ta bàn tán không hay đi."

Hoàng đế nâng mi: "Tiểu Lam cũng không phải người của Hầu phủ các ngươi, đến ngay cả họ cũng chưa từng theo các ngươi, sao phải sợ những lời bàn tán không hay."

"Hoàng thượng..."

"Đủ rồi!" Hoàng đế không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của lão Hầu gia: "Mau sai người tìm Tiểu Lam trở về."

Nhóm thái giám run rẩy, không phải bọn họ không ra sức, mà là thật sự tìm không thấy Minh Duyệt quận chúa a.

Thanh Mặc Nhan lúc này mới chắp tay tiến lên một bước: "Hoàng thượng, để vi thần đi thôi."

Hoàng đế gật đầu.

Thanh Mặc Nhan thong dong ra khỏi đại điện, ngẩng đầu lên nhìn khắp nơi xung quanh.

Trong gió ẩn ẩn truyền đến mùi hương đã trở nên quen thuộc với hắn.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan khẽ cong lên, đi nhanh đến chỗ trong vườn.

Sau hôm nay, nàng chính là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của hắn, tuy rằng mọi chuyện làm có chút vội vàng, nhưng mà vẫn tốt hơn là để nàng rơi vào trong tay người khác.

Bước đến dưới một gốc cây cổ thụ, Thanh Mặc Nhan ngước mắt lên, khẽ gọi: "Tiểu Lam."

Giữa tán cây, một bóng hình nhảy xuống, nhẹ nhàng uyển chuyển như mèo con, nhảy vào trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Phụ tử oán hận, ta là quái vật nàng có sợ không?

Khi Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi hoàng cung, lão Hầu gia cũng đi cùng bọn họ.

Hoàng đế tuy không ban ý chỉ xuống, nhưng đã có khẩu dụ, chỉ hôn cho Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Nhanh như thế đã định rồi?" Như Tiểu Lam có chút không thể tin được.

"Đương nhiên, chẳng lẽ nàng còn muốn thành thân với ai khác?" Thanh Mặc Nhan nắm tay nàng, cố ý nhéo nàng thật mạnh.

Như Tiểu Lam đau nhe răng, muốn rút tay ra lại bị hắn nắm càng chặt.

Ra khỏi cửa cung, lão Hầu gia đi nhanh vài bước đuổi kịp bọn họ: "Mặc Nhan, việc này ngươi phải nghĩ cho kỹ, sau này chắc chắn sẽ có không ít lời đồn đãi khó nghe truyền ra ngoài, Tiểu Lam bây giờ đã là quận chúa, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ có người nói ngươi muốn nịnh bợ dòng dõi hoàng thất..."

Thanh Mặc Nhan dừng bước chân, xoay người nhìn phụ thân hắn, ngay cả Như Tiểu Lam cũng dừng lại theo. Nghiêng đầu, đôi mắt mèo vụt lên ánh sáng trong suốt nhu hòa.

"Lời đồn đãi khó nghe ta nghe còn thiếu sao." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, từ trong giọng nói hoàn toàn không nghe ra được cảm xúc của hắn. Đối với phụ thân hắn, hắn lãnh đạm tựa như đối mặt với một người xa lạ.

"Ngươi cứ phải nói chuyện như thế với phụ thân ngươi?" Lão Hầu gia nhịn không được trừng lớn mắt.

"Xử sự như vậy mới giống phụ thân ta." Thanh Mặc Nhan trào phúng nói: "Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, thỉnh phụ thân không cần phải nghĩ nhiều, chuyện trước kia ta có thể không so đo với phụ thân, ngươi muốn đè nặng hôn sự của ta, ta cũng không oán hận lấy một câu, nhưng đối với những thứ ta chân chính muốn có được, còn thỉnh phụ thân không cần nhúng tay vào, miễn cho đến lúc đó mặt mũi hai bên lại trở nên khó coi."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Trực tiếp làm rõ mọi chuyện với đối phương như vậy, Thanh Mặc Nhan vẫn là lần đầu tiên.

Gân xanh lão Hầu gia nổi hết lên.

"Ngươi cái đồ nghiệp chướng!"

"Lời này của phụ thân thật sự là quá đúng, nghiệp chướng." Thanh Mặc Nhan híp mắt, ẩn giấu hàn ý nhàn nhạt nơi đáy mắt: "Nếu lúc trước phụ thân trực tiếp giết chết ta đi, có lẽ sẽ không có đủ loại chuyện phiền lòng như hôm nay."

Ở trước cái nhìn chăm chú trợn mắt há hốc mồm của lão Hầu gia, Thanh Mặc ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

"Đi Hồng phố, Thiên Nhạc phường." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc.

Sườn mặt Thanh Mặc Nhan nhìn qua tựa như bị kết băng, Như Tiểu Lam nhận ra tâm tình hắn không tốt, lôi kéo góc áo hắn.

"Chàng tức giận?"

"Không có."

"Còn nói không có, sắp kết thành tảng băng luôn rồi." Như Tiểu Lam lẩm bẩm.

Nghe xong lời này, khóe miệng Thanh Mặc Nhan ngược lại gợi lên ý cười yếu ớt: "Chút chuyện này còn chưa đủ để khiến ta tức giận."

Nhiều năm như thế, nếu vì chuyện này mà tức giận, hắn đã sớm tức chết từ lâu rồi.

"Trước kia ta luôn không rõ, phụ thân vì sao luôn không vừa mắt với ta, bất luận ta nỗ lực đến đâu cũng không chiếm được sự công nhận của hắn, không phải ta làm không tốt, mà là hắn căn bản không muốn nhìn thấy ta được sống tốt."

"Là do mắt hắn mù!" Như Tiểu Lam tức giận.

Nhìn bộ dáng vật nhỏ căm giận bất bình thay hắn ngược lại làm hắn nở nụ cười.

"Vật nhỏ, có lẽ ta thật sự là quái vật. Nàng có sợ không?"

Như Tiểu Lam chớp mắt to: "Quái vật?"

Cộng hai đời lại, nàng nghe nhiều nhất chính là từ "quái vật" này, tất cả đều được dùng ở trên người nàng.

Ở hiện đại, mặc kệ nàng đi đến đâu cũng nghe thấy mọi người gọi nàng như vậy, khi đi học bởi vì nàng có thể nhìn thấy một số thứ người khác không thể nhìn thấy,

cho nên các bạn học liền nói nàng là kẻ lừa đảo, lại lớn thêm chút nữa, mọi người luôn xa lánh nàng, đến ngay cả tới thế giới này rồi cũng thế, nàng biến thành mèo hương, liền bị cho là "yêu quái".

"Chàng sao có thể là quái vật?" Như Tiểu Lam khó hiểu nói.

Thanh Mặc Nhan không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, mà là nghiêm túc nhìn nàng: "Nếu ta là quái vật mà nói, nàng có sợ không?"

Như Tiểu Lam cong mắt mèo, thò lại gần hôn lên mặt hắn một cái.

"Ta chỉ biết chàng là người đối với ta tốt nhất."

Lời nàng nói chính là những gì trong lòng nàng nghĩ, dù cho ở trong mắt người khác hắn là ác quan thủ đoạn còn tàn khốc hơn cả ngọc diệm Diêm La, nhưng hắn lại chưa bao giờ làm thương tổn nàng qua.

Nàng không hiểu những đạo lý lớn lao kia, nàng chỉ biết hắn đối xử rất tốt với nàng, mặc kệ thân phận hắn là gì, mặc kệ hắn là người như thế nào.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, sau một lúc lâu đột nhiên duỗi tay kéo nàng ngồi lên đùi chính mình.

"Đúng rồi, lúc trước nàng sai chó ngốc tới truyền tin cho ta..." Hắn lấy từ trong lòng ngực ra một tờ giấy.

Đó là mẩu thư trong lúc hốt hoảng nàng lưu lại cho hắn.

"Ta dạy nàng viết chữ lâu như vậy, nàng viết cái này rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?" Thanh Mặc Nhan mở tờ giấy ra. Nhìn nét chữ như gà bới trên mặt giấy, vẻ mặt ghét bỏ.

Như Tiểu Lam vụng trộm thè lưỡi: "Cái đó không phải chữ, mà là ta vẽ."

"Vẽ?" Tay đang cầm tờ giấy của Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại.

Này chữ viết như gà bới ở trên mặt giấy, cư nhiên là vẽ?

Như Tiểu Lam đắc ý chỉ vào tờ giấy rồi nói: "Cái người nhỏ này chính là ta, còn người này là phụ thân chàng... Nơi này là xe ngựa, ý nói hắn muốn dẫn ta tiến cung..."

Nghe Như Tiểu Lam giải thích, Thanh Mặc Nhan lấy tay vịn vào cạnh xe, hoàn toàn lâm vào trầm mặc.

Như Tiểu Lam đắc ý nói: "Ta vẽ rất rõ ràng đi?" Quay đầu nhìn về phía hắn, lại kinh ngạc thấy Thanh Mặc Nhan giống như sống không còn gì luyến tiếc từ từ nhắm hai mắt lại.

"Thanh Mặc Nhan, chàng cảm thấy ta vẽ không tốt sao?"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt, vẽ như vậy, đã không thể dùng khái niệm tốt hay không tốt để phán đoán được nữa rồi.

Nếu theo hiện thực mà nói... Hắn thật sự không thể tiếp thu được a.

Xe ngựa đến Hồng phố, dừng ở con đường phía sau Thiên Nhạc phường.

"Vì sao chúng ta không thể vào từ cửa chính?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng một cái: "Nàng muốn ngày mai nghe được lời đồn chúng ta cùng nhau đi dạo Hồng phố sao?"

Như Tiểu Lam cười hì hì: "Chỉ cần là ở cùng chàng, dạo cái gì ta cũng không để bụng."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay búng lên trán nàng một cái: "Hồng phố cũng không phải nơi nữ hài tử có thể đến."

Hai người vào cửa sau Thiên Nhạc phường, sớm có người chờ ở nơi đó. Dẫn bọn họ lên lầu hai.

Trong phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, bày biện đều rất thuần tịnh, hoàn toàn không có cảm giác hương diễm cùng tục khí, Như Tiểu Lam phi thường ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ bọn họ đi nhầm chỗ, nơi này không phải là Thiên Nhạc phường sao?

"Đã để Thiếu khanh đại nhân đợi lâu." Đúng lúc này, cửa phòng mở. Một làn gió thơm đánh tới, khiến Như Tiểu Lam sặc ho khụ lên.

Nhuận Nhi tỷ mang theo Hồng Lăng cô nương bước vào.

Như Tiểu Lam bởi vì khứu giác mẫn cảm, bị mùi phấn son làm cho hô hấp có chút khó chịu, đành phải dùng ống tay áo che mũi lại.

Nhuận Nhi tỷ lại cố ý đi đến trước mặt nàng, cúi người trêu đùa nàng: "Như cô nương đã lớn như thế, bộ dáng nhỏ nhắn này lại vô cùng đáng yêu, cuối cùng cũng không uổng công Thiếu khanh đại nhân yêu thương ngươi một hồi..."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay đem Như Tiểu Lam ôm vào trong lòng: "Ta tới là để nghe ngươi nói chính sự."

Nhuận Nhi tỷ cười khanh khách: "Thiếu khanh đại nhân không cần gấp, chuyện ngươi nhờ ta ta đã điều tra rõ ràng." Nói xong nàng phất tay với Hồng Lăng cô nương.

Hồng Lăng cô nương buông trà bánh trong tay xuống, xoay người ra ngoài, canh giữ ở cửa.

"Thiếu khanh đại nhân muốn nghe ta nói chuyện nào trước đây?"

"Nói về trùng nương Tề quốc trước đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Trùng nương có phải thật sự không thể sinh con hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Thanh Mặc Nhan thật sự do trùng nương sinh ra?

Trong Thiên Nhạc phường, Nhuận Nhi tỷ đem chuyện có liên quan tới trùng nương Tề quốc nói cho Thanh Mặc Nhan nghe.

"Tề quốc có một bí tộc, gọi là Dục Sâm, trong tộc các nàng lấy nữ vi tôn, nhưng mà nữ tử trong tộc các nàng lại có vận mệnh không giống nhau, một loại từ nhỏ đã vô dụng, chỉ có thể trở thành công cụ làm ấm giường, một loại trời sinh có đôi mắt âm dương, được người trong tộc tôn sùng là Thánh nữ. Mà loại người cuối cùng chính là trùng nương, các nàng lấy máu thịt nuôi dưỡng cổ trùng trong cơ thể, thế nhân kiêng kỵ nhất cũng là loại này."

"Tề quốc trải qua nhiều năm như vậy, sở dĩ không bị mấy quốc gia khác thôn tính, cũng là vì cái này... Trong quân bọn họ có trùng nương tương trợ, bất quá trùng nương nhìn như phong cảnh, nhưng vận mệnh của các nàng lại rất bi thảm, cả đời các nàng không thể xuất giá, cũng không có cách nào sinh được con nối dõi."

Thần sắc Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Thật sự không có người ngoại lệ sao?"

"Theo ta được biết, không có." Nhuận Nhi tỷ tiếc nuối nói: "Hơn nữa làm trùng nương, không ai có thể sống được hết quãng đời còn lại."

"Chỉ giáo cho?"

"Trùng nương uy lực càng lớn, bản thân sẽ phải cung cấp càng nhiều để nuôi dưỡng cổ trùng, nếu các nàng cưỡng đại đến trình độ nhất định, cổ trùng trong cơ thể sẽ không chịu nghe theo khống chế, tự thân cắn nuốt các nàng."

Thanh Mặc Nhan ngồi ở chỗ kia, tay đặt bên hông Như Tiểu Lam không chút độ ấm.

"Đây cũng là nguyên nhân khiến thế nhân cực ít khi gặp qua trùng nương, bởi vì dù cho các nàng đã chết, cũng sẽ không có thi thể lưu lại."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam không khỏi mở to hai mắt.

Không có thi thể lưu lại?

Nàng không khỏi nhớ đến tòa mộ của mẫu thân Thanh Mặc Nhan, bên trong rỗng tuếch, ở trong lòng hắn, có lẽ vẫn còn lưu giữ một phần chờ mong, hy vọng mẫu thân hắn vẫn còn sống trên đời.

"Sau khi các nàng chết... Sẽ như thế nào?" Thanh Mặc Nhan gằn từng chữ một..

"Cổ trùng trong cơ thể các nàng sẽ ăn hết thi thể của các nàng, bởi vì mất đi cơ thể mẹ để ký túc, cho nên những cổ trùng đó sẽ không sống được quá lâu, chúng cũng sẽ tùy thời mà chết theo."

Thanh Mặc Nhan lâm vào trầm mặc.

"Không có ngoại lệ sao?" Như Tiểu Lam nhịn không được hỏi: "Chẳng lẽ không có trùng nương nào có thể hạ sinh bảo bảo sao?"

Nhuận Nhi tỷ hơi mỉm cười: "Theo ta được biết, không có, nữ tử Dục Sâm tộc, trừ bỏ trùng nương ra, hai loại kia đều có thể sinh con nối dõi bình thường, trừ phi..." Giống như nhớ tới một loại chuyện không thể tưởng tượng nổi, Nhuận Nhi tỷ lắc đầu liên tục: "Không, không có khả năng."

"Cái gì?" Như Tiểu Lam vội vàng truy vấn: "Chẳng lẽ còn có ngoại lệ?"

"Trừ phi... Thân là trùng nương, sinh ra có luôn cả đôi mắt âm dương, bất quá loại trường hợp đặc biệt này ta chưa từng nghe nói qua, hơn nữa dù cho thật sự có nữ tử như vậy tồn tại, ta nghĩ tộc Dục Sâm cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, tất sẽ dùng trăm phương nghìn kế bắt nàng trở về, hoặc là đem Cổ vương nàng lưu lại mang về bộ tộc."

"Cổ vương?" Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngẩng đầu.

"Không sai, nếu trùng nương thật sự có thể sinh con nối dõi, như vậy trong cơ thể hài tử của nàng nhất định sẽ có Cổ vương tồn tại, đây chính là bảo bối hi hữu, nghĩ tới sẽ không ít người muốn có được nó." Nhuận Nhi tỷ đánh giá Thanh Mặc Nhan: "Nếu ta nhớ không nhầm, trong cơ thể Thiếu khanh đại nhân hẳn là cũng có cổ độc tồn tại đi... Chẳng lẽ ngươi muốn đánh chủ ý lên Cổ vương?"

Thanh Mặc Nhan không đáp lại câu hỏi của Nhuận Nhi tỷ, mà là tiếp tục hỏi: "Nếu Cổ vương thật sự tồn tại, ai sẽ muốn có được nó nhất?"

"Chuyện này rất khó nói." Nhuận Nhi tỷ tùy tay lấy một cái bánh bỏ vào trong miệng: "Trừ bỏ bộ tộc Dục Sâm ở Tề quốc ra, còn có người của Mạc Tử quốc cũng

cảm thấy có hứng thú."

Đôi mắt Như Tiểu Lam vụt sáng, Mạc Tử quốc... Thời điểm Thanh Đô tiên sinh xuất hiện dùng bùa chú đen, Thanh Mặc Nhan từng nhắc tới, nói hoàng thất Mạc Tử quốc rất am hiểu loại pháp thuật này.

"Mạc Tử quốc cùng bộ tộc Dục Sâm có quan hệ gì?" Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn hỏi.

Nhuận Nhi tỷ buông tiếng thở dài: "Thiếu khanh quả không hổ danh xuất thân từ Đại lý tự. Lập tức đã đoán ra được mấu chốt của sự việc, việc này trừ bỏ ta ra, chỉ sợ thật đúng là không có mấy người biết được. Muốn nói đến bộ tộc Dục Sâm, liền không thể không nhắc đến Mạc Tử quốc, bởi vì từ rất nhiều năm về trước, bộ tộc Dục Sâm chính là chạy trốn từ trong Mạc Tử quốc ra."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Chuyện này, thật đúng là lần đầu tiên hắn nghe nói.

"Đây là chuyện từ rất lâu về trước, khi nội bộ hoàng tộc Mạc Tử quốc nổi lên tranh chấp. Phái đứng đầu tranh đấu thất bại, liền trộm thánh thư trong tộc đi, bỏ chạy đến Tề quốc, từ đó về sau hoàng tộc Mạc Tử quốc liền mất đi năng lực khống chế cổ trùng, nhưng mà các nàng lại biết sử dụng chú thuật."

"Thì ra là thế." Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, khó trách Mạc Tử quốc cũng là nữ tử vi tôn, nếu nói như vậy mọi chuyện cũng trở nên hợp lý hơn.

"Có liên quan đến Thanh Đô tiên sinh, ngươi có tra được gì không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Nhuận Nhi tỷ lắc đầu: "Người này tuyệt đối đã dùng tên giả, kinh thành không có nhân vật nào như vậy hết."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy: "Nếu có tin tức, ngươi hãy phái người đến cho ta biết."

Nhuận Nhi tỷ cười đáp ứng.

Thanh Mặc Nhan để lại tấm ngân phiếu lên trên bàn. Như Tiểu Lam nhìn trộm, chỉ cảm thấy thực nhiều, Thanh Mặc Nhan đến lông mày cũng không nhăn một chút, mang theo nàng ra khỏi cửa.

Trên đường về phủ, Như Tiểu Lam nhịn không được thăm dò nói: "Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ chàng cảm thấy bản thân là do trùng nương sinh ra?"

"Trừ cái này ra, còn có loại khả năng nào khác sao?" Thanh Mặc Nhan quay đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng lóe lên ánh sáng nhạt: "Hơn nữa... Gần đây hình như ta cũng có thể thấy được mấy thứ kia mà nàng hay nói."

Như Tiểu Lam ngây người nửa ngày mới kịp phản ứng lại "mấy thứ kia" trong lời của hắn là cái gì.

Nàng sở hữu đôi mắt âm dương có thể nhìn thấy tử khí mà người khác không thấy được, cùng với các oán niệm hội tụ, lời này của Thanh Mặc Nhan có nghĩa là... Chẳng lẽ là...

Nàng đột nhiên bổ nhào đến trên người hắn: "Chàng... Chàng cũng có thể nhìn thấy những thứ đó?"

"Một chút mà thôi." Thanh Mặc Nhan ôm eo nàng, bàn tay to thuần thục nhéo thịt mềm trên eo nàng: "Ta chỉ cảm giác được thứ hơi thở mà nàng hay nói, tỷ như nơi đó, nơi đó..." Hắn nâng tay chỉ ra hướng cửa sổ xe.

Xe ngựa bọn họ chạy qua đầu đường, người qua đường đi qua bên xe, Thanh Mặc Nhan chỉ vào đoàn tử khí dày đặc bám ở trên người người nọ, theo Như Tiểu Lam thấy, đây là dấu hiệu sống không được bao lâu nữa.

"Ta có thể cảm giác được trên người người nọ có chút không ổn, nhưng lại không nhìn ra được tử khí như lời nàng nói."

Như Tiểu Lam vừa mừng vừa sợ, hoàn toàn không để ý tới bàn tay hắn đang vuốt ve ở trên eo nàng.

"Chuyện này bắt đầu từ khi nào?"

"Đại khái mấy ngày trước đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Lúc mới bắt đầu ta còn không quá tin tưởng, nhưng mà vào khoảng thời gian gần đây, loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, ta nghĩ... Hình như là từ sau buổi tối hôm đó mới có loại cảm giác này."

"Tối hôm đó?" Như Tiểu Lam không rõ chân tướng.

Thanh Mặc Nhan cúi người tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng, hơi thở nóng rực nói: "Chính là buổi tối hôm lấy hương."

Như Tiểu Lam trợn mắt há hốc mồm.

Còn có chuyện như vậy? Sau khi làm xong lại có thể tăng thêm năng lực đặc thù, giả thiết như vậy thật sự được sao.

"Cho nên ta nghĩ, Nhuận Nhi tỷ nói hắn là không sai, trên đời này chỉ sợ thực sự có trường hợp đặc biệt, mẫu thân của ta rất có khả năng chính là trùng nương Tề quốc, nhưng đồng thời, nàng cũng có được đôi mắt âm dương, cho nên mới đem loại năng lực này truyền cho ta, nàng phó thác người khác lưu lại câu nói kia... Bảo không cần e ngại thứ mang đến thống khổ cho ta, chỉ cần chọn đúng cách, nó sẽ tùy ý ta sử dụng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Tiểu Lam, dạy ta thuật âm dương được không?

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam trở về Thanh Hầu phủ.

Buổi tối khi rửa mặt xong, Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan ngồi trên ghế tựa thần sắc nghiêm túc, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Gia hỏa này sẽ không phải bị đả kích khi biết được thân thế của mình đi.

Như Tiểu Lam suy nghĩ.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan khẽ gọi.

"A?" Như Tiểu Lam cơ hồ là theo bản năng đáp lời đối phương.

"Lại đây."

Như Tiểu Lam lại gần ngồi đối diện Thanh Mặc Nhan.

"Nàng có thể dạy ta sử dụng lực lượng như của nàng hay không." Thanh Mặc Nhan gằn từng chữ một.

Như Tiểu Lam kinh ngạc trợn tròn hai mắt, hắn muốn sử dụng lực lượng của Âm Dương Sư?

"Có thể chứ?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, nếu đổi lại là người khác, khả năng sẽ khó có thể thực hiện. Nhưng đối phương là Thanh Mặc Nhan, hắn là hài tử của trùng nương. Lại có chút âm dương nhãn...

"Ân... Tuy rằng tư chất của chàng không bằng ta." Như Tiểu Lam ra vẻ lão thành vuốt cằm: "Nhưng nể tình chàng có lòng thành kính. Ta sẽ cố gắng nhận chàng làm đồ đệ..."

"Ba! Ba!" Trong phòng vang lên tiếng động thanh thúy.

Huyền Ngọc canh giữ bên ngoài cửa lặng lẽ nhìn thoáng qua vào bên trong.

Như Tiểu Lam nằm trên đùi Thanh Mặc Nhan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hai tay che mông.

Ô ô ô... Không nương tay như vậy, lời nói sẽ sủng ta tới tận xương đâu, một lời bất hòa liền ra tay a.

"Còn nghĩ đến chuyện muốn nhận ta làm đồ đệ của nàng nữa không?" Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Không... Không nghĩ..."

"Dạy ta sử dụng lực lượng."

"Được."

Thiếu khanh đại nhân, thái độ xin học của ngươi hình như không bình thường a.

Cửa phòng mở, Huyền Ngọc nhìn thấy Thanh Mặc Nhan buông thả mái tóc, bên ngoài khoác một kiện áo lông cừu mỏng, Như Tiểu Lam cũng vậy, tùy ý thả tóc, trên người bọc một kiện áo lông cừu dày, hai người một trước một sau đi về hướng thư phòng.

"Nói đi, ta phải làm gì mới có thể sử dụng được loại lực lượng như nàng." Thanh Mặc Nhan ngồi ở sau bàn, bộ dáng như đang xử lý việc công.

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, lúc trước thời điểm nàng bắt đầu học thuật âm dương, ông nội đã thử lực lượng của nàng trước.

"Có thể dẫn phát lực lượng của chàng trước, nếu thuận lợi, chàng có thể học trước một vài câu chú, nhưng mà muốn học câu chú cũng rất khó nga, lại còn vô cùng khó đọc." Như Tiểu Lam cau mày, lúc trước khi nàng học mấy thứ này không thiếu lần đã bị ông nội đánh.

"Chỉ có thế?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Như vậy bắt đầu đi."

Thiếu khanh đại nhân thật đúng là dứt khoát a.

Vẻ mặt Như Tiểu Lam bất đắc dĩ: "Đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, năm đó ta phải mất những sáu tháng mới dẫn phát được lực lượng."

Nàng vẽ bùa ở trên bàn, cũng bảo Thanh Mặc Nhan đem tay đặt ở giữa.

"Lát nữa ta sẽ phát động chú thuật, nếu chàng cảm giác được có lực lượng đang lôi kéo lực lượng trong cơ thể chàng, thì nhớ đừng kháng cự, lần đầu tiên thất bại là rất bình thường, chàng cũng không cần quá nhụt chí, không thể thành công trong một ngày..."

Nàng đang lải nhải nói, Thanh Mặc Nhan đột nhiên đánh gãy lời của nàng.

"Ánh sáng này, là lực lượng của ta sao?"

Như Tiểu Lam nhìn về hướng tay Thanh Mặc Nhan, kinh sợ thiếu chút nữa mềm nhũn cả hai chân.

Chuyện này không có khả năng! Hắn thế nhưng lần đầu tiên đã dẫn phát được lực lượng ra, này... Này quả thực chính là thiên tài a.

A a a, cư nhiên thu nhận được một đồ đệ thiên tài!

Nhìn biểu cảm âm tình bất định của nàng, ánh mắt Thanh Mặc Nhan híp lại.

"Lại ngứa mông?"

Như Tiểu Lam nhanh chóng dùng hai tay bảo hộ ở phía sau mình.

Thanh Mặc Nhan nhìn tay chính mình, ánh sáng màu lam nhàn nhạt từ đầu ngón tay hắn phát ra.

Đây là lực lượng của hắn? Lực lượng giống với vật nhỏ?

"Chàng có thể nhìn thấy ánh sáng trên tay mình?" Như Tiểu Lam thử hỏi.

"Đương nhiên."

"Đôi mắt âm dương của chàng quả nhiên có phẩm chất riêng. Tuy rằng không phải chuyện gì quá lớn, nhưng mà đối với một Âm Dương Sư mà nói, đây cũng rất quan trọng." Như Tiểu Lam nói xong hướng ngoài cửa gọi Huyền Ngọc tiến vào.

"Như cô nương gọi thuộc hạ có chuyện gì?" Huyền Ngọc hỏi.

Như Tiểu Lam chỉ chỉ tay Thanh Mặc Nhan: "Ngươi thấy được cái gì?"

Huyền Ngọc không thể hiểu được gãi gãi đầu: "Như cô nương là muốn thuộc hạ xem tay Thế tử sao... Cái gì cũng không có a..."

Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Tốt lắm, ngươi đi ra đi."

Huyền Ngọc không hiểu ra sao đi ra ngoài.

"Thế nào, hiện tại chàng đã biết rõ?" Như Tiểu Lam cười hì hì nhìn Thanh Mặc Nhan.

Nguyên lai không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy thứ ánh sáng này.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan hơi cong lên: "Tốt lắm, kế tiếp ta phải làm gì."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ: "Ta sẽ dạy chàng mấy loại câu chú, trong đó còn có lau chú, nếu cổ độc trong cơ thể chàng đột nhiên phát tác, mà ta lại không có ở đó, chàng có thể tự mình phong bế nó trước, nhưng mà câu chú rất phức tạp, hơn nữa không phải chữ viết của Dạ Hạ quốc, khi chàng học khả năng sẽ có chút khó khăn."

"Thử xem." Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang giấy bút tới.

Nhớ tới lúc trước hắn ép nàng tập viết. Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi trào ra chút khoái cảm trả thù. Nàng rất muốn nhìn thấy bộ dáng sứt đầu mẻ trán của Thanh Mặc Nhan khi học câu chú.

Như Tiểu Lam viết vài loại câu chú lên giấy.

Tu vi của nàng hoàn toàn là do ông nội dạy. Nhiều năm như thế, thứ duy nhất nàng học được, đều có liên quan đến thuật âm dương.

Không ít thứ nàng đã ghi tạc trong đầu.

Nghe nàng nói xong, Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn nàng.

"Còn gì nữa?"

Như Tiểu Lam phe phẩy đầu nhỏ: "Không thể nóng vội, chàng phải nhớ kỹ tất cả những gì ta nói mới được."

"Nàng nói cái này?" Thanh Mặc Nhan nhướng mày: "Còn không phải là vài câu thôi sao, ta đều nhớ kỹ rồi."

Cái gì?

Như Tiểu Lam suýt nữa cắn phải đầu lưỡi chính mình.

"Chàng... Chàng lặp lại một lần nữa, để ta xem chàng có nói đúng hay không."

Thanh Mặc Nhan khinh thường lặp lại một lần.

Cư nhiên không thiếu một chữ.

Như Tiểu Lam hoàn toàn ngây người.

Thiếu khanh đại nhân, chàng đây là học bá a, chỉ nghe một lần đã có thể nhớ kỹ... Nếu ông nội còn sống mà nói nhất định sẽ hưng phấn mấy ngày mấy đêm không ngủ được đi.

Nếu thật sự hắn có thể khống chế cổ trùng trong cơ thể hắn, hắn tuyệt đối sẽ trở thành

Âm Dương Sư cường đại nhất.

Mỗi đêm Như Tiểu Lam đều ở trong thư phòng dạy Thanh Mặc Nhan thuật âm dương, thời gian mười ngày chớp mắt đã qua.

Hôm nay là ngày cổ độc trong cơ thể Thanh Mặc Nhan phát tác, thế nhưng hắn lại không giống ngày thường ở cùng nàng một tấc cũng không rời.

"Ta muốn thử lực lượng của chính mình." Thanh Mặc Nhan bình tĩnh dị thường.

Như Tiểu Lam dạy lau chú cho hắn, hắn đã có thể sử dụng thành thục, nhưng mà uy lực thế nào, phải vận dụng vào thực tế mới biết được.

Như Tiểu Lam nhấp nháy miệng, kỳ thực nàng so với hắn còn khẩn trương hơn.

"Nàng không cần đi quá xa, nếu ta thất bại..." Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nàng.

Như Tiểu Lam lộ ra mỉm cười xán lạn: "Chàng yên tâm, lúc nào ta cũng ở đây."

Thanh Mặc Nhan cười đạm nhiên, nhìn ánh chiều tà dần dần biến mất ngoài cửa sổ.

Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần hắn cần, vật nhỏ của hắn bất cứ lúc nào cũng sẽ lại đây, trợ giúp hắn.

Chính là có một số việc, hắn cần phải tự mình đối mặt, nếu không thể diệt trừ Cổ vương trong cơ thể, như vậy hắn chỉ có thể chiến thắng nó, khống chế nó.

Khiến nó tùy thời để hắn sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Một lời không hợp liền ăn luôn

Như Tiểu Lam kinh hồn táng đảm nhìn hoàng hôn dần tắt ngoài cửa sổ.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan chợt tăng lên, trái tim Như Tiểu Lam cũng bị nhấc lên theo, thân thể thậm chí theo bản năng làm động tác muốn bổ nhào qua.

Thanh Mặc Nhan hết sức chuyên chú kết ấn dựa theo những gì nàng dạy, nhắm hai mắt lại không nhúc nhích.

Thành công rồi sao?

Như Tiểu Lam rất muốn hỏi hắn, thấy hắn không nói lời nào, nàng lại không dám mở miệng trước, sợ quấy rầy đến hắn.

Thái dương Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã lấm tấm đầy mồ hôi.

Thời gian lâu hơn những lần trước.

Như Tiểu Lam gấp không được, nhưng Thanh Mặc Nhan không mở miệng, nàng cũng không dám đi đến gần.

Rốt cuộc, Thanh Mặc Nhan mở to mắt, thở phào một hơi.

"Thế nào, có khắc chế được cổ độc không?" Như Tiểu Lam vội vàng truy hỏi.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt lại đây. Con ngươi đen trắng rõ ràng tựa như được nước gột rửa qua, trong suốt sáng ngời.

"Không khắc chế được." Ngữ khí cực kỳ chậm rãi, giống như đang phải chịu đựng cái gì đó.

Như Tiểu Lam kinh ngạc không thôi: "Vậy chàng hiện tại..."

"Tuy có chút đau, nhưng vẫn ở trong phạm vi chịu đựng được." Hắn nhắm mắt lại hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên hắn dựa vào lực lượng của chính mình khống chế cổ độc phát tác. Tuy rằng không tính là thành công, nhưng cũng không tính là quá kém.

"Xem ra, vẫn là nàng dùng mới tốt nhất." Một lần nữa mở to mắt, hắn vươn tay về phía nàng.

Như Tiểu Lam nửa điểm do dự cũng không có, lập tức bổ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn.

Thân thể nho nhỏ đánh thật mạnh lên người hắn, nơi nào đó tê dần...

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí lạnh.

Đáng tiếc bản tính lỗ mãng hấp tấp này mãi không sửa được, xem ra sau này hắn phải cẩn thận chút, bằng không ngày nào đó thật sự sẽ bị nàng phế đi chẳng khác nào mất nhiều hơn được.

Như Tiểu Lam căn bản cũng không biết bản thân vừa làm cái gì, ôm hắn, cảm giác được thân thể hắn đột nhiên căng thẳng, lo lắng hỏi: "Còn cảm thấy đau sao?"

Thanh Mặc Nhan cắn chặt răng, đột nhiên dùng một tay bế nàng lên, đi nhanh vào phòng trong.

Như Tiểu Lam mơ màng hồ đồ bị hắn đặt lên giường lớn trong phòng, chờ đến khi hắn bắt đầu cởi y phục trên người nàng. Nàng mới cảm thấy không ổn, hai tay gắt gao che ở trước người.

"Thanh Mặc Nhan, chàng làm cái gì!"

Nhưng Thanh Mặc Nhan cũng không cho nàng cơ hội dông dạc chỉ trích, cúi đầu ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Như Tiểu Lam ô ô không ngừng, cẳng chân đạp đá lung tung.

Thanh Mặc Nhan một tay đã có thể ngăn chặn hai chân nàng lại.

Như Tiểu Lam cảm giác chính mình như con cá bị ném lên bờ, không, nói đúng hơn là như con cá mặn, bất lực bị chủ nhân bá đạo ngăn chặn, không thể động đậy.

Thật vất vả nàng mới tránh thoát được đôi môi Thanh Mặc Nhan: "Còn... Còn chưa ăn cơm đâu..."

Ý nghĩ ngốc nghếch của nàng là hiện tại còn quá sớm, sao có thể làm loại chuyện xấu hổ này.

Nghẹn nửa ngày, không nghĩ tới nàng lại nghẹn ra một câu như vậy, Thanh Mặc Nhan nở nụ cười.

"Gấp cái gì, ăn nàng trước rồi ăn cơm sau cũng được."

Khuôn mặt trắng nõn của Như Tiểu Lam rất nhanh đã tím lên như trái cà tím.

Nàng rõ ràng không có ý đó a.

Thanh Mặc Nhan đâu chịu cho nàng cơ hội chạy trốn, một hai động tác đã thoát hết y phục của nàng ra. Làn da non mịn vòng eo tựa như cành liễu, có thể mặc hắn xoa nắn trong tay.

Trong một lần Như Tiểu Lam rõ ràng có thể cảm nhận được đủ loại cảm giác phức tạp từ cơ thể mình.

So sánh với lần đầu tiên của bọn họ, này hoàn toàn không cùng một cấp bậc a, Thiếu khanh đại nhân, mấy ngày nay chàng thật sự ở Đại lý tự làm việc sao, tại sao ta lại cảm thấy chàng đối với loại chuyện này càng ngày càng trở nên thuần thục đây.

Hay là Cố tiên sinh lại vẽ tác phẩm mới "đặc biệt" nào bị chàng thấy được?

Thời điểm hạ nhân trong viện đem bữa tối vào, Thanh Mặc Nhan vừa mới cùng Như Tiểu Lam tắm rửa xong, Như Tiểu Lam mềm nhũn tựa như bãi bùn, ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, cầm đôi đũa tay run run.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp lấy đôi đũa khỏi tay nàng: "Chỉ có nửa canh giờ mà thôi, liền run thành như vậy?"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, có bản lĩnh chàng làm chuyện đó trong nửa canh giờ thử xem, ta cũng không phải người hay tập thể thao, muốn mạng ta luôn a.

Thanh Mặc Nhan sai người lấy thìa tới, bình tĩnh gắp món ăn, sau đó trộn lẫn với cơm.

"Há mồm."

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn mở miệng, dù sao khi còn là mèo hương hắn đã đút cho nàng nhiều lần, da mặt đã sớm luyện thành.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng không có cự tuyệt, khóe miệng liền cong lên.

Nửa chén cơm vào bụng, Như Tiểu Lam bắt đầu ủ rũ.

"Mới ăn no, không được đi ngủ." Thanh Mặc Nhan lay người nàng.

Một móng vuốt cào qua, tránh ra, ta mệt muốn chết.

Thanh Mặc Nhan chuẩn xác bắt được cổ tay nàng, đầu lưỡi chuyển động từ cổ tay nàng xuống.

Lông tơ trên người Như Tiểu Lam dựng đứng cả lên.

Không phải đâu, Thiếu khanh đại nhân, ngài vẫn chưa ăn no sao?

"Vừa ăn xong quá no, phải vận động một chút mới ngủ ngon được." Ngữ khí Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo ý cười, ôm nàng trở về phòng trong.

Hai tay Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy khung cửa.

"Chờ một chút... Chúng ta... Chúng ta vẫn nên đi thư phòng đi, ta dạy chàng câu chú mới!"

"Câu chú mới có thể để ngày mai học."

"Kia... Chàng dạy ta viết chữ đi." Chỉ cần có thể thoát khỏi ma trảo, dù phải viết chữ nàng cũng nhận.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan toàn là ý cười: "Phải có thứ tự trước với sau, chúng ta phải làm đại sự trước, rồi sau đó mới luyện chữ sau."

Đám người Huyền Ngọc đứng ở trong viện, nghe thấy rõ ràng tiếng nói nhỏ khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh từ trong phòng truyền đến.

Thanh âm mềm mại cầu xin của Như cô nương thường thường truyền tới: "Thanh Mặc Nhan... Ngày mai đi..."

"Ngày mai lại có ngày mai." Thanh Mặc Nhan kiên định nói.

"Ta mệt mỏi..."

"Cũng đâu bắt nàng phải động."

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt thối lui cách xa hành lang ra.

Thế tử bọn họ đang cao hứng, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không ngừng nghỉ.

Chỉ là đáng thương cho Như cô nương, kia thân thể nhỏ nhắn xinh xắn... Cũng không biết có chịu được không...

Liên tiếp mấy ngày, Thanh Mặc Nhan đều bận với công việc của hắn, mỗi lần trở về phủ đều là sau nửa đêm, Như Tiểu Lam đã sớm ngủ say, hắn cũng không lại động qua nàng.

Lúc mới bắt đầu Như Tiểu Lam còn lo lắng chính mình một lần nữa sẽ bị gia hỏa nào đó tra tấn đủ kiểu. Qua mấy ngày, thấy hắn không có phản ứng gì, lúc này mới thoáng yên lòng.

Mấy ngày này trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, ngay cả Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên cũng bận không thấy bóng dáng đâu.

Như Tiểu Lam âm thầm quan sát cẩn thận, phát hiện Sử Đại Thiên luôn rời phủ đi đến Hồng phố bên kia.

"Sử Đại Thiên không phải đã coi trọng vị cô nương Thiên Nhạc phường nào rồi đó chứ?" Như Tiểu Lam chống cằm lẩm bẩm nói.

Ở bên trái nàng, có chó ngốc đang ngồi xổm. Ngàn Thương đứng ở phía bên phải.

Mặc kệ Như Tiểu Lam nói cái gì, chó ngốc đều nhiệt tình đáp lại: "Uông!"

Thật sự là chút điểm ý kiến cũng không có, chó ngốc nghếch!

Như Tiểu Lam quay đầu lại nói chuyện cùng Ngàn Thương.

Ngàn Thương nửa ngày mới ừ một tiếng.

Như Tiểu Lam ngồi yên ở giữa chó ngốc cùng rối gỗ. Chợt thấy trên đời này đáng thương nhất chính là nàng.

Vì cái gì ở bên người nàng không có lấy một người bình thường đây?

Ngay tại lúc nàng oán hận nhân sinh nhàm chán, Thanh Mặc Nhan bước nhanh vào sân, lại gần túm lấy tay nàng.

"Thu thập đồ đạc, đêm nay chúng ta rời khỏi kinh thành."

Đôi mắt Như Tiểu Lam lập tức sáng lên.

"Chúng ta đi đâu?"

"Độc trùng cốc." Thanh Mặc Nhan mang nàng vào trong nhà, động tác nhanh gọn giúp nàng thay y phục: "Ta nhận được tin tức, có một vị nữ tử chạy nạn từ Tề quốc

đang sinh sống ở nơi đó, chỗ nàng ở, độc trùng khắp nơi, không ai dám lại gần sơn cốc nàng ở, ta nghi ngờ thân phận của nàng chính là trùng nương."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Đi độc trùng cốc trước, trên đường đi gặp bốn người xuất gia

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan rời khỏi kinh thành ngay trong ngày.

Không giống với những lần xuất hành của bọn họ, lúc này đây Thanh Mặc Nhan không có chuẩn bị xe ngựa.

Tất cả bọn họ đều cưỡi ngựa, ngay cả Sử Đại Thiên cũng cưỡi con la đi ở giữa đội ngũ.

Cũng may đã là mùa xuân, thời tiết chuyển ấm, bằng không ngồi trên lưng ngựa sẽ không chịu nổi gió thổi từ phía đối diện tới.

"Thời gian quá gấp, không thể chuẩn bị xe ngựa." Thanh Mặc Nhan nhỏ giọng giải thích với nàng.

Như Tiểu Lam ngẩn người, mỗi lần xuất hành đều là do Thanh Mặc Nhan định đoạt, không nghĩ tới hắn sẽ giải thích với nàng.

"Chúng ta đây xem như là vụng trộm chạy đi sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Cũng không phải hoàn toàn đúng." Thanh Mặc Nhan quấn chặt áo choàng, đem toàn bộ người Như Tiểu Lam ép vào trong lòng ngực: "Ta ra khỏi thành để đi phá án, thuận tiện mới đến độc trùng cốc một chuyến, thời gian cấp bách, lúc này đây ta không thể lại để cho người khác cuỗm mất tay trên của chúng ta."

"Chàng là muốn tìm kiếm mẫu thân chàng sao?" Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng hỏi.

Kỳ thực lần trước sau khi nghe Nhuận Nhi tỷ Thiên Nhạc phường nói xong, nàng cảm thấy mẫu thân Thanh Mặc Nhan hẳn đã không còn trên nhân thế.

Không nói đến chuyện thi thể trùng nương không thể lưu lại, dù cho sau khi sinh Thanh Mặc Nhan xong nàng thật sự không chết. Nàng cũng không có khả năng sống được lâu như thế.

Bởi vì dựa theo lời Nhuận Nhi tỷ nói, thọ mệnh của trùng nương đều không dài.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan có vẻ rất bình tĩnh: "Ta chỉ muốn làm rõ trùng nương đã dùng cách nào để khống chế cổ trùng trong cơ thể các nàng."

Tuy rằng Như Tiểu Lam dạy cho hắn một ít thuật âm dương. Nhưng mà hắn cảm thấy những thứ đó đều không thích hợp với hắn.

"Nếu trùng nương có thể khống chế cổ trùng trong cơ thể, ta cảm thấy ta cũng có thể làm được." Thanh Mặc Nhan kiên định nói.

Như Tiểu Lam nhìn bộ dáng của hắn lại có chút lo lắng.

Khát vọng lực lượng không phải chuyện gì xấu, nhưng mà nếu quá mức chấp nhất, sẽ khiến con người ta rơi vào ma đạo, hay nói cách khác sẽ biến thành một người không từ thủ đoạn.

Ông nội đã nói với nàng như thế, nàng không biết có nên nói lời này cho Thanh Mặc Nhan nghe không.

Mọi người giục ngựa chạy như bay, tốc độ đi đường cực nhanh, chỉ trong vòng sáu ngày đã đến một dịch trạm.

"Tiếp tục đi tiếp sẽ vào đến núi, muốn đi đến độc trùng cốc cũng chỉ có một con đường này." Thủ hạ Huyền Ngọc phái đi dò đường trở về bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn trời.

Dãy núi phía xa tựa như người khổng lồ đang nằm ngang ở trên vùng đất rộng lớn, cây cối rậm rạp trên núi phảng phất như hấp thu hết tất cả ánh mặt trời chiếu xuống gần như không chừa một mảnh.

"Nàng nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu hỏi tiểu nhân nhi trong lòng.

Như Tiểu Lam nhìn thoáng qua dãy núi, một lần nữa chui đầu vào trong áo choàng: "Giống những gì chàng cảm giác được."

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày.

Âm dương nhãn của hắn so ra vẫn chưa nhạy bén bằng Như Tiểu Lam, nhưng mà hắn vẫn có thể cảm giác được ngọn núi này tản mát ra tia âm lãnh rất nặng.

Ngẩng đầu, chỉ thấy một mảnh u ám thổi từ phía đông tới.

Nhìn qua giống như trời sắp đổ mưa.

"Thế tử, chúng ta có nên chờ đến ngày mai mới đi hay không?" Huyền Ngọc lại đây dò hỏi.

Một đường chạy nhanh, bọn họ những người này không có vấn đề gì, Như Tiểu Lam lại có chút ăn không tiêu.

Không có xe ngựa để nàng nghỉ ngơi, cho nên cả ngày nàng đều phải ngồi trên lưng ngựa, cùng ở một chỗ với Thanh Mặc Nhan.

Một người khác ăn không tiêu chính là Sử Đại Thiên, lúc mới đầu ở trong đội ngũ thường xuyên nghe thấy tiếng hắn lắm miệng dài dòng, lúc này đây hắn lại vô cùng ủ rũ, khiến mọi người cảm thấy không quen.

"Không thể đợi." Thanh Mặc Nhan không tiếng động than nhẹ, hắn không dám ngừng, bởi vì hắn không xác định được phía sau có người theo dõi bọn họ hay không.

Nếu lại giống như lần trước, bị người khác đoạt mất...

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, lập tức giục ngựa vọt xuống đường nhỏ.

Đám người Huyền Ngọc thấy thế đành phải gắt gao đuổi theo.

Mọi người đi qua chân núi, đi mất hơn nửa ngày đường, mắt thấy phía trước là hai con đường nhỏ, đi qua nơi này sẽ đến được độc trùng cốc.

Bỗng nhiên, trên một con đường nhỏ khác truyền đến tiếng niệm phật.

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy từ trên đường nhỏ đi tới bốn người mặc áo tơi (*), chân đi giày tăng nhân.

(*) Áo tơi hoặc áo lá là cách gọi một loại áo khoác hờ để tránh mưa nắng

Bốn gã tăng nhân nhìn thấy bọn họ cũng vô cùng sửng sốt, tăng nhân cầm đầu tiến lên chắp hai tay trước ngực, miệng tụng pháp danh: "A di đà phật... Các vị thí chủ đây là muốn đi đâu?"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc giục ngựa tiến lên nói: "Chúng ta đang muốn đi đến phía sau núi, chư vị đại sư có gì chỉ bảo?"

Hòa thượng cầm đầu cẩn thận đánh giá Thanh Mặc Nhan, cùng với những người đi theo bên người hắn: "Bần tăng khuyên các vị thí chủ, đường này hung hiểm, đừng nên đi thì hơn."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, chợt thấy Như Tiểu Lam ở trong lòng dùng tay nhỏ bé chọc chọc ngực hắn.

Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên không tiếng động nói ra ba chữ: "Sử Đại Thiên."

Thanh Mặc Nhan quay đầu liếc Sử Đại Thiên một cái.

Người vừa rồi còn giống như gà dịch, buồn bã ỉu xìu Sử Đại Thiên, nháy mắt đã như được hồi máu sống lại.

Hắn nhảy xuống khỏi con la, cười hì hì tiến đến trước mặt bốn vị hòa thượng: "Ai u, chúng ta coi như cũng có duyên gặp mặt đi, bốn vị đại sư không biết muốn đi đâu? Nơi này trước không có thôn sau không có tiệm... Bốn vị đại sư muốn nghỉ ngơi một chút hay không, ta nấu trà nóng cho các ngươi uống?"

Bốn người xuất gia vốn định cự tuyệt, nhưng Sử Đại Thiên nào dễ dàng bỏ qua như vậy. Rất nhanh mọi người đều xuống ngựa, nghỉ ngơi tại chỗ.

Huyền Ngọc sai người nhóm lửa, Sử Đại Thiên ân cần đun một ấm nước, pha trà cho các vị tăng nhân uống.

Như Tiểu Lam ngồi rất xa, bởi vì nàng là mèo hương biến hóa thành, cho nên nàng đối với hòa thượng xuất gia cùng đạo sĩ các loại đều vô cùng cảnh giác.

Huyền Ngọc mang nước ấm lại đây. Như Tiểu Lam ôm cái cốc, dựng thẳng tai lên nghe Sử Đại Thiên cùng bốn tăng nhân nói chuyện.

"Nguyên lai bốn vị đại sư là muốn đi độc trùng cốc a." Sử Đại Thiên ân cần giúp bốn người rót nước.

Nhìn cách ăn mặc của bốn người, bọn họ hẳn là đi bộ từ rất lâu rồi. Lúc này có thể uống vài chén trà nóng, hiển nhiên trong lòng đều rất thoải mái.

Tuy rằng vừa nãy nhìn sắc mặt Thanh Mặc Nhan có chút lạnh, nhưng mà khi Sử Đại Thiên chiêu đãi bọn họ, không thấy hắn phản đối, cho nên bốn vị tăng nhân liền thả lỏng tâm tình.

Thanh Mặc Nhan đi qua chào hỏi bọn họ, bọn họ đã không còn cảnh giác như lúc ban đầu gặp mặt.

"Đi qua đường núi phía trước là đến độc trùng cốc, các ngươi không thể đi tiếp về phía trước." Tăng nhân nhắc nhở nói.

"Vì sao không thể đi tiếp?" Sử Đại Thiên hiếu kỳ nói.

"Độc trùng cốc chướng khí mọc lan tràn, không ít người sống ở thôn xóm trong núi vì vậy mà mất mạng, bần tăng đúng là đi siêu sinh cho người chết, thuận tiện làm pháp sự, muốn loại trừ chướng khí trong cốc."

Như Tiểu Lam ở xa nghe xong lời này, lặng lẽ bĩu môi.

Siêu sinh cho người chết gì gì đó, còn có thể cho qua đi, muốn loại trừ chướng khí...

Hừ hừ, không phải nàng khinh thường người. Dựa vào tu vi của bốn người này, sợ là đi cũng như không.

Mọi người đang nghỉ ngơi, đột nhiên một trận gió núi thổi tới. Trong cơn gió có xen lẫn một cỗ mùi tanh nhàn nhạt.

Huyền Ngọc cảnh giác nhìn phía xa.

Lúc này một danh tử sĩ chạy tới nói nhỏ với Huyền Ngọc vài câu.

Sắc mặt Huyền Ngọc đại biến, vội vàng đi đến bên người Thanh Mặc Nhan, thấp giọng nói: "Thế tử, hướng gió thay đổi, đường núi phía trước nổi lên sương mù, che trời. Chúng ta có nên tránh một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Tất cả đều biến thành lão nhân

Sương mù dày đặc chậm rãi lan tràn khắp đường núi.

Cả đám người Thanh Mặc Nhan đều đứng dậy, kiễng chân nhìn ra phía xa.

Dáng người Như Tiểu Lam không cao, dù cho đứng lên cũng không thấy rõ cái gì, cho nên nàng quyết đoán lôi kéo y phục Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi người ôm nàng lên.

Như Tiểu Lam đón gió, nhẹ nhàng ngửi ngửi: "Thanh Mặc Nhan, chúng ta lui đi."

Thanh Mặc Nhan không hỏi lại câu nào, trực tiếp gật đầu.

"Toàn thể lui về phía sau." Huyền Ngọc mang theo thủ hạ của hắn kéo ngựa thối lui về phía sau.

Sử Đại Thiên thấy bốn gã tăng nhân vẫn đứng ở chỗ cũ, vì thế tiến lên khuyên nhủ: "Bốn vị đại sư, các ngươi cũng tạm lánh đi."

Bốn người chắp tay ở trước ngực: "Yêu nghiệt ở đây, ta sẽ không lui dù chỉ là nửa bước. Nhóm thí chủ tự lo cho bản thân đi, để ta quét sạch hết đám yêu quái mây mù này."

Sử Đại Thiên kinh ngạc nói: "Yêu quái mây mù? Lợi hại như thế... Các ngươi sẽ không có chuyện gì đi."

"Thí chủ an tâm, ta tu hành nhiều năm như vậy, sao có thể e ngại đám yêu vật này." Nói xong bốn người thật sự đi về phía sương mù dày đặc đối diện.

Hai cánh tay Như Tiểu Lam đều vòng ở trên cổ Thanh Mặc Nhan, bĩu môi nhỏ giọng nói: "Đúng là không biết sợ chết là gì."

"Bọn họ sẽ gặp nguy hiểm sao?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày nhìn về phía nàng.

"Chỉ có bốn người bọn họ thì rất khó nói..."

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan gọi một tiếng: "Ngươi mang theo vài người đi theo bảo hộ bốn vị đại sư."

Huyền Ngọc đáp lời, dẫn theo năm tên tử sĩ tiến lên.

Sử Đại Thiên vẫn đang có ý muốn khuyên can bốn người xuất gia kia, nhưng mà sương mù đến càng lúc càng nhanh, Huyền Ngọc vừa dẫn người đi qua sương mù đã xúm lại đây, trực tiếp nuốt sống bọn họ.

"Mau lùi lại!" Như Tiểu Lam vội la lên.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng leo lên ngựa, cùng đi theo mấy tử sĩ khác lui nhanh về phía sau.

Mọi người một mực thối lui ra thật xa, mới thấy sương mù dày đặc sau lưng dần dần chậm lại.

Trong gió ẩn ẩn truyền đến tiếng chuông phật.

Như Tiểu Lam vươn đầu nhỏ nghiêm túc nghe.

Một lúc sau, tiếng chuông phật dần trở nên rối loạn.

"Bọn họ bắt đầu rồi." Như Tiểu Lam nói: "Bất quá bọn họ không xua tan được lớp sương mù này, chỉ có thể làm chậm tốc độ của chúng."

"Chẳng lẽ sương mù này có vấn đề?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Đối với những thứ vượt quá lẽ thường như thế này, Thanh Mặc Nhan chỉ có thể hỏi nàng.

"Trong núi hình như đã bị nguyền rủa, chỉ cần có người tới gần sẽ phát ra loại hiện tượng này." Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn trời, lúc này mảnh u ám đã chuyển đến trên đỉnh đầu bọn họ: "Nếu thời tiết tốt may ra sương mù sẽ giảm bớt chút, nhưng mà thời tiết hôm nay..."

Thanh Mặc Nhan cũng nhìn nhìn trời, xem ra trời sắp đổ mưa.

"Chờ Huyền Ngọc bọn họ trở về, chuẩn bị hạ trại." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Tiếng chuông phật vẫn tiếp tục vang lên.

Tuy rằng tiếng chuông đã khôi phục lại bình thường, nhưng lại có chút yếu đi.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên lưng ngựa, trên người bọc thảm da thú, hơi thở ẩm ướt trong rừng khiến nàng cảm thấy toàn thân ướt sũng, cái loại hơi ẩm này làm cách nào cũng không tiêu tan được.

"Bọn họ đã trở lại!" Đúng lúc này, không biết ai hô lên.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn qua.

Trên đường nhỏ trong rừng có một đội người đang tập tễnh đi đến, nhìn cách ăn mặc của người đi đầu, hình như là Huyền Ngọc, chỉ là... Huyền Ngọc dùng kiếm chống lên mặt đất, đi lại cực kỳ khó khăn.

Mọi người không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ bọn họ thật sự gặp phải thứ nguy hiểm gì, đến ngay cả Huyền Ngọc cũng bị thương thành như vậy...Thật sự quá mức hung hiểm.

"Khụ khụ khụ!" Huyền Ngọc nghe thấy tiếng ho khụ của Sử Đại Thiên từ phía sau truyền đến, nghe qua tựa như lão nhân già cả.

Mọi người đồng thời nhìn chăm chú vào đám người Huyền Ngọc đang dần dần tới gần...

Trên mặt Huyền Ngọc toàn là nếp nhăn, tựa như lão nhân hơn sáu mươi tuổi, Sử Đại Thiên cong thắt lưng, ho khụ vài cái... Lại nhìn ra phía sau bọn họ, mấy tên tử sĩ cũng đều bị biến thành bộ dáng lão nhân, bốn vị tăng nhân càng già đến mức không thể tự đi đường được, phải nhờ mấy tên tử sĩ nâng đỡ.

Khóe miệng Như Tiểu Lam run rẩy, nếu không phải nàng kịp thời nhéo đùi mình, vừa rồi chắc nàng đã không nhịn được mà cười ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan hiển nhiên vô cùng hiểu rõ tính cách của nàng, biết nàng sắp cười ra tiếng, liền tiến lên vài bước, chắn trước người nàng.

"Đây là có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan đánh giá đám người Huyền Ngọc.

Sử Đại Thiên mở miệng nói: "Khụ khụ... Chúng ta cũng không biết, ở trong đám sương mù kia cái gì cũng không thấy rõ, thật giống như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta, sau đó ta liền cảm thấy cả người không còn sức lực... Chờ đến khi sương mù rút đi, liền phát hiện tất cả chúng ta đều đã bị biến thành bộ dạng này."

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía bốn người xuất gia.

Bốn gã tăng nhân từ đầu tuổi đã không nhỏ, lúc này càng già đến mức đến đường cũng không đi nổi.

"Yêu quái mây mù thật là lợi hại... Ta suýt nữa đã thất thủ..." Tăng nhân cầm đầu thở hổn hển, thật giống như một đường đi này đã khiến bọn họ mệt nói không ra hơi.

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Có cách nào giúp cho bọn họ khôi phục nguyên trạng không?"

Như Tiểu Lam ngồi trên lưng ngựa đánh giá bọn họ: "Huyền Ngọc, ngươi lại đây."

Huyền Ngọc đi đến trước ngựa, Như Tiểu Lam duỗi tay sờ sờ mặt Huyền Ngọc.

Trong lòng Huyền Ngọc cả kinh, vốn định thối lui, nhưng mà hắn nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Như Tiểu Lam. Hoàn toàn không giống đang muốn đùa với hắn, vì thế lại nhịn xuống.

Chỉ là Thanh Mặc Nhan thấy một màn như vậy lại có chút nhíu mày không vui.

Như Tiểu Lam sờ soạng trên mặt Huyền Ngọc nửa ngày, cười hì hì nói: "Còn tốt còn tốt. Chỉ là bị hút đi chút sinh mệnh, buổi tối uống chút nước bùa ta chế, nghỉ ngơi một đêm sẽ không có việc gì."

Nghe xong lời này, đám người Sử Đại Thiên thở phào một hơi.

Lúc này bốn vị tăng nhân mới chú ý tới có một tiểu cô nương đang ngồi trên lưng ngựa, cả người được bọc bằng thảm da thú, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ.

"Vị nữ thí chủ này là..." Tăng nhân cầm đầu tựa hồ như phát hiện ra cái gì, run rẩy muốn tiến lên.

Thanh Mặc Nhan dùng thân mình che chắn tầm mắt hắn lại.

"Thời tiết không tốt, hạ trại cũng tốn chút thời gian, các vị vẫn nên nghỉ ngơi sớm sẽ tốt hơn."

Mọi người bắt đầu hạ trại, bởi vì đang ở trong rừng, các tử sĩ buộc da thú lên các cành cây, dùng để che mưa.

Lúc trước việc hạ trại đều do Huyền Ngọc một tay ôm lấy, lúc này đây cũng không phải ngoại lệ.

Huyền Ngọc vẫn có thói quen đi an bài mọi chuyện, đến ngay cả mấy tên tử sĩ bị sương mù biến thành lão nhân cũng đi theo bận rộn.

"Khụ khụ khụ..." Trong doanh địa thường thường truyền đến tiếng ho của Sử Đại Thiên.

Hắn cũng có giúp đỡ, nhưng mà hắn căn bản không thể thích ứng được với trạng thái hiện tại của mình, luôn đụng ngã đồ vật, rất nhiều lần còn tự làm ngã chính mình.

Mọi người cảm thấy hắn vướng víu liền đuổi hắn đi trông nồi nấu thức ăn.

Bình thường mỗi lần ra cửa, trên người bọn họ đều mang theo lương khô. Buổi tối chỉ cần nấu một nồi canh to, mọi người chia nhau ăn là đủ.

Đây vốn là chuyện cực kỳ đơn giản, chỉ cần cho chút dầu ăn vào nồi, xào chút thịt khô bọn họ mang theo, sau đó thêm nước nấu thành canh là tốt rồi.

Sử Đại Thiên thật vất vả mới nhóm được bếp, xoay người đã thấy bốn vị tăng nhân đang đi lại đây.

"Sử thí chủ." Bốn người tiến lên thi lễ.

Khóe miệng Sử Đại Thiên cứng đờ: "Bốn vị đại sư có thể đổi cách xưng hô hay không, tuy rằng ta đã già thành như vậy, nhưng cũng không phải là người chết."

Bốn vị tăng nhân sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại kịp, mới biết lời hắn vừa nói có ý gì, hắn là "Sử thí chủ", mà không phải "Tử thí chủ".

"Thí chủ, chúng ta không có ý gì khác, chỉ là muốn đến hỏi thăm vài chuyện."

"Chuyện gì?" Sử Đại Thiên lấy dầu ăn ra, bắt đầu đổ vào nồi.

"Vị nữ thí chủ kia... Không biết nàng có địa vị gì, bần tăng thấy có yêu khí toát ra từ trên người nàng, không biết nàng là từ loại yêu quái nào biến thành?"

Nghe xong lời này, Sử Đại Thiên bị dọa tay run run, một bình dầu ăn đều bị đổ hết vào trong nồi.

Một chút dầu ăn bắn ra khiến ngọn lửa bên ngoài nồi bị cuốn lên, nháy mắt, toàn bộ nồi biến thành ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa thoáng cái bùng lên cao, nhiệt tình hôn môi bốn gã tăng nhân cùng Sử Đại Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Đủ loại tìm đường chết, lửa đốt trời

Như Tiểu Lam ở nơi tránh gió Thanh Mặc Nhan an bài cho nàng để vẽ bùa chú.

Bởi vì Huyền Ngọc bọn họ bị yêu quái mây mù hút đi một bộ phận sinh mệnh, cho nên nàng muốn vẽ chút bùa chú hòa với nước uống, dùng để trợ giúp bọn họ sớm khôi phục trạng thái bình thường.

Đột nhiên trong doanh địa truyền đến "ngao" một tiếng, dọa tay nàng run lên, suýt nữa làm đổ hết chu sa.

"Chuyện gì vậy?" Như Tiểu Lam tức giận trừng lớn mắt.

Không phải tính khí nàng kém, mà là xuất môn ra ngoài, nàng chỉ mang theo chút chu sa này, nếu thật sự làm đổ hết, Huyền Ngọc bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục làm lão nhân.

"Nhà bếp bên kia xảy ra chuyện." Có người bẩm.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn qua. Lúc này không trung đã xuất hiện mưa phùn, nhưng mà nàng vẫn có thể nhìn thấy khói đặc cuồn cuộn ở cách đó không xa.

Nhà bếp? Đây là đang nấu món gì a, khí thế như thế... Đây là nấu ăn hay phóng hỏa a.

Như Tiểu Lam cẩn thận thu hết chu sa lại, đứng dậy hướng nhà bếp bên kia đi qua.

Lúc này Thanh Mặc Nhan đang ở trong doanh địa an bài mọi chuyện, nhìn thấy khói đặc cũng hướng bên này đi đến.

Một cây đuốc to lớn phóng lên cao, đến ngay cả da thú được buộc lên cành cây để che mưa cũng bị đốt không còn một mảnh.

Năm con người đen như mực đứng ở trước nồi sắt, đang dốc sức dập tắt lửa trong nồi đi.

"Bọn họ là... Sử Đại Thiên?" Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng nhận ra một người trong số đó.

Bốn gã tăng nhân còn lại dùng tăng bào che mũi miệng, tìm kiếm những thứ có thể dập tắt lửa.

Sử Đại Thiên xoay người cầm lấy thùng nước.

Như Tiểu Lam không khỏi thay đổi sắc mặt.

Nồi sắt cháy to như vậy... Rõ ràng là có dầu bên trong a, làm sao có thể dùng nước để dập tắt đây!

Này thật đúng là muốn tìm đường chết ông trời cũng không ngăn được a.

Nàng xoay người chuẩn bị chạy trước.

Không đợi nàng cất bước. Chợt thấy bên hông căng thẳng, có người nhấc nàng lên, nhanh chóng thối lui.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn người đang ôm nàng.

Thanh Mặc Nhan mới ôm nàng thối lui được mấy bước, chỉ nghe phía sau "oanh" một tiếng, nồi sắt nổ tung, ngọn lửa bắn tung tóe ra xung quanh, đến ngay cả cây cối ở gần đó cũng bị thiêu đốt.

Như Tiểu Lam ôm đầu hận không thể chui cả người vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Phía sau vang lên tiếng kêu thê thảm: "Trời ạ, tóc của ta!"

"Cháy to rồi!"

"Mau cứu người trước..." Trong doanh địa loạn thành một đoàn.

Huyền Ngọc đi tới, lại không có sự nhanh nhạy như ngày xưa, bị khói làm cho ho sặc sụa.

"Già rồi, không còn dùng được." Như Tiểu Lam chậc chậc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng, khóe miệng nhịn không được co rúm lại.

Cảnh tượng như vậy... Thật sự khiến người ta không bình tĩnh được a.

Mưa càng rơi càng lớn, mọi người rất nhanh đã dập tắt được lửa.

Nhìn cây cối bị đốt trọi xung quanh, mọi người không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, nếu trời không đổ mưa, chỉ sợ đến ngay cả cánh rừng này cũng sẽ bị thiêu hết.

Sử Đại Thiên đứng ở nơi đó, từ xa nhìn qua giống như cây cọc gỗ bị đốt trọi, kia bốn gã tăng nhân còn đỡ hơn một chút, bất quá một đám cũng là mặt xám mày tro.

Nhìn nồi sắt bị nổ thành mảnh nhỏ, Như Tiểu Lam thở dài: "Xem ra tối nay không có canh để uống rồi."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người, bỏ lại một câu: "Mau thu dọn đi." Xoay người dẫn Như Tiểu Lam về chỗ.

Một lúc sau, Như Tiểu Lam bảo người mang tới mấy lá bùa, phát cho đám người Sử Đại Thiên bọn họ mỗi người một lá.

"Đây là cái gì?" Bốn gã tăng nhân nhìn lá bùa trong tay.

"Đốt lá bùa hòa vào trong nước, sau khi uống vào sẽ khôi phục lại bộ dáng ban đầu." Tử sĩ đưa lá bùa nói.

Sử Đại Thiên đối với bản lĩnh của Như Tiểu Lam hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ, nhưng bốn gã tăng nhân kia đối với việc này lại cảm thấy vô cùng bất an.

"Vị nữ thí chủ kia rõ ràng là yêu vật biến thành, các ngươi sao có thể tin tưởng nàng như thế?"

"Nàng là phu nhân của Thế tử chúng ta, đến ngay cả Thế tử cũng tin nàng." Sử Đại Thiên cầm lá bùa lại thấy buồn rầu, bọn họ làm nổ nồi, buổi tối đến ngay cả nước ấm cũng không có để uống. Bùa này làm sao uống được a.

Bốn gã tăng nhân thấy Sử Đại Thiên "chấp mê bất ngộ" thì lắc đầu thở dài liên tục, tăng nhân cầm đầu thần sắc lại rất nghiêm túc.

"Phàm là yêu vật, tất sẽ đả thương người, ta tu hành cũng chỉ vì phổ độ chúng sinh, nhất định là yêu vật kia đã mê hoặc chủ tử các ngươi, đợi chúng ta hóa giải yêu thuật của nàng, chủ tử các ngươi sẽ khôi phục lại bình thường."

Sử Đại Thiên âm thầm trợn trắng mắt, hắn đi ra từ Thạch Phường trấn, đã gặp qua rất nhiều loại yêu vật đáng sợ ở ngọn núi ngoài trấn, nếu nói Như Tiểu Lam thật sự là yêu vật, thì cũng là một yêu vật đáng yêu, hắn mới không sợ hãi đâu.

Bốn gã tăng nhân cúi đầu thương nghị nửa ngày. Cuối cùng tăng nhân cầm đầu đứng lên nói: "Cùng với đi luanh quanh lãng phí thời gian, không bằng chúng ta trực tiếp đi nói chuyện với nàng một lúc, Sử thí chủ, phiền ngươi giúp chúng ta thông bẩm một chút, Sử thí chủ?"

Bốn người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sử Đại Thiên ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.

Bốn người kinh hãi: "Hắn đây là làm sao vậy?"

"Bùa kia... Không thấy lá bùa người kia đưa cho hắn đâu!"

"Quả nhiên là yêu quáy hại người. Chúng ta đi tiêu diệt yêu quái, cũng coi như trả thù thay cho Sử thí chủ."

Bốn người không khỏi phân trần, nâng Sử Đại Thiên lên.

Buổi tối Như Tiểu Lam chỉ ăn tạm chút lương khô. Liên tục bẹp miệng bất mãn, chỉ thấy bốn tăng nhân nâng Sử Đại Thiên đến đây.

Huyền Ngọc tiến lên ngăn cản tăng nhân lại.

"Ngươi... Sao ngươi khôi phục được?" Lúc này tăng nhân mới phát hiện Huyền Ngọc đã không còn là bộ dáng lão nhân nữa.

"Không phải Như cô nương vừa sai người mang lá bùa cho các ngươi sao? Chỉ cần đốt lên hòa với nước uống là có thể khôi phục lại." Huyền Ngọc nói.

Nghe xong lời này. Bốn người đồng loạt lộ ra sắc mặt khó hiểu: "Vị Sử thí chủ này chính là vì lá bùa kia mới bị biến thành bộ dạng như vậy, chúng ta xin khuyên chư vị chớ bị yêu quái làm mờ mắt. Từ xưa yêu quái đã không phải thứ thiện lương gì, các ngươi sao có thể ở chung với nàng!"

Tăng nhân nói một phen khiến thủ hạ Huyền Ngọc không hiểu gì cả.

Trong những người này, chỉ có Huyền Ngọc biết thân phận thật sự của Như Tiểu Lam, thấy tăng nhân nói như vậy hắn đã đoán được là đối phương nhất định đã nhìn ra thân phận của Như Tiểu Lam.

Theo bản năng, hắn sờ tay đến bội kiếm bên hông.

Hắn mới mặc kệ Như Tiểu Lam có phải yêu quái hay không. Hắn chỉ biết đối với Thế tử, Như Tiểu Lam là sự tồn tại cực kỳ quan trọng.

Tăng nhân phát giác ra địch ý của Huyền Ngọc, nhanh chóng triển khai tư thế.

Thủ hạ của Huyền Ngọc thấy thế tự nhiên muốn che chở người bên mình, không khí lập tức khẩn trương lên.

Hai bên giằng co, không ai nói một lời.

Như Tiểu Lam đánh cái ngáp nho nhỏ, không chút để ý nói: "Huyền Ngọc, bảo người cho Sử Đại Thiên uống chút nước."

Huyền Ngọc gọi một tên tử sĩ lại đây, cầm ấm nước qua. Rót cho Sử Đại Thiên mấy ngụm nước.

Chỉ một lúc sau, trên mặt Sử Đại Thiên liền có biến hóa, bốn gã tăng nhân trơ mắt nhìn hắn khôi phục bộ dáng ban đầu.

Huyền Ngọc đá Sử Đại Thiên một cái: "Không chết liền đứng dậy cho ta."

Sử Đại Thiên ho sặc ra tiếng, che yết hầu chính mình nửa ngày mới nói ra được một câu: "Nghẹn chết ta."

Bốn gã tăng nhân kinh hãi: "Sử thí chủ, vừa rồi không phải ngươi đã chết rồi sao?"

"Ta họ Sử, nhưng ta không chết!" Sử Đại Thiên bất mãn kêu lên: "Bởi vì không có nước, vừa rồi ta đem bùa trực tiếp nuốt xuống, ai ngờ lại bị nghẹn, vốn dĩ muốn gọi các ngươi giúp ta... Nhưng mà các ngươi chỉ lo cúi đầu nói chuyện, không có ai tới giúp ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Chúng ta nói thích không cùng một chuyện, siêu độ xấu hổ

Sử Đại Thiên quát tháo không ngừng, bốn gã tăng nhân đứng ngốc ở chỗ kia, vẻ mặt xấu hổ.

Huyền Ngọc lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái: "Bùa của các ngươi đâu?"

Lá bùa Như Tiểu Lam bảo người đưa qua vẫn còn ở trong tay bọn họ.

Bốn người liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy được sự do dự trong mắt đối phương.

Không nghĩ tới bùa kia thực sự có thể giúp bọn họ khôi phục nguyên trạng, cũng không phải là hại người như bọn họ nghĩ...

Huyền Ngọc vươn tay: "Lấy ra."

Sắc mặt bốn người càng kém.

Tăng nhân cầm đầu chắp hai tay trước ngực, vừa muốn nói vài câu, Như Tiểu Lam ở phía sau đột nhiên đánh gãy lời của hắn.

"Huyền Ngọc, bùa kia đã đưa cho bọn họ, dùng hay không là chuyện của bọn họ, ta mệt rồi, buổi tối ngủ ở chỗ nào a..."

Bốn gã tăng nhân nhìn hướng phía sau, chỉ thấy Như Tiểu Lam che miệng ngáp liên tục, cũng không thèm nhìn tới bốn người bọn họ.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan dẫn người lại đây, trên tay còn cầm theo tấm thảm.

"Chuyện này là sao?" Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo qua mọi người.

Huyền Ngọc lập tức tiến lên đem chuyện vừa mới phát sinh nói qua một lần, tăng nhân cầm đầu vội vàng giải thích: "Lúc đó chúng ta hiểu nhầm bùa kia là thứ có hại, nhưng từ xưa đến nay yêu vật luôn rất độc ác, vị thí chủ này đừng nên bị yêu vật che mờ đôi mắt."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Các ngươi muốn như thế nào?"

"Tất nhiên là muốn xử trí yêu vật để bảo vệ thái bình cho thế gian."

"Ngươi muốn ta đem nữ nhân của mình giao cho các ngươi?" Ngữ khí Thanh Mặc Nhan lạnh đi bảy phần.

Tử sĩ xung quanh cảm nhận được sát khí của Thế tử, đồng loạt đưa tay nắm lấy chuôi kiếm.

Tăng nhân nghiêm mặt nói: "Thí chủ là bị yêu vật mê hoặc!"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng thay đổi, ngay tại lúc Như Tiểu Lam cho rằng hắn sẽ sai Huyền Ngọc động thủ diệt trừ bốn người đầu trọc kia, hắn lại xoay người đi về phía nàng, dùng thảm bao lấy người nàng lại.

"Mệt nhọc?" Không cần hỏi hắn cũng nhìn ra được, vật nhỏ ngáp liên miên, có thể là do bọn họ không dựng lều trại, cũng không có xe ngựa, cho nên nàng không biết nên ngủ ở chỗ nào.

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ nghẹn khuất nói: "Nào dám ngủ a, đang ngủ lỡ bị người ta xem là yêu quái rồi trừ bỏ thì sao."

Thanh Mặc Nhan cong khóe môi, ôm cả nàng cả thảm lên. Không nhìn đến bốn tăng nhân, đi về hướng lửa trại bên kia.

Huyền Ngọc thấy Thanh Mặc Nhan rời đi, thế là cũng dẫn người theo sát ở phía sau, chỉ chốc lát sau, đã chỉ còn dư lại bốn gã tăng nhân cùng Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên vuốt mặt mình, vừa lòng cực kỳ, ngẩng đầu nhìn đến bốn người kia liền kỳ quái nói: "Các ngươi vì sao còn chưa dùng lá bùa kia?"

Bốn người xấu hổ nói không nên lời.

Sử Đại Thiên cũng không quản bọn họ nữa, ngáp một cái đi tìm nơi ngủ.

Như Tiểu Lam ngồi bên lửa trại, càng lúc càng cảm thấy buồn ngủ.

"Ta còn tưởng rằng chàng sẽ chém chết mấy người đầu trọc kia đâu..." Mắt khép hờ, nàng nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan cười cười: "Ở trong mắt nàng ta là người xấu đến như vậy?"

Như Tiểu Lam cọ đầu lên cánh tay hắn: "Nói đi, chàng có tính toán gì?"

Nếu đối phương đã nhìn ra chân thân của nàng, Thanh Mặc Nhan tuyệt đối sẽ không để cho bọn hắn tiếp tục ở chỗ này "vướng bận". Đại lý tự Thiếu khanh cũng không phải nhân vật nhân từ gì.

"Ngày mai chúng ta muốn đi ra sau núi, vừa vặn để cho bọn họ ở phía trước dẫn đường." Thanh Mặc Nhan ngồi dựa vào một tảng đá lớn, ôm vòng nàng ở trước ngực.

"Ta chỉ biết..." Đôi mắt Như Tiểu Lam lập tức khép lại, miệng nhỏ lại cười tươi: "Thật là xấu."

"Nàng không thích?" Thanh Mặc Nhan lạnh giọng hỏi một câu.

Như Tiểu Lam đột nhiên mở to mắt, ngoắc ngón tay về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan cúi người xuống.

Như Tiểu Lam giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tiến gần đến gương mặt hắn, hôn "chụt" một cái.

"Thích?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ân." Chỉ cần có hắn ở đây, nàng mới không sợ đạo sĩ hay hòa thượng gì đâu, dù sao trời sập xuống cũng đã có hắn chống đỡ.

Cơn buồn ngủ sắp bao phủ ý thức của nàng.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được bàn tay Thanh Mặc Nhan đang luồn vào trong thảm, thuần thục chui đến phía dưới y phục của nàng...

Như Tiểu Lam bị dọa bay luôn cơn buồn ngủ.

"Thanh Mặc Nhan!"

"Hư... Hư... Đừng ầm ĩ." Thanh âm mang theo ý cười của Thanh Mặc Nhan vang lên bên tai nàng: "Ta cũng thích."

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Thứ nàng nói thích với thứ hắn nói thích rõ ràng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, lại nói hiện tại bọn họ còn đang ở ngoài.

"Lấy tay ra!" Như Tiểu Lam cựa quậy thân mình.

Thanh Mặc Nhan không phải người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, hai người ở gần lửa trại dây dưa nửa ngày, Huyền Ngọc bọ họ đều thấy ở trong mắt, bất động thanh sắc thối lui ra xa.

Cuối cùng vẫn là Như Tiểu Lam thỏa hiệp trước, nàng thật sự rất mệt nhọc, chịu không nổi dây dưa của Thanh Mặc Nhan, mặc hắn xoa nắn, ngủ ngay cả nước miếng cũng chảy ra ngoài.

Bốn gã tăng nhân ở cùng một chỗ, nhìn lá bùa trong tay mà phát sầu.

Dùng xong lá bùa bọn họ sẽ khôi phục lại nguyên trạng, nhưng mà bọn họ sao có thể dùng đồ của yêu quái đây.

Do dự mãi, tăng nhân cầm đầu ho khan nói: "Cứ cho qua lần này đi, chúng ta cứ quan sát nàng trước, nếu lần sau nàng còn hại người chúng ta mới diệt trừ nàng cũng không muộn."

"Vậy lần này..."

"Lần này nàng không hại người nên tạm thời bỏ qua." Tăng nhân cầm đầu bỏ lá bùa vào trong bát hóa duyên. Theo nước đổ vào bát, lá bùa hóa thành một ngọn lửa nhỏ, biến mất không thấy đâu.

Tăng nhân cầm bát lên uống, rất nhanh liền khôi phục lại bộ dáng bình thường.

Ba người khác cũng đồng loạt noi theo.

Sử Đại Thiên ngủ ở cách đó không xa, nửa mở mắt nhìn bọn họ, khẽ hừ một tiếng.

Rõ ràng là nhận ân huệ của Như cô nương, lại còn chết không chịu thừa nhận, xem ra cái gọi là đại sư cũng chỉ được như thế.

Buổi sáng hôm sau, mưa lớn đã tạnh. Mọi người thu thập mọi thứ chuẩn bị lên đường.

Thanh Mặc Nhan thật sự để cho bốn tăng nhân đi ở phía trước đội ngũ.

May mà một đường đều rất thuận lợi, cũng không thấy xuất hiện sương mù dày đặc, mọi người bình yên đi qua đường núi, tiến vào sau núi.

Thanh Mặc Nhan thường thường ngẩng đầu nhìn về phía bên trái dãy núi, liên tục trầm mặc không nói gì.

"Bên kia trên núi có không ít phần mộ." Như Tiểu Lam mở miệng nói: "Đều là mộ mới."

Thanh Mặc Nhan ừ một tiếng.

Tuy rằng hắn không thấy cái gì, nhưng mà lại có thể cảm giác được từng trận âm phong đang đánh úp lại đây, có loại cảm giác lạnh buốt.

Loại lạnh buốt này không giống với gió lạnh mùa đông, mà tựa như một con dao băng đâm vào cốt tủy con người, lạnh băng thấu xương.

Lúc mới bắt đầu bốn gã tăng nhân còn có chút cố kỵ với Như Tiểu Lam, theo mọi người càng đi càng xa, sắc mặt bọn họ cũng càng trở nên nghiêm túc hơn.

"Nơi này rõ ràng là có thôn xóm, nhưng chúng ta đi lâu như vậy rồi, tại sao lại không thấy chút bóng dáng nào?"

"Chẳng lẽ là đã đi qua."

"Sao có thể, lần trước tới còn gặp được a."

Bốn gã tăng nhân lẩm nhẩm lầm nhầm, Sử Đại Thiên bỗng nhiên nói: "Thôn xóm các ngươi nói là cái kia sao?"

Bốn người nhìn theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, chỉ thấy ở trong rừng ẩn ẩn lộ ra một mảnh cháy đen.

Đợi tới khi đến gần mới phát hiện, tất cả nhà ở đều đã bị thiêu hủy, chỉ còn lưu lại một đống đổ nát đen nhánh thê lương. Mùa xuân thảm thực vật sinh trưởng phát triển lên, bao trùm ở mặt trên, cho nên bọn họ từ ngoài rừng đi qua mới không chú ý tới.

"Thoạt nhìn hình như đã bị thiêu hủy từ lâu." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, cẩn thận xem xét: "Ít nhất là hơn một tháng."

"Gần đây còn có không ít mộ mới, hẳn là người trong thôn." Có tử sĩ tiến lên xem xét rồi trở về bẩm báo.

"Không nghĩ tới ta vẫn tới chậm mất một bước." Bốn gã tăng nhân vô cùng đau đớn, bắt đầu tụng kinh, siêu sinh cho những người đã chết.

Không khí có chút áp lực, tất cả mọi người đều an tĩnh đứng ở nơi đó, nghe tiếng chuông phật diêu vang, thanh âm kia phảng phất như muốn tinh lọc cả bọn họ...

Ngay tại lúc không khí tràn đầy thần bí, một giọng nữ thanh thúy vang lên, tức thì làm bốn gã tăng nhân rơi vào hoàn cảnh xấu hổ.

"Vì sao các ngươi lại niệm kinh siêu độ cho người sống a, bọn họ còn chưa có chết đâu." Như Tiểu Lam giơ tay chỉ vào một chỗ giữa sườn núi: "Các ngươi xem, tất cả người trong thôn đều đã chuyển đi rồi a."

Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa sườn núi ẩn ẩn lộ ra một góc của thôn xóm.

Chuông phật trong tay tăng nhân không biết từ khi nào đã rơi xuống trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Phụ nhân yêu thích Sử Đại Thiên, lại nhảy ra một tiên cô?

Đám người Thanh Mặc Nhan đi đến giữa sườn núi.

Chờ khi bọn hắn đến gần mới phát hiện ra, chỗ thôn xóm này cư nhiên có không ít người, hỏi người trong thôn mới biết, tất cả người của mấy thôn gần đây đều chuyển đến ở cùng nhau, bởi vì độc trùng cốc xuất hiện dị trạng, không ít thôn dân đều nhiễm phải bệnh nặng, hơn nữa loại bệnh này còn có thể truyền nhiễm, cho nên bọn họ tự thiêu thôn, dọn tới vị trí cao hơn ở giữa sườn núi.

"Thường xuyên có sương mù bao phủ mặt đất, chúng ta cũng không có biện pháp, cho nên mới đành phải dọn đi." Thôn dân thở dài nói.

"Thôn dân sinh bệnh, đều là do yêu quái mây mù tác oai tác quái." Bốn gã tăng nhân nghiêm mặt nói: "Ta đến đây cũng là vì chuyện này, không biết trong thôn còn có ai sinh bệnh nữa không, ta có mang theo chút thảo dược."

Thôn dân nghe nói tăng nhân có mang dược tới, tự nhiên vô cùng cảm kích. Mang theo bọn họ vào trong thôn.

Thanh Mặc Nhan phái Sử Đại Thiên đi hỏi thăm thôn dân chuyện liên quan đến độc trùng cốc, bốn gã tăng nhân đi đến nhà dân, giúp người xem bệnh.

Thôn dân thấy khí độ đám người Thanh Mặc Nhan không tầm thường, không dám chậm trễ. Nhưng do trong thôn quá nghèo, bọn họ cũng không mang ra được cái gì, chỉ có thể lấy gian nhà kho nhỏ làm nơi cho bọn họ nghỉ ngơi.

Như Tiểu Lam cũng không để ý đến hoàn cảnh như vậy, so với việc buổi tối ở đâu, nàng càng quan tâm tới chuyện liên quan đến độc trùng cốc hơn.

Sử Đại Thiên rất nhanh đã trở về, trong lòng còn ôm mấy củ khoai lang đỏ khô cứng, bất quá đều đã được nướng chín.

"Đây là lương thực dư lại sau mùa thu hoạch năm ngoái của bọn họ." Sử Đại Thiên cười cười đưa khoai lang cho Như Tiểu Lam: "Như cô nương đừng ghét bỏ, đây là lương thực tốt nhất trong nhà các nàng."

Thanh Mặc Nhan lo lắng liếc nhìn Như Tiểu Lam một cái.

Khi ở kinh thành, đừng nói đến thứ như thế này, dù cho có tốt hơn nữa Như Tiểu Lam cũng không để vào mắt, miệng vật nhỏ bị hắn nuôi càng ngày càng kén chọn.

Không nghĩ tới Như Tiểu Lam lại không hề ghét bỏ, tiếp nhận lấy còn nói câu cảm tạ với hắn.

Sử Đại Thiên cười hắc hắc, có chút đắc ý: "Phụ nhân trong thôn này đều cảm thấy ta lớn lên thật đẹp, các nàng yêu thích ta không thôi, thật đúng là không còn cách nào mà, nếu không phải ta vội vã trở về hồi báo với Thế tử, các nàng còn muốn kéo ta vào trong nhà các nàng ngồi đâu."

Như Tiểu Lam liếc mắt một cái, ánh mắt đánh giá Sử Đại Thiên, nam nhân này mặc kệ nhìn như thế nào, cũng đều cảm thấy rất bình thường, thực không nghĩ ra, sẽ có phụ nhân cảm thấy hắn đẹp mắt?

Sử Đại Thiên không tự giác uỡn ngực lên.

Không đợi Như Tiểu Lam mở miệng, Huyền Ngọc đứng cạnh cửa sâu kín nói một câu: "Các nàng bị mù từ lúc nào?"

Sử Đại Thiên bực bội nói: "Huyền Ngọc, ngươi đây là đố kị!"

Huyền Ngọc cong cong khóe miệng: "Chỉ bằng ngươi?"

"Ngươi đố kị ta có nhân duyên với nữ nhân!" Sử Đại Thiên bày ra bộ dáng ta có nhiều người yêu thích, bộ dáng ta vô cùng tự hào.

Huyền Ngọc nhịn rồi lại nhịn mới không rút kiếm trong tay ra chém hắn.

Sử Đại Thiên thấy thế càng thêm đắc ý, khuôn mặt rất nhanh đã dương lên đến tận trời.

Thanh Mặc Nhan ho một tiếng, Sử Đại Thiên nhanh chóng cúi gập thắt lưng, chân chó đi lại đây: "Thế tử, ta đã hỏi thăm được chuyện ở độc trùng cốc..."

Huyền Ngọc nhịn không được trợn trừng mắt, quay mặt sang nơi khác.

Tốc độ biến đổi sắc mặt nhanh như thế, hơn nữa hoàn toàn làm lơ sự chênh lệch về phương diện tâm lý, đảo mắt một cái đã có thể biến hóa thành bộ dáng hèn mọn, nghĩ đến cũng chỉ có mình Sử Đại Thiên mới có thể làm được.

Sử Đại Thiên biết rõ tính tình của Thanh Mặc Nhan, cho nên khi đáp lời ở trước mặt hắn, thái độ cung kính, không dám đùa bỡn cái gì.

"Độc trùng cốc không thể đi vào.Trước kia thôn dân còn có thể đi vào trong cốc để kiếm chút củi cùng thú rừng các loại mang về, nhưng mà hiện tại trong cốc đều là sương mù dày đặc, sau khi vào cốc liền không tìm thấy đường trở về, hơn nữa bởi vì liên quan đến sương mù dày đặc, không ít người đều bị bệnh lạ, toàn thân thối rữa, cuối cùng không trị được bỏ mạng mà chết."

Thanh Mặc Nhan khẽ chau mày: "Bốn tăng nhân kia nói như thế nào?"

Bọn họ đi xem bệnh cho thôn dân, cho nên không có theo chân bọn hắn đến đây.

"Bốn vị đầu trọc đó nói đây là hiện tượng của trúng độc, có chút giống với cổ độc... Thảo dược bọn họ mang theo cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể làm giảm bớt bệnh trạng một chút."

Nghe được hai chữ "cổ độc", đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một đạo tinh quang, trên mặt lại bất động thanh sắc hỏi: "Ngươi có nghe được người ở trong độc trùng cốc là người như thế nào không?"

Sử Đại Thiên cười nói: "Phụ nhân trong thôn đều là một đám nhanh mồm nhanh miệng, các nàng nói trước kia ở trong độc trùng cốc là một cô nương trẻ tuổi, làm người hiền lành. Nếu người trong thôn đi vào núi không may bị thương, sau khi nàng phát hiện sẽ giúp đỡ cứu trị, từng có nam tử trong thôn xem trọng nàng, muốn đón nàng đến ở trong thôn, nhưng nàng lại cự tuyệt."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nghe, trong lòng càng tin tưởng người ở trong độc trùng cốc, là một vị trùng nương.

Sau khi Sử Đại Thiên đi Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tiến vào: "Phái vài người thân thủ tốt, đi độc trùng cốc bên kia thăm dò đường, không cần miễn cưỡng, nếu thật sự không được thì cứ rút về trước."

Huyền Ngọc gật đầu đi ra ngoài tìm hai tử sĩ giỏi khinh công.

Lúc gần đi Như Tiểu Lam gọi bọn họ lại, đưa cho mỗi người một lá bùa. Muốn bọn họ mang theo trên người.

"Nó có thể tạm thời bảo hộ các ngươi không bị sương mù dày đặc làm cho thương tổn."

Hai người nhận lá bùa, đồng thời nói lời cảm tạ.

Như Tiểu Lam còn triệu hồi chó ngốc ra, để nó đi cùng hai người kia.

Nhìn hai tên tử sĩ mang theo chó ngốc rời đi, Thanh Mặc Nhan khe khẽ thở dài.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Sao vậy, chẳng lẽ có chỗ nào ta làm chưa đúng?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan sờ sờ đầu nàng: "Nàng làm rất tốt."

Chính bởi vì nàng làm rất tốt, hắn mới cảm thấy có chút bất an.

Hắn cũng đã học qua chút thuật âm dương. Nhưng mà khoảng thời gian gần đây, hắn lại cảm thấy mấy thứ kia không thích hợp với hắn.

Khi Như Tiểu Lam thi triển thuật chú của nàng, nàng hoàn toàn không có năng lực phòng ngự kẻ thù bên ngoài, may mà bên người nàng có hắn che chở. Dù cho không có hắn, thì còn có chó ngốc cùng Ngàn Thương ở bên người nàng.

Nhưng nếu đổi lại là hắn mà nói, những lúc hắn thi triển thuật chú, ai sẽ tới bảo hộ hắn?

Huyền Ngọc bọn họ đối phó với kẻ địch bình thường không có vấn đề gì, nhưng nếu gặp phải người như Thanh Đô...

Hắn cũng không hy vọng gặp lại tình huống nàng liều lĩnh không màng tất cả như lần trước, lấy thân chắn cho hắn.

Mọi người ở trong thôn chờ đến buổi tối, hai người Huyền Ngọc phái đi mang theo chó ngốc trở về.

Thanh Mặc Nhan gọi hai người vào trong nhà, hai người đem chuyện tiến đến tra xét độc trùng cốc nói qua một lần.

"Tới gần độc trùng cốc mới thấy tất cả cây cối ở đó đều bị khô héo. Đến ngay cả một vật còn sống cũng không có, chúng ta còn phát hiện ra không ít thi thể của động vật, nhìn như là bị trùng tử cắn nuốt cho đến chết."

"Bệnh trạng trên người thôn dân nhiễm bệnh rất giống với những động vật đã chết kia."

"Tất cả độc trùng trong cốc đều là sương mù dày đặc, chúng ta vốn định tới gần nhìn xem một chút, nhưng mà chó ngốc phát ra cảnh cáo với chúng ta, cho nên chúng

ta liền lui đi..."

Trước khi đi Như Tiểu Lam có dặn dò bọn họ, chỉ cần chó ngốc phát ra cảnh cáo, bọn họ phải lập tức lui trở về.

Thanh Mặc Nhan nghe xong lời bọn họ nói cũng không có ý muốn trách cứ. Mà là gật gật đầu, đang muốn bảo bọn họ ra ngoài, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng khóc.

Mọi người bước đến cửa, chỉ thấy tiếng khóc phát ra từ một ngôi nhà cách đó không xa, tiếp theo là một cái cán được nâng ra ngoài. Bốn tăng nhân đi theo phía sau, cùng đi về hướng ngoài thôn.

Sử Đại Thiên không biết là chui từ đâu ra, vui vẻ chạy lại đây thấp giọng nói: "Mấy hòa thượng kia cũng không có biện pháp, trị không được bệnh đành phải niệm kinh siêu độ cho bọn họ."

"Bọn họ muốn nâng người chết đi đâu?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Đương nhiên là muốn mang đi thiêu a." Sử Đại Thiên thấp giọng nói: "Đây là loại bệnh truyền nhiễm, bất quá người trong thôn nói, chỉ cần không đụng vào người bệnh thì sẽ không có việc gì, Như cô nương không cần lo lắng."

"Không đụng vào người bệnh sẽ không bị lây bệnh, là ai nói vậy?" Như Tiểu Lam hỏi.

Đến ngay cả mấy tăng nhân kia đều không có cách trị bệnh, ai dám cam đoan loại bệnh này sẽ không truyền nhiễm.

Sử Đại Thiên cười hắc hắc: "Là tiên cô trong thôn nói."

Như Tiểu Lam kinh ngạc mở to mắt: "Tiên cô?"

Trùng nương còn chưa tìm được, lại nhảy từ đâu ra một tiên cô?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Gặp mặt tiên cô, cánh tay nhỏ dưới bàn ăn

Thanh Mặc Nhan nghe lời Sử Đại Thiên nói, cũng lấp bấp kinh hãi.

"Tiên cô ở đâu ra?"

Sử Đại Thiên đắc ý liếc mắt nhìn Huyền Ngọc một cái: "Cũng bởi vì nhân duyên ta tốt, cho nên phụ nhân trong thôn mới nguyện ý nói hết cho ta nghe, các nàng nói nàng là họ hàng xa của một gia đình ở trong thôn, năm nay mười ba tuổi, xinh như hoa như ngọc, nếu không phải vì gia cảnh sa sút, sợ là sẽ được gả vào phủ đệ nhà cao cửa rộng đi."

"Nàng trời sinh khác hẳn người thường, nghe nói đôi mắt của nàng có thể nhìn thấy những thứ người bình thường không thấy được, từ sau khi đi vào thôn đã nhìn ra sinh tử của không ít người, bởi vậy cũng cứu được không ít mạng người ở trong thôn, cho nên thôn dân gọi nàng là tiên cô..."

Như Tiểu Lam càng nghe trong lòng càng hoảng sợ.

Nói như vậy, nữ hài tử kia cũng có được đôi mắt âm dương.

Lúc trước nàng từng nghe Nhuận Nhi tỷ nói qua, chỉ có nữ tử Dục Sâm tộc mới có thể sinh ra hài tử có đôi mắt âm dương, chẳng lẽ tiên cô này cũng là do nữ tử Dục Sâm tộc sinh ra?

Như Tiểu Lam bất an nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan là loại người càng gặp chuyện càng thêm bình tĩnh: "Ngươi thử đi hỏi thăm, xem có thể để chúng ta gặp mặt tiên cô một lần hay không."

"Được rồi!" Sử Đại Thiên thống khoái đáp, vừa ra đến trước cửa liền dương đầu khoe khoang trước mặt Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc nắm chặt nắm tay, khớp xương rung động răng rắc.

Sử Đại Thiên lúc này mới bị dọa thay đổi sắc mặt, chạy đi nhanh như chớp.

Đêm đó bọn họ ngủ ở kho hàng, tuy rằng điều kiện có chút kém, nhưng vẫn còn hơn lúc ở trong rừng.

Chỉ là mấy ngày nay không có cách nào tắm rửa, Như Tiểu Lam cảm thấy tâm lý có chút bóng ma, bất quá thời điểm nàng chui người vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, tất cả phiền não đều biến mất không thấy đâu.

Sáng sớm hôm sau Sử Đại Thiên liền chạy tới.

"Thế tử, tiểu nhân đã làm thỏa đáng xong mọi chuyện." Sử Đại Thiên cười hắc hắc nói.

"Nói." Thanh Mặc Nhan phun ra một chữ.

"Ta quen biết với một quả phụ trong thôn, nàng là người giúp việc trong nhà tiên cô, nàng giúp ta chuyển lời tới tiên cô, nói là chúng ta muốn đi đến độc trùng cốc để tìm dược liệu, không biết phải làm sao mới có thể tiến vào độc trùng cốc, cầu nàng giúp đỡ nhìn một cái xem chúng ta có thể bình yên trở về hay không."

Quả nhiên Sử Đại Thiên am hiểu nhất vẫn là nói dối.

Như Tiểu Lam ở trong lòng mặc niệm cho Sử Đại Thiên hai giây.

Xem ra mệnh đội nón xanh của hắn sẽ không vứt đi được, cư nhiên quen biết với quả phụ... Sẽ không phải bị người ta coi là lốp xe dự phòng đi.

Sử Đại Thiên nào biết Như Tiểu Lam suy nghĩ cái gì. Hắn còn đang vui mừng chờ Thanh Mặc Nhan khích lệ hắn đâu.

Thanh Mặc Nhan quả nhiên không phụ kỳ vọng gật gật đầu: "Tốt lắm, việc này liền để ngươi đi quan sát, cần gì cứ việc nói với Huyền Ngọc."

Người trong thôn phần lớn bần cùng, Thanh Mặc Nhan bọn họ mỗi lần ra ngoài, trên người đều mang theo không ít lộ phí, ở thời điểm như này vàng bạc liền phát huy ra uy lực cường đại.

Sử Đại Thiên hưng phấn tìm Huyền Ngọc, lấy từ trên tay đối phương năm lượng bạc rồi chạy đi.

Đến buổi trưa, mới thấy hắn chạy quay về.

"Bốn vị đầu trọc kia cũng nghe được chuyện về tiên cô, muốn đi bái kiến, tiên cô đã đáp ứng rồi, buổi tối chúng ta cùng nhau đi qua, tiên cô nói là mở một bàn tiệc ăn chay mời mọi người."

Không nghĩ tới bốn tăng nhân kia cũng muốn đi.

Trong lòng Như Tiểu Lam lập tức cảm thấy không mấy vui vẻ.

Dù cho tu vi của bọn họ không thể làm gì nàng, nhưng nàng vẫn không thích bị người khác coi là yêu quái.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay sờ sờ đầu nàng: "Nếu không muốn đi nàng có thể ở lại đây chờ ta."

"Mới không cần đâu." Như Tiểu Lam bĩu môi nói: "Khó có dịp được gặp một người cũng có đôi mắt âm dương, ta như thế nào có thể bỏ qua."

"Hay là nàng sợ ta sẽ bị người ta cướp mất?" Thanh Mặc Nhan bổ sung một câu.

Như Tiểu Lam ngoài miệng tỏ ra không phục, nhưng bên trong lại có chút chột dạ.

Tất cả đều là do Sử Đại Thiên người này, hắn thổi phồng tiên cô kia giống như một đóa hoa, khiến trong lòng nàng cảm thấy không được thoải mái.

Lúc chạng vạng tối, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam, còn có đám người Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên đi đến một hộ gia đình ở phía đông.

Khác hoàn toàn với những cư dân khác ở trong thôn, nhà cửa hộ gia đình này cao lớn hơn rất nhiều, lại còn có cả tường viện.

"Tiên cô ở cùng thúc thúc cùng thẩm thẩm nàng, mỗi lần nàng xem sinh tử giúp người trong thôn, đều sẽ thu được chút tài vật, cho nên thúc thúc cùng thẩm thẩm nàng đều đối đãi với nàng không tệ." Sử Đại Thiên giải thích với mọi người.

Đang nói chuyện, chợt thấy bốn vị tăng nhân đang từ trên đường nhỏ phía đối diện đi tới, áng mắt theo bản năng dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam không chút khách khí trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Thanh Mặc Nhan nắn tay Như Tiểu Lam, bước vào cửa đầu tiên.

Trong viện được dọn dẹp rất sạch sẽ, nhưng lại không có hạ nhân hầu hạ, người tới giúp việc đều là phụ nhân trong thôn.

Chủ nhân tòa nhà ra chào hỏi mọi người.

Như Tiểu Lam vụng trộm đánh giá đối phương, đối phương là một nam tử tầm hơn ba mươi tuổi, người gầy khô, da rám nắng, nương tử hắn nhìn rất bình thường, cũng không có chỗ nào xuất sắc cả.

Sử Đại Thiên vội vàng giới thiệu nói: "Đây là thúc thúc cùng thẩm thẩm của tiên cô."

Thanh Mặc Nhan chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

Đối phương thấy hắn một thân y phục bất phàm, bên người còn mang theo hộ vệ. Cho nên có vẻ phá lệ ân cần.

Bốn gã tăng nhân lại không được đãi ngộ tốt như thế, mọi người chào hỏi lẫn nhau rồi đi vào trong nhà.

Một người thôn phụ tiến lên rót trà cho bọn họ, Sử Đại Thiên thấy thế chủ động tiếp lấy ấm trà. Khiến phụ nhân châm trà kia ngó hắn một cái.

Phụ nhân này chính là người "thân mật" của Sử Đại Thiên?

Như Tiểu Lam nhịn không được muốn bát quái, hoàn toàn không chú ý tới mọi người trong phòng đang nói chuyện gì.

Một lúc sau, thôn phụ vào phòng nói với bốn gã tăng nhân: "Tiên cô nói thứ ăn chay đã được dọn lên, mời các vị khách quý ngồi vào vị trí."

Mọi người vào phòng khách.

Trên bàn là tám loại đồ ăn chay khác nhau, không thể gọi là tinh xảo, đều là món ăn thôn quê trong núi, nhưng lại mang theo chút phong vị riêng.

Rèm cửa vang lên, đi vào là một nữ tử dáng người nhỏ xinh.

Mọi người ngừng thở, đồng thời nhìn chằm chằm nàng.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không thừa nhận rằng hình dung lúc trước của Sử Đại Thiên cũng không phải nói quá, vị tiên cô này, thật đúng là xinh đẹp như hoa.

Bốn vị tăng nhân chắp hai tay thi lễ.

Tiên cô nhẹ nhàng phúc lễ, tư thế cư nhiên vô cùng tiêu chuẩn.

Như Tiểu Lam không hay làm mấy động tác phúc lễ, nhưng mà khi tiến cung, cũng từng nhìn thấy các nữ nhân trong cung phúc lễ qua. Không nghĩ tới ở một nơi thâm sơn cùng cốc thế này cũng có thể gặp được một nữ tử như vậy.

Khó trách Sử Đại Thiên nói nàng gia cảnh sa sút, bằng không sau này nhất định sẽ được gả vào một gia đình tốt.

"Chư vị khách quý mời ngồi." Tiên cô ôn nhu mở miệng nói, thanh âm ôn nhu khí chất phi phàm.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhích lại gần người Thanh Mặc Nhan.

Nhưng mà tiên cô vẫn luôn rũ mắt. Chưa từng nhìn bọn hắn lấy một cái, Như Tiểu Lam cảm thấy hành động của mình có chút trẻ con, vì thế có chút ngượng ngùng xê dịch sang bên cạnh. Muốn kéo ra chút khoảng cách với Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, từ phía dưới bàn vươn tới một cánh tay nhỏ bé lạnh như băng, dừng ở trên đùi Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam suýt nữa kêu ra tiếng, đứng bật dậy tránh thoát cánh tay kia.

"Khách quý sao vậy?" Thanh âm ôn nhu của tiên cô vang lên.

Như Tiểu Lam bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhìn xuống phía dưới cái bàn.

Nơi đó rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Lông tóc Như Tiểu Lam dựng đứng, cánh tay vừa rồi từ đâu ra?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Thanh Mặc Nhan nghe lời Sử Đại Thiên nói, cũng lắp bắp kinh hãi. Tiên cô ở đâu ra? Sử Đại Thiên đắc ý liếc mắ

Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, cả người tựa như động vật nhỏ xù lông.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều dừng ở trên người nàng.

"Tiểu Lam?" Thanh Mặc Nhan gọi nàng một tiếng.

Lúc này Như Tiểu Lam mới kịp có phản ứng lại, phản ứng vừa rồi của nàng thật quá mức kích động.

"Làm sao vậy?" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sắc mặt nàng có chút kém.

"Không... Không sao, vừa rồi hình như chạm phải thứ gì đó." Như Tiểu Lam che giấu nói, đồng thời lại lần nữa nhìn xuống dưới bàn: "Hình như trên ghế có thứ gì đó..."

Tay nhỏ bé kia không thấy đâu, thật giống như hết thảy chỉ là ảo giác của nàng.

"Thật sự xin lỗi, chiêu đãi không chu toàn." Tiên cô ở đối diện áy náy cúi đầu tạ lỗi.

Như Tiểu Lam thấy thế cũng không nói thêm gì nữa. Thẩm thẩm tiên cô tiến vào, thay đổi một cái ghế dựa khác.

Một lần nữa ngồi xuống, tâm Như Tiểu Lam vẫn bị treo ở trên cao.

Đến ngay cả thức ăn ở trên bàn cũng không cảm thấy có hứng thú. Ánh mắt luôn không tự giác nhìn xuống phía dưới bàn.

"Vị cô nương này ăn có chút ít, là do thân thể không thoải mái sao?" Thanh âm ôn nhu của tiên cô đột nhiên vang lên.

Lúc này Như Tiểu Lam mới phát hiện, bát cơm trước mặt nàng vẫn còn hơn một nửa. Những người khác đều đã ăn không sai biệt lắm.

"Không..." Như Tiểu Lam ậm ừ, tránh đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thanh Mặc Nhan.

Tiên cô ngẩng đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam, thời điểm ánh mắt xẹt qua trên mặt Thanh Mặc Nhan, hơi hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường.

"Nữ tử thuần âm, ở chỗ này tự nhiên sẽ cảm thấy không thoải mái, ta cũng như vậy." Trên mặt tiên cô mang theo mỉm cười nhàn nhạt, săn sóc nói: "Trong ngọn núi này toàn là tử khí, thôn dân uổng mạng quá nhiều, tuy rằng ta có thể nhìn ra sinh tử, nhưng lại không có cách nào giúp đỡ bọn họ..."

Tiên cô nói xong, mỉm cười trên mặt mang theo tia buồn bã.

"Ngươi có thể thấy được tử khí?" Như Tiểu Lam hỏi một câu.

"Đúng."

Như Tiểu Lam mân miệng nhỏ, thử thăm dò: "Hiện tại ở trong này..."

"Ta không muốn nói ra, sợ làm ngươi sợ hãi." Tiên cô lo lắng nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Vị cô nương này là gì của công tử ngài..."

"Phu nhân." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Tiên cô sửng sốt, một lần nữa đánh giá Như Tiểu Lam: "Nói ra sợ sẽ dọa đến phu nhân của ngươi."

"Không sao. Ngươi nói đi, lá gan ta rất lớn." Như Tiểu Lam ra vẻ cậy mạnh thẳng thắt lưng.

"Một khi đã như vậy, ta đây liền nói." Tiên cô buồn bã nói: "Bởi vì ta có đôi mắt âm dương, cho nên những tử khí kia luôn quấn lấy ta, thân thể ta vẫn luôn có chút yếu ớt, may mắn được thúc thúc thẩm thẩm chiếu cố, bằng không ta thật sự không biết nên sống tiếp như thế nào..."

Nói xong nàng nâng tay áo lên xoa xoa đôi mắt, ngược lại lộ ra mỉm cười: "Xem ta vừa nói gì kìa, mong các vị đừng để ý."

Bốn gã tăng nhân khẽ tụng phật hiệu, hơi có chút ý đồng tình.

Như Tiểu Lam mân miệng nhỏ càng nhanh: "Ngươi có thể thấy tử khí trong phòng?"

Tiên cô ngẩng đầu nhìn vào hư không, mỉm cười yếu ớt.

"Không sai, bọn chúng đều ở đây... Vẫn luôn ở đây, bất luận ta tránh né thế nào, bọn chúng cũng chưa từng rời đi."

Như Tiểu Lam quay đầu liếc nhìn Thanh Mặc Nhan một cái.

Trong phòng có tử khí hay không, nàng là người rõ hơn ai hết, bởi vì đôi mắt âm dương của nàng có thể thấy được.

Hiện tại trong phòng sạch sẽ thanh tịnh, đừng nói là tử khí, đến ngay cả một thứ không sạch sẽ cũng không có.

Thanh Mặc Nhan vẫn luôn không mở miệng, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm tiên cô, thần sắc có chút nghiêm túc.

Lúc này có một vị tăng nhân mở miệng nói: "Ta muốn trừ bỏ yêu quái mây mù trong độc trùng cốc, không biết tiên cô có thể trợ giúp hay không, có thể nói cho ta biết rốt cuộc đám yêu vật đó trốn ở đâu hay không?"

Tiên cô lắc lắc đầu: "Các ngươi sẽ không thể loại trừ được đám yêu vật đó."

"Vì sao?"

"Bởi vì chúng nó mạnh hơn các ngươi rất nhiều." Tiên cô nhìn về phía một vị tăng nhân trong số đó, sắc mặt đột nhiên trắng bệch: "Ngươi... Phía sau ngươi..."

Tên tăng nhân kia kinh ngạc nhìn về phía sau chính mình, cái gì cũng không có.

"Ngươi... Sau lưng ngươi... Mấy tiểu hài tử kia là chuyện như thế nào..."

Sắc mặt tăng nhân biến đổi, một lần nữa nhìn về phía sau chính mình.

Ba gã tăng nhân khác cũng đồng thời quay đầu lại, nhưng mà cái gì bọn hắn cũng không nhìn thấy.

Tiên cô lấy tay áo che mặt, tựa như không dám nhìn nữa.

"Tiểu... Tiểu hài tử?" Tăng nhân xanh mặt, trong thanh âm mang theo chút run rẩy.

"Y phục rách tung tóe, hình như là con nhà nghèo." Tiên cô nghẹn ngào: "Thật đáng thương a, nhỏ như thế đã..."

"A!" Tăng nhân la lên một tiếng lảo đảo đứng dậy, kết quả không cẩn thận đụng phải cái bàn.

Rối tinh rối mù một trận, tất cả đồ ăn trên bàn đều bị đụng đổ.

Tiên cô chôn mặt trong tay áo, toàn thân đều đang run rẩy, bộ dáng giống như cực kỳ sợ hãi.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia nhìn một màn này, bất tri bất giác nắm chặt nắm tay.

Tăng nhân kia tựa như đột nhiên thay đổi thành một con người khác, lấy chuông phật từ trong lòng ngực ra, lắc lung tung.

Ba gã tăng nhân khác tiến lên muốn giữ chặt hắn. Kết quả bốn người dây dưa thành một đoàn, nửa túm nửa lôi ra ngoài cửa.

Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên bọn họ đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy bốn gã tăng nhân lôi lôi kéo kéo đi ra, tất cả đều không hiểu ra sao.

Đây là xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp lại phát điên cái gì?

"Bọn họ ở chỗ này, tất cả bọn họ đều ở chỗ này..." Tăng nhân mất khống chế kêu lên. Khua chuông phật vào không trung, giống như đang xua tan thứ gì đó.

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ở trong phòng, phía đối diện, tiên cô giấu mặt ở trong tay áo, vẫn cứ run rẩy không ngừng.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn đặt câu hỏi.

"Quá nhiều hài tử uổng mạng... Tất cả bọn họ đều đi theo bên người tên tăng nhân kia, nhỏ tuổi như vậy... Thật là đáng thương..."

"Ngươi có thể nhìn thấy người chết?" Như Tiểu Lam hỏi. Vừa rồi nàng cũng nhìn phía sau tăng nhân kia, nhưng cái gì nàng cũng không nhìn thấy.

"Ân..." Tiên cô rời khỏi tay áo, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc mang theo một tia nước mắt. Nhìn qua điềm đạm đáng yêu: "Kỳ thực ta cũng không muốn nhìn thấy mấy thứ đó, nhưng mà ta thật sự là không còn cách nào. Không có ai giúp được ta, ta thật sự không muốn nhìn thấy mấy thứ đó."

Giống như không chịu được đả kích, tiên cô nằm sấp ở trên bàn khóc lên. Tiếng khóc của nàng rất nhỏ, khiến người ta nghe qua cảm thấy xót xa.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam nghe xong cũng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, huống chi là nam tử nghe xong. Hẳn là sẽ cảm thấy tiên cô rất đáng thương đi.

Như Tiểu Lam nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, chỗ mắt cá chân chợt lạnh.

Nàng đột nhiên cúi đầu, chỉ thấy phía dưới cái bàn vươn ra một cánh tay mảnh khảnh, tay nhỏ bé bắt lấy chân của nàng, xúc cảm lạnh như băng, mang theo hàn ý nhè nhẹ, thấu tận xương tủy.

"A!" Như Tiểu Lam kinh sợ kêu lên một tiếng, ngả người về phía sau, kết quả quá dùng sức, cả người cả ghế cùng nhau ngã xuống đất.

"Cẩn thận!" Tiên cô kinh hô.

Thanh Mặc Nhan an vị ở bên người Như Tiểu Lam, kịp thời duỗi tay đỡ được nàng.

Như Tiểu Lam thở phì phò nhìn về phía chân chính mình.

Đã không còn thấy cánh tay nhỏ bé vừa rồi đâu, nhưng mà chỗ mắt cá chân của nàng vẫn còn lưu lại xúc cảm lạnh như băng, tựa như lạnh đến phát đau, đau đớn chết lặng.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn, che chỗ mắt cá chân của nàng: "Như thế nào, bị thương tới rồi?"

"Khả năng là bị trẹo chân." Như Tiểu Lam nói cho có lệ, tiên cô ở ngay trước mắt, nàng không nghĩ nói cho Thanh Mặc Nhan nghe vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Không phải." Tiên cô đột nhiên mở miệng nói: "Là tử khí, chúng nó ở trong căn phòng này, vừa rồi là chúng nó làm bị thương phu nhân của ngươi."

Như Tiểu Lam gắt gao nắm chặt y phục Thanh Mặc Nhan, tay nhỏ bé vừa rồi khiến nàng sởn cả tóc gáy, nhưng mà nàng lại không thể nói ra, thứ kia tuyệt đối không phải do tử khí biến thành.

Xúc cảm rõ ràng như vậy... Tuyệt không phải thứ không có hình thể, hư vô mờ mịt như tử khí có thể tạo ra được.

Ngoài phòng đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Sử Đại Thiên hoảng hốt chạy vào, nói với mọi người: "Một vị đại sư không cẩn thận ngã xuống bậc thang, bị thương sau eo, không đứng dậy nổi, muốn mượn phòng này của tiên cô dùng một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 275: Quá thuần thục đi, quỷ ngân oán linh

Như Tiểu Lam cuộn tròn chân, bị tay nhỏ bé lạnh lẽo kia sờ qua đến cả chân cũng không dám để xuống đất.

Thanh Mặc Nhan mang theo nàng ra khỏi cửa, đứng ở trên bậc thang nhìn ba gã tăng nhân nâng đồng bạn của bọn họ vào một gian sương phòng.

"Sao lại ngã xuống bậc thang?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc vẫn luôn canh giữ ở cửa, cho nên một màn vừa rồi hắn đều thấy ở trong mắt.

"Thuộc hạ cũng không biết chuyện này là sao, người nọ tựa như lên cơn điên rồi ngã xuống dưới."

"Là tử khí." Phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu của tiên cô.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiên cô đứng dựa người vào khung cửa, một tay nắm chặt rèm.

"Tăng nhân kia là bị tử khí quấn lấy, cho nên mới ngã xuống."

Thanh Mặc Nhan phái Sử Đại Thiên đi sương phòng bên kia hỏi thăm tình hình của tăng nhân. Bên này thúc thúc tiên cô đã chuẩn bị xong phòng khách cho Thanh Mặc Nhan bọn họ.

"Trong thôn không có chỗ ở nào tốt, thỉnh khách quý nghỉ tạm ở nơi này."

Điều kiện nơi này so ra vẫn tốt hơn gian nhà kho cũ nát kia. Thanh Mặc Nhan gật đầu cảm tạ sau đó dẫn theo Như Tiểu Lam đi vào trong phòng dành cho khách.

Vào phòng đặt nàng lên trên ghế, Thanh Mặc Nhan cúi người cởi giày cho nàng.

"Bị thương ở đâu?" Thanh Mặc Nhan vừa nói vừa nhấc góc váy nàng lên.

Miệng nhỏ Như Tiểu Lam giật giật, thấp giọng hỏi một câu: "Chàng tin nàng sao?"

"Ai?" Động tác trên tay Thanh Mặc Nhan không ngừng, vén cả quần nhỏ trong váy của nàng lên.

"Tiên cô kia."

Cánh tay Thanh Mặc Nhan cứng lại: "Nàng nói xem."

Như Tiểu Lam bĩu môi không nói tiếp.

"Nếu so sánh với nàng, ta tự nhiên tin tưởng nàng hơn, chỉ là... Nàng cũng không nói thật với ta." Ngữ khí Thanh Mặc Nhan nguội lạnh, bàn tay to nắm lấy mắt cá chân của nàng: "Dấu tay này là sao?"

Như Tiểu Lam cúi đầu kinh sợ thấy trên mắt cá chân của mình có lưu lại một dấu tay rõ ràng.

"Nàng đừng nói với ta là nàng bị trẹo chân." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại, đáy mắt lộ ra tia sáng sắc bén.

"Ta... Còn không phải là ta sợ chàng sẽ không tin ta, cho nên mới nói như vậy." Như Tiểu Lam nói quanh co, nhìn trộm sắc mặt của hắn: "Chàng thật sự có thể nhìn thấy dấu tay này?"

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc nàng một cái: "Nàng cho rằng đôi mắt của ta chỉ là đồ trang trí?"

Như Tiểu Lam không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan cư nhiên sẽ nói giỡn, thiếu chút nữa cười ra tiếng: "Ta nào dám nghĩ như thế, chỉ là người có thể nhìn thấy quỷ ngân thật sự không nhiều lắm, lúc trước ta cũng không thể tin được là chàng có thể nhìn thấy."

"Quỷ ngân là cái gì?"

Lúc này Như Tiểu Lam mới đem chuyện cánh tay nhỏ vươn ra phía dưới bàn nói cho hắn nghe.

Thanh Mặc Nhan nghe xong nửa ngày không nói gì.

Như Tiểu Lam giải thích nói: "Cái dấu vết này không liên quan đến tử khí, nó là ký hiệu do oán linh uổng mạng lưu lại, vì thế mặc kệ ta đi đến đâu nó đều có thể tìm được ta."

"Vì sao phải tìm nàng?" Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay lau đi dấu tay trên mắt cá chân Như Tiểu Lam, nhưng mà dấu vết màu đen kia giống như sinh trưởng trong da thịt, căn bản không lau được.

"Tự nhiên là vì muốn thực hiện nguyện vọng của nó."

Thanh Mặc Nhan nhăn mày lại: "Ý của nàng là, dấu vết này không có cách nào trừ bỏ, hơn nữa mặc kệ nàng đi đến đâu đều sẽ bị oán linh tìm thấy?"

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ gật gật đầu: "Ta cần phải thực hiện nguyện vọng giúp nó, như vậy nó mới biến mất."

"Không thể mạnh mẽ loại trừ sao?"

"Có thể, nhưng mà..." Như Tiểu Lam có chút do dự: "Nó vẫn chỉ là tiểu hài tử, mạnh mẽ loại trừ không khỏi quá đáng thương."

Nhớ tới lúc nãy khi ở trong phòng, tiên cô cũng là một bộ biểu cảm lắp bắp như thế, Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy buồn cười, bộ dáng hiện tại này của nàng có thể khiến Thanh Mặc Nhan cảm thấy nàng quá mức thiện lương hay không.

"Cái dấu vết này sẽ không gây thương tổn đến thân thể nàng đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Sẽ không, vừa mới bắt đầu sẽ cảm thấy có chút lạnh, quen rồi sẽ tốt thôi."

Đó là một loại lạnh băng thấu xương, chỉ là loại lạnh băng này cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Bất quá nàng sẽ không nói cho hắn biết, bằng không lấy tính khí của hắn, tuyệt đối sẽ lựa chọn phương pháp đơn giản nhất: Trực tiếp bảo nàng loại trừ oán linh kia.

Trong viện đột nhiên truyền đến một tiếng nam tử thê lương kêu to.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, Thanh Mặc Nhan nhìn về phía ngoài cửa.

Vừa đúng lúc Huyền Ngọc mang theo người nâng thau tắm tiến vào: "Đây là tiên cô bảo người đưa tới."

Một người thôn phụ theo sau đưa nước ấm tới, đổ đầy thau tắm.

"Vừa rồi là thanh âm gì?" Như Tiểu Lam hỏi Huyền Ngọc.

"Là tăng nhân bị ngã gãy thắt lưng kia." Huyền Ngọc trả lời ngắn gọn: "Bởi vì nối xương sẽ rất đau, cho nên sẽ có chút ầm ĩ."

Như Tiểu Lam khẽ nhếch miệng.

Này đâu phải chỉ là ầm ĩ, quả thực giống như tiếng gào thảm của heo bị chọc tiết hơn.

Thôn phụ mở bình phong che chắn thau tắm lại, sau đó lui ra ngoài.

Cuối cùng cũng có thể tắm rửa thoải mái một lần.

Tâm tình Như Tiểu Lam tạm thời tốt lên một chút. Nhưng khi nàng nhìn thấy thau tắm kia lại có chút phát sầu.

Dưới điều kiện này, bọn họ chỉ có một thùng nước, chẳng lẽ muốn nàng cùng Thanh Mặc Nhan tắm với nhau...

Nàng đang nghĩ ngợi, chợt thấy phía sau ấm áp lên. Thân thể Thanh Mặc Nhan nhích lại gần.

"Xoay tới xoay lui, có phải muốn ta giúp nàng hay không?" Thanh Mặc Nhan vòng tay từ phía sau nàng qua, thuần thục cởi đai lưng của nàng.

Chờ một chút! Thiếu khanh đại nhân, vì sao ngài lại thuần thục đến thế a.

Như Tiểu Lam dùng hai tay ôm chặt lấy chính mình: "Chàng muốn làm gì?"

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, bộ dáng này của vật nhỏ thật giống như thiếu nữ vô tội gặp phải kẻ xấu.

"Nàng nói xem ta muốn làm gì." Hắn dứt khoát sắm vai người xấu này đến cùng. Vài động tác đã cởi y phục của mình trước.

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt.

Không phải đâu, thật sự nghĩ cùng nhau tắm chung?

Thân thể nhẹ bỗng, không đợi nàng cởi y phục, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bế nàng lên bỏ vào thau tắm.

Dòng nước ấm áp lập tức liền bao phủ lấy nàng.

Đừng...

Hai tay nàng vung loạn, bắt được thứ gì đó, sau đó liền gắt gao ôm lấy.

Dĩ? Loại cảm giác này... Không đúng a.

Lau nước trên mặt đi, Như Tiểu Lam mở to mắt, chống lại gương mặt mang theo biểu tình xấu xa của Thanh Mặc Nhan.

Tại sao lại có loại cảm giác bị đùa bỡn a.

Thau tắm vốn đĩ không lớn, đến ngay cả cơ hội xoay người chạy trốn nàng cũng không có.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ôm lấy eo nàng: "Làn da mịn màng, yểu điệu vô lực, thật sự rất mất hồn."

Tà váy thêu chim hỉ thước nửa nổi nửa chìm ở trong nước, theo sóng gợn của nước, bồng bềnh qua lại, khiến Như Tiểu Lam hoa cả mắt.

Nàng bịt hai mắt lại, bên tai vang lên tiếng nước róc rách, cùng thanh âm cười nhẹ bỡn cợt của Thanh Mặc Nhan.

Cá nước một chỗ, mẫu đơn sân nhà tiểu tình nồng.

Một đêm mưa lớn cuốn mây trôi, nhụy hoa lay động, hương sắc ướt át.

Tư vị như vậy, sao có thể thong dong?

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy bản thân như sắp hòa vào trong nước, nếu không phải được Thanh Mặc Nhan bế ra, nàng cảm thấy chính mình nhất định sẽ bị chết đuối ở trong nước.

Vì sao khi cởi y phục ra, Thiếu khanh đại nhân lại như yêu ma bám người? Tất cả lạnh lùng ngày thường đều chỉ là giả vờ đi, đây mới là bộ mặt chân thật của hắn mới đúng!

Như đà điểu chôn mặt vào trong gối, Như Tiểu Lam cảm thấy nên giả vờ làm người chết, hiện giờ đã muộn, nàng cũng không muốn bị bắn kéo đến làm một hồi...

Đang mơ mơ màng ngủ, nửa đêm, một cỗ hàn ý từ mắt cá chân đánh úp lại đây.

Như Tiểu Lam đột nhiên mở to hai mắt.

Mép giường, lộ ra nửa cái đầu.

Gương mặt tái nhợt, một đôi mắt to trống rỗng tựa như giếng sâu không đáy, nhìn chằm chằm vào nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 276: Không phải như ngươi nghĩ, tăng nhân điên cuồng

Trong bóng đêm, chỗ mép giường lộ ra nửa cái đầu tản mát ra ẩn ẩn hàn ý.

Trong hốc mắt cực lớn không có tròng mắt, trống rỗng tựa như giếng sâu.

Hô hấp Như Tiểu Lam chợt hỗn loạn, nàng mạnh mẽ nhắm hai mắt lại.

Nhất định là do bị hoa mắt.

Đợi thêm một lát, nàng mới từ từ mở mắt ra.

Cái đầu tái nhợt vẫn còn đang ở chỗ mép giường, không thay đổi vị trí qua.

Không đúng không đúng, đây nhất định là mơ, oán linh sao có thể biến thành cái dạng này, phong cách căn bản không phải như vậy a.

Một lần nữa nhắm mắt lại, Như Tiểu Lam lặp đi lặp lại ở trong lòng.

Bên hông đột nhiên căng thẳng.

Thanh Mặc Nhan từ phía sau ôm lấy nàng, kéo nàng vào trong lòng hắn.

"Nàng cảm giác được sao?" Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng.

"Ân."

"Oán linh nàng nói kia... Nó xuất hiện?"

Như Tiểu Lam nhìn chằm chằm mép giường: "Đúng."

Thanh Mặc Nhan theo bản năng duỗi tay cầm kiếm lên.

Cái đầu chỗ mép giường co rúm lại một chút. Giống như chịu phải kinh hách, chầm chậm đi xuống.

Chỉ còn lại hốc mắt trống rỗng lộ ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam đè tay cầm kiếm của hắn lại: "Chàng như vậy sẽ dọa đến nó."

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, hắn cũng không biết vật chết cũng có thể bị dọa sợ.

"Trên người chàng mang theo sát khí, vậy nên vật chết sẽ càng sợ hãi chàng." Như Tiểu Lam giải thích nói, cái loại hàn ý thấu xương kia đã bị xua tan đi không ít.

Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng.

Loại chuyện này không cần nàng nói hắn cũng biết.

Giúp Hoàng đế giết người, nhiều vụ án còn tru di cửu tộc, thường thường sẽ liên lụy đến mấy ngàn mạng người.

Tất cả những thứ đó đều có thể coi như là tính hết lên đầu hắn.

Sát khí tận trời, quỷ thần e dè.

Đến ngay cả người sống nhìn thấy hắn cũng phải chạy trốn, hắn chính là một thanh đao của Hoàng đế.

"Vì sao ngươi muốn lưu lại quỷ ngân lên trên người ta?" Như Tiểu Lam đưa ra nghi vấn với oán linh đang trốn ở dưới giường.

Oán linh chậm rãi vươn tay tới, tay nhỏ bé tái nhợt tựa như bị ngâm lâu ở trong nước, trắng đến dọa người, nó chỉ ra hướng ngoài cửa sổ.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài chỉ có một mảnh bóng đêm.

"Ngươi muốn... Ngắm sao?"

Hốc mắt trống rỗng của oán linh nhăn lại, tuy rằng không có tròng mắt, nhưng biểu cảm kia lại ủy khuất đến đòi mạng.

"Hay là... Ngươi muốn ngắm trăng?" Như Tiểu Lam suy đoán nói.

Oán linh chôn trán lên trên giường, run rẩy không ngừng.

"Sao ngươi lại khóc a, có chuyện gì cứ từ từ nói a." Như Tiểu Lam nghiêng đầu khuyên giải.

Oán linh run rẩy càng ngày càng lợi hại. Độ ấm trong phòng cũng càng ngày càng thấp, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm giác được sự biến hóa rõ ràng này, hắn nắm lấy chăn bọc cơ thể Như Tiểu Lam lại.

"Oán linh kia rất khó đối phó sao?" Hắn không nhìn thấy oán linh, chỉ nghe được Như Tiểu Lam nói chuyện một mình.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt vô tội: "Oán linh tuổi còn quá nhỏ, giao tiếp giữa chúng ta có chút khó khăn."

Tay nhỏ bé của oán linh đấm đánh mép giường, vô cùng tuyệt vọng.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì a?" Như Tiểu Lam một lần nữa nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vừa rồi oán linh là chỉ cái gì, nàng nhìn nửa ngày cũng không nghĩ ra.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết thê lương bỗng vang lên cắt qua màn đêm yên tĩnh.

Như Tiểu Lam thoáng ngây người, oán linh nằm sấp bên giường đã không thấy đâu.

"Thanh âm gì vậy?" Như Tiểu Lam vểnh tai lên.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng mặc thêm y phục, Như Tiểu Lam cũng theo sát hắn nhảy xuống giường, hai người đi ra ngoài cửa.

"Huyền Ngọc?" Thanh Mặc Nhan cũng không vội vã đi tìm hiểu xem tiếng kêu thảm thiết kia là chuyện gì, ngược lại gọi Huyền Ngọc trước.

Khiến người ta ngoài ý muốn chính là Huyền Ngọc không có xuất hiện.

Chẳng lẽ... Thanh âm vừa rồi là của Huyền Ngọc?

Như Tiểu Lam thoáng giật mình, vội vàng chạy hướng phòng bên cạnh.

Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên bọn họ nghỉ ngơi ở căn phòng này.

"Huyền Ngọc, ngươi ở đâu?" Như Tiểu Lam kéo mạnh cửa phòng ra.

Trên giường, Huyền Ngọc đang ra sức đẩy người giống như chó chết đang đè ở trên người hắn Sử Đại Thiên.

Như Tiểu Lam lấy tư thế kéo cửa phòng đứng thẳng bất động tại chỗ.

Huyền Ngọc cũng ngây người.

Chỉ có Sử Đại Thiên vẫn ngủ như chó chết, ôm eo Huyền Ngọc miệng lẩm bẩm: "Tiểu nương tử... Bộ dáng ngươi thật đẹp..."

Huyền Ngọc lập tức thay đổi sắc mặt: "Như cô nương... Kia... Cái kia..."

"Quấy rầy rồi." Như Tiểu Lam cứng ngắc đóng cửa lại.

"Như cô nương chờ một chút, không phải như ngươi nghĩ đâu!"

Ngoài cửa phòng, Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan cười hắc hắc: "Chúng ta tới không đúng lúc."

"Không phải, Như cô nương ngươi hãy nghe ta nói!" Huyền Ngọc hốt hoảng chạy ra cửa, vừa hoảng loạn mặc y phục vừa nói: "Tất cả đều do tên Sử Đại Thiên hỗn đản kia..."

Như Tiểu Lam phất tay, bộ dáng như đã hiểu rõ: "Biết rồi, ngươi không cần giải thích."

"Không phải, chúng ta thật sự không có gì." Huyền Ngọc hoảng không biết nên để tay ở đâu: "Tên hỗn đản kia buổi tối ngủ không thành thật..."

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt liếc mắt nhìn Huyền Ngọc một cái: "Đi xem đã xảy ra chuyện gì trước."

Huyền Ngọc thật vất vả mới bình tĩnh lại, đi trong viện xem xét.

Bởi vì tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, người trong viện đều bị đánh thức.

Thúc thúc tiên cô cũng thắp đèn đi qua: "Nghe thanh âm hình như là từ căn phòng bốn vị tăng nhân nghỉ ngơi truyền đến."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi xuống bậc thang, đi tới gần căn phòng dành cho khách phía bên phải.

Huyền Ngọc đã sớm chờ ở bên ngoài căn phòng dành cho khách, thần sắc nghiêm túc: "Thế tử, vẫn nên đừng để cho Như cô nương đi vào."

Thanh Mặc Nhan "Ân" một tiếng, Như Tiểu Lam lại cố chấp kéo lấy ống tay áo hắn.

"Ta cũng đi."

Thanh Mặc Nhan do dự chốc lát.

Huyền Ngọc khó xử nói: "Tình hình trong phòng có chút máu tươi, Như cô nương vẫn nên không đi vào sẽ tốt hơn."

"Vụ án ở Thuận thiên phủ ta cũng đã từng được chứng kiến qua, ta không sợ." Như Tiểu Lam kiên định nói.

Khi đó Phủ doãn Thuận thiên bị người sát hại, lúc ấy cũng là máu tươi bắn tung tóe khắp phòng.

Thanh Mặc Nhan chưa nói cái gì, chỉ là duỗi tay ôm lấy bả vai nàng.

Huyền Ngọc đẩy cửa ra, mọi người đi vào trong.

Trên tay thúc thúc của tiên cô có cầm một cái đèn lồng, khi trong phòng được chiếu sáng cũng là lúc hắn bị dọa suýt nữa tê liệt ngã xuống đất.

Huyền Ngọc nhanh tay nhanh mắt, một tay đỡ đối phương, một tay tiếp nhận đèn lồng.

Trong phòng, ba gã tăng nhân ngã trong vũng máu, còn lại một tên tăng nhân đang không tiếng động nhe răng cười, dùng đầu trên bén nhọn của chuông phật không ngừng đâm vào thân thể chính mình.

Thanh Mặc Nhan nghiêng thân mình, chặn lại phần lớn tầm mắt của Như Tiểu Lam.

"Thế tử, có cần ngăn hắn lại không?" Huyền Ngọc nhìn về phía tên tăng nhân còn sống kia.

Người nọ không ngừng đâm vào thân thể chính mình, giống như không hề cảm thấy đau đớn, bộ mặt ở dưới ánh sáng của đèn lồng trông vô cùng dữ tợn.

"Không cần, hắn đã điên rồi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, hơn nữa nhìn thương tích trên người hắn. Chính là dù có ngăn lại cũng không thể sống đến hừng đông.

"Tử khí, nhất định là do tử khí nơi này tạo ra!" Thúc thúc tiên cô không ngừng lắc đầu thở dài: "Nghiệp chướng a. Đến cao tăng xuất gia cũng không thoát khỏi, thật đúng là nghiệp chướng, sớm biết người trong độc trùng cốc kia là yêu nữ, chúng ta nên giết nàng từ lâu rồi mới đúng."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan vừa động: "Ta nghe nói nữ tử ở trong độc trùng cốc là một người hiền lành, vì sao ngươi lại nói nàng là yêu nữ."

Thúc thúc tiên cô hạ giọng nói: "Đó là do thôn dân không biết, cái này lại không lừa được tiên cô nhà ta, nàng có đôi mắt âm dương. Nàng nói nữ tử trong độc trùng cốc kia là yêu nữ, chính nàng đã đưa đám yêu quái mây mù kia đến độc trùng cốc... Chúng ta đều là những người nông dân bình thường, cho nên cũng không dám nói ra..."

Sau hừng đông, Huyền Ngọc tìm thủ hạ của hắn đến, nâng thân thể bốn vị tăng nhân đã chết ra, đặt ở trong viện.

Người trong thôn nghe tin bốn vị tăng nhân đã chết liền đồng loạt chạy tới đây, muốn họ nâng thi thể ra ngoài thôn thiêu hủy, miễn cho những người khác trong thôn bị nhiễm phải tử khí.

Thanh Mặc Nhan lại không có bất kỳ hành động nào.

"Vật nhỏ, nàng cũng cho rằng bọn họ bị tử khí hại chết sao?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sáng quắc, nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam hừ một tiếng: "Có quỷ mới tin!"

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo gò má nàng, lộ ra tia mỉm cười đồng ý: "Không sai, có quỷ mới tin."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Nguyên nhân phát điên, chân tướng chuyện này chỉ có một

Thanh Mặc Nhan đi đến trong viện dừng ở chỗ bốn cỗ thi thể, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau lẩm bẩm: "Nếu Trường Hận ở đây thì tốt rồi."

Trong thôn cũng không có đại phu, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng trả lời, nhìn qua bốn thi thể vài lần, rồi sau đó bảo người một lần nữa dùng vải bố trắng che bọn họ lại.

"Bọn họ chính là người xuất gia, lần này đến độc trùng cốc là vì muốn loại trừ yêu quái mây mù, có thể thấy được bọn họ cũng có chút tu vi, nàng cảm thấy bọn họ sẽ bị oán linh dọa sợ?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Này giống như là có người hỏi nàng, có thể bị chính tử khí mình muốn loại trừ dọa cho sợ hãi hay không.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Sẽ không."

"Ta cũng cảm thấy bọn họ sẽ không, cho nên khả năng bị dọa đến phát điên liền không thể thành lập." Thanh Mặc Nhan khoanh tay trầm ngâm nói: "Thông thường những người không có dấu hiệu bỗng trở nên khùng khùng điên điên chắc chắn đã phải chịu một sự kích thích rất lớn. Hơn nữa trong lòng những người như thế sẽ có một mặt khác không muốn để cho người khác biết."

"Ý của chàng là, nội tâm mấy tăng nhân này có chỗ hổ thẹn?" Như Tiểu Lam rất nhanh đã hiểu được hàm ý trong lời của hắn.

"Thân là người xuất gia, hành y khắp nơi. Khó tránh khỏi phát sinh tình huống trị liệu không tốt, dù cho là thầy lang giỏi nhất cũng có lúc chẩn sai bệnh, huống chi là bọn hắn... Bất quá ta cảm thấy chỉ có như vậy vẫn chưa đủ để làm cho người ta nổi điên."

Nếu như bọn hắn thật sự cảm thấy áy náy không chịu nổi, cũng sẽ không đi ngao du khắp nơi.

Hai mắt Như Tiểu Lam vụt sáng lên: "Có thể bốn bọn hắn xác thực là điên rồi, người bình thường sao có thể dùng thủ pháp đáng sợ như vậy tự đâm chết chính mình?"

"Không sai, người bình thường quả thực sẽ không làm như thế, cho nên ta cảm thấy trong chuyện này hắn là có nguyên nhân khác, tỷ như nói..."

"Dược vật?" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sáng lên, đi nhanh đến căn phòng bốn tăng nhân kia từng ở.

Như Tiểu Lam theo sát ở phía sau đi vào cửa, thấy Thanh Mặc Nhan xem xét khắp nơi trong phòng, cuối cùng đi đến trước bàn.

Trên bàn có bốn cái chén và một ấm trà.

Thanh Mặc Nhan mở nắp ấm trà ra nhìn nhìn, bên trong chỉ còn sót lại một chút nước.

Hắn lấy ra một ít, ngửi qua, không giống với hương vị nước trà.

Như Tiểu Lam có chút khẩn trương nhìn chằm chằm hắn, nhỏ giọng nói: "Chàng đừng nếm a."

Trước kia nàng xem những màn phá án của người cổ đại trên tivi. Đều sẽ dùng đầu ngón tay quệt ra một ít, nếm thử.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan hơi cong lên: "Yên tâm, trước nay ta luôn rất cẩn thận."

"Nước trà này có vấn đề sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan thở dài, Trường Hận không có ở đây, quả nhiên có một số chuyện không dễ phán đoán.

Bất quá như vậy cũng không làm khó được hắn, hắn gọi Huyền Ngọc tiến vào, lệnh hắn vào rừng bắt một con chim về đây.

"Nhớ rõ phải còn sống, ngàn vạn lần đừng để người trong thôn chú ý tới." Thanh Mặc Nhan dặn dò nói.

Công phu Huyền Ngọc vô cùng tốt, chưa hết một nén hương đã bắt được chim mang về.

Thanh Mặc Nhan đem số nước còn sót lại trong ấm đổ vào miệng chim, rồi sau đó tìm dây thừng buộc chân nó lại.

Như Tiểu Lam nằm sấp ở trên bàn quan sát con chim kia.

Con chim hiển nhiên đã bị dọa sợ, rụt cổ lại thành một đoàn.

Lát sau, thúc thúc tiên cô tìm tới cửa, nói với Thanh Mặc Nhan thôn dân đang tụ tập trước cửa nhà bọn họ, yêu cầu bọn họ đem thi thể bốn tăng nhân đi thiêu hủy. Miễn cho loại quáy bệnh này truyền nhiễm cho người khác.

Bởi vì bốn người không có triệu chứng thối rữa như nhiễm phải sương mù dày đặc, cho nên Thanh Mặc Nhan dẫn người ra ngoài giải thích với thôn dân, chỉ để lại một mình Như Tiểu Lam ở trong phòng.

Con chim vẫn không nhúc nhích, Như Tiểu Lam cảm thấy có chút nhàm chán, thế là dùng ngón tay đùa nó một chút.

Kết quả lông chim bỗng nhiên xù lên, mỏ nhọn hung hăng mổ vào tay nàng.

Như Tiểu Lam rút tay về chậm, vừa vặn bị đối phương mổ trúng ngón tay.

"Đau quá!" Như Tiểu Lam đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, vị máu nhàn nhạt tràn ngập ra: "Thật không nhìn ra, tiểu gia hỏa nhà ngươi thật đúng là hung dữ a."

Nàng đang oán hận, con chim kia bỗng nhiên đập cánh nhằm về hướng nàng.

Như Tiểu Lam hốt hoảng lùi về phía sau, con chim suýt nữa đã mổ trúng mặt nàng.

"A!" Như Tiểu Lam ngã quỵ về phía sau, trượt từ trên ghế xuống, bất quá cuối cùng cũng tránh được công kích của con chim.

"Như cô nương, người có sao không?" Sử Đại Thiên chạy từ ngoài cửa vào, cẩn thận nâng đỡ Như Tiểu Lam dậy.

Con chim trên bàn vẫn còn vùng vẫy, dù cho chân bị buộc lại bằng dây thừng, cũng không cản trở được sự điên cuồng của nó.

Chén trà trên bàn bị nó hất hết xuống đất, Sử Đại Thiên cuống quít duỗi tay tiếp lấy, không nghĩ tới dây thừng buộc chân chim đột nhiên bị đứt, con chim lập tức phi xuống dưới.

Sử Đại Thiên bị dọa ôm lấy đầu. Nhưng vẫn không quên kêu lên với Như Tiểu Lam: "Như cô nương chạy mau! Con chim này điên rồi!"

Không đợi Như Tiểu Lam bò từ trên mặt đất dậy, ngoài cửa có một vật hưu một tiếng bay vào, đánh thẳng lên người con chim.

Con chim rơi xuống đất, vô lực đập cánh hai cái, sau đó bất động.

Như Tiểu Lam cùng Sử Đại Thiên ngẩng đầu nhìn ra hướng ngoài cửa.

Huyền Ngọc cùng Thanh Mặc Nhan một trước một sau bước vào phòng.

"Thanh Mặc Nhan, con chim này điên rồi!" Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên.

"Ân, ta biết." Thanh Mặc Nhan tiến đến ôm lấy nàng: "Vừa rồi có bị thương không?"

"Chỉ bị thương một chút thôi." Như Tiểu Lam giơ ngón tay cho hắn xem: "Cũng may Sử Đại Thiên tới kịp."

Sử Đại Thiên nghe thấy Như Tiểu Lam khen hắn, cười hắc hắc.

Huyền Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Sử Đại Thiên một cái, tiến đến nhặt con chim lên, vừa rồi ở ngoài cửa chính hắn đã ném ám khí ra ngăn cản con chim.

"Quả nhiên là nước trà có vấn đề, buổi tối tăng nhân uống nước trà này vào, cho nên mới trở nên điên khùng, thuộc hạ sẽ đi điều tra xem là ai chuẩn bị nước trà này cho tăng nhân." Huyền Ngọc cầm con chim trên tay đi ra khỏi cửa.

Hắn quanh năm đi theo bên người Thanh Mặc Nhan phá án. Vô cùng quen thuộc với loại chuyện này, không cần Thanh Mặc Nhan phân phó cũng tự biết nên làm như thế nào.

Sử Đại Thiên sờ sờ sau đầu: "Sao ta lại cảm thấy hôm nay Huyền Ngọc hắn hung dữ hơn ngày thường đây, hắn nhìn thấy ta mà cứ như là nhìn thấy kẻ thù vậy."

Thanh Mặc Nhan quay mặt đi, nói với Như Tiểu Lam: "Bên ngoài có việc, ta đi ra ngoài trước."

Thanh Mặc Nhan cũng đi rồi.

Sử Đại Thiên càng không thể hiểu được: "Hôm nay làm sao vậy a? Tại sao một đám nhìn ta đều như là không thấy vừa mắt?"

Như Tiểu Lam do dự mãi, quyết định vẫn nên nói với hắn sẽ tốt hơn. Cũng coi như nể tình vừa rồi hắn đã giúp nàng.

Nàng vẫy tay bảo Sử Đại Thiên lại gần, nhỏ giọng đem chuyện buổi sáng nàng xông vào phòng bọn họ nói ra.

Sử Đại Thiên há hốc miệng, miệng rất nhanh có thể đút vừa một quả trứng gà.

"Ta... Ta thật sự đã làm ra chuyện như vậy với Huyền Ngọc?"

Gật đầu, Như Tiểu Lam bày ra một bộ dáng thâm trầm.

"Ta... Ta thật sự đã nói ra câu như vậy?"

"Dù sao lời cũng đã nói ra, nếu chỉ là hiểu lầm thì cứ thế cho qua đi." Như Tiểu Lam an ủi nói.

Sử Đại Thiên có chút luống cuống: "Không được, ta nhất định phải nói rõ ràng với hắn."

Vốn tưởng rằng rất nhanh Huyền Ngọc sẽ điều tra xong, nhưng mà tới tận buổi trưa Thanh Mặc Nhan vẫn không thấy Huyền Ngọc trở về bẩm báo.

Hiện tại bọn họ đang ở nhờ trong nhà tiên cô, Thanh Mặc Nhan đặc biệt dặn dò mọi người không được để lộ việc này ra ngoài. Cho nên người của bọn họ hành động có chút không tiện.

Hơn nữa nơi này cũng không phải lớn lắm, ai đi đến đâu liếc mắt một cái là có thể thấy được.

"Theo ta thấy, việc này phải để Sử Đại Thiên đi hỏi thăm mới được." Như Tiểu Lam nói ra một câu.

Sử Đại Thiên có quen biết với thôn phụ giúp việc ở đây, để hắn đi hỏi thăm đảm bảo không sai.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, có lý.

"Sử Đại Thiên đâu?" Hắn hỏi Như Tiểu Lam, từ buổi sáng hắn phân phó mấy chuyện xong đã không còn thấy bóng dáng Sử Đại Thiên đâu.

"Để ta đi tìm hắn." Như Tiểu Lam chủ động nhận công việc này, phấn trấn chạy ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Đây là hiểu lầm quá lớn, sát khí từ đâu tới?

Như Tiểu Lam chạy đi tìm Sử Đại Thiên.

Tiểu viện cũng không lớn, buổi sáng hôm nay Huyền Ngọc đã tìm những tử sĩ thuộc hạ của Thanh Mặc Nhan tới, cho nên nàng vừa mới ra đến cửa đã nhìn thấy hai tử sĩ đảm đương thủ vệ đứng canh gác ở đó.

Như Tiểu Lam hỏi thăm bọn họ, thần sắc hai gã tử sĩ có chút quái dị, bất quá vẫn nói cho nàng biết hướng đi của Sử Đại Thiên.

"Sử Đại Thiên cùng Huyền Ngọc ở phòng sau, chính là phòng bếp bên kia."

Như Tiểu Lam đáp lời đi về phía phòng sau.

Từ xa đã thấy Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên đang đứng ở góc tường. Trong tay Huyền Ngọc cầm bọc giấy gì đó, đưa cho Sử Đại Thiên.

Cách từ xa cái mũi nàng vẫn có thể ngửi ra được, trong bọc giấy kia có điểm tâm.

Bước chân Như Tiểu Lam không khỏi trở nên chần chờ.

Trường hợp này... Nhìn kiểu gì cũng thấy có chút quái dị a.

Huyền Ngọc rõ ràng bởi vì chuyện buổi sáng mà hận Sử Đại Thiên đến nghiến răng nghiến lợi, hắn như thế nào sẽ đưa điểm tâm cho Sử Đại Thiên?

Nàng ẩn giấu thân mình ở ven tường, vụng trộm duỗi đầu nhỏ ra.

Sử Đại Thiên cười hì hì nhận lấy điểm tâm, không biết hắn nói với Huyền Ngọc cái gì, sắc mặt Huyền Ngọc mới tốt lên đôi chút.

Hai gia hỏa này... Sẽ không phải là không đánh không quen biết, muốn gì gì đó đi!

Tức khắc trong đầu Như Tiểu Lam hiện lên vô số hình ảnh nam nam tuyệt mỹ.

Không cần a!

Phất tay ra sức xua tan ảo giác trên đỉnh đầu.

"Bọn họ đang làm cái gì?" Phía sau vang lên thanh âm lạnh như băng không chút cảm tình của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam cứng đờ người, Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên đứng ở chỗ góc tường nghe thấy tiếng cũng đồng thời nhìn qua.

Thanh Mặc Nhan tại sao cũng tới...

Hảo mệt tâm, nàng nên giải thích với hắn thế nào về tình ái cấm kỵ đây?

"Thế tử." Huyền Ngọc đi tới, trên mặt tràn ngập thần sắc áy náy.

"Chờ một chút, Huyền Ngọc, để cho ta nói đi." Như Tiểu Lam vội vàng nói, là người hiện đại, nàng có thể lý giải được loại cảm giác nam nam này.

Nhưng mà nàng sợ Thanh Mặc Nhan không thể chịu đựng nổi việc này.

"Nàng nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan khó hiểu nhìn về phía Như Tiểu Lam.

"Vừa rồi ta nhìn thấy Huyền Ngọc đưa điểm tâm cho Sử Đại Thiên, nghĩ đến bọn họ cũng là lưỡng tình tương duyệt (*)..."

(*) Lưỡng tình tương duyệt: yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau

"Lạch cạch" Cằm Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên đồng loạt rớt xuống.

Cái gì lưỡng tình? Cái gì tương duyệt? Như cô nương, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì a!

"Như... Như cô nương!" Huyền Ngọc thật vất vả mới tìm được thanh âm của mình về: "Ngài... Ngài đừng nói lung tung..."

"Yên tâm đi, ta sẽ cầu tình giúp các ngươi." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Tuy rằng có chút không thể lý giải, nhưng mà ta tin sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ hiểu rõ tình cảm của mình, dù cho là giữa nam với nam, cũng sẽ có chân ái..."

Sắc mặt Huyền Ngọc trắng như mất máu, duỗi tay rút kiếm của hắn ra.

"Không cần a!" Sử Đại Thiên kinh hoảng nói: "Huyền Ngọc, mau bỏ kiếm xuống!"

"Vẫn là để ta chết đi."

"Ngươi đừng như vậy, chúng ta có thể giải thích với Như cô nương..."

Thanh Mặc Nhan nhìn Sử Đại Thiên cùng Huyền Ngọc dây dưa ở một chỗ, khóe mắt run rẩy hai cái: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Bọn họ lưỡng tình tương duyệt." Như Tiểu Lam nói.

"Thôn phụ nhờ ta đem điểm tâm đưa cho Sử Đại Thiên." Huyền Ngọc nói.

"Tiểu nhân là giúp Huyền Ngọc hỏi thăm xem tối qua ai đã đưa nước trà đến phòng tăng nhân." Cuối cùng Sử Đại Thiên giải thích nói.

Ai? Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Chân tướng thật đúng là tàn khốc a. Chẳng lẽ thật sự là do nàng suy nghĩ quá nhiều sao.

Thanh Mặc Nhan gõ lên trán nàng một cái.

Như Tiểu Lam che trán, dù có đau cũng không dám lên tiếng.

"Chúng ta trở về rồi nói." Thanh Mặc Nhan xoay người bước đi, Huyền Ngọc cùng Sử Đại Thiên đi theo phía sau.

Đi được vài bước Thanh Mặc Nhan đột nhiên phát hiện Như Tiểu Lam không có đi theo.

Quay đầu lại, chỉ thấy Như Tiểu Lam một tay che trán, ngơ ngác trừng mắt nhìn về một chỗ.

"Mau về." Thanh Mặc Nhan thúc giục nói.

"Nơi đó..." Như Tiểu Lam giống như đột nhiên nhớ tới cái gì chỉ vào gian sương phòng đối diện: "Nơi đó là nơi nào?"

Thanh Mặc Nhan tùy ý quét mắt, bất quá chỉ là một gian sương phòng bình thường mà thôi. Chẳng qua là cửa phòng được khóa lại bằng một cái khóa lớn, nhìn dáng vẻ tựa như lâu rồi chưa có người ở qua.

"Có chuyện gì trở về rồi nói." Thanh Mặc Nhan tiến lên kéo nàng.

"Không phải, chàng hãy nghe ta nói." Như Tiểu Lam vội la lên: "Ta nhớ ra rồi. Oán linh kia từng chỉ ra ngoài cửa sổ để ta xem, lúc ấy ta còn tưởng rằng nó muốn ngắm sao... Căn phòng chúng ta ở đối diện với gian sương phòng này, ta nghĩ nơi nó chỉ hẳn là nơi này đi."

Nghe xong lời này, biểu tình Thanh Mặc Nhan bỗng trở nên nghiêm túc.

"Oán linh còn nói cái gì?"

"Nó không nói, chỉ dùng ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ. Lúc đó là ta hiểu lầm." Như Tiểu Lam chột dạ nói.

Nếu nói đây là tâm nguyện của oán linh, nàng cần phải biết rõ trong gian sương phòng này có cái gì.

"Sử Đại Thiên, ngươi đi hỏi thăm xem." Lúc này đây Thanh Mặc Nhan trực tiếp giao cho Sử Đại Thiên.

Tại địa phương nhỏ xa xôi này, vẫn là người có tính tình như Sử Đại Thiên sẽ dễ nói chuyện hơn, thôn dân phần lớn nhát gan, thấy người như Huyền Ngọc khó tránh khỏi sinh ra sợ hãi, cho nên rất khó nghe được lời nói thật từ chỗ bọn họ.

Sử Đại Thiên như con thỏ chạy đi.

Thanh Mặc Nhan dắt tay Như Tiểu Lam vào phòng, Huyền Ngọc trở tay đóng cửa lại.

"Sử Đại Thiên nói nước trà kia là do thẩm thẩm tiên cô mang đến tặng cho bốn vị tăng nhân."

"Nước trà kia là do ai làm?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nghe nói đều là vị thẩm thẩm kia làm, bởi vì nơi này không có hạ nhân hầu hạ. Phụ nhân giúp việc buổi tối đều sẽ về hết, trong viện chỉ có lão đầu gác đêm. Nhưng mà hắn tai điếc mắt hoa, không hỏi được cái gì từ chỗ hắn."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Có một việc ta vẫn nghĩ mãi không ra."

Huyền Ngọc cùng Như Tiểu Lam đồng thời ngẩng mặt nhìn qua.

"Người hạ dược, vì sao phải hại chết bốn vị tăng nhân." Thanh Mặc Nhan tựa như lẩm bẩm lẩu bẩu: "Dựa theo cách nói của Tiểu Lam, tu vi của bốn người kia hoàn toàn không thể quét sạch sương mù dày đặc nơi này, cũng không có cách nào cứu trị thôn dân ở đây, vì sao còn có người muốn giết chết bọn họ, bọn họ chết, ai là người được lợi?"

Huyền Ngọc trầm mặc, hắn không nghĩ ra.

Bốn vị tăng nhân chết đi, không có chút liên quan nào tới bọn họ.

Không có bất kì kẻ nào có thể chiếm được lợi ích.

"Hay là để thuộc hạ đi bắt vị thẩm thẩm kia tới, chúng ta mạnh mẽ bức cung?" Huyền Ngọc do dự, Đại lý tự am hiểu nhất chính là bức cung.

Trải qua bao nhiêu khổ hình, dù là miệng sắt cũng sẽ bị cạy ra.

Thanh Mặc Nhan lắc lắc đầu: "Nơi này không thể so sánh với kinh thành, lại nói chúng ta đang muốn tiến vào độc trùng cốc, dây dưa cùng những người này không có lợi cho chúng ta."

"Nhưng cũng không thể đi vào độc trùng cốc được." Như Tiểu Lam nói: "Tiên cô nói người ở trong độc trùng cốc kia là yêu nữ, hết thảy đều là do nàng quấy phá, có phải hay không chỉ còn cách diệt trừ yêu nữ kia chúng ta mới có thể đi vào độc trùng cốc?"

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, biểu cảm đột nhiên thay đổi, hắn chuyển sang hướng Như Tiểu Lam: "Nàng vừa nói cái gì?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt: "Ta nói... Có phải hay không chỉ còn cách diệt trừ yêu nữ kia chúng ta mới có thể đi vào độc trùng cốc?"

"Chính là cái này!" Thanh Mặc Nhan vỗ mạnh bàn: "Bởi vì chúng ta tin vào lời tiên cô nói, cho nên mới sinh ra nghi ngờ với độc trùng cốc, nàng nói không thể vào cốc, chúng ta liền tin, tựa như bốn tăng nhân kia, nàng nói bọn họ bị oán linh bám lấy, thế là bọn họ liền chết."

"Ý của chàng là... Có người muốn chúng ta tin tưởng lời tiên cô nói không chút nghi ngờ?" Đôi mắt Như Tiểu Lam sáng long lanh, hiển nhiên nàng đã hiểu được hàm nghĩa trong lời Thanh Mặc Nhan nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.